

Об'явлення 18: гучний крик — 2018-2030

*«Вона впала, вона впала, Вавилон
Великий! »*

*«Вийди з-поміж неї, народе
мій...»*

Самуїл презентує

**Пояснить мені
Даниїла та
Одкровення**

Пророчі докази того, що Бог
існує.

Його остаточні одкровення для
Його обраних

У цій роботі: Його проект - Його
суд

*« І почув я голос чоловіка посеред Улая;
він заплакав і сказав: Гавриїле, поясни йому це видіння
» Даниїла 8:16.*

Пояснювальна записка обкладинки

Зверху вниз: Послання від трьох ангелів з Об'явлення 14.

Це три істини з книги Даниїла, які були відкриті святим після суду навесні 1843 р. і після суду 22 жовтня 1844 р. Нехтуючи роллю суботи, перші адвентисти не могли зрозуміти справжнього значення цих послань. Адвентисти, які чекали повернення Христа, пов'язували свій досвід із « **опівнічним криком** » або « *серед ночі* », цитованим у притчі про « *десять дів* » від Матвія 25:1 до 13, де оголошення про « *повернення* » *Нареченого* ».

- 1- **Тема суду** розвивається в Дан.8:13-14 і є предметом послання першого ангела в Одкр.14:7: « *Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо прийшла година суду Його, і поклоніться тому, хто вчинив земля, небо і джерела води!* »: повернення до суботи, єдиного справжнього сьомого дня божественного порядку, єврейської суботи та щотижневого дня відпочинку, вимагає Бог у четвертій із десяти заповідей.
- 2- **Засудження папського Риму**, « *маленького рогу* » та « *іншого царя* » Даниїла 7:8-24 та 8:10-23 до 25, який отримав назву « *Вавилон великий* » у посланні другого ангела Апо. 14:8: « *Вавилон Великий упав, він упав!* »: головним чином через неділю колишній «день сонця», успадкований від імператора Костянтина I, який встановив його 7 березня 321 року. Але цей вислів « *він впав* » виправданий одкровенням його проклятої природи Богом, коли він представив його своїм слугам-адвентистам після 1843 року, у 1844 році, відновивши практику залишеної суботи. « *Вона впала* » означає: «вона взята і переможена». Таким чином Бог правди проголошує свою перемогу над табором релігійної брехні.
- 3- **Тема Страшного суду**, де « *вогонь другої смерті* » вражає християнських повстанців. Це образ, представлений у Дан.7:9-10, тема розвивається в Одкр.20:10-15, і це є предметом третьої ангельської звістки в Одкр.14:9-10: " *І другий, третій ангел слідував*

*за ними, промовляючи гучним голосом: Якщо хтось поклоняється звірині та її образу, і прийме **знамено** на чоло своє чи на руку свою, той також буде пити вино гніву Божого, вилите без нього. суміші в чашу гніву Його, і він буде мучений вогнем і сіркою перед святими ангелами і перед Агнцем " : Тут неділя ототожнюється з " знаком звіра "*

Зверніть увагу на однакову відповідність номерів цільових віршів у Даниїла 7: 9-10 та Об'явлення 14: 9-10.

Четвертий ангел : він з'являється лише в Аро.18, де він зображує остаточне проголошення трьох попередніх адвентистських послань, які отримують користь від усього божественного світла, яке прийшло, щоб освітити їх з 1994 року і до кінця світу, тобто до весна 2030 Це роль, яку має відіграти ця робота. Світло, яке прийшло, щоб освітити його, відкриває послідовні провини: католицької релігії, починаючи з 538 року; протестантського віросповідання — з 1843; і офіційна адвентистська установа з 1994 року. Усі ці духовні падіння мали причину свого часу: відмова від світла, запропонованого Святим Духом Божим в Ісусі Христі. « У час кінця », згаданий у Дан.11:40, католицька церква об'єднує у своєму проклятті всі релігійні групи, християнські чи ні, які визнають її служіння та її владу; це під егідою свого так званого «екуменічного» альянсу, до якого після протестантизму приєднався офіційний адвентизм у 1995 році.

2 Коринтян 4:3-4

“ ...Якщо наша Євангеліє все ще прихована, вона закрита для тих, хто гине; для невіруючих, чий розум Бог цього віку засліпив, щоб вони не бачили блиску Євангелія слави Христа, який є образом Бога . »

«І якщо пророче слово залишиться неправильно зрозумілим, воно залишиться таким лише для тих, хто повинен бути втраченим»

Крім того, підсумовуючи одкровення, представлені в цьому документі, знайте, що, щоб « виправдати святість », з весни 1843 року встановлено указом творця і законодавця Бога Даниїла 8:14, згідно з його « вічним Євангелієм »,

по всій землі, кожен чоловік і кожна жінка,

повинні бути охрещені в ім'я Ісуса Христа повним зануренням, щоб отримати божественну благодать,

повинні дотримуватися суботи, сьомого дня суботнього відпочинку, освяченого Богом у Буття 2, і 4-ї³ Його 10 заповідей, цитованих у Вихід 20; це, щоб зберегти його благодать,

повинні поважати божественні моральні закони та закони про харчування, прописані в Святій Біблії, у Буття 1:29 і Левіт 11, (святість тіла)

і не повинен «зневажати Його пророче слово», щоб не «погасити Духа Божого» (1 Фес.5:20).

Будь-кого, хто не відповідає цим критеріям, Бог засуджує до «*другої смерті*», описаної в Об'явленні 20.

Самуель

ПОЯСНІТЬ – Я ДАНИЕЛ І АПОКАЛІПСИС

Пагінація розглянутих тем

Частина перша: Підготовчі замітки

Використовує автоматичний пошук номерів сторінок використовуваного програмного забезпечення

Титульна сторінка

07	Презентація
12	Бог і його творіння
13	Біблійні основи істини
16	Основна примітка : 7 березня 321 року, проклятий день гріха
26	Свідчення Бога, дане на землі
28	Примітка : не плутайте мученицьку смерть з покаранням
29	Буття: важливе пророче резюме
30	Віра і невіра
33	Їжа для відповідної погоди
37	Об'явлена історія істинної віри
39	Підготовчі примітки до книги Даниїла
41	Все починається в Даниїла – КНИГИ ДАНИЇЛА
42	Даниїла 1 - Прибуття Даниїла у Вавилон
45	Даниїла 2 - <i>Статуя</i> видіння царя Навуходоносора
56	Даниїл 3 - Три товариші в <i>печі</i>
62	Даниїл 4 - цар принижений і навернений

- 69 Даниїл 5 - Суд над царем Валтасаром
74 Даниїл 6 - Даниїл у лев'ячій ямі
79 Даниїла 7 - *The чотири тварини і маленький папський ріг*
90 Даниїл 8 - Папська ідентичність підтверджена – божественний указ Дан.8:14.
103 Даниїла 9 - Оголошення часу земного служіння Ісуса Христа.
121 Даниїла 10 - Оголошення великого лиха - Видіння лиха
127 Даниїл 11 - Сім війн Сирії.
146 Даниїл 12 – Всесвітня місія адвентистів проілюстрована та датована.
155 Вступ до пророчої символіки
158 Адвентизм
163 Перший погляд на Апокаліпсис
167 Символи Риму в пророцтві
173 Світло в суботу
176 Божий наказ Даниїла 8:14
179 Підготовка до Апокаліпсису
183 Короткий зміст Апокаліпсису
188 **Друга частина: детальне дослідження Апокаліпсису**
188 **Об'явлення 1** : Пролог-Повернення Христа-Адвентистська тема
199 **Об'явлення 2** : Асамблея Христа від її заснування до 1843 року
199 1-й період: *Ефес* - 2-й період : *Смірна* - 3-й період : ^{Пергам}
4-та ^{ера} : *Тіатира*
216 **Об'явлення 3** : Асамблея Христа з 1843 року – відновлена апостольська християнська віра
216 5-й період : *Сардіс* - 6-й період : ^{Філадельфія}
223 Доля адвентизму, розкрита в першому видінні Еллен Г. Уайт
225 7-ма ера : *Лаодикія*
229 **Об'явлення 4** : небесний суд
232 Примітка : БОЖЕСТВЕНИЙ ЗАКОН проорокує
239 **Об'явлення 5** : Син Людський
244 **Одкровення 6** : Дійові особи, божественні покарання та ознаки часів християнської ери - Перші 6 печатей
251 **Об'явлення 7** : Адвентизм сьомого дня запечатаний «печаттю Бога »: субота і таємна « *сьома печать* ».
259 **Об'явлення 8** : Перші чотири « *сурма* »
268 **Об'явлення 9** : 5-та і 6-та « *труби* »
268 5-та « *труба* »
276 6-та « *труба* »
286 **Об'явлення 10** : « *маленька відкрита книга* »
291 Кінець першої частини Об'явлення
Друга частина: розроблені теми
292 **Об'явлення 11** : правління папи – національний атеїзм – 7-ма « *труба* »
305 **Об'явлення 12** : великий центральний план
313 **Об'явлення 13** : фальшиві брати християнської релігії
322 **Об'явлення 14** : Час адвентизму сьомого дня

- 333 **Об'явлення 15** : Кінець випробувального періоду
336 **Об'явлення 16** : *Сім останніх кар Божого гніву*
345 **Одкровення 17** : повія розкривається та впізнається
356 **Об'явлення 18** : повія отримує своє покарання
368 **Об'явлення 19** : *Армагеддонська битва Ісуса Христа*
375 **Об'явлення 20** : *тисяча років* сьомого тисячоліття і Страшний суд
381 **Об'явлення 21** : символізований прославлений *Новий Єрусалим*
392 **Об'явлення 22** : Нескінченний день вічності
405 **Буква вбиває, а Дух оживляє**
408 **Земний час Ісуса Христа**
410 **Святість і освячення**
424 **Розділення Буття – від Буття 1 до 22 –**
525 Виконання обіцянок, даних Аврааму: Буття 23 до...
528 Вихід і вірний Мойсей – З Біблії загалом – Година останнього вибору
– Адвентизм сьомого дня: розлука, ім'я, історія – Головні суди Бога –
Божественне від А до Я – Спотворення біблійних текстів – Дух
відновлює правду.
547 **Остаточна присвята**
548 **Останній дзвінок**

Примітка: переклади на іноземні мови виконуються за допомогою програм автоматичного перекладу, автор несе відповідальність лише за тексти французькою мовою, мовою оригінальної версії документів.

Поясніть мені Даниїла та Одкровення

Презентація

Я народився і живу в цій дуже огидній країні, оскільки Бог символічно називає її столицю «*Содом і Єгипет*» в Одкр.11:8. Його модель суспільства, республіканська, викликала заздрість, була наслідована, поширена та прийнята численними народами по всьому світу; цією країною є Франція, домінуюча монархічна та революційна країна, експериментатор п'яти республік із державними режимами, засудженими Богом. Він з гордістю проголошує та демонструє свої таблиці прав людини, що різко протиставляються таблицям людських обов'язків, написаних у формі «десяти заповідей» самим Богом-творцем. З моменту свого виникнення та своєї першої монархії вона захищала свого ворога, римсько-католицьку релігію, чие вчення ніколи не переставало називати «злом» те, що Бог називає «добрим», і називати «добрим» те, що він називає «злом». ”. Продовжуючи своє невблаганне падіння, його революція привела його до прийняття атеїзму. Таким чином, як істота, горщик із землею, Франція бере участь у протистоянні, яке протиставляє її всемогутньому Богу, автентичному горщику із залізом; результат був передбачуваний і пророчений ним; вона зазнає долі «*Содому*», винної в тих самих гріхах перед нею. Світова історія протягом останніх 1700 років або близько того була сформована його злим впливом, зокрема його підтримкою влади римо-католицького папського режиму, з боку його першого монарха Хлодвіга I, першого короля ^{Франків}. Він був охрещений у Реймсі 25 грудня 498 року. Ця дата має ознаку святкування Різдва, яке Рим несправедливо й обурливо пов'язує з фальшивою датою народження Ісуса Христа, втіленого Бога, творця світу та все, що живе або існує; який справедливо претендує на титул «*Бога правди*», оскільки він ненавидить «*брехню, батьком якої є диявол*», як проголосив Ісус.

Ви хочете незаперечних доказів того, що жоден римський папа не має права стверджувати, що він слуга Ісуса Христа? Ось воно, точне й біблійне: Ісус сказав у Матвія 23:9: «***І нікого не називайте своїм батьком на землі; бо один ваш батько, що на небі.***»

Як звать папу на землі? Кожен може побачити це «святий ***отче***» або навіть «святий ***отче***». Католицьких священиків також називають «***отцями***». Ця бунтарська позиція змушує безліч священиків вважати себе нібито незамінними посередниками між Богом і грішником, тоді як Біблія вчить для нього вільного доступу до Бога, узаконеного Ісусом Христом. У такий спосіб католицька віра робить людей інфантилізованими, щоб вони здавалися незамінними та необхідними. Це відволікання від прямого заступництва Ісуса Христа буде засуджено Богом у пророцтві в Дан.8:11-12. Запитання-відповідь: Хто може повірити, що могутній Бог-творець міг

взяти як своїх слуг людей, які не слухаються його з такою обурливою «зарозумілістю», як це засуджено в Дан.7:8 і 8:25? Біблійна відповідь на цю інфантилізацію людських розумів міститься в цьому вірші з Єр.17:5: «Так говорить ЯHWEH: Проклята людина, яка покладається на людину, яка бере плоть собі на підтримку, і хто відвертає своє серце від ЯHWEH.!»

Оскільки саме Франція значною мірою сформувала релігійну історію значної частини християнської ери, Бог дав французу місію розкрити його прокляту роль; це, висвітлюючи прихований зміст його пророчих одкровень, зашифрованих у сувору біблійному коді.

У 1975 році я отримав повідомлення про мою пророчу місію через видіння, справжнє значення якого я зрозумів лише в 1980 році, після свого хрещення. Охрещений у християнській вірі адвентистів сьомого дня, я знаю, з 2018 року, що я був призначений у служіння на час ювілею (7 разів по 7 років), який завершиться навесні 2030 року поверненням у славі Господь Бог Вседержитель, Ісус Христос.

Визнання існування Бога чи Ісуса Христа недостатньо для отримання вічного спасіння.

Я пригадую тут, перед поверненням на небо, Ісус звернувся до своїх учнів зі словами цих віршів від Матвія 28:18 до 20: «Ісус, підійшовши, промовив до них так: Дана мені всяка влада на небі і на землі. **Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчаючи їх зберігати все, що Я вам заповів.** І ось Я з вами по всі дні аж до кінця світу». Його божественний Дух надихнув апостола Петра на цю іншу офіційну й урочисту заяву в Діях 4:12: «**Нема в іншому спасіння; бо під небом немає іншого імені, даного людям, яким би ми мали спастися.**»

Отже, зрозумійте, релігія, яка примиряє нас з Богом, не ґрунтується на релігійній спадщині через людські традиції. Віра в спокутну добровільну жертву, принесену Богом через Його людську смерть в Ісусі Христі, є **єдиним способом** отримати наше примирення з досконалою праведністю Його божественної святості. Крім того, ким би ви не були, якого б ви не були походження, успадкованої релігії, вашого народу, вашої раси, вашого кольору шкіри чи вашої мови чи навіть вашого статусу серед людей, ваше примирення з Богом приходить лише через Ісуса Христа та дотримання його вчення, яке він звертається своїм учням до кінця світу; про що свідчить цей документ.

Вираз «**Батько, Син і Святий Дух**» означає три послідовні ролі, які виконує єдиний Бог у своєму плані спасіння, запропонованому винній грішній людині, засудженій на «*другу смерть*». Ця «трійця» не є зібранням трьох богів, як вважають мусульмани, виправдовуючи таким чином свою відмову від цієї християнської догми та її релігії. Як «**Батько**», Бог є нашим творцем для всіх; як «**Син**» він дав собі тіло з плоті, щоб спокутувати гріхи своїх обраних замість них; у «**Святому Духу**», Бог, Дух воскреслого Христа, приходить, щоб допомогти Своїм вибраним досягти успіху в навершенні шляхом отримання «**освячення, без якого ніхто не побачить Господа**», згідно з тим, чого навчає апостол Павло в Євр.12. : 14;

« **Освячення** » означає бути **відділеним** для Бога та Богом. Воно підтверджує його прийняття обраного і виявляється в ділах його віри, в його любові до Бога та Його натхненної та об'явленої біблійної правди.

Прочитання цього документа є важливим для розуміння **дуже високого рівня прокляття**, яке тяжіє над народами землі, їхніми релігійними установами та західнохристиянським світом, зокрема, через їхнє християнське походження; тому що шлях, прокладений Ісусом Христом, становить **унікальний і ексклюзивний шлях спасіння** Божого проекту; в результаті християнська віра залишається головною мішенню для атак диявола і демонів.

Загалом, проект спасіння, розроблений Богом-творцем, простий і логічний. Але релігія набуває складного характеру через те, що ті, хто її навчає, думають лише про те, щоб виправдати свою релігійну концепцію, і, практикуючи гріх, часто через незнання, ця концепція більше не відповідає вимогам Бога. В результаті він вражає їх своїм прокляттям, яке вони тлумачать на свою користь і не чують божественного докору.

Цей твір не призначений для отримання літературної премії; для Бога-творця його єдина роль полягає в тому, щоб поставити своїх обраних на випробування віри, яке дозволить їм отримати вічне життя, здобуте Ісусом Христом. Ви знайдете там повторення, але це стиль, який використовує Бог, вибиваючи ті самі вчення, які він відкриває через різні образи та символи. Ці численні повторення являють собою найкращий доказ їх автентичності та свідчать про важливість, яку він надавав відповідним ілюстрованим істинам. Притчі, яких навчав Ісус, підтверджують цей наголос і повторення.

У цій праці ви знайдете одкровення, надані великим Богом-Творцем, який відвідав нас під людським іменем Ісуса з Назарету, який мав титул «помазаник» або «месія», згідно з єврейським словом «mashiah», цитованим у Дан. 9:25, або «Христос», від грецького «christos» писань Нового Завіту. У ньому Бог прийшов, щоб запропонувати своє абсолютно чисте життя як добровільну жертву, щоб підтвердити обряди жертвоприношень тварин, які передували Його приходу з моменту первородного гріха, вчиненого Євою та Адамом. Термін «*помазаний*» означає того, хто отримує помазання Святого Духа, символом якого є олія оливкових дерев. Пророче одкровення, дане Богом в єдине ім'я Ісуса Христа, і Його спокутна робота скеровує Його обраних на шлях, що веде до вічного життя. Тому що лише спасіння благодаттю не запобігає вибраному від потрапляння в пастки, про які він не підозрює. Отже, щоб завершити свою пропозицію благодаті, в ім'я Ісуса Христа Бог приходить, щоб відкрити існування головних пасток, які дозволяють Його останнім слугам часу кінця аналізувати, судити та чітко **розуміти** заплутане ситуація загальної християнської релігії, яка панує в цю останню епоху земного спасіння.

Але перед посівом бажано викорчувати; тому що природа Бога-творця спотворена вченнями великих монотеїстичних релігій, поширених на землі. Всі вони мають спільне те, що вони нав'язують єдиного Бога через примус і таким чином свідчать про своє відділення та будь-які стосунки з ним. Очевидна свобода, пов'язана з християнською вірою, пов'язана лише з

поточними обставинами часу, але як тільки Бог дозволить демонам діяти вільно, ця нетерпимість до тих, хто їх не слідує, знову з'явиться. Якби Бог хотів діяти через примус, Йому було б достатньо просто зробити себе видимим для їхніх очей, щоб домогтися від своїх створінь, щоб вони корилися всій його волі. Якщо він не діяв таким чином, це сталося тому, що його вибір обраних посадових осіб ґрунтується **виключно** на вільному виборі любити його чи відкидати його; вільний вибір, який він дає всім своїм створінням. І якщо існує обмеження, то це лише природний характер обраних, яких Бог любові штовхає і приваблює своєю індивідуальною вільною природою. І це ім'я любов підходить їй добре, тому що вона сублімує її, пропонуючи своїм створінням демонстрацію, введenu в дію, яка робить її незаперечною; це, жертвуючи своє життя, щоб спокутувати, в особі Ісуса Христа, гріхи, успадковані та вчинені **лише Його вибраними** під час їхнього невігластва та слабкості. Увага! На землі це слово любов приймає лише форму почуття і його слабкості. Те, що Бог є сильним і абсолютно справедливим; що має велике значення, оскільки приймає форму принципу, де почуття повністю контролюються. Тому правдива релігія, схвалена Богом, базується на вільному дотриманні Його особистості, Його думок і Його принципів, встановлених у законах. Все земне життя побудоване на його фізичних, хімічних, моральних, психічних і духовних законах. Так само як ідея уникнути закону земного тяжіння та змусити його зникнути не прийде в голову людини, її дух може гармонійно процвітати лише в повазі та слухняності законам і принципам, встановленим Богом-творцем. І ці слова апостола Павла з 1 Кор.10:31 цілком виправдані: « **Чи їсте, чи п'єте, чи інше робите, усе робіть на славу Божу** ». Застосування цього безкоштовного запрошення стало можливим завдяки тому факту, що в Біблії, і тільки в ній, Бог передав і відкрив свої божественні думки. І важливо брати до уваги його думку при виконанні роботи « **освячення** », **без якого** , згідно з Євр.12:14, « **ніхто не побачить Господа** ». Іноді його думка має форму рецепту, але вона не є більш дискусійною, ніж думка лікаря-спеціаліста, якому людина поспішає підкоритися, вважаючи, що він діє в своїх інтересах для свого здоров'я, фізичного чи психічного (навіть). якщо він помиляється). Бог-Творець є, насамперед, єдиним і справжнім лікарем душ, яких Він знає в їхніх найменших подробицях. Болить, але лікує, коли ситуація сприятлива. Але зрештою він знищить і знищить все небесне і земне життя, яке виявилось нездатним любити його і, отже, слухатися його.

Отже, релігійна нетерпимість є яскравим плодом фальшивої монотеїстичної релігії. Це є дуже серйозною провиною та гріхом, оскільки спотворює характер Бога, і, атакуючи Його, не ризикує отримати Його благословення, Його благодать і Його спасіння. Однак Бог використовує його як бич, щоб покарати і вразити невіруюче або невірне людство. Я спираюся тут на біблійні та історичні свідчення. Дійсно, писання Старого Завіту навчають нас, що, щоб покарати невірність свого народу, народу під назвою Ізраїль, Бог використав «філістимлян», свого найближчого сусіда. У наш час цей народ продовжує цю дію під назвою «палестинець». Пізніше, коли він хотів виявити свій суд і своє остаточне засудження цього земного

тілесного Ізраїлю, він звернувся до послуг халдейського царя Навуходоносора; це тричі. У третій, у 586 р., нація була знищена, а вцілілих людей було вивезено до Вавилону на період «70 років», як пророкує Єр.25:11. Ще пізніше, за відмову визнати Ісуса Христа своїм месією, нація була знову знищена римськими військами під проводом Тита, спадкоємця імператора Веспасіана. Під час християнської ери, офіційно знову впавши в гріх у 321 році, християнська віра була піддана нетерпимості пап з 538 року. І ця домінуюча католицька віра прагнула посваритися з народами Близького Сходу, які стали релігійними мусульманами в тому ж VI столітті. Невірне християнство знайшло там постійного грізного супротивника. Тому що релігійне протистояння двох таборів схоже на полюси, які повністю протистоять до кінця світу. Невіруючий також гордий і шукає слави винятковості; не отримавши цього від Бога, він приписує це собі і не погоджується, щоб його оскаржували. Цей опис особи характеризує, а також сукупно, членів, які належать до різних зібрань і об'єднуються в різні фальшиві релігії. Засудження нетерпимості не означає, що Бог толерантний. Нетерпимість — це людська практика, нав'язана демонічним табором. Слово толерантний передбачає думку про нетерпимість, а слово істинної віри — це схвалення чи несхвалення згідно з біблійним принципом «так чи ні». Зі свого боку, Бог підтримує існування зла, не терплячи його; він підтримує це протягом часу свободи, запланованого в його проекті для вибору своїх обраних посадових осіб. Тому слово толерантність стосується лише людства, і цей термін з'явився в Нантському едикті Генріха IV від 13 квітня 1598 року. Але після закінчення благодатного часу зло і ті, хто його чинить, будуть знищені. Терпимість замінила релігійну свободу, дану людині Богом від початку.

Оголошується меню даної роботи; докази будуть представлені та продемонстровані на сторінках.

Бог і його творіння

Духовна лексика, якою користуються люди в Латинській Європі, приховує важливі послання, передані Богом. Так, перш за все, зі словом Апокаліпсис, яке, в цьому аспекті, викликає велику катастрофу, якої бояться люди. Проте за цим страшним терміном ховається переклад «Одкровення», який відкриває Його слугам у Христі незамінні речі, необхідні для їхнього спасіння. Відповідно до принципу, який диктує, що щастя одних викликає нещастя інших, тих, хто належить до протилежного табору, повідомлення про абсолютні протилежності дуже багаті на вчення і дуже часто пропонуються в самому святому «Одкровенні», даному апостолу Івану.

Інший термін, слово «ангел» приховує важливі уроки. Це французьке слово походить від латинського «angelus», взятого від грецького «aggelos», що означає: посланець. Цей переклад відкриває нам цінність, яку Бог надає своїм створінням, своїм аналогам, яких він створив вільними та відносно незалежними. Будучи життям даним Богом, ця незалежність зберігає логічні обмеження. Але цей термін «посланник» відкриває нам, що Бог бачить своїх вільних відповідників як живі послання. Таким чином, кожна істота представляє повідомлення, яке складається з життєвого досвіду, позначеного особистими виборами та позиціями, які утворюють те, що Біблія називає «душею». Кожна істота унікальна, як жива душа. Тому що перші небесні двійники, створені Богом, ті, кого ми традиційно називаємо «ангелами», не знали, що той, хто дав їм життя і право на життя, може забрати їх назад. Вони були створені, щоб жити вічно, і навіть не знали значення слова смерть. Саме для того, щоб відкрити їм, що означає слово смерть, Бог створив наш земний вимір, у якому людський рід, або Адам, відіграватиме роль смертного після гріха в Едемському саду. Послання, яке ми представляємо, приємне Богові лише в тому випадку, якщо воно відповідає Його стандартам добра і добра. Якщо це повідомлення відповідає стандартам зла і поганості, той, хто його несе, належить до бунтівного типу, якого воно прирікає на вічну смерть, на остаточне знищення та знищення всієї його душі.

Біблійні основи істини

Бог побачив, що це добре і правильно відкрити Мойсеєві перш за все походження нашої земної системи, щоб кожна людина знала про це. Він вказує там на пріоритет духовного вчення. У цій дії він представляє нам **основи своєї правди**, які починаються з регулювання порядку часу. Бо Бог є Богом порядку і благородної послідовності. Ми відкриємо, порівнюючи з його стандартами, дурний і непослідовний аспект нашого теперішнього порядку, встановленого людиною гріха. Бо справді гріх і вже первородний гріх змінює все.

Але перш за все важливо розуміти, що « *початок* », наведений Богом у Біблії, і перше слово в книзі під назвою «Буття», це «походження», не стосується «початку » життя, а лише це його створення всього нашого земного виміру, який включає зірки небесного космосу, усі створені на четвертий день після самої землі. Маючи на увазі цю думку, ми можемо зрозуміти, що ця специфічна земна система, в якій ночі та дні будуть слідувати одна за одною, створена, щоб стати середовищем, де Бог і його вірні обранці та ворожий табір диявола протистоятимуть один одному. Ця боротьба божественного добра зі злом диявола, першого грішника в історії життя, є причиною його існування та основою всього об'явлення його універсального та багатопланового проекту спасіння. Під час цієї роботи ви відкриєте значення деяких загадкових слів, сказаних Ісусом Христом під час його земного служіння. Таким чином ви побачите, яке значення вони набувають у великому проекті, започаткованому єдиним великим Богом, Творцем усіх форм життя та матерії. Тут я закриваю цю важливу дужку і повертаюся до теми порядку часу, встановленого цим Верховним Сувереном існування.

До гріха життя Адама і Єви було побудовано навколо послідовних семиденних тижнів. Відповідно до моделі четвертої з десяти заповідей (або Декалогу), яка **нагадує про це**, сьомий день є днем, освяченим для відпочинку Богом і людьми, і знаючи сьогодні, що ця дія пророкує, ми можемо зрозуміти, чому Бог дотримується поважати цю практику. У своєму загальному проекті, який пояснює причини цього конкретного земного творіння, тиждень, пропонована одиниця часу, пророкує сім тисяч років,

протягом яких буде здійснено великий проект універсальної (і багатоуніверсальної) демонстрації Його любові та справедливості. У цій програмі, за аналогією з першими шістьма днями тижня, перші шість тисячоліть будуть присвячені демонстрації Його любові та терпіння. І як сьомий день, сьоме тисячоліття буде присвячене встановленню Його досконалої праведності. Я можу підсумувати цю програму таким чином, сказавши: шість днів (тисяча років = шість тисяч років) для порятунку, і сьомий (= тисяча років) для суду та знищення земних і небесних бунтівників. Цей рятівний проект повністю ґрунтуватиметься на добровільній спокутній жертві, принесеній Богом-творцем, у земному божественному аспекті особи, названої за його божественною волею Ісусом Христом у грецькій версії або згідно з івритом Ісусом Месією.

До гріха, у первісному досконалому божественному порядку, весь день складався з двох послідовних рівних частин; Після 12 годин місячної ночі йдуть 12 годин сонячного світла, і цикл постійно повторюється. У наших нинішніх умовах ця ситуація виникає лише два дні на рік, під час весняного та осіннього рівнодення. Ми знаємо, що поточні пори року пов'язані з нахилом земної осі, і тому можемо зрозуміти, що цей нахил з'явився як наслідок первородного гріха, вчиненого першою парою, Адамом і Євою. До гріха, без цієї схильності, регулярність божественного порядку була досконалою.

Повний оборот Землі навколо Сонця вказує на одиницю року. У своєму свідченні Мойсей розповідає історію виходу євреїв, визволених Богом з єгипетського рабства. І в самий день цього виходу Бог сказав Мойсеєві у Вих.12:2: *« Цей місяць буде для вас першим місяцем року; це буде для вас перший місяць »*. Така наполегливість свідчить про важливість, яку Бог надає цій справі. Єврейський календар з дванадцяти місячних місяців коливався з часом, і до сонячного порядку необхідно було додати додатковий тринадцятий місяць, щоб відновити узгодженість після кількох років накопичення цієї затримки. Євреї вийшли з *Єгипту 14-й день першого місяця року* », який логічно починався весняним рівноденням; ім'я, що означає саме «вперше».

Цей наказ, даний Богом, *« цей місяць буде для вас першим місяцем року »*, не є тривіальним, тому що він звернений до всіх людей, які вимагатимуть його спасіння аж до кінця світу; Єврейський Ізраїль, реципієнт божественного Одкровення, будучи лише авангардом великого універсального проекту спасіння своєї божественної програми. Його місячний час буде слідувати за сонячним часом Христа, через який Божий рятівний проект розкривається у всьому своєму світлі.

Досконале відновлення цих божественних стандартів ніколи не буде здійснене на землі, населеній непокірними та злими людьми. Проте в індивідуальних стосунках, які ми маємо з Богом, залишається можливим цей потужний невидимий творчий Дух, який звеличує любов так само, як і справедливість. І будь-які стосунки з ним повинні починатися з цього пошуку його цінностей і, насамперед, цінностей його порядку часу. Це акт віри, досить простий і без особливих заслуг; мінімум, який можна

запропонувати з нашої людської сторони. І якщо наш підхід Йому приємний, стають можливими любовні стосунки між створінням і його Творцем. Небо завойовується не подвигами чи чудесами, а знаками взаємної уваги, які виражають справжню любов. Це те, що кожен може відкрити в ділі Ісуса Христа, який віддав своє життя, добровільно, як знак покликання, щоб спасти тільки свою обрану кохану.

Після цієї чудової картини божественного порядку погляньмо на жалюгідний аспект нашого людського порядку. Це порівняння тим більше необхідне, що воно дозволить нам зрозуміти докори, які Бог пророкував через свого пророка Даниїла, якого Ісус свого часу підтвердив як такого. Серед цих докорів ми читаємо в Дан.7:25: « *Він задумає змінити часи та закон* ». Бог знає лише один стандарт цих речей; ті, які він сам встановив від створення світу і потім відкрив Мойсею. Хто наважився на таке безчинство? Панівний режим, якому він приписує « *зарозумілість* » і « *успішність його хитрощів* ». Також описаний як « *інший король* », синтез цих критеріїв свідчить про релігійну владу. Крім того, звинувачений у « *переслідуванні святих* » можливості тлумачення звужують і обмежують римський папський режим, встановлений **лише** з 538 року указом імператора Юстиніана ^{1-го}. Але Одкровення під назвою Апокаліпсис розкриє той факт, що ця дата 538 є лише наслідком і продовженням зла, нанесеного проти « *часів і божественного закону*» від 7 березня 321 року римським імператором Костянтином ^{1-м}. Його злочин буде часто згадуватися в цьому дослідженні, тому що ця зла дата приносить прокляття на чисту і досконалу християнську віру, встановлену за часів апостолів. Цей розподіл провини між язичницьким імператорським Римом і римо-католицьким папським Римом є головним ключем до пророчого одкровення, побудованого в свідченнях, написаних Даниїлом. Для язичницького імператора встановлено перший день відпочинку, але це християнський папський режим який релігійно нав'язав його в його « *зміненій* », особливій і людській формі десяти заповідей Бога.

Основна примітка: 7 березня 321 року, проклятий день гріха

І сильно проклятий, тому що 7 березня 321 року залишок святого сьомого дня суботи було, за наказом датованого імператорського указу, офіційно замінено першим днем. У той час цей перший день був присвячений язичниками поклонінню Богу Сонця, SOL INVICTVS, тобто обурливому НЕПЕРЕМОЖНОМУ СОНЦЮ, яке вже було об'єктом обожнювання з боку єгиптян під час Виходу з народу. Євреями, але також в Америці інками та ацтеками, і до сьогодні японцями (країна «сонця, що сходить»). Диявол завжди використовує ті самі рецепти, щоб привести людей до свого падіння та осуду Богом. Він використовує їхню поверховість і їхній тілесний розум, який спонукає їх зневажати духовне життя та уроки історичного минулого. Сьогодні, 8 березня 2021 року, коли я пишу цю замітку, новини свідчать про важливість цього обурення, справжнього божественного *lèse-majesté*, і знову божественний час набуває повного значення. Для Бога час року починається навесні і закінчується наприкінці зими, за нашим поточним римським календарем, з 20 березня до наступного 20 березня. Отже, виявляється, що 7 березня 321 року для Бога було 7 березня 320 року, тобто за 13 днів до весни 321 року. Отже, для Бога це був 320 рік, який був відзначений у кінці огидним актом, вчиненим проти Його справедливого і святого божественного закону. Згідно з Божим часом, 2020 рік є 17-ю ^{річницею} (17: число суду) за кількістю століть з 320 року. Тому не дивно, що з початку 2020 року божественне прокляття увійшло в агресивну фазу у формі заразного вірусу, який викликав паніку на Заході, у суспільстві людей, чия довіра та віра були повністю покладені на науку та її прогрес. Паніка є наслідком неможливості представити ефективні ліки або вакцину, незважаючи на високі технічні навички сучасних вчених. Надаючи цим 17 століттям пророчу цінність, я нічого не вигадую, тому що для Бога числа мають духовне значення, яке Він розкриває та використовує в побудові своїх пророцтв, і саме в Одкровенні розділ 17 присвячений темі « суд блудниці, що сидить на багатьох водах ». « Вавилон великий » — ось його

назва, а «великі води» вказують на «річку Євфрат», на яку націлений Бог у посланні «шостої сурми» Одкр.9:13, символі майбутньої Третьої світової війни. За цими символами стоять папський католицизм і невірна християнська Європа, джерела і цілі його гніву. Боротьба між Богом і людьми тільки почалася; залізний горщик проти глиняного, результат боротьби передбачуваний; краще, це пророчено і запрограмовано. Як Бог збирався відзначити 17-ту ^{річницю} 7 березня 320 р. (320 р. для нього та його обраних; 321 р. для фальшиво-релігійного чи профанного світу)? Я довго вірив, що це станеться через вступ у світову війну, але світову війну, яка закінчиться в атомній формі, тому що Бог тричі пророкував це в Дан.11:40 до 45, Єзекііль 38 і 39, і, нарешті, в Одкр.9:13 до 21. Боротьба, розпочата Богом проти бунтівного людства з весни 2020 року, є того самого типу, що й боротьба, яку Він вів проти фараона Єгипту за часів Мойсея; і кінцевий результат буде таким же; ворог Бога втратить своє життя там, як фараон, який свого часу побачив смерть свого первородного сина і втратив свого. Цього 8 березня 2021 року я зауважую, що це тлумачення не було виконано, але я був готовий до цього близько місяця, усвідомивши через божественне натхнення, що 321 був для Бога 320 і що, отже, він планував проклясти, а не просто день 7 березня 2020 року, але весь рік, до якого прив'язаний цей проклятий день, таким чином застосовуючи для цього покарання принцип, цитований у Ном.14:34: «Так само, як ти витратив сорок днів на дослідження землі, ти понесуть покарання за ваші беззаконня сорок років, **рік за кожен день**».

Але до цього спостереження додається одна річ. Наш фальшивий календар помиляється не лише щодо початку року, але й щодо дати народження Ісуса Христа. Невірно, у 5 ^{столітті}, чернець Діонісій Малий помістив це на смерть царя Ірода, яка дійсно відбулася в – 4 його календаря. До цих 4 років ми повинні додати «два роки», які Ірод оцінив як вік Месії, якого він хотів убити згідно з Матвієм 2:16: «Тоді Ірод, побачивши, що він був обманутий мудреці дуже розлютились, і він послав убити всіх дітей віком від двох років і молодших, які були у Віфлеємі та на всій його території, згідно з датою, яку він ретельно запитав у мудреців». Отже, коли він рахує роки, Бог додає 6 років до нашої звичайної хибної та оманливої дати, і народження Ісуса відбулося навесні того року – 6. У результаті 320 рік для нього був: 326 і 17-й. ^{світським} ювілеєм нашого 2020 року став для нього 2026 рік від справжнього моменту народження Ісуса Христа. Це число 26 є числом тетраграми «YHWH», на івриті «Yod, Hé, Waw, Hé», яким Бог назвав себе, відповідаючи на запитання Мойсея: «Як тебе звати?»; це, згідно з Вихід 3:14. Отже, великий Бог-Творець мав ще одну причину відзначити Своєю особистою королівською печаткою цей день, позначений Його всемогутнім божественним прокляттям; і це до кінця світу. Заразна хвороба, яка з'являється в цьому 2026 році божественного часу, щойно підтвердила безперервність цього прокляття, яке прийматиме різні форми протягом останніх років життя на планеті Земля. Третя ядерна світова війна означатиме «кінець» «часів народів», проголошених Ісусом Христом у Матвія 24:14: «Ця добра новина про Царство буде проповідувана

по цілому світі, на свідчення всім нації . Тоді прийде **кінець** ». Цей « кінець » почнеться із закінченням пільгового періоду; пропозиція порятунку закінчиться. Випробування віри, засноване на повазі до його святої суботи, остаточно відокремить табір «овець » від табору « козлів » Матвія 25:32-33: « Усі народи будуть зібрані перед ним. Він відділить одне від одного, як пастух відлучає овець від кіз; і він поставить овець праворуч, а кіз ліворуч ». Декрет закону, який робить римську неділю обов'язковою, зрештою призведе до засудження справжніх обраних святих Ісуса Христа до смерті. Ця ситуація виконає ці слова Дан.12:7: « I почув я чоловіка, одягненого в ляну одежу, що стояв над водами річки; він підняв свою правицю і свою ліву руку до неба, і він поклявся тим, хто живе вічно, що це буде в час, і часи, і півчасу, і що все це закінчиться, коли сила **людей святий буде повністю зламаний** ». З людської точки зору, їхня ситуація буде безвихідною, а смерть неминуча. Саме тоді впливають ці слова Ісуса Христа, цитовані в Матвія 24:22: « I якби ці дні не вкоротилися, ніхто б не спасся; але, **заради обраних, ці дні будуть скорочені** ». 6000 рік закінчиться раніше 3 квітня 2036 року за божественним часом, тобто 3 квітня 2030 року за нашим фальшивим календарем, який настає через 2000 років після дня розп'яття Ісуса Христа, який стався на 14-й день після початку ^{весни} . 30. І ці « дні » повинні бути « скорочені » або зменшені. Це означає, що дата застосування рішення про смерть буде передувати цій даті. Бо саме надзвичайна ситуація вимагає від Христа прямого втручання, **щоб врятувати Своїх обраних** . Тоді ми повинні взяти до уваги Божий пріоритет прославлення стандарту « часу », який Він дав Своему земному творінню. Саме він надихне повстанців останніх днів обрати дату, яка на кілька днів перевершить перший день весни 2030 року, за яким замикається 6000 років земної історії. Тоді постають дві можливості: дата, яка залишиться невідомою до кінця, або 3 квітня 2030 року, що позначає максимально можливу та духовно значущу межу. Вважайте, що, незважаючи на свою надзвичайну важливість, 14-й ^{день} року розп'яття Ісуса Христа не підходить для позначення кінця 6000 років світової історії, а тим більше початку 7-го ^{тисячоліття} . Ось чому я віддаю перевагу і свою віру весняній даті 21 березня 2030 року, даті « скороченого » пророчого часу 3 квітня або проміжній даті. Позначена природою, створеною Богом, весна є вирішальною, коли ми хочемо порахувати 6000 років історії людства; що стає можливим з моменту гріха Адама і Єви. У біблійному описі Буття дні, що передували цій першій весні, були вічними днями. Час, відрахований Богом, — це час землі гріха, і 6000 років, які пророкує седмиця, починаються з початком першої весни і закінчуються з кінцем останньої зими. Якимось навесні почався відлік 6000 років. Через гріх Земля зазнала нахилу своєї осі на 23° 26', і могла початися зміна пір року. У єврейських святах Старого Заповіту домінують два свята: щотижнева субота і Пасха. Ці два свята поміщені під символіку чисел «7, 14 і 21» «7-го і 14-го і 21-го » днів, які представляють три фази плану божественного спасіння: Щотижнева суботня тема Одкр.7, яка пророкує нагорода обраних святих, за «7»; викупна робота Ісуса Христа, яка є **засобом** пропонування цієї винагороди для «14». Зауважте, що під час свята

Пасхи, яке триває 7 днів, 15-й і 21-й день є двома суботами мирської бездіяльності. А потрійна «7» або «21» означає кінець перших 7000 років і вхід у вічність нового божественного творіння на землі, оновленого згідно з Одкр.21; це число 21 символізує досконалість (3) і повноту (7) життєвого проекту, який був метою, бажаною Богом. В Одкровенні 3 вірші 7 і 14 відповідно позначають початок і кінець ^{інституту} адвентистів сьомого дня ; тут знову дві фази того самого освяченого предмета. Подібним чином Одкр.7 стосується теми запечаткування обраних адвентистів, а Одкр.14 представляє послання трьох ангелів, які підсумовують їх універсальну місію. Таким чином, у 30 році кінець 4000 років завершився навесні, і лише з символічних причин Ісус був розп'ятий через 14 днів після 21 березня цієї весни 30 року, тобто 36 для Бога. На цих прикладах Бог підтверджує, що «7» суботи і «14» спокутування гріхів обраних Ісусом Христом нероздільні. Таким чином, коли наприкінці атакується «7» суботи, Христос-Спаситель з «14» летить йому на допомогу, щоб віддати йому славу, максимальні 14 «днів», які розділятимуть дві дати, будуть «скорочені» або , придушений, щоб зберегти своїх останніх обраних вірних.

Перечитуючи Мф.24, мені здалося, що послання Христа звернене, зокрема, до Його учнів наприкінці світу, до нас, хто живе в ці останні роки. Вірші 1-14 охоплюють час аж до часу « кінця ». Ісус пророкує послідовність війн, появу лжепророків і остаточне духовне охолодження. Потім, вірші з 15 по 20, у подвійному застосуванні, стосуються як знищення Єрусалиму, здійсненого римлянами в 70 році нашої ери, так і остаточної агресії націй проти єврейства обраних, які дотримуються святої Божої суботи. Після цього у вірші 21 пророкується їхня остання « велика біда »: « *Бо тоді буде така велика біда, якої не було від початку світу аж дотепер, і не буде ніколи* »; Зауважте, що це роз'яснення « *і ніколи не буде* » забороняє застосовувати час апостолів, оскільки воно суперечило б вченню Дан.12:1. Це означає, що обидві цитати стосуються того самого досягнення в останньому земному випробуванні віри. У Дан.12:1 вираз ідентичний: « *Тоді повстане Михайл, великий князь, захисник синів народу твого; і це буде час скорботи, якого не було відтоді, як народи існують до того часу . Тоді ти з твоїх людей, які будуть знайдені записаними в книзі, будуть врятовані .* ». « Скорба » буде настільки великою, що « дні » доведеться « *вкоротити* » згідно з віршем 22. Вірш 23 вказує на стандарт істинної віри, яка не зростає у спонтанних проявах Христа на землі: « *Якщо тоді ви сказав: Ось він у пустині, не ходи туди; ось, він у кімнатах, не вірте* ». У тій самій останній епосі спіритуалізм примножить свої « чудеса » та свої оманливі та **спокусливі видимості** фальшивого Христа, який підкорить погано навчені душі: « *Бо постануть лжехристи і лжепророки; вони творитимуть великі чуда й чудеса, аж до обману , якщо це можливо, навіть обраних* »; що підтверджується Одкр. 13:14: « *І звела вона мешканців землі ознаками, які їй було дано чинити перед звіриною, кажучи мешканцям землі зробити боввана звірини який мав рану від меча і який жив* . Вірш 27 згадує могутню і переможну появу божественного Христа, а вірш 28 пророкує « бенкет », запропонований хижим птахам після його втручання. Бо бунтівники, які

виживуть до його приходу, будуть знищені та віддані на пасовисько «пташкам небесним», як навчає Одкр. 19:17-18 і 21.

Я резюмую тут ціле нове розуміння божественного творіння. Встановлюючи перший тиждень, Бог фіксує єдність дня, який складається з темної ночі та світлого дня, сонце буде освітлювати його лише з 4-го ^{дня}. Ніч пророкує встановлення гріха на землі через майбутній непослух Єви та Адама. До цього акту гріха земне творіння демонструє **вічні** властивості. Через скоєний гріх все змінюється, і може початися зворотній відлік 6000 років, тому що Земля нахилиється навколо своєї осі і починається принцип пір року. Земне творіння, прокляте Богом, тоді набуває своїх **вічних характеристик**, які ми знаємо. 6000 років, які почалися в першу весну, відзначену гріхом, закінчаться навесні 6001 року з поверненням у божественній славі Ісуса Христа. **Його остання прищестя завершиться «першого дня першого місяця» першого року ^{сьомого} тисячоліття.**

Тим не менш, 7 березня 2021 року за нашим фальшивим людським календарем щойно було релігійно відзначено візитом Папи Франциска до східних християн, які переслідуються в Іраку мусульманськими екстремістами. На цій зустрічі він нагадав мусульманам, що вони мають одного Бога, Бога Авраама, і він вважає їх своїми «братами». Ці слова, які захоплюють західних невіруючих, є не меншим гнівом для Ісуса Христа, який віддав своє життя як жертву за прощення гріхів Своїх обраних. І це вторгнення лідера «колишніх хрестоносців» католиків-«християн» на їх територію може тільки посилити гнів ісламістів. Таким чином, ця мирна дія папи призведе до драматичних наслідків, пророчених у Дан.11:40, посилення «сутички» мусульманського «царя півдня» проти папської Італії та її європейських союзників. І в цій перспективі економічний крах Франції та всіх західних країн християнського походження, спричинений їхніми лідерами через вірус Covid-19, змінить баланс сил і, зрештою, дозволить завершити «Третю світову війну», яку підштовхнули назад до кінця останніх 9 років, які ще попереду. На завершення згадаймо, що, спричинивши епідемію через Covid-19 та її розвиток, Бог відкрив шлях для прокляття, яке мало характеризувати останні десять років історії людства на землі.

Проте 7 березня 2021 року ознаменувався актами насильства молоді між ворогуючими бандами та проти поліції в кількох містах Франції. Це підтверджує шлях до загального протистояння; позиції кожного з них непримиренні, тому що вони несумісні. Це наслідок зіткнення двох діаметрально протилежних культур: західної світської свободи проти суспільства босів і капо південних країн, до того ж традиційно і національно мусульманських. Назріває трагедія, як Covid-19, від якої немає ліків.

Щоб завершити спостереження мерзенного порядку, узаконеного людством, мусимо відзначити: зміну року після 12-го ^{місяця}, який носить назву 10-го ^{місяця} (грудень), на початку зими; зміна дня серед ночі (опівночі); тільки точний і регулярний підрахунок годин залишається позитивним. Таким чином, прекрасний божественний порядок зник через гріх, замінений гріховним порядком, який, у свою чергу, зникне, коли з'явиться славетний

Бог-Творець для зведення рахунків, тобто наприкінці перших шести тисяч років, навесні 2030 року, для обдурених людей, або навесні 2036 року правдивого народження нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, для Його обраних.

Встановлений і спостережуваний безлад свідчить про божественне прокляття, яке тяжіє над людством. Тому що з моменту нахилу землі обчислення часу втратило свою стабільність і регулярність, години ночі і дня постійно змінювалися, збільшуючись і зменшуючись.

Порядок, у якому Бог-Творець організовує свій план спасіння, далі відкриває нам духовні пріоритети, які Він пропонує людині. Він вирішив виявити свою піднесену любов, віддавши своє життя в Ісусі Христі як викуп після 4000 років людського земного досвіду. Роблячи це, Бог говорить нам: «Спочатку покажи мені свою слухняність, і я покажу тобі свою любов».

На землі люди змінюють один одного, відтворюючи однакові плоди характеру, однак покоління останнього часу, в який ми вступили в 2020 році, представляє особливість; після 75 років миру в Європі та неймовірної недавньої еволюції генетичної науки, цілком логічно, європейці та їхні вихідці з США, Австралії та Ізраїлю вірили, що вони можуть реагувати на всі проблеми зі здоров'ям, їхні суспільства дедалі більше очищаються. Нова не атака інфекційного вірусу, нова поведінка лідерів розвинених суспільств. Причиною такої поведінки страху є їхній вплив на людей землі через бомбардування засобами масової інформації, і серед цих засобів масової інформації, нові медіа або соціальні мережі, які з'являються в павутині, яка є вільним Інтернет-спілкуванням, у якому ми знайти більш-менш чіткі дифузори. Таким чином, людство опинилося в пастці надмірної свободи, яка падає на нього як прокляття. У США та Європі насильство протиставляє етнічні спільноти одна одній; там відновлюється прокляття «*авилонського*» досвіду; ще один беззаперечний божественний урок, який не було засвоєно, тому що це нащадок однієї пари, яка обов'язково розмовляє однією мовою, до цього досвіду провини, ми все ще бачимо це сьогодні, людство розділене кількома мовами та діалектами, створеними Богом і розкиданими по всьому світу. землі. І так, Бог не припинив творити після перших семи днів творіння; він усе ще створив багато для того, щоб проклинати, а іноді й благословляти своїх обранців, прикладом є манна, запропонована в пустелі синам Ізраїля.

Проте **свобода** — це чудовий дар від нашого Творця. Саме на ньому ґрунтується наша **вільна** відданість його справі. І тут, слід визнати, ця цілісна свобода передбачає існування випадковості, оскільки Бог жодним чином не втручається; слово, якому багато віруючих взагалі не вірять. І вони помиляються, тому що Бог залишає на волю випадку у своєму творінні, і насамперед роль пробудження серед обраних, оцінку відкритих ним небесних норм. Визначивши своїх обранців, Творець бере на себе опіку над ними, щоб вести їх і навчати їх своїм істинам, які готують їх до вічного цілестіального життя. Вади розвитку та потворності, які спостерігаються при народженні людських створінь, доводять дію випадковості, яка породжує генетичні помилки в процесі відтворення виду з більш-менш

серйозними наслідками. Поширення видів базується на імпульсі репродуктивних ланцюжків, які час від часу породжують помилки відповідності; це в тому числі за принципом спадковості або незалежно через випадковість життя. Підсумовуючи, якщо я завдячую своїй вірі шансу на вільне життя, я, навпаки, завдячую винагородою та підживленням цієї віри любові Бога та ініціативам, які вже були зроблені та які Він продовжує вживати, щоб врятувати мене .

В історії про його земне створення день, який буде проклятий Богом, стоїть першим у тижні; його доля записана: його метою буде « *відділити світло від темряви* ». Обраний фальшивими християнами, щоб суперечити Божому вибору, який освячує сьомий день, цей перший день повністю виконає свою роль «знака» непокірного повстанського табору в Одкр.13:15. Наскільки перша неділя проклята Богом, сьомий день суботній благословенний і освячений Ним. І щоб зрозуміти цю протилежність, ми повинні прийняти думку про Бога, яка є знаком освячення Ним і для Нього. Субота стосується сьомого дня, і це число *сім*, «7», символізує повноту. Під цим терміном повнота Бог поміщає думку про мету, для якої Він створив наш земний вимір, а саме: регулювання гріха, його засудження, його смерть і його зникнення. І в цьому плані ці речі будуть повністю виконані протягом 7-го ^{тисячоліття}, яке пророкує щотижнева субота. Ось чому **ця мета важливіша для Бога, ніж засіб** відкуплення, за допомогою якого Він відкупить життя земних обранців і яке Він здійснить особисто, в Ісусі Христі, ціною жахливих страждань.

Ось ще одна причина, чому Бог каже в Еккл.7:8: « *кінець речі кращій за її початок* ». У Книзі Буття послідовність у порядку «ніч-день» або «вечір-ранок» підтверджує цю божественну думку. В Іс.14:12, під виглядом царя Вавилонського, Бог сказав дияволу: « *Ось ти впала з неба, **ранкова зірка**, сину світанку! Ти скинений на землю, ти, переможець народів!* » Вираз, яким Бог називає його « **ранкова зоря** », свідчить про те, що він порівнює його з «сонцем» нашої земної системи. Він був його першим створінням і під прикриттям царя Тіру, Єз.28:12 розповідає про його початкову славу: « *Сину людський, оплакни царя Тіру! Ти скажеш йому: Так говорить Господь Бог: **Ти поставив печать досконалості, ти був повний мудрості, досконалий у красі**.* » Ця досконалість мала зникнути, замінена бунтівною поведінкою, яка зробила його ворогом, дияволом і супротивником, сатаною, засудженим Богом, тому що вірш 15 проголошує: «*Ти був досконалий у своїх дорогах від того дня, коли ти був створений, доки не знайдено беззаконня між вами* ». Таким чином, той, кого вважали « **вранішньою зорею** », підштовхував невірних людей шанувати як божество «**вранішню зорю**» божественного творіння: «Непереможене Сонце», обожнене з римського культу, якому майже весь світ західне християнство поклоняється язичницьки. Бог знав ще до свого створення, що цей перший ангел повстане проти нього, і, незважаючи на це, він створив його. Так само за день до смерті Ісус оголосив, що один із 12 апостолів збирається його зрадити, і навіть прямо сказав Юді: « *Що маєш робити, роби швидше!* ». Це дозволяє нам зрозуміти, що Бог не прагне перешкоджати своїм створінням

виражати свій вибір, навіть якщо він суперечить його власному. Ісус також запропонував своїм апостолам залишити його, якщо вони цього бажають. Саме залишаючи своїм створінням повну свободу виражати себе та розкривати свою природу, він може вибрати своїх обранців за їхню продемонстровану вірність і зрештою знищити всіх своїх небесних і земних ворогів, негідних і байдужих.

Первородний гріх

Решта першого дня набуває величезного значення в нашу християнську еру, тому що вона становить « *гріх* », відновлений після 7 березня 321 року, і стає ознакою табору, який повстав проти освяченого табору Бога. Але цей « *гріх* » не повинен змусити нас забути про первородний « *гріх* », який прирікає людство на смерть через успадкування від Адама і Єви. Просвітлена Духом, ця тема привела мене до важливих уроків, прихованих у книзі Буття. На рівні спостереження книга розкриває нам походження творіння в розділах 1, 2, 3. Символічне значення цих чисел цілком виправдане: 1 = одиниця; 2 = недосконалість; 3 = досконалість. Це заслуговує на пояснення. Буття 1 розповідає про створення перших 6 днів. Їхнє визначення « *вечірній ранок* » набуває значення лише після гріха та прокляття землі, яка стає територією, де панує диявол, що буде темою Буття 3, без якого вираз «вечірній ранок» не мав би значення . на земному рівні. Подаючи пояснення, розділ 3 ставить печать досконалості на це божественне одкровення. Подібним чином, у Буття 2 тема сьомого дня суботи або, точніше, відпочинку Бога та людини на сьомий день, також набуває свого значення лише після «первородного гріха», вчиненого Євою та Адамом. у Буття 3, що пояснює його причину існування. Таким чином, як не парадоксально, без свого обґрунтування, наведеного в Буття 3, освячена субота заслуговує на свій символ недосконалості «2». З усього цього випливає, що землю створив Бог, щоб її принести в жертву дияволу та його демонам, щоб злі плоди їхніх душ могли матеріалізуватись і з'явитися на очах усіх, Бога, ангелів і людей, і що ангели й чоловіки обирають свою сторону.

Цей аналіз спонукає мене вказати, що встановлення сьомого дня, освяченого у спокої, пророкує прокляття земного « *гріха* » , встановленого в Буття 3, тому що сама земля проклята Богом, і тому лише з моменту смерті і його процес вражає його, його час шість тисяч років і тисяча років сьомого тисячоліття набувають значення, пояснення, виправдання. Доречно зазначити наступне: перед створенням на землі, на небі, конфлікт уже протиставляє табір диявола проти табору Бога, але лише смерть Ісуса Христа зробить індивідуальний вибір остаточним; що стане видимим через вигнання з неба бунтівників, засуджених відтоді на смерть у земному творінні. Зараз, на небесах, Бог не організував життя ангелів за « *вечірнім ранком* » чергуванням , це тому, що небо представляє Його вічну норму; те, що переважатиме і триватиме для обраних вічно. Зіткнувшись із цими

даними: як щодо землі до гріха? Окрім чергування « *вечір-ранок* », її нормою є також небесна, мабуть, життя розгортається у вічній нормі; тварини-вегани, люди-вегани та без смерті, яка буде платою за гріх, дні слідують за днями, і це може тривати вічно.

Але в Буття 2 Бог відкриває нам свій порядок часу тижня, який закінчується на сьомий день відпочинком для Бога і для людей. Це слово відпочинок походить від дієслова «припинити» і стосується як роботи, яку виконує Бог, так і людей. Ви можете зрозуміти, що до гріха ні Бог, ні люди не відчували втоми. Тіло Адама не зазнавало жодної хвороби, втоми чи будь-якого болю. Тепер семиденні тижні слідували один за одним і відтворювалися як вічний цикл, за винятком того, що послідовність « *вечірнього ранку* » відзначала різницю з цілестіальною нормою царства Божого. Отже, ця різниця мала на меті пророоче розкрити програму, розроблену великим Богом-творцем. Подібно до того, як свято «Йом Кіпур» або «День спокути» щороку відновлювалося серед євреїв і пророкувало кінець гріха через його спокуту, здійснену смертю Ісуса Христа, так і щотижнева субота пророкує настання сьомого дня тисячоліття, коли Бог і його вибрані увійдуть у справжній відпочинок, оскільки бунтівники загинуть, а зло буде переможено. Однак обраних все ще хвилює « *гріх* », оскільки разом з Христом вони повинні судити « *гріхи* » і грішників, які в той час будуть спати смертним сном. Ось чому, як і попередні шість днів, сьомий поміщений під знаком « *гріха* », який охоплює і стосується семи днів цілого тижня. І лише на початку восьмого тисячоліття, після того, як грішників знищить « *вогонь другої смерті* », на оновленій землі почнеться вічність без « *гріха* ». Якщо сім днів позначені гріхом і вони пророкують 7000 років, відлік цих 7000 років може початися лише з встановлення гріха, відкритого в Буття 3. Таким чином, земні дні без гріха не є нормою та логікою наступності « *вечірній ранок* » або « *темрява світло* », і оскільки цей час без « *гріха* », він не може входити до 7000 років, запрограмованих і пророкованих. » за семиденним тижнем.

Це вчення підкреслює важливість цієї дії, яку Бог приписує римському папству в Дан.7:25: « *він створить план зміни часів і закону* ». « *Зміна часів* », встановлених Богом, призводить до неможливості виявити пророчий характер щотижневої суботи Божого « *закону* ». І це те, що Рим зробив з Костянтина I з 7 березня 321 року, наказавши щотижневий відпочинок у перший день замість сьомого. Дотримуючись римського порядку, грішник не звільняється від первородного « *гріха* », успадкованого від Адама та Єви, але, крім того, він бере на себе додатковий « *гріх* », цього разу добровільний, що збільшує його провину перед Богом.

Порядок часу « *вечір-ранок* » або « *темрява світло* » — це концепція, обрана Богом, і дотримання цього вибору сприяє і дозволяє доступ до пророчої таємниці Біблії. Ніщо не змушує людину прийняти цей вибір, і доказом є те, що людство вирішило відзначати зміну дня опівночі, тобто через 6 годин після весняного заходу сонця; який пророкує табір тих, хто прокидається надто пізно для славетного повернення Христа, Нареченого в притчі про десять дів. Таким чином, тонкі послання, дані Богом, виходять за

межі його інтелектуальної досяжності. Але для його обраних порядок божественного часу висвітлює всі його пророцтва, а особливо те, що є в Об'явленні, на початку якого Ісус представляє себе як «альфу і омегу», «*початок або початок і кінець*». Кожен день, який проходить у нашому житті, пророкує Божий план, який він підсумовує в Буття 1, 2 і 3, оскільки «*ніч*» або «*темрява*» представляє шість світських днів, представлених у Бутті 1, тоді як божественний спокій, встановлений у Бутті 2, проголошує «*світлий*» час. Саме за цим принципом, згідно з Дан.8:14, час християнської ери поділяється на дві частини: час духовної «*темряви*» між 321 роком, коли встановлено «*гріх*» проти суботи, і 1843 роком, коли час «*світла*» починається для обраних з цієї дати до повернення Ісуса Христа навесні 2030 року, де, як у Буття 3, у Всемогутньому Богі-Творці він приходиться судити між обраними та бунтівниками, «*вівцями та козлами*».», оскільки він судив між «*змієм, жінкою та Адамом*». Так само в Об'явленні теми «*Листів до семи Церков, семи печаток і семи сурем*» пророкують «*темряву*» для перших шести та божественне «*світло*» для сьомого й останнього ступеня кожної з цих тем. Це так правда, що в 1991 році офіційна відмова інституційного адвентизму від цього останнього «світла», світла, яке Ісус дав мені з 1982 року, спонукала його сказати в Листі до «*Лаодикії*» в Одкр.3: 17 . : «*Тому, що ти кажеш: я багатий, я збагатився, і я ні в чому не потребую, і тому, що ти не знаєш, що ти нещасний, жалюгідний, бідний, сліпий і голий...*». Офіційні адвентисти забули цю цитату, наведену в 1 Петра 4:17: «*Бо це час, коли почнеться суд над домом Божим. Тепер, якщо це почнеться з нас, яким буде кінець тих, хто не слухається євангелії Божої?*» Інститут існує з 1863 року, і Ісус благословив його створення в епоху «*Філадельфія*» в 1873 році. Відповідно до божественного принципу «*вечірній ранок*» або «*світла темрява*», остання та сьома ери символізуються назвою «*Лаодикія*».» мав бути час великого божественного «*світла*», і ця робота є доказом цього, велике «*світло*» справді прийшло, щоб освітити пророчені таємниці, у цю останню еру, за рахунок офіційної всесвітньої адвентистської інституції. Назва «*Лаодикія*» цілком виправдана, оскільки вона означає «люди суджені або люди суду». Ті, хто не належать або більше не належать Господу, приречені приєднатися до прихильників «дня проклятого Богом». Виявляючи себе неспроможними розділити з Богом Його справедливе засудження римської «неділі», субота більше не буде здаватися їм такою важливою, як у благословенний час їхнього хрещення. Повідомлення, дане Ісусом Христом своїй слугі Еллен Г. Уайт, у її книзі «*Ранні твори*» та в її першому видінні так переклало цю ситуацію: «*вони втратили зір, і ціль, і Ісуса... Вони занурилися в злого світу, і ми більше ніколи їх не побачимо*».

Буття 2 пророкує час «*світла*», і цей розділ Буття починається з **освячення «*сьомого дня*»**. Він закінчується цим віршем 25: «*Чоловік і жінка його були нагі, і не соромилися*». Зв'язок між цими двома темами показує, що виявлення їхньої фізичної наготи буде наслідком зарахування «*гріха*», який вони скоїть і який, описаний у Бут.3, таким чином є причиною смертної духовної наготи. Порівнюючи це вчення з вченням «

Лаодикії », ми знаходимо, що субота пов'язана з « *гріхом* », який робить людину « *оголеною* ». У цьому останньому контексті практики суботи вже недостатньо для збереження благодаті Христа, тому що, пропонуючи її повне пророче світло офіційній адвентистській владі між 1982 і 1991 роками, вимоги Ісуса Христа зросли, і він хоче цього епохи, що з практикою його святої суботи обраний, гідний його благодаті, віддає свій відсоток, свій час, своє життя та всю свою душу для своїх одкровень, пророкованих у Даниїлі та Об'явленні; але також і в усій відкритій Біблії, яка є її « *двома свідками* » згідно з Одкр. 11:3.

Свідчення Бога, дане на землі

Як би це не було важливо, відвідування Богом людства в образі Ісуса Христа не повинно змусити нас забути Його попередні відвідини за часів Мойсея. Тому що саме в цьому далекому контексті Бог відкрив йому походження земного виміру. І як одкровення, дане Богом, розповідь Буття є такою ж важливою, як і Одкровення, відкрите апостолу Івану. Форма, обрана Богом для організації земного життя, пророкує Його план любові до створінь, яким Він дає повну свободу, щоб вони могли відповісти на Його любов і жити з Ним вічно або відкинути її і зникнути в небутті смерті, згідно з умови його рятівної пропозиції.

Якщо Адам створений один, по-перше, це тому, що він представлений як « *образ Божий* (Бут.1:26-27)» у пошуках любові від вільного відповідника до свого образу, оскільки весь час його минулої вічності була повна самотність. Це стало для нього нестерпним настільки, що він був готовий нести наслідки свободи, яку збирався дати своїм живим істотам. Створення Єви з одного з ребер Адама, коли він занурений у смертний сон, пророкує створення його Церкви, Обраного, що складається з його вірних обранців, плоду, зібраного його спокутою смертю в Ісусі Христі; це виправдовує роль « *помічниці* », яку Бог приписує жінці, яка походить від нього і чие ім'я Єва означає « *життя* ». Обрана « *житиме* » вічно, і на землі вона має покликання запропонувати Богові свою « *допомогу* » для людської співпраці у здійсненні її проекту, який спрямований на встановлення досконалої спільної та непорушної любові у вічних всесвітах.

Гріх непокори входить в людство через Єву або через символ « *жінки* » її обранців, які успадкують цей первородний гріх. Крім того, як Адам, через любов до Єви, в Ісусі Христі Бог стає людиною, щоб розділити й понести замість Свого Обраного смертну кару, на яку заслуговують її гріхи. Отже, історія Буття є одночасно історичним свідченням, яке розкриває наше походження та їхні обставини, і пророчим свідченням, яке розкриває принцип спасіння великого любовного проекту всемогутнього Бога-Творця.

Після перших шести днів творіння, згаданих у книзі Буття 1, шести днів, які пророчили шість тисяч років, зарезервованих Богом для вибору

земних обранців, у книзі Буття 2, під образом вічної суботи, необмежений сьомий день відкривається для вітання. перевірений і обраний обраний.

Бог від самого початку знає результат свого проекту, імена своїх обранців, які з'являться протягом шести тисяч років. Він мав всю силу й повноваження, щоб судити та знищувати бунтівних ангелів, не створюючи наш земний вимір. Але саме тому, що він поважає своїх створінь, які люблять його і яких він любить, він організовує всесвітню демонстрацію на землі, створений для цієї мети.

Бог підносить над усе принцип істини. Як було оголошено в Пс.51:6, Ісус визначає своїх обранців як « народжених згори » або «народжених від правди», щоб вони могли відповідати стандарту божественної істини. Відповідно до Івана 18:37, він сам прийшов « свідчити про правду » і представляє себе в Одкр. 3:14 під іменем « Правдивий ». Це піднесення і прославлення принципу істини є **абсолютною протилежністю** принципу брехні, і ці два принципи приймають різні форми. Принцип брехні постійно спокушав жителів землі протягом її історії. У наш час брехня стала нормою існування. Це прийнято під терміном «блеф» у торговій свідомості, але це, тим не менш, плід диявола, « батька брехні » згідно з Івана 8:44. На релігійному рівні брехня з'являється у формі різноманітних релігійних підробок залежно від народів і місць на землі. І сама християнська віра стала досконалим образом «змішання» (= Вавилон), оскільки її темні підробки настільки численні.

Брехати вчать науково. Тому що, всупереч своєму авторитарному підходу, наукова думка неспроможна надати реальні докази своїх еволюційних теорій видів, а також мільйонів і мільярдів років, які її вчені приписують існуванню Землі. Всупереч цій науковій думці, свідчення Бога-творця пропонує багато доказів його реальності, оскільки земна історія свідчить про його дії, першим прикладом яких є потоп, підтверджений наявністю морських скам'янілостей на рівнинах і навіть на вершинах найвищих гір на землі. До цього природного свідчення додається свідчення, залишене людською історією, життя Ноя, життя Авраама, визволення євреїв з єгипетського рабства та народження єврейського народу, живих очевидців його історії, аж до часу кінець світу; є також свідчення очевидців апостолів Ісуса Христа, які були свідками його чудес, його розп'яття та воскресіння; аж до того, що страх смерті покинув їх, і вони пішли шляхом мучеництва, свого Вчителя та свого зразка Ісуса з Назарета.

Згадуючи це слово «мучеництво», я повинен тут розпочати пояснення.

Примітка: не плутайте мученицьку смерть з покаранням

Ці дві речі мають однаковий зовнішній вигляд, тому їх можна легко сплутати. Однак ця плутанина має серйозні наслідки, оскільки каральний захід ризикує бути приписаним справді обраному Богом і, навпаки, дитина диявола може бути приписана мученицькій смерті за дуже оманливого Бога. Отже, щоб чітко бачити, ми повинні взяти до уваги наступний аналіз, який починається з цього принципу; Спочатку задамося питанням: що таке мучеництво? Це слово походить від грецького «*martus*», що означає: свідок. Що таке свідок? Це той, хто правдиво чи ні повідомляє про те, що він бачив, чув або що він зрозумів з певної теми. Тема, яка нас тут цікавить, релігійна, і серед тих, хто свідчить про Бога, є правдиві та лжесвідки. Безперечно те, що Бог робить різницю між ними. Істина відома йому, і він благословляє її, тому що, зі свого боку, цей правдивий свідок прагне показати себе вірним, практикуючи у «*ділах*» всю свою об'явлену істину, і він витримує цей шлях до прийняття правди. І ця смерть є справжнім мучеництвом, тому що життя, віддане на смерть, відповідало стандарту святості, якого вимагав Бог для свого часу. Якщо запропоноване життя не відповідає цій відповідності, то це не мучеництво, це покарання, яке вражає живу істоту, передану дияволу на його знищення, тому що вона не користується захистом і благословенням Бога. Залежно від відповідності стандарту істини, якого вимагає Бог для кожної епохи, ідентифікація «мучеництва» ґрунтуватиметься на нашому знанні божественного суду, відкритого в його пророцтвах, спрямованих на час кінця; що є метою і предметом даної роботи.

Важливо розуміти, що правда не здатна повернути бунтарський розум; це підтверджує досвід першого створеного ангела, названого Богом Сатаною після його повстання. Правда — це принцип, до якого природно відчують потяг обраних, тих, хто її любить і готовий боротися поруч з Богом в Ісусі Христі, брехня, яка завдає йому шкоди.

Підсумовуючи, Божественне Одкровення будується поступово протягом шести тисяч років досвіду та свідчень, пережитих у найкращих і найгірших умовах. Час у шість тисяч років може здатися коротким, але для людини, яка справді цікавиться лише роками власного життя, насправді це досить довгий період, який дозволяє Богу розтягнутись на століття, а точніше на шість тисяч років. , різні етапи досягнень його глобального проекту. Виключно в Ісусі Христі Бог дає Своїм обраним останнього часу чітке розуміння, збережене для цього останнього часу, щодо Його таємниць і справ.

Буття: важливе пророче резюме

Відповідно до цього розуміння, розповідь Буття містить фундаментальні ключі до біблійних пророцтв Даниїла та Об'явлення; і без цих ключів це розуміння неможливе. Ці речі будуть пригадані, коли це буде необхідно, під час пророчого дослідження, але відтепер ми повинні знати, що слова « *глибина, море, земля, жінка* » будуть нести конкретну ідею божественної думки в її одкровенні «Апокаліпсис». Вони пов'язані з трьома послідовними етапами створення Землі. « *Безодня* » означає планету Земля, повністю вкриту водою без життя. Потім, на другий день, день поділу стихій, « *море* », як синонім і символ смерті, буде заселене лише морськими тваринами на 5-й ^{день}; його середовище вороже для людей, створених дихати повітрям. « *Земля* » виходить із « *моря* » і також буде населена на п'ятий день тваринами і, нарешті, на шостий день, « *людиною, створеною на образ Божий* » і « *жінкою* », які будуть створені на ребрі людини. Разом чоловік і жінка народять двох дітей. Перший « *Авель* », тип духовного обранця (*Авель* = Батько є Бог) буде вбитий через ревності своїм старшим « *Каїном* », типом плотської, матеріалістичної людини (= придбання), таким чином пророкуючи долю типового обраний, Ісус Христос і його обранці, які страждатимуть і помруть як мученики через «Каїнів», євреїв, католиків і протестантів, усіх «торговців храму», чії послідовні й агресивні ревності демонструються та здійснюються протягом земної історії. . Отже, урок, який дає Дух Божий, полягає в наступному: із « *безодні* » **послідовно** впливають « *море і земля* » — символи фальшивих християнських релігій, які ведуть до загибелі душ. Щоб позначити свій Вибраний збір, він дає їй слово « *жінка* », яка, якщо вона вірна своєму Богові, є « *Дружиною* » « *ягнати* », графічного символу самого Христа, пророкованого словом « *чоловік* » (*Адам*). . Якщо вона зраджує, то залишається « *жінкою* », але приймає образ « *повії* » . Усі ці речі будуть підтверджені в детальному дослідженні, представленому в цій роботі, і їх життєва важливість стане очевидною. Ви можете легко зрозуміти, що в 2020 році події, передбачені в пророцтвах Даниїла та Одкровення, здебільшого вже здійснилися в історії, і вони відомі людям. Але вони не були визначені для духовної ролі, яку їм дав Бог. Історики відзначають історичні факти, але тлумачити їх можуть лише Божі пророки.

Віра і невіра

За своєю природою люди від свого походження належать до віруючого типу. Але віра не віра. Люди завжди вірили в існування Бога або божеств, вищих духів, яким вони повинні були служити і яким вони повинні були догоджати, щоб не зазнати шкоди, спричиненої їхнім гнівом. Це природне переконання поширювалося від століть до століть і від тисячоліть до тисячоліть до сучасності, коли наукові відкриття заволоділи мозком західної людини, яка з того часу стала недовірливою та невіруючою. Зазначимо, що ця зміна в основному характеризує людей християнського походження. Бо в той же час на Сході, Далекому Сході та в Африці збереглися вірування в невидимих духів. Це пояснюється надприродними проявами, свідками яких є люди, які практикують ці релігійні обряди. В Африці явні докази існування невидимих духів забороняють зневіру. Але ці люди не знають, що духи, які сильно проявляються серед них, насправді є демонічними духами, відкинутими Богом, Творцем усього життя, і засудженими до смерті на випробувальному терміні. Ці люди не є ні невіруючими, ні невірними, як жителі Заходу, але результат той самий, оскільки вони служать демонам, які спокушають їх і тримають під своїм тиранічним пануванням. Їхня релігійність є ідолопоклонницьким язичницьким типом, який характерний для людства з самого його походження; Єва стала його першою жертвою.

На Заході невіра насправді є результатом вибору, тому що мало хто не знає свого християнського походження; і серед захисників республіканської свободи є люди, які цитують слова зі Святого Письма, засвідчуючи таким чином, що вони не знають про його існування. Їм не ігноруються славетні факти, про які воно свідчить для Бога, але вони вирішують не брати їх до уваги. Саме цей тип невіри Дух називає невірою і є абсолютною бунтівною опозицією правдивій вірі. Тому що, якщо він візьме до уваги докази, які дає йому життя по всій землі і особливо в надприродних проявах африканських народів, людина не матиме можливості виправдати свою невіру. Тому надприродні дії демонів засуджують західне невір'я. Бог-творець також дає докази свого існування, діючи з силою через явища, породжені природою, яка йому підвладна; землетруси, виверження вулканів, руйнівні припливні хвилі, смертоносні епідемії, але все це тепер отримує наукові пояснення, які маскують і знищують божественне походження. До ока, цього великого ворога віри, додається наукове пояснення, яке переконує людський мозок і водночас заохочує його у виборі, який веде його до загибелі.

Чого Бог очікує від своїх створінь? Він вибере серед них тих, хто схвалює **його** уявлення про життя, тобто приймає його думки. Віра буде засобом, але не метою. Ось чому « віра без діл », яку вона повинна нести, сказано як « мертва » в Якова 2:17. Тому що якщо справжня віра існує, існує й фальшива віра. Правильність і неправильність мають значення, і Богу не важко визначити послух, щоб відрізнити його від непослуху. У будь-якому випадку, він залишається єдиним суддею, чия думка вирішить вічне майбутнє кожного з його створінь, оскільки мета його вибору унікальна, а його пропозиція вічного життя отримана виключно через Ісуса Христа. Перехід на землю виправданий лише для того, щоб запропонувати можливість цього вибору вічних обраних. Віра — це не плід неймовірних зусиль і жертв, а плід природного стану, отриманого чи ні створінням від його народження. Але коли вона існує, вона повинна житися Богом, інакше вона вмирає і зникає.

Справжня віра — рідкість. Тому що, всупереч оманливому аспекту офіційної християнської релігії, недостатньо поставити хрест над могилою істоти, щоб перед нею відчинилися двері раю. І я вказую на це, тому що це здається не поміченим, Ісус сказав у Матвія 7:13-14: « *Увійдіть вузькими воротами. Бо широкі ворота і широка дорога, що веде до погибелі , і багато тих, що входять нею . Але вузькі ті ворота і вузька дорога, що веде до життя , і мало таких, що знаходять її.* » Це вчення додатково підтверджується в Біблії на прикладі депортації євреїв до Вавилону, оскільки Бог вважає гідними свого обрання лише Даниїла та його трьох товаришів і п'ятьох могутніх царів; і Єзекїїль, який живе в цю епоху. Тоді ми читаємо в Єзек.14:13-20: « *Сину людський, якщо країна згрішить проти мене невірністю, і я простягну на неї руку Свою, якщо зламаю за неї палицю хліба, якби я наслав на неї голод якщо б Я винищив із нього людей і звірів, і були б серед нього ці три чоловіки, **Ной, Даниїл і Йов** , то вони врятували б свої душі своєю праведністю, говорить Господь Бог. Якби я змусив диких звірів блукати країною, що знищило б її населення, якби вона стала пустелею, де ніхто не міг би пройти через цих звірів, і посеред неї були б ці троє чоловіків, я був би живий! говорить Господь Бог, **вони не врятували б ні синів, ні дочок, але вони самі врятувалися б** , і земля стала б пустелею. Або якби я навів меч на цю землю, якби я сказав: Нехай меч пройде по землі! Якби я винищував людей і звірів, а серед них були ці троє людей, я був би живий! говорить Господь Бог, **вони не врятували б синів чи дочок, але вони б тільки врятувалися** . Або якби я наслав чуму на цю землю, якби я вилив проти неї свій гнів через смертне життя, щоб винищити з неї людей і звірів, і були б серед неї **Ной, Даниїл і Йов, я живий! говорить Господь Бог, вони не хотіли спасти синів чи дочок, але своєю справедливістю вони спасли б свої душі.** Таким чином ми дізнаємося, що під час потопу серед восьми людей, захищених ковчегом, лише Ной був визнаний гідним спасіння.*

Далі Ісус сказав у Матвія 22:14: « *Багато бо покликаних, та мало вибраних.* » Причина просто пояснюється високим стандартом святості, якого вимагає Бог, який хоче посісти перше місце в нашому серці або

нічого. Наслідком цієї вимоги є протилежність гуманістичного мислення про світ, яке ставить людину понад усе. Апостол Яків застерігав нас від цього протистояння, кажучи: « Перелюбники! Хіба ви не знаєте, що любов до світу є ворожнеча проти Бога ? Тому той, хто хоче бути другом світу, стає ворогом Бога . » Ісус знову каже нам у Мт.10:37: « Той, хто любить його батько чи мати більше, ніж я не гідний мене і того, хто любить його син чи дочка більше, ніж я не вартий мене ». Крім того, якщо ви, як і я, запрошуєте друга відповідати цьому релігійному критерію, якого вимагає Ісус Христос, не дивуйтеся, якщо він назве вас фанатиком; Це те, що сталося зі мною, і я тоді зрозумів, що маю лише Ісуса як свого справжнього друга; його, « *Істинного* » Одкр.3:7. Ми також будемо називати вас фундаменталістом, тому що ви виявляєте себе чесним перед Богом, законником, тому що ви любите і шануєте Його найсвятіший закон через свій послух. Частково це буде людська ціна, щоб догодити Господу Ісусу, настільки гідному нашої самопожертви та нашої повної відданості, яких Він вимагає.

Віра дозволяє нам отримувати від Бога Його таємні думки, поки ми не виявимо масштабність Його чудового проекту. І щоб зрозуміти свій загальний проект, обранець повинен взяти до уваги небесне життя ангелів, яке передувало земному досвіду. Тому що в цьому целестіальному суспільстві поділ створінь і вибір добрих ангелів, вірних Богові, не здійснювався на основі віри в розп'ятого Христа чи його відкинення, як це було б на землі. Це підтверджує, що на універсальному рівні розп'яття Христа, який залишився безгрішним, є для Бога **засобом** засудження диявола та його послідовників і що на землі віра в Ісуса Христа є **засобом**, обраним Богом, щоб мати любов, яку він відчуває до своїх обраних, які його люблять і цінують. **Метою** цієї демонстрації його цілковитої самопожертви було можливість законно засудити до смерті бунтівних небесних і земних створінь, які не поділяють його почуття існування. І серед своїх земних створінь він вибирає тих, хто приймає його думки, схвалює його дії та його судження, тому що вони придатні розділити його вічність. Зрештою, він вирішить проблему, спричинену свободою, наданою всім його небесним і земним створінням, бо без цієї свободи любов до обраних ним створінь була б марною і навіть неможливою. Дійсно, без свободи істота є нічим іншим, як роботом з автоматизованою поведінкою. Але ціною свободи, зрештою, стане знищення бунтівних створінь неба й землі.

Таким чином надається доказ того, що віра не спирається на просте: « *Віруйте в Господа Ісуса, і ви будете спасенні* ». Ці біблійні слова ґрунтуються на тому, що означає дієслово «вірити», а саме на покорі божественним законам, що характеризує правдиву віру. Для Бога мета полягає в тому, щоб знайти створіння, які підкоряються Йому з любові. Він знайшов деяких серед небесних ангелів і серед своїх земних людських створінь, він вибрав деяких і продовжуватиме вибирати деяких до кінця часу благодаті.

Харчування для відповідної погоди

Подібно до того, як людське тіло потребує живлення, щоб продовжити своє життя, віра, вироблена в його дусі, також потребує свого духовного живлення. Кожна людина, чутлива до вияву любові, яку Бог дав в Ісусі Христі, відчуває бажання, у свою чергу, зробити щось для неї. Але як ми можемо робити те, що йому подобається, якщо ми не знаємо, чого він від нас очікує? Відповідь на це питання становитиме живлення нашої віри. Тому що *« без віри неможливо догодити Богу »* згідно з Євр.11:6. Але цю віру все ж треба зробити живою і приємною для нього через її відповідність його очікуванням. Бо Господь Бог Всемогутній його Виконавець і Суддя. Багато віруючих християн прагнуть мати добрі стосунки з небесним Богом, але ці стосунки залишаються неможливими, оскільки їхня віра не живиться належним чином. Відповідь на проблему дається нам у Матвіях 24 і 25. Ісус зосереджує своє вчення на наших останніх днях, які незадовго передують часу Його другої появи, цього разу, у славі Його божественності. Він описує це, помножуючи образи в притчах: притча про смоківницю в Матвія 24:32-34; притча про нічного злодія в Мт.24:43-51; притча про десять дів, у Матвія 25:1-12; притча про таланти в Матвія 25:13-30; притчі про овець і кіз, у Матвія 25:31-46. Серед цих притч згадка про *« їжу »* з'являється двічі: у притчі про нічного злодія і в притчі про овець і кіз, оскільки, незважаючи на Коли Ісус каже: *« Я був голодний, і ви дали Мені їсти »*, Він говорить нам про духовну їжу, без якої віра людини вмирає. *« Бо не хлібом самим житиме людина, але кожним словом, що виходить із уст Божих . Матвій 4:4»*. Метою їжі віри є захистити його від *« другої смерті »* Одк. 20, через яку людина втрачає право жити вічно.

У рамках цього роздуму спрямуйте свій погляд і увагу на цю притчу про нічного злодія:

V.42: *« Тож пильнуйте, бо не знаєте, в який день прийде ваш Господь »*.

Тема повернення Ісуса Христа визначена, і її «очікування» спровокує духовне пробудження в Сполучених Штатах Північної Америки між 1831 і 1844 роками. Це називається «адвентизмом», члени цього руху — вони самі позначені. їх сучасниками під терміном «адвентисти»; Слово походить від латинського «adventus», що означає: прихід.

V.43: « Знай це добре, якби господар дому знав, о котрій годині ночі повинен прийти злодій, він би пильнував і не дозволив зламати свій дім ».

У цьому вірші « господар дому » — це учень, який чекає на повернення Ісуса, а « злодій » стосується самого Ісуса. Через це порівняння Ісус показує нам перевагу знання дати його повернення. Тому він заохочує нас відкрити це, і наші стосунки з ним залежать від того, що ми прислухаємося до його порад.

V.44: « Тому й ви будьте готові, бо Син Людський прийде тієї години, коли ви не думаєте ».

У цьому вірші я виправив майбутній час дієслів, оскільки в грецькій оригіналі ці дієслова стоять у теперішньому часі. Справді, ці слова сказав Ісус своїм сучасним учням, які запитували його на цю тему. У час кінця Господь використовує цю «адвентистську» тему, щоб відсіювати християн, піддаючи їх випробуванню пророчої віри; з цією метою він послідовно організує з часом чотири «адвентистських» очікування; щоразу виправдовуються новим освітленням, даним Духом, перші три стосуються пророчих текстів Даниїла та Об'явлення.

V.45: « Тож хто такий вірний і розумний слуга, якого його пан поставив над своїм народом, щоб дати їм їжу вчасно? »

Будьте обережні, щоб не помилитися у своєму судженні, тому що « їжа », про яку йдеться в цьому вірші, зараз у вас перед очима. Так, саме цей документ, якому я дав назву «Пояснення Даниїла та Одкровення», є цією духовною « їжею », необхідною для живлення вашої віри, тому що він дає від Ісуса Христа всі відповіді на запитання, які ви можете законно поставити, а крім цих відповідей, несподівані відкриття, такі як справжня дата повернення Ісуса Христа, яка зобов'язує нас до весни 2030 року в четвертому й останньому «адвентистському» «чеканні».

Будучи особисто стурбований цим віршем, я представляю цей документ, плід моєї вірності Богові істини та моєї розсудливості, тому що я не хочу бути здивованим поверненням Ісуса Христа. Тут Ісус відкриває свій план останнього часу. На цей час Він запланував « їжу », яка є придатною для живлення віри Його обраних, які вірно чекають Його славного повернення. І ця « їжа » пророча.

V.46: « Блаженний той слуга, якого його пан, коли він прийде, знайде, що робить так! »

Контекст його славного повернення підтверджується тут, це контекст очікування четвертого «адвентиста». Відповідний слуга справді вже дуже щасливий знати відкриту думку Бога, Його суд над вірою людей. Але це блаженство поширюватиметься й стосуватиметься всіх тих, хто, отримавши це останнє божественне світло, у свою чергу поширюватиме його та ділитиметься ним із обраними, розсіяними по всій землі, аж до ефективного повернення Ісуса Христа.

V.47: « Я кажу вам правду, він встановить це над усім своїм майном. »

Господні блага стосуватимуться до його повернення духовних цінностей. І слуга стає для Ісуса охоронцем його духовного скарбу;

ексклюзивний депозитарій його оракулів і його відкритого світла. Прочитавши весь цей документ, ви зможете побачити, що я не перебільшую, назвавши його біблійне пророче одкровення назвою «скарб». Як інакше я можу назвати одкровення, яке захищає від «*другої смерті*» і відкриває шлях до вічного життя? Тому що вона розсіює і зникає можливість сумніву, який є фатальним для віри і спасіння.

V.48: «*Але якщо це буде злий слуга, який скаже в собі: Мій пан затримується прийти, »*

Створене Богом життя має бінарний тип. Усе має свою абсолютну протилежність. І Бог представив людям два шляхи, два шляхи, якими керувати їхнім вибором: *життя і добро, смерть і зло; зерно і полова; віця і коза, світло і темрява*. У цьому вірші Дух націлений на злого слугу, але все ж на слугу, що означає фальшиву віру, яку не живить Бог, і, перш за все, фальшиву християнську віру, яка в кінцевому підсумку досягає і стосується самої адвентистської віри в наш час кінця. . Більше не отримуючи світла від Ісуса Христа, оскільки він відмовився від того, що було представлено йому між 1982 і 1991 роками і яке оголосило про його прихід у 1994 році, цей адвентизм породив плід злочестивості, результатом якого стало випромінювання посланця Бога в листопаді 1991 року. Зауважте, що Ісус відкриває приховані думки серця: «*Хто каже в собі*». Тому що видимість зовнішньої релігійної поведінки надзвичайно оманлива; релігійний формалізм замінює справжню живу віру, повну ревності до правди.

V.49: «*... якщо він почне бити своїх товаришів, якщо він їсть і п'є з п'яницями, »*

Зображення є трохи передбачуваним на сьогоднішній день, але випромінювання чітко виражає, у мирні часи, опозицію та боротьбу, які виражають і передують справжньому переслідуванню, яке прийде; це лише питання часу. З 1995 року інституційний адвентизм «*їсть і п'є з п'яницями*» до такої міри, що він уклав альянс з протестантами та католиками, вступивши в єкуменічний альянс. Бо в Одкр.17:2, націлюючись на католицьку віру під назвою «*Вавилон Великий*» і протестантську віру під назвою «*земля*», Дух говорить: «**З нею царі землі віддалися блуду», і від вина його розпусти мешканці землі напився**».

V.50: «*...пан цього слуги прийде в день, якого він не чекає, і в годину, якої він не знає, »*

Наслідком відкидання світла щодо третього адвентистського очікування та дати 1994 зрештою виступає у формі незнання часу справжнього повернення Ісуса Христа, тобто четвертого адвентистського очікування божественного проекту. Це незнання є наслідком розриву стосунків з Ісусом Христом, тому ми можемо зробити наступний висновок: адвентисти, поставлені в цю трагічну ситуацію, більше не є в очах Бога або, на його думку, «адвентистами».

V.51: «*...він розірве його на частини, і дасть йому його частку з лицемірами : там буде плач і скрегіт зубів. »*

Образ виражає гнів, який Бог обрушить на фальшивих слуг, які його зрадили. У цьому вірші я звертаю увагу на термін «*лицеміри*», яким Дух

називає лжехристиян у Дан.11:34, але потрібне ширше прочитання, щоб зрозуміти контекст часу, на який спрямоване пророцтво, яке включає вірші 33 і 35: « *І наймудріший з них навчить багатьох. Є такі, що піддадуться на час мечу та полум'ю, неволі та грабунку. У той час, коли вони піддадуться, їм допоможе мало, а **багато приєднається до них через лицемірство*** . Деякі з мудреців впадуть, щоб вони могли бути очищені, очищені та вибілені, **до часу кінця** , бо він не настане до призначеного часу. » Отже, « злий слуга » справді є тим, хто зраджує сподівання Бога, свого Господаря, і приєднується « аж до часу кінця » до табору «лицемірів » . Відтоді він ділить з ними гнів Божий, який вражає їх аж до останнього суду, де вони будуть знищені, знищені в « *вогняному озері* », яке остаточно дає « *другу смерть* », згідно з Одкр. 20: 15: « *Кожен, хто не був знайдений записаним у книзі життя, був вкинутий в озеро вогняне* ».

Розкрита історія істинної віри

Істинна віра

Про правдиву віру можна сказати багато, але я вже пропоную цей аспект, який мені здається пріоритетним. Кожен, хто хоче встановити стосунки з Богом, повинен знати, що його або її уявлення про життя на землі та на небі є крайньою протилежністю нашій системі, встановленій на землі, яка побудована на гордих і злих думках, натхнених Богом. Його ворог і його справжні обранці. Ісус дав нам спосіб визначити правдиву віру: « **По їхніх плодах пізнаєте їх . Чи з тернини виноград зриваємо, чи з будяків фігу?** (Мат.7:16).» На основі цього твердження будьте впевнені, що всі, хто претендує на його ім'я і хто не представляє, його лагідність, його готовність допомогти, його самопожертву, його дух жертвовності, його любов до істини та його ревність у послуху заповідям Боже, ніколи не були і не будуть його слугами; цього вчить нас 1 Кор.13, визначаючи харизму справжньої святості; те, чого вимагає справедливий суд Божий: вірш 6: « **вона не радіє несправедливості, але радіє правді** ».

Як ми можемо вірити, що переслідуваний і переслідувач суджені Богом однаково? Яка схожість між Ісусом Христом, добровільно розіп'ятим, і римською папською інквізицією чи Жаном Кальвіном, який піддавав чоловіків і жінок тортурам до самої смерті? Щоб не бачити різниці, ми повинні ігнорувати слова, натхненні біблійними писаннями. Так було до того, як Біблія була поширена по всьому світу, але з того часу, як вона була доступна всюди на землі; які виправдання можуть виправдати помилкові судження людей? Їх немає. Тому прийдешній божественний гнів буде дуже великим і неконтрольованим.

Три з половиною роки, протягом яких Ісус трудився у Своєму земному служінні, розкриваються нам у Євангеліях, щоб ми могли пізнати стандарт правдивої віри на думку Бога; єдине, що має значення. Його життя пропонується нам як модель; взірець, який ми повинні наслідувати, щоб він визнав нас своїми учнями. Це усиновлення означає, що ми поділяємо його концепцію вічного життя, яку він пропонує. Егоїзм там вигнаний, а також нищівна і руйнівна гордість. У вічному житті, яке пропонується лише обраним, визнаним самим Ісусом Христом, немає місця для жорстокості та злочестивості. Його поведінка була мирно революційною, тому що він, Учитель і Господь, зробив себе слугою всіх, опустившись до того, щоб

омити ноги своїм учням, щоб надати конкретного значення своєму засудженню гордих цінностей, які проявляються через лідери єврейські релігійні діячі свого часу; речі, які все ще характеризують єврейських і християнських релігійних людей сьогодні. У абсолютній протилежності стандарт, відкритий в Ісусі Христі, є стандартом вічного життя.

Показуючи своїм слугам засоби ідентифікації самих себе, своїх ворогів, фальшивих слуг Бога, Ісус Христос діяв, щоб врятувати їхні душі. І Його обітниця бути до кінця світу « *посеред* » Своїх обраних дотримується і полягає в тому, щоб просвітити та захистити їх протягом усього їхнього земного життя. Абсолютним стандартом правдивої віри є те, що Бог залишається зі Своїми обраними. Вони ніколи не позбавлені Його світла і Святого Духа. І якщо Бог відступає, то це тому, що обраний уже не один; його духовний статус змінився на Божому праведному суді. Тому що його судження пристосовуються до людської поведінки. На індивідуальному рівні можливі зміни в обох напрямках; від добра до зла або від зла до добра. Але це не так на колективному рівні релігійних груп та інституцій, які змінюються від добра до зла лише тоді, коли не пристосовуються до змін, встановлених Богом. У своєму вченні Ісус говорить нам: « *Не може добре дерево родити плодів поганих, як і дерево погане не може родити плодів добрих* » (Мт.7:18). Таким чином Він дав нам зрозуміти, що через свої огидні плоди католицька релігія є « *поганим деревом* » і що вона через свою фальшиву доктрину залишиться такою навіть тоді, коли, позбавлена монаршої підтримки, перестане переслідувати людей. Те саме стосується англіканської релігії, створеної Генріхом VIII, щоб виправдати свої подружні зради та злочини; яку цінність Бог може дати своїм нащадкам і монархам-наступникам? Це також стосується протестантської кальвіністської релігії, оскільки цього засновника, Жана Кальвіна, боялися через репутацію його твердості характеру та численні страти до смерті, які він узаконив у своєму місті Женева, дуже схожим на католицькі практики свого часу, аж до виходу за їх межі. Цей протестантизм навряд чи сподобався милому Господу Ісусу Христу, і його жодним чином не можна вважати зразком істинної віри. Настільки вірно, що в своєму одкровенні, даному Даниїлу, Бог ігнорує протестантську реформацію, націлюючись лише на папський режим 1260 років і час встановлення послань адвентизму сьомого дня, носія об'явлених божественних істин, починаючи з 1844 року. , до кінця світу, який настане у 2030 році.

Всі історичні злі релігійні підробки мають аспекти схваленої Богом моделі, але вони ніколи не збігаються з нею. Справжня віра постійно живиться Духом Христа, а фальшива віра – ні. Справжня віра може пояснити таємниці Божих біблійних пророцтв, фальшива віра не може. У світі циркулює безліч тлумачень пророцтв, кожне химерніше попереднього. На відміну від них, мої тлумачення отримані виключно з цитат з Біблії; тому послання є точним, стабільним, послідовним і узгоджується з думкою Бога, від якої воно ніколи не відхиляється; і Всевишній пильнує це.

Підготовчі примітки до Книги Даниїла

Ім'я Даниїл означає Бог мій суддя. Знання Божого суду є основною основою віри, тому що воно веде створіння до покори його відкритій і зрозумілій волі, єдиній умові для того, щоб бути благословенним від нього в усі часи. Бог прагне любові Своїх створінь, які конкретизують її та демонструють через свою слухняну віру. Отже, Божий суд відкривається через його пророцтва, які використовують символи, як у притчах Ісуса Христа. Божий суд вперше розкривається в книзі Даниїла, але він закладає лише основну основу для Його суду над християнською релігійною історією, яка буде детально розкрита в книзі Об'явлення.

У Даниїла Бог небагато відкриває, але це кількісно мало має велике якісне значення, тому що воно становить основу загального пророчого Об'явлення. Архітектори-будівельники знають, наскільки вирішальною та вирішальною є підготовка будівельного майданчика. У пророцтві таку роль відіграють одкровення, отримані пророком Даниїлом. Дійсно, коли їх значення чітко зрозумілі, Бог досягає подвійної мети — **довести своє існування** та дати своїм обранцям **ключі до розуміння** послання, переданого Духом. У цих «декількох речах» ми знаходимо все те саме: оголошення спадкоємності чотирьох універсальних домінуючих імперій з часів Даниїла (Дан.2, 7 і 8); офіційне датування земного служіння Ісуса Христа (Дан.9); оголошення християнського відступництва в 321 році (Дан.8), папське правління тривалістю 1260 років між 538 і 1798 роками (Дан.7 і 8); і «Адвентистський» альянс (Дан. 8 і 12) з 1843 р. (до 2030 р.). Я додаю до цього Дан.11, який, як ми побачимо, розкриває форму та еволюцію остаточної земної ядерної світової війни, яка ще має бути завершена до славетного повернення Бога-Спасителя.

Господь Ісус Христос непомітно згадав ім'я Даниїла, щоб нагадати про його важливість для нової угоди. *« Отже, коли ви побачите гидуру спустошення, про яку говорив пророк Даниїл , встановлену на святому місці, нехай той, хто читає, стережеться! (Мат.24:15) »*

Якщо Ісус свідчив на користь Даниїла, то це тому, що Даниїл отримав від нього вчення щодо свого першого пришествя та свого славетного

повернення більше, ніж будь-хто інший до нього. Щоб мої слова були добре зрозумілі, ви повинні знати, що Христос, який прийшов з небес, раніше представлявся Даниїлу під ім'ям « *Михайл* » у Дан.10:13-21, 12:3, і це ім'я прийнято Ісусом -Христос в Одкр.12:7. Це ім'я « *Мікаель* » більш відоме в латино-католицькій формі Мішель, ім'я, дане знаменитому Мон-Сен-Мішель у бретонській Франції. Книга Даниїла додає числові деталі, які дозволяють нам дізнатися рік його першого приходу. Я також хотів би зазначити, що ім'я « *Мікаель* » означає: Хто як Бог; а ім'я « *Ісус* » перекладається як: ЯХВЕХ рятує. Обидва імені стосуються великого Богатворця, перше має небесний титул, друге — земний.

Одкровення майбутнього представляється нам у вигляді багатоповерхової будівельної гри. На початку розвитку кінематографа для створення рельєфних ефектів у мультфільмах кінематографісти використовували скляні пластини, накладення яких на різних малюнках давало зображення на кількох рівнях. Так само і з пророцтвом, створеним Богом.

Все починається з Даниїля

КНИГА ДАНИЇЛА

Ви, хто читає цей твір, знайте, що безмежний Всемогутній Бог живий, хоч і прихований. Це свідчення « *пророка Даниїла* » було написано, щоб переконати вас у цьому. Він несе на собі печать свідчення старого і нового завіту, тому що Ісус згадав його у словах, звернених до своїх учнів. Його досвід відкриває дію цього доброго і справедливого Бога. І ця книга дозволяє нам відкрити вирок, згідно з яким Бог продовжує релігійну історію свого монотеїзму, спочатку єврейського союзу, а потім християнського, нового союзу, побудованого на крові, пролитій Ісусом Христом 3 квітня 30 року. ера. Хто краще, ніж *Даниїл*, може виявити Божий суд? Його ім'я означає «Бог мій суддя». Ці життєві події — не байки, а свідчення божественного благословення його зразка вірності. Бог представляє його серед трьох людей, яких він збирався врятувати в нещасті в Єзек.14:14-20. Ці три типи обраних - « *Ной, Даниїл і Йов* ». Боже послання чітко говорить нам, що навіть в Ісусі Христі, якщо ми не будемо подібні до цих моделей, двері до спасіння залишаться для нас закритими. Це повідомлення підтверджує вузьку дорогу, вузьку стежку або вузькі ворота, через які вибрані повинні пройти, щоб увійти на небо, згідно з вченням Ісуса Христа. Історія « *Даниїла* » та його трьох товаришів представлена нам як взірць вірності, яку Бог зберігає в дні лиха.

Але в цій історії життя Даниїла також є навернення трьох могутніх царів, яких Богові вдалося вирвати з рук диявола, якому вони поклонялися в повному невіданні. Бог зробив цих імператорів наймогутнішими промовцями своєї справи в історії людства, першими, але водночас і останніми, тому що ці зразкові люди зникнуть, а релігія, цінності та мораль безупинно занепадуть. Для Бога вирвати душу — це довга боротьба, і випадок царя « *Навуходоносора* » є надзвичайно показовою моделлю такого

роду. Це підтверджує притчу про Ісуса Христа, цього « *Доброго Пастиря* », який залишає свою отару, щоб шукати загублену вівцю.

Даниїл 1

Дан 1:1 *На третьому році царювання Єгоякіма, царя Юди, Навуходonosор, цар вавилонський, пішов на Єрусалим і обложив його.*

1а- *Третій рік правління Єгоякіма, царя Юди*

Правління Єгоякіма 11 років від – 608 до – 597. 3-й рік у – 605.

1б- *Навуходonosор*

Це вавилонський переклад імені царя Навуходonosора «Набу захищає мого старшого сина». Набу — месопотамський бог знань і писемності. Ми вже можемо зрозуміти, що Бог має намір відновити цю владу над знаннями та письмом.

Дан 1:2 *І дав Господь у його руку Єгоякіма, царя Юди, і частину посуду Божого дому. Навуходonosор відніс посуд до землі Шінаар, до дому свого бога, і поклав його в скарбницю свого бога.*

2а- *Господь віддав у його руки Єгоякіма, царя Юди*

Те, що Бог покинув єврейського царя, є виправданим. 2Хр.36:5: *Єгоякіму було двадцять п'ять років, коли він став царем, і царював він одинадцять років в Єрусалимі. Він чинив зло в очах Господа, Бога свого .*

2б- *Навуходonosор відніс посуд до землі Шінаар, до дому свого бога, і поклав його в скарбницю свого бога.*

Цей цар є язичником, він не знає істинного Бога, якому служить Ізраїль, але він дбає про шанування свого бога: Бел. Після свого майбутнього навернення він буде служити правдивому Богові Даниїла з такою ж вірністю.

Дан 1:3 *Цар наказав Ашпеназу, голові своїх євнухів, привести деяких із Ізраїлевих синів царського походження або знатного роду,*

Дан 1:4 *молоді хлопці без вади на тілі, красиві на вигляд, наділені мудрістю, розумінням і повчаннями, здатні служити в царському палаці, і які будуть навчені письму та мові халдеїв.*

4а- Цар Навуходonosор виглядає доброзичливим і розумним, він лише прагне допомогти єврейським дітям успішно інтегруватися в його суспільство та його цінності.

Дан 1:5 Цар призначив їм на кожен день частину їжі зі свого столу та вина, яке він пив, маючи намір виховувати їх протягом трьох років, після закінчення яких вони будуть служити король.

5а- Добрі почуття короля очевидні. Він ділиться з молоддю тим, що пропонує сам, від своїх богів до своєї їжі.

Дан 1:6 Серед них були Даниїл, Хананія, Мисаїл і Азарія з синів Юди.

6а- З усіх молодих євреїв, яких вивезли до Вавилону, лише четверо з них показали зразкову вірність. Факти, наведені далі, організовані Богом, щоб показати різницю в плодах тих, хто служить Йому і кого Він благословляє, і тих, хто не служить Йому і кого Він ігнорує.

Дан 1:7 І голова скопців назвав їм імена: Даниїл Валтасар, Хананія Шадрах, Мисаїл Мешах та Азарія Авед-Него.

7а- Інтелект поділяють ці молоді євреї, які погоджуються носити язичницькі імена, нав'язані переможцем. Називання є ознакою вищості та принципом, якому навчає правдивий Бог. Буття 2:19: *І Господь Бог, який утворив із землі всіх польових звірів і всіх птахів небесних, привів їх до людини, щоб побачити, як він їх назве, і щоб кожне живе створіння називалося так, як людина дав би йому.*

7б- Даниїл «Бог мій суддя» перейменовано на Валтасара: «Вел захистить». Бел позначає диявола, якому ці язичницькі народи служили й шанували в повному невігластві, жертв демонічних духів.

Хананія «Благодать або Дана від YaHWéH» стає «Шадрахом, «натхненним Аку». Аку був богом місяця у Вавилоні.

Mishaël «Хто є праведністю Бога» стає Meschac «який належить Аку».

Азарія «Допомога або Допомога є YaHWéH» стає «Абед-Него» «Слуга Него», і там уже сонячний бог халдеїв.

Дан 1:8 Даниїл вирішив не осквернитися царською їжею та вином, яке пив цар, і благав головного євнуха не змушувати його осквернитися.

8а- **Наявність** язичницького імені не становить проблеми, коли ви зазнаєте поразки, але осквернити себе до такої міри, щоб соромити Бога, це занадто багато. Вірність молодих людей змусила їх утриматися від царських вин і м'яса, оскільки ці речі традиційно дарували язичницьким божествам, шанованим у Вавилоні. Їхній молодості бракує зрілості, і вони ще не міркують, як Павло, вірний свідок Христа, який вважає фальшивих божеств вітром (Рим.14; 1Кор.8). Але боячись приголомшити тих, хто слабкий у вірі, він діє як вони. Якщо він діє протилежним чином, він не чинить гріха, тому що його міркування правильні. Бог засуджує осквернення, вчинене добровільно з усім знанням і сумлінням; у цьому прикладі навмисний вибір шанувати язичницьких богів.

Дан 1:9 Бог дав Даниїлу прихильність і благодать перед головним євнухом.

9а – Віра молодих людей демонструється їхнім страхом не догодити Богові; Він може їх благословити.

Дан 1:10 Голова скопців сказав Даниїлу: *Я боюся свого пана, царя, який призначив тобі, що ти маєш їсти та пити. бо чому він має бачити твоє*

обличчя більш пригніченим, ніж обличчя молодих людей твого віку? Ти б виставив мою голову перед королем.

Дан 1:11 Тоді Даниїл сказав управителю, якому головний євнух довірив нагляд за Даниїлом, Хананією, Мисаїлом та Азарією:

Дан 1:12 Випробуй своїх рабів десять днів, і дай нам овочів їсти та води пити.

Дан 1:13 І ти подивишся на наші обличчя та на обличчя молодих людей, що їдять царську їжу, і вчиниш зі своїми слугами згідно з тим, що ти бачив.

Дан 1:14 І він дав їм те, чого вони просили, і випробовував їх десять днів.

Дан 1:15 По десяти днях вони були кращими й повнішими за всіх юнаків, що їли царську їжу.

15а – Ми можемо провести духовне порівняння між « десятима днями » досвіду Даниїла та трьох його товаришів з « десятима днями » пророчих років переслідувань послання « Смирнської » ери Апост. 2:10 . Дійсно, в обох випадках Бог відкриває приховані плоди тих, хто стверджує, що походить від нього.

Дан 1:16 Управитель забрав їжу та вино, призначені для них, і дав їм овочів.

16а – Цей досвід показує, як Бог може діяти на розуми людей, щоб вони віддавали перевагу Його слугам згідно з Його святою волею. Оскільки ризик, на який пішов царський домоправитель, був великим, і Бог мусив втрутитися, щоб він прийняв пропозиції Даниїла. Досвід віри є успішним.

Дан 1:17 Бог дав цим чотирьом юнакам знання, розуміння всіх літер та мудрість. і Даниїл пояснив усі видіння та сні.

17а – Бог дав цим чотирьом молодим людям знання, розум у всіх буквах і мудрість

Усе – дар від Господа. Ті, хто його не знають, не знають, наскільки від нього залежить, чи будуть вони розумні й мудрі, чи невігласи й дурні.

17 б- і Даниїл пояснив усі видіння та всі сні .

Першим, хто показав свою вірність, Бог вшановує Даниїла, який дає йому дар пророцтва. Це було свідчення, яке він дав свого часу вірному Йосипу, полоненому єгиптянами. Серед Божих приношень Соломон також вибрав мудрість; і за цей вибір Бог дав йому все інше, славу і багатство. Даниїл у свою чергу відчує це піднесення, збудоване його вірним Богом.

Дан 1:18 У призначений царем час, щоб принести їх до нього, голова скопців представив їх Навуходносору.

Дан 1:19 Цар говорив із ними. і серед усіх цих юнаків не було такого, як Даниїл, Хананія, Мисаїл і Азарія. Тому вони були прийняті на службу до короля.

Дан 1:20 Щодо всього, що потребувало мудрості та розуміння, і про що їх запитував цар, він знайшов їх удесятеро вищими від усіх чарівників та астрологів, які були в усьому його царстві.

20а – Таким чином Бог показує « різницю між тими, хто Йому служить, і тими, хто Йому не служить », про що написано в Мал.3:18. Імена Даниїла та його товаришів увійдуть до свідчення Священної Біблії, оскільки їхні демонстрації вірності слугуватимуть зразком для захочення обраних аж до кінця світу.

Дан 1:21 Так було з Даниїлом до першого року царя Кіра.

Даниїл 2

Дан 2:1 На другому році царювання Навуходоносора снилися Навуходоносорові сні. Його розум був неспокійний, і він не міг спати.

1а- Отже, в – 604. Бог проявляється в дусі царя.

Дан 2:2 Цар покликав чарівників, астрологів, чарівників і халдеїв, щоб розповісти йому його сні. Вони прийшли й постали перед царем.

2а - Потім язичницький цар звертається до людей, яким він до того часу довіряв, кожен з яких є спеціалістом у своїй галузі.

Дан 2:3 І сказав їм цар: Мені снівся сон. мій розум хвилюється, і я хотів би знати цей сон.

3а- Король добре сказав: я хочу знати цей сон ; він не говорить про його значення.

Дан 2:4 Халдеї відповіли цареві арамейською мовою: О царю, живи вічно! Скажи про це своїм слугам, і ми пояснимо.

Дан 2:5 І знову відповів цар та й сказав до халдеїв: Ця річ уникла мене; Якщо ви не повідомите мені сон і його пояснення, вас розірвуть на шматки, а ваші будинки перетворяться на купу сміття.

5а- Непримиренність короля та крайні заходи, яких він вживає, є винятковими та натхненними Богом, який створює засоби, щоб збентежити язичницьке шарлатанство та відкрити свою славу через своїх вірних слуг.

Дан 2:6 Але якщо ти розкажеш мені сон та його пояснення, то отримаєш від мене дари й дари та велику честь. Тому розкажи мені сон і його пояснення.

6а- Ці дари, подарунки та великі почесні Бог готує для своїх вірних обранців.

Дан 2:7 Вони відповіли вдруге: Нехай цар розповість сон своїм слугам, а ми пояснимо його.

Дан 2:8 А цар відповів і сказав: Справді, я бачу, що ти намагаєшся виграти час, тому що ти бачиш, що ця річ уникла мене.

8а- Король запитує своїх мудреців про те, чого ніколи не просили, і він цього не досягає.

Дан 2:9 Тому, якщо ти не розкриєш мені сон, той самий вирок поширить вас усіх. ти хочеш приготуватися говорити мені брехню та неправду,

чекаючи, поки часи зміняться. Тому розкажи мені сон, і я дізнаюся, чи зможеш ти мені його пояснити.

9а - ти хочеш приготуватися говорити мені брехню та неправду, чекаючи, поки зміниться час

Саме за цим принципом до кінця світу збагачуються всі лжепророки та віщуни.

9б- Тому розкажи мені сон, і я дізнаюся, чи зможеш ти дати мені пояснення

Вперше це логічне міркування проявляється в думці людини. Шарлатани чудово проводять час, маючи можливість розповісти що завгодно своїм наївним і надто довірливим клієнтам. Прохання короля викриває їх обмеження.

Дан 2:10 Халдеї відповіли цареві: *Немає нікого на землі, хто міг би сказати те, що просить цар; жоден цар, яким би великим і могутнім він не був, ніколи не вимагав такого від жодного чарівника, астролога чи халдея.*

10а- Їхні слова правдиві, оскільки до того часу Бог не втручався, щоб викрити їх, щоб вони зрозуміли, що він є єдиним Богом, і що їхні язичницькі божества є нічим іншим, а ідолами, створеними руками та духами людей, даними до демонічних духів.

Дан 2:11 *Те, що цар просить, важко; немає нікого, хто міг би сказати цареві, окрім богів, що не мешкають серед людей.*

11а- Тут мудрі висловлюють незаперечну істину. Але, роблячи ці зауваження, вони визнають, що не мають стосунків з богами, тоді як весь час з ними консультуються обдурені люди, які думають, що через них отримають відповіді від прихованих божеств. Виклик, кинутий королем, викриває їх. А щоб досягти цього, потрібна була непередбачувана й нескінченна мудрість істинного Бога, яка вже піднесено виявилася в Соломоні, цьому майстрові божественної мудрості.

Дан 2:12 *На це цар розгнівався, і дуже розгнівався. Він наказав убити всіх вавилонських мудреців.*

Дан 2:13 *Вирок був опублікований, мудреців було страчено, і вони шукали Даниїла та його товаришів, щоб знищити їх.*

13а – Бог воскресить Своїх слуг перед смертю у славі разом із царем Навуходоносором. Ця стратегія пророкує останній досвід адвентистської віри, де обрані чекатимуть смерті, визначеної повстанцями у визначену дату. Але тут знову ситуація буде зворотною, тому що мертвими будуть ті бунтівники, які вбиватимуть один одного, коли могутній і переможний Христос з'явиться на небі, щоб судити та засудити їх.

Дан 2:14 *Тоді Даниїл мудро й мудро говорив Арїохи, начальнику царської сторожі, який вийшов убити вавилонських мудреців.*

Дан 2:15 *І він відповів та й сказав до Арїоха, царського зверхника: Чому такий суворий вирок царя? Арїок пояснив справу Даниїлю.*

Дан 2:16 *І Даниїл пішов до царя, і благав його дати йому час, щоб пояснити цареві.*

16а – Даниїл діє відповідно до своєї природи та свого релігійного досвіду. Він знає, що його пророчі дари дає йому Бог, на Якого він звик покладати

всю свою довіру. Дізнавшись, про що запитує цар, він знає, що Бог має відповіді, але чи є його бажання оприлюднити їх йому?

Дан 2:17 *І пішов Даниїл до свого дому, і розповів Хананії, Мисаїлу та Азарії, своїм товаришам, про цю справу,*

17а- Четверо молодих людей живуть у будинку Даниїля. « *Подібні збираються разом* », і вони представляють зібрання Бога. Ще до Ісуса Христа « *де двоє чи троє збираються в моє ім'я, там я серед них* », говорить Господь. Братерська любов об'єднує цих молодих людей, які демонструють прекрасний дух солідарності.

Дан 2:18, *закликаючи їх благати милості у Бога небес, щоб Даниїл і його товариші не були знищені разом з рештою вавилонських мудреців.*

18а – Перед обличчям такої сильної загрози їхньому життю, палка молитва і щирий піст є єдиною зброєю обраних. Вони це знають і чекатимуть на відповідь від свого Бога, який уже дав їм стільки доказів, що любить їх. Наприкінці світу так само діятимуть останні обрані, на яких діє указ про смерть.

Дан 2:19 *Тоді таємниця була відкрита Даниїлу у видінні вночі. І Даниїл поблагословив Бога небесного.*

19а- На прохання його обранців, вірний Бог є там, тому що він організував випробування, щоб засвідчити свою вірність для Даниїла та його трьох товаришів; щоб підняти їх на найвищі посади в уряді короля. Він, досвід за досвідом, зробить їх незамінними для цього короля, якого він очолить і зрештою навірне. Це навернення буде плодом вірної та бездоганної поведінки чотирьох молодих євреїв, освячених Богом для виняткової місії.

Дан 2:20 *Даниїл відповів і сказав: Благословенне ім'я Боже від віку й до віку! Мудрість і сила належать йому.*

20а- Цілковито виправдана похвала, тому що доказ його *мудрості* в цьому досвіді незаперечно продемонстрований. Її *сила* привела Єгоякіма до Навуходоносора, і вона нав'язала свої ідеї в умах людей, які мали підтримати її проект.

Дан 2:21 *Він Той, Хто змінює часи та обставини, Хто скидає та встановлює царів, Хто дає мудрість мудрим і знання розумним.*

21а – Цей вірш чітко виражає всі причини вірити в Бога та в Бога. Навуходоносор зрештою навернеться, коли повністю усвідомить ці речі.

Дан 2:22 *Він відкриває глибоке й таємне, знає, що в темряві, і світло перебуває з ним.*

22а- Диявол також може відкрити те, що глибоке і приховане, але світла немає в ньому. Він робить це, щоб спокусити та відвернути людей від істинного Бога, який, коли він це робить, діє, щоб врятувати своїх обраних, відкриваючи їм смертоносні пастки, розставлені демонами, засудженими на земну темряву, з моменту перемоги Ісуса Христа над гріхом і смертю.

Дан 2:23 *Боже батьків моїх, прославляю Тебе і прославляю Тебе, що Ти дав мені мудрість і силу, і що Ти відкрив мені те, про що ми просили Тебе, що Ти відкрив нам таємницю царя.*

23а- Мудрість і сила були в Бозі, у молитві Даниїла, і Бог дав їх йому. Ми бачимо в цьому досвіді виконання принципу, якого навчав Ісус: « *Просіть і*

буде вам дано ». Але чітко розуміють, що для отримання такого результату лояльність претендента повинна витримати всі випробування. Сила, отримана Даниїлом, прийме форму, яка буде впливати на думки короля, який буде підданий незаперечним очевидним доказам, які змусять його визнати існування Бога Даниїла, невідомого йому та його людям до того часу.

Дан 2:24 Після цього Даниїл пішов до Арїоха, якому цар наказав знищити вавилонських мудреців; і він пішов і сказав йому так: Не губи вавилонських мудреців! Відведіть мене перед царем, і я дам цареві пояснення.

24а – Божественна любов читається в Даниїла, який думає отримати життя для мудрих язичників. Це знову ж таки поведінка, яка свідчить Богові про Його доброту та співчуття, у стані розуму досконалої смирення. Бог може бути задоволений, його слуга прославляє його ділами своєї віри.

Дан 2:25 Арїох швидко привів Даниїла перед царя і сказав йому так: Я знайшов серед полонених Юди чоловіка, який пояснить цареві.

25а – Бог тримає короля у великій муці, і сама перспектива отримати відповідь, яку він так бажав, змусить його гнів негайно вщухнути.

Дан 2:26 I відповів цар і сказав до Даниїла, а ім'я йому Валтасар: Чи можеш ти розповісти мені сон, який я бачив, і пояснення його?

26а – Язичницьке ім'я, дане йому, нічого не змінює. Саме Даниїл, а не Валтасар, дасть йому очікувану відповідь.

Дан 2:27 Даниїл відповів у присутності царя та й сказав: Те, про що цар питає, це таємниця, яку не можуть відкрити цареві мудреці, астрологи, чарівники та віщунки.

27а – Даниїл заступається за мудрих. Те, що цар просив від них, було їм недоступне.

Дан 2:28 Але є Бог на небі, який відкриває таємниці, і який повідомив цареві Навуходносору, що станеться в кінці часів. Це твій сон і бачення, які ти мав у своєму ліжку.

28а – Такий початок пояснення змусить Навуходносора бути уважним, тому що тема майбутнього завжди мучила і засмучувала людей, і перспектива отримати відповіді на цю тему є захоплюючою і втішною. Даниїл звертає увагу царя на невидимого живого Бога, що викликає подив у царя, який поклонявся матеріалізованим божествам.

Дан 2:29 На ложі твоєму, о царю, прийшли до тебе думки про те, що буде після цього часу; і той, хто відкриває таємниці, сповістив вам, що станеться.

Дан 2:30 Якщо ця таємниця була відкрита мені, то не тому, що в мені мудрість більша від усіх живих; але це для того, щоб пояснення було дано цареві, і щоб ти міг знати думки свого серця.

30а – справа не в тому, що в мені є мудрість, яка перевищує мудрість усіх живих людей; але це так, що пояснення дається королю

Досконале смирення в дії. Даниїл відходить убік і каже королю, що цей невидимий Бог цікавиться ним; цей Бог могутніший і ефективніший за тих, кому Він служив до того часу. Уявіть, як ці слова вплинули на його розум і серце.

30b- *і знати думки свого серця*

У язичницькій релігії стандарти добра і зла істинного Бога ігноруються. Королів ніколи не сумнівають, тому що їх бояться і бояться, бо їхня влада велика. Відкриття істинного Бога дозволить Навуходносору поступово виявляти вади свого характеру; чого б ніхто не наважився зробити серед його людей. Урок звернений і до нас: ми можемо *пізнати думки нашого серця лише* тоді, коли Бог діє в нашому сумлінні.

Дан 2:31 *О царю, ти поглянув і побачив великого боввана; ця статуя була величезна і надзвичайної пишноти; вона стояла перед тобою, і вигляд її був жахливий.*

31a- *ви бачили велику статую; ця статуя була величезна і надзвичайно пишна*

Статуя буде ілюструвати спадкоємність великих земних імперій, які змінюватимуть одна одну до повернення у славі Ісуса Христа, звідси її *величезний вигляд*. Його *пишність* полягає в тому, що послідовні правителі вкриті багатством, славою та почестями, наданими людьми.

31b - *вона стояла перед вами, і вигляд її був жахливий.*

Майбутнє, пророчене статуєю, лежить *перед* королем, а не за ним. Його жахливий аспект пророкує безліч людських смертей, які спричинять війни та переслідування, які характеризуватимуть людську історію аж до кінця світу; правителі ходять по трупах.

Дан 2:32 *Голова цього боввана була з чистого золота; його груди й руки були зі срібла; черево його та стегна його були з міді;*

32a – *Голова цієї статуї була зі щирого золота*

Даниїл підтвердить це у вірші 38, *золотою головою* є сам цар Навуходносор. Цей символ характеризує його, оскільки спочатку він навернеться і з вірою служитиме правдивому Богові-творцю. Золото є **символом** очищеної віри в 1 Петра 1:7. Його довге правління ознаменує релігійну історію та виправдає згадку про нього в Біблії. Крім того, він становить *голову* побудови спадкоємності земних правителів. Пророцтво починається з першого року його правління – 605 року.

32b - *його груди і руки були зі срібла*

Срібло має меншу цінність, ніж золото. Воно змінюється, золото залишається незмінним. Ми спостерігаємо деградацію людських цінностей, яка слідує за описом статуї зверху вниз. З – 539 р. імперія мідійців і персів стане наступницею Халдейської імперії.

32c - *його живіт і стегна були з латуні*

Латунь також має меншу цінність, ніж срібло. Це металевий сплав на основі міді. З часом він сильно псується і змінює зовнішній вигляд. Він також твердіший за срібло, сам по собі твердіший за золото, яке єдине залишається дуже пластичним. Сексуальність знаходиться в центрі образу, обраного Богом, але це також образ людського розмноження. Грецька імперія, оскільки вона справді є нею, справді виявиться дуже плідною, даючи людству свою язичницьку культуру, яка триватиме до кінця світу. Грецькі статуї з розплавленої та литої латуні будуть милуватися людьми до кінця. Нагота тіла відкрита, а його розбещена мораль безмежна; ці речі

роблять грецьку імперію типовим символом гріха, який триватиме протягом століть і тисячоліть до повернення Христа. У Дан.11:21-31 грецький цар Антіох 4, відомий як Епіфан, гонитель єврейського народу протягом «7 років» між – 175 та – 168, буде представлений як прообраз папського гонителя, якому він передує в пророчій розповіді про цей розділ. Цей вірш 32 послідовно групує та згадує про імперії, які привели до Римської імперії.

Дан 2:33 *ноги його залізні; його ноги частково залізні, а частково глиняні.*

33a- *його ноги, залізні*

Будучи четвертою пророченою імперією, Рим характеризується максимальною твердістю, представленою залізом. Це також найпоширеніший метал, який окислюється, іржавіє та руйнується. Тут знову підтверджується погіршення і воно зростає. Римляни — політеїсти; вони приймають богів переможених ворогів. Ось як грецький гріх через їх поширення пошириться на всі народи його імперії.

33b - *ноги, частково залізні, частково глиняні*

У цій фазі глиняна частина послаблює це жорстке панування. Пояснення просте та історичне. У 395 році Римська імперія розпалася, і після цього *десять пальців на ногах статуї* завершили створення *десяти незалежних християнських королівств*, але всі вони були передані під релігійний нагляд єпископа Риму, який став Папою з 538. Ці десять королів згадуються в Дан.7:7 і 24.

Дан 2:34 *Коли ви дивилися, випав камінь без рук, і вдарив у залізні та глиняні ноги боввана, і розбив їх.*

34a- Зображення каменя, що вдаряє, нав'язно практикою смерті через побиття камінням. Це був стандарт для страти винних грішників у стародавньому Ізраїлі. Тому цей камінь приходить до земних грішників. Останньою карою Божого гніву буде град, згідно з Одкр.16:21. Цей образ пророкує дії Христа проти грішників під час Його славного божественного повернення. У Зах.3:9 Дух дає Христу образ каменя, головного наріжного, того, з якого Бог починає будівництво своєї духовної будівлі: *Бо ось, як для каменя, який я поставив перед Ісусом Навином, на цьому камені сім очей; Ось Я сам вирізьблю те, що буде вирізьблене на ньому, говорить Господь Саваот; і Я усуну беззаконня цієї землі в один день.* Тоді ми читаємо в Зак.4:7: *Хто ти, велика горо, перед Зоровавелем? Вас розглядать. Він закладе головний камінь серед вигуків: Благодать, благодать їй! У цьому ж місці, у віршах 42 і 47, ми читаємо: Він сказав мені: Що ти бачиш? Я сказав: Дивлюсь, аж ось свічник увесь із золота, і ваза нагорі, і в ньому сім лампадок, і сім **трубок для лампадок, що на вершині свічника** Бо ті, хто зневажав день слабких початків, будуть радіти, коли побачать рівень у руці Зоровавеля. **Ці сім — очі Господні, що дивляться на всю землю** . Щоб підтвердити це повідомлення, ми знайдемо в Одкр.5:6 це зображення, на якому сім очей каменя та свічник приписуються Агнцю Божому, а саме Ісусу Христу: *І я бачив посередині трон і чотири живі істоти, а посеред старійшин ягня, яке було там, ніби заколене. У нього було сім рогів і сім очей, тобто сім духів Бога, посланих по всій землі.* Суд над грішними народами виконується особисто Богом, ніяка людська рука не втручається.*

Дан 2:35 Тоді залізо, глина, мідь, срібло та золото були розбиті разом, і стали, як полова, що втікає з літнього гумна. вітер відніс їх, і сліду від них не було. Але камінь, що вдарив боввана, став великою горою і наповнив усю землю.

35a – Тоді залізо, глина, мідь, срібло та золото розбилися разом і стали, як полова, що влітку витікає з току; вітер відніс їх, і сліду від них не було.

Після повернення Христа нащадки народів, символізованих золотом, сріблом, міддю, залізом і глиною, залишилися у своїх гріхах і заслуговували на знищення ним, і зображення пророкує це знищення.

35b- Але камінь, що вдарив боввана, став великою горою і наповнив усю землю

Одкровення відкриє, що це оголошення повністю виповниться тільки після тисячі років небесного суду, з встановленням обраних на оновленій землі в Одкр. 4, 20, 21 і 22.

Дан 2:36 Це сон. Ми дамо пояснення перед королем.

36a- Король нарешті чує те, про що мріяв. Такої відповіді неможливо вигадати, бо обдурити його було неможливо. Отже, той, хто описує йому ці речі, сам отримав те саме видіння. І він також відповідає на прохання царя, показуючи, що здатний інтерпретувати образи та надавати їм значення.

Дан 2:37 Царю, ти цар над царями, бо Бог небес дав тобі владу, силу, силу та славу.

37a – Я дуже ціную цей вірш, де ми бачимо, як Даниїл неофіційно розмовляє з могутнім царем, чого ніхто не наважиться зробити в наші спотворені та зіпсовані дні. Неофіційне звернення не є образливим, Данило поважає халдейського царя. Туїнальність — це лише граматична форма, яку використовує ізольований суб'єкт, який висловлюється одній третій особі. І «наскільки великий король, він не менша людина», як вмів свого часу сказати актор Мольєр. І дрейф невиправданих обітниць народився в його часи з Людовиком 14, гордим «королем-сонцем».

37b- О царю, ти цар царів, бо Бог небес дав тобі імперію

Більше, ніж повага, Даниїл приносить королю божественне визнання, про яке він не підозрював. Справді, небесний Цар царів свідчить про те, що збудував земного Царя царів. Правління над королями становить імператорський титул. Символом імперії є « крила орла », що характеризуватиме її як першу імперію в Дан.7.

37c- потужність,

Воно означає право панувати над натовпом і вимірюється кількістю, тобто масою.

Це може запаморочити і наповнити могутнього короля гордістю. Цар іноді піддається гордині, і Бог зціляє його через суворе випробування приниженням, яке розкривається в Дан.4. Він повинен прийняти ідею, що він отримав свою силу не власною силою, а тому, що правдивий Бог дав її йому. У Дан.7 ця сила візьме символічний образ Ведмеда мідян і персів.

Здобуваючи владу, іноді, відчуваючи порожнечу в собі і в своєму житті, люди кінчають життя самогубством. Влада змушує фантазувати про отримання великого щастя, яке не приходить. Кажуть: «Все нове, все гарне»,

але це відчуття недовго. У сучасному житті відомі, шановані та збагачені митці закінчують самогубством, незважаючи на очевидний, сліпучий і славний успіх.

37d- *сила*

Він позначає дію, тиск під тиском, який змушує супротивника згинатися в бою. Але цю боротьбу можна вести проти самого себе. Тоді ми говоримо про силу характеру. Міцність вимірюється якістю та ефективністю.

Він також має свій символ: *лев* згідно з Суддів 14:18: « *що сильніше за лева, те солодше за мед* ». Сила лева в його м'язах; ті його лапи та кігті, але особливо ті його пащі, які хапають і душать своїх жертв, перш ніж пожерти їх. Схиблене відкриття цієї відповіді на загадку, поставлену філістимлянам Самсоном, стане наслідком дії безпрецедентної сили з його боку проти них.

37-й- *і слава* .

Це слово змінює значення в його земному і небесному поняттях. До цього досвіду Навуходоносор отримав людську славу. Насолода домінувати та вирішувати долю всіх створінь на землі. Йому залишається відкрити цілестіальну славу, яку отримає Ісус Христос, ставши Себе, Учителя і Господа, слугою Своїх слуг. Задля свого спасіння він зрештою прийме цю славу та її небесні умови.

Дан 2:38 *Він віддав у твою руку, де б вони не жили, дітей людських, і звірів польових, і птахів небесних, і поставив тебе володарем над ними всіма: ти той, хто ти є. золота голова.*

38a- Це зображення буде використано для позначення Навуходоносора в Дан.4:9.

38b- *ви голова золота.*

Ці слова показують, що Бог наперед знає вибір, який прийме Навуходоносор. Цей символ, *золота голова* , пророкує його майбутнє освячення та обрання для вічного спасіння. Золото є символом очищеної віри згідно з 1 Петра 1:7: *щоб випробування вашої віри, дорожче за тлінне золото (яке, однак, випробовується вогнем), могло привести до хвали, слави та честі, коли Ісус Христос з'явиться* . Золото , цей пластичний метал, є **образом** цього великого царя, який дозволяє собі бути перетвореним роботою Бога-творця.

Дан 2:39 *Після вас постане інше царство, менше від вашого; потім третє царство, яке буде з міді, і пануватиме над усією землею;*

39a- З часом якість людини погіршиться; срібла грудей і двох рук статуї менше, ніж золота голови. Подібно до Навуходоносора, Дарій Мідянин навернеться, Кір 2 Перс також згідно з Esd.1:1 до 4, усі також люблять Даниїла; а після них Дарій Перс і Артаксеркс 1 ^{згідно} з Esd.6 і 7. У випробуваннях вони будуть радіти, побачивши, що Бог євреїв приходить на допомогу своїм.

39b – *потім третє царство, яке буде бронзовим і пануватиме над усією землею.*

Тут ситуація для Грецької імперії серйозно погіршується. Латунь, символ, який її представляє, позначає нечистоту, *zrix*. Вивчення Дан.10 і 11 дозволить нам зрозуміти чому. Але вже йдеться про культуру народу як винахідника республіканської свободи та всіх її збочених і корумпованих відхилень, які згідно з принципом не мають меж, ось чому Бог каже в Пр.29:18: *Коли немає одкровення, народ без стримування; Щасливий, якщо він дотримується закону!*

Дан 2:40 *Буде четверте царство, міцне, як залізо; як залізо все ламає і ламає, так воно все ламає і ламає, як залізо все трощить.*

40а- Ситуація погіршується з цим четвертим королівством, яким є Рим, який домінуватиме над попередніми імперіями та прийме всі їхні божества, так що він накопичить усі їхні негативні характеристики, привносячи новинку, залізну дисципліну *невблаганної твердості*. Це робить його настільки ефективним, що жодна країна не може протистояти йому; настільки, що його імперія простягатиметься від Англії на заході до Вавилону на сході. Залізо є справжнім його символом, з його двосічними мечами, його обладунками та його щитами, так що під час атаки армія набуває вигляду панцира, щетинистого вістрями списів, неймовірно ефективного проти хаотичних нападів ... і розсіяного від ворогів.

Дан 2:41 *І як ти бачив ноги та пальці ніг, частково з гончарної глини, а частково із заліза, це царство буде розділене; але буде в ньому щось від міцності заліза, бо ти бачив залізо, змішане з глиною.*

41а – Даниїл не вказує на це, але зображення говорить про це. *Ноги та пальці* представляють домінуючу фазу, яка прийде на зміну язичницькій Римській імперії, зображеній *залізом*. Поділена, ця Римська імперія стане полем битви для маленьких королівств, утворених після її розпаду. Союз *заліза і глини* створює не силу, а розкол і слабкість. Читаємо *гончарну глину*. Гончар є Богом згідно з Єр.18:6: *Чи можу я не поводитися з вами так, як цей гончар, о доме Ізраїлів? говорить Господь. Ось, як глина в руці гончаря, так і ви в моїй руці, доме Ізраїлів!* Ця глина є мирною складовою людства, з якої Бог вибирає своїх обранців і робить із них посудини пошани.

Дан 2:42 *І як пальці на ногах були частково із заліза, а частково з глини, так це царство буде частково міцним, а частково крихким.*

42а- Зазначає, що римське *залізо* продовжувалося до кінця світу, хоча Римська імперія втратила свою єдність і панування в 395 році. Пояснення полягає в тому, що вона відновила панування через релігійну спокусу римсько-католицької віри. Це сталося завдяки збройній підтримці Хлодвіга та візантійських імператорів єпископу Риму близько 500 р. Вони зміцнили його престиж і нову папську владу, що зробило його, але лише в очах людей, земним лідером християнської церкви. з 538 року.

Дан 2:43 *Ти бачив залізо, змішане з глиною, бо вони будуть змішані людськими союзами; але вони не будуть з'єднані між собою, як залізо не сполучається з глиною.*

43а – *Десять пальців на ногах* стануть *десятьма рогами* в Дан.7:7 і 24. Після тіла та ніг вони представляють західні християнські народи Європи в останній час, тобто наш ера. Засуджуючи лицемірні альянси європейських

народів, Бог відкрив 2600 років тому крихкість угод, які об'єднують людей сучасної Європи, об'єднаних саме на основі «Римських угод».

Дан 2:44 *За днів цих царів Бог небес відновить царство, яке ніколи не буде знищене, і воно не піде під владу іншого народу; він розіб'є та зруйнує всі ці царства, а сам буде стояти навіки.*

44a- *За часів цих царів*

Справа підтверджена, *десять пальців на ногах* є сучасними зі славетним поверненням Христа.

44b- *Бог небес відновить царство, яке ніколи не буде зруйноване*

Вибір обраних здійснюється під іменем Ісуса Христа з моменту його служіння, під час його першого приходу на землю, щоб спокутувати гріхи тих, кого він спасає. Але протягом двох тисяч років після цього служіння цей вибір здійснювався у смиренні та переслідуванні з боку диявольського табору. А з 1843 року тих, кого Ісус рятує, мало, як це підтвердить дослідження Дан.8 і 12.

6000 років часу вибору обраних добігає кінця, сьоме ^{тисячоліття} відкриває суботу вічності лише для обраних, викуплених кров'ю Ісуса Христа від Адама і Єви. Усіх буде обрано через їхню вірність, тому що Бог бере з собою вірних і слухняних людей, доставляючи диявола, його бунтівних ангелів і непокірних людей до повного знищення їхніх душ.

44c- *і яка не піде під панування іншого народу*

Тому що воно кладе кінець земному людському пануванню та спадкоємності.

44d - *він розіб'є і зруйнує всі ці королівства, а сам він буде тривати вічно*

Дух пояснює значення, яке він надає слову кінець; абсолютне значення. Відбудеться знищення всього людства. І Rev.20 розкриє нам, що відбувається протягом 7-го ^{тисячоліття}. Таким чином ми відкриваємо програму, заплановану Богом. На спустошеній землі диявол буде триматися в полоні без жодного небесного чи земного товариства. А на небі протягом 1000 років вибрані судитимуть злих мертвих. Наприкінці цих 1000 років нечестиві воскреснуть для останнього суду. Вогонь, який їх знищить, очистить землю, яку Бог створить новою, прославивши її, щоб прийняти Його престол і Його викуплених обраних. Тому образ видіння підсумовує складніші дії, які розкриє Апокаліпсис Ісуса Христа.

Дан 2:45 *На це вказує камінь, який ти бачив, що падав з гори без допомоги будь-якої руки, і який розтрощив залізо, мідь, глину, срібло та золото. Великий Бог дав знати цареві, що має статися після цього. Сон правдивий, і його пояснення певне.*

45a- Нарешті, після Його пришествя, Христа символізує *камінь*, небесний суд протягом *тисячі років* і виконання ним останнього суду, на новій землі, відновленій Богом, велика *гора*, про яку було оголошено у видінні, прийме форму та місце для нього вічність.

Дан 2:46 *Тоді цар Навуходоносор упав на обличчя своє, і вклонився Даниїлу, і наказав приносити йому жертви та ладан.*

46a – Все ще язичник, король реагує відповідно до своєї природи. Отримавши від Даниїла все, про що він просив, він схилився перед ним і

виконав свої зобов'язання. Даниїл не заперечує проти ідолопоклонництва, яке він практикує щодо нього. Заперечувати та піддавати сумніву ще рано. Час, який належить Богу, зробіть свою справу.

Дан 2:47 *І сказав цар до Даниїла, кажучи: Справді, твій Бог є Бог богів і Господь царів, і Він відкриває таємниці, оскільки ти міг відкрити цю таємницю.*

47а – Це був перший крок царя Навуходоносора до його навернення. Він ніколи не зможе забути цей досвід, який змушує його визнати, що Даниїл має стосунки з істинним Богом, фактично Богом *богів і Господом царів*. Але язичницьке оточення, яке йому допомагає, затримає його навернення. Його слова свідчать про ефективність пророчої праці. Сила Бога сказати наперед, що станеться, ставить нормальну людину перед стіною переконливих доказів, яким обраний піддається, а занепалий чинить опір.

Дан 2:48 *Тоді цар підняв Даниїла і дав йому багато багатих дарунків; він дав йому командування над усією провінцією Вавилон, і зробив його верховним правителем над усіма мудрецьями Вавилону.*

48а – Навуходоносор поводився з Даниїлом так само, як фараон перед ним щодо Йосипа. Коли вони розумні, а не вперто закриті та заблоковані, великі лідери знають, як цінувати послуги слуги з цінними якостями. Вони та їхній народ є бенефіціарами божественних благословень, які спочивають на його обраних. Отже, мудрість правдивого Бога приносить користь кожному.

Дан 2:49 *Даниїл попросив царя передати управління провінцією Вавилон Шадраху, Мешаху та Авед-Него. А Даниїл був у царському дворі.*

49а – Ці четверо молодих людей виділялися своїм особливо вірним ставленням до Бога серед інших молодих євреїв, які прийшли з ними до Вавилону. Після цього випробування, яке могло стати драматичним для кожного, з'являється схвалення живого Бога. Таким чином ми бачимо різницю, яку робить Бог між тими, хто Йому служить, і тими, хто Йому не служить. Він підносить своїх обранців, які показали себе гідними, публічно, в очах усіх людей.

Даниїл 3

Дан 3:1 Цар Навуходоносор зробив золотого боввана шістдесят ліктів заввишки та шість ліктів завширишки. Він встановив його в долині Дура, в провінції Вавилон.

3а- Цар був переконаний, але ще не навернений живим Богом Даниїла. Іманія величі все ще характеризує його. Дорослі, які його оточують, захоплюють його на цьому шляху, як лисиця в байці з круком, обожають його і шанують, як бога. Крім того, король порівнює себе з богом. Треба сказати, що в язичництві дрейф легкий, тому що інші фальшиві божества нерухомі й застигли у формі статуй, тоді як він, цар, будучи живим, уже стоїть над ними. Але як погано це золото використовується для спорудження статуї! Очевидно, попереднє бачення поки не принесло результатів. Можливо, навіть почесті, які виявив йому Бог богів, допомогли зберегти і навіть збільшити його гордість. Золото, символ віри, очищеної випробуванням згідно з 1 Петра 1:7, допоможе виявити присутність цього типу піднесеної віри в трьох супутниках Даниїла, у новому досвіді, описаному в цьому розділі. Це урок, який Бог адресує, зокрема, Своїм обраним під час останнього процесу над адвентистами, коли указ про смерть, пророчений в Одкр.13:15, збирається забрати їх життя.

Дан 3:2 Цар Навуходоносор скликав сатрапів, домоправителів і намісників, головних суддів, скарбників, законників, суддів і всіх управителів провінцій, щоб прийти на освячення боввана, якого поставив цар Навуходоносор.

2а- На відміну від випробування Даниїла в Дан.6, цей досвід не є результатом змови людей, які оточували царя. Тут виявляється плід його особистості.

Дан 3:3 Тоді сатрапи, домоправителі та намісники, головні судді, скарбники, законники, судді та всі начальники провінцій зібралися разом, щоб освятити боввана, якого поставив цар Навуходоносор. Вони стояли перед бовваном, який поставив Навуходоносор.

Дан 3:4 І скрикнув вісник гучним голосом: Це наказують вам, люди, народи та люди кожної мови!

Дан 3:5 Коли ви почуєте звук сурми, сопілки, гітари, самбука, гуслів, волинки та всяких музичних інструментів, то впадете й поклонитесь золотій статуйі, яку поставив цар Навуходоносор.

5а- У момент, коли ви чуєте звук труби

Сигнал суду буде поданий звуком сурми, так само як повернення Ісуса Христа символізується в Одкр. 11:15 звуком 7-ї сурми, і шість попередніх покарань також символізуються сурмами.

5б - ви впадете ниць

Прострація — це фізична форма вшанування. У Одкр.13:16 Бог символізує це рукою людей, які отримують начерк звіра, який полягає в

практикуванні та шануванні дня язичницького сонця, який замінив святу божественну суботу .

5с- *і вам це сподобається*

Поклоніння — це розумова форма вшанування. У Одкр.13:16 Бог зображує це через *чоло* людини, яка приймає *начерк звірини* .

Цей вірш дозволяє нам відкрити ключі до цих символів, цитованих в Апокаліпсисі Ісуса Христа. *Чоло та рука* людини підсумовують її думки та її роботи, і серед обраних ці символи отримують печать *Бога* на відміну від *знака звіра* , ототожненого з «неділею» Римського католицизму, прийнятого та підтриманого протестантами з часів їх вступ до екуменічного союзу.

Уся організація цього заходу, накладеного царем Навуходоносором, буде оновлена наприкінці світу у випробуванні на вірність для суботи Бога-творця. Щосуботи відмова обраних працювати буде свідчити про їхній опір людському закону. А в неділю їхня відмова брати участь у нав'язаному загальному богослужінні визнає їх бунтарями, яких потрібно позбутися. Після цього буде оголошено смертний вирок. Таким чином, процес буде повністю відповідати тому, що відчують троє товаришів Даниїла, які самі будуть повністю благословенні Богом за свою вже продемонстровану вірність.

Однак перед кінцем світу цей урок був запропонований, перш за все, євреям старого союзу, які зазнали подібного випробування між – 175 та – 168 роками, переслідувані до смерті грецьким царем Антіохом 4, відомим як Епіфан. І Дан.11 засвідчить, що певні вірні євреї воліли бути вбитими, аніж чинити гидоту перед своїм правдивим Богом. Тому що в ті дні Бог не втрутився, щоб чудесним чином врятувати їх, так само, як він не зробив це пізніше для християн, убитих Римом.

Дан 3:6 *Хто не вклониться і не поклониться, буде негайно вкинутий у вогненну піч.*

ба- Для товаришів Даниїла загрозою є *вогняна піч* . Ця загроза смерті є образом остаточного декрету про смерть. Але є різниця між двома досвідом початку і кінця, тому що в кінці вогненна піч буде карою останнього суду агресорів, гонителів обраних святих Божих.

Дан 3:7 *Отже, коли всі народи почули звук сурми, і сопілки, і гітари, і самбуку, і гуслів, і кожного музичного інструменту, усі люди, племена та люди всіх мов, впав і поклонився золотому боввану, якого поставив цар Навуходоносор.*

7а – Ця поведінка майже загального й односпайного підпорядкування мас людським законам і розпорядженням все ще пророкує їхню поведінку під час останнього випробування земної віри. Останньому універсальному уряду землі підкорятимуться з таким же страхом.

Дан 3:8 *У цей час і в той же час прийшли деякі халдеї і звинуватили євреїв.*

8а- Божі обранці є мішенями гніву диявола, який панує над усіма душами, які Бог не визнає своїми обранцями. На землі ця диявольська ненависть оформляється у вигляді ревнощів і водночас великої ненависті. Тоді вони вважаються відповідальними за все зло, від якого страждає людство, хоча ці зла пояснюються навпаки, які є просто наслідками

відсутності їхнього захисту з боку Бога. Ті, хто ненавидить обраних посадових осіб, плетуть змови, щоб зробити їх популярним прокляттям, якого потрібно позбутися, убивши їх.

Дан 3:9 Вони відповіли та ї сказали до царя Навуходоносора: Царю, живи навіки!

9а- На сцену виходять агенти диявола, сюжет стає зрозумілішим.

Дан 3:10 Ти дав заповідь, щоб кожен, хто почує звук сурми, сопілки, гітари, самбука, гуслів, волинки та всяких музичних інструментів, вклонився і поклонився золотому бовванові. ,

10а- Вони нагадують королю його власні слова та порядок його королівської влади, якій вимагається послух.

Дан 3:11 і хто не вклониться і не поклониться, буде вкинений у вогненну піч.

11а- Також згадується загроза смерті; пастка замикається на обраних святих.

Дан 3:12 Є юдеї, яким ти доручив управління вавилонської провінції, Шадрах, Мешах та Авед-Него, люди, які не зважають на тебе, о царю. вони не служать твоїм богам і не вклоняються золотому бовванові, якого ти поставив.

12а – Справа була передбачуваною, високі посади були довірені єврейським іноземцям, підступна заздрість, що спалахнула, мала проявити свій плід убивчої ненависті. І тому обранців Божих виокремлює і засуджує народна мстивість.

Дан 3:13 Тоді Навуходоносор, розлючений і розгніваний, наказав привести Шадраха, Мешаха та Авед-Него. І цих людей привели до царя.

13а – Пам'ятайте, що ці троє чоловіків отримали від Навуходоносора найвищі посади в його царстві, тому що вони здалися йому мудрішими, розумнішими, ніж люди його народу. Ось чому його « роздратований і лютий » стан пояснюватиме миттєве забуття їхніх виняткових якостей.

Дан 3:14 Навуходоносор відповів і сказав до них: Чи це навмисне, Шадраху, Мешаху та Авед-Него, що ви не служите моїм богам, а не вклоняєтесь золотому бовванові, який у мене високо?

14а- Він навіть не чекає, поки вони відповідатимуть на його запитання: Ви навмисно не слухаєтесь моїх наказів?

Дан 3:15 А тепер будьте готові, і коли ви почуєте звук сурми, сопілки, гітари, самбука, псалтиря, волинки та всіх видів музичних інструментів, ви вклонитесь і поклонитесь боввану, який Я зробив; якщо не поклонишся йому, то зараз же будеш вкинутий у середину огненної печі. І хто той бог, що врятує вас від моєї руки?

15а- Раптом усвідомивши, наскільки ці люди корисні для нього, король готовий запропонувати їм новий шанс, підкоряючись своєму універсальному імператорському наказу.

Поставлене запитання отримає несподівану відповідь від істинного Бога, якого Навуходоносор, здається, забув, захоплений діяльністю свого імператорського життя. Крім того, немає нічого, щоб встановити дату роману.

Дан 3:16 *Шадрох, Мешах і Авед-Него* відповіли цареві Навуходоносору: *Нам не потрібно відповідати тобі на це питання.*

16а- Ці слова, звернені до наймогутнішого короля свого часу, здаються обурливими та неповажними, але ці люди, які їх сказали, не бунтівні люди. Навпаки, вони становлять взірць послуху живому Богові, якому вони твердо вирішили залишатися вірними.

Дан 3:17 *Ось наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас від огненної печі, і Він урятує нас від твоєї руки, о царю.*

17а- На відміну від царя, вірні обранці зберегли докази, які Бог дав їм, щоб показати, що він був з ними під час перевірки видіння. Пов'язуючи цей особистий досвід зі славетними спогадами про свій народ, визволений від єгиптян і їхнього рабства тим самим вірним Богом, вони доводять сміливість до того, що кидають виклик цареві. Їх рішучість повна, навіть якщо ціною їхньої смерті є. Але Дух спонукає їх пророкувати його втручання: *він визволить нас від твоєї руки, о царю.*

Дан 3:18 *Інакше знай, о царю, що ми не будемо служити твоїм богам і не будемо вклонятися золотому бовванові, якого ти поставив.*

18а- І в разі, якщо Божа допомога не прийде, їм краще померти як вірні обранці, ніж вижити як зрадники та боягузи. Ця вірність буде знайдена в випробуванні, накладеному грецьким гонителем у – 168. І після цього протягом усієї християнської ери серед правдивих християн, які до кінця світу не плутатимуть закон Божий із законом злих людей.

Дан 3:19 *Після чого Навуходоносор був сповнений гніву, і він змінив своє обличчя, обернувши своє обличчя проти Шадреха, Мешаха та Авед-Него. Він знову заговорив і наказав розтопити піч у сім разів більше, ніж треба.*

19а- Слід розуміти, що цей король ніколи за своє життя не бачив і не чув, щоб хтось виступав проти його рішень; що виправдовує його гнів і зміну вигляду його обличчя. Диявол входить у нього, щоб спонукати його вбити обраних Божих.

Дан 3:20 *Тоді він наказав кільком із найсильніших воїнів свого війська зв'язати Шадреха, Мешаха та Авед-Него та кинути їх у вогненну піч.*

Дан 3:21 *І ці люди були зв'язані в своїх штанах, своїх хітонах, своїх плащах та іншому своєму одязі, і були вкинуті до середини огненної печі.*

21а- Усі ці згадані матеріали є горючими, як і їхні тілесні тіла.

Дан 3:22 *Оскільки наказ царя був суворим, а піч була надзвичайно гарячою, полум'я вбило людей, які кинули туди Шадреха, Мешаха та Авед-Него.*

22а – Смерть цих людей свідчить про смертоносну ефективність вогню цієї печі.

Дан 3:23 *І ці три чоловіки, Шадрех, Мешах і Авед-Него, упали зв'язаними в середину огненної печі.*

23а- Наказ короля виконано, навіть убиті його власні слуги.

Дан 3:24 *Тоді цар Навуходоносор злякався, і швидко встав. І він відповів і сказав своїм радникам: Хіба ми не кинули трьох зв'язаних чоловіків у середину вогню? Вони відповіли цареві: Так, о царю!*

24а- Король царів свого часу не може повірити своїм очам. Те, що він бачить, перевершує людську уяву. Він відчуває потребу підбадьоритися,

запитуючи оточуючих, чи справді кидання трьох чоловіків у вогонь печі є реальністю. І це підтверджує йому те: *Це певно, о царю!*

Дан 3:25 *А він відповів і сказав: Я бачу чотирьох мужів без кайданів, що ходять серед огню, і не мають жодної шкоди. а фігура четвертого нагадує сина богів.*

25a- Схоже, що лише король мав видіння четвертого персонажа, який налякав його. Зразкова віра цих трьох чоловіків шанується і відповідає Богу. У цьому вогні цар розрізняє людей і бачить фігуру світла й вогню, що стоїть поруч із ними. Цей новий досвід перевершує перший. Реальність живого Бога все ще доведена для нього.

25b- *і фігура четвертого нагадує сина богів*

Зовнішній вигляд цього четвертого персонажа настільки відрізняється від людського, що король ототожнює його з *сином богів*. Вираз є щасливим, тому що це справді пряме втручання того, хто стане для людей, **Сина Божого** і **Сина людського**, Ісуса Христа.

Дан 3:26 *Тоді Навуходоносор підійшов до входу огненної печі, і, промовивши, сказав: Шадраха, Мешаху та Авед-Него, слуги Бога Всевишнього, вийдіть і прийдіть! І Шадрах, Мешах та Авед-Него вийшли з середини вогню.*

26a – Знову Навуходоносор перетворюється на ягня перед обличчям короля-лева, незмірно сильнішого за нього. Це нагадування пробуджує свідчення досвіду попереднього видіння. Бог небес звертається до нього вдруге.

Дан 3:27 *Сатрапи, домоправителі, намісники та царські радники зібралися разом. вони побачили, що вогонь не мав влади над тілами цих чоловіків, що волосся на їхніх головах не було обгоріло, що їхні труси не були пошкоджені, і що запах вогню не торкнувся їх.*

27a- У цьому досвіді Бог дає нам і Навуходоносору доказ своєї справжньої всемогутності. Він створив земні закони, які визначають життя всіх людей і всіх тварин, які живуть на його землі та в його вимірі. Але він щойно довів, що ні він, ні ангели не підкоряються цим земним правилам. Творець універсальних законів, Бог стоїть над ними і може, за своєю волею, наказувати чудеса, які в його час принесуть славу та репутацію Ісусу Христу.

Дан 3:28 *Навуходоносор відповів і сказав: Благословенний Бог Шадраха, і Мешаха, і Авед-Него, що послав Свого Ангола і врятував Своїх слуг, що надіялися на Нього, і які порушили наказ царя, і віддали своє тіло, замість того, щоб служити та поклонятися йому. будь-який бог, крім їхнього Бога!*

28a- Гнів царя зник. Знову ставши на ноги як чоловік, він вчиться на досвіді та видає наказ, який запобігає повторенню цього. Бо досвід гіркий. Бог показав вавилонянам, що Він живий, активний і сповнений сили та влади.

28b- *який послав свого ангела і врятував своїх слуг, які довіряли йому, і які порушили наказ царя і віддали свої тіла, замість того, щоб служити і поклонятися будь-якому богу, крім свого Бога!*

У високій мірі ясності король усвідомлює, наскільки чудовою є вірність людей, яких його божевільна гордість хотіла вбити. Безсумнівно, він усвідомлює, що завдяки своїй владі він міг би уникнути цього дурного випробування, спричиненого його гордістю, яка лише змушує його робити помилки, ризикуючи невинними людьми.

Дан 3:29 *Ось мій наказ: кожен чоловік, із будь-якого народу, нації чи мови, який буде лихе говорити про Бога Шадраха, Мешаха й Авед-Него, буде розсічений, а дім його буде перетворений на купу сміття, тому що немає іншого бога, який міг би визволити так, як він.*

29а- Цією заявою цар Навуходоносор забезпечує свій захист Божим обранцям.

Водночас він погрожує кожному, хто *зневажає Бога Шадраха, Мешаха й Авед-Него*, і він уточнює, що *він буде розтерзаний на шматки, а його дім перетвориться на купу сміття, тому що він там не має іншого бога, який міг би визволити так, як він.* Зіткнувшись із цією загрозою, можна сказати, що доки царює цар Навуходоносор, вірні обранці Бога не матимуть проблем через змови.

Дан 3:30 *Після цього цар зробив так, щоб Шадрах, Мешах і Авед-Него процвітали в провінції Вавилон.*

30а – «Все добре, що добре закінчується» для вірних обранців живого Бога, Творця всього, що живе та існує. Бо його вибрані воскреснуть останніми, і вони будуть ходити на порохи мертвих, своїх колишніх ворогів, на відновленій землі, вічно.

В останньому випробуванні цей хепі-енд теж вийде. Таким чином, перше випробування й останнє вигода від прямого втручання живого Бога на користь Його обраних, яких Він приходить спасти в Ісусі Христі, Спасителі, оскільки його ім'я Ісус означає «ЯГВЕХ спасає».

Данііл 4

Дан 4:1 *Навуходоносор, цар, усім народам, народам і мовам, що живуть на всій землі. Нехай миру вам буде вдосталь!*

1а- Тон і форма підтверджують це, король, який говорить, є тим, хто навернувся до Бога Даніїла. Його вислови нагадують тексти послань Нового

Завіту. Він пропонує мир, тому що він сам тепер у мирі, у своєму людському серці, з Богом любові та справедливості, правдивим, єдиним, єдиним.

Дан 4:2 *Мені здалося добре показати знаки та чуда, які вчинив мені Всевишній Бог.*

2а – Тепер цар діє так, як Ісус сказав сліпим і калікам, зціленим ним: «*Ідіть, покажіться в храмі та розкажіть, що Бог зробив для вас*». Цар оживлений тим самим бажанням, нав'язаним Богом. Тому що навернення можливі щодня, але Бог не дає їм усім такий вплив, як цар царів, могутній і сильний імператор.

Дан 4:3 *Які великі ознаки Його! Які ж могутні його чудеса! Його царювання — вічне царювання, і його панування з роду в рід.*

3а- Розуміння та впевненість у цих речах дає йому спокій і справжнє щастя, які вже доступні тут, нижче. Цар все дізнався і зрозумів.

Дан 4:4 *Я, Навуходносор, жив мирно в своєму домі та щасливий у своєму палаці.*

4а- Тихий і щасливий? Так, але все ще ненавернений язичник за правдивого Бога.

Дан 4:5 *Мені снився сон, який мене налякав; думки, які переслідували мене на ложі, і видіння мого розуму сповнили мене жахом.*

5а- Цей цар Навуходносор справді представлений нам як загублена вівця, якій Бог у Христі приходять шукати допомоги та врятувати її від нещастя. Бо після цього мирного й щасливого земного часу майбутнім короля буде загибель і вічна смерть. Для його вічного спасіння Бог приходять, щоб турбувати і мучити його.

Дан 4:6 *І я наказав привести до мене всіх вавилонських мудреців, щоб вони пояснили мені сон.*

6а- Очевидно, Навуходносор має серйозні проблеми з пам'яттю. Чому він негайно не дзвонить Данієлю?

Дан 4:7 *Тоді прийшли чарівники, астрологи, халдеї та віщуни. Я розповів їм сон, а вони не дали мені пояснення.*

7а- Все відбувається як у першому видінні, язичницькі ворожбити вважають за краще визнавати свою неспроможність, аніж розповідати байки цареві, який уже загрожував їхньому життю.

Дан 4:8 *Нарешті Даніїл з'явився переді мною, названий Валтасаром на ім'я мого бога, і який має в собі духа святих богів. Я розповідаю йому сон:*

8а- Вказана причина забуття. Бел все ще був богом царя. Тут я нагадую, що Дарій Мідянин, Кір Перс, Дарій Перс, Артаксеркс 1-й ' згідно з Esd.1, 6 і 7, усі свого часу оцінять обраних євреїв та їх єдиного Бога. Включаючи Кіра, про якого Бог пророкує в Іс.44:28, кажучи: *Я кажу про Кіра: Він мій пастир, і він виконає всю мою волю; він скаже про Єрусалим: Хай буде відбудований! А про храм: Хай будується! - Пророчений пастир виконає пророчу волю Бога, якому він визнає покору. Цей інший текст підтверджує його пророковане навернення: Ісаїя 45:2: Так говорить Господь Своєму помазанцю, Кіру, і у вірші 13: Це Я підняв Кіра в своїй праведності, І виправлю всі його дороги; Він відбудує моє місто і визволить моїх полонених без викупу та хабара, говорить Господь Саваот. І виконання*

цього плану з'являється в Esd.6:3 до 5: У перший рік царя Кіра цар Кір дав такий наказ щодо Божого дому в Єрусалимі: Нехай цей дім буде збудований знову, щоб він був місцем жертвоприношень. пропонуються, і що він має міцну основу. Він буде шістдесят ліктів заввишки, шістдесят ліктів завширшки, три ряди тесаного каміння і один ряд нового дерева. **Витрати будуть оплачені домом короля**. Крім того, золотий і срібний посуд дому Божого, який Навуходносор забрав із Єрусалимського храму і переніс до Вавилону, буде повернуто, перенесено до Єрусалимського храму на те місце, де вони були, і розміщено в домі Бога. **Витрати оплачує родина короля**. Бог дарує йому почесні, які він віддав царю Соломону. Однак будьте обережні! Цей указ не дозволить використати обчислення, запропоновані в Дан.9:25, для визначення дати першого приходу Месії; це буде цар Артаксеркс Перський. Кір наказав відбудувати храм, але Артаксеркс дозволив реконструкцію стін Єрусалиму та повернення всього єврейського народу на свою національну землю.

Дан 4:9 Валтасар, начальник чарівників, який, я знаю, має в тобі духа святих богів, і для якого жодна таємниця не є важкою, дай мені пояснення видіння, які я бачив уві сні.

9а- Нам потрібно зрозуміти, де король. У своїй свідомості він залишався язичником і іншим богом визнавав лише Бога Даниїла, за винятком того, що він був здатний пояснювати сні. Ідея змінити богів не приходила йому в голову. Бог Даниїла був ще одним богом порівняно з іншими.

Дан 4:10 Це видіння мого розуму, коли я лежав. Я глянув, аж ось дерево велике посеред землі.

10а- На зображеннях, які Ісус використовуватиме, щоб давати свої уроки духовним людям, яких він хоче навчати, дерево буде образом людини, від очеретини, що гнеться й гнеться, до могутнього та величного кедра. І так само, як людина може оцінити смачні плоди дерева, Бог цінує чи ні плоди, які приносять його створіння, від найприємніших до найменш приємних, навіть огидних і огидних.

Дан 4:11 І стало це дерево великим та міцним, верхівка його сягала аж до неба, і було видно його з кінців усієї землі.

11а- У видінні статуй халдейський цар уже порівнювався з деревом відповідно до образу могутності, сили та царства, які були дані йому правдивим Богом.

Дан 4:12 Листя його було гарне, а плід його рясний; він носив їжу для всіх; польові звірі ховалися під його тінню, і кожна жива істота черпала з нього їжу.

12а- Цей могутній король ділився з усіма членами своєї імперії багатством і продуктами харчування, виробленими за його вказівками.

12b - *птахи небесні оселі серед його гілок,*

Вираз є повторенням Дан.2:38. У буквальному значенні ці небесні птахи символізують мир і спокій, які панують під його правлінням. У духовному сенсі вони означають небесних ангелів Бога, але в цьому єдиному згадуванні з Еккл.10:20 мова йде про самого Бога, оскільки тільки Він досліджує думки кожної людини: Не проклинай царя, навіть подумки, і

не проклинай багатих у кімнаті, де спиш; бо **пташка небесна** віднесе твій голос, **крилата** розповість твої слова . У більшості цитат небесні птахи згадують орлів і хижих птахів, домінуючих серед крилатих. Птахи селяться там, де їх їжа в достатку; тому зображення підтверджує процвітання та насиченість їжею.

Дан 4:13 У видіннях мого духа, які я бачив, коли лежав, я бачив, і ось один із тих, що пильнують і святі, зійшов із неба.

13a- Дійсно, небесним ангелам не потрібно спати, тому вони постійно діють. Ті , хто є святими і служать Богу, спускаються з небес , щоб нести Його послання Його земним слугам.

Дан 4:14 І він скрикнув із силою, і сказав так: Зрубайте це дерево, і обріжте віти його; струсити листя, а плоди розкидати; нехай біжать звірі з-під нього, а птахи з-поміж гілок його!

14a- Видіння повідомляє, що король втратить своє королівство та панування над ним.

Дан 4:15 А стебло зоставте там, де коріння в землі, і прив'яжіть його ланцюгами залізними та мідними серед польової трави. Нехай небесною росою він буде намочений, і, як звірі, нехай буде йому доля земна трава.

15a- Але залиште стовбур у землі, де є коріння

Цар залишиться в своєму царстві; його не виженуть.

15b- і зв'яжіть його ланцюгами заліза та міді серед польової трави

Немає потреби в залізних чи мідних ланцюгах, тому що Бог просто змусить Його пластичне створіння втратити розум і здоровий глузд у всіх його аспектах, фізичних, розумових і моральних. Могутній король прийме себе за звіра польового. Тому вельможі його королівства будуть змушені позбавити його влади над королівством.

15c- Нехай він буде просочений небесною росою, і нехай йому буде, як звірам, трава земна як його частка

Ми можемо уявити собі жах його дорослих, які побачать, що він їсть траву з землі, як корова чи вівця. Від критих жител він відмовиться, вважаючи за краще жити і спати в полях.

Дан 4:16 Його серце людське буде відібрано від нього, і серце звірини буде дано йому. і сім часів пройде над ним.

У цьому досвіді Бог ще раз дає доказ своєї справжньої всемогутності. Оскільки Творець життя всіх своїх створінь, він може в будь-який час для своєї слави зробити одне розумним або, навпаки, приглушити його. Оскільки це залишається невидимим для їхніх очей, чоловіки ігнорують цю загрозу, яка постійно тяжіє над ними. Але це правда, що він рідко втручається, а коли втручається, то з конкретною причиною та метою.

Покарання мірне. Це стосуватиметься царя Навуходоносора **сім разів** , лише сім років. Немає законності використання цієї тривалості для будь-кого, крім самого короля. Знову ж таки, роблячи цей вибір числа «7», Бог-творець ініціює своєю «царською печаткою» дію, яка має бути виконана.

Дан 4:17 Цей вирок є постановою тих, хто пильнує, ця постанова є наказом святих, щоб живі знали, що Всевишній править царством людей і дає його тому, кому заманеться, і що він виховує там найпідліших людей.

17а- *Це речення є указом тих, хто спостерігає*

Дух підкреслює винятковий характер цього божественного втручання, якому Він надає роль «указу» тим, *хто спостерігає*. Людина повинна зрозуміти, що, незважаючи на оманливу зовнішність, за нею постійно спостерігають небесні істоти. Бог хоче зробити цей приклад уроком для людей аж до кінця світу. Цитуючи *тих, хто спостерігає*, він розкриває досконалу колективну єдність ангелів Божого табору, яка об'єднує їх у його проектах і діях.

17б- *щоб живі знали, що Всевишній панує над царством людей, що Він дає його, кому хоче*

Бог керує всім і всім керує. Часто, забуваючи про цю приховану реальність, людина вважає себе господарем своєї долі і своїх рішень. Він думає, що сам обирає своїх лідерів, але Бог призначає їх на посади згідно зі своєю доброю волею та своїм судженням про речі та істоти.

17с- *і що він виховує там найіділіших людей*

Справедливий вислів: «люди мають лідерів, на яких заслуговують». Коли люди заслуговують на лідера підлої людини, Бог нав'язує їм це.

Дан 4:18 *Це сон, який снився мені, царю Навуходоносору. Ти, Валтасаре, дай пояснення, оскільки всі мудреці мого царства не можуть дати його мені; ти можеш, бо ти маєш у собі духа святих богів.*

18а – Навуходоносор досягає прогресу, але він все ще не навернений. Він ще пам'ятав, що Данило служить *святим богам*. Єдинобожжя їм ще не зрозуміле.

Дан 4:19 *Тоді Даниїл, якого звали Валтасар, був приголомшений на мить, і його думки стурбували його. Цар відповів і сказав: Валтасаре, нехай не тривожить тебе сон і пояснення! І відповів Валтасар: Пане мій, нехай сон буде для ворогів твоїх, а пояснення його для ворогів!*

19а – Даниїл розуміє сон і те, що має статися, є настільки жахливим для короля, що Даниїл волів би побачити, як це вчиниться на його ворогах.

Дан 4:20 *Дерево, яке ти бачив, яке виросло великим та сильним, верхівка якого сягала небес, і яке було видно по всій частині землі;*

Дан 4:21 *Це дерево, листя якого було гарне і плід його рясний, яке давало їжу для всіх, під яким ховалися польові звірі, і серед гілок якого жили птахи небесні,*

21а - *листя було красиве*

Фізичний вигляд і одяг.

21б- *і рясні плоди*

Достаток процвітання.

21с- *хто ніс їжу для всіх*

Який забезпечував продовольством увесь свій народ.

21d- *під яким ховалися польові звірі*

Король, захисник своїх слуг.

21-й- *і серед гілок якого влаштували свій дім птахи небесні*

Під його правлінням його народ жив у великій безпеці. Птахи відлітають і залишають дерево при найменшій небезпеці.

Дан 4:22 *Це ти, царю, став великим і сильним, чия велич зроста й піднесла до небес, і чиє панування простягається аж до кінців землі.*

Дан 4:23 I *побачив цар одного зі святих сторожів, що спустився з неба і сказав: Зрубай це дерево та знищи його! але залиште стовбур у землі, де коріння, і прив'яжіть його ланцюгами заліза та міді серед польової трави; хай буде він росою небесною, і нехай його частка буде з польовими звірами, аж поки сім часів не пройде по ньому.*

Дан 4:24 *Оце пояснення, о царю, це наказ Всевишнього, який виповниться над моїм паном царем.*

Дан 4:25 *Вони виженуть тебе з-поміж людей, і ти будеш жити з польовою звіриною, і вони дадуть тобі їсти траву, як бикам. ти будеш облитий небесною росою, і сім часів пройдуть над тобою, аж поки не дізнаєшся, що Всевишній панує над людським царством і дає його, кому хоче.*

25a — *доки не дізнаєшся, що Всевишній панує над царством людей і дає його, кому заманеться.*

Даніїл згадує Бога як «Всевишнього». Таким чином він спрямовує думки короля про існування єдиного Бога; ідея, яку королю дуже важко зрозуміти через це політеїстичне походження, успадковане від батька до сина.

Дан 4:26 *Наказ залишити стовбур там, де коріння дерева, означає, що твоє царство залишиться з тобою, коли ти визнаєш, що Той, Хто править, знаходиться на небі.*

26a- Коли він визнає, що той, хто править, перебуває на небі, досвід приниження припиниться, тому що цар буде переконаний і навернений.

Дан 4:27 *Тому, о царю, нехай моя порада буде тобі до вподоби. Покінчіть з вашими гріхами, виконуючи справедливість, і з вашими беззаконнями, виявляючи співчуття до нещасних, і ваше щастя триватиме.*

27a – Коли цар застосує те, що Даніїл перераховує в цьому вірші, він справді навернеться. Але цей персонаж відданий гордості, його безперечна влада зробила його примхливим і часто несправедливим, як навчив нас попередній відкритий досвід.

Дан 4:28 *Усе це здійснилося за царя Навуходоносора.*

28a – Ця заява Даніїла забороняє будь-яке інше тлумачення цього пророцтва, яке засуджує на недійсність пророчі основи, яких навчають Свідки Єгови та будь-яка інша релігійна група, яка суперечить правилу, визначеному Даніїлом. Більш того, зміст цілої глави є доказом цього. Тому що історія навчить нас, чому на короля накладено прокляття в пророцтві про дерево.

Дан 4:29 *Після дванадцяти місяців, коли він ходив у царському палаці у Вавилоні,*

29a- 12 місяців, або рік, або « час » проходить між видінням і його здійсненням.

Дан 4:30 I *відповів цар та й сказав: Хіба це не Вавилон великий, що я збудував його на царське житло силою моєї сили та на славу моєї пишноти?*

30a – Це доленосний момент, коли королю краще було б мовчати. Але ми можемо це зрозуміти, тому що його Вавилон справді був справжнім дивом,

який досі входить до списку «семи чудес світу». Висячі сади, порослі зеленню, ставки, просторі площі та вали на площі 40 км з кожного боку. Вали, на вершині яких могли роз'їжджатися два танки по всій довжині валів; шосе того часу. Одні з його воріт, реконструйованих у Берліні, знаходяться в центрі двох стін, складених із каменів, покритих синьою емаллю, на яких вигравіровано царську емблему: лева з орлиними крилами, про яку згадує Дан.7:4. Йому було чим пишатися. Але Бог не бачить гордості в його словах, він бачить гордість, але перш за все забуття та зневагу до свого попереднього досвіду. Звичайно, цей король не єдина горда істота на землі, але Бог поклав на нього очі, він хоче, щоб він був у своєму небі, і він матиме його. Це заслуговує на пояснення: Бог судить Свої створіння поза видимістю. Він досліджує їхні серця та розум і визнає, ніколи не помиляючись, овець, гідних спасіння. Це змушує його наполягати і іноді творити чудеса, але метод виправдовується якістю кінцевого результату.

Дан 4:31 *Коли це слово було ще в устах царя, голос зійшов із неба: Слухай, царю Навуходносор, що царство відійметься від тебе.*

31a- Навуходносор є жертвою любові Бога, який встановив для нього пастку і попередив його про це у своєму пророчому сні. Вирок з неба можна почути, але радіймо, бо зло, яке йому заподіє Бог, врятує його життя і зробить його вічним.

Дан 4:32 *Вони виженуть тебе з-поміж людей, ти будеш жити з польовою звіриною, і дадуть тобі їсти траву, як бикам. і сім часів минуть над тобою, аж поки ти не дізнаєшся, що Всевишній панує над людським царством і дає його, кому хоче.*

32a- Протягом семи років, сім разів, король втрачає свою ясність, і його розум переконує його, що він лише тварина.

Дан 4:33 *У той же час слово сповнилося на Навуходносорі. Він був вигнаний з-поміж людей, їв траву, як воли, тіло його роса небесна полила; поки її волосся не виростило, як пір'я орла, а нігті, як пташині.*

33a- Король свідчить, що все, що було оголошено у видінні було добре виконане на ньому. Пишучи своє свідчення, навернений король згадує цей принизливий досвід, говорячи про себе від третьої особи. Сором все ще штовхає його відступити. Залишається можливим інше пояснення, яке полягає в тому, що це свідчення було написано разом королем і Даниїлом, його новим братом у правдивому Богові.

Дан 4:34 *Після визначеного часу я, Навуходносор, звів свої очі до неба, і розум повернувся до мене. Я благословив Всевишнього, прославив і прославив Того, Хто живе вічно, Його панування є пануванням вічним, і Його царство з роду в рід.*

34a- Мудрий і всемогутній Бог отримує любов заблудлої вівці. Вона приєдналася до його отари і примножує свої хвали для його слави.

34b- *той, чий панування є вічним пануванням, і чий правління триває з покоління в покоління*

Формула стосується 5-го ^{царства}, цього разу, вічного, у видінні Сина Людського з Дан.7:14: *Йому було дано панування, слава і царство; і всі народи, племена та люди кожної мови служили йому. Його панування — це*

вічне панування, яке не мине, і його царство ніколи не буде зруйноване . А також у видінні боввана в Дан.2:44: *За днів цих царів Бог небес відновить царство, яке ніколи не буде зруйноване, і воно не піде під владу іншого народу; він розіб'є та зруйнує всі ці царства, а сам буде стояти навіки .*

Дан 4:35 *Усі, хто живе на землі, ніщо в його очах, Він робить, що хоче, із військом небесним та з тими, хто живе на землі, і немає нікого, хто встояв би перед його рукою, і хто сказав: він: Що ти робиш?*

35а- Слава Богу Живому! Бо цього разу король все зрозумів і навернувся.

Дан 4:36 *Тоді повернувся до мене розум; слава мого царства, моя пишність і моя пишнота повернулися мені; мої радники та мої старійшини знову запитали мене; Я повернувся до свого королівства, і моя сила лише зросла.*

36а- Подібно до справедливого й чесного Йова, якому Бог дав синів, дочок і нащадків наприкінці його випробувань, цар повертає довіру своїх вельмож і відновлює своє теперішнє мудре правління серед справжніх мудреців, просвітлених живим Богом . Цей досвід доводить, що Бог дає царство тому, кому хоче. Саме він надихнув великих халдеїв знову просити свого царя.

Дан 4:37 *А я, Навуходносор, прославляю, підношу і прославляю Небесного Царя, чії діла всі правдиві, і чії дороги праведні, і який може принизити тих, хто ходить у гордості.*

37а- Він може це сказати, тому що він заплатив, щоб мати можливість це сказати.

Щоб уникнути найгіршого, вирвати зуб може бути дуже боляче; але ставки можуть виправдати страждання. Щоб здобути вічність, можливо, доведеться пройти через важкі або дуже важкі випробування, викорінювання гордості виправдає їх, коли це можливо. Знаючи його потенціал, Ісус Христос зробив Павла сліпим по дорозі до Дамаску, щоб духовно сліпий «гонитель своїх братів» став його вірним і ревним свідком після того, як відновив зір своїх очей, але, перш за все, зір своїх дух.

Даниїл 5

Дан 5:1 *Цар Валтасар влаштував великий бенкет для своїх вельмож, на тисячу, і пив вино перед ними.*

1а- Цар Навуходносор заснув у мирі Божому, коли він був досить старим, і його син Набонід змінив його, не бажаючи правити, тому він дозволив своєму синові Валтасару царювати замість нього. Не плутайте це ім'я, яке означає «Бел захищає царя», виклик, який Бог має намір прийняти, з ім'ям, яке Навуходносор дав Даниїлу: Валтасар, що означає «Бел захистить». У походження цих імен лежить поклоніння Белу або Беліалу, за яким стоїть єдиний організатор політеїзму: Сатана, диявол. Як ми побачимо, наступники наверненого короля не пішли за ним на цьому шляху.

Дан 5:2 *Коли Валтасар скуштував вина, він приніс золотий і срібний посуд, який його батько Навуходносор узяв із єрусалимського храму, щоб цар і його вельможі, його жінки та його наложниці використовували їх для пити.*

2а- Для цього язичницького царя ці золоті та срібні посудини є лише здобиччю, відібраною у євреїв. Вирішивши ігнорувати правдивого Бога, до

якого навернувся Навуходоносор, він ігнорує той факт, що цей живий Бог судить усі його вчинки. Використовуючи ці речі, освячені й освячені в служінні Богові-творцю, як низьке й непристойне використання, він чинить останню помилку свого короткого життя. Свого часу Навуходоносор умів враховувати діючу силу Бога євреїв, бо розумів, що його національних богів насправді не існує. Усі народи, підвладні цареві Вавилону, почули його могутнє свідчення на користь Царя небесного, особливо його найближча родина. Отже, Бог має всі підстави тепер показати Себе справедливим і безжальним.

Дан 5:3 *Тоді вони винесли золотий посуд, винесений із храму, із дому Божого в Єрусалимі. і цар і його вельможі, його жінки та його наложниці пили його.*

3а – Даниїл наполягає на походженні цих посудин, які були вилучені з храму, з дому Божого в Єрусалимі. Уже, побачивши, що юдейський Бог дозволив усунути ці речі з його храму, молодий цар повинен був зрозуміти, що правдивий Бог карає і суворо карає тих, хто йому погано служить. Язичницькі боги не роблять таких речей, а їхні слуги лише прагнуть догодити людям, чиєю легковірністю вони користуються.

Дан 5:4 *Вони пили вино та славили богів золота, срібла, міді, заліза, дерева та каменю.*

4а- Профанне використання застаріло, це ідолопоклонницьке використання, вершина гидоти для Бога. Важлива деталь: у великій недбалості цар бенкетує зі своїми друзями, а його місту загрожують мідяни та перси, які його облягають.

Дан 5:5 *Тієї миті з'явилися пальці людської руки, і вони писали навпроти свічника на вапняку стіни царського палацу. Цар побачив цей кінець руки, яка писала.*

5а- Чудеса часів Навуходоносора були зневажені, це нове чудо не має на меті повернути, а знищити життя винних, як ми побачимо. Перед злими обвинувачами, які бажали смерті грішника, Ісус Христос також напише пальцем на піску гріхи, які вони чинять таємно.

Дан 5:6 *Тоді цар змінив свій колір, і думки його тривожили його. суглоби його спини розслабилися, а коліна постукалися одне об одне.*

6а- Чудо негайно виробляє свої наслідки. Незважаючи на сп'яніння, його розум реагує, він наляканий.

Дан 5:7 *І цар голосно кликав до астрологів, халдеїв та ворожбитів. і цар відповів і сказав вавилонським мудрецам: Кожен, хто прочитає це Писання і дасть мені його пояснення, буде одягнений у багряницю, і матиме золоте намисто на своїй шиї, і матиме третє місце в уряд королівства..*

7а- І знову Даніеля ігнорують; його свідчення були зневажені королівським успадкуванням. І знову, у надзвичайному стражданні, молодий король обіцяє найвищі почесті тому, хто виявиться здатним надприродним чином розшифрувати повідомлення, написане на стіні. Той, хто це зробить, отримає третє місце в королівстві, тому що Набонід і Валтасар займають перше і друге місця.

Дан 5:8 Увійшли всі царські мудреці. але вони не могли прочитати написане і дати цареві пояснення.

8а- Як і за Навуходоносора, це залишається неможливим для язичницьких мудреців.

Дан 5:9 Після чого цар Валтасар сильно злякався і змінив свій колір, а його вельможі були налякані.

Дан 5:10 І цариця, через слова царя та його вельмож, увійшла до бенкетного залу та сказала так: О царю, живи вічно! Хай не турбують тебе думки, а обличчя не змінює колір!

Дан 5:11 У твоєму царстві є чоловік, що має в собі духа святих богів. і за днів твого батька були знайдені в ньому світло, розум і мудрість, як мудрість богів. Також цар Навуходоносор, твій батько, цар, твій батько, поставив його провідником чарівників, астрологів, халдеїв, ворожбитів,

Дан 5:12 тому що в ньому Даниїл, названий царем Валтасаром, виявив вищий дух, знання та розуміння, здатність тлумачити сни, пояснювати загадки та розв'язувати складні питання. Тому нехай покличуть Даниїла, і він дасть пояснення.

12а- Це свідчення королеви збиває з пантелику і засуджує всю королівську родину: ми це знали... але вирішили не брати цього до уваги.

Дан 5:13 Тоді Даниїла привели перед царя. Цар відповів і сказав до Даниїла: Чи ти цей Даниїл, один із Юдиних полонених, якого мій батько, цар, вивів із Юди?

Дан 5:14 Я чув про тебе, що ти маєш у собі духа богів, і що в тобі є світло, розум і надзвичайна мудрість.

Дан 5:15 Вони щойно привели перед мене мудреців та астрологів, щоб вони прочитали цей запис і дали мені пояснення. але вони не змогли дати пояснення слів.

Дан 5:16 Я дізнався, що ти можеш давати пояснення та вирішувати складні питання; Тепер, якщо ти зможеш прочитати цей вірш і дати мені пояснення, ти будеш одягнений у багрянцю, ти будеш носити золоте намисто на шиї, і ти будеш займати третє місце в уряді королівства.

16а- Третє місце після Набоніда, його батька та нього самого.

Дан 5:17 Даниїл відповів у присутності царя: Залишай свої дари, і віддай свої дари іншому. але я прочитаю цареві написане і дам йому пояснення.

17а- Даниїл старий і не надає значення почесням чи товарам і цінностям срібла та золота, але можливість нагадати цьому молодому королю про його недоліки, його гріхи, за які йому доведеться заплатити за своє життя, не відмовитися, і він є слугою Бога для такого типу дій.

Дан 5:18 Царю, Всевишній Бог дав твоєму батькові Навуходоносору панування, велич, славу та пишність;

18а – Правління Навуходоносора було справою і даром істинного Бога, як і його велич, яку він помилково приписував своїй силі, з гордості, перш ніж бути дурним Богом протягом семи років.

Дан 5:19 І через велич, яку він дав йому, всі народи, племена, люди всіх мов боялися й тремтіли перед ним. Король убивав, кого хотів, і залишав жити, кому хотів; кого хотів, піднімав, а кого хотів, опускав.

19a – *Король страчував тих, кого хотів*

Зокрема, ця Богом дана влада спонукала його покарати бунтівний єврейський народ і стратити багатьох його представників.

19b- *і він залишив життя тих, кого хотів*

Даніель і полонені євреї отримали користь.

19c- *виховував тих, кого хотів*

Даниїла та його трьох вірних товаришів цар Навуходоносор підняв над халдеями.

19d- *і він опускав ті, що хотів*

Великі його королівства мусили погодитися, щоб ними керували молоді прибульці з єврейської неволі. Його могутньою рукою єврейська національна гордість була принижена і знищена.

Дан 5:20 *Але коли його серце загордилося, а дух запеклий до зарозумілості, він був скинутий зі свого царського престолу і позбавлений своєї слави;*

20a – Досвід царя Навуходоносора дозволяє нам зрозуміти *зарозумілість*, яку приписують папському царю Дан.7:8. Даниїл демонструє королю, що абсолютна влада дається Богом тому, кому він заманеться, згідно з його програмою. Але, згадуючи про приниження царя Навуходоносора, він нагадує йому, що яким би могутнім він не був, земний цар залежить від необмеженої влади небесного царя.

Дан 5:21 *Він був вигнаний з-поміж синів людських, і серце його стало, як серце звірів, а місце його оселі було серед диких ослів; вони давали йому їсти траву, як волам, і його тіло було змочене небесною росою, аж поки він не визнав, що верховний Бог панує над людським царством і дає його тому, хто йому подобається.*

21a- Я зауважу, що тільки в цьому вірші згадуються « *дикі осли* ». Осел є типовим символом упертості: «впертий, як осел», особливо якщо він «дикий», а не одомашнений. Це символ, який представляє дух людини, яка відмовляється слухати уроки, дані Богом через досвід свого життя та через Його біблійні одкровення.

Дан 5:22 *А ти, Валтасаре, сину його, не впокорив свого серця, хоча ти знав усе це.*

22a – Насправді саме Валтасар поведився як «дикий осел», не враховуючи досвіду свого «батька» (його діда).

Дан 5:23 *Ти піднісся проти Господа небес; посудини його дому принесли перед вас, і ви пили з них вино, ви та ваші старші, ваші жінки та ваші наложниці; Ти хвалив богів срібла, золота, міді, заліза, дерева та каменю, що не бачать, і не чують, і нічого не знають, і не прославив Бога, що в руці твоїй твій подих і всі твої дороги.*

23a – Валтасар осквернив золотий посуд, який був освячений для Бога-творця для релігійного служіння в його храмі. Але використовуючи їх для прославлення фальшивих язичницьких богів, він досяг вершини *гідоти* . Цей образ нагадує зображення Одр.17:4: *ця жінка була одягнена в багрянцю та багрянцю, прикрашена золотом, дорогоцінним камінням і перлами. Вона тримала в руці золоту чашу, наповнену гідотою та*

нечистою її розпусти . У вірші 5 вона отримала назву « *Вавилон великий* ».

Дан 5:24 *Тому він послав цей кінець руки, яка накреслила це письмо.*

24а – У свою чергу, Валтасар надто пізно відкриває існування справжнього живого Бога, який діє і дивовижним чином реагує на поведінку людей.

Дан 5:25 *Ось написано: минь, минь, текел, уфарсін.*

25а- Переклад: підрахований, порахований, зважений і розділений

Дан 5:26 *І ось пояснення цих слів. Перераховано: Бог порахував твоє царство і поклав йому кінець.*

26а- Перше « *підраховане* » вказує на початок правління, а друге « *враховане* » — кінець цього правління.

Дан 5:27 *Зважений: Ви були зважені на терезах, і виявилося, що вас бракує.*

27а- Ваги тут є символом божественного суду . Люди прийняли його для позначення послуг правосуддя; дуже недосконале правосуддя. Але Бог є досконалим і ґрунтуючись на образі подвійних терезів, Він зважує дії добра і зла, які здійснив суджений . Якщо плато добра легше, ніж плато зла, божественний осуд виправданий. І це у випадку з царем Валтасаром.

Дан 5:28 *Розділене: Твоє царство буде поділено і віддано мідянам і персам.*

28а- Поки він вдавався до огидних пияток у своєму царському палаці, очолюваному царем Дарієм, мідяни увійшли в Вавилон руслом річки, тимчасово відверненої та висушеної.

Дан 5:29 *І Валтасар негайно віддав наказ, і вони одягнули Даниїла в багрянцю, і наділи на його шию золоте намисто, і було оголошено, що він буде третім в правлінні царства.*

Дан 5:30 *Тієї ж ночі Валтасар, цар халдеїв, був убитий.*

Дан 5:31 *І мідянин Дарій заволодів царством, маючи шістьдесят два роки.*

31а – Це точне свідчення очевидця Даниїла не визнається істориками, які приписують цю дію перському царю Кіру 2 Великому у – 539 р.

Даніїл 6

Вчення цього розділу 6 є ідентичним до вчення Даніїла 3. Цього разу воно представляє нам Даніїла у випробуванні зразкової вірності, щоб наслідувати та відтворювати для всіх обраних, покликаних Богом в Ісусі Христі. Коментарі корисні, але просто прочитайте та вивчіть урок. Цар Дарій діє як свого часу Навуходоносор I, у свою чергу, у віці 62 років, він сповідуватиме славу живого Бога Даніїла; навернення, отримане завдяки свідченням Даніїла про вірність, коли Бог захистив його від левів. З самого початку їхніх стосунків він відчував прихильність і інтерес до Данієля, який вірно і чесно служить йому і в якому він бачить вищий розум.

Дан 6:1 Добре було Дарію поставити над царством сто двадцять сатрапів, які мали бути по всьому царству.

1а – Цар Дарій виявляє свою мудрість, доручаючи управління королівством 120 губернаторам, встановленим у 120 провінціях.

Дан 6:2 І він призначив над ними трьох начальників, серед яких був Даніїл, щоб ці сатрапи дали їм звіт, і щоб цар не зазнав жодної шкоди.

2а - Даніїл все ще є серед головних лідерів, які наглядають за сатрапами.

Дан 6:3 Даніїл перевищив князів і сатрапів, бо в ньому був вищий дух; і король думав встановити його по всьому королівству.

3а - Дарій, у свою чергу, помічає перевагу Даніїла з точки зору його розумного та мудрого розуму. І його план поставити його над усіма розбудить заздрість і ненависть до Даніїла.

Дан 6:4 *Тоді правителі та сатрапи шукали нагоди звинуватити Даниїла у справах царства. Але вони не могли знайти ні приводу, ні чого докорити, тому що він був вірний, і ні провини, ні чогось поганого не бачили в ньому.*

4а – Даниїл служить Богові там, де він його поставив, щоб він служив королю з такою ж відданістю та вірністю. Таким чином, це виглядає бездоганним ; критерій, який зустрічається серед святих «адвентистів останніх днів» згідно з Одкр.14:5.

Дан 6:5 *І ці люди сказали: Ми не знайдемо приводу проти цього Даниїла, хіба що в законі його Бога.*

5а- Ці міркування розкривають мислення диявольського табору останнього земного випробування віри, в якому суботній відпочинок сьомого дня Закону Божого дозволить вбивати його вірних слуг, оскільки вони не погодяться шанувати решта першого дня стала обов'язковою, неділя згідно з римським релігійним законом.

Дан 6:6 *Тоді ці князі та ці сатрапи прийшли до царя в замішанні, і сказали йому так: Царю Дарію, живи вічно!*

6а- Цей бурхливий запис має на меті нагадати королю про силу чисельності, її здатність створювати заворушення, а отже, про потребу, щоб він зміцнив своє панування.

Дан 6:7 *Усі князі царства, домоправителі, сатрапи, радники та намісники вважають, що слід видати королівський указ із суворою заборонаю, щоб будь-хто протягом тридцяти днів, хто молився будь-якому богу чи будь-якій людині, крім тебе, о царю, буде вкинуто в лев'ячу яму.*

7а- До того часу цар Дарій не намагався змусити людей свого королівства служити одному богу, а не іншому. У політеїзмі релігійна свобода повна. І щоб переконати його, змовники лестять йому, шануючи його, царя Дарія, як бога. І тут, як у всіх великих правителів, прокидається гордість і змушує його схвалювати цей наказ, який, однак, не виходив з його голови.

Дан 6:8 *Тепер, о царю, підтвердь заборону та напиши указ, щоб він був незмінним, згідно із законом Мідян і Персів, який є незмінним.*

8а – Цей указ чудово пророкує того, хто зробить римську неділю обов'язковою в кінці днів. Але давайте зауважимо, що цей незмінний характер закону Мідії та Персів, встановлений помилковими та грішними людьми, є абсолютно невиправданим. Незмінність належить істинному і живому Богові, Творцеві.

Дан 6:9 *Після цього цар Дарій написав указ і указ.*

9а- Цей крок є суттєвим, тому що, написавши сам указ і захист , необхідно поважати незмінний закон мідійців і персів .

Дан 6:10 *Коли Даниїл дізнався, що указ написаний, він пішов у свій дім, де вікна горішньої кімнати були відкриті до Єрусалиму. і тричі на день він ставав навколішки, молився і славив свого Бога, як і раніше.*

10а- Даниїл не змінює своєї поведінки і не дозволяє на себе впливати цим людським заходом. Відчинивши своє вікно, він показує, що хоче, щоб усі знали про свою відданість Всемогутньому Богу. У цей час Данило повертає в напрямку Єрусалиму, де знаходиться навіть зруйнований храм Божий. Бо

Дух Бог протягом тривалого часу являв Себе в цьому святому храмі, який зробив своїм домом, своїм земним житлом.

Дан 6:11 *Тоді ці люди увійшли в бурхливий спосіб і знайшли Даниїла, який молився і закликав свого Бога.*

11а- Змовники чекали і стежили за ним, щоб зловити його в акті непокори королівському указу ; в даний час є "кричущим злочиним".

Дан 6:12 *І вони стали перед царем, і сказали йому щодо царського захисту: Хіба ти не написав захисту, що кожен, хто протягом тридцяти днів буде молитися будь-якому богу або будь-кому, окрім тебе, о царю, буде кинутий у лігво левів? Цар відповів: Справа певна, згідно з законом Мідян і Персів, який є незмінним.*

12а- Король може лише підтвердити указ, який він сам написав і підписав.

Дан 6:13 *І вони знову заговорили та й сказали до царя: Даниїл, один із полонених Юди, не послухав тебе, о царю, ані захисту, який ти написав: молитва тричі на день.*

13а- Спійманий на місці злочину, під час дії його молитви, Даниїла викривають. Король цінує Даниїла за вірність і чесність. Він негайно встановить зв'язок між собою та цим Богом, якому він служить із таким завзяттям і вірністю, оскільки регулярно молиться йому *тричі на день* . Це пояснює біль і страждання, які завдасть йому засудження Даниїла, і початок його майбутнього навернення.

Дан 6:14 *Цар дуже засмутився, почувши це. він взяв до серця визволити Даниїла, і до заходу сонця він намагався врятувати його.*

14а – Потім король розуміє, що ним маніпулювали, і він докладає всіх зусиль, щоб врятувати Даниїла, якого він дуже цінує. Але його зусилля будуть марними , і король з сумом дізнається перед усім цим: *буква вбиває, але дух дає життя* . Давши пізніше людям цей вислів, Бог показує межу поваги до законів. Життя не можна регулювати буквами текстів закону. У своєму божественному суді Бог бере до уваги деталі, які мертва буква його писаного закону ігнорує, і люди без Бога не мають мудрості зробити те саме.

Дан 6:15 *Але ці люди наполягали на цареві та сказали йому: «Знай, о царю, що закон мідійців і персів вимагає, щоб кожна заборона або указ, підтверджений царем, був незмінним».*

15а- Змовники нагадують про незмінний (невиправданий) характер рішень, прийнятих царем Мідії та Персів. Він сам потрапив у пастку своєї успадкованої культури. Але він розуміє, що став жертвою змови проти Даниїла.

Дан 6:16 *Тоді цар наказав привести Даниїла й кинути його до лев'ячої ями. Цар відповів і сказав до Даниїла: Нехай визволить тебе Бог твій, Якому ти терпеливо служиш!*

16а – Король змушений кинути Даниїла до лев'ячої ями, але він усім серцем бажає, щоб Бог, якому він так вірно служить, втрутився, щоб врятувати його.

Дан 6:17 *Вони принесли камінь і поклали його на отвір ями. король запечатав його своїм перснем і перснем своїх вельмож, щоб нічого не змінилося щодо Даниїла.*

17а – Тут досвід Даниїла демонструє подібність із похованням Христа, круглі кам'яні двері якого також були запечатані, щоб запобігти втручанню людини.

Дан 6:18 *І пішов цар до свого палацу. він провів ніч у пості, не привів до нього наложниці і не міг заснути.*

18а- Така поведінка короля свідчить про його щирість. Роблячи це, він показує, що хоче догодити Богові Даниїла і отримати від нього своє спасіння. Це початок його навернення до єдиного Бога.

Дан 6:19 *Цар устав на світанку та поспішно пішов до лев'ячої ями.*

19а. Підготовка до очищення, за якою слідує безсонна ніч через те, що його розум терзається думкою про смерть Даниїла, і цей порив до лев'ячого лігва на світанку – це дії не язичницького царя, а дії брата, який любить свого брата. в Бога.

Дан 6:20 *Коли він підійшов до ями, то сумним голосом покликав Даниїла. Цар відповів і сказав до Даниїла: Чи міг Даниїл, раб Бога Живого, Бог твій, Якому ти служиши терпеливо, визволити тебе від левів?*

20а- *Коли він наблизився до ями, він сумним голосом покликав Даниїла*

Король сподівається, але боїться і боїться найгіршого для Даниїла. Проте його надію демонструє той факт, що він дзвонить їй і ставить запитання.

20b- *Чи Даниїл, слуга живого Бога, ваш Бог, якому ви терпеливо служите, міг врятувати вас від левів?*

Називаючи його « живим Богом », Дарій свідчить про початок свого навернення. Однак його запитання « **чи міг він врятувати тебе від левів?** » показує нам, що він його ще не знає. Інакше він би сказав: « *Він хотів позбавити вас від левів?* » » .

Дан 6:21 *І сказав Даниїл до царя: Царю, живи навіки!*

21а. У вустах змовників у вірші 6 цей вислів мало значення, але у Даниїла він пророкував доступ до вічного життя, збереженого для обраних Бога.

Дан 6:22 *Мій Бог послав Свого Ангела, і закрив пащі левам, які не вчинили мені зла, бо я був визнаний невинним перед Ним. і перед тобою, о царю, я не зробив нічого злого.*

22а- У цьому досвіді цар Дарій усвідомлює, наскільки дурним, невинуватим і несхвальним є незмінне уявлення про людські царські укази правдивим Живим Богом, якому Даниїл служить, не ховаючись.

Дан 6:23 *Тоді цар дуже зрадів і наказав вивести Даниїла з ями. Даниїла витягли з ями, і не було на ньому жодної рани, бо він надіявся на свого Бога.*

23а- *Тоді цар дуже зрадів*

Ця реакція природної та спонтанної радості розкриває майбутнє, обране Богом, тому що цар тепер має певність свого існування та своєї влади.

23b - *Даниїла витягли з ями, і на ньому не було знайдено жодної рани*

Так само, як не згорів одяг трьох товаришів Даниїла, кинутий у розжарену піч.

23с- *тому що він довіряв своєму Богу*

Ця впевненість виявилася в його рішенні не виконувати королівський указ, який позбавив би Бога його молитов; неможливий і немислимий вибір для цієї суто людської моделі віри.

Дан 6:24 *Цар наказав привести тих людей, які звинуватили Даниїла, і вкинути їх до лев'ячої ями, їх і їхніх дітей та їхніх жінок. і не досягли вони одна ями, як леви схопили їх і зламали їм усі кості.*

24a- Бог повернув ситуацію проти нечестивих, які планували зло. За часів перських царів, які прийдуть, досвід буде оновлений для єврея Мордехая, якого вождь Гаман захоче вбити разом зі своїм народом за часів цариці Естер. Там також Гаман буде повішений на шибениці, призначеній для Мордехая.

Дан 6:25 *І після цього цар Дарій написав до всіх людей, і до всіх народів, і до всіх язиків, що живуть на всій землі: Мир вам у великій кількості!*

25a – Це нове письмо від царя – це написання людини, переможеної живим Богом. Перебуваючи зараз у повному спокої у своєму серці, він використовує своє панівне становище, щоб говорити з усім народом свого королівства, свідчення свого миру, яке він отримав від правдивого Бога.

Дан 6:26 *Я наказую, щоб у всьому моєму царстві був страх і страх перед Богом Даниїла. Бо Він є Бог живий, і він вічно перебуває; його царство ніколи не буде знищене, і його панування триватиме до кінця.*

26a – Я наказую це по всій території мого королівства
Король наказує, але нікого не змушує.

26b- *страх і страх перед Богом Даниїла*

Але збагачений цим досвідом, він нав'язує страх і страх перед Богом Даниїла, щоб переконати авторів нової змови, розпалюваної проти Даниїла.

26c- *Бо Він є Бог Живий, і Він перебуває вічно*

Він сподівається, що це свідчення буде прийнято в серцях людей королівства, і для цього він хвалить і підносить його.

26d - *його королівство ніколи не буде зруйноване, і його панування триватиме до кінця*

вічний характер 5-го ^{королівства} статуйі.

Дан 6:27 *Це Той, Хто визволяє і спасає, Хто чинить ознаки та чуда на небі та на землі. Саме він визволив Даниїла від влади левів.*

27a- *Це той, хто визволяє і рятує*

Король свідчить про те, що він бачив, але це визволення і це спасіння стосується лише фізичного тіла, життя Даниїла. Нам доведеться дочекатися пришествя Ісуса Христа, щоб зрозуміти бажання Бога визволити і спасти від гріха. Але зазначимо, що цар природно відчував потребу очиститися, щоб догодити живому Богові.

27b - *який творить знамення і чудеса на небі і на землі*

Книга Даниїла свідчить про ці ознаки та чудеса, надприродні дії, які виконав Бог, але будьте обережні, диявол та його демони також можуть підробити певні божественні чудеса. Щоб визначити між двома можливими джерелами, достатньо зрозуміти, кому вигідне доставлене повідомлення. Це веде до послуху Богові-творцю чи до його непослуху?

Дан 6:28 Даниїл процвітає за правління Дарія та за царювання перського Кіра.

28а – Ми розуміємо, що Даниїл не повернеться на свою національну батьківщину, але уроки, яким Бог навчив його в Дан.9, змусять його прийняти цю долю, яку вирішив його Бог, і не зазнає.

Даниїл 7

Дан 7:1 : У перший рік правління Валтасара, царя Вавилонського, Даниїлу снилися сні та бачив видіння, коли він лежав. Потім він записав сон і розповів головне.

1а- Перший рік Валтасара, царя Вавилону

Тобто в – 605. Від видіння Дан.2 минуло 50 років. Смерть, великого царя Навуходоносора замінює його онук Валтасар.

Дан 7:2 : Даниїл почав і сказав: Я бачив у своєму нічному видінні, аж ось чотири вітри небесні кинулися на велике море.

2а- увірвалися чотири небесні вітри

Це універсальні війни, які спонукають домінантів поширювати свою владу в напрямку чотирьох сторін світу , на північ, південь, схід і захід.

2б- на великому морі

Образ невтішний для людства, адже море, навіть велике, є символом смерті. Відповідно до Буття 1, згідно з Божим проектом, середовище, приготоване для людини, створене за Його образом. Його середовищем є земля. Але з часів первородного гріха через непослух людство втратило свій божественний образ, і в його чистих і святих очах більше не є нечистими й ненажерливими морськими тваринами, які пожирають одне одного під натхненням диявола та демонів. У цьому видінні море символізує анонімну масу людей.

Крім того, територія, охоплена пророцтвом, стосується народів, пов'язаних їхніми прибережними аспектами, що межують із Середземним морем. Отже, море відіграє велику роль у воєнних діях завойовників панів.

Дан 7:3 І чотири великі звірі вийшли з моря, різні один від одного.

3а- І чотири великі тварини вийшли з моря

У новому видінні ми знаходимо вчення, подане в Даниїла 2, але там тварини замінюють частини тіла статуї .

3б- різні л е с один від одного

Як і матеріали статуї Дан.2.

Дан 7:4 *Перший був подібний до лева , і мав крила орлині; Я дивився, аж крила йому обірвали; він був піднятий із землі і став на ноги, як людина, і серце людини було дано йому.*

4а- *The перший був подібний до лева , і мав орлині крила*

Тут золота голова халдейського царя Дан.2 перетворюється на лева з орлиними крилами ; емблема, вигравірувана на блакитних каменях Вавилону, гордості царя Навуходоносора в Дан.4.

4б- *Я дивився, аж йому крила обірвали*

У пророцтві йдеться про сім років або сім часів, протягом яких Бог зробив царя Навуходоносора дурним. Протягом цих 7 років (сім разів) приниження, пророченого в Дан.4:16, його людське серце було видалено, замінене серцем звіра.

4с- *він був піднятий із землі і став на ноги, як людина, і серце людини було дано йому.*

Тут підтверджено його навернення до Бога-творця. Його досвід дозволяє нам зрозуміти, що для Бога людина є людиною лише тоді, коли її серце носить образ Божий. Він відкриє це у своєму втіленні в Ісусі Христі, досконалому божественному зразку любові та послуху.

Дан 7:5 *І ось другий звір був схожий на ведмедя , і стояв збоку; у нього в роті між зубами було три ребра, і сказали йому: вставай, їж багато м'яса.*

5а- *І ось другий звір був схожий на ведмедя , і стояв з одного боку*

Після халдейського царя срібна скриня і руки мідійців і персів стають ведмедем . Точність « який стояв з одного боку » ілюструє перське панування, яке з'явилося другим після мідійського панування, але його завоювання, здобуті перським царем Кіром 2, дали йому набагато більшу силу, ніж мідійське.

5б- *у нього було три ребра в роті між його зубами, і вони сказали йому: вставай, їж багато м'яса*

Перси пануватимуть над Мідією та завоюють три країни: Лідію багатого царя Креза у 546 році, Вавилонію у 539 році та Єгипет у 525 році.

Дан 7:6 *Після цього я побачив, аж ось інший, подібний до барса , і мав чотири крила на своїй спині, як у птаха. ця тварина мала чотири голови, і їй було дано панування.*

6а- *Після цього я подивився, аж ось інший, як леопард*

Так само, мідний живіт і стегна грецьких правителів перетворюються на леопарда з чотирма пташиними крилами ; Плями грецького леопарда роблять його **символом гріха** .

6б- *і мав чотири крила на спині, як у птаха*

Чотири пташині крила , пов'язані з леопардом , ілюструють і підтверджують надзвичайну швидкість завоювань молодого царя Олександра Великого (між -336 і -323).

6с- *ця тварина мала чотири голови, і їй було дано панування*

Тут « чотири голови », але в Дан.8 це будуть « чотири великі роги », які позначають грецьких правителів, наступників Олександра Македонського: Селевка, Птолемея, Лісімаха та Кассандра.

Дан 7:7 Після цього я бачив у своїх нічних видіннях, і ось **четвертий звір, жахливий** , жахливий і надзвичайно сильний; у нього були великі залізні зуби, він їв, ламав, топтав, що залишилося; він відрізнявся від усіх попередніх тварин і мав десять рогів.

7а- Після цього я бачив у своїх нічних видіннях, і ось, був **четвертий звір, жахливий** , жахливий і надзвичайно сильний

Тут знову залізні ноги Римської імперії перетворюються на чудовисько із залізними зубами та десятьма рогами . Тому що, згідно з Одкр.13:2, лише воно відповідає критеріям 3-х попередніх імперій: Сила лева , підтверджена в цьому вірші, де зазначено: **надзвичайно сильний** ; сила ведмедя і швидкість леопарда з **успадкуванням його гріха**, символом якого є його плями.

7б- мав великі залізні зуби, їв, ламав, топтав, що залишилося;

Ці подробиці приписують йому бійню та масові вбивства, вчинені символом римського **заліза** , які триватимуть до кінця світу, під час його панування папи.

7с- він відрізнявся від усіх попередніх тварин і мав десять рогів.

Десять рогів символізують франків, лангобардів, алеманів, англосаксів, вестготів, бургундців, свевів, герулів, вандалів і остготів. Це **десять** християнських царств, які будуть сформовані після розпаду Римської імперії з 395 року, згідно з поясненнями, які ангел дав Даниїлу у вірші 24.

Дан 7:8 І я поглянув на роги, аж ось інший маленький ріг вийшов із-поміж них, і три з перших рогів були вирвані перед тим рогом. і ось вона мала очі, як очі людини, і уста, що говорили пихато.

8а- Я подивився на роги, і ось ще один маленький ріг вийшов з-поміж них

Маленький ріг виходить з одного з десяти рогів, який позначає Італію остготів, де розташоване місто Рим і так званий папський «святий престол», у Латеранському палаці на горі Целій; Латинське ім'я означає: небо.

8б- і перед цим рогом відірвали три перших роги

Відірвані роги хронологічно : три царі опущене з вірша 24, а саме, герули між 493 і 510 рр., потім послідовно вандалі в 533 р. і остготи в 538 р., які були вигнані з Риму полководцем Велізарієм за наказом Юстиніана 1 і остаточно розбиті під Равенною в 540^Р. Тому що ми повинні звернути увагу на наслідок виразу *перед цим рогом* . Це означає, що *Ріг* не має особистої військової влади і отримує вигоду від збройних сил монархів, які бояться його та його релігійної влади, і тому вважають за краще підтримувати та підкорятися йому. Це міркування буде підтверджено в Дан.8:24, де ми прочитаємо: *його сила зростає, але не завдяки його власній силі* , а у вірші 25 буде зазначено: *через його процвітання та успіх його хитроців, він матиме зарозумілість у серце* . Таким чином показано, що істина отримує підтвердження лише шляхом згрупування подібних повідомлень, розкиданих у різних розділах книги Даниїла та в цілому у всій Біблії. Розділені розділи книги «запечатують» пророцтво та його послання, найтонші та найважливіші залишаються недоступними.

8с- *і ось, у неї були очі, як очі людини*

У Одкр.9 Дух передує своїм описам такий термін, *як* . Таким чином, це передбачає зовнішню схожість, яка не є реальністю. Тут також ми повинні відзначити подібність із *людиною* , втіленою у своїй досконалості в Ісусі Христі, але він має лише претензію на це. Але є ще більше, тому що « *очі* » символізують ясновидіння пророків, досконалим зразком яких також є Ісус. І Дух натякає на пророчу претензію папства, яке з часом заснує свою офіційну штаб-квартиру у місті Ватикані, слово, яке означає: пророкувати, від латинського «*vaticinare*». Справа буде підтверджена в Одкр.2:20, коли Дух порівнює цю римсько-католицьку церкву з Єзавеллю, *яка* вбила пророків *ґаНWéН*, іноземкою, яка поклоняється Ваалам, заміж за царя Ахава. Порівняння виправдане, тому що папство змушує правдивих Божих пророків у Христі гинути на вогнищі інквізиції.

8d- *і рот, який говорив із зарозумілістю.*

У цьому розділі 7 божественний кінорежисер і режисер представляє у «збільшеному масштабі» християнську еру, яка його особливо хвилює, період між кінцем Римської імперії та славетним поверненням Христа в Михаїлі, його небесному імені з ангелами. Він сповіщає про прихід *зарозумілого царя, гонителя святих Всевишнього* , який атакує божественні релігійні норми, намагаючись *змінити часи та закон* , десять заповідей, а також інші божественні постанови. Дух сповіщає про своє остаточне покарання; він буде « *згорнутий вогнем*». *через його зарозумілі слова* ». Тому сцена небесного суду сьомого тисячоліття постає одразу після згадки про *його зарозумілі слова* . Перед нею цар Навуходоносор також виявляв *зарозумілість* , але він смиренно прийняв урок приниження, який дав йому Бог.

Небесний суд

Дан 7:9 *Я дивився, коли ставили престоли. І Старий днями сів. Одіж Його був білий, як сніг, а волосся на голові Його, як чиста вовна. Його престол був, як полум'я огняне, а колеса, як палаючий вогонь.*

9а- *Я дивився, поки стояли престоли*

Ця сцена представляє час суду, який буде здійснено викупленими святими Ісуса Христа в його присутності, *сидячи на престолах , на небі* , згідно з Одкр.4, протягом *тисячі років*, про які йдеться в Одкр.20. Цей вирок готує умови для **остаточного вироку** , виконання якого проілюстровано у вірші 11.

9б- *І сів Старий днями.*

Це обожнений Христос, єдиний Бог-творець. Дія дієслова *сидіти* вказує на припинення діяльності стоячи, це образ відпочинку. Небо в повному спокої. На землі нечестиві були знищені після повернення Христа.

9с- *Його одяг був білий, як сніг, а волосся на його голові було як чиста вовна*

Білий колір є символом досконалої чистоти Бога, яка стосується всієї Його природи на рівні Його одягу, символів Його вчинків і волосся на Його голові, яке є вінцем чистої та досконалої мудрості, вільної від усякого гріха. Цей вірш натякає на Ісаю 1:18: *«Прийдіть, і давайте судитися! каже ЯHWEH. Якщо ваші гріхи, як багрянця, вони будуть білі, як сніг; якщо вони червоні, як пурпур, то стануть, як вовна.*

9d - його трон був як полум'я вогню,

Престол означає місце великого Судді, суд Божого розуму. Він розміщений під зображенням полум'я вогню, яке буде очима Христа-справедливості в Одкр.1:14, де ми знаходимо описи цього вірша. Вогонь знищує, що дає цьому суду мету знищити ворогів Бога та Його обраних. Оскільки вони вже мертві, цей суд стосується другої смерті, яка остаточно вразить засуджених.

9-й - і колеса, як палаючий вогонь.

Престол має колеса порівняно з палаючим вогнем, який буде запалений на землі: Одкр.20:14-15: *друга смерть є вогняне озеро*. Таким чином, колеса передбачають переміщення суддів з неба на землю для виконання винесених вироків. Живий Бог, великий Суддя, рухається, і коли земля буде оновлена та очищена, він знову переміститься, щоб встановити там свій царський престол згідно з Одкр.21:2-3.

Дан 7:10 *Вогняна ріка текла й виходила перед ним. Тисяча тисяч служили йому, а десять тисяч мільйонів стояли перед ним. Судді сіли, і розгорнулися книги.*

10a- *Вогняна ріка текла і виходила перед ним*

Очисний вогонь, який зійде з неба, щоб пожерти душі померлих мертвих, а потім воскреснути, згідно з Одкр.20:9: *І вони піднялися на поверхню землі, і вони оточили табір святих і кохане місто. Але вогонь зійшов з неба і пожер їх.*

10b- *Тисяча тисяч служили йому*

Тобто мільйон душ вибраних, **вкуплених** із землі.

10c- *і десять тисяч мільйонів стояли перед ним*

Десять мільярдів земних душ, **покликаних** Богом, воскресають і скликаються перед ним і його суддями, щоб зазнати справедливого божественного вироку другої смерті, що підтверджується в Луки 19:27: *А решта, приведіть сюди моїх ворогів, які не хотіли, щоб я царюю над ними і вбивай їх у моїй присутності*. У такий спосіб Дух підтверджує слова, сказані ним через Ісуса в Матвія 22:14: **Бо багато покликаних, та мало вибраних**. Це буде особливо актуально в останні дні, згідно з Луки 18:8: *... Але коли Син Людський прийде, чи знайде віру на землі?*

10d- *Судді сіли, і книги були розкриті*

Верховний суд буде судити на підставі свідчень, які дозволили винести вирок, і обвинувальних актів, адаптованих індивідуально для кожного засудженого. У його книгах розповідається про життя створіння, яке зберігається в пам'яті Богом, а свідками є вірні ангели, наразі невидимі для землян.

Dan 7:11 *І побачив я через зарозумілі слова, які говорив ріг. і як я подивився, тварина була вбита.*

11а- *Тоді я подивився через зарозумілі слова, які вимовив ріг*

Як і слова « через зарозумілі слова » вказують на те, що цей вірш хоче показати нам причинно-наслідковий зв'язок, який визначає Божий суд. Він не судить без причини.

11б- *і поки я дивився, тварина була вбита*

Якщо четверта тварина , що представляє спадкоємність, Імперський Рим - десять європейських королівств - Папський Рим, знищується вогнем, це відбувається **через** зарозумілу усну діяльність Папського Риму; діяльність, яка триватиме до повернення Христа.

11с- *і його тіло було знищено , доставлено до вогню для спалення*

Суд одночасно вражає маленький ріг і десять цивільних рогів , які підтримували його і брали участь у його гріхах згідно Одкр.18:4. *Вогняне озеро другої смерті* пожере і знищить їх .

Dan 7:12 *Інші тварини були позбавлені своєї сили, але їм було дано продовження життя до певного часу.*

12а- *Інші тварини були позбавлені своєї сили*

Тут, як і в Одкр. 19:20 і 21, Дух відкриває, що інша доля передбачена для звичайних грішників язичництва, які є спадкоємцями первородного гріха, який передався від Адама до людських мас протягом земної історії.

12б- *але їм було надано продовження життя до певного часу*

Ця точність означає перевагу попередніх імперій у тому, що вони не відчули кінця свого панування наприкінці світу, як це сталося з 4-ю римською твариною під її останньою формою християнського універсального правління під час повернення Ісуса Христа. Кінець 4-го ^{означеного} його повним знищенням. Після цього земля залишиться *безформною і порожньою* в образі безодні Бут.1:2.

Ісус Христос, син людський

Dan 7:13 13 *Я бачив у нічних видіннях, аж ось у хмарах небесних йшов подібний до сина людського. він прийшов до Старого днями, і вони привели його до нього.*

13а- *Я бачив у своїх нічних видіннях, і ось, на хмарах небесних йшов один, як син людський*

Ця поява сина людського проливає світло на значення, надане щойно згаданому виразу. Суд належить Христу. Але за часів Даниїла Ісус ще не прийшов, тож Бог уявляє, що він досягне через своє земне служіння під час свого першого приходу на землю людей.

13б – *він прийшов до Ветхого днями, і вони наблизили його до нього.*

Після своєї смерті він воскресне сам, щоб представити свою досконалу праведність, яка була принесена в жертву скривдженому Богові, щоб отримати прощення своїх вірних обранців, відсортованих і обраних ним самим. Представлена картина навчає принципу спасіння, отриманого через віру в Божу добровільну жертву в Христі. І це підтверджує його дійсність перед Богом.

Дан 7:14 *І дали йому владу, і славу, і царство; і всі народи, племена та люди кожної мови служили йому. Його панування — це вічне панування, яке не мине, і його царство ніколи не буде зруйноване.*

14a- *Йому було дано панування, слава і царство*

Дані цього вірша підсумовуються у цих віршах Матвія 28:18-20, які підтверджують, що суд справді належить Ісусу Христу: *Ісус, підійшовши, промовив до них так: Дана мені вся влада на небі й на землі . Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчаючи їх зберігати все, що Я вам заповів. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця світу .*

14b- *і всі народи, нації та люди кожної мови служили йому*

В абсолютних значеннях це буде на новій землі, а стара буде оновлена і прославлена після сьомого тисячоліття. Але викуплені будуть вибрані з усіх народів, націй і мов єдиним спасінням, отриманим Ісусом Христом, тому що вони **служили Йому** протягом свого життя. У Одкр.10:11 і 17:15 цей вислів стосується християнізованої Європи та західного світу. У цій групі ми знаходимо мільйон спасених обраних, які служать Богу у вірші 10.

14c- *і його правління ніколи не буде знищено*

Подробиці, наведені в Дан.2:44 щодо нього, підтверджуються тут: *його правління ніколи не буде знищено.*

Дан 7:15 *Щодо мене, Даниїле, дух мій затривожився в мені, і видіння голови моєї жахнули мене.*

15a – *Я, Даниїл, мав у собі неспокійний дух*

Біда Даниїла виправдана, видіння сповіщає про небезпеку для святих Божих.

15b- *і видіння в моїй голові налякали мене.*

Невдовзі його видіння Михаїла мало на нього такий же вплив, згідно з Дан.10:8: *Я залишився сам і бачив це велике видіння; сила моя вичерпалася, обличчя моє змінилося й розклалося, і я втратив усю силу.* Пояснення: Син людський і Михаїл є однією і тією ж божественною особою . *Страх* характеризуватиме правління Риму, тому що в цих двох послідовних пануваннях він не дасть людям святих правителів, таких як Навуходоносор, Дарій Мідянин і Кір 2 Перс.

Дан 7:16 *І підійшов я до одного з тих, що там стояли, і спитав його правди про всі ці речі. Він сказав мені і дав мені пояснення:*

16a- **Тут починаються додаткові пояснення, дані ангелом**

Дан 7:17 *Ці чотири великі звірі, це чотири царі, які постануть із землі;*

17a – Зауважте, що це визначення так само стосується спадкоємності, розкритої в Дан.2 за допомогою зображення *статуї* , як і тут, у Дан.7, за допомогою зображення *тварин* .

Дан 7:18 *Але святі Всевишнього отримають царство, і вони будуть володіти царством навіки, від віку до віку.*

18а- Той самий коментар, що й для чотирьох спадкоємств. Знову ж таки, п'яте стосується *вічного царства* обраних, яке Христос буде на своїй перемозі **над гріхом** і смертю.

Дан 7:19 *Тоді я бажав знати правду про четвертого звіра, який був відмінний від усіх інших, надзвичайно жахливий, мав залізні зуби та мідні цвяхи, який їв, ламав і топтав те, що залишилося.*

19а- який мав залізні зуби

Ми знаходимо тут, у зубах , залізний символ твердості Римської імперії, позначений *ногами* статуї Дан.2.

19b- і цвяхи з латуні .

У цій додатковій інформації ангел уточнює: *і цвяхи з латуні* . Таким чином , **спадок грецького гріха** підтверджується цим нечистим матеріалом, сплавом, який символізував грецьку імперію на **животі та стегнах** статуї Дан.2.

19в- хто їв, ламав, топтав те, що залишилося

Поїдання або використання завойованих речей, те, що змушує їх рости – *ламати* , примушувати та руйнувати – *топтати* , зневажати та переслідувати – це дії, які два послідовні «Рими» та їхні громадянські та релігійні прихильники практикуватимуть до повернення Христа. В Одр.12:17: Дух позначає останніх «адвентистів» словом « *залишок* ».

Дан 7:20 *І з десяти рогів, що були на його голові, і з іншого, що вийшов, і перед яким три впали, з того рогу, що мав очі, уста, що говорили пихато, і кращій зовнішній вигляд, ніж інші .*

20а – Цей вірш містить суперечливі деталі до вірша 8. Як тут « *ріжок* ». **кращій зовнішній вигляд, ніж інші?** У цьому вся його відмінність від інших *царів* десяти *рогів* . Вона дуже слабка й тендітна, але через довірливість і страх перед Богом, який, як вона стверджує, представляє на землі, вона домінує над ними та маніпулює ними, як їй заманеться, за винятком рідкісних винятків.

Дан 7:21 *І бачив я цього рога, який воював проти святих і перемагав їх,*

21а- Парадокс продовжується. Вона стверджує, що втілює найвищу святість, і Бог звинувачує її в переслідуванні Його святих. Тоді тільки одне пояснення: вона бреше, як дише. Його успіх полягає в величезній оманливій і нищівній брехні , дуже руйнівній для шляху, прокладеного Ісусом Христом.

Дан 7:22 *аж поки не прийшов Старий днями і не дав право святим Всевишнього, і настав час, коли святі заволоділи царством.*

22а- На щастя, гарна новина підтвердилася. Після темних дій папського Риму та його цивільних і релігійних прихильників остаточно перемога прийде до Христа та його обранців.

Вірші 23 і 24 визначають порядок успадкування

Дан 7:23 *Так він сказав мені: Четвертий звір — це четверте царство, яке буде існувати на землі, відмінне від усіх царств, і яке пожере всю землю, і розтопче її, і розіб'є її.*

23а- Язичницька Римська імперія в її імперській формі між – 27 і 395 роками.

Дан 7:24 *Десять рогів — це десять царів, які вийдуть із цього царства. Після них встане інший, відмінний від першого, і скине трьох царів.*

24а – Завдяки цій точності ми можемо ідентифікувати ці *десять рогів* із **десятьма** християнськими королівствами, утвореними на західній території розваленої та розбитої Римської імперії. Це територія нашої теперішньої Європи: ЄС (або ЄС).

Дан 7:25 *Він буде говорити слова проти Всевишнього, і він буде гнобити святих Всевишнього, і він буде сподіватися змінити часи та закон; і святи будуть передані в його руки на час, і часи, і половину часу.*

25а- *Він буде говорити слова проти Всевишнього*

У цьому вірші Бог концентрує своє засудження гріхів, які він приписує римському папському режиму та його попередникам єпископам Риму, які популяризували, виправдовували та навчали неосвічені натовпи вчинене зло. Дух перераховує звинувачення, починаючи з найсерйозніших: *слів проти самого Всевишнього* . Парадоксально, але папи стверджують, що служать Богу і представляють його на землі. Але саме ця претензія є провиною, тому що Бог жодним чином не схвалює цю папську претензію. І в результаті все, що Рим фальшиво вчить про Бога, впливає на нього особисто.

25b - *він буде гнобити святих Всевишнього*

Несправедливе переслідування *святих* у вірші 21 тут відкликано та підтверджено. Вироки виносять релігійні трибунали, що носять назву «Священна інквізиція». Тортури застосовуються, щоб змусити невинних людей визнати свою провину.

25с- *і він сподіватиметься змінити часи та закон*

Це звинувачення дає читачеві можливість відновити фундаментальні істини поклоніння істинному, живому і єдиному Богові.

Прекрасний порядок, встановлений Богом, змінили римські ченці. Відповідно до Виходу 12:2, Бог сказав євреям під час виходу з Єгипту: ***Цей місяць буде для вас першим з місяців; це буде для вас перший місяць року*** . Це наказ, а не проста пропозиція. І оскільки спасіння приходить від євреїв згідно з Ісусом Христом, після Виходу, кожна істота, яка входить до спасіння, також входить до сім'ї Бога, де Його порядок повинен панувати та поважатися. Це істинна доктрина спасіння, яка існує ще з часів апостолів. У Христі Ізраїль Божий набув духовного аспекту, це не менше Його Ізраїль, для якого Він встановив свій орден і свої доктрини. Згідно з Рим.11:24, новонавернений язичник прищеплюється до єврейського кореня і стовбура Авраама, а не навпаки. Павло застерігає його від невірства, яке стало фатальним для бунтівних євреїв Старого Завіту і воно буде таким же фатальним для бунтівних християн нового; що безпосередньо стосується римо-католицької віри, і дослідження Дан.8 це підтвердить, з 1843 р. християни-протестанти.

Ми лише на початку довгого пророчого одкровення, де божественне звинувачення, зроблене в цьому вірші, є всюдисущим, тому що наслідки жахливі та драматичні. Часи, змінені Римом, стосуються:

1 – суботній відпочинок 4-ї ^{заповіді} Божої. Сьомий день був замінений з 7 березня 321 року на перший день, який став світським днем і початком тижня Богом. Крім того, цей перший день був встановлений римським імператором Костянтином I, ^{коли} він був присвячений поклонінню «шановного непереможеного сонця», сонця, обожненого язичниками, вже в Єгипті, біблійного символу гріха. Даниїл 5 показав нам, як Бог карає за образи, вчинені йому, таким чином людина попереджена, і вона знає, що чекає на неї, коли Бог судитиме її, як він судив і вбив царя Валтасара. Субота, освячена Богом від заснування світу, має подвійні характеристики: вона стосується **часу та** божественного закону, як згадується в нашому вірші.

2 – Початок року, який спочатку мав місце навесні, слово, яке означає перший раз, було змінено на початок зими.

3 – Згідно з Богом, зміна дня відбувається на заході сонця, у порядку нічного дня, а не опівночі, тому що вона ритмічна та позначена зірками, які він створив з цим наміром.

Зміни в законі йдуть набагато глибше, ніж тема суботи. Рим не осквернив золотий посуд храму, він дозволив собі змінити оригінальний текст слів, написаних Богом пальцем на кам'яних скрижалях, подарованих Мойсею. Речі настільки святі, що доторкнутися до ковчега, в якому вони були знайдені, Бог вразив негайною смертю.

25с- *і святі будуть передані в його руки на час, часи і півчасу*

Що означає *час* ? Досвід царя Навуходоносора дає нам відповідь у Дан.4:23: « Вони виженуть вас із-поміж людей, ви будете жити з польовими звірами, вони дадуть вам їсти траву, як бикам; **і сім часів минуть над тобою**, аж поки не дізнаєшся, що Всевишній панує над людським царством і дає його тому, кому хоче. Після цього важкого досвіду цар сказав у вірші 34: **Після призначеного часу я, Навуходоносор, звів свої очі до неба, і розум повернувся до мене** . Я благословив Всевишнього, я прославив і прославив Того, Хто живе вічно, Його панування є пануванням вічним, і Його царство з роду в рід . Ми можемо зробити висновок, що ці *сім часів* означають сім років, починаючи з початку та закінчення тривалості протягом його життя. Отже, те, що Бог називає *часом*, це час, який потрібен Землі, щоб здійснити один повний оборот Сонця. Звідти з'являється багато повідомлень. Бог символізується сонцем, і коли істота піднімається в гордості, щоб поставити її на своє місце, Бог каже їй: «Обійди мою божественність і дізнайся, хто я». Для Навуходоносора сім ходів необхідні, але ефективні. Ще один урок стосуватиметься тривалості папського правління, також передбаченого терміном « *час* » у цьому вірші. Порівнюючи з досвідом Навуходоносора, Бог карає християнську гордість, віддаючи її дурості **на час, часи і півчасу** пророчих років. З 7 березня 321 року гордість і невігластво через дурість змусили людей погодитися

поважати порядок, який змінив заповідь Бога; чого покірний раб Христовий не може підкоритися, інакше він би відрізав себе від свого спасителя Бога.

Цей вірш спонукає нас шукати справжню цінність і дати початку та кінця цієї пророчої тривалості. Ми виявимо, що це 3 роки і шість місяців. Насправді ця формула знову з'явиться в Одкр.12:14, де вона порівнюється з формулою *1260 днів* із вірша 6. Застосування коду з Єз.4:5-6, *один день на рік*, зробить це можливим зрозуміти, що це справді 1260 довгих і страшних років, страждань і смерті.

Дан 7:26 *Тоді прийде суд, і його влада буде віднята від нього, і вона буде знищена та знищена навіки.*

2а- Підкреслює інтерес цієї точності: суд і кінець панування пап відбуваються одночасно. Це доводить, що згаданий суд не розпочнеться до повернення Христа. Брати адвентисти, у 2021 році папи все ще діють, тому вирок, згаданий у книзі Даниїла, не розпочався в 1844 році.

Дан 7:27 *Царство, і панування, і велич усіх царств під небом буде дано народу святих Всевишнього. Його правління — вічне царювання, і всі правителі будуть йому служити й коритися йому.*

27а – Таким чином, суд добре виконується після повернення у славі Христа та піднесення Його обраних на небо.

27б- *і всі правителі будуть йому служити і підкорятися йому*

Як приклади Бог показує нам трьох *правителів*, представлених у цій книзі: халдейського царя Навуходоносора, мідського царя Дарія та перського царя Кіра 2.

Дан 7:28 *Тут закінчилися слова. Я, Даниїл, був надзвичайно стурбований моїми думками, я змінив колір, і я зберіг ці слова в своєму серці.*

28а – Проблеми Даниїла все ще виправдані, оскільки на цьому рівні докази ідентичності папського Риму все ще недостатні; його особистість досі залишається вже дуже переконливою «гіпотезою», але все ж таки «гіпотезою». Але Даниїл 7 становить лише другу з семи пророчих пластин, представлених у цій книзі Даниїла. І ми вже бачили, що повідомлення, подані в Дан.2 і Дан.7, є ідентичними та доповнюють один одного. Кожна нова сторінка принесе нам додаткові елементи, які будуть накладатися на вже проведені дослідження, підсилюватимуть і підсилюватимуть послання Бога, яке таким чином ставатиме все більш зрозумілим.

Гіпотезу про те, що « *маленький ріг* » цього розділу 7 є папським Римом, ще належить підтвердити. Справа буде зроблена. Але згадаймо вже цю історичну спадкоємність, яка стосується Риму, « *4-ої жахливої тварини із залізними зубами* ». Він позначає Римську імперію, за якою слідує « *десять рогів* » вільних і незалежних європейських королівств, які змінилися в 538 році « *маленьким рогом* », передбачуваним папою, цим « *іншим королем* », перед яким « *три роги або три королі* », Герули, вандали та остготи принижені між 493 і 538 роками у віршах 8 і 24.

Даниїл 8

Дан 8:1 *На третьому році царювання царя Валтасара я, Даниїл, побачив видіння, крім того, що бачив раніше.*

1а- Минуло часу: 3 роки. Даниїель отримує нове видіння. У цьому є лише дві тварини, які чітко ідентифіковані у віршах 20 і 21 з мідянами, персами та греками, які в попередніх видіннях були 2-ю і 3-ю імперіями пророченої спадкоємності. З часом у видіннях тварини все чіткіше відповідають обрядам євреїв. Дан.8 представляє барана і козла; тварини, принесені в жертву Дня спокути за єврейським обрядом. Отже, ми можемо помітити символ гріха в суперпозиції грецької імперії: мідний живіт і стегна Дан.2, леопард Дан.7 і козел Дан.8.

Дан 8:2 *Коли я побачив це видіння, мені здалося, що я в Шузах, столиці, в провінції Елам; і під час мого видіння я був біля річки Улай.*

2а – Даниїл знаходиться в Персії біля річки Карун, яка в його часи була Улай. Столиця Персії та символ ріки народу вказують на географічне місце відліку для бачення, яке їм дасть Бог. Таким чином, пророчі послання містять цінні географічні дані в цьому розділі, яких не було в розділах 2 і 7.

Дан 8:3 *І звів я свої очі та й побачив, аж ось баран стоїть перед річкою, і в нього роги. ці роги були високі, але один був вищий за другий, і він піднімався останнім.*

3а- Цей вірш підсумовує історію Персії, проілюстровану цим бараном, чий ріг найвищий представляє його, тому що спочатку панував його союзник Мід, він піднявся над ним останнім після приходу до влади перського царя Кіра 2 у 539 р., останнього сучасника Даниїла згідно з Дан.10:1. Але тут я вказую на проблему реальної дати, тому що історики повністю ігнорують свідчення очевидця Даниїла, який приписує, у Дан.5:31, завоювання Вавилону мідійському царю Дарію, який організував Вавилон у 120 сатрапій

відповідно до Дан. 6: 1. Кір прийшов до влади після смерті Дарія, тому не в 539 році, а трохи пізніше, або, навпаки, завоювання Дарієм могло відбутися трохи раніше дати – 539.

3b – У цьому вірші з'являється божественна тонкість у формі, яка використовується для позначення малого та великого рогів. Це підтверджує, що вираз « *маленький ріг* », який старанно уникають, прив'язаний виключно до ідентичності Риму.

Дан 8:4 *Я бачив барана, що б'є своїми рогами на захід, і на північ, і на південь. жодна тварина не могла протистояти йому, і не було кому доставити його жертви; він робив те, що хотів, і став могутнім.*

4a- Образ цього вірша ілюструє послідовні фази перських завоювань, які привели їх до імперії, панування царя царів.

На *заході* : Кір 2 уклав союз із халдеями та єгиптянами між – 549 та – 539 роками.

На *півночі* : Лідія царя Креза була завойована в – 546

Опівдні : Кір завойовує Вавилонію, змінивши мідського царя Дарія після – 539 р., а пізніше перський цар Камбіз 2 завоює Єгипет у – 525 р .

4b- *і він став могутнім*

Він досяг імперської *влади* , яка зробила Персію першою імперією, про яку пророцтво розповідає цей розділ 8. Це була 2-а ^{імперія} у видіннях Дан.2 і Дан.7. У цій владі Перська імперія поширилася до Середземного моря, напала на Грецію, яка зупинила її під Марафоном у 490 році. Війни відновилися.

Дан 8:5 *І я придивився, аж ось козел іде від заходу, і бігає по всій землі лицем своїм, не торкаючись її. у цього цапа між очима був великий ріг.*

5a – Вірш 21 чітко ідентифікує козла: *Козел – цар Явана, великий ріг між його очима – перший цар* . *Яван*, є стародавня назва Греції. Ігноруючи слабких грецьких царів, Дух будує своє одкровення на великому грецькому завойовнику Олександрі Великому.

5b- *ось іде коза із заходу*

Географічні зазначення ще дають. Коза походить із Заходу у відношенні до Перської імперії, яка береться за географічне положення.

5c- *і подорожував по всій землі по її поверхні, не торкаючись її*

Повідомлення аналогічне чотирьом пташиним крилам леопарда з Дан.7:6. Він підкреслює надзвичайну швидкість завоювань цього молодого македонського царя, який за десять років поширив своє панування аж до річки Інд.

5d- *у цієї кози між очима був великий ріг*

Ідентичність описана у вірші 21: *Великий ріг між його очима – перший цар*. Цим царем є Олександр Македонський (– 543 – 523). Дух надає йому вигляд Єдинорога, казкової міфічної тварини. Таким чином він засуджує невичерпну плодючу уяву грецького суспільства, яке винаходило байки, застосовані до релігії, і чий дух перетнув століття аж до нашого часу на оманливому християнському Заході. Це аспект *гріха* , який підтверджується образом козла , тварини, яка відіграла роль *гріха* у священному щорічному обряді «дня спокути». Розп'яття Месії Ісуса досягло

своєї божественної досконалості, цей обряд мав припинитися після нього... силою, через знищення храму та єврейської нації римлянами в 70 році.

Dan 8:6 *І він підійшов до барана, що мав роги, якого я бачив, що стоїть перед річкою, і він кинувся на нього в усій своїй люті.*

ба – Олександр Македонський розпочинає атаку на персів, царем яких є Дарій 3. Останній зазнає поразки під Іссою, він тікає, залишивши свій лук, щит і плащ, а також свою дружину та спадкоємця у – 333 р. Пізніше він буде вбитий двома з його великих.

бб- *і він кинувся на нього в усій своїй люті*

Ця **лють** історично виправдана. Цьому передувала такий обмін між Дарієм і Олександром: «Перед тим, як Олександр зустрівся з Дарієм, перський цар надіслав йому подарунки, які мали на меті підкреслити їхні відповідні позиції як царя і дитини – Олександр на той час був ще молодою людиною. принц-початківець у мистецтві війни (гілка I, повідок 89). Дарій посилав йому кулю, батіг, гальмо коня і срібну скриню, повну золота. Лист, який супроводжує скарб, висвітлює елементи: м'яч, щоб він продовжував грати, як дитина, гальмо, щоб навчити його контролювати себе, батіг, щоб виправити його, і золото представляє данину, яку македонці повинні платити перського імператора.

Олександр не виявляє жодних ознак гніву, незважаючи на страх гінців. Навпаки, він просить їх привітати Дарія з його витонченістю. Дарій, каже він, знає майбутнє, оскільки він дав Олександрові м'яч, який символізує його майбутнє завоювання світу, гальмо означає, що всі підкоряться йому, батіг буде карати тих, хто посміє виступити проти нього, і золото вказує на данину, яку він отримуватиме від усіх своїх підданих». Пророча деталь: Олександр мав коня, якому він дав ім'я «Буцефал», що означає «голова» зі збільшувальним префіксом. У всіх своїх битвах він буде стояти на «чолі» своєї армії зі зброєю в руках. І він стане на «десять років» правлячим «головою» світу, охопленого пророцтвом. Його сумна слава сприятиме розвитку грецької культури та **гріха**, який її таврує.

Dan 8:7 *Я бачив, як він наближався до барана і розгнівався на нього. він ударив барана і зламав йому два роги, а баран не мав сили протистояти йому; він кинув його на землю і затоптав, і не було кому рятувати барана.*

7а- Війна, розпочата Олександром Македонським: у 333 році під Іссом перський табір зазнав поразки.

Dan 8:8 *І козел став дуже сильним. але коли він був сильний, його великий ріг зламався. Чотири великі роги піднялися замість нього до чотирьох небесних вітрів.*

8а- *його великий ріг зламався*

У 323 році молодий цар (– 356 – 323) помер, не залишивши спадкоємця, у віці 32 років у Вавилоні.

8б- *Чотири великі роги піднялися замість нього на чотирьох небесних вітрах.*

На зміну померлому королю прийшли його генерали: діадохи. На момент смерті Олександра їх було десятеро, і 20 років вони билися між собою до того, що в кінці 20 років залишилося в живих лише четверо.

Кожен з них заснував королівську династію в країні, над якою панував. Найбільшим є Селевк, відомий як Нікатор, він заснував династію «Селевкідів», яка правила над Сирійським царством. Другий — Птолемеї Лагос, він заснував династію «Лагідів», яка правила в Єгипті. Третій — Кассандрос, який править Грецією, а четвертий — Лісімах (латинське ім'я), який править Фракією.

Пророче послання, засноване на географії, продовжується. Чотири сторони світу чотирьох небесних вітрів підтверджують тотожність країн учасників бойових дій.

Повернення Риму, маленький ріг

Дан 8:9 *З одного з них вийшов маленький ріг, який сильно виріс на південь, на схід і на найкрасивішу землю.*

9a- Аспект цього вірша описує розширення королівства, яке, у свою чергу, стане панівною імперією. Однак на попередніх уроках та в історії світу спадкоємцем Грецького королівства є Рим. Це ототожнення додатково підтверджується виразом «малий ріг», який цього разу чітко цитується, на відміну від того, що було зроблено для коротшого середнього рогу. Це дозволяє нам сказати, що цей «маленький ріг» символізує в цьому контексті зростаючий республіканський Рим. Оскільки він втручається на схід, як поліцейський світу, часто тому, що його покликано вирішити локальний конфлікт між опонентами. І це точна причина, яка виправдовує наступне зображення.

9b- *З одного з них вийшов маленький ріг*

Попереднім домінантом була Греція, і саме з Греції Рим прийшов домінувати в цій східній зоні, де розташований Ізраїль; Греція, один із чотирьох рогів.

9c- *яка значно розширюється на південь, на схід і в напрямку найкрасивіших країн.*

Розвиток Риму починається з його географічного розташування спочатку **на південь**. Історія підтверджує це: Рим вступив у Пунічні війни проти Карфагена, сучасного Тунісу, близько 250 р.

Наступна фаза розширення відбувається **на схід** шляхом втручання в **один із чотирьох рогів**: Греція, близько – 200 р. Його покликала туди Етолійська грецька ліга, щоб підтримати її проти Ахейської ліги (Етолія проти Ахаї). Прибувши на грецьку землю, римська армія ніколи не покине її, і вся Греція стане римською колонією з 160 року.

З Греції Рим продовжить свою експансію, ступивши в Палестину та Юдею, яка стане в 63 році провінцією Риму, завойованою арміями генерала Помпея. Саме цю Юдею Дух позначає цим прекрасним виразом: **Найкрасивіша з країн**, вислів, цитований у Дан.11:16 і 42, і Єз.20:6 і 15.

Гіпотеза підтверджена, « маленький ріг » - це Рим

Цього разу сумніви більше не допускаються, папський режим Дан.7 розкритий, тож, пропускаючи непотрібні століття, Дух веде нас до трагічної години, коли, покинутий імператорами, Рим відновлює своє панування під

релігійною формою Християнська зовнішність, якій він приписує дії, розкриті символами у вірші 10, що йде далі. Це дії « *іншого* » царя Дан.7.

Імперський Рим, а потім Папський Рим переслідують святих

Два послідовних читання цього єдиного вірша

Дан 8:10 *Вона піднялася до війська небесного, і спустила частину того війська та деякі зірки на землю, і потоптала їх ногами.*

10а- *Вона піднялася до війська небесного*

Кажучи « *вона* », Дух зберігає як мішень ідентичність Риму, у хронологічній послідовності його розширень, після різних форм правління, на які він натякає в Одр. 17:10, Рим досяг імперії під час правління Римський імператор Октавіан, відомий як Август. І саме в його часи Ісус Христос народився від Духа в ще незайманому тілі Марії, молодій дружини Йосипа; обидва обрані з єдиної причини їхньої належності до роду царя Давида. Після своєї смерті, коли Ісус воскрес сам, як він і проголосив, Ісус довірив своїм апостолам і учням місію проголошувати добру новину про спасіння (Євангеліє), щоб зробити обраними людей по всьому світу. У цей час Рим зіткнувся з лагідністю і християнським пацифізмом; вона в ролі м'ясника, учні Христа в ролі зарізаних ягнят. Ціною великої мученицької крові християнська віра поширилася по всьому світу і особливо в столиці імперії Римі. Переслідуючий імперський Рим повстає проти християн. У цьому вірші 10 дві дії Риму збігаються. Перше стосується імператорського, а друге — папського.

В імперському режимі ми вже можемо приписати цитовані йому дії:

Вона піднялася до війська небесного : вона протистояла християнам. За цим символічним виразом, *озброєним небом* , стоїть обраний християнин, згідно з яким Ісус уже назвав своїх вірних: *громадянами Царства Небесного* . Крім того, Дан.12:3 порівнює справжніх *святих* із *зірками* , які також є *насінням* Авраама з Буття 15:5. У першому читанні сміливість мучити синів і дочок Бога вже є для язичницького Риму зарозумілим вчинком і негідним і невинуватим піднесенням . У другому читанні претензія єпископа Риму правити як папа Обраного Ісуса Христа з 538 року також є зарозумілим вчинком і ще більш негідним і невинуватим підвищенням .

Вона змусила частину цієї армії та зірки впасти на землю, і вона розтоптала їх : вона переслідувала їх і вбивала їх, щоб відволікти своє населення на своїх аренах. Переслідувачами є переважно Нерон, Доміціан і Діоклетіан, останній офіційний переслідувач між 303 і 313 роками. У першому читанні цей драматичний період висвітлюється в Аро.2 під символічними назвами «Ефес», час, коли Іван отримує своє божественне Об'явлення під назвою « Апокаліпсис » і « *Смірна* ». У другому читанні, приписуваному папському Риму, ці дії поміщені в Аро.2 під періоди під назвами « *Пергам* », тобто розірвання союзу або перелюбу, і «Тіатира», тобто мерзоти та смерті. Кажучи, *а вона їх потоптала*, Дух приписує обом Римам однакові кровожерливі дії. Дієслово *потоптаний* і його вираз *потоптаний* приписуються язичницькому Риму в Дан.7:19. Але дія *топтання* триватиме до кінця 23:00 вечора-ранку вірша 14 цього розділу 8

згідно з твердженням вірша 13: Доки будуть *топтати* святість і військо ? Ця дія була здійснена в часи християнської ери, і тому ми повинні приписати її папському Риму та його монархічним опорам; що історія підтверджує. Все ж зауважимо важливу відмінність. Язичницький Рим лише буквально змушує святих Ісуса Христа *падати на землю*, тоді як папський Рим через свої фальшиві релігійні настанови змушує їх *падати на землю* духовно, перш ніж буквально переслідувати їх у свою чергу.

Спорадичні переслідування тривали з перемінами миру до приходу імператора Костянтина I, який поклав край переслідуванням проти християн Міланським едиктом, його римською столицею, у 313 році, що становить термін « десяти років » від переслідування, які характеризують епоху « Смірні » Одкр.2:8. Цим миром християнська віра нічого не виграє, а Бог багато втрапить. Тому що без бар'єру переслідувань, зобов'язання ненавернених до цієї нової віри рясніють і множаться по всій імперії, а особливо в Римі, де найбільше пролилася кров мучеників.

Тому саме з цим часом можна пов'язати початок другого читання цього вірша. Той, де Рим стає християнським, підкоряючись наказам імператора Костянтина, який у 321 році щойно видав едикт, який наказує змінити тижневий день відпочинку: сьомий день суботи замінюється першим днем тижня; у той час, присвячений язичниками поклонінню богу « чесного нескореного сонця ». Ця дія настільки ж серйозна, як і *випивка золотий посуд храму*, але цього разу Бог не відреагує, години останнього суду буде достатньо. З його новим днем відпочинку Рим поширить свою християнську доктрину на всю імперію, а його місцева влада, єпископ Риму, отримає престиж і підтримку, доки папський титул не надасть йому верховного піднесення указом у 533 році, візантійським імператор Юстиніан¹. Лише після вигнання ворожих остготів перший правлячий папа Віглії зайняв своє папське крісло в Римі, у Латеранському палаці, побудованому на горі Целіус. Дата 538 і прихід першого папи знаменує виконання дій, описаних у вірші 11, який йде далі. Але це також початок 1260 днів-років правління пап і всього, що їх стосується і що було відкрито в Дан.7. Безперервне правління, під час якого святі знову *розтоптани*, але цього разу римським папським релігійним домінуванням та його цивільними прихильниками, монархами, і верхом цього... в ім'я Христа.

Конкретні дії папства, встановлені в 538 році

Дан 8:11 *Вона піднялася до начальника війська, і забрала від нього вічну жертву, і зруйнувала місце, на якому була основа його святині.*

11а- *Вона піднялася на чолі війська*

Цим лідером армії логічно та біблійно є Ісус Христос, згідно з Ефесянами 5:23: *бо чоловік є головою дружини, як Христос є головою Церкви, яка є Його тілом, і якої він є Спаситель*. Дієслово « вона воскресла » вибрано вдало, тому що саме в 538 році Ісус перебуває на небі, а папство — на землі. Небо їй недоступне, але « вона піднялася », змусивши людей повірити, що вона замінить його на землі. З небес Ісус має мало шансів

уникнути людей з пастки, розставленої для них дияволом. Більше того, навіщо йому це робити, коли він сам доставляє їх у цю пастку та всі її прокляття? Бо ми добре прочитали в Дан.7:25, “ *святі будуть передані в його руки на час, часи (2 рази) і півчаса* ”; вони визволені навмисно Богом Христом, через зміни часів і закону . Звичайно, закон, змінений Костянтином у 321 році щодо суботи, але, перш за все, закон, змінений римським папством після 538 року, не лише субота зазнає впливу та нападок, але й увесь закон, який переробляє Рим версія.

11b- *збрав від нього вічну жертву*

Я вказую на відсутність слова жертва в оригінальному єврейському тексті. Тим не менш, його присутність свідчить про контекст старого альянсу, але це не так, як я щойно продемонстрував. Згідно з новою угодою, *жертви та приношення* припинилися, смерть Христа *в середині тижня* , про яку йдеться в Дан.9:27, зробила ці обряди марними. Однак дещо залишилося від старого заповіту: служіння первосвященика і заступника за гріхи народу, який також пророкував целестіальне служіння, яке Ісус звершив на користь лише Своїх обраних, куплених Його кров’ю після Його воскресіння. Христос повернувся на небо, що залишилося від нього взяти? Його священницька функція полягає в його винятковій ролі заступника для прощення гріхів своїх обранців. Дійсно, починаючи з 538 року встановлення на землі, в Римі, лідера Церкви Христа зробило целестіальне служіння Ісуса марним і марним. Молитви більше не проходять через нього, і грішники залишаються носіями своїх гріхів і своєї провини перед Богом. Євр.7:23 підтверджує цей аналіз, кажучи: « *Але він, оскільки перебуває вічно, має священство, яке не підлягає передачі* ». Зміна правителя на землі виправдовує огидні плоди, які приносить це християнство без Христа; плодів, пророкованих Богом Даниїлу. Чому на християн вразило це жахливе прокляття? Наступний вірш 12 дасть відповідь: *через гріх* .

Ідентифікація вічності, яка щойно була проведена, слугуватиме основою для обчислень з використанням тривалості 1290 і 1335 днів-років, які будуть запропоновані в Дан.12:11 і 12; встановленою основою є дата 538 р., коли *вічне священство* було вкрадено земним папським лідером.

11c- *і зруйнував те місце, на якому була його святиня*

З огляду на контекст нової угоди, між двома можливими значеннями єврейського слова «мекон», перекладеного як «місце», я зберіг його переклад «основа» як легітимний і краще адаптований до контексту християнської ери, на яку спрямоване пророцтво. .

часто обговорюється *святимище* , що збиває з пантелику. Проте залежно від дієслова, що позначає дію, що виконується на *святині* , можна не обманутись .

Тут, у Дан.7:11: його *основу скинуто* папством.

У Дан.11:30: він *осквернений* грецьким царем, гонителем євреїв Антіохом 4 Епіфаном у – 168.

У Дан.8:14 і Дан.9:26 йдеться не про *святиню* , а про *святість* . Єврейське слово «qodesh» систематично неправильно перекладається в усіх

перекладах найпоширеніших версій. Але оригінальний єврейський текст залишається незмінним, щоб свідчити про оригінальну правду.

Ви повинні знати, що термін « *святиня* » стосується виключно місця, де Бог стоїть особисто. Оскільки Ісус воскрес і повернувся на небо, на землі більше немає *святині* . Таким чином , *скасування основи Його святині* означає підрив доктринальних основ, які стосуються Його цілестіального служіння, яке ілюструє всі умови спасіння. Дійсно, після хрещення покликана особа повинна мати схвалення Ісуса Христа, Який оцінює її віру на підставі Його вчинків і погоджується чи ні прощає її гріхи в ім'я Його жертви. Хрещення означає початок досвіду, пережитого під справедливим судом Бога, а не його кінець. Це означає, що коли безпосередній зв'язок між земним обранцем і його небесним заступником переривається, спасіння стає неможливим, а святий завіт порушується. Це жахлива духовна драма, яку ігнорують ошукані та спокушені людські маси з 7 березня 321 року та 538 року, коли вічне *священство* Ісуса Христа було усунено Папою заради його блага. *Скасування основи його святині* також означає приписування 12 апостолам, які представляють основу або основу Обраного, духовного дому, фальшиво-християнську доктрину, яка виправдовує та легалізує гріх проти божественного закону; чого не зробив би жоден апостол.

Дан 8:12 *І військо було передано вічною жертвою через гріх; ріг кинув правду на землю, і досяг успіху в своїх починаннях.*

12а- *Військо було звільнено вічною жертвою*

У більш символічній мові цей вислів має те саме значення, що й Дан.7:25: *військо було визволено ... Але тут Дух додає вічне*

12б - *через гріх*

Або, згідно з 1 Івана 3:4, через порушення закону *змінено* в Дан.7:25. Бо Іван сказав і написав: *Хто грішить, той переступає Закон, а гріх є переступ Закону* . Це порушення датується 7 березня 321 року і стосується, по-перше, відмови від святої Божої суботи; субота , *освячена* ним від створення світу, в єдиний і вічний « *сьомий день* ».

12в- *горн кинув правду на землю*

Істина все ще є духовним словом, яке позначає закон згідно з Псалом 119:142-151: *Твій закон є правдою... усі Твої заповіді є правдою* .

12д- *і досягає успіху в своїх починаннях*

Якщо Дух Бога-творця оголосив це заздалегідь, то не дивуйтеся, що проігнорував цей обман, найбільше духовне шахрайство в усій історії людей; але також, найсерйозніші за своїми наслідками втрати людських душ для Бога. Вірш 24 підтвердить слова: *Його сила зростає, але не завдяки Його власній силі; він сіє неймовірне спустошення, він досягне успіху в своїх починаннях , він знищить можновладців і людей святих.*

Приготування до освячення

В уроках релігійних обрядів Старого Завіту ця тема підготовки до освячення з'являється постійно. По-перше, між часом рабства та входом до Ханаану, святкування Пасхи було необхідним для освячення людей, яких Бог збирався привести до своєї національної землі, Ізраїлю, землі обітованої.

Насправді знадобилося 40 років випробувань очищення й освячення, щоб здійснити вхід у Ханаан.

Подібним чином, щодо суботи, яка відзначається на сьомий день від одного заходу сонця до наступного, необхідний був попередній час підготовки. Шість днів світського дійства вимагали обмивання тіла і зміни одягу, ці речі теж накладалися на священика, щоб він міг без небезпеки для свого життя увійти в святиню храму, щоб відправити там свою обрядову службу. .

Семиденний 24-годинний тиждень творіння створено за моделлю семи тисяч років Божого плану спасіння. Таким чином, перші 6 днів представляють перші 6 тисячоліть, протягом яких Бог вибирає своїх обранців. А сьоме^й останнє тисячоліття становить велику суботу, під час якої Бог і його вибрані, зібрані на небі, насолоджуються справжнім і повним відпочинком. Усі грішники тимчасово мертві; за винятком Сатани, який залишається ізольованим на знелюдненій землі протягом цього періоду «тисячі років», описаного в Одкр.20. Перш ніж потрапити на «небо», обранці повинні бути очищені та освячені. Очищення ґрунтується на вірі в добровільну жертву Христа, але освячення досягається завдяки Його допомозі після хрещення, тому що очищення приписується або отримується заздалегідь в ім'я принципу віри, але освячення є плодом, отриманим насправді в усьому Його душу обраним через його реальну співпрацю з живим Богом Ісусом Христом. Воно досягається через боротьбу, яку він веде проти самого себе, проти своєї поганої природи, щоб протистояти гріху.

Даниїл 9:25 навчатиме нас, що Ісус Христос прийшов померти на хресті, щоб змусити Своїх обраних більше не грішити, тому що Він прийшов, щоб покласти *край гріху* . Ми щойно побачили у вірші 12, що Обраного християнина було передано папській деспотії через гріх. Отже, очищення необхідне для отримання освячення , *без якого ніхто не побачить Бога* , як написано в Євр.12:14: *Прагніть до миру з усіма та освячення, без якого ніхто не побачить Господа* .

У застосуванні до 2000 років християнської ери від смерті Ісуса Христа до його повернення в 2030 році цей час підготовки й освячення буде розкрито у віршах 13 і 14, які йдуть далі. Всупереч первісному переконанню адвентистів, ця епоха не є епохою суду, як описано в Даниїла 7, а епохою освячення, яке стало необхідним через багатовікову спадщину гріхів, узаконених огидним вченням папського Риму. Я підкреслюю, що справа Реформації, розпочата з 13^{століття} , не здійснила очищення й освячення, яких у всій справедливості вимагав тричі святий і досконало чистий Спаситель Бог.

Дан 8:13 *Я чув, як святий говорив; а інший святий сказав тому, хто говорив: Доки буде виконуватися видіння про вічну жертву—і про спустошливий гріх? Доки будуть топтати святиню і військо?*

13а- *Я чув, як говорить святий; і інший святий сказав тому, хто говорив*

Тільки правдиві *святі* усвідомлюють гріхи, успадковані від Риму. Ми знову знайдемо їх у сцені видіння, представленій у Дан.12.

13b- *Як довго буде виконуватися видіння?*

Святі вимагають дати, яка означатиме кінець римської гидоти.

13c- *про вічну жертву*

Святі просять про дату, яка відзначатиме відновлення **вічного священства** Христом.

13d- *і про нищівний гріх ?*

Святі просять про дату, яка відзначатиме повернення сьомого дня суботи, порушення якого карається римськими спустошеннями та війнами; а для його порушників ця кара триватиме до кінця світу.

13-й- *Доки будуть топтатися святиня і військо?*

Святі просять про дату, яка ознаменує кінець папським **переслідуванням**, застосованим проти них, Божих вибраних святих.

Дан 8:14 *І він сказав мені: Дві тисячі триста вечорів і ранків; тоді святиня очиститься.*

14a- З 1991 року Бог керував моїм вивченням цього погано перекладеного вірша. Ось його справжній переклад єврейського тексту.

І сказав він мені: До вечора-ранку дві тисячі триста і виправданий буде святість.

Як бачите, термін 2300 вечір-ранок спрямований на **освячення** обраних Богом від дати, яка буде визначена для цього терміну. Вічна справедливість, отримана до того часу хрещенням, ставиться під сумнів. Вимога тричі святого Бога, як Отця, Сина і Святого Духа, змінилася і посилилася необхідністю для вибраних більше не грішити проти суботи чи проти будь-якого іншого обряду, що виходить з вуст Бога. Таким чином відновлюється вузька дорога спасіння, якій навчав Ісус . І модель обраних, представлена в ***Ної, Даниїлі та Йові***, виправдовує обраний мільйон замість десяти мільярдів полеглих під час останнього суду Дан.7:10.

Дан 8:15 *Коли я, Даниїл, бачив це видіння і прагнув зрозуміти його, ось, переді мною став один, що мав вигляд людини.*

15a – Логічно, Даниїл хотів би зрозуміти значення видіння, і це принесе йому в Дан.10:12 виправдане схвалення від Бога, але він ніколи не буде повністю виконано у своєму бажанні, як відповідь від Бога в Дан. 12:9 показує це: *Він відповів: Иди, Даниїле, бо ці слова будуть зберігатися в таємниці й запечатані до часу кінця .*

Дан 8:16 *І почув я голос чоловіка посеред Улая; він скрикнув і сказав: Гавриїле, поясни йому це видіння.*

16a- Образ Ісуса Христа в середині Улая передвіщає урок, поданий у видінні Дан.12. Ангел Гавриїл, близький слуга Христа, відповідає за пояснення значення всього видіння з самого початку. Тому давайте уважно стежити за додатковою інформацією, яка буде розкрита в наступних віршах.

Дан 8:17 *І він підійшов до того місця, де я був. і коли він наблизився, я злякався і впав на обличчя. Він сказав мені: «Зважай, сину людський, бо це видіння стосується часу, який буде кінцем».*

17а- Бачення небесних істот завжди буде викликати такий вплив на людину з плоті. Але будьмо уважними, як Він запрошує нас зробити. Відповідний час закінчення почнеться в кінці всього видіння.

Дан 8:18 *Коли він говорив зі мною, я стояв, приголомшений, на своєму обличчі. Він торкнувся мене і змусив стати на місце.*

18а – У цьому досвіді Бог підкреслює прокляття плоті, яке не дорівнює чистоті небесних тіл вірних ангелів.

Дан 8:19 *Тоді він сказав мені: Я навчу тебе, що станеться в кінці гніву, бо є час, призначений для кінця .*

19а – Настане кінець Божого гніву, але цей гнів виправданий християнською непокорю, спадщиною римської папської доктрини. Таким чином, припинення цього пророченого божественного гніву буде частковим, оскільки воно справді припиниться лише після повного знищення людства під час повернення у славі Христа.

Дан 8:20 *Баран, якого ти бачив, що мав роги, це царі Мідії та Персії.*

20а – Йдеться про те, щоб Бог дав орієнтири своїм обранцям, щоб вони зрозуміли принцип послідовності представлених символів. Мідяни та перси позначають історичний контекст початку одкровення. У Дан.2 і 7 вони були на другому місці.

Дан 8:21 *Козел — це цар Явана, великий ріг між його очима — це перший цар.*

21а- У свою чергу, Греція є другою спадкоємністю; третє в Дан.2 і 7.

21б- *Великий ріг між його очима - перший король*

Як ми бачили, йдеться про великого грецького завойовника Олександра Македонського. Великий ріг, образ його наступального та войовничого характеру, який цар Дарій 3 помилився принизити, тому що це коштувало йому королівства та життя. Розміщуючи цей ріг не на лобі, а між очима, Дух показує свою ненаситну жагу завоювання, яку зупинить лише його смерть. Але очі також є пророчим ясновидінням, і з моменту його народження ясновидець оголосив йому виняткову долю, і він вірить у свою пророчену долю все своє життя.

Дан 8:22 *Чотири роги, які виникли замість цього зламаного рогу, - це чотири царства, які виникнуть із цієї нації, але вони не будуть такими сильними.*

22а – Ми знаходимо чотири грецькі династії, засновані чотирма полководцями, які змінили Олександра, все ще живими після 20 років воєн між десятьма, якими вони були на початку.

Дан 8:23 *Наприкінці їхнього правління, коли грішники будуть знищені, постане зухвалий і хитрий цар.*

23а- Пропускаючи проміжні часи, ангел згадує християнську еру панування папського Риму. Роблячи це, він вказує на головну мету даного одкровення. Але це пояснення містить інше вчення, яке з'являється в першому реченні цього вірша: *наприкінці їх панування, коли грішники будуть знищені.* Хто ці знищені грішники, які передують часам папського режиму? Це бунтівні національні євреї, які відкинули Ісуса Христа як Месію і Спасителя, Визволителя, так, але лише від скоєних гріхів і лише на користь

тих, кого Він визнає за якістю їхньої віри. Вони були фактично *знищені* у 70 році військами Риму, вони та їхнє місто Єрусалим, і це було вдруге після руйнування, спричиненого Навуходоносором у 586 році. Цією дією Бог дав доказ того, що стародавній союз припинився з смертю Ісуса Христа, де в Єрусалимі завеса розділення храму була роздerta навпіл, зверху вниз, таким чином показуючи, що дія походила від самого Бога.

23б - *виникне зухвалий і хитрий король*

Це Божий опис папства, яке характеризується, згідно з Дан.7:8, своєю *зарозумілістю*, а тут – *зухвалістю*. Він додає і *лукавить*. Штучність полягає в тому, щоб приховати правду та надати вигляду того, ким ми не є. Хитрість використовується, щоб обдурити ближнього, це те, що послідовні папи роблять.

Дан 8:24 *Його сила зростає, але не через його власну силу; він зробить неймовірне спустошення, він досягне успіху в своїх починаннях, він знищить можновладців і людей святих.*

24а- *Його сила зростає*

Дійсно, описаний у Дан.7:8 як « *маленький ріг* », вірш 20 приписує йому « *більший вигляд, ніж інші* ».

24б- *але не своєю силою*

І тут історія підтверджує, що без збройної підтримки монархів папський режим не міг би існувати. Першою підтримкою був Хлодвіг, король франків з династії Меровінгів, а після нього — король династії Каролінгів і, нарешті, династії Капетингів, підтримки французької монархії рідко бракувало. І ми побачимо, що ця підтримка має свою ціну. Це буде зроблено як приклад обезголовлення французького короля Людовика 16, королеви Марії Антуанетти, монархістів-придворних і римо-католицького духовенства, головним чином відповідальних за це, гільйотини, встановленої у Франції у столиці та провінційних містах, французькими революціонерами між 1793 р. і 1794 р.; дві епохи «терорів», кривавими літерами вписані в пам'ять людства. У Одкр.2:22 це божественне покарання буде пророковано такими словами: *Ось Я кину її на ложе і пошлю велике горе має тих, хто чинить перелюб з нею, якщо вони не покаються у своїх ділах. Я її дітей уб'ю; і всі Церкви пізнають, що Я Той, Хто досліджує уми та серця, і Я винагороджу кожному згідно з вашими ділами.*

24с- *він сіє неймовірний хаос*

На землі їх ніхто не злічить, але на небі Бог знає точну кількість і в годину кари Страшного суду всі вони будуть спокутовані, від найменших до найстрашніших, своїми авторами.

24г - *він досягне успіху в своїх починаннях*

Як він міг не досягти успіху, коли Бог дав йому цю роль, щоб покарати гріхи, вчинені його людьми, які стверджують, що Ісус Христос здобув спасіння?

24-й - *він знищить могутніх і людей святих*

Видаючи себе за представника Бога на землі та погрожуючи їм відлученням, яке закриє їм вхід на небо, папство домагається підпорядкування великих і монархів західної землі, а ще більше – малих,

багатих чи бідних. , але всі неосвічені через їхнє невір'я та байдужість до божественних істин.

Від початку епохи Реформації, розпочатої після Петра Вальдо в 1170 році, папський режим відреагував люто, підбурюючи проти вірних слуг Бога, єдиних справжніх святих, завжди мирних і мирних, вбивчі католицькі ліги, підтримувані судами інквізиція його фальшивої святості. Судді в капюшонах, які таким чином наказали жахливі тортури святим та іншим, усі звинувачені в ересі проти Бога та Риму, усі повинні будуть відповісти за свої вимоги перед істинним Богом у годину щойно пророкованого остаточного суду. в Дан.7: 9 і Одкр.20:9 до 15.

Дан 8:25 *Через його процвітання та успіх своїх задумів він матиме гордість у своєму серці, і він знищить багатьох тих, хто жив мирно, і він піднесеться проти голови князів. але він буде зламаний, без зусилля жодної руки.*

25a- *Через його процвітання та успіх його хитрощів*

Це процвітання свідчить про його збагачення, яке вірш пов'язує з його хитрощами . Насправді ми повинні вдаватися до хитрощів , коли ми малі та слабкі, щоб отримати багатих людей, гроші та будь-яке багатство, перераховане в Одкр. 18:12 і 13.

25b - *у нього буде зарозумілість в серці*

Це, незважаючи на урок, який дає досвід царя Навуходоносора в Дан.4 і, що більш трагічний, досвід його онука Валтасара в Дан.5.

25c- *він знищить багатьох людей, які жили мирно*

Мирний характер є плодом справжнього християнства, але лише до 1843 року. Бо до цієї дати, і головним чином, до кінця Французької революції, наприкінці 1260 років правління папи, пророченого в Дан.7:25, фальшива віра характеризується жорстокістю, яка нападає або відповідає на жорстокість. Лише в такі часи лагідність і мир мають значення. Правила, встановлені Ісусом, не змінилися з апостольських часів, обраний – це вівця, яка приймає жертву, а не м'ясник.

25d- *і він повстане проти вождя вождів*

З такою точністю сумніви більше не допускаються. Лідер , цитований у віршах 11 і 12, справді є Ісусом Христом, *Царем царів і Господом панів, який з'являється у славі свого повернення в Одкр.19:16.* І саме в нього римське папство відібрало законне вічне священство.

Дан 8:26 *І видіння вечора та ранку, про яке говориться, правдиве. З вашого боку, збережіть це видіння в секреті, тому що воно відноситься до далеких часів.*

26a- *І видіння вечорів і ранків, про які йде мова, правдиве*

Ангел засвідчує божественне походження пророцтва про «2300 вечір-ранок» у вірші 14. Тому він звертає увагу, нарешті, на цю загадку, яку мають висвітлити та зрозуміти вибрані святі Ісуса Христа, коли настане час прибув, щоб зробити це.

26b- *Зі свого боку, тримайте це видіння в секреті, тому що воно відноситься до далеких часів*

Дійсно, між часами Даниїла і нашими минуло приблизно 26 століть. І тому ми опиняємось у **часі кінця**, коли ця таємниця має бути висвітлена; це буде зроблено, але не раніше вивчення Дан.9, яке дасть суттєвий ключ до виконання запропонованих розрахунків.

Дан 8:27 *Я, Даниїл, був багато днів знесилений та хворий; тоді я встав і зайнявся царськими справами. Я був вражений видінням, але ніхто про це не знав.*

27а – Ця деталь, яка стосується здоров'я Даниїля, не є нічого особистого. Це перекладає для нас надзвичайну важливість отримання інформації від Бога щодо пророчених 2300 вечорів-ранків; бо так само, як хвороба може призвести до смерті, незнання загадки засудить останніх християн, які житимуть у **час кінця**, на вічну духовну смерть .

Даниїл 9

Дан 9:1 *У перший рік Дарія, сина Ахашвероша, з роду мідійського, який став царем царства халдейського,*

1а- Згідно зі свідченням очевидця Даниїла, тому незаперечним, ми дізнаємося, що цар Дарій з Дан.5:30 є сином Ахашвероша, з роду мідійців; тому перський цар Кір 2 ще не змінив його. У перший рік його правління він завоював Вавилон, відібравши його у халдеїв.

Дан 9:2 *у перший рік його правління я, Даниїл, побачив у книгах, що для руїн Єрусалиму має пройти сімдесят років, згідно з числом років, про які Господь сказав Єремії, пророку.*

2а – Даниїл посилається на пророчі писання Єремії, пророка. Він дає нам прекрасний приклад віри та довіри, які об'єднують слуг Божих під його поглядом. Таким чином він підтверджує ці слова з 1 Коринфянам 14:32: *Духи пророчих коряться пророкам* . Даниїл прожив у Вавилоні більшу частину 70 років, пророкованих про депортацію єврейського народу. Його також цікавить тема повернення до Ізраїлю, яка, за його словами, має бути досить близькою. Щоб отримати відповіді від Бога, він звертається з чудовою молитвою, яку ми збираємося вивчити.

Зразок молитви віри святого

Перший урок цього розділу 9 Даниїла полягає в тому, щоб зрозуміти, чому Бог хотів, щоб він з'явився в цій частині книги Даниїла.

У Дан.8:23 через пророче оголошення про *знищених грішників* ми отримали підтвердження того, що євреї народу Ізраїль були знову засуджені та знищені вогнем римлянами в 70 році, через усе те, що Даниїл збирається

зізнатися у своєму молитва. Хто був цей Ізраїль, представлений у першому союзі з живим Богом від Авраама до 12 апостолів і учнів Ісуса Христа, який сам був євреєм? Лише зразок усього людства, тому що з Адама люди були однакові, за винятком кольору шкіри, який коливався від дуже світлого до дуже темного. Але незалежно від їхньої раси, етнічної приналежності, речей, що передаються генетично від батька і матері до синів і дочок, їх психічна поведінка ідентична. Відповідно до принципу здирання листочків ромашки «Я кохаю тебе, трохи, багато, пристрасно, шалено, зовсім ні», чоловіки відтворюють цю гаму почуттів до живого Бога, Творця всього суцього, коли він відкриває його існування. Крім того, великий Суддя бачить серед тих, хто стверджує, що походить від нього, вірних людей, які люблять його і слухаються його, інших, які стверджують, що люблять його, але не слухаються його, інших, які живуть своєю релігією байдуже, ще інших, які живуть нею з жорстке і їдке серце, що робить їх фанатиками і, в крайньому випадку, вони не терплять протиріч і тим більше докорів і підтримують вбивство нестерпного супротивника. Така поведінка була виявлена серед євреїв, як і досі серед людей по всій планеті Земля та в усіх релігіях, які, однак, не є рівноправними.

Молитва Даниїла постає перед вами запитанням, у якому з цих способів поведінки ви впізнаєте себе? Якщо це не той, хто любить Бога і слухається його як свідчення своєї вірності, поставте під сумнів своє уявлення про віру; покайтеся і віддайте Богові щирий і справжній плід покаяння, як це зробить Даниїл.

Друга причина присутності цієї молитви в цьому розділі 9 полягає в тому, що там розглядається і розвивається причина останнього знищення Ізраїлю в 70 році римлянами: перше пришестя Месії на землю людей . І відкинувши цього Месію, єдиною вадою якого була досконалість його діл, яка засуджувала їх, релігійні провідники збудили людей проти нього, наклепницькими звинуваченнями, які всі розвіяні та суперечать фактам. Тож вони заснували своє останнє звинувачення на божественній правді, звинувативши його, людину, у тому, що вона називає себе Сином Божим. Душі цих релігійних провідників були чорні, як вугілля палаючого вогнища, яке знищить їх у час праведного гніву. Але найбільша провина євреїв полягала не в тому, що вони вбили його, а в тому, що не впізнали його після божественного воскресіння. Зіткнувшись із чудесами та добрими справами, які чинили його дванадцять апостолів, вони загартувалися, як фараон свого часу, і засвідчили це, стративши вірного диякона Стефана, якого вони побили камінням, цього разу не звертаючись до римлян.

Третя причина цієї молитви полягає в тому, що вона відіграє роль останнього сумного спостереження в кінці довгого досвіду, пережитого у стосунках з Богом ; свідчення, своєрідний заповіт, залишений єврейським альянсом решті людства. Бо саме в цьому переселенні до Вавилону припиняється демонстрація, підготовлена Богом. Це правда, що євреї повернуться на свою національну землю, і що певний час Бог буде шанувати і слухатися, але лояльність швидко зникне, аж до

того, що їхнє виживання можна буде виправдати лише як останню перевірку віри, засновану на першому. прихід Месії, тому що він повинен бути сином Ізраїля, євреєм серед євреїв.

Четверта причина для цієї молитви ґрунтується на тому факті, що всі заявлені та визнані помилки були здійснені та відновлені християнами в їхню епоху, від відмови від суботи 7 березня 321 року до нашого часу . Остання офіційна установа, благословенна з 1873 року та окремо з 1844 року, не уникла прокляття часу, оскільки Ісус вирвав її в 1994 році. Вивчення останніх розділів Даниїла та книги Одкровення пояснить ці дати та останні таємниці.

А тепер давайте уважно послухаємо, як Даниїл звертається до Всемогутнього Бога.

***Дан 9:3** Я звернув своє обличчя до Господа Бога, щоб я звернувся до молитви та благання, до посту, і взяв верету та попіл.*

За – Даниїл уже старий, але його віра не слабшає, а його зв'язок з Богом зберігається, живиться та підтримується. У його випадку, оскільки його серце глибоко щире, піст, веретища та попіл *несуть* справжнє значення. Ці практики вказують на силу бажання людини бути почутим і дарованим Богом. Піст показує перевагу, надану Божій відповіді, порівняно з насолодою їжі. У цьому підході є ідея сказати Богу, що я більше не хочу жити без твоєї відповіді, не доходячи до самогубства.

***Дан 9:4** Я молився до Господа, Бога мого, і сповідався Йому: Господи, Боже великий і страшний, що бережеш заповіта Твого, і милуєш тих, хто любить Тебе і береже Твої заповіді.*

4а- *Господь, великий і страшний Бог*

Ізраїль перебуває у вигнанні у Вавилоні і заплатив, щоб дізнатися, що Бог великий і дивовижний.

4b- *Ти, що дотримуєшся свого завіту і милуєш тих, хто любить тебе і дотримується твоїх заповідей!*

Даніель показує, що він знає Бога, оскільки він черпає свої аргументи з тексту другої з десяти Божих заповідей, яку нещасні католики не знають протягом століть темряви, тому що папство суверенно взяло на себе ініціативу вилучити це з його версія десяти заповідей, тому що була додана заповідь, зосереджена на плоті, щоб зберегти число десять; прекрасний приклад нахабства й обману, викритих у попередньому розділі.

***Дан 9:5** Ми згрішили, ми чинили беззаконня, ми були злими та непокірними, ми відвернулися від Твоїх заповідей і Твоїх присудів.*

5а- Ми не можемо бути правдивішими та яснішими, оскільки це помилки, які призвели Ізраїль до депортації, за винятком того, що Даниїл і троє його товаришів не були винними в цьому типі помилок; це не заважає йому підтримувати справу свого народу, несучи з собою тягар своєї провини.

Саме тоді ми повинні у 2021 році усвідомити, що ми також, християни, служимо цьому самому Богові, Який не змінюється згідно з його

проголошенням у Мал.3:6: *Бо Я Господь, Я не змінююся; і ви, сини Якова, не були знищені*. Доречно було б сказати «ще не спожито». Оскільки Малахія написав ці слова, Христос з'явився, діти Якова відкинули його і віддали на смерть, і, згідно зі словом, пророченим у Дан.8:23, вони були знищені в 70 році римлянами. І якщо Бог не зміниться, то це означає, що невірні християни, які порушують його заповіді, в тому числі, в першу чергу, освячену суботу, будуть вражені ще сильніше, ніж євреї та національні євреї свого часу.

Дан 9:6 *Ми не слухали твоїх рабів пророків, що говорили твоїм іменем до наших царів, до наших князів, до наших батьків та до всього народу землі.*

ба – Це правда, євреї винні в цих речах, але що ми можемо сказати про християн, які навіть в останній установі, встановленій ним, винні в тих самих діях?

Дан 9:7 *Твоя, Господи, правда, а наша ганьба в цей день для мужів Юди, і для мешканців Єрусалиму, і для всього Ізраїля, і для близьких і для далеких, у всіх країнах, де ти гнав їх через невірність, якою вони були винні перед тобою.*

7а- Покарання Ізраїлю було жахливим, було багато смертей, і лише ті, хто вижив, мали шанс бути депортованими до Вавилону, а звідти розсіяними по країнах Халдейської імперії та Перської імперії, яка його змінила. Єврейська нація розчинилася в чужих землях, але, згідно зі своєю обіцянкою, Бог скоро возз'єднає євреїв на їхній національній землі, на землі їхніх батьків. Яку силу і силу має цей живий Бог! У своїй молитві Даниїл висловлює все покаяння, яке ці люди повинні продемонструвати перед поверненням на свою святу землю, але лише тоді, коли Бог буде на їхньому боці.

Даниїл визнає юдейську невірність, покарану Богом, але тоді яке покарання для християн, які роблять те саме? депортація чи смерть?

Дан 9:8 *Господи, сором перед нами, перед нашими царями, перед нашими князями та перед нашими батьками, бо ми згрішили перед Тобою.*

8а- Цитується страшне слово, слово «гріх». Хто може покласти край гріху, який спричиняє такі великі страждання? Цей розділ дасть відповідь. Урок, який варто вивчити та запам'ятати: Ізраїль постраждав від наслідків вибору та поведінки царів, лідерів і батьків, які ним правили. Отже, ось приклад, коли непокору корумпованим лідерам можна заохотити, щоб залишитися під Божим благословенням. Це вибір, який зробили Даниїл і три його товариші, і вони благословенні за це.

Дан 9:9 *Нехай у Господа, Бога нашого, милосердя та прощення, бо ми були неслухняні Йому.*

10а – У ситуації гріха залишається лише одна надія; покладайся на доброго, милосердного Бога, щоб Він дарував Своє прощення. Процес безперервний, євреї старого союзу і християнин нового мають однакову потребу в прощенні. І тут Бог готує відповідь, за яку йому доведеться дорого заплатити.

Дан 9:10 *Ми не слухалися голосу Господа, нашого Бога, щоб виконувати закони Його, які Він дав нам через Своїх рабів пророків.*

10а – Це також стосується християн у 2021 році.

Дан 9:11 *Увесь Ізраїль переступив Закон Твій, і не слухав Твого голосу. Тоді вилилися на нас прокляття та прокляття, написані в законі Мойсея, раба Божого, бо ми згрішили перед Богом.*

11а – У законі Мойсея Бог справді застерігав Ізраїль від непослуху. Але після нього пророк Єзекіїль, сучасник Даниїла, депортований через 13 років після Даниїла, тобто через 5 років після того, як цар Єгояхін, брат Єгоякіма, якого він змінив, опинився в полоні на річці Хевар, розташованій між Тигром і Євфрат. Там Бог надихнув його і змусив написати повідомлення, які ми сьогодні знаходимо в нашій Біблії. І саме в Ezé.26 ми знаходимо послідовність покарань, модель яких застосована духовно, але не тільки, у семи сурмах Апокаліпсису в Одкр.8 і 9. Ця дивовижна подібність підтверджує, що Бог насправді не змінюється. Гріхи караються в новому завіті так само, як і в старому.

Дан 9:12 *Він виконав слова, які говорив проти нас і проти наших володарів, що правили нами, і навів на нас велике лихо, якого ніколи не було під усім небом, той, хто прибув до Єрусалиму.*

12а – Бог не ослаб, він виконує свої оголошення про благословення чи прокляття з однаковою ретельністю, і « лихо », яке вразило народ Даниїла, має на меті попередити народи, які дізнаються про це. Але що ми бачимо? Незважаючи на свідчення, написане в Біблії, цей урок залишається ігнорованим навіть тими, хто його читає. Запам'ятайте це повідомлення: Бог готує для євреїв, а після них, для християн, два інших великих лиха, які будуть розкриті в решті книги Даниїла.

Дан 9:13 *Як написано в законі Мойсея, усе це лихо прийшло на нас; і не молилися ми до Господа, Бога нашого, і не відвернулися від своїх беззаконь, і не зважали на правду Твою.*

13а – Зневага до того, що Бог написав у Біблії, також є постійною, у 2021 році християни також винні в цій провині, і вони вірять, що Бог не збирається їм суперечити. Вони також не відвертаються від своїх беззаконь і не є більш уважними до біблійної істини, але такої важливої для нашого часу кінця, її пророчої істини, відкритої інтенсивно та зрозуміло, оскільки ключі до розуміння містяться навіть у самій Біблії.

Дан 9:14 *Господь стежив за цим лихом, і навів його на нас, бо справедливий Господь, Бог наш, у всьому, що Він учинив, але ми не слухалися Його голосу.*

14а – Що ще я можу сказати? По правді кажучи! Але добре знайте, що для сучасного людства Бог приготував набагато більшу біду і з тієї ж причини. Це відбудеться між 2021 і 2030 роками у формі ядерної війни, божественна місія якої полягає в тому, щоб убити третину людей згідно з Одкр.9:15.

Дан 9:15 *А тепер, Господи, Боже наш, що вивів Свій народ із єгипетської землі Своєю могутньою рукою, і зробив Своє ім'я таким, яким воно є сьогодні, ми згрішили, ми вчинили беззаконня.*

15а – Даниїл нагадує нам, чому Бог засуджує невір'я. Існування єврейського народу на землі свідчить про цей надзвичайний факт завдяки надприродній силі, вихід єврейського народу з Єгипту. Вся їхня історія заснована на цьому дивовижному факті. Ми не маємо можливості бути

свідками цього виходу, але ніхто не може заперечити, що нащадки цього досвіду все ще є серед нас сьогодні. І щоб краще використовувати це існування, Бог віддав цих людей нацистській ненависті під час Другої світової війни. Таким чином увага людства була спрямована на вцілілих, які в 1948 році отримали своє переселення на землю своєї давньої батьківщини, втраченої в 70 році. Бог тільки дозволив впасти на їхні голови словами їхніх батьків, які сказали римському наміснику Понтію Пілату про Ісуса, щоб домогтися його смерті, я цитую «нехай його кров впаде на нас і на наших дітей». Бог відповів їм на лист. Але християни всіх конфесій ганебно проігнорували цей божественний урок, і ми можемо зрозуміти чому, оскільки всі вони поділяють своє прокляття. Євреї відмовлялися від Месії, а християни зневажали його закони. Отже, Боже засудження обох є цілком виправданим.

Дан 9:16 *Господи, за великою милістю Твою, нехай відвернеться гнів Твій та лютість Твоя від міста Твого Єрусалиму, від святої гори Твоїєї! бо через наші гріхи та беззаконня наших батьків Єрусалим і твій народ — ганьба для всіх, хто навколо нас.*

16а – Даниїл тут наводить аргумент, який Мойсей представив Богові: що скажуть люди, які будуть свідками покарання його народу? Бог усвідомлює цю проблему, оскільки Він сам проголошує про євреїв устами Павла в Рим.2:24: «*Бо ім'я Боже зневажається через вас між поганями, як написано* . Він посилається на текст Єз.16:27: *І ось, Я простяг Свою руку на вас, Я зменшив частку, яку призначив вам, Я віддав вас на волю ваших ворогів, дочок Філістимляни, які соромилися вашої злочинної поведінки* . У своєму співчутті Даниїлу ще багато чого належить дізнатися про Божий суд над його містом Єрусалимом. Але коли він каже: «*Єрусалим і ваш народ — ганьба для всіх, хто нас оточує* », він не помиляється, бо якби покарання Ізраїлю породило в язичниках рятівний страх і бажання служити цьому правдивому Богові, покарання б мав справжній інтерес. але цей сумний досвід приніс незначні плоди, оскільки ми завдячуємо цьому наверненню царя Навуходоносора та царя Дарія Мідянина.

Дан 9:17 *А тепер, Боже наш, вислухай молитву та благання раба Твого, і ради Господа нехай засяє лице Твоє над спустошеною святинією Твоюю.*

17а – Те, про що Даниїл просить, буде виконано, але не тому, що Бог любить його, а просто тому, що це повернення до Ізраїлю та відбудова храму є в його проекті. Однак Даниїл не знає, що храм, який фактично буде відбудований, буде знову знищений у 70 році римлянами. Ось чому інформація, яку він отримує в цьому розділі 9, вилікує його від тієї самої єврейської важливості, яку він досі надає кам'яному храму, побудованому в Єрусалимі; храм плоті Христа незабаром зруйнує його, і з цієї причини він буде знову знищений у 70 році римськими військами.

Дан 9:18 *Боже мій, послухай і почуй! Відкрий очі і подивися на наші руїни, подивися на місто, над яким твоє ім'я кличе! Бо не через нашу праведність ми приносимо Тобі свої благання, але через Твою велику милість.*

18а – Це правда, що Бог вибрав Єрусалим, щоб зробити його місцем, освяченим Його славною присутністю. Але місце святе лише тоді, коли там

стоїть Бог, а з 586 року цього вже не було. І, навпаки, руїни Єрусалиму та його храму свідчили про неупередженість його правосуддя. Цей урок був необхідний людям, щоб дивитися на правдивого Бога як на живу істоту, яка бачить, судить і реагує на відміну від ідолопоклонницьких язичницьких божеств, які мають відношення лише до злих ангелів табору диявола. Вірна людина служить Богові, але невірна людина використовує Бога, щоб надати собі релігійної легітимності по відношенню до оточуючих. Співчуття Бога, до якого звертається Даниїель, є справжнім, і незабаром він дасть найпрекрасніший доказ цього в Ісусі Христі.

Дан 9:19 *Господи, послухай! Господи, прости! Господи, зверни увагу! Дійте і не зволікайте, бо вам, Боже! Бо твоє ім'я покликане на твоєму місті та на твоїм народі.*

19а – Похилий вік Даниїла виправдовує його наполягання, тому що, як і для Мойсея, його найдорожче особисте бажання полягає в тому, щоб мати можливість відчути це повернення на свою «святую» землю. Він бажає бути свідком відбудови святого храму, який знову принесе славу Богові та Ізраїлю.

Дан 9:20 *І все ж я говорив, і молився, і визнав свій гріх та гріх мого народу Ізраїля, і приніс свої благання до Господа, Бога мого, за святую гору Бога мого.*

20а – Не дивно, що Бог любить Даниїла, це взірець смирення, яке зачарує його і відповідає критерію святості, якого він вимагає. Кожна людина помиляється, поки живе в тілі з плоті, і Даниїель не є винятком. Він зізнається у своїх гріхах, усвідомлюючи свою надзвичайну слабкість, як і ми всі. Але його особиста духовна якість не може покрити гріх людей, тому що він лише людина, сама недосконала. Рішення прийде від Бога в Ісусі Христі.

Дан 9:21 *Я все ще говорив у молитві, коли чоловік Гавриїл, якого я раніше бачив у видінні, підлетів до мене під час вечірньої жертви.*

21а – Час, вибраний Богом для візиту Гавриїла, це час вечірньої жертви, тобто час постійного жертвоприношення ягняти, яке пророкує вечір і ранок майбутнього добровільного жертвування абсолютно святого і невинного тіла Ісуса Христа. Він помре на хресті, щоб спокутувати гріхи своїх єдиних обранців, які складають його єдиний справжній народ. Таким чином, встановлено зв'язок із одкровенням Даниїлу, яке буде подано нижче.

Кінець молитви: Божа відповідь

Дан 9:22 *Він навчав мене і говорив зі мною. Він сказав мені: Даниїле, я прийшов зараз, щоб відкрити твоє розуміння.*

22а- Вираз «відкрити свій інтелект» означає, що до того часу розвідка була закрита. Ангел говорить про Божий план спасіння, який був прихований до часу його зустрічі з обраним Богом пророком.

Дан 9:23 *Коли ти почав молитися, то пролунав той голос, і я прийшов, щоб сказати тобі. бо ти кохана. Зверніть увагу на слово, і зрозумійте видіння!*

23а- *Коли ви почали молитися, вийшло слово*

Бог небесний все організував, момент зустрічі в годину вічного, і ангел Гавриїл називає Христа «Словом», як це зробить Іван на початку свого

Євангелія: Слово стало *тілом* . Ангел приходять, щоб сповістити йому «Слово», що означає, що він приходять, щоб сповістити йому про пришествя Христа, пророченого Мойсеєм згідно з Повторенням 18:15 до 19: Господь, Бог твій, *підійме тебе з-поміж тебе* . , *між своїми братами пророк, як я: ти будеш його слухати!* Так відповість він на те, що ти просив Господа, Бога свого, на Хориві в день зібрання, коли ти сказав: *Нехай я більше не слухаю голосу Господа, Бога мого, і нехай більше не бачу цього великого огню, щоб не вмерти.* Господь сказав мені: *Те, що вони сказали, добре. Я підійму для них із їхніх братів Такого пророка, як ти , Я вкладу свої слова в його уста, і він скаже їм усе, що Я йому накажу .* *І якщо хтось не послухає моїх слів, які він говорить від мого імені, я притягну його до відповідальності.* Але пророк, який матиме нахабство промовляти від мого імені те слово, яке я не наказав йому говорити, або хто буде говорити від імені інших богів, той пророк буде покараний смертю.

Цей текст є основоположним для розуміння провини євреїв у їхній відмові від Месії Ісуса, оскільки він відповідав усім критеріям, пророченим про його прихід. Взятий серед людей і передавач божественного слова, Ісус відповідав цьому опису, і чудеса, які він творив, свідчили про божественну дію.

23б- *для вас коханий*

Чому Бог любить Даниїла? Просто тому, що Деніел любить його. Любов є причиною того, чому Бог створив життя для вільних створінь на його очах. Саме його потреба в любові виправдала дуже високу ціну, яку йому доведеться заплатити, щоб отримати її від деяких зі своїх людських земних створінь. І ціною його смерті, яку йому доведеться заплатити, ті, кого він вибере, стануть його вічними супутниками.

23с- *Зверніть увагу на слово, і зрозумійте видіння!*

Яке це слово, слово ангела чи божественне «Слово», приховане у Христі? Безперечно те, що обидва можливі і доповнюють один одного, оскільки видіння стосуватиметься «Слова», яке прийде у плоті в Ісусі Христі. Тому розуміння повідомлення є надзвичайно важливим.

Пророцтво про 70 тижнів

Дан 9:24 *Сімдесят тижнів призначено для твого народу та для твого святого міста, щоб припинити злочини та покінчити з гріхами, щоб спокутувати провину та принести вічну праведність, щоб запечатати видіння та пророка, і помазати святая святих.*

24а — *Сімдесят тижнів відірвані від твого народу і від твого святого міста*

Єврейське дієслово «hatac» у першому значенні означає різати або нарізати ; і тільки в переносному значенні «визначати або виправляти». Я зберігаю перше значення, тому що воно надає значення цій дії Авраама, який конкретизує свій союз із Богом через жертву, у Бут.15:10: *Аврам узяв усіх цих тварин, розрізав їх посередині та поклав кожену частину окремо до інші; але він не поділяв птахів* . Цей обряд ілюстрував союз між Богом і його слугою. Ось чому це дієслово «різати» набуде свого повного значення в

«союзи, укладеному з багатьма на тиждень» у вірші 27. Ці «багато» є національними євреями, для чиєї користі віра в Христа розп'ятого представлений першим. Другий інтерес цього дієслова cut полягає в тому, що 70 тижнів років у цьому розділі 9 вирізані на «2300 вечір-ранок» Дан.8:14. І з цієї хронології випливає урок, який ставить християнську віру перед єврейською. Таким чином Бог навчає нас, що в Ісусі Христі Він віддає Своє життя, щоб відкупити його за кожного віруючого, гідного його спасіння в усьому людстві. Старий завіт мав зникнути, коли Ісус пролив свою кров , щоб розірвати свій новий завіт з обраними всієї землі.

Книга Даниїла має на меті навчити цьому універсальному спасінню, представляючи нам навернення сучасних царів Даниїла; Навуходоносора, мідянина Дарія та перса Кіра.

Послання є урочистим попередженням, яке загрожує єврейському народу та його священному місту Єрусалиму, якому дається крайній термін у 70 тижнів. І тут код Єз.4:5-6 дає один день для одного року, тривалість якого відповідає всім 490 рокам. Даниїлу, мабуть, важко зрозуміти значення загрози його місту, яке вже в руїнах.

24b- *припинити провини і покласти край гріхам*

Уявіть, що відбувалося в голові Даниїла, коли він почув ці речі, коли він щойно звернувся до Бога в молитві про прощення своїх гріхів і гріхів свого народу. Він швидко зрозуміє, що це таке. Але ми самі добре розуміємо висловлену божественну вимогу. Бог хоче отримати від Своїх обраних, щоб Він спас, щоб вони більше не грішили, щоб вони поклали край своїм порушенням Його законів, таким чином поклавши край гріхам відповідно до того, що буде написано апостолом Іваном у 1 Івана 3: 4: *Кожен, хто грішить, порушує закон, а гріх є порушенням закону* . Ця мета звернена до людей, які повинні боротися зі своєю злою природою, щоб більше не грішити.

24c- *спокутувати беззаконня і принести вічну справедливість*

Для єврея Даниїла це повідомлення згадує обряд «дня спокути» — щорічного свята, де ми святкуємо усунення гріхів через жертвопринесення козла. Цей типовий символ гріха представляв Грецію в Дан.8, і його присутність помістила пророцтво в духовну атмосферу цього «дня спокути». Але як смерть козла може усунути гріхи, якщо смерть інших тварин, принесених у жертву протягом року, не змогла їх усунути? Відповідь на цю дилему дається в Євр.10:3-7: *Але спогад про гріхи щороку відновлюється цими жертвами; бо неможливо, щоб кров биків і козлів зняла гріхи* . Тому Христос, увійшовши у світ, сказав: *Жертви й приношення не хочеш, але тіло Ти створив Мені ; Ти не прийняв цілопалення чи жертви за гріх. Тоді я сказав: Ось я йду (у сувої книги йдеться про мене), щоб зробити, Боже воля твоя* . Пояснення апостола Павла дуже чіткі й логічні. З цього випливає, що Бог залишив для Себе, в Ісусі Христі, роботу спокутування гріхів, сповіщену ангелом Гавриїлом Даниїлу. Але де був Ісус Христос у цьому обряді «дня спокути»? Його досконала особиста невинність, яка символічно зробила його пасхальним агнцем Божим, який бере на себе гріхи світу, піклувався про гріхи своїх обранців, символізованих козлом обряду

спокути. Ягня сховав коза, щоб ягня померло за козу, яку він доглядав. Приймавши Свою смерть на хресті, щоб спокутувати гріхи Своїх вибраних, гріхи, за які він відповідав, у Христі Бог дав їм найпрекрасніший доказ своєї любові до них.

24d- *і принести вічну справедливість*

Це щасливий наслідок смерті Месії-рятувальника. Ця праведність, яку людина, починаючи з Адама, не могла створити, приписується обраним, щоб через їхню віру в цей прояв божественної любові, через чисту благодать, досконала праведність Ісуса Христа могла бути приписана їм спочатку... до битви. Віра перемагає гріх. І коли це повністю зникає, кажуть, що справедливість Христа передається. Учень стає схожим на свого Учителя. Саме на цих доктринальних основах була побудована віра апостолів Ісуса. До того, як час і темні сили перетворять їх, розширюючи таким чином вузький шлях, якому навчав Ісус Христос. Ця **праведність** буде **вічною** лише для вірних обраних, тих, хто чує і відповідає в покорі Божим праведним вимогам.

24-й - *щоб запечатати видіння і пророка*

Або, щоб видіння сповнилося появою проголошеного пророка. Дієслово запечатати натякає на печать Бога, яка, таким чином, надає пророцтву та пророку, який представить себе повний і незаперечний божественний авторитет і легітимність. Робота, яка має бути виконана, запечатана її божественною царською печаткою. Символічне число цієї печатки – «сім: 7». Воно також вказує на повноту, яка характеризує природу Бога-творця та природу Його Духа. Основою цього вибору є побудова його проекту протягом семи тисяч років, тому він розділив час на тижні по сім днів, як сім тисяч років. Таким чином, пророцтво про 70 тижнів надає роль числу (7), печатці живого Бога в Одкр.7. Наступні вірші підтвердять важливість цього числа «7».

24f- *і помазати Святеє Святих*

Це помазання Святого Духа, яке Ісус отримує під час свого хрещення. Але давайте не помилятися, голуб, який сів на нього з неба, мав лише одну мету: переконати Івана, що Ісус справді був проголошеним Месією; Небо свідчить про нього. На землі Ісус завжди був Христом, і у формі вибраних запитань, які ставили священикам, його навчання в синагозі у віці 12 років є доказом цього. Для його народу, серед якого він народився і виріс, його офіційна місія мала розпочатися з моменту його хрещення восени 26 року, а він мав віддати своє життя навесні 30 року. Титул Святе Святих означає згідність, оскільки він утілює у формі плоті живого Бога, який наводив жах на євреїв за часів Мойсея. Але живе Святе Святих мало матеріальний символ на землі; найсвятіше місце або святилище єрусалимського храму. Це був символ неба, цього недоступного для людства виміру, де стоять Бог і його ангели. Місце божественного суду та місце його престолу, Бог як Суддя чекав крові Христа, щоб підтвердити прощення гріхів обраних, обраних протягом 6 тисячоліть, встановлених для цього вибору. Таким чином смерть Ісуса сповнила остаточне «свято спокути». Було отримано прощення, і всі стародавні жертви, схвалені Богом, підтверджені. Помазання

Святого Святих було здійснене в День Очищення шляхом окроплення кров'ю козла, убитого на віко милостині, вівтар, розташований над ковчегом, що містить порушені заповіді Бога. Для цієї дії раз на рік первосвященик був уповноважений проникати за завісу розлуки, у Святе Святих. Таким чином, після свого воскресіння Ісус приніс на небо спокуту своєю кров'ю, щоб отримати панування, право врятувати своїх обраних через зарахування справедливості та право засуджувати нерозкаяних грішників, у тому числі злих ангелів та їх лідера Сатану, диявола . Свята Святих, також позначаючи небо, кров, пролиту Ісусом на землі, дозволить йому, у Михаїлі, вигнати диявола та його демонів з неба, щось відкрито в Одр.12:9. Отже, помилка єврейського релігійного народу полягала в тому, що вони не зрозуміли пророчого характеру щорічного «дня спокути». Вони помилково вважали, що кров тварин, запропонована на цьому святі, може підтверджувати значення іншої тварини, пролитої протягом року. Людина, створена за образом Божим; тварина, породжена наземним життям, як ми можемо обґрунтувати рівність цінності для двох видів? Будучи Богом, Ісус Христос сам був оливою помазання, як Святий Дух, і, вознісшись на небо, Він приніс із собою помазання своєї легітимності, здобутої на землі.

Ключ до розрахунків

Дан 9:25 *Отже, знай і розумій! Від часу, коли було проголошено слово, що Єрусалим буде відбудований для Помазанця, до Провідника, сім тижнів і шістдесят і два тижні тому, місяця та рови будуть відновлені, але у важкі часи.*

25a- *Тоді знайте це і зрозумійте!*

Ангел має рацію, запрошуючи Даниїла до уваги, оскільки він звертається до даних, які вимагають великої духовної та інтелектуальної концентрації; тому що доведеться робити розрахунки.

25b- ***Від часу , коли слово оголосило, що Єрусалим буде відбудований для Помазанця, до Провідника***

Лише ця частина вірша є надзвичайно важливою, оскільки вона підсумовує мету видіння. **Бог дає Своєму народу, який чекає на свого Месію, можливість дізнатися, в якому році він з'явиться їм** . І цей момент, коли слово оголосило, що Єрусалим буде відбудований, повинен бути визначений відповідно до тривалості пророчених 490 років. Для цього указу про реконструкцію в книзі Ездри ми знаходимо три можливі укази, видані послідовно трьома перськими царями: Кіром, Дарієм і Артаксерксом. Виявляється, указ, встановлений останнім в – 458 році, допускає кульмінацію 490 року в 26 році нашої ери. Таким чином, цей указ Артаксеркса слід зберегти, беручи до уваги сезон, у якому він був написаний: весна згідно з Esd.7:9: *він покинув Вавилон у перший день першого місяця, і він прибув до Єрусалиму на першого дня п'ятого місяця, добра рука його Бога була на ньому* . Рік царського указу подано в Ездри. 7:7: *Багато синів Ізраїля, священиків і левітів, співаків, придверних і нетініян, також прийшли до Єрусалиму в сьомий рік царя Артаксеркса* .

Відхід указу є джерелом, Дух цілі для свого пророцтва, Великдень джерела, де Ісус Христос помер розп'ятим. Розрахунки приведуть нас до цієї мети.

25с- сім тижнів і шістдесят два тижні тому, місяця та рови будуть відновлені, але у важкі часи.

Спочатку у нас 70 тижнів. Ангел викликає 69 тижнів; 7 + 62. Перші 7 тижнів досягають кульмінації у часі відновлення Єрусалиму та храму, у нещасливі часи, тому що євреї працюють під постійними труднощами арабів, які прийшли осісти на території, звільненій після їхньої депортації. Цей вірш із Неем. 4:17 добре описує ситуацію: *ті, хто будував стіну, і ті, хто носив або вантажив тягарі, працювали однією рукою, а тримали зброю в іншій*. Це деталь, яка уточнюється, але головна виявляється на 70-му рахованому тижні.

⁷⁰ тиждень _

Дан 9:26 *А після шістдесяти двох тижнів буде знищено Помазанця, і він не матиме наступника, нічого для нього. Народ правителя, який прийде, знищить місто та святу святиню, і їхній кінець прийде, як потоп; Вирішено, що руйнування триватимуть до кінця війни.*

26а- *Після шістдесяти двох тижнів Помазаник буде відсічений*

Цим 62 тижням передують 7 тижнів, що означає, що справжнє повідомлення полягає в тому, що «після 69 тижнів» помазаник буде відсічений, але не будь-який помазаник, той, хто таким чином оголошений, сам втілює божественне помазання. Використовуючи формулу «а помазаник», Бог готує єврейський народ до зустрічі зі звичайною на вигляд людиною, далекою від божественних обмежень. Згідно з його притчею про виноградарів, Син Людський, син Господаря виноградника, з'являється перед виноградарями після того, як послав своїх посланців, які були перед ним і з якими вони погано поводитися. З людської точки зору, Ісус є лише помазаником, який представляє себе після інших помазанців.

Ангел сказав «після» загальної тривалості 69 тижнів, таким чином вказуючи на ^{70-й}. Таким чином, крок за кроком дані ангела спрямовують нас до весняної Пасхи 30 року, яка буде розташована в середині цього 70-го тижня днів-років.

26б- *і не матиме йому наступника*

Цей переклад є тим більше нелегітимним, що його автор, Л.Сегонд, уточнює на полях, що дослівний переклад такий: **для нього ніхто**. І для мене дослівний переклад цілком підходить, тому що він говорить про те, що насправді сталося в годину його розп'яття. Біблія свідчить, що самі апостоли перестали вірити в те, що Ісус був очікуваним Месією, тому що, як і решта єврейського народу, вони чекали войовничого месію, який вижене римлян з країни.

26с- *Народ лідера, який прийде, знищить місто та святиню*

Це є відповіддю Бога на спостережуване єврейське національне невір'я: *ніхто для нього*. Обурення проти Бога буде остаточно оплачено знищенням Єрусалиму та його фальшивою святістю; тому що з 30 року на

єврейській землі більше не було *святості* ; святиня більше не є єдиною. Для цієї дії Бог використав римлян, через яких єврейські релігійні лідери розпі'яли Месію, не наважуючись і не вміючи зробити це самі, в той час як вони знали без них побити камінням диякона Стефана “три роки і шість місяців”. ” пізніше.

26d- *і його кінець прийде, як повинь*

Тому в 70 році після кількох років римської облоги Єрусалим потрапив до їхніх рук, і сповнені нищівної ненависті, оживлені божественним запалом, вони несамовито знищили, як було оголошено, місто та святість, якої вже не було, аж доки там не залишилося каменя на камені на іншому , як Ісус оголосив перед своєю смертю в Матвія 24:2: *Але Він сказав їм: Чи бачите ви все це? Істинно кажу вам: не залишиться тут каменя на камені, який не буде зруйнований .*

26 - *вирішено, що руйнування триватимуть до кінця* ^{війни}

У Матвія 24:6 Ісус сказав: *Ви почуєте про війни та чутки про війни: стережіться, щоб не тривожитися, бо це має статися. Але це ще не кінець.* Після римлян війни тривали протягом двох тисяч років християнської ери, і тривалий час миру, яким ми насолоджувалися після закінчення Другої світової війни, є винятковим, але запрограмованим Богом. Таким чином, людство може виробляти плоди свого збочення до кінця своїх фантазій, перш ніж смертельно заплатити ціну.

Однак ми не повинні забувати, говорячи про римлян, що їхнє папське спадкоємство продовжить роботу поганського « *руйнівника* чи *спустошителя* », аж до кінця війни, яка ведеться проти обраних Христа Бога.

Дан 9:27 *Він укладе міцну угоду з багатьма на тиждень , і на половину тижня Він припинить жертову та хлібну жертову; І [буде] на крилі гидоти спустошення і навіть до винищення (або цілковитого знищення), і воно буде зламано, [згідно] з тим, що було постановлено, на спустошеній [землі] .*

27a- *Він укладе міцний союз з багатьма на тиждень*

Дух пророкує встановлення нового *завіту* ; воно *тверде* , бо стає основою спасіння, запропонованого аж до кінця світу. Під терміном «багато» Бог націлює на єврейських громадян, своїх апостолів і перших єврейських учнів, які вступають у його *заповіт* протягом останніх **семи років** кінцевого терміну, наданого єврейському народу, щоб офіційно прийняти або відкинути розп'ятого Месію. Саме ця угода «розрізана » у вірші 24 між Богом і розкаяними єврейськими грішниками. Восени 33 року, кінець останнього тижня, буде відзначений ще одним несправедливим і огидним актом, представленим побиттям камінням Стефана, нового диякона. Єдина його помилка полягала в тому, що він говорив євреям правду, яку вони не могли почути, тоді як Ісус вкладав свої слова в його уста. Побачивши вбитого послідовника своєї справи, Ісус записав офіційну національну відмову від його заступництва. З осені 33 року єврейські повстанці розпалювали гнів римлян, які звільнили блок від Єрусалиму в 70 році.

27b- *і на половину тижня він припинить жертову та приношення*

Цей момент у середині або *половині тижня* є весною 30, на яку спрямовано пророцтво про 70 тижнів. Це момент, коли виконуються всі дії, зазначені у вірші 24: **кінець гріху, його спокута, прихід пророка, який виконує видіння, встановлюючи свою вічну справедливість, і помазання воскреслого Христа, який возноситься на небо Переможцем і Всемогутній**. Спокутна смерть Месії згадується тут під аспектом наслідків, які вона тягне за собою: остаточне припинення *жертвоприношень* тварин і *жертвоприношень*, які приносяться ввечері та вранці в єврейському храмі, а також з ранку до вечора за гріхи людей. Смерть Ісуса Христа робить застарілими символи тварин, які прообразували його в Старому Завіті, і це суттєва зміна, спричинена Його жертвою. Розрив завіси храму, який Бог здійснює в момент смерті Ісуса, підтверджує остаточне припинення земних релігійних обрядів, а зруйнування храму в 70 році посилює це підтвердження. У свою чергу, щорічні єврейські свята, всі пророчі про його прихід, повинні були зникнути; але в жодному разі практика щотижневої суботи, яка отримує в цій смерті своє справжнє значення: вона пророкує цілестіальний відпочинок сьомого тисячоліття, який завдяки своїй перемозі Ісус Христос отримує для Бога та Його істинних обранців, яким Він приписує Свою досконалість. вічне правосуддя, цитоване у вірші 24.

Початок цього « *тижня* » днів-років відбувається восени 26 року з хрещенням Ісуса, якого хрестив Іван Хреститель.

27с- *I [буде] на крилі гидоти спустошення*

Вибачте, але ця частина вірша погано перекладена у версії L.Segond, оскільки вона була неправильно витлумачена. Беручи до уваги одкровення, подані в Апокаліпсисі Івана, я подаю свій переклад єврейського тексту, який підтверджують інші переклади. Фраза « *на крилі* », символ небесного характеру та панування, натякає на релігійну відповідальність, спрямовану безпосередньо на папський Рим, який « *повстає* » в Дан.8:10-11, та його релігійних союзників останніх днів. *Орлині крила* символізують найвище піднесення імперського титулу, наприклад, *лев з орлиними крилами*, який стосується царя Навуходоносора, або самого Бога, який ніс на *орлиних крилах* свій єврейський народ, якого він визволив з єгипетського рабства. Усі імперії прийняли цей символ орла, у тому числі в 1806 році Наполеон 1-й, що було підтверджено Аро.8:13, потім пруський і німецький імператори, останнім був диктатор А. Гітлер. Але відтоді США також мають цього імперського орла на зеленій валюті своєї національної валюти: долара.

Залишаючи попередню тему, Дух повертається до свого улюбленого ворога: Риму. Після земної місії Ісуса Христа цільовою дійовою особою гидот, *які призводять до* остаточного спустошення землі, є справді Рим, чия язичницька імперська фаза щойно знищила Єрусалим у 70 році у вірші 26. І дія вчинення « *гидот спустошення* » буде триватиме в часі до кінця світу. Огиди у множині, отже, пов'язані, перш за все, з імперським Римом, який переслідуватиме обраних віруючих, вбиваючи їх у видовищних «етапах», щоб розважити кровожерливий римський народ, що припиниться в 313 році. Але інше гидота йде далі, і вона полягає в припиненні практики сьомого дня суботи, 7 березня 321 р.; ця дія все ще приписується Римській імперії та її

імператорському лідеру Костянтину¹. З ним Римська імперія потрапила під панування візантійських імператорів. У 538 році, у свою чергу, імператор Юстиніан 1-й ^{вчинив} ще одну *мерзоту*, встановивши на своєму римському сидінні папський режим Вігілія 1-го і це продовження мерзот до кінця світу слід віднести до цієї фази папського закону, який Бог встановив засуджено з Дан.7. Ми пам'ятаємо, що назва « *маленький ріг* » позначає дві домінуючі фази Риму в Дан.7 і Дан.8. Бог бачить у цих двох послідовних фазах лише безперервність тієї самої огидної роботи.

Вивчення попередніх розділів дозволило нам визначити різні види гидот, які цей вірш приписує йому.

27d- *і до винищення (або повного знищення) , і воно буде розбито , [згідно] з тим, що було постановлено, у спустошеній [землі] .*

« **Вона буде зламана [згідно] з тим, що було постановлено** » і розкрито в Дан.7:9-10 і Дан.8:25: *Через його процвітання та успіх його підступів він матиме зарозумілість у своєму серці, він буде робити багато люди, які жили мирно, загинуть, а він повстане проти вождя вождів; але він буде зламаний, без зусилля жодної руки.*

У єврейському тексті ця божественна думка відрізняється від сучасних перекладів.

Цей нюанс ґрунтується на Божому плані покласти провину людей на планету Земля, на якій вони живуть; чого вчить нас Одкр.20. Зауважимо той факт, що фальшива християнська віра ігнорує цей божественний проект, який полягатиме у винищенні людей з лиця землі під час славетного повернення Христа. Ігноруючи одкровення, дані в Одкровенні 20, вони марно чекають встановлення Христового царства на землі. Однак тут і в Rev.20 планується повне знищення його поверхні. Повернення у славі переможного Христа в усій Його божественності поверне землі її хаотичний вигляд від початку її історії, описаної в Буття 1. Гігантські землетруси потрясуть її, і вона повернеться під назвою безодня до свого хаотичного стану «безформна» . і *порожній* ” , “tohu wa bohu”, ініціал. На ній не залишиться живої людини, але вона буде в'язницею *диявола* , ізольованою на ній на *тисячу років* до години його смерті.

На цьому етапі дослідження я повинен надати додаткову інформацію, яка стосується, по-перше, «70-го ^{тижня}», який щойно вивчався. Його виконання в пророчі дні-роки поєднується з буквальним виконанням. Тому що завдяки свідченням єврейського календаря ми знаємо конфігурацію Великоднього тижня 30 року. Його центром була середина напередодні випадкової суботи, виправданої єврейською Пасхою, яка того року припадала на четвер. Таким чином, ми можемо повністю реконструювати хід цієї Пасхи, під час якої Ісус помер. Заарештований у вівторок увечері, суджений вночі, Ісус був розп'ятий у середу вранці о 9 годині. Він закінчується о 15:00. Перед 6 годинами вечора Йосиф з Аримафеї поклав його тіло в гробницю і відвалив камінь, що закривав її. Минає великодній субота четверга. У п'ятницю вранці благочестиві жінки купують спеції, які готують протягом дня для бальзамування тіла Ісуса. У п'ятницю ввечері о 6 вечора починається

щотижнева субота, одна ніч, день проходить у відпочинку, освяченому Богом. А в суботу ввечері о 18:00 починається перший день світського тижня. Минає ніч, і з першим світанком жінки йдуть до могили, сподіваючись знайти когось, хто відвалить камінь. Вони знаходять камінь відвалений, а гробницю відкритою. Увійшовши до гробниці, Марія Магдалина та Марія, мати Ісуса, бачать сидячого ангела, який повідомляє їм, що Ісус воскрес, ангел каже їм піти і попередити його братів, його апостолів. Затримуючись у саду, Марія Магдалина бачить чоловіка, одягненого в біле, якого вона приймає за садівника; в обмін вона впізнає Ісуса. І тут дуже важлива деталь, яка руйнує дуже поширену віру, Ісус каже Марії: « *Я ще не повернувся до свого Отця* ». Розбійник, який був на хресті, і сам Ісус не увійшли в рай, Царство Боже, в день їх розп'яття, оскільки через 3 дні Ісус ще не повернувся на небо. Так чи можу я сказати в ім'я Господа, нехай мовчать ті, кому немає що сказати від Нього! Щоб одного разу не терпіти насмішок чи ганьби.

По-друге, варто скористатися датою – 458, яка вперше знаменує початок 70 тижнів днів-років, встановлених для єврейського народу, якому Бог дав дві основні ознаки ідентичності: суботу та обрізання тіла.

Згідно з Рим.11, навернені язичники, які вступили в новий завіт, прищеплюються до єврейського та єврейського кореня та стовбура. Але основи нового союзу є суто єврейськими, і Ісус неодмінно нагадав про це в Івана 4:22: *Ви поклоняєтеся тому, чого не знаєте; ми поклоняємося тому, що знаємо, тому що спасіння приходить від євреїв*. Сьогодні ця звістка набуває живої актуальності, оскільки Ісус звертається з нею до помилково навернених язичників у всі часи. Щоб краще їх погубити, диявол підштовхнув їх до ненависті до євреїв та їхнього союзу; що відвернуло їх від заповідей Божих і його святої суботи. Тому ми повинні виправити цю помилку і **дивитися на новий завіт з єврейською ідентичністю**. Апостоли та новонавернені єврейські учні — це « *багато* », які уклали *міцний союз з Ісусом* , у Дан.9:27, але їхньою основою залишаються євреї, вони також стурбовані початком періоду « *70 тижнів* » даний Богом єврейській нації прийняти або відкинути стандарт нової угоди, заснованої на людській крові, добровільно пролитій Ісусом Христом. Виходячи з цих міркувань, дата – 458 стає початком «2300 вечора-ранку» Дан.8:14.

Наприкінці цього тривалого пророчого періоду, 2300 років, три речі повинні були припинитися згідно з Дан.8:13.

- 1- вічне священство
- 2- нищівний гріх
- 3- гоніння на святість і військо.

Визначено три речі:

- 1- вічне земне священство папи
- 2- решта першого дня перейменована: неділя.
- 3- Гоніння на християнську святість і святих, громадян Царства Небесного.

Ці зміни спрямовані на:

- 1- Відновить Ісусу Христу Його святе вічне целестіальне священство.
- 2- Відновити весь божественний закон, включаючи 7-й день суботнього відпочинку.
- 3- Побачити кінець переслідуванням християнської святості та святих.

Розрахунок запропонований для «2300 вечір-ранок» починаючи з дати – 458, кінець цієї тривалості закінчується навесні 1843 року: $2300 - 458 = 1842 + 1$. У цьому розрахунку ми маємо 1842 цілих роки, до яких ми повинні додати +1, щоб позначити весну на початку 1843 року, де закінчується пророчений «2300 вечір-ранок». Ця дата знаменує собою початок повернення втручання Бога, який таким чином хоче звільнити своїх істинних святих від релігійної брехні, успадкованої від римського папського католицизму протягом 1260 років. Таким чином, беручи ініціативу створити духовне пробудження в США, де протестанти знайшли притулок, Дух вселяє у Вільяма Міллера інтерес до пророцтва Даниїла 8:14 і дві послідовні запропоновані дати проголошують повернення Ісуса Христа, перше для навесні 1843 р., другий — на осінь 1844 р. Для нього очищення святині означає, що Ісус повертається, щоб очистити землю. Після двох розчарувань у заплановані дати Дух дає знак найвитривалішим, які брали участь у двох випробуваннях віри. Небесне видіння отримав вранці 23 жовтня 1844 року один із святих, який перетинав поля. Небо відкрилося сцені, на якій Ісус Христос як Первосвященик служив у небесному святилищі. У видінні він перейшов від святого до Святого Святих. Таким чином після 1260 років темряви Ісус Христос відновив зв'язок зі своїми вірними, відсортованими двома послідовними випробуваннями.

- 1- **Відновлення безстрокового**. Тому саме через це видіння 23 жовтня 1844 року Бог офіційно повернув контроль над своїм вічним целестіальним священством.
- 2- **Повернення суботи**. У тому ж місяці ще один зі святих почав дотримуватись сьомого дня суботи після візиту місіс Рейчел Оукс, яка дала йому брошуру від своєї церкви: «Баптисти сьомого дня». Один за одним з часом святі, відібрані двома випробуваннями, також прийняли сьомий день суботи. Так Бог поклав край нищівному гріху, встановленому язичницьким Римом, але узаконеному папським Римом під назвою «неділя».
- 3- **Припинення переслідувань**. Третя тема стосувалася святості та християн, переслідуваних протягом 1260 років. І там знову, у 1843 і 1844 роках, релігійний мир панував скрізь у західному світі, якого стосувалося пророцтво. Це тому, що революційна Франція своєю гільотиною змусила замовкнути тих, хто відповідальний за вчинені релігійні зловживання. Таким чином, після останніх кривавих років покарання релігійних *перелюбників* згідно з Апост.2:22-23, наприкінці 1260 років, починаючи з 538 р., дати, пов'язаної з усуненням вічного *через* встановлення папського режиму, тобто в 1798 році панує релігійний мир. І встановлена свобода совісті дозволяє святим служити Богові згідно з їхнім вибором і своїм

знанням про те, що Бог буде рости. У 1843 році *святість і армія святих*, ці громадяни царства небесного, обраного Ісусом Христом, більше не переслідуються, як проголошено в пророцтві Даниїла 8:13-14.

Усі ці переживання були організовані та скеровані Всемогутнім Богом, який у повній невидимості керує розумами людей, щоб вони здійснили його плани, всю його програму до кінця світу, коли закінчиться вибір обраних. З усього цього випливає, що людина не вибирає шанувати суботу та її світло, це Бог дає їй ці речі, які їй належать, як знак його схвалення та його справжньої любові до неї, як навчає Езе.. 20:12 -20: *Я також дав їм Мої суботи як знак між Мною та ними, щоб вони знали, що Я Господь, який освячує їх... Освятіть Мої суботи, і щоб вони були між Мною і вами одним знаком, яким це відомо, що Я Господь, Бог ваш*. Оскільки саме він шукає свою загублену вівцю, будьмо впевнені, що жоден обранець не пропустить дзвінок.

У Данії 8, в унікальній відповіді, яку Бог дає у вірші 14 на запитання у вірші 13, слово « *святість* » ідеально підходить, оскільки святість загалом стосується всього, що є власністю Бога і що особливо впливає на нього. Це був випадок Його *вічного* небесного священства, Його *освяченої суботи* від заснування світу наступного дня після створення Адама, і *Його святих*, Його вірних обранців.

Досвід, пророкований у Даниїла 8:13-14, виповнився між 1843 роком, коли божественний указ набув чинності, та осінню 1844 року, обидва засновані на очікуванні повернення Ісуса Христа в ці дати, тому покладаючись на ідею прищестя Ісуса Христа, сучасники цього досвіду дали учасникам, які були послідовниками цих очікувань, назву «адвентисти», від латинського «adventus», що точно означає «прихід». Ми знайдемо цей «адвентистський» досвід у розділі 12 цієї книги Даниїла, де Дух підкреслить важливість цього останнього формалізованого «завіту».

Данііл 10

Дан 10:1 У третій рік правління Кіра, царя Персії, було відкрито слово Даніїлу, якого звали Валтасар. Це слово, яке правдиве, сповіщає про велике лихо. Він слухав це слово і зрозумів видіння.

1а- У третій рік правління Кіра, царя Персії, було відкрито слово Даніїлу, якого звали Валтасар

Кір 2 царював з 539 року. Отже, датою видіння є 536 рік.

1б- Це слово, яке правдиве, сповіщає про велике лихо.

Цей термін, велике лихо, сповіщає про різанину у великих масштабах.

1с- Він слухав це слово, і він зрозумів видіння.

Якщо Даніїл зрозумів сенс, ми теж його зрозуміємо.

Дан 10:2 Того часу я, Даніїл, три тижні оплакував.

Ця особиста скорбота, яка стосується Даніїла, підтверджує похоронний характер різанини, яка буде здійснена, коли відбудеться оголошене велике лихо.

Дан 10:3 Я не їв жодної ласощі, ані м'яса, ані вина не входило в мій рот, і я не намащувався, аж поки не скінчилися три тижні.

Ця підготовка Даніїла, який прагне збільшення святості, пророкує драматичну ситуацію, яку пророкує ангел у Дан.11:30.

Дан 10:4 Двадцять четвертого дня першого місяця я був біля великої річки Гіддекель.

Хіддекель має французьке ім'я Тигр. Це *річка*, яка напоювала Месопотамію з Євфратом, який перетинав і напоював халдейське місто *Вавилон* через покарану гордість царя Навуходоносора. Деніел не міг цього зрозуміти, але це роз'яснення було призначене для мене. Тому що лише в 1991 році я оприлюднив справжні пояснення Даниїла 12, де річка **Тигр** відіграватиме роль « **тигра** », який поїдає людські душі. Випробування віри проілюстровано небезпечним перетином. Тільки обрані можуть перетнути його і продовжити свій шлях з Ісусом Христом. Це знову образ, скопійований з перетину євреями через Червоне море, неможливого та фатального переходу для єгипетських грішників. Але той, про який згадується Даниїл 12, вибирає останніх обраних «адвентистів», чия місія триватиме до повернення Христа. Останній з них переживе останнє **велике лихо**, його крайня форма вимагатиме втручання Христа у могутньому та славетному рятівному та мстивому поверненні.

Перше лихо, оголошене Даниїлу, згадується в Дан.11:30. Це стосується єврейського народу давнини, але інше подібне *лихо* буде оголошено аналогічним зображенням у Одкр.1. Це буде досягнуто після Третьої світової війни, під час якої *буде вбито третину людей*. І цей конфлікт представлений в Одкр.9:13-21 символами, але він розгорнутий простою мовою в цій книзі Даниїла в кінці 11 розділу у віршах з 40 по 45. Таким чином, ми знайдемо послідовно, у цьому розділі 11, велике лихо євреїв, потім у Дан.12:1, велике лихо, яке вразить обраних християн і вірних євреїв останнього часу, які повернуться до Христа. Це лихо згадується там під термінами «часи», «бід», і головною метою буде дотримання освяченої Богом суботи.

Порівняння двох видінь про передбачувані лиха

1- До дітей Даниїлового народу Старого Завіту: Дан.10:5-6.

2- До дітей народу Даниїла нової угоди: Одкр.1:13-14.

Щоб повністю оцінити інтерес, який ми повинні приділити цим двом лихам, ми повинні розуміти, що хоча вони слідуєть одне за одним у часі, перше є типом, який пророкує друге, яке буде спрямоване на повернення Ісуса Христа, останнього вірного. діти Божі типу Даниїла та трьох його товаришів. Після десятиліть миру, за якими послідувала жаклива і жакливо руйнівна атомна війна, день відпочинку Римська неділя буде встановлений універсальним урядом, організованим тими, хто вижив після катастрофи. Тоді знову прийде смерть, яка буде загрожувати життю вірних обранців, як у дні Даниїла, Хананії, Мисаїла та Азарії; і як у часи «Маккавеїв» у –168 р., на які спрямовано **лихо**, оголошене в цьому розділі Даниїла; і, зрештою, останні адвентисти, які залишилися вірними сьомому дню суботи у 2029 році.

Але до цього останнього випробування довге папське правління тривалістю 1260 років уже спричинило смерть безлічі створінь в ім'я Бога.

Підсумовуючи, розуміння послання цього видіння, даного Даниїлу, дозволить нам зрозуміти значення того, яке він дає Іванові в Одкр.1:13-16.

Дан 10:5 *І звів я свої очі та й побачив, аж ось чоловік, зодягнений у льняну одежу, а на стегнах своїх золотий пояс з Уфазу.*

5a - *був чоловік, одягнений у полотна*

Діло справедливості, яке символізує льон, буде здійснюватися Богом через людину. На описаному образі Бог приймає вигляд грецького царя Антіоха 4, відомого як Епіфан. Він буде переслідувачем євреїв між – 175 та – 164, тривалістю його правління.

5b- *на стегнах золотий пояс Уфаз*

Покладений на нирки, пояс позначає вимушену правду. Крім того, золото, з якого він виготовлений, походить з Уфазу, який в Єр.10:9 спрямований на його язичницьке ідолопоклонництво.

Дан 10:6 *Тіло його було як хризоліт, обличчя його сяяло, як блискавка, очі його — як полум'я огняне, руки й ноги його — як полірована мідь, а звук його голосу — як голос натовпу.*

6a- *Його тіло було схоже на хризоліт*

Бог є автором видіння, але він оголошує прихід язичницького бога, отже, цей славетний надприродний аспект.

6b- *його обличчя сяяло, як блискавка*

Грецька ідентичність цього Бога підтверджена. Це Зевс, грецький бог царя Антіоха 4. Блискавка — символ олімпійського бога Зевса; бог олімпійських богів грецької міфології

6c- *його очі були як полум'я вогню*

Він знищить те, на що дивиться і чого не схвалює; його очі будуть звернені на євреїв згідно з Дан.11:30: *... він подивиться на тих, хто покинув святий завіт.* Лихо не приходить без причини, відступництво оскверняє людей.

6d - *його руки і ноги виглядали як полірована латунь*

Кат, який буде посланий Богом, буде таким же грішним, як і його жертви. Його руйнівні дії, символізовані його мідними руками та ногами, є символом грецького гріха на статуті Дан.2.

6-й - *і звук його голосу був як шум натовпу*

Грецький цар не діятиме сам. Позаду і попереду він матиме безліч солдатів, таких же язичників, як і він сам, які будуть виконувати його накази.

Кульмінація і кульмінація цього пророчого оголошення буде досягнута в годину виконання Дана 11:31: *війська з'являться за його командою; вони осквернять святиню, фортецю, вони покладуть кінець вічній жертві, і створять гидоту нищителя.* Для біблійної чесності я викреслив слово жертва, яке не написано в єврейському тексті, тому що Бог передбачив «вічність» двох різних послідовних ролей у старому і новому заповіті. У давнину воно складалося з принесення ягняти ввечері та вранці як цілопалення. У новелі це означає небесне заступництво Ісуса Христа, яке нагадує про його жертву, щоб заступитися за молитви обраних. У цьому контексті Дан.11:31, контексті старої угоди, грецький цар покладе кінець постійним жертвам закону Мойсея. Таким чином, лише контекст часу, в

якому воно згадується, визначає тлумачення служіння вічного заступництва земного священика чи небесного первосвященика: Ісуса Христа. Таким чином, **вічність** пов'язана з людським служінням або, вдруге й остаточно, з божественним целестіальним служінням Ісуса Христа.

Дан 10:7 *Я, Даниїл, бачив видіння один, а люди, що були зі мною, не бачили його, але дуже налякалися, і втекли та сховалися.*

7- Цей колективний страх є лише слабким зображенням здійснення бачення. Бо в день передбачуваної бійні праведним було б добре втекти й сховатися, навіть якби це було в утробі землі.

Дан 10:8 *Я залишився сам і бачив це велике видіння; сила моя вичерпалася, обличчя моє змінилося й розклалося, і я втратив усю силу.*

8а- Через свої почуття Даниїл продовжує пророкувати наслідки нещастя, яке прийде.

Дан 10:9 *Я чув голос його слів; і коли я почув звук його слів, я впав, приголомшений, обличчям додолу.*

9а- У день нещастя голос царя-переслідувача спричинить такі ж жахливі наслідки; коліна зіткнуться, а ноги зігнуться, не в змозі нести тіла, які впадуть на землю.

Дан 10:10 *І ось рука торкнулася мене, і потрясла коліна мої та руки мої.*

10а – На щастя для нього, Даниїл є лише пророком, відповідальним за сповіщення свого народу про прихід цього **великого лиха**, і він сам не є мішенню справедливого гніву Бога.

Дан 10:11 *І сказав він до мене: Даниїле, любий чоловіче, зверни увагу на слова, які Я скажу тобі, і стань, де ти є. бо тепер я посланий до вас. Коли він сказав мені це, я стояв, тремтячи.*

11а- *Даниїле, коханий чоловіче, зверни увагу на слова, які я скажу тобі, і стань, де ти є*

Любець Бога не має причин боятися його небесного втручання. Божий гнів проти злих і жорстоких, агресивних бунтівних грішників. Даниїл є протилежністю цих людей. Він повинен залишатися на місці, тому що це самий знак різниці в долі, яка зрештою впаде на вибраних. Навіть лежачи в пороху земної смерті, вони будуть пробуджені й поставлені на ноги. Нечестиві ляжуть, а нечестиві пробудяться, щоб остаточний суд був знищений навіки. Ангел уточнює «там, де ти». А де він? У природі на берегах річки «Хідекель», по-французьки, Єфрату, яка позначатиме християнську Європу нового союзу в Об'явленні. Перший урок полягає в тому, що людина може зустрітися з Богом будь-де і отримати там Його благословення. Цей урок руйнує ідолопоклонницькі упередження про те, що для багатьох людей Бога можна зустріти лише в церквах, священних будівлях, храмах, вівтарях, а тут цього немає. У свій час Ісус оновить цей урок, кажучи в Івана 4:21 до 24: *Жінко, Ісус сказав їй, повір Мені, що надходить година, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі ви будете поклонятися Отцеві. Ви обожнюєте те, чого не знаєте; ми поклоняємося тому, що знаємо, тому що спасіння приходить від євреїв. Але надходить час, і вже настав, коли правдиві поклонники вклоняться Отцеві в душі та в*

правді; бо це ті поклонники, яких вимагає Отець. Бог є Дух, і ті, хто Йому поклоняються, повинні поклонятися Йому в душі та в правді.

Другий урок більш тонкий, він базується на річці Хіддекель, оскільки Дух запланував відкрити розуміння своєї книги лише своїм останнім вірним слугам, чий досвід і випробування, за допомогою яких здійснюється їхній відбір, ілюструється зображенням небезпечна переправа через річку Хіддекель французькою, Тигр, як і тварина з такою назвою, також у випробуванні віри, пожирач людських душ.

11b- *бо тепер я посланий до вас. Коли він сказав мені це, я стояв, тремтячи.*

Зустріч більше не є видінням; вона перетворюється на діалог, обмін між двома Божими створіннями, одне з яких прийшло з неба, а інше ще з землі.

Дан 10:12 *Він сказав мені: Даниїле, не бійся; бо з першого дня, коли ти налаштував своє серце на те, щоб зрозуміти і впокоритися перед своїм Богом, твої слова були почуті, і саме через твої слова я прийшов.*

Про весь цей вірш я можу сказати лише одне. Якщо ви втратите пам'ять, принаймні запам'ятайте цей вірш, у якому розповідається, як догодити нашому Творцю Богу.

Вірш є прикладом свого роду; логічна послідовність, заснована на тому факті, що кожна причина має свій наслідок у Бога: жага розуміння, що супроводжується справжнім смиренням, почута та виконана.

Тут починається довге одкровення, яке не закінчиться до кінця Книги Даниїла, розділу 12 .

Дан 10:13 *І володар царства Персії протистояв мені двадцять один день; але ось Михайїл, один із головних вождів, прийшов мені на допомогу, і я залишився там із царями Персії.*

13a- *і вождь королівства Персії чинив опір мені двадцять один день*

Ангел Гавриїл допомагає Кіру 2, перському царю, і його місія для Бога полягає в тому, щоб впливати на його рішення, щоб вжиті дії не суперечили його великому проекту. Приклад цієї невдачі ангела доводить, що Божі створіння справді залишаються вільними та незалежними, а тому відповідальними за всі свої вибори та вчинки.

13b- *але ось, Михайїло, один із головних лідерів, прийшов мені на допомогу*

Виявлений приклад також вчить нас, що в разі реальної необхідності « один з головних лідерів, Майкл », може втрутитися, щоб змусити прийняти рішення. Ця найвища допомога є божественною, оскільки Михайїл означає: «Хто як Бог». Саме він прийде на землю, щоб втілитися в Ісуса Христа. На небі він був для ангелів прообразом Духа Божого з ними. У цьому випадку вислів « один з головних лідерів » може нас цілком здивувати. Що ж, це не дивно, тому що смирення, лагідність, спільність і любов, які Ісус продемонструє на землі, вже були застосовані на практиці в його цілестіальному житті зі своїми вірними ангелами. Закони небес – це ті, які Він продемонстрував під час Свого земного служіння. На землі він став

слугою своїх слуг. І ми дізнаємося, що на небі він став рівним іншим головним ангелам.

13с- *і я залишився там із царями Персії*

Тому панування династії перських царів триватиме деякий час до грецького панування.

Дан 10:14 *Тепер я прийшов, щоб показати тобі, що станеться з твоїм народом у майбутньому; бо видіння все ще стосується тих часів.*

14а- До кінця світу народ Даниїла буде стурбований, як у старому, так і в новому заповіті, тому що його народ — це Ізраїль, якого Бог рятує від єгипетського гріха, від гріха Адама Ісусом Христом і від гріха встановлений Римом у християнстві, очищеному кров'ю Ісуса.

Мета одкровення, яке ангел приніс Даниїлу, полягає в тому, щоб попередити його народ про майбутні трагедії. Даниїл вже може зрозуміти, що те, що йому відкрито, більше не стосується його особисто, але він також упевнений, що ці вчення будуть корисними в майбутньому для слуг його народу, а отже, для всіх тих, до кого Бог їх адресує і призначає через них. його.

Дан 10:15 *Коли він говорив мені ці слова, я поглянув на землю та й мовчав.*

15а- Джон все ще має в своєму розумі жахливе видіння лиха, і він намагається зосередитися на тому, щоб почути те, що він чує, він більше не наважується підняти голову, щоб подивитися на того, хто говорить з ним.

Дан 10:16 *І ось один на подобу синів людських торкнувся моїх уст. Я відкрив уста свої і заговорив, і сказав до того, хто стояв переді мною: Мій пане, це видіння сповнило мене страхом, і я втратив усю силу.*

1а- *І ось той, хто мав вигляд синів людських, торкнувся моїх губ*

Хоча жахливе видіння було нереальним вигаданим образом, створеним у свідомості Даниїла, навпаки, ангел представляє себе в людській подобі, ідентичною земній людині. По-перше, він теж був створений за образом Бога, але в небесному тілі, вільному від земних законів. Його небесна природа дає йому доступ до обох вимірів завдяки активній здатності в кожному. Він торкається губ Даниїла, який відчуває цей дотик.

Дан 10:17 *Як може слуга мого пана говорити з моїм паном? Тепер мої сили закінчуються, і я не маю більше дихання.*

17а- Для суто земної людини ситуація зовсім інша, земні закони нав'язані, і страх змусив її втратити силу та дихання.

Дан 10:18 *І знову торкнувся мене той, хто мав вигляд людини, і зміцнив мене.*

18а- М'якою наполегливістю ангелу вдається відновити сили Даниїла, заспокоївши його.

Дан 10:19 *Тоді він сказав мені: Не бійся, коханий, мир тобі! мужність мужність! І коли він говорив зі мною, я набрав сили і сказав: Нехай мій пане говорить, бо ти зміцнив мене.*

19а- Послання миру! Ідентична тій, яку Ісус зверне до своїх учнів! Нічого, як заспокоїти переляканий розум. Перевести подих і відновити сили допомагають слова мужність, відвага.

Дан 10:20 Він сказав мені: Чи знаєш, чого я прийшов до тебе? Тепер я повертаюся, щоб битися з правителем Персії; і коли я піду, ось прийде правитель Явани.

20a- Тепер я повертаюся, щоб битися з лідером Персії

Цим лідером Персії є Кір 2 Великий, якого Бог вважає своїм помазаником; що не заважає йому боротися проти нього, щоб направити свої рішення в його бік.

20b- і коли я піду, ось прийде правитель Явани

Коли ангел залишає Кіра 2, напад грецького лідера того часу розгорне зростаючу ворожнечу між двома перськими та грецькими пануваннями.

Дан 10:21 Але я об'яшу тобі те, що написано в книзі правди. Ніхто не допомагає мені проти них, крім Майкла, вашого лідера.

21a – Це одкровення, яке отримає Даниїл, називається книгою правди. Сьогодні, у 2021 році, я можу підтвердити виконання всього, що відкрито в ньому, оскільки його розуміння було повністю дано безсмертним Духом Михаїла, нашого лідера, для Даниїла в старому завіті та для мене в новому завіті, починаючи з Ісуса Христа. заявляє це ім'я, щоб судити демонів, які все ще діють до свого Славетного повернення.

Даниїл 11

Увага! Незважаючи на зміну розділу, дискусія між ангелом і Даниїлом продовжується в останньому вірші 10 розділу .

Дан 11:1 І я в першому році Дарія Мідянина був з ним, щоб допомагати йому та підтримувати його.

1a- Створений Богом, щоб жити вічно, ангел, який розмовляє з Даниїлом, розповідає йому, що він допомагав і підтримував Дарія, мідійського царя, який захопив Вавилон у віці 62 років і все ще царював у Дан.6. Цей король любив Даниїла та свого Бога, але, опинившись у пастці, піддав своє життя небезпеці, віддавши його левам. Тож саме він втрутився, щоб закрити пащі левам і врятувати своє життя. Тому саме він допоміг цьому царю Дарію зрозуміти, що Бог Даниїла є єдиним правдивим Богом, Творцем усього сущого, який живе, і що немає іншого, подібного до нього.

Дан 11:2 Тепер я дам тобі пізнати правду. Ось, у Персії ще буде три царі. Четвертий накопичить більше багатства, ніж усі інші; і коли він стане сильним у своїх багатствах, він підніме всіх проти королівства Яван.

2a- Зараз я розповім тобі правду

Істина відома лише Правдивому Богу, і це ім'я, яке Бог дає собі у своїх стосунках зі своїми останніми вибраними у Христі згідно з Одкр.3:14. Правда — це не тільки божественний закон, його розпорядження та заповіді.

Воно також охоплює все, що Бог скрупульозно планує і скеровує до виконання в Його час. Ми відкриваємо лише кожен день нашого життя, частину цієї великої програми, в якій ми просуваємося до кінця нашого життя і разом, до кінця останнього проекту спасіння, який побачить обраних доступ до вічності. Обіцяно.

2b- *Ось, у Персії все ще буде три царі*

1-й цар після Кіра 2: Камбіз 2 (- 528 – 521) вбиває свого сина Бардію, якого греки прозвали ^{Смердіс}.

2-й король: фальшивий Смердіс, маг Гаумата, узурпатор на ім'я Смердіс, царює лише ^{короткий} час.

3-й цар: Дарій 1-й ^{перський} (- 521 – 486), син Гістапа.

2c- *Четвертий накопичить більше багатства, ніж усі інші*

4-й цар: Ксеркс 1-й (- 486 – 465). Відразу після нього царюватиме Артаксеркс I, ^{який} звільнить усіх єврейських полонених *на сьомому році* свого правління, навесні – 458 р. згідно Есд.7:7-9.

2d- *і коли він стане могутнім завдяки своїм багатствам, він підніме все проти королівства Яван*

Ксеркс I ^{придушив} і заспокоїв повстання Єгипту, потім він повів війну проти Греції, вторгся в Аттику і зруйнував Афіни. Але він зазнав поразки під Саламіном у – 480 р. Греція збереже панування над своєю територією. І перський цар залишився в Азії, тим не менш здійснюючи напади, які доводили його бажання завоювати Грецію.

Дан 11:3 Але встане могутній цар, який правитиме з великою силою, і робитиме все, що йому заманеться.

За- Зазнавши поразки на своїй території, перський цар Ксеркс I, за яким полювали, ^{помер}, будучи вбитим двома своїми вельможами. Його переміг юнак, над яким він обманно знущався. Греція обрала своїм царем Олександра Македонського, молодого 20-річного македонця (народився у 356 р., царював у 336 р., помер у 323 р.). Пророцтво згадує його як засновника 3-ї ^{імперії} статуй Дан.2, третьої тварини Дан.7 і другої тварини Дан.8.

Дан 11:4 *А коли він буде піднесений, його царство буде розбите на шматки та розділене на чотири вітри небесні; воно не належатиме його нащадкам і не буде таким могутнім, як було, бо воно буде розірване, і воно перейде до інших, ніж до них.*

4а – Ми знаходимо там точне визначення, дане на великому зламаному рогові грецького козла Дан.8:8, і його пояснення до вірша 22: Чотири роги, які виникли замість цього зламаного рогу, це чотири царства, які виникнуть від цього народу, але хто не матиме стільки сили.

Я пам'ятаю, що представляють « чотири великі роги ».

1-й ^{ріг}: грецька династія Селевкідів, заснована в Сирії Селевком 1-м Нікагором.

2-й ^{ріг}: грецька династія Лагідів, заснована в Єгипті Птолемеєм ¹ Лагосом.

3-й ^{ріг}: грецька династія, заснована в Трасі Лісімахом.

4-й ^{ріг}: грецька династія, заснована в Македонії Кассандрою

Дан 11:5 Зміцниться південний цар. Але один із його лідерів буде сильнішим за нього і пануватиме; його панування буде могутнім.

5a- Південний цар стане сильнішим

Птолемей I Сотер Лагос – 383 – 285 цар Єгипту або « цар півдня ».

5b- Але один з його лідерів буде сильнішим за нього і домінуватиме; його панування буде могутнім.

Селевк 1-й Нікатор – 312–281 цар Сирії або « цар півночі ».

Дан 11:6 Через кілька років вони укладуть союз, і дочка південного царя прийде до північного царя, щоб відновити згоду. Але вона не втримає сили свого рамена, і він не встоїть ані він, ані її рамено; вона буде поставлена з тими, хто привіз її, з батьком і з тим, хто був її опорою в той час.

6a- Пророцтво пропускає правління Антіоха 1-го (-281–261), другого « царя півночі », який розпочав першу «Сирійську війну» (-274–271) проти « царя півдня » Птолемея 2 Філадельфа (- 282 –286). Потім настає **2-га «сирійська війна» (- 260 - 253)**, яка протистоїть єгиптянам нового « північного царя » Антіоха 2 Теоса (- 261 - 246).

6b- Через кілька років вони об'єднуються, і дочка південного царя прийде до північного царя, щоб відновити гармонію.

Починається скабродна поведінка. Щоб одружитися на Береніці, Антіох 2 розлучається зі своєю законною дружиною на ім'я Лаодика. Батько супроводжує доньку і залишається з нею в будинку свого зятя.

6c- Але вона не втримає сили свого рамена, і він не встоїть ані він, ані її рамено; вона буде поставлена з тими, хто привіз її, з батьком і з тим, хто був її опорою в той час.

Але незадовго до своєї смерті Антіох 2 позбавляє Береніку спадщини. Лаодикія мстить і вбиває її разом з батьком і маленькою дочкою (рука = дитина). Примітка : в Одкр.3:16 Ісус збирається розлучитися зі своєю офіційною дружиною-адвентисткою, символічно названою Лаодикією; тим більше, що Антіох 2 називає себе «Теос», Бог. В Англії король Генріх 8 почувався краще, він розлучився, відокремившись від релігійної влади Риму, створив свою англіканську церкву та спричинив смерть семи своїх дружин одна за одною. Потім настає ^{3-тя} « Сирійська війна» (-246-241).

Дан 11:7 Пагін із кореня його виросте на місці його; він прийде до війська, він увійде до фортець північного царя, він розпорядиться ними, як йому заманеться, і він стане сильним.

7a- На його місці підніметься пагін із кореня

Птолемей 3 Евергет -246-222 брат Береники.

7b- він прийде до війська, він увійде у фортеці північного царя

Селевк 2 Каллінік -246-226

7c- він буде розпоряджатися ним, як йому заманеться, і він стане могутнім

Панування належить південному царю. Це єгипетське панування сприятливе для євреїв, на відміну від греків Селевкідів. Ми повинні негайно зрозуміти, що між двома протидіючими правителями знаходиться територія Ізраїлю, яку два ворогуючі табори повинні перетнути під час наступу чи відступу.

Дан 11:8 Він навіть забере, і віднесе до Єгипту їхніх богів, їхні литі боввани та їхні дорогоцінні речі зі срібла та золота. Тоді він залишиться подалі від північного царя на кілька років.

8а- На знак визнання єгиптяни додадуть до його імені, Птолемея 3, ім'я «Евергет» або благодійник.

Дан 11:9 І він піде проти царства південного царя, і повернеться до своєї землі.

9а- Відповідь Селевка 2 була невдалою до початку **4-ї «сирійської війни» (-219-217)**, у якій протистояли Антіох 3 і Птолемей 4 Філопатор.

Дан 11:10 Його сини вийдуть і зберуть велику кількість війська; одна з них впливе вперед, пошириться, як потік, переллється, потім повернеться; і вони підштовхнуть військові дії до фортеці південного царя.

10а- Антіох 3 Мегас (-223 -187) проти Птолемея 4 Філопатора (-222-205). Додані прізвиська виявляють стан глузування лагідів, бо Філопатор грецькою означає любов до батька; батько, якого вбив Птолемей... Знову атаки Селевкідів провалилися. Домінування залишиться в таборі потворних.

Дан 11:11 Південний цар розгнівався, і вийде та нападе на північного царя. Він підніме велику юрбу, і війська північного царя будуть віддані в його руки.

11а- Ця нищівна поразка Селевкідів є хорошою річчю для євреїв, які віддають перевагу єгиптянам, тому що вони добре до них ставляться.

Дан 11:12 І цей натовп загордиться, а серце царя загордиться; він знищить тисячі, але не переможе.

12а- Ситуація зміниться з **5-ю «Сирійською війною» (-202-200)**, яка зіткне Антіоха 3 проти ^{Птолемея} 5 Епіфана (-205 -181).

Дан 11:13 Бо прийде знову північний цар і збере натовп більший від першого; через деякий час, через кілька років, він вирушить з великим військом і великим багатством.

13а- На жаль, для євреїв, греки Селевкідів повернулися на свою територію, щоб напасти на Єгипет.

Дан 11:14 У той час багато хто повстане проти південного царя, і жорстокі люди серед твого народу повстануть, щоб виконати видіння, і вони впадуть.

14а - Новий цар єгипетського півдня Птолемей 5 Епіфан - або Прославлений (-205-181) у віці п'яти років зазнає труднощів через напад Антіоха 3 за підтримки супротивників. Але євреї підтримують єгипетського царя, воюючи проти Селевкідів. Вони є, не тільки переможені та вбиті, але й щойно зробили сирійських греків Селевкідів смертельними ворогами на все життя.

Єврейське повстання, описане в цьому вірші, виправдовується тим, що євреї віддають перевагу єгипетському табору; тому вони ворожі до табору Селевкідів, який відновлює домінування в ситуації. Але хіба Бог не застерігав свій народ від союзів з єгиптянами? «Єгипет, ця тростина, що пронизує руку того, хто спирається на неї», згідно з Іс.36:6: «*Ось, ти поставив її в Єгипті, ти взяв для підтримки цю зламану тростину, яка проникає в руку і пронизує її*». для кожного, хто покладається на нього: *це фараон, цар Єгипту, для всіх, хто на нього покладається* ». Це

попередження, здається, ігнорується єврейським народом, і їхні стосунки з Богом є найгіршими; кара наближається і вражає. Антіох 3 змушує їх дорого заплатити за свою ворожість.

Будь ласка, зверніть увагу : це єврейське повстання спрямоване на «здійснення бачення» в тому сенсі, що воно готує та розпалює ненависть сирійців до єврейського народу. Таким чином, *велике лихо*, оголошене в Дан.10:1, прийде, щоб вразити їх.

Дан 11:15 *І вийде північний цар, і збудує тераси, і здобуде укріплені міста. Південні війська і королівська еліта не встоять, у них не вистачить сил для опору.*

15а- Панування назавжди змінило сторону, воно знаходиться в таборі Селевкідів. Перед ним єгипетському цареві лише п'ять років.

Дан 11:16 *16 Кожен, хто виступає проти нього, буде робити все, що забажає, і ніхто не буде противитися йому; він зупиниться в найпрекраснішій країні, винищуючи все, що йому під руку.*

16а- Антіох 3 все ще не може завоювати Єгипет, і його жага завоювання дратує його, єврейський народ стає його болем. Він виливає надлишок свого гніву на замучену єврейську націю, яку називають виразом «найпрекрасніша з країн», як у Дан.8:9.

Дан 11:17 *Він запропонує прийти з усіма силами свого царства, і укласти мир із південним царем; він віддасть йому свою дочку за жінку, щоб погубити його; але цього не станеться, і не вдасться.*

17а- Оскільки війна не має успіху, Антіох 3 намагається піти шляхом союзу з табором Лагідів. Ця зміна стратегії має причину: Рим став захисником Єгипту. Тож він намагається залагодити розбіжності, видавши свою доньку Клеопатру, першу за ім'ям, заміж за Птолемея 5. Шлюб відбувається, але подружжя пара хоче зберегти свою незалежність від табору Селевкідів. План Антіоха 3 захопити Єгипет знову провалився.

Дан 11:18 *Він зверне погляд на острови, і захопить їх багато; але лідер покладе край ганьбі, яку він хотів повернути, і змусить її впасти на нього.*

18а – Він завойовуватиме землі в Азії, але в кінцевому підсумку знайшов на своєму шляху римську армію, позначену тут, як у Дан.9:26, терміном «лідер»; це тому, що Рим все ще є республікою, яка посилає свої армії в операції з умиротворення м'язами під керівництвом легатів, які представляють владу сенаторів і народу, плебсу. Перехід до імперського правління не змінить цього типу військової організації. Цього лідера звать Луцій Сципіон, відомий як Африканець. Цар Антіох ризикнув зіткнутися з ним, і він зазнав поразки в битві при Магнезії в 189 році та був засуджений виплатити Риму як компенсацію за війну величезний борг у 15 000 талантів. Крім того, його молодший син, майбутній Антіох 4 Епіфан, гонитель євреїв, який здійснить у вірші 31 «лихо», пророчене в Дан.10:1, взятий у заручники римлянами.

Дан 11:19 *Тоді він піде до твердинь своєї країни; і спіткнеться, і впаде, і більше його не знайдуть.*

19а- Мрії про завоювання закінчилися смертю царя, якого замінив його старший син Селевк 4 (-187-175).

Дан 11:20 *Кожен, хто займе його місце, приведе митця в найкрасивішу частину царства, але за кілька днів воно буде розбито, а не гнівом чи війною.*

20а- Для того, щоб погасити борг перед римлянами, цар посилає свого міністра Геліодора до Єрусалиму, щоб захопити скарби храму, але жертва жахливого видіння в храмі, він залишає цей наляканий проект. Цим екзактором є Геліодор, який потім уб'є Селевка 4, який доручив йому свою місію в Єрусалімі. Цей намір вартий дії, і Бог змусив його заплатити за це осквернення його святого храму смертю свого лідера, який, будучи вбитим, помер не від гніву і не від війни .

Антіох 4 чоловік, зображений у видінні великого лиха

Дан 11:21 *Зневажений чоловік займе його місце, не одягнений у царську гідність; він з'явиться серед миру і захопить королівство інтригами.*

21а – Це Антіох, молодший син Антіоха 3. Полонений і заручник римлян, ми можемо уявити, які наслідки виникли в його характері. Ставши королем, він мав помститися за життя. Крім того, його перебування у римлян дозволило певне взаєморозуміння з ними. Його прихід на престол Сирії заснований на інтригах, оскільки перевагу над ним мав інший син, старший Деметрій. Побачивши, що Деметрій уклав угоду з Персеєм, царем Македонії, ворогом римлян, останні прихильно поставили свого друга Антіоха на трон.

Дан 11:22 *І війська, що ллються, як потік, будуть розбиті перед ним і знищені, як князь заповіту.*

22а- *Війська, які поширюються, як потік, будуть затоплені перед ним і знищені*

Ворожнеча поновлюється з **6-ю «Сирійською війною» (-170-168¹)**.

Цього разу римляни дозволили Антіоху 4 відновити війну свого батька проти потворного табору Єгипту. Вона ніколи не заслуговувала на свій символ гріха, у цьому контексті це правда в Греції. Краще судіть за фактами, як тоді робив Бог. У таборі Лагідів Птолемей 6 одружений на своїй сестрі Клеопатрі 2. Їхній молодший брат Птолемей 8, відомий як Фіскон, пов'язаний з ними. Тоді ми можемо зрозуміти, чому Бог дозволяє Антіоху розтрощити їхню армію.

22b- *а також лідер альянсу.*

Менелай, співробітник Селевкідів, бажає посади законного первосвященика Онії, він наказує його вбити Андроніком і займає його місце. Це все ще Ізраїль Божий? У цій драмі Бог починає згадувати дії, які Рим здійснюватиме протягом століть. Дійсно, імператорський Рим уб'є Месію, а папський Рим бажатиме і забере Його вічне священство, подібно до того, як Менелай убив Онію, щоб замінити його.

Дан 11:23 *І коли він приєднається до нього, він буде використовувати обман; він піде в дорогу, і в нього буде мало людей.*

23а- Антіох укладає союзи з усіма, готовий розірвати їх, якщо це в його інтересах. Лише цей персонаж є зображенням історії королів Франції та

Європи; укладені союзи, розірвані союзи та криваві війни, що чергуються з короткими періодами миру.

Але цей вірш також продовжує, у подвійному читанні, давати нам ескіз папського режиму, який переслідуватиме святих протягом 120 років. Бо грецький цар і папство дуже схожі: *обмани і хитрощі* в обох.

Дан 11:24 *Він увійде з миром у найродючіші місця краю; він зробить те, чого не робили ні його батьки, ні батьки його батьків; він роздасть здобич, здобич і багатство; він буде формувати проекти проти фортець, і це протягом певного часу.*

24а- Величезний борг перед римлянами має бути сплачений. З цією метою Антіох 4 оподатковує свої провінції, а отже, і єврейський народ, над яким панує. Він бере там, де не сів, і відбирає багатства у поневолених народів, які потрапили під його панування. Він не залишив своєї мети завоювати Єгипет усіма неправдами. І щоб його воїни оцінили та заручилися їхньою підтримкою, він ділиться здобиччю зі своїми військами та щедро вшановує своїх грецьких божеств, головне з яких: Зевс Олімпійський, бог богів грецької міфології.

У подвійному читанні римський папський режим діятиме так само. Оскільки він слабкий від природи, він повинен спокусити і збагатити великих королівств, щоб вони та їхні збройні сили визнали й підтримували його.

Дан 11:25 *На чолі великого війська він використає свою силу та свій запал проти південного царя. І південний цар вступить у війну з численним і дуже могутнім військом; але він не буде противитися, бо будуть задумані проти нього злі плани.*

25а – У 170 р. Антіох 4 захоплює Пелусій і заволодів усім Єгиптом, крім його столиці Александрії.

Дан 11:26 *Ті, хто їсть зі столу його, погублять його; його війська поширяться, як потік, і мертвих упаде велика кількість.*

26а – Птолемеєм 6 потім вступає в переговори зі своїм дядьком Антіохом 4. Він приєднується до табору Селевкідів. Але єгиптяни не схвалювали його, тому в Олександрії його замінив його брат Птолемеєм 8, тому його зрадила його родина, яка їла їжу з його столу. Війна триває, і мертві падають у великій кількості.

Дан 11:27 *Обидва царі будуть шукати зла в своїх серцях, і за одним столом вони будуть говорити неправду. Але це не вдасться, тому що кінець не прийде до призначеного часу.*

27а – Інтриги Антіоха 4 знову зазнають краху. Його стосунки з племінником Птолемеєм 6, який приєднався до нього, засновані на обмані.

27б- *Але це не вдасться, тому що кінець прийде тільки в призначений час.*

Про яку мету йдеться в цьому вірші? По правді кажучи, це передбачає кілька *кінцівок* і, по-перше, кінець війни між Антіохом 3 та його єгипетськими племінниками та племінницею. Цей *кінець* близький. Інші *закінчення* стосуватимуться тривалості 1260 років папського правління в Дан.12:6 і 7 і часу *кінця* вірша 40 поточного розділу, який побачить

завершення Третьої світової війни, яка готує контекст для останнє *велике* *всесвітнє* лихо.

Але в цьому вірші цей вислів не має прямого зв'язку з « часом кінця », цитованим у вірші 40, як ми виявимо та продемонструємо. Структура цього розділу спритно виглядає оманливою.

Дан 11:28 *Він повернеться до своєї землі з великим багатством; він буде ворожий у своєму серці до священного союзу, він діятиме проти нього, потім повернеться до своєї країни.*

28a- *Він повернеться до своєї країни з великими багатствами*

Відповідальний за багатства, відібрані в єгиптян, Антіох 4 повертається до Антіохії, залишивши позаду Птолемея 6, якого він поставив царем над половиною завойованого Єгипту. Але ця напівперемога драгує невдоволеного короля.

28b – Роздратування, з яким зіткнувся цар, зробило євреїв об'єктом його гніву. Крім того, відвідавши їхній дім, він скине на них частину цього гніву, але не заспокоїться.

Дан 11:29 *У визначений час він знову піде проти півдня; але цього останнього разу все буде не так, як раніше.*

29a- *Ми вступаємо в рік великого лиха.*

У 168 р. Антіох дізнався, що його племінники знову помирилися проти нього, Птолемей 6 уклав мир зі своїм братом Птолемеєм 8. Завойовані єгипетські землі повернулися до єгипетського табору. Тому він знову вирушає в похід проти своїх племінників, вирішуючи зламати будь-який опір, але...

Дан 11:30 *На нього придуть хіттімські кораблі; знеохочений, він повернеться назад. Тоді, розлючений проти священного союзу, він не залишиться бездіяльним; вернувшись, погляне на тих, що покинули святий заповіт.*

30a – *Кораблі Чіттіма наступатимуть проти нього*

Отже, Дух позначає римський флот, який базувався на сучасному острові Кіпр. Звідти вони контролюють народи Середземного моря та прибережні народи Азії. Після того як його батько Антіох 3 стикається з римським вето. Він зазнає приниження, яке розлютить його. Римський легат Попілій Ленас малює коло на землі навколо своїх ніг і наказує йому не залишати його, якщо він не вирішить воювати з Римом або підкорятися йому. Антіох, колишній заручник, засвоїв урок, даний його батьком, і він повинен відмовитися від завоювання Єгипту, повністю поставленого під римський протекторат. У цьому контексті вибухового гніву він дізнається, що євреї, які вважають мертвими, радіють і святкують. Вони дуже важко дізнаються, що він ще дуже живий.

Дан 11:31 *Війська придуть за його наказом; вони осквернять святиню, фортецю, вони покладуть кінець вічній жертві, і створять гідоту спустошителя (або руйнівника).*

31a – Цей вірш підтверджує факти, описані в апокрифічній розповіді 1 Макк.1:43-44-45: *Тоді цар Антіох написав усьому своєму царству, щоб усі стали одним народом і щоб кожен відмовився від свого окремого закону. Усі*

народи погодилися з цим наказом царя Антіоха, і багато хто в Ізраїлі погодилися на це рабство, приносили жертви ідолам і порушували (оскверняли) суботу. У цьому описі ми знаходимо випробування, які зазнали Даниїл і три його товариші у Вавилоні. І Бог представляє нам у 1 Маккавеїв опис того, що буде останнім великим лихом, з яким нам, живим у Христі, доведеться зіткнутися безпосередньо перед поверненням у славі Ісуса Христа. Між нашим часом і часом маккавейських євреїв інше велике лихо спричинило смерть святих Ісуса Христа на 120 років.

31b - вони оскверняють святиню, фортецю, вони покладуть кінець вічній жертві та створять гідоту спустошителя (або руйнівника).

Ці дії будуть підтверджені цим історичним свідченням, записаним єврейським і римським істориком Йосифом Флавієм. Важливість речі виправдовує це, тому давайте подивимось на це свідчення, в якому ми знаходимо деталі, ідентичні недільному закону останніх днів, проголошеному універсальним режимом, сформованим тими, хто пережив Третю світову війну.

Ось рання версія 1 Макк.1:41 до 64:

1Ма 1:41 Тоді цар наказав, щоб усі в його імперії стали одним народом :

1Ма 1:42 кожен мав зректися своїх звичаїв. Усі язичники підкорилися наказам царя

1Ма 1:43 і навіть в Ізраїлі багато людей вітали його поклоніння: вони приносили жертви ідолам і зневажали суботу.

1Ма 1:44 Цар послав послів до Єрусалиму та до міст Юди, щоб передати там його накази: віднині треба було дотримуватися чужих звичаїв країни,

1Ма 1:45 , щоб припинити всепалення в храмі, жертви та литі жертви. Суботи та свята мали бути осквернені,

1Ма 1:46 осквернити святиню і все святе,

1Ма 1:47 зведення вівтарів, місць поклоніння і храмів для ідолів, забивання свиней і нечистих тварин.

1Ма 1:48 Вони повинні були залишити своїх синів необрізаними і таким чином зробити себе огидними через усі види нечистоти та профанації.

1Ма 1:49 Одним словом, ми мали забути Закон і нехтувати всіма його дотриманнями:

1Ма 1:50 Кожен, хто не підкорявся наказам царя, повинен бути страчений.

1Ма 1:51 Таким чином були розіслані листи царя по всьому його царству; він призначив наглядачів над усім народом і наказав усім містам Юди приносити жертви.

1Ма 1:52 Багато людей послухалися, усі, хто залишив Закон; вони чинили зло на землі,

1Ма 1:53, змушуючи Ізраїль шукати притулку.

1Ма 1:54 П'ятнадцятого дня місяця Кислеу, року 145, цар поставив гідоту спустошення на жертівнику цілопалень, і вони поставили жертівники в сусідніх містах Юди.

1Ма 1:55 Вони кадили в дверях будинків і на майданах,

1Ма 1:56 Книги Закону були розірвані та кинуті у вогонь, коли вони були знайдені,

1Ма 1:57 І якщо в когось була знайдена книга Заповіту, або якщо хтось виконував закон Божий, його вбивали згідно з указом царя.

1Ма 1:58 Вони карали ізраїльтян, яких ловили на злочині місяць за місяцем у їхніх містах,

1Ма 1:59 і 25 числа кожного місяця приносили жертви на головному вівтарі замість жертвника всепалень.

1Ма 1:60 За цим законом вони вбивали жінок, у яких обрізали дітей,

1Ма 1:61 з немовлятами, що висять на їхніх шиях; їхні родичі та ті, хто зробив обрізання, також були вбиті.

1Ма 1:62 Незважаючи на все це, багато хто в Ізраїлі залишався вірним і був достатньо відважним, щоб не їсти нечистої їжі.

1Ма 1:63 Вони радше померли б, ніж осквернилися їжею, яка суперечить Святій Угоді, і насправді їх було вбито.

1Ма 1:64 Це було велике випробування для Ізраїлю.

У цій історії звернемо увагу на вірші з 45 по 47, які підтверджують припинення жертв вічного *заступництва*, і вірш 54, який свідчить про осквернення святині: *цар поставив мерзоту спустошення на жертівнику всепалень.*

Причиною цього зла є відступництво Ізраїлю : 1Мт 1:11 Саме в той час в Ізраїлі виникло покоління оманливих людей, які привели багато людей за собою: «Укладемо союз із народами навколо нас, — сказали вони, — бо відтоді, як ми відділилися від них, сталося багато нещастя до нас ». Нещастя вже були наслідком їхньої невірності по відношенню до Бога, і вони збиралися накликати на себе ще більше нещастя через свою бунтарську позицію.

У цій кривавій трагедії грецьке панування добре виправдало свій всюдисущий символ гріха в *бронзі статуї Дан.2; плямистий леопард Дан.7; і смердючий козел Дан.8.* Але одну деталь все ж варто відзначити. Особу, відповідальну за каральну місію, послану Антіохом 4 до Єрусалиму в – 168 р., звать Аполлоній, і це грецьке ім'я, яке французькою означає «Руйнівник», буде вибрано Духом, щоб засудити в Ап.9:11 деструктивне використання Святої Біблії фальшивим протестантським християнством останніх днів; або ті самі, хто організує остаточне *велике остаточне лихо* . Аполоній прийшов до Єрусалиму з 22 000 солдатів і **в один із суботніх днів** , під час вражаючого народного повстання, він убив усіх єврейських глядачів. Вони осквернили суботу цим богохульним інтересом, і Бог наказав їх убити. І його гнів не вщухає через те, що за цим кривавим фактом стоїть замовлення на еллінізацію євреїв. Афінянин Геронт, королівський делегат, запровадив для всього народу еллінізацію культу та моралі в Єрусалимі , як і в Самарії . Тоді єрусалимський храм був присвячений Зевсу Олімпійському , а храм на горі Герізім — гостинному Зевсу. Таким чином ми бачимо, як Бог знімає Свій захист від власного храму, від Єрусалиму та від цілого народу. Священне місто сповнене злочинів, кожне мерзенніше попереднього. Але це

була лише воля Бога, тому таким великим було моральне та релігійне заспокоєння після попередження, представленого депортацією до Вавилону.

Дан 11:32 Він лестоцями зведе зрадників заповіту. Але ті з людей, які знають свого Бога, діятимуть непохитно,

32а- Він буде спокушати зрадників союзу лестоцями

Це пояснення підтверджує, що божественне покарання було заслуженим і виправданим. У святих місцях осквернення стало нормою.

32б- Але ті з людей, які знають свого Бога, будуть діяти твердо,

У цій трагедії щирі та гідні віруючі відзначилися своєю вірністю і воліли померти мученицькою смертю, ніж відмовитися від шанування Бога-творця та його святих законів.

Знову ж таки, у другому читанні, цей кривавий досвід 1090 фактичних днів нагадує умови папського правління 1260 днів-років, послідовно пророкуваних у різних формах у Дан.7:25, 12:7 та Одкр.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Оглядаючи сучасні події в контексті античності

Щоб чітко зрозуміти, що відбувається, візьму зображення оператора, який знімає на камеру сцену, за якою уважно стежив. У цей момент він зменшує масштаб, набираючи висоту, і поле огляду розширюється все більше і більше. Таким чином, якщо застосувати його до релігійної історії, погляд Духа контролює всю релігійну історію християнства, від її маленьких початків, годин страждань, часу мучеників до її славного кінця, позначеного поверненням очікуваного Спасителя.

Дан 11:33 і наймудріші з них навчать багатьох. Є такі, що піддадуться на час мечу та полум'ю, неволі та грабунку.

33а- і наймудріший з них навчатиме натовп

Апостоли Ісуса Христа, а також Павло з Тарса, якому ми завдячуємо 14 посланнями Нового Завіту. Ця нова релігійна інструкція має назву «Євангеліє» або Добра Новина про спасіння, запропоноване божественною благодаттю для обраних. Таким чином, Дух рухає нас вперед у часі, і новою досліджуваною метою стає християнська віра.

33б- Є деякі, які на час піддадуться мечу та полум'ю, полону та грабунку.

Певний час говорив Дух через ангела, і цей час буде 1260 довгих років, пророчених, але за деяких римських імператорів Калігули, Нерона, Доміціана та Діоклетіана бути християнином означало померти мученицькою смертю. В Одкр.13:10 Дух нагадує часи папських римських зборів, кажучи: *Хто веде в полон, той піде в полон; коли хто вбиває мечем, той повинен бути вбитий мечем. Це витривалість і віра святих .*

Дан 11:34 У той час, коли вони зазнають невдачі, їм трохи допоможуть, і багато хто приєднається до них у лицемірстві.

34а- Справді, саме в цей час жорстокого панування папства з'явилася допомога лицемірів із цього вірша. Їх ідентифікація ґрунтується на їхньому нехтуванні цінностями та заповідями, яким навчав Ісус Христос, і в даному випадку для цієї цільової епохи, заборонаю вбивати мечем. Повернувшись до історії, ви зможете зрозуміти, що широкий протестантський рух з 15

століття до нашого часу справедливий Суддя Ісус Христос визнав лицемірним. Тому їхню повну відмову з 1843 року буде легше зрозуміти й прийняти.

Дан 11:35 Деякі з мудреців відпадуть, щоб вони могли бути очищені, очищені та зроблені білими, аж до часу кінця, бо він не настане до призначеного часу.

35a- Деякі з мудреців впадуть, щоб вони могли бути очищені, очищені та зроблені білими до часу кінця

Судячи з цього твердження, мірилом християнського життя є випробування та відбір, здатність терпіти та терпіти переслідування аж до кінця світу. Таким чином сучасна людина, яка звикла до миру і толерантності, вже нічого не розуміє. Він не впізнає свого життя в цих повідомленнях. Ось чому пояснення на цю тему будуть надані в Одкр.7 і 9:5-10. Довгий період релігійного миру в 150 реальних років, або «п'ять пророчих місяців», був запрограмований Богом, але з 1995 року цей період закінчився і релігійні війни почалися знову. Іслам вбиває у Франції та в інших країнах світу; і його дія має посилюватися, поки не запалить усю землю.

35b- тому що він прибуде тільки в призначений час

Цей кінець буде кінцем світу, і ангел каже нам, що жодна ознака миру чи війни не дозволить нікому побачити його наближення. Це залежить від одного фактора: « часу, позначеного » Богом, закінчення 6000 років, присвячених вибору ним земних обранців. І саме тому, що до цього терміну залишилося менше десяти років, Бог дав нам благодать знати дату: 20 березня весни, яка передує 3 квітня 2030 року, тобто через 2000 років спокутної смерті Христа. Він постане могутнім і переможним, щоб врятувати своїх обраних і знищити вбивчих повстанців, які мали намір убити їх.

Католицький папський режим «християнського» Риму: великий гонитель релігійної історії західного світу.

Саме до нього має вести нас модель Antiochos 4. Тип підготував свій прообраз, і що ми можемо сказати про це порівняння? Звичайно, у феноменальному масштабі грецький гонитель діяв протягом 1090 реальних днів, але папство лютуватиме майже 1260 реальних років, таким чином перевершуючи всі історичні моделі.

Дан 11:36 Цар зробить, що забажає; він буде підноситися, він буде хвалитися над усіма богами, і він буде говорити неймовірні речі проти Бога богів; воно буде процвітати, доки не закінчиться гнів, бо те, що визначено, буде виконано.

36a- Слова цього вірша залишаються неоднозначними і все ще можуть бути адаптовані до грецького царя та римського папського короля. Викривальну структуру пророцтва слід ретельно приховувати від поверхневих читачів. Маленька деталь, однак, позначає папську ціль; це точність: *тому що вирішене буде виконано*. Ця цитата повторює Дан.9:26:

*Після шістдесяти двох тижнів Помазаник буде знищений, і він не матиме нічого для себе. Народ правителя, який прийде, знищить місто та святу євратинню, і їхній кінець прийде, як потоп; **Вирішено**, що спустошення (або запусітіння) триватимуть до кінця війни.*

Дан 11:37 *Він не буде шанувати богів своїх батьків, ані бога, що любить жінок; він не буде поважати жодного бога, бо він буде прославляти себе понад усе.*

37а- *Він не буде шанувати богів своїх батьків*

Ось вона, маленька деталь, яка прояснює наш інтелект. Тут ми маємо формальний доказ того, що царем, на якого націлені його слова, не може бути Антіох 4, який поважав богів своїх батьків і найбільшого серед них, Зевса, бога богів Олімпу, якому він запропонував єврейський храм в Єрусалимі. Таким чином ми отримуємо незаперечні докази того, що цільовим королем є справді римський папський режим християнської ери. Відтепер усі відкриті слова стосуватимуться цього *царя, відмінного від Дан.7 і зухвалого та хитрого* від Дан.8; Я додаю, цей *спустошливий або спустошливий цар* Дан.9:27. Усі «ракетні ступені» підтримують *голову папського чоловіка, маленького та зарозумілого*, поставленого на вершину панування.

Чи папський Рим поважав богів своїх батьків? Офіційно ні, оскільки її навернення до християнства змусило її відмовитися від імен язичницьких римських божеств. Проте вона зберегла форми та стиль їхнього поклоніння: різьблені, скульптурні чи ліпні зображення, перед якими її віруючі схиляються та стають на коліна, щоб помолитися. Щоб зберегти цю поведінку, засуджену Богом у всіх його законах, вона зробила Біблію недоступною для простих смертних і видалила другу з десяти заповідей живого Бога, оскільки вона забороняє цю практику та розкриває покарання, заплановане для її порушників. Хто може захотіти приховати понесену кару, як не диявол? Таким чином, особистість папського режиму підпадає під рамки визначення, запропонованого в цьому вірші.

37б- *ні до божества, яке насолоджує жінок*

Саме через роздуми про язичницьку римську релігію, яку папство покинуло, Дух Божий викликає цю нечітку тему. Тому що вона відвернулася від своєї відверто сексуальної спадщини, щоб продемонструвати цінності святості. Передбачуваним божеством є Пріап, чоловічий фалос, який шанувався як божество отцями язичницької церкви Риму. Це все ще була спадщина грецького гріха. І щоб порвати з цією сексуальною спадщиною, вона надмірно захищає чистоту тіла і духу.

Дан 11:38 *Але він буде шанувати бога фортець на його постаменті; цьому богу, якого не знали його батьки, він віддасть шану золотом і сріблом, дорогоцінним камінням і коштовностями.*

38а – *Однак він буде шанувати бога фортець на своєму п'єдесталі*

Народжується новий язичницький бог: *бог фортець*. Його *п'єдестал* – у людських умах, а його висота настільки висока, наскільки справляється враження.

Язичницький Рим будував язичницькі капища, відкриті всім вітрам; капітелей, підтримуваних колонами, було достатньо. Але, прийнявши християнство, Рим прагне замінити зруйновану єврейську модель. У євреїв був закритий храм у могутньому вигляді, який надавав їм слави та престижу. Тому Рим буде наслідувати його і, у свою чергу, будуватиме романські церкви, схожі на укріплені замки, тому що панує небезпека, а найбагатші лорди зміцнюють свої домівки. Рим робить те саме. Воно будувало свої церкви в строгому стилі аж до часів соборів, а там все змінилося. Округлі дахи стають стрілками, спрямованими в небо, і це все вище і вище. Зовнішні фасади набувають вигляду мережива, вони збагачені вітражами всіх кольорів, які приносять всередину райдужне світло, яке вражає святкувачів, фоловерів та відвідувачів.

38b - *цьому богу, якого не знали його батьки, він віддасть шану золотом і сріблом, дорогоцінним камінням і цінними предметами.*

Щоб зробити їх ще більш привабливими, внутрішні стіни **прикрашені золотом, сріблом, дорогоцінними перлами, дорогими предметами** : *повія Вавилон великий* з Одкр.17:5 знає, як показати себе, щоб залучити та залучити своїх клієнтів.

Правдивий Бог не дозволяє себе спокусити, тому що ця пишність не приносить йому користі. У своєму пророцтві він засуджує цей папський Рим, з яким він **ніколи не** мав жодних стосунків. Для нього його романські чи готичні церкви — це ще більше язичницькі божества, які лише спокушають духовних людей, яких відвертають від нього: народжується новий бог: бог фортець, і він спокушає натовп, який вірить, що знайшов Бога, що входить у його стіни. під непропорційно високими стелями.

Дан 11:39 *Саме з чужим богом він буде діяти проти укріплених місць.—І він працював над укріпленнями фортець з чужим богом, і він наповнить почестями тих, хто визнає його, він змусить їх панувати над багатьма, він розподілить землі їм за винагороду.*

39a- *І він працював над укріпленнями фортець з чужим богом*

Для Бога є лише один діючий бог, який стоїть перед ним, тобто той, хто йому *чужий* : це диявол, сатана, проти якого Ісус Христос застерігав своїх апостолів і своїх учнів. У тексті на івриті йдеться не про «діяти проти», а про «чинити». Те саме повідомлення буде прочитано в Одкр.13:3 у формі: *...змій дав йому силу свою, і престол свій, і владу велику* . Диявол , який є дияволом в Одкр.12:9 , але водночас імперським Римом згідно Одкр.12:3.

Крім того, повернувшись до християнської релігії, римська влада прийняла правдивого Бога, який був для неї чужим, оскільки спочатку був Богом євреїв, євреїв, нащадків Авраама.

39b- *і Він наповнить почестями тих, хто визнає Його*

Ці почесні релігійні. Папство приносить королям, які визнають його представником Бога на землі, печать божественної влади для їх власної влади. Королі справді стають королями тільки тоді, коли церква освятила їх в одній зі своїх обожнених *фортець у Франції, Сен-Дені та Реймсі.*

39c- *він змусить їх домінувати над багатьма*

Папство присуджує імператорський титул, який позначає короля-сюзерена, який панує над іншими васальними королями. Найвідоміші: Карл Великий, Карл V, Наполеон I, Гітлер.

39d - *він роздасть їм землю як винагороду.*

Ця земна і небесна тимчасова надсила, за його твердженням, влаштувала земних царів. Тому що він вирішив їхні розбіжності, особливо щодо завойованих чи відкритих земель. Ось як у 1494 році Олександр 6 Борджія, найгірший із пап, вбивця на посаді, був змушений встановити меридіан, щоб розділити між Іспанією та Португалією атрибуцію та володіння територією Південної Америки, відкритою заново з часів античності.

Третя світова війна або 6-та ^{труба} Rev.9.

Воно скорочує людство на третину свого населення і поклавши кінець національній незалежності, воно готує універсальний режим, який встановить остаточне велике лихо, оголошене в Аро.1. Серед агресивних акторів є іслам у мусульманських країнах, тому я пропоную вам біблійний погляд на цю тему.

Роль ісламу

Іслам існує тому, що він потрібен Богу. Не рятувати, ця роль покладається **виключно** на благодать, принесену Ісусом Христом, а вражати, вбивати, масово вбивати своїх ворогів. Уже в старому заповіті, щоб покарати невірність Ізраїлю, Бог вдався до «філістимлян». У повісті, щоб покарати християнську невірність, він звертається до мусульман. Біля походження мусульман і арабів стоїть Ізмаїл, син Авраама і Агар, єгипетська служниця Сарри, його дружини. І вже в той час Ізмаїл сперечався з Ісааком, законним сином. Це настільки, що за згодою Бога, на прохання Сарри, Агар та Ізмаїл були вигнані з табору Авраамом. І Бог подбав про вигнаний народ, чий нащадки, зведені брати, будуть зберігати вороже ставлення до нащадків Авраама; перший, єврейський; другий, в Ісусі Христі, християнський. Ось як Бог пророкував про Ізмаїла та його арабських нащадків у Бут.16:12: « *Він буде як дикий осел; його рука буде проти всіх, і рука всіх буде проти нього; і він житиме навпроти всіх своїх братів* ». Бог хоче оприлюднити Свої думки та свій суд над речами. Обранці Христа повинні знати та розділяти цей план Бога, який використовує народи та сили землі згідно зі своєю найвищою волею. Слід зазначити, що пророк Мухаммед, засновник ісламу, народився наприкінці 6 століття ^{після} встановлення римо-католицького папства в 538 році. Іслам, здавалося, атакував язичницький католицизм і християн загалом, коли вони були вражені Божим прокляттям. І це сталося з 7 березня 321 року, відколи імператор Костянтин I ^{спричинив} відмову від суботнього відпочинку на сьомий день на користь свого першого дня, присвяченого «нескореному сонцю» (Sol Invictvs), нашої поточної неділі. Як і багато християн сьогодні, Костянтин помилково хотів відзначити розрив між християнами та євреями. Він критикував християн свого часу за юдаїзацію через шанування святої Божої суботи. Цей невинуватий вирок

язичницького царя був оплачений і буде продовжувати оплачуватися до кінця покараннями « семи сурем », розкритих в Об'явленні 8 і 9, безперервною послідовністю нещастя і трагедій. Остаточне покарання прийде у вигляді жахливого розчарування, коли Ісус Христос з'явиться, щоб усунути Своїх обраних із землі. Але щойно розглянута тема «Третьої світової війни» сама по собі є шостою з цих пророкованих божественних кар, у яких іслам є важливою дійовою особою. Бо Бог також пророкував про Ізмаїла, кажучи в Бут.17:20: « Щодо Ізмаїла, Я почув тебе. Ось, Я пооблагословлю його, і зроблю його плідним, і дуже розмножу його; він породить дванадцять князів, і Я вчиню з нього великий народ ». Я закриваю цю дужку, щоб продовжити вивчення Дан.11:40.

Дан 11:40 У часі кінця південний цар вдарить проти нього. І північний цар крутиться на нього, як буря, з колісницями, і з вершниками, і з багатьма кораблями; він увійде в землю, і розійдеться, як потік, і розливатиметься.

40a- Під час кінця

Цього разу це справді кінець історії людства; кінець часу нинішніх народів землі. Ісус оголосив цей час, кажучи в Матвія 24:24: Ця добра новина про Царство буде проповідувана по цілому світі на свідчення всім народам. Тоді прийде кінець.

40b - південний цар вдарить проти нього

Тут ми повинні захоплюватися величезною божественною тонкістю, яка дозволяє Його слугам зрозуміти те, що залишається прихованим від інших людей. Очевидно, але лише на вигляд, конфлікт між царями Селевків і царями Лагідів, здається, відновлюється і продовжується в цьому вірші, що не може бути більш оманливим. Тому що насправді ми залишили цей контекст від віршів 34 до 36, і час кінця цього нового протистояння стосується християнської ери папського католицького режиму та універсального протестантизму, який вступив у свій екуменічний союз. Ця зміна контексту вимагає від нас перерозподілу ролей.

У ролі « його »: папська католицька Європа та її союзні християнські релігії.

У ролі « південного царя »: завойовницький іслам, який повинен наvertати людей силою або відправляти їх у рабство, відповідно до дій його засновника Мухаммеда.

Звернемо увагу на вибір дієслова: *to collide* ; на івриті «нагах», що означає вдарити рогами. Як прикметник, він позначає лютого агресора, який зазвичай завдає удару. Це дієслово ідеально підходить до арабського ісламу, який безперервно агресивно виступає проти західного світу з кінця Другої світової війни. Можливі дієслова « боротися, боротися, зіткнутися » вказують на дуже близьке сусідство, звідси ідея національного сусідства або сусідства міст і вулиць. Обидві можливості підтверджують іслам, який добре закріпився в Європі через релігійну незацікавленість європейців. Боротьба посилилася після повернення євреїв до Палестини в 1948 році. Важке становище палестинців сварило мусульманські народи проти західних християнських колонізаторів. І в 2021 році напади ісламістів

зростають і створюють незахищеність серед європейських народів, насамперед Франції, колишнього колонізатора північноафриканських і африканських народів. Чи відбудеться більш масштабне національне зіткнення? Можливо, але не раніше, ніж внутрішня ситуація погіршиться аж до жорстоких групових сутичок на території самої метрополії. Того дня Франція опиниться в ситуації громадянської війни; насправді це справжня релігійна війна: іслам проти християнства або невіруючих без Бога.

40c- *І північний цар налетить на нього , як буря , з колісницями, вершинами та багатьма кораблями*

У Єзек.38:1 цей північний цар називається Магог, князь Роша (Росія) Мешеха (Москва) і Тубал (Тобольськ), і ми читаємо у вірші 9: *І ти підеш, ти прийдеш, як буря , ти будеш, як хмара, щоб покрити землю, ти та всі твої полчища, і численні народи з тобою.*

Перерозподіл ролей: У ролі « північного царя » православна Росія та її мусульманські союзні народи . Тут знову вибір дієслова « *tourera sur його* » передбачає раптову масовану раптову атаку з повітря. Москва, столиця Росії, фактично знаходиться на великій відстані від Брюсселя, європейської столиці, і Парижа, її військового вогню. Європейське процвітання зробило його лідерів сліпими, аж до недооцінки військового потенціалу могутньої Росії. Він запустить у свою агресію літаки та тисячі танків на сухопутні шляхи та безліч морських і підводних військових кораблів. І щоб покарання було виражене жорстко, ці європейські лідери не перестали принижувати Росію та її лідерів від полум'яного Володимира Жириновського до її нового нинішнього «царя» Володимира Пугіна (Володимир: російською — князь світу).

Після ідентифікації учасників три «царі» зіткнуться один з одним у формі сьомої « сирійської війни», до якої буде втягнутий новий національний Ізраїль; що підтвердить наступний вірш. Але на даний момент «король» (він), на якого нападає Росія, — це Європа Римського договору.

40d - *він просунеться в землю, розповсюдиться, як потік, і розллється.* Її переважна військова перевага дозволяє Росії вторгнутися в Європу та окупувати всю її територію. Зіткнувшись з цим, французькі війська не зрівняються; їх розчавлюють і знищують.

Дан 11:41 *Він увійде в найпрекрасніший край, і багато хто впаде; але Едом, Моав і голова синів Аммона будуть врятовані з його руки.*

41a- *Він увійде в найкрасивішу країну, і багато хто піддасться*

Російська експансія відбувається на південь, де розташований Ізраїль , союзник західних країн, який, у свою чергу, зазнає вторгнення російських військ; Євреї все одно помруть.

41b- *але Едом, Моав і голова синів Аммона будуть врятовані від його руки*

Це наслідок військових союзів, які розмістять ці назви, які представляють сучасну Йорданію, на боці Росії. У 2021 році Росія вже є офіційним союзником Сирії, яку вона озброює та захищає.

Дан 11:42 *І він простягне свою руку на різні країни, і не втече єгипетська земля.*

42a – Лише з 1979 року ця політична конфігурація підтвердила пророцтво. Тому що того року в Кемп-Девіді в США президент Єгипту Анвар Ель-Садат офіційно уклав союз із прем'єр-міністром Ізраїлю Менахемом Бегіном. Стратегічний і політичний вибір, зроблений у той час, полягав у тому, щоб прийняти справу найсильніших того часу, оскільки Ізраїль користувався потужною підтримкою США. Саме в цьому сенсі Дух Божий приписує йому ініціативу намагатися « *втекти* » від руїни та лиха. Але з часом гра переходить з рук в руки, і з 2021 року Ізраїль та Єгипет виявляються майже покинутими США. Росія вводить свої закони в сирійському регіоні.

Дан 11:43 *Він заволодіє скарбами золота та срібла та всіма дорогоцінностями Єгипту; лівійці та ефіопи підуть за ним.*

43a- *Він стане володарем скарбів золота та срібла та всіх дорогоцінних речей Єгипту*

Завдяки доходам від плати за використання Суецького каналу Єгипет значно збагатів. Але це багатство корисне тільки в мирний час, тому що під час війни торговельні шляхи стають безлюдними. Єгипет став багатим завдяки туризму. З чотирьох куточків землі люди приїжджають, щоб споглядати його піраміди, його музеї, збагачені постійними відкриттями єгипетських гробниць, прихованих під землею з часів античності. У цих гробницях молодого царя Тутанхамона виявлено предмети з чистого золота невідомої вартості. Отже, Росія знайде в Єгипті щось, щоб задовольнити своє бажання отримати військову здобич.

Наприкінці суботи 22 січня 2022 року Дух навів мені аргумент, який **беззаперечно підтверджує** тлумачення, яке я даю Даниїлу 11. Значимо у двох віршах 42 і 43 важливість чіткої згадки не закодовано від назви « *Єгипет* », яка в цьому контексті є іншою країною від тієї, яку називають « *південним царем* ». Однак у віршах з 5 по 32 *млявий «Єгипет»* Птолемеїв був замаскований, але визначений як « *цар півдня* ». **Таким чином, зміна історичного контексту підтверджена і незаперечно доведена** . Починаючи з контексту античності, історія Даниїла 11 закінчується « *часом кінця* » світу, в якому « *Єгипет* », союзник християнського та агностичного західного табору з 1979 року, є ціллю « царя півдня », тобто войовничого ісламу, і особливо нового « *царя півночі* », російського православ'я.

43b - *за ним підуть лівійці та ефіопи*

Перекладач правильно переклав слова « *Пут і Куш* » пророцтва, які позначають «Лівію», мусульманські країни, розташовані на північ від Сахари, прибережні країни африканського узбережжя та Ефіопію, чорну Африку, усі країни, розташовані на південь від Сахара. Велика частина з них також прийняла і прийняла іслам; у випадку Кот-д'Івуару, за співучасті президента Франції Ніколя Саркозі, якому ми також завдячуємо лівійським хаосом.

Таким чином, уражений Росією « *Єгипет* » стає здобиччю всіх хижаків, і мусульманські стерв'ятники, його брати, спускаються на нього, щоб очистити його труп і взяти свою частку здобичі, яка ще залишилася після російського проколу.

Чітко цитуючи « *Лівію та Ефіопію* », Дух вказує на африканських релігійних союзників «царя півдня», яких слід ототожнювати з Аравією, де пророк Мухаммед з'явився в 632 році, щоб поширювати, починаючи з Мекки, свою нову релігію під назвою Іслам. Його підтримує могутня Туреччина, яка повернулася, в цьому останньому контексті, до фундаменталістської, завойовницької та мстивої мусульманської релігійної прихильності після приниження її миттєвого підпорядкування західним світським цінностям. Але інші мусульманські країни, розташовані не на « *півдні* », такі як Іран, Пакистан, Індонезія, можуть приєднатися до « *царя півдня* », щоб боротися з західними народами з моральними цінностями, які ненавидять усі мусульманські народи. Насправді ця ненависть лише до істинного Бога Ісуса Христа, якого зневажають західні християни. Таким чином, через іслам і православ'я, воно карає за невірність євреїв, католиків, православних, протестантів і навіть адвентистів у західному світі; вся монотеїстична віра винна перед ним.

Дан 11:44 *Звістка зі сходу та з півночі прийде й налякає його, і він вийде у великому гніві, щоб знищити й знищити натовпи.*

44a- *Новини зі сходу та півночі прийдуть, щоб налякати його*

Ці дві кардинальні точки « *схід і північ* » стосуються тільки російської країни, залежно від того, чи згадується вона з папської Європи чи з Ізраїлю, тому що пророцтво позначає їх як такі, що піддаються послідовним нападам Росії у віршах 40 і 41. Це означає, що страх наведене походить з російської території, але що може налякати такого завойовника? Що сталося з його країною, що його так налякало? Відповідь міститься не в книзі Даниїла, а в Одкровенні 9, яке розкриває та націлює на протестантську релігію, глобальна фортеця якої знаходиться в США. Таємниця стане більш зрозумілою, враховуючи таке існування США. З 1917 року, коли бунтівна Росія прийняла свій соціалістичний і комуністичний режим, прірва надовго відокремила її від імперіалістичних капіталістичних США. Людина не може збагатитися за рахунок сусіда, якщо вона комуніст; тому ці два варіанти несумісні. Під попелом миру тліє вогонь ненависті, який благає бути вираженим. Лише конкуренція та ядерна загроза змогли запобігти найгіршому. Це був баланс ядерного терору. Тільки без ядерної зброї Росія захопить Європу, Ізраїль та Єгипет. У разі порушення балансу США відчують себе обдуреними та загрозованими, тому, щоб зменшити кількість своїх смертей, вступлять у війну, першими завдаючи сильний удар. Ядерне знищення Росії викличе страх серед російських армій, розкиданих по окупованих територіях.

44b- *і він вийде з великою люттю, щоб знищити і винищити натовпи.*

До цього моменту Росія буде перебувати в дусі завоювань і здобичі, але раптом її душевний стан зміниться, російська армія більше не матиме батьківщини, куди можна повертатися, а її відчай перетвориться на бажання «руйнувати і винищити натовпи»; який буде « *третім з убитих людей* »^{6-і} сурми *Одкр.9* . Таким чином, усі країни, які мають ядерну зброю, будуть змушені використовувати її проти своїх особистих потенційних ворогів.

Дан 11:45 Він розкине намети свого палацу між морями, до славної та святої гори; тоді він дійде до кінця, і ніхто йому не допоможе.

45а- Він розкине намети свого палацу між морями, до славної та святої гори

Намети між морями, бо палаців його вже немає на землі. Відчайдушне становище російських військ чітко описує Дух, який прирік їх на таку долю. Під вогнем ворогів вони відкинуті назад до землі Ізраїлю. Усі їх ненавиділи, вони не мали жодної підтримки чи жалю і були знищені на єврейській землі. Таким чином, Росія заплатить важку суперечку, яку Бог приписує їй з моменту її підтримки духовних ворогів Ізраїлю в старому союзі, під час його депортації до Вавилону. Вона продала коней жителям Тиру, міста язичницької похоті. Єзек.27:13-14 підтверджує, що Бог говорить Тиру: *Яван, Тувал (Тобольськ) і Мешех (Москва) торгували з тобою; вони дали рабів і мідний посуд в обмін на ваші товари. Представники дому Тогарма (Вірменія) постачали ваші ринки кінями, вершинами та мулами.* Це також було комерційним каменем спотикання для євреїв, які також торгували ним: Єзек.27:17: *Юда та земля Ізраїля торгували з вами; вони дали пшеницю Мінніта, тісто, мед, олію та бальзам в обмін на ваші речі.* Таким чином, Тир збагатився за їх рахунок. Пізніше, в Єзек.28:12, під титулом « цар Тиру », Бог звертається безпосередньо до Сатани. Ми розуміємо, що саме він скористався розкішшю та багатством, накопиченим у великих язичницьких містах, які служили йому під виглядом багатьох язичницьких божеств, швидше несвідомо, але завжди і всюди в культових формах, які Бог вважає огидними. Він несе на своєму серці тягар розчарування, накопиченого також протягом століть і тисячоліть людської історії. Це розчарування виправдовує його гнів, який частково вилився у формі цього останнього жадливо руйнівного міжнародного конфлікту.

Але цей божественний гнів проти торгового обміну стародавніх часів запрошує нас зрозуміти, що Бог може думати про сучасний міжнародний транспорт у міжнародному контексті, повністю побудованому на ринковій економіці. Я думаю, що руйнування веж Всесвітнього торгового центру в Нью-Йорку 11 вересня 2001 року є відповіддю. Тим більше, що в Одкр. 18 пророцтво підкреслює шкідливу роль збагачення через комерцію та міжнародний обмін, перед якими будь-яке правило чи божественне релігійне право руйнується настільки велике, як безбожність.

Наприкінці Дан.11 спадковий супротивник США, Росія, знищений. Таким чином, це дасть їм абсолютну владу над усіма, хто пережив міжнародний конфлікт. Горе переможеним! Він повинен схилитися і підкоритися закону переможця, де б він не був на землі, виживаючи.

Данііл 12

Дан 12:1 Того часу встане Михаїл, великий князь, захисник синів твого народу; і це буде час скорботи, якого не було, відколи існують народи, аж до того часу. У той час ті з ваших людей, які будуть знайдені записаними в книзі, будуть врятовані.

1а- У той час Михаїл воскресне,

*Цей час є часом кінця світу, коли останнє слово за Ісусом Христом повертається у славі та силі його божественності, яку давно заперечують конкуруючі релігії. Ми читаємо в Одкр.1:7: *Ось Він іде з хмарами. І побачить це кожне око, навіть ті, що прокололи його; і всі племена землі заплачуть через нього. Так. Амінь!* Ми повинні звикнути до цієї думки, тому що для кожної зі своїх ролей Бог дав собі інше ім'я, тому в Даниїлі та Одкр. 12:7 він представляє себе як **Михайла**, верховного главу ангельського цілестіального життя, яке дає йому влади над дияволом і демонами. Його ім'я, Ісус Христос, представляє це лише для обраних землі, яких Він прийшов спасти під цим іменем.*

1б- *великий лідер,*

*цим великим лідером є **YaHWéH** Михайл Ісус Христос, і саме від нього папський режим у своїй характерній нахабності відібрав на свою користь його місію **вічного** небесного заступника до 1843 року, це з 538 року, датується початком папського режиму та встановлення його в місті Римі, у Латеранському палаці на горі Целій. Ця тема була розглянута в Даниїла 8.*

1в- *захисник дітей свого народу;*

*Захисник втручається, коли йде атака. І так буде в останні години земного життя обранців, які залишилися вірними, навіть засудженими останніми повстанцями на смерть. Тут ми можемо знайти всі моделі, запропоновані в оповіданнях Даниїла, оскільки вони виконуються в останній трагічній ситуації. Під час цього останнього **великого лиха** ми знову переживемо чудесне втручання, описане в Дан.3, про *ніч і чотирьох живих персонажів*, у Дан.5, захоплення *Вавилона великого* Богом, у Дан.6, *левів*, знешкоджених, але також кінець великого **лиха**, передвіщеного тим, що вразило євреїв у – 168, 15 Кислея, тобто 18 грудня, у суботу.*

1д- *і це буде час лиха, якого не було відтоді, як існують народи до того часу.*

Судячи з цього твердження, останнє велике лихо перевершить юдейське лихо, організоване греками. Дійсно, греки били євреїв лише тих, кого вони знаходили на вулицях чи вдома. Наприкінці світу все зовсім інакше, і сучасні технології дозволяють абсолютно контролювати людей, які живуть на землі. Таким чином, використовуючи методи виявлення людей, ми можемо знайти будь-кого де завгодно, у якому б місці вони не ховалися. Таким чином, списки людей, які чинили опір наказам, можуть бути точно встановлені. У цьому остаточному контексті викорінення обраних стане можливим для людини. Незважаючи на те, що обрані сповнені віри та надії на своє визволення, вони переживуть болісні години; для тих, хто все ще буде вільний, позбавлений усього, інші перебувають у повстанських тюрмах, очікуючи на свою страту. Лихо пануватиме в серцях обраних посадових осіб, які зазнають поганого поводження, якщо не вб'ють.

1е- *У той час ті з ваших людей, які будуть знайдені записаними в книзі, будуть врятовані.*

Це книга життя, тому що без комп'ютера Бог також склав список усіх створінь, створених Адамом і Своєю та їхніми нащадками. Наприкінці життя кожної людини остаточну долю вирішив Бог, який зберіг два списки:

обраних і занепалих , відповідно до двох шляхів, представлених людству у Повторенні Закону 30:19-20: *Я закликаю небо й земля, щоб свідчити проти вас цього дня: Я поставив перед вами життя й смерть, благословення й прокляття. Вибері життя, щоб жив ти і нащадки твої, любити Господа, Бога твого, слухатися Його голосу і прилипати до Нього: бо від цього залежить твоє життя і продовження твоїх днів... Саме згідно з його вибором на зло доля остаточного кінця римського папства, спалений у вогні , відкривається нам у Дан.7:9-10; це через його зарозумілі слова на адресу Бога богів згідно з Дан.11:36.*

У Одкр.20:5 повернення Христа супроводжується воскресінням мертвих у Христі, яке називається *першим воскресінням* : *Блаженні та святі ті, хто бере участь у першому воскресінні , бо друга смерть не має над ними влади. .*

Дан 12:2 *Багато з тих, хто спить у земному поросі, прокинуться, одні для вічного життя, а інші на ганьбу та вічну ганьбу.*

2а- *Багато з тих, хто спить у земному поросі, прокинуться, деякі до вічного життя,*

Спершу зазначимо, що за звичайних норм *померлі* добре сплять у *земному пороху* , а не в дивовижному раю чи палаючому пеклі, як вчать і вірять фальшиві християнські чи язичницькі релігії. Це роз'яснення відновлює справжній статус померлих, як навчає Еккл.9:5-6-10: *Для всіх живих є надія; і навіть живий пес краще мертвого лева. Живі, насправді, знають, що вони помруть; але мертві нічого не знають, і нема вже їм плати, бо пам'ять про них забута. І любов їхня, і ненависть їхня, і задрість їхня вже згинула; і вони вже ніколи не матимуть участі ні в чому, що робиться під сонцем Зробіть усе, що ваша рука знайде для вашої сили; бо немає ні роботи, ні думки, ні знання, ні мудрості в пеклі, куди ти йдеши. (Оселя мертвих , яка є **прахом земним**).*

Немає думки після смерті, тому що думка живе в мозку людини лише тоді, коли вона ще жива і живиться кров'ю, яку посилає биття її серця. І сама ця кров повинна бути очищена легеневим диханням. Бог ніколи не говорив нічого іншого, оскільки Він сказав Адаму, який став грішником через непослух, у Бут.3:19: *У поті свого обличчя ти будеш їсти хліб, доки не повернешся на землю, з якої ти був узятий; бо ти порох, і в порох вернешся* . Щоб підтвердити цей стан нікчемності померлих, ми читаємо в Псалом 30:9: *Що ви отримуєте, проливаючи мою кров, змушуючи мене спуститися в яму? Тебе порох похвалив? Це говорить про вашу лояльність?* Ні, тому що не може згідно з Пс.115:17: *Не мертві славлять Господа, не хтось із тих, хто сходить до місця тиші.* Але це не заважає Богу знову відтворити життя, яке існувало раніше, і саме ця творча сила робить Його Богом, а не ангелом чи людиною.

Два шляхи мають два кінцевих результату, і Одкр.20 говорить нам, що їх розділяє *тисяча років* сьомого тисячоліття. Хоча все людське життя зникає з лиця землі на початку цієї *тисячі років* , полегли воскреснуть лише після того, як їх винесуть святі та Ісус Христос у його цілестіальному царстві. Цим повідомленням, прикріпленим до ^{7-ї} сурми , Одкр.11:18

підтверджує, кажучи: народи розгнівалися; і прийшов гнів Твій , і настав час судити мертвих , віддати слугам Твоїм пророкам, святим і тим, що бояться імені Твого, малим і великим, і знищити тих, хто нищить землю . У цьому вірші суд над мертвими спонукає Бога воскресити, по-перше, Своїх вірних мертвих обранців, щоб вони могли судити нечестивих, яких тримають у стані смерті.

2б- *а інші на докір, на вічну ганьбу.*

Вічність буде належати лише живим. Після їхнього остаточного знищення на Страшному суді ганьба й ганьба занепалих залишаться лише у вічній пам'яті обраних, ангелів і Бога .

Дан 12:3 *Ті, хто розуміють, сьятимуть, як сьйво неба, а ті, хто навчає багатьох праведності, сьятимуть, як зорі, на віки вічні.*

3а- *Ті, хто розумні, будуть сьяти, як блиск неба*

Розум підносить людину над тваринами. Це виявляється в його здатності міркувати, робити висновки, спостерігаючи за фактами або простою дедукцією. Якби люди не були непокірними щодо свободи, яку Бог дає їм, інтелект привів би все людство до того самого визнання існування Бога та його законів. Тому що з часів Мойсея Бог мав письмові записи найважливіших подій свого одкровення людям. Ось шлях міркування, яким слід слідувати. Монотеїстична віра з'явилася в історії єврейського народу. Тому його свідчення та його писання мають пріоритет над усіма іншими писаннями, які приписуються цьому самому унікальному Богу. Те, що проти народу Божого потрібно боротися, залишається нормальною можливістю, але боротьба проти святих писань стає диявольською роботою. Віра, встановлена Ісусом Христом, бере свої джерела та посилення з єврейських писань Старого Завіту, що надає їй легітимності. Але римо-католицька доктрина не поважає цей принцип, тому ні вона, ні Коран ісламу не можуть претендувати на те, щоб бути живим Богом, творцем усього, що живе і існує. Ісус підтвердив цей принцип, нагадавши в Івана 4:22, що *спасіння приходить від євреїв : Ви поклоняєтеся тому, чого не знаєте; ми поклоняємося тому, що знаємо, тому що спасіння приходить від євреїв .*

У цій першій групі обраних Бог визначає людей, спасених без особливого знання через їхню вірність, виявлену з ризиком для свого життя з Адама і Єви; і це до 1843 року. Вони врятовані, тому що їхні праці свідчать про їхній розум і сприйняття ними божественних законів, проявлене через їхню слухняність. У цій групі найбільш вірні та миролюбні протестанти аж до весни 1843 року користувалися терпінням Бога, який тільки з цього дня зробив практику його святої суботи обов'язковою. Одкр.2:24-25 підтвердить цей виняток: *Вам і всім іншим у Тіятирі, хто не приймає цієї доктрини , і хто не знав глибин сатани, як вони їх називають , я кажу вам: Я знаю не покладати на себе жодного іншого тягаря; тримай лише те, що маєш, поки я не прийду.*

3б- *і ті, хто навчає праведності натовп, сьятимуть, як зірки, на віки вічні*

Цю другу групу виділено через високий рівень освячення, який вона представляє на землі з 1843 року. Відібрано за допомогою випробування

віри, заснованого спочатку на надії на повернення Ісуса Христа, послідовно на весну 1843 року і до Восени 1844 року його освячення Богом стало офіційним через його відновлення суботи, яку він знову практикував після довгих століть темряви, забуття та презирства до нього.

У цьому поділі на дві групи те, що робить їх різними, це їхнє становище щодо справедливості Бога, їхній статус щодо Його десяти заповідей та інших Його обрядів щодо охорони здоров'я та інших обрядів. У своєму оригінальному тексті Вихід 20:5-6, друга заповідь, видалена Римом, чітко розкриває важливість, яку Бог надає дотриманню Його заповідей, і він нагадує про два шляхи та дві протилежні кінцеві долі: ... *Я ревнивий Бог який покарай провину батьків на дітях до третього і четвертого покоління на тих, хто ненавидить мене і порушує мої заповіді, і помилуй тих, хто любить мене і дотримується моїх заповідей до тисячі поколінь* .

У цьому вірші Дух відкриває причину існування зірок у нашому земному творінні. Вони мали підстави для існування лише для того, щоб служити символом обраних Богом земних; і це Буття 1:17 розкриває їхню звістку: *Бог розмістив їх на небесному просторі, щоб світити землю*. Потім Бог використовує їх, щоб показати Аврааму безліч його нащадків у Бут.15:5: *Полічи зірки на небі, якщо можеш їх порахувати; такими будуть твої нащадки*.

Однак статус цих духовних зірок може змінюватися залежно від робіт, які здійснює викуплений віруючий. Духовно падаючи через свій непослух, *падає зірка , падає з неба* . Зображення буде викликано, щоб відобразити падіння протестантської віри в 1843 році, оголошене справжнім небесним знаком у 1833 році, ^у 6-й печатці *Одкр.6 : 13: і зірки з неба падали на землю, як коли фігове дерево, розгойдане сильним вітром, викидає свої зелені фіги*. І знову в *Одкр.12:4: Його хвіст відтягнув третину зірок неба і кинув їх на землю*. Це повідомлення оновлює повідомлення Дан.8:10: *« Вона піднялася до війська небесного, і вона спустила частину цього війська та зірки на землю, і вона потоптала їх* . Дух приписує римському папському режиму духовне падіння третини викуплених віруючих; обдурених людей, які марно віритимуть у спасіння Христа і претендуватимуть на його справедливість.

***Дан 12:4** Ти, Даниїле, збережи ці слова в таємниці, і запечатай книгу аж до часу кінця. Багато хто потім її прочитає, і знання примножаться.*

4а – Цей **кінцевий час** має кілька послідовних фаз, але офіційно він почався навесні 1843 року, коли набуло чинності божественне розпорядження, попередньо написане в Дан.8:14: *До вечора-ранку 2300 і святість буде виправдано* . У 1994 році друга епоха кінця була відзначена засудженням універсальної інституції адвентистів. З 1843 року книгу Даниїла читали, але вона ніколи не була правильно витлумачена до цієї роботи, яку я все ще готую в 2021 році, і це з 2020 року. Тому саме ця дата знаменує вершину його знань і, отже, **там** , справжній останній **час кінця**, який закінчиться справжнім поверненням Ісуса Христа, відомим і очікуваним, навесні 2030 року. Ми бачимо, що цей 2020 рік уже був добре відзначений Богом, оскільки все людство вражене смертністю вірус Covid-

19, який з'явився в Китаї в 2019 році, але в папсько-католицькій Європі лише з 2020 року. У 2021 році віруси мутують і продовжують вражати винне та непокірне людство.

Ілюстрований тест віри адвентистів

Дан 12:5 *І я, Даниїл, побачив, аж ось двоє інших чоловіків стоять, один на цьому боці річки, а другий на тому боці річки.*

5а - Пам'ятайте! Данило знаходиться на березі річки «Хідекель», Тигр, цей людоджер. Проте по обидва боки річки двоє чоловіків, тобто один зміг її переплисти, а інший готується це зробити. Вже в Дан.8:13 відбулася дискусія між двома святими.

Дан 12:6 *І сказав один із них до чоловіка, одягненого в лляну одежу, що стояв над водами ріки: Коли буде кінець цим чудам?*

6а- У Дан.8:14 запитання святих отримали від Бога відповідь 2300 вечір-ранок, що визначило дату 1843. Підхід повторюється тут, і цього разу питання стосується кінця світу; момент, коли пророцтво перестане бути корисним. Питання ставиться до Христа, представленого цим *чоловіком, одягненим у полотно*, який стоїть над річкою та спостерігає, як люди перетинають її. Бог використовує образ перетину Червоного моря, який врятував євреїв, але потопив їхніх єгипетських ворогів.

Дан 12:7 *І почув я чоловіка, зодягненого в лляну одежу, що стояв над водами ріки. він підняв свою правицю і свою ліву руку до неба, і він поклявся тим, хто живе вічно, що це буде в час, і часи, і півчасу, і що все це закінчиться, коли сила людей святий буде повністю зламаний.*

7а- *І почув я чоловіка, одягненого в лляну одежу, який стояв над водами річки; він підняв свою праву руку і свою ліву руку до неба,*

У позиції арбітра Ісус Христос піднімає свою праву руку, що благословляє, і ліву, що карає, до неба, щоб зробити урочисту заяву.

7б- *і він поклявся тим, хто живе вічно, що це буде через час, часи та півчасу*

Цитуючи пророчу тривалість папського правління, Христос показує і нагадує про свій суд, який у минулому засудив його церкву страждати від вимог папського режиму та прокляття варварських вторгнень, які йому передували; це через відмову від суботи з 7 березня 321 року. Віруючі під час адвентистських випробувань таким чином попереджені. Але друга причина спонукає Бога згадати це папське правління; це дата його початку, 538 рік нашої ери. Вибір розумний, оскільки ця дата 538 слугуватиме основою для розрахунків, які запропонує нам пророцтво, представивши нам нові пророчі тривалості у віршах 11 і 12.

7с- *і що все це закінчиться, коли сила святих людей буде повністю зруйнована*

Це коротке речення цього разу добре підсумовує справжній момент кінця: той, де наприкінці останнього *великого лиха* вибрані опиняться на межі знищення, знищення з лиця землі; зазначає точність: *повністю зламано*.

Дан 12:8 Я чув, але не розумів; і я сказав: Мій пане, який буде кінець цих речей?

8а- Бідний Даніель! Якщо розуміння його книги все ще залишається загадкою для тих, хто живе в 2021 році, наскільки недосяжним і марним було це розуміння для його власного порятунку!

Дан 12:9 Він сказав: *Йди, Даніїле, бо ці слова будуть зберігатися в таємниці й запечатані до часу кінця.*

9а- Відповідь ангела залишить Даніїла голодним, але це підтверджує пізнє виконання пророцтва, зарезервованого на час кінця християнської ери.

Дан 12:10 Багато хто буде очищений, вибілений і очищений; нечестиві зроблять зло, і ніхто з нечестивих не зрозуміє, але розумні зрозуміють.

10а- Багато хто буде очищений, вибілений і очищений

Повторюючи тут точну цитату з Дан.11:35, ангел підтверджує папську ідентичність зарозумілого та деспотичного **царя , який підносить себе над усіма богами** і навіть єдиним істинним **Богом** у вірші 36.

10б- нечестиві будуть робити зло, і ніхто з нечестивих не зрозуміє,

Ангел викликає принцип, який триватиме до кінця світу, продовження зла зображене в пророцтвах Даніїла через розширення «міді» грецького гріха та «заліза» римської сили до повернення Христа. Нечестиві подвійно будуть перешкоджені розумінню: по-перше, їхня особиста незацікавленість, а по-друге, сила *омани*, дана Богом, яка дозволяє їм *вірити в брехню* згідно з 2 Фес.2:11-12: *Також Бог посилає їм силу збентеження, щоб вони повірили брехні, щоб ті, хто не повірили в правду, але мали задоволення в неправді, були засуджені.*

10в- але хто має розуміння зрозуміє.

Цей приклад доводить, що духовний *інтелект* є особливим даром, даним Богом, але йому передуює правильне використання базового *інтелекту*, даного всім нормальним людям. Тому що навіть у цьому стандарті люди плутають освіту та її дипломи з *інтелектом*. Тож я пам'ятаю цю різницю: інструкція дозволяє вводити дані в людську пам'ять, але лише *інтелект* дозволяє добре й розумно їх використовувати.

Дан 12:11 Від часу, коли припиниться постійне жертвоприношення—і встановиться мерзенне спустошення, буде тисяча двісті дев'яносто днів.

11а- З того часу, коли припиняються постійні жертви

Я все ще повинен нагадати вам, але слово «*жертва*—» не зустрічається в оригінальному єврейському тексті. І ця точність є вирішальною, тому що цей *вічник* стосується цілестіального священства Ісуса Христа. Відтворюючи Його заступництво на землі, папство позбавляє Ісуса Христа його ролі заступника за гріхи Його обраних.

Це узурповане паралельне земне служіння починається в 538 році; дата, коли Вігільй I – перший папа в титулі, оселився в Римі, у Латеранському палаці, на горі Целій (небо).

11б- і де встановиться мерзенне запусніння

папське римське правління, про яке йдеться в Дан.9:27 : *і буде на крилі гидоти спустошення, аж до знищення, і буде знищено* [згідно] з тим, що постановлено, на спустошеній [землі].

У цьому вірші, націленому на дату 538, Дух націлений лише на папський Рим, що пояснює сингулярність слова «гідота». Це було не так у Дан.9:27, де були задіяні обидві фази Риму, язичницька, а потім папська.

Давайте звернемо увагу на цікавість і важливість групування в цьому вірші двох речей: « захоплення вічного » для Христа в Дан.8:11 і папське «крило », яке несе « огидне спустошення », цитоване в Дан. 9:27. Пов'язуючи ці дві дії з тією самою датою 538 р. і з тією самою сутністю, Дух підтверджує та доводить, що автором цих злочинів є справді римське папство.

У Дан.11:31 дія, яку приписують грецькому царю Антіоху 4, представила нам типову модель того, що Бог називає « гідотою спустошення ». Папство відтворює його, але протягом 1260 довгих кривавих років.

11с - *буде тисяча двісті дев'яносто днів.*

Щоб зробити наведені пророчі тривалості, які стосуються кінця часу, неможливими для фальсифікації, одиниця ставиться перед числом у всіх пророцтвах Даниїла: дні 1290 ; днів 1335 (наступний вірш); Дан.8:14: **вечір-ранок 2300** ; і вже в Дан.9:24: тиждень 70.

У нас є лише дуже простий розрахунок: $538 + 1290 = 1828$.

Цікавість цієї дати 1828 року полягає в тому, щоб надати адвентистській події універсальний характер, оскільки вона присвячена третьому з п'яти років конференцій адвентистів, які проводяться в Олбері-парку в Лондоні в присутності королівської родини Англії.

Дан 12:12 *Блаженний, хто чекає і прибуває до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів.*

12а – Лише цей вірш дає нам значення цих двох пророчих тривалостей. Темою є очікування повернення Христа, але особливе очікування, яке базується на цифрових пропозиціях, наданих Біблією. Необхідний новий розрахунок: $538 + 1335 = 1873$. Ангел представляє нам дві дати, які відзначають, відповідно, початок і кінець випробування віри адвентистів, здійсненого між 1828 і 1873 роками. Таким чином, наша увага є спрямовані на дати 1843 і 1844 років, які були саме причинами двох послідовних очікувань славетного повернення Ісуса Христа в США, тобто на протестантські землі.

На зображенні переправи через річку «Тигр», тигр, що поїдає людські душі, — це ці дати 1843-1844 рр., які змушують невірного протестанта переходити від духовного життя до духовної смерті. З іншого боку, той, хто пройшов випробування, виходить живим і благословенним Богом із цього небезпечного переходу. Він отримує від Бога особливе блаженство: « *Блаженний, хто досягне 1873 року!* »

Дан 12:13 *А ти йди до кінця свого; ти спочинеш, і будеш стояти за спадщину свою наприкінці днів.*

13а- Даниїл відкрив значення всього того, що він передав нам, після першого воскресіння, в якому він воскресне. Але для адвентиста, який ще живий, його вчення буде доповнено одкровеннями, які містяться в Апокаліпсисі Івана.

Книга Даниїла добре приховує своє величезне багатство. Ми зазначили там уроки підбадьорення, які Господь адресує Своїм обранцям останніх днів, тому що ці останні дні повернуться до норми страху та незахищеності, які панували протягом усієї історії людства на землі. Знову, але в останній раз, обраних посадових осіб буде виділено та відповідатиме за нещастя, які спіткають бунтівників, які пережили Третю світову війну, про що йдеться в Дан.11:40-45 і Одкр.9:13. Єзекіїль 14 представляє стандартні зразки віри: Ной, Даниїл та Йов. Подібно до Ноя, нам доведеться втекти і протистояти світовій течії думок, будуючи наш ковчег вірності Богові. Подібно до Даниїла, ми повинні залишатися твердо відданими виконувати свій обов'язок як обраних посадовців, відмовляючись від стандартів, встановлених фальшивою релігією. І, подібно до Йова, ми повинні будемо прийняти страждання фізично та психічно, коли це дозволить Бог, маючи перевагу перед Йовом: завдяки його досвіду ми дізналися, чому Бог допускає ці випробування.

Книга Даниїла також дозволила нам краще зрозуміти невидиме небесне життя. Це, відкривши цей персонаж на ім'я Габріель, ім'я, яке означає «той, хто бачить обличчя Бога». Він присутній у всіх важливих місцях плану божественного спасіння. І ми повинні усвідомити, що в целестіальному царстві Божому він і всі добрі ангели були позбавлені присутності Михаїла, ангельського вираження Бога, протягом часу його земного втілення, а саме 35 років. У великій любові Мікаель також поділяє свій авторитет, погоджуючись бути лише « одним із головних лідерів ». Але Гавріїл також представив його Даниїлу, обраному серед обраних, як « *Вождя твого народу* ». І Дан.9 дуже чітко відкриває нам усе, що Ісус приходить виконати, щоб спасти Своїх вірних обранців. Таким чином, божественний проект спасіння чітко проголошено, а потім виконано 3 квітня 30 року розп'яття Ісуса Христа.

Книга Даниїла показала нам, що віру може продемонструвати лише доросла людина. І що згідно з Богом, дитина стає дорослою, коли їй виповнюється тринадцять років. Отже, ми можемо бачити лише гіркі плоди, які приносить хрещення немовлят і релігійне успадкування народження в усіх фальшивих релігіях. Ісус сказав у Марка 16:16: *Хто увірує й охреститься, той буде спасений; хто не вірить, буде засуджений* . Отже, це означає, що перед хрещенням віра повинна бути присутня і продемонстрована. Після хрещення Бог випробував її. Крім того, ще одна перлина, відкрита в Даниїла, підтверджує ці слова Ісуса з Матвія 7:13: *Увійдіть вузькою брамою. Бо широкі ворота, широка дорога, що веде до погибелі і багато хто проходить тією дорогою* ; а також у Матвія 22:14: *Бо багато покликаних, та мало вибраних* ; згідно з Дан.7:9, *десять мільярдів покликаних до відповідальності перед Богом лише за один мільйон спасених викуплених обраних, тому що вони справді добре служили Богові-творцю, у Христі у Святому Дусі*.

Розділ 12 щойно заклав основи для структури книги Апокаліпсис, нагадуючи дати 538, 1798, 1828, 1843-1844, приховані та передбачувані, але

фундаментальні для поділу часу в Апокаліпсисі, і 1873 рік. Інша дата, 1994, там буде будуватися на нещастя одних і на щастя інших.

Ознайомлення з пророчою символікою

У всіх біблійних притчах Дух використовує земні елементи, певні критерії яких можуть символізувати анонімні сутності, які представляють загальні критерії. Тому кожен використовуваний символ має бути досліджений у всіх його аспектах, щоб витягти з нього уроки, приховані Богом. Візьмемо, наприклад, слово « *море* ». Згідно з Буттям 1:20, Бог населив його тваринами всіх видів, незліченними й анонімними. Його середовище згубне для людини, яка живе тим, що дихає повітрям. Таким чином, він стає символом смерті для людини, яка справедливо також може боятися його солоності, яка робить землю стерильною. Очевидно, що цей символ не сприятливий для людства, і через його значення смерті Бог дасть своє ім'я єврейській ємності для омовіння, яка символізує воду хрещення. Тепер охрестити означає зануритися, померти потонутим, щоб знову жити в Ісусі Христі. Невиправданий старець воскресає, несучи праведність Христа. Ми бачимо там усе багатство єдиного елемента божественного творіння: *моря* . Завдяки цьому вченню ми краще зрозуміємо значення, яке Бог надає цьому віршу з Даниїла 7:2-3: «... і ось чотири вітри небесні напали на велике море . І чотири великі звірі вийшли з моря , різні один від одного . Знайте, що « чотири небесні вітри » передбачають універсальні війни, які приведуть переможні народи до панівної влади. Тут « *велике море* » символізує людські маси язичницьких народів, які, не шануючи Бога, в його очах рівні тваринам «моря» . У виразі « чотири вітри небес », « чотири » представляють 4 сторони світу напрямків Північ, Південь, Схід і Захід. « *Вітри небесні* » змінюють вигляд неба, надувають хмари, спричиняючи бурі та приносячи дощ; відсуваючи хмари, вони сприяють сонячному світлу. Подібним чином війни спричиняють великі суспільно-політичні зміни, величезні потрясіння, які дають панування новому народові-переможцю, обраному Богом, але без його благословення. Через те, що він названий « *твариною* », він не має права на благословення, призначені для істинних людей; його вірних обранців, які ходять у божественному світлі від Адама і Єви, і це аж до кінця світу. А хто її обранці? Ті, в яких він розпізнає свій образ, оскільки людина була створена за образом Божим згідно з Буттям 1:26. Зверніть увагу на цю різницю: людина створена або створена Богом за своїм образом , тоді як тварина створена своїм середовищем, морським, земним чи небесним, за наказом, даним Богом. Вибір дієслова позначає різницю в статусі.

Як другий приклад візьмемо слово « *земля* ». Відповідно до Буття 1:9-10, ця назва « *земля* » дана сухому ґрунту, який вийшов із « *моря* »; зображення, яке Бог використовуватиме в Одкр.13, щоб символізувати протестантську віру, яка виникла з католицької віри. Але давайте поглянемо на інші аспекти «землі» . Воно сприятливе для людини, коли воно живить його, але несприятливе, коли приймає форму безводної пустелі. Отже, благословення для людини залежить від доброго поливу з неба. Це зволоження також може надходити з річок, які його перетинають; ось чому

саме слово Боже порівнюється з « джерелом живої води » в Біблії. Саме наявність чи відсутність цієї « води » визначає природу «землі » , а духовно якість віри людини, яка на 75% складається з води.

Як третій приклад візьмемо зірки на небі. По-перше, « сонце », з позитивного боку, воно освітлює; згідно з Буттям 1:16, це світило « дня », воно зігріває та сприяє росту рослин, з яких людина готує їжу. З негативної сторони – спалювання посівів через надлишок тепла або відсутність дощу. Галілей мав рацію, він знаходиться в центрі нашого Всесвіту, і всі планети його системи обертаються навколо нього. І, перш за все, він найбільший, Біблія називає його « найбільшим » у Бут.1:16, найгарячішим, і він недосяжний. Усі ці критерії роблять його досконалим образом Бога, в якому є всі ці риси. Ніхто не може побачити Бога і жити, так само, як він не може поставити свої ноги на « сонце »; єдина зірка чоловічого роду, всі інші — планети або фемінізовані зірки. Після нього « місяць », « найменший »: згідно з Буттям 1:16, це світило ночі, темряви, над якою він панує. Тому « Місяць » має лише негативне повідомлення. Хоча найближча до нас зірка, ця зірка довго зберігала таємницю своєї прихованої сторони. Вона не світить сама по собі, але, як і всі інші планети, вона повертає нам, у прогресивному циклі, слабке світло, яке отримує від «сонця». За всіма цими критеріями «місяць» є ідеальним символом для представлення, по-перше, іудейської релігії, а по-друге, фальшивої християнської релігії римо-католицького папства, з 538 року до наших днів, і лютеранського протестантизму, кальвінізму та англіканства, з 1843 р. На небі також є « зірки », які, згідно з Буття 1:14-15-17, виконують дві ролі, які вони ділять із « сонцем і місяцем »: « позначати епохи, дні та роки ». », а також «освітлення землі ». Більшість із них світять лише в темний час доби, вночі. Це ідеальний символ для представлення слуг Бога, справжніх, доки пророцтво не приписує їм падіння; що свідчить про зміну їхнього духовного стану. Це буде послання, яке Бог використає, щоб викликати падіння християнства жертвою римської брехні в Дан.8:10 і Одкр.12:4; і падіння універсального протестантизму в Одкр.6:13 і 8:12. Ізольована, «зірка» позначає католицьке папство в Одкр.8:10-11, протестантську віру в Одкр.9:1; і зібрані в короні до числа 12, переможна Вибрана Асамблея, в Одкр.12:1. Дан.12:3 позначає їх як символ « тих, хто навчає праведності натовп », тобто « тих, хто освітлює землю » світлом, даним Богом.

Ці п'ять символів відіграватимуть важливу роль у пророцтві Апокаліпсису. Таким чином, ви можете практикувати виявлення прихованих повідомлень, що передаються за критеріями представлених символів. Але деякі з них буде важко відкрити, тому сам Бог вказує ключ до таємниці у віршах Біблії, таких як слова «голова і хвіст », які можна зрозуміти лише за значенням, яке Бог надає їм у Ісаї 9: 14, де ми читаємо: « Магістр або староста є головою, пророк, який навчає брехні, є хвіст ». Але у вірші 13 паралельно пропонується, отже, мати те саме значення, « пальмова гілка й очерт »; « тростина », яка представлятиме римське папство в Одкр.11:1.

Існує також символічне значення цифр і чисел. Як правило, ми маємо в порядку зростання:

Для числа «1»: унікальність (божественна або цифрова)

Для числа «2»: недосконалість.

Для числа «3»: досконалість.

Для числа «4»: універсальність (4 сторони світу)

Для числа «5»: чоловік (людина чоловічого або жіночого начала).

небожитель або посланець).

Для числа «7»: повнота. (Також: печать Бога-творця)

Над цією цифрою ми маємо комбінації додавання перших семи основних цифр; приклади: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ і $7+4$; $12 = 7+5$ і $6+6$; $13 = 7+6$. Ці рішення мають духовне значення у зв'язку з темами, які розглядаються в цих розділах Об'явлення. У книзі Даниїла ми знаходимо пророчі послання щодо месіанської християнської ери в розділах 2, 7, 8, 9, 11 і 12.

У книзі Об'явлення, відкритому апостолу Іоану, символічний код номерів розділів є надзвичайно показовим. Християнська ера ділиться на дві основні історичні частини.

Перший, прикріплений до числа «2», охоплює більшу частину часу доктринальної «недосконалості» християнської віри, представленої з 538 р. римо-католицьким папством, спадкоємцем релігійної норми, встановленої 7 березня 321 р. поганським римським імператором Костянтином. ^а Розділ 2 охоплює весь період між 94 і 1843 роками.

Друга частина, представлена числом «3», стосується, починаючи з 1843 року, «адвентистського» часу, часу, коли Бог вимагає апостольської доктринальної «досконалості», відновленої згідно з програмою, пророченою божественним указом, цитованим у Дан.8:14. Ця досконалість буде досягнута поступово до повернення Христа, яке очікується навесні 2030 року.

Над числом 7 число 8, $2+6$, викликає час недосконалості (2) диявольських творів (6). Число 9, $3+6$, вказує на час досконалості (3) і однаково диявольських робіт (6). Число 10, $3+7$, пророкує час досконалості (3), повноту (7) божественної роботи.

Число «11» або, переважно, $5+6$, орієнтується на час французького атеїзму, в якому людина (5) асоціюється з дияволом (6).

Число «12», тобто $5+7$, розкриває асоціацію людини (5) з Богом-творцем ($7 =$ повнота і її царська печать).

Число «13» або $7+6$ позначає повноту (7) християнської релігії, пов'язаної з дияволом (6); спочатку папський (*море*) і протестантський (*земля*) в останні дні.

Число «14» або $7+7$ стосується роботи адвентистів і її універсальних послань (*Вічного Євангелія*).

Число «15», тобто $5+5+5$ або 3×5 , нагадує час людської (3) досконалості (5). Це те, що знаменує кінець часу благодаті. Духовна “ *пшениця* ” дозріла, щоб її збирати і зберігати в небесних коморах.

Підготовка обраних завершена, оскільки вони досягли рівня, якого вимагає Бог.

Число «16» стосується в Об'явленні часу, коли Бог виливає «останні сім чаш Свого гніву» на своїх релігійних ворогів, невірне християнство в розділі 13.

Число «17» бере своє значення, як і попереднє, з теми, яку Бог дає йому у своєму пророцтві: в Об'явленні 17, символ «суду над великою розпусницею» з боку Бога. У Біблії це символічне число вперше вживається у пасхальний тиждень, який починається 10-го дня першого місяця року і закінчується 17-го дня. Здійснившись буквально на рівні днів для смерті «агнца Божого» Ісуса Христа, Пасха передбачена в днях і роках у 70-му³ «70 тижнів» років Дан.9:24 до 27. Таким чином, пророцтво 70-го тижня у вірші 27 охоплює час семи років між датами 26 і 33. Ціль, вказана в пророцтві, — це Пасха, яка припадає на весну, «посередині» цих семи років пророчого тижня. цитується в Дан.9:27.

Для останніх справжніх «адвентистів» число 17 стосуватиметься 17 століть практики Римської неділі, гріха, встановленого 7 березня 321 року. Ювілейна дата закінчення цих 17 століть, 7 березня 2021 року, відкрила «час святого кінець», пророчений у Дан.11:40. Цей «час» є сприятливим для виконання цього останнього попереджувального покарання, яке, позначаючи Третю світову війну, також пророчено Богом через «шосту сурму», розкрити в Одкр.9:13 до 21. Економічна руїна, спричинена Covid Вірус -19 знаменує 2020 рік (з 20 березня 2020 року по 20 березня 2021 року) як початок божих кар.

Темою розділу «18» є покарання «Вавилона Великого».

Розділ «19» присвячений контексту повернення у славі Ісуса Христа та його протистояння з людьми-повстанцями.

Розділ «20» згадує про сьоме тисячоліття, на спустошеній землі, де диявол ув'язнений, і на небесах, де вибрані судять життя та вчинки злих мертвих бунтівників, відкинутих Богом.

Розділ «21» містить символізм 3×7 , тобто досконалість (3) божественного освячення (7), відтворену в обраних, викуплених із землі.

Таким чином, ми бачимо, що пророцтво бере своєю темою обраних адвентизму в Одкр. 3, 7, 14 = 2×7 і 21 = 3×7 (зростання до досконалості освячення).

Розділ «22» відкриває час, коли на відродженій і оновленій землі Бог встановлює свій престол і обраних свого вічного царства.

адвенти́зм

Хто ж тоді ці сини і дочки Бога? Ми могли б сказати це відразу, тому що цей документ надасть усі бажані докази, це божественне Одкровення адресовано Богом християнам-адвентистам. Бо подобається це чи ні, але воля Бога суверенна, і з весни 1843 року, коли набув чинності указ, пророчений у Даниїла 8:14, стандарт «адвентистів сьомого дня» був ексклюзивним каналом, який все ще зв'язує Бога і його людські слуги. Але стережіться! Ця норма постійно розвивається, і відмова від цієї еволюції, з волі Бога, призвела до того, що її офіційне інституційне представництво було вирвано Ісусом Христом з 1994 року. Що таке адвенти́зм? Це слово походить від латинського «adventus», що означає: прихід. Повернення Ісуса Христа у славі Батька очікувалося навесні 1843 року, восени 1844 року та восени 1994 року. Ці хибні очікування, передбачені Божим проектом, все ж були серйозними. трагічні духовні наслідки для тих, хто зневажав ці пророчі оголошення та їхні очікування, оскільки вони були суверенно організовані великим Богом-творцем. Таким чином, будь-хто, хто визнає в цьому документі світло, запропоноване Ісусом Христом, стане, як прямий наслідок, «адвентистом», «сьомого дня», якщо не серед людей, це буде так для Бога; це, як тільки він покине релігійну відпочинок першого дня, щоб практикувати решту сьомого дня, який називається суботою, освяченою Богом від створення світу. Належність до Бога передбачає додаткові божественні вимоги; разом із суботою, обраний адвентист повинен буде усвідомити, що його фізичне тіло також є власністю Бога, і як таке, він повинен буде жити та піклуватися про нього як про дорогоцінне божественне надбання, плотську святиню. Бо в Буття 1:29 Бог прописав людині її ідеальну дієту: *« І сказав Бог: Ось Я даю вам усю траву, що розсіває насіння, що на поверхні всієї землі, і кожне дерево, що в ньому плід дерева, що приносить насіння: це буде вам їжа ».*

Адвентистська думка невіддільна від християнського проекту, відкритого Богом. Повернення Ісуса Христа згадується в численних біблійних цитатах: Пс.50:3: *« Він прийде, Бог наш , Він не мовчить; перед Ним жеручий вогонь, навколо Нього сильна буря »*; Пс.96:13: *« ...перед Господом! Бо Він приходить, бо Він приходить судити землю ; Він судитиме світ по правді, і людей за своєю вірністю. »* ; Ісаї 35:4: *« Скажи тим, хто занепокоєний серцем: Будьте мужні, не бійтеся! ось Бог твій, прийде помста, відплата Божя; Він сам прийде і врятує вас »*; Ос.6:3: *« Пізнаймо, шукаймо пізнати Господа; його прихід такий же певний, як і світанок. Він прийде для нас, як дощ , як весняний дощ, що землю напоює »*; у Писаннях Нового Заповіту ми читаємо: Матвій 21:40: *« Тепер , коли прийде Господь виноградника , що Він зробить цим виноградарям? »* ; 24:50: *« ... пан цього слуги прийде дня, якого не чекає, і години, якої не знає, »*; 25:31: *« Коли прийде Син Людський у славі своїй , то з усіма ангелами сяде на престолі слави своєї. »* ; Єа.7:27: *« Однак ми знаємо, звідки*

походить цей; **а Христос, як прийде**, ніхто не знатиме, звідки Він. » ; 7:31: « Багато з народу увірували в Нього й казали: **Чи Христос, коли прийде**, учинить більші діла, ніж Він учинив? » ; Євр.10:37: « **Ще трохи: той, хто має прийти, прийде**, і не забариться ». Останнє свідчення Ісуса: Івана 14:3: « **І коли Я піду і приготую вам місце, прийду знову, і візьму вас до Себе**, щоб ви були там, де Я, будьте також »; Свідчення ангелів: Дії 1:11: « **І сказали вони: «Мужі галілейські, чому ви перестаете дивитися на небо?» Цей Ісус, що вознісся з-поміж вас на небо, прийде так само, як ви бачили, як він ішов на небо.** ». Адвентистський проект Месії з'являється в: Іс.61:1-2: « **Дух Господа, ЯаНWéН, на мені, бо ЯаНWéН помазав мене нести добру новину бідним; Він послав мене зцілити розбитих серцем, звіщати полоненим звільнення, а в'язням визволення; щоб проголосити рік благодаті ЯаНWéН, ...** » Тут, читаючи цей текст у синагозі Назарету, Ісус зупинив своє читання і закрив книгу, тому що решта, що стосується " дня помсти » мала бути здійснена лише через 2003 роки, для його славетного божественного повернення: « **і день помсти від нашого Бога ; потішити всіх страждених;** »

Адвентизм сьогодні має багато облич, і, по-перше, офіційний інституційний аспект, який відкинув у 1991 році останні вогні, які запропонував йому Ісус через скромне людське знаряддя, яким я є. Деталі відобразатимуться в цьому документі, де це необхідно. Численні дисидентські групи адвентистів існують по всій землі. Це світло адресоване їм як пріоритетне. Вона є "великим світлом", до якого наша старша духовна сестра Еллен Уайт хотіла вести адвентистський народ. Вона представила свою роботу як «маленьке світло», що веде до «великого». А в своєму останньому публічному зверненні, розмахуючи обома руками Біблією, вона заявила: «Брати, я рекомендую вам цю книгу». Тепер його бажання виконується; Даниїл і Об'явлення повністю розшифровані за допомогою суворого використання біблійних кодів. Досконала гармонія відкриває велику мудрість Бога. Читачу, хто б ти не був, я закликаю тебе не робити помилок минулого, саме ти повинен пристосуватися до божественного плану, тому що Всевишній не пристосується до твоєї точки зору. Відмова від світла є смертним гріхом, який не має ліків; кров, пролита Ісусом Христом, не покриває його. Я закриваю цю важливу дужку і повертаюся до оголошеного « лиха ».

Перш ніж приступити до історії Апокаліпсису, я повинен пояснити вам, чому, загалом, пророцтва, натхненні Богом, є для нас, людей, життєво важливими в найбільшій мірі, оскільки їхнє знання або зневага призведе до вічного життя або остаточної смерті. Причина полягає в наступному: люди люблять стабільність і тому бояться змін. Отже, він захищає цю стабільність і перетворює свою релігію на традицію, відкидаючи все, що представляє себе в аспекті новизни. Ось як на свою погибель першими діяли євреї старого божественного союзу, яких Ісус без вагань засуджує як « синагогу

сатани » в Одкр. 2:8 і 3:9. Дотримуючись традиції батьків, вони вірили, що таким чином зможуть захистити свої стосунки з Богом. Але що відбувається в цьому випадку? Людина більше не слухає Бога, коли він до нього говорить, але просить Бога почути, як він говорить. У цій ситуації Бог більше не знаходить свого рахунку, тим більше, що якщо це правда, що він сам не змінюється у своєму характері та своєму судженні, яке залишається вічно незмінним, це також правда, що його проект постійно зростає і постійно змінюється. Досить одного вірша, щоб підтвердити цю ідею: «*Шлях праведних подібний до яскравого світла, що світить до середини дня.* (Притчі 4:18).» «*Шлях* » у цьому вірші еквівалентний «*шляху* », втіленому в Ісусі Христі. Це доводить, що правда віри в Христа також розвивається з часом, згідно з Божим вибором, згідно з Його планом. Кандидати на вічність повинні надати словам Ісуса те значення, на яке вони заслуговують, коли Він сказав їм: «*Тому, хто зберігає мої діла до кінця, Я віддам...* (Одкр.2:26)». Багато людей думають, що достатньо зберегти те, чого ви навчилися від початку до кінця; і це вже була помилка національних євреїв і урок Ісуса в його притчі про таланти. Але це означає забувати, що правдива віра — це постійні стосунки з Духом живого Бога, Який піклується про те, щоб давати Своїм дітям цю їжу, яка виходить із Його вуст у всі часи і в усі часи. Слово Боже не обмежується Святим Писанням Біблії, після нього назавжди залишається живий «Логос», Слово, яке миттєво стало тілом, Христос, який діє у Святому Дусі, щоб продовжувати Свій діалог з тими, хто має Його. люблять і шукають Його всією душею. Я можу свідчити про це, оскільки я особисто отримав користь від цього внеску нового світла, яким я ділюся з тими, хто любить його так само, як і я. Новизна, отримана з небес, постійно покращує наше розуміння свого відкритого проекту, і ми повинні знати, як приймати рішення та відмовлятися від застарілих інтерпретацій, коли вони застарівають. Біблія заохочує нас до цього: «*Досліджуйте все; тримайся доброго;* (1Фес.5:21).»

Божий суд постійно адаптується до цієї прогресивної еволюції світла, натхненного та відкритого обраним депозитаріям Його оракулів. Таким чином, сувора повага до традиції спричиняє втрату, оскільки заважає людині пристосуватися до еволюції програми спасіння, яка поступово відкривається аж до кінця світу. Є вираз, який набуває повного значення в релігійній сфері: правда теперішнього часу або справжня правда . Щоб краще зрозуміти цю думку, ми повинні заглянути в минуле, де за часів апостолів ми мали досконале вчення про віру. Пізніше, у пророчених часах надзвичайної темряви, вчення апостолів було замінено вченням двох «Римів»; імперська і папська, дві фази одного божественного проекту, підготовленого для диявола. Тому праця реформи виправдовує свою назву, оскільки передбачає викорінення фальшивих доктрин і пересаджування знищених добрих зерен апостольської доктрини. З великим терпінням Бог дав час, багато часу, щоб Його світло відновилося до повного завершення. На відміну від язичницьких богів, які не реагують, тому що їх не існує, Бог-творець живе вічно, і він показує, що він існує, своїми реакціями та своїми неповторними діями; на жаль для людини, під виглядом суворих покарань.

Той, хто керує природою, хто керує блискавками, громами та блискавками, хто пробуджує вулкани та змушує їх вивергати вогонь на винне людство, хто спричиняє землетруси та спричиняє руйнівні припливні хвилі, це також той, хто шепоче в умах своїх обранців: хід його проекту, те, що він готується зробити, як він анонсував заздалегідь, задовго до цього. « *Бо Господь Бог нічого не робить, поки не відкриє Своєї таємниці рабам Своїм пророкам* », згідно з Амосом 3:7.

Перший погляд на Апокаліпсис

У своєму виступі Іван, апостол Господа Ісуса Христа, описує нам образи, які Бог дає йому у видінні, і послання, які він чує. На вигляд, але лише на вигляд, Одкровення, переклад грецького «апокалюпсис», нічого не відкриває, тому що воно зберігає свій таємничий аспект, незбагнений для багатьох віруючих, які його читають. Таємниця знеохочує їх, і вони змушені ігнорувати розкриті таємниці.

Бог не робить цього без причини. Діючи таким чином, Він навчає нас, наскільки святим є Його Об'явлення і, як таке, воно призначене лише для Його обраних. І тут доречно прояснити цю тему, його обранцями є не ті, хто себе видає, а виключно ті, кого він сам визнає своїми слугами, бо вони виділяються, фальшиві віруючі, своєю вірністю та покорою. .

*« Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати слугам Своїм те, що має статися **незабаром**, і яке Він об'явив, пославши Свого ангела, слугі Своєму Йоану, який засвідчив слово Боже та свідчення Ісуса Христа. , все, що він бачив. (Об.1:1-2).»*

Тож той, хто проголосив в Івана 14:6: *« Я є дорога, і правда, і життя; ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене »,* приходить через Свій Апокаліпсис, Своє Одкровення, щоб показати Своїм слугам шлях істини, який дозволяє їм отримати вічне життя, запропоноване і запропоноване в Його ім'я. Тому лише ті, кого він визнає гідними отримати його, отримують його. Після того, як у своєму земному служінні конкретно показав, що є зразком істинної віри, Ісус визнає тих, хто гідний Його і Його добровільної спокутної жертви, у тому, що вони справді присвятили себе цьому зразковому шляху, яким Він йшов перед ними. Його повне посвячення на служіння Богу є запропонованим стандартом. Якщо Учитель сказав Пилату: *« ...Я прийшов у світ, щоб засвідчити правду... (Ін. 18:37)»*, то в цьому ж світі його обранці повинні зробити те саме.

Кожна таємниця має своє пояснення, але щоб отримати його, необхідно використовувати ключі, які відкривають і закривають доступ до таємниць. Але, на жаль, для поверхово цікавих, головним ключем є сам Бог, особисто. На дозвіллі та згідно зі своїм безпомилковим і абсолютно справедливим судженням він відкриває або закриває людський інтелект. Ця перша перешкода робить відкриту книгу незрозумілою, і Біблія загалом стає, коли її читають фальшиві віруючі, збіркою статей релігійного алібі. І цих фальшивих віруючих дуже багато, тому на землі Ісус помножив свої попередження про лжехристів, які з'являться до кінця світу, згідно з Матвієм 24:5-11-24 і Матвієм .7. :21-23, де він застерігає від фальшивих тверджень тих, хто вимагає його.

Отже, Апокаліпсис є об'явленням історії правдивої віри, визнаної Ісусом Христом в Отці і Святому Дусі, що походить від Отця, єдиного Бога-Творця. Ця правдива віра дає право обраним, які переживають часи крайнього релігійного замішання протягом темних століть. Ця ситуація виправдовує символ *зірок* , які Бог приписує обраним, яких він впізнає,

навіть на мить, тому що, як і вони, згідно з Буття 1:15, вони сяють у темряві, « щоб освітлювати землю ». »

Другий ключ до Об'явлення приховано в книзі пророка Даниїла, одній із книг Старого Завіту, яка є першим із «двох свідків» Бога, цитованих в Одкр.11:3; друга — Об'явлення і книги Нового Завіту. Під час свого земного служіння Ісус звернув увагу своїх учнів на цього пророка Даниїла, чиє свідчення засекречено в історичних книгах у священній єврейській «Торі».

Божественне Одкровення має форму двох духовних колон. Настільки вірно, що книги Даниїла та книги Апокаліпсису, дані Іванові, є взаємозалежними та доповнюють один одного, щоб нести, як дві колони, столицю божественного цілестіального одкровення.

Тому Одкровення — це історія правдивої віри, яку Бог визначає в цьому вірші: « Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва, і хто дотримується написаного в ньому! Бо час близький (Одкр.1:3)».

Дієслово «читати» має точне значення для Бога, яке пов'язує факт розуміння прочитаного послання. Ця думка виражена в Іс.29:11-12: « Усе одкровення для вас, як слова запечатаного сувою, які дають людині, яка вміє читати, кажучи: Прочитай це! А хто відповідає: не можу, бо запечатано; або як книжка, яку дають людині, яка не вміє читати, кажучи: Прочитай це! А хто відповідає: я не вмію читати ». Цими порівняннями Дух підтверджує неможливість розуміння божественних послань, зашифрованих для тих, хто « шанує Його устами й вустами, але чиє серце далеко від Нього », згідно з Іс.29:13: « Господь сказав: Коли це люди наближаються до мене, шанують мене своїми устами та устами; але його серце далеко від мене, і страх, який він має переді мною, є лише приписом людської традиції ".

Третій ключ приєднується до першого. Його також можна знайти в Богові, Який суверенно обирає з-поміж Своїх обраних того, кому Він дасть змогу «прочитати» пророцтво, щоб просвітити Його братів і сестер в Ісусі Христі. Бо Павло нагадав про це в 1 Коринфянам 12:28-29: « *І Бог поставив у Церкві перше апостолів, друге пророків, третє вчителів, потім тих, що мають дар чудотворення, потім тих, що мають дари зцілення, допомагаючи, керуючи, розмовляючи різними мовами. Чи всі апостоли? Чи всі пророки? Вони всі лікарі? "*

У порядку, керованому Богом, ніхто не імпровізує як пророк за особистим рішенням людини. Все відбувається так, як навчав Ісус у притчі, ми не повинні поспішати, щоб зайняти перше місце в передній частині сцени, а навпаки, ми повинні сидіти в глибині кімнати, і чекати, якщо це необхідно. , що Бог запрошує нас вийти в перші ряди. Я не прагнув до якоїсь конкретної ролі в його творчості, і мав лише величезне бажання зрозуміти значення цих дивних послань, які я прочитав в Одкровенні. І це був Бог, який, перш ніж я зрозумів значення, покликав мене у видінні. Тож не

дивуйтеся надзвичайно яскравому характеру робіт, які я представляю; це плід справжньої апостольської місії.

Тому миттєва нездатність зрозуміти його таємниці, розкриті в кодї, є нормальною та очікуваною у встановленому Богом порядку. Незнання не є провиною, якщо воно не є наслідком відмови від даного світла. У разі відмови від того, що він відкриває через пророків, яких він доручає для виконання цього завдання, божественний вирок є миттєвим: це розрив стосунків, захист і надія. Таким чином, пророк-місіонер, Іван, отримав від Бога зашифроване видіння в час кінця, інший пророк-місіонер представляє вам сьогодні розшифровані видіння Даниїла та Об'явлення, пропонуючи вам усі гарантії божественного благословення через їхню піднесену ясність. Для цього розшифровки лише одне джерело: Біблія, не що інше, як Біблія, а вся Біблія під світлом Святого Духа. Божа увага і Його любов зосереджені на найпростіших людських створіннях, як на слухняних дітей, які стали рідкістю в часі кінця. Розуміння божественної думки можна досягти лише в тісній та інтенсивній співпраці між Богом і Його слугою. Правду неможливо вкрасти; вона цього заслуговує. Його сприймають ті, хто його любить, як божественну еманацию, плід, сутність улюбленого і обожнюваного Господа.

Повна конструкція великого Об'явлення, доповнена книгами Даниїла та Об'явлення, є гігантською та оманливо складною. Тому що насправді Бог часто згадує ті самі теми в різних і взаємодоповнюючих аспектах і деталях. На тому рівні, на якому я сьогодні володію предметом, відкриту релігійну історію насправді дуже просто узагальнити.

Ще залишається четвертий ключ: це ми самі. Ми повинні бути вибраними, тому що наша душа і вся наша особистість повинні розділяти з Богом усі його уявлення про добро і зло. Якщо хтось не належить до нього, то, безсумнівно, він оскаржить його доктрину з того чи іншого пункту. Славетне Об'явлення стає ясным лише в освячених розумах обраних. Істина така, що про неї не можна торгуватися, про неї не можна домовитися, її треба прийняти як є або залишити. Як навчав Ісус, все вирішується «так» чи «ні». А те, що людина додає, походить від Лукавого.

Залишається основний критерій, якого вимагає Бог: повне смирення. Гордість за роботу законна, але гордість ніколи не буде: « *Бог противиться гордим але Він дає благодать смиренным (Як.4:6)*». Оскільки гордість є коренем зла, яке спричинило падіння диявола з його жахливими наслідками для нього самого та для всіх Божих небесних і земних створінь, гордій істоті неможливо отримати обрання у Христі.

Смирення, справжнє смирення, полягає у визнанні нашої людської слабкості та вірі в слова Христа, коли Він каже нам: « *Без Мене ви нічого не можете зробити*» (Івана 15:5)». У цьому « *нічому* » міститься, насамперед, можливість зрозуміти зміст його закодованих пророчих послань. Я скажу вам чому і дам вам пояснення. У своїй мудрості, божественному розумінні Господь надихнув Даниїла своїми пророцтвами в елементах, розділених десятиліттями. Перш ніж він надихнув мене на ідею зробити порівняльний синтез усіх цих пророцтв, розділених на розділи, ніхто не робив цього до мене. Бо тільки завдяки цій техніці звинувачення, висунуті Богом,

набувають точності та ясності. Таємниця світла ґрунтується на синтезі всіх пророчих текстів, паралельному вивченні даних з його окремих розділів і, перш за все, на пошуку в Біблії духовного значення символів, які зустрічаються. Поки цей метод не був використаний, книга Даниїла, без якої пророцтво Одкровення залишається абсолютно незрозумілим, згадані божественні звинувачення не надто хвилювали тих, кого вони стосувалися. Саме для того, щоб змінити цю ситуацію, Святий Дух Ісуса Христа надихнув мене прояснити те, що до того часу було темним. Ідентифікація чотирьох головних цілей божественного гніву, таким чином, розкривається незаперечним чином. Бог не визнає жодного іншого авторитету, окрім авторитету Його написаного слова, і саме воно засуджує та звинувачує під назвою своїх « двох свідків », згідно з Одкр. 11:3, земних і небесних грішників. Давайте тепер коротко розглянемо цю відкриту пророчу історію.

Частина перша : історія депортації Ізраїлю з 605 року

Даниїл прибуває у Вавилон (-605) Дан.1

Даниїлові видіння наступних правителів

1-Халдейська імперія: Дан.2:32-37-38; 7:4.

2-Мідійська та Перська імперії: Дан.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Грецька імперія: Дан.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Римська імперія: Дан.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Європейські королівства: Дан.2:33; 7:7-20-24.

6-Папський режим: Дан.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Частина друга : Даниїл + Одкровення

Пророцтво про перше пришестя Месії, відкинутого євреями: Даниїл 9.

Переслідування євреїв грецьким царем Антіохом IV Епіфаном (-168): оголошення про *велике лихо* : Дан.10:1. Виповнення: Дан.11:31. Римські переслідування (70): Дан.9:26.

Після халдеїв, мідійців і персів, греків, панування Риму, імперського, потім папського, з 538 р. У Римі християнська віра зустрічає свого смертельного ворога в двох послідовних імператорській і папській фазах: Дан.2:40 до 43; 7:7-8-19 до 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 до 6-13 до 16; 13:1-10; 14:8.

З 1170 (П'єр Вальдо), робота Реформації до повернення Христа: Аро.2:19-20-24 до 29; 3:1 до 3; 9:1-12; 13:11 до 18.

Між 1789 і 1798 роками каральна акція французького революційного атеїзму: Об.2:22; 8:12; 11:7-13.

Імперія Наполеона I : Аро.8:13.

З 1843 року випробування адвентистської віри та його наслідки: Даниїла 8:14; 12:11-12; Rev.3. Падіння традиційного протестантизму: Одкр.3:1 до 3; його покарання: Одкр.9:1 до 12 (^{5-е} труба). Благословенні піонери-адвентисти: Об.3:4-6.

З 1873 року офіційне благословення загальної установи адвентистів сьомого дня: Даниїла 12:12; Одкр.3:7; печать *Бога* : Об.7; його універсальну місію або послання від трьох ангелів: Одкр.14:7 до 13.

З 1994 року, піддавшись випробуванню пророчої віри, інституційна адвентистська віра впала: Одкр.3:14 до 19. Наслідок: вона приєдналася до протестантського табору, відкинутого з 1844 р.: Одкр.9:5-10. Його покарання: Одкр.14:10 (*він теж буде пити ...*).

Між 2021 і 2029 роками, Третя світова війна: Даниїла 11:40 до 45; Одкр.9:13 до 19 (*6-е труба*).

У 2029 році кінець часу колективної та індивідуальної благодаті: Апо.15.

Загальний тест віри: накладений недільний закон: Одкр.12:17; 13:11-18; 17:12-14; сім останніх кар: Одкр.16.

Навесні 2030 року « *Армагеддон* »: указ про смерть і славетне повернення Христа: Даниїла 2:34-35-44-45; 12:1; Одкр.13:15; 16:16. *Сьома сурма* : Одкр.1:7; 11:15-19; 19:11 до 19. *Сьома остання кара* : Одкр.16:17. *Жнива* або захоплення обраних: Одкр.14:14 до 16. *Урожай* або покарання лжерелігійних учителів: Одкр.14:17 до 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

З весни 2030 року, сьомого тисячоліття або великої суботи для Бога та його обраних: переможений, сатана прикутий на спустошеній землі на тисячу *років* : Од.20:1-3. На небі обрані судять занепалих: Даниїла 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Близько 3030 р. Страшний суд: слава обраних: Аро.21. *Друга смерть* на землі: Даниїла 7:11; 20:7 до 15. На оновленій землі: Об.22; Дан.2:35-44; 7:22-27.

Символи Риму в пророцтві

Неясний аспект пророцтв базується на використанні різних символів, навіть якщо вони стосуються однієї і тієї ж сутності. Тому вони доповнюють один одного, а не виключають один одного. Це дозволяє Богу зберегти таємничий аспект текстів і побудувати в ескізі різні аспекти цільової теми. Так само і з його головною метою: Римом.

У Дан.2, у видінні статуї, це четверта імперія із символом « залізні ноги ». « Залізо » відображає його суворий характер і його латинський девіз «DVRA LEX SED LEX», що перекладається як: «закон жорсткий, але закон є закон». Крім того, « залізні ноги » нагадують вигляд римських легіонерів, одягнених у залізні нагрудники на тулубі, на голові, на плечах, на руках і ногах, які просувалися пішки довгими, організованими та дисциплінованими колонами .

У Дан.7 Рим у своїх двох язичницьких фазах, республіканській та імперській, все ще є четвертою імперією, описаною як « жахливе чудовисько із залізними зубами ». Залізо її зубів з'єднує її із залізними ногами Дана.2 . Він також має « десять рогів », які представляють десять незалежних європейських королівств, які утворюються після падіння Римської імперії. Це вчення, дане в Дан.7:24.

Дан.7:8 описує появу одинадцятого « рогу », який у пророцтві стане головною мішенню всього божественного гніву. Він отримує назву « маленький ріг », але, як це не парадоксально, Дан.7:20 приписує йому « більший вигляд, ніж інші ». Пояснення буде надано в Дан.8:23-24, « цей нахабний і підступний цар... досягне успіху у своїх починаннях; він знищить сильних і народ святих ». Це лише частина дій, які Бог приписує цьому другому римському домінуванню, яке було здійснене з 538 року, із встановленням папського режиму, який нав'язував римо-католицьку віру через імперську владу Юстиніана ¹ . Нам доведеться взяти до відома всі звинувачення, які Бог висуває розрізненими способами, протягом усього пророцтва, проти цього автократичного та деспотичного, але релігійного режиму, який представляє римське папство. Якщо Дан.7:24 називає його « відмінним від першого », то це саме тому, що його влада є релігійною і ґрунтується на легковірності могутніх, які бояться його і бояться його впливу на Бога; що Дан.8:25 приписує « успіху його хитроців ». Деякі можуть вважати ненормальним те, що я пов'язую царя Даниїла 7 з царем Даниїла 8. Тому я повинен продемонструвати виправданість цього зв'язку.

У Дан.8 ми більше не знаходимо чотирьох імперських спадкоємців Дан.2 і 7, а лише дві з цих імперій, до того ж чітко визначені в тексті: Мідська та Перська імперії, позначені «бараном», і Грецька імперія зображений «козлом» , який передував Римській імперії. У 323 році помер великий грецький завойовник Олександр Македонський, « зламався великий ріг козла ». Але без спадкоємця його імперія поділена між його генералами. Після 20 років війни між ними залишилося лише 4 королівства « чотири роги піднялися до чотирьох небесних вітрів, щоб замінити його ». Цими чотирма рогами є Єгипет, Сирія, Греція та Фракія. У цьому розділі 8 Дух представляє нам народження цієї четвертої імперії, яка спочатку була лише західним містом, спочатку монархічним, а потім республіканським з 510

року. Саме за свого республіканського режиму Рим поступово набував влади, перетворюючи народи який звернувся по допомогу до римських колоній. Ось як, у вірші 9, під назвою « *маленький ріг* », яка вже позначає римський папський режим у Дан.7, прихід республіканського Риму в історію Сходу, де є Ізраїль, здійснений через його втручання в Грецію, « *один із чотирьох рогів* ». Як я щойно сказав, він був викликаний – 214 для вирішення суперечки між двома грецькими лігами, Ахейською лігою та Етолійською лігою, результатом якої для Греції стала втрата незалежності та колоніальне поневолення римлян у – 146. Вірш 9 згадує послідовні завоювання, які зроблять це маленьке містечко Італії четвертою імперією, зображеною « *залізом* » у попередніх пророцтвах. Географічне розташування міркувань — це Італія, де розташований Рим. Народження його засновників Ромула і Рема показує вовчицю, яка мала б їх вигодувати грудьми. На латині слово Louve означає «*лупа*», що означає вовчиця, а також повія. Таким чином, від свого створення це місто було позначене Богом своєю подвійною пророчою долею. Ми знайдемо її як вовчицю в кошарі Ісуса, який порівняє її з повією в Одкр.17. Потім його розширення на « *південь* » було здійснено завдяки завоюванню Південної Італії (від 496 до 272 рр.), а потім виходу переможцем у війнах, які велися проти Карфагена, сучасного Тунісу, з 264 р. до н. Наступним етапом на « *схід* » є його втручання в Грецію, як ми щойно бачили. Саме там описано, що він « *виростає з одного з чотирьох рогів* » розбитої Грецької імперії, успадкованої від Олександра Македонського. Стаючи дедалі могутнішим, у – 63 р. Рим закінчиться тим, що нав'яже свою присутність і свою колоніальну владу Юдеї, яку Дух називає « *найкрасивішою країною* », тому що це була його робота з моменту її створення після виходу його народу з Єгипту. Цей вислів повторюється в Єзек.20:6-15. Історична точність: Рим знову був викликаний Гірканом воювати проти свого брата Арістовула. Три описані римські завоювання в тій самій географічній формі, що й завоювання мідо-перського « *барана* » в тому ж розділі, узгоджуються з історичними свідченнями. Таким чином, мета, поставлена Богом, досягнута: вислів « *маленький ріг* » у Дан.7:8 і Дан.8:9 стосується, в обох посиланнях, римської ідентичності. Річ демонстрована і безперечна. На цій впевненості божественний Дух зможе завершити своє вчення та свої звинувачення, висунуті проти цього папського релігійного режиму, який зосереджує на собі всі блискавки небесні. Наступність від папського Риму до імперського Риму була продемонстрована в Дан.7, тут, у Дан.8, Дух пропускає століття, які їх розділяють, і з вірша 10 він знову націлюється на папську сутність, свого улюбленого смертельного ворога; і не без причини. Тому що він має доступ до християнської релігії громадян Царства Небесного, зібраного Ісусом Христом: « *повстав до війська небесного* ». Це було зроблено в 538 році імператорським указом Юстиніана I, який запропонував Віглію¹ релігійну владу та папський престол Ватикану. Але озброєний цією владою, він діє проти святих Божих, яких він переслідує в ім'я християнської релігії, як це будуть робити його історичні наступники протягом майже 1260 років (між 538 і 1789-1793 роками). Історична точність підтверджує точність цієї

тривалості, знаючи, що указ був написаний у 533 році. Таким чином, 1260 років закінчилися, за цим підрахунком, у 1793 році, році, коли під час революційного «терору» було постановлено скасування Римської церкви. « Вона змусила деякі зірки впасти на землю і розтоптала їх ». Образ буде розглянуто в Одкр.12:4: « Його хвіст відтягнув третину зірок неба і кинув їх на землю ». Ключі дані в Біблії. Стосовно зірок , вони в Буття 1:15: « Бог розмістив їх на тверді небесній, щоб освітлювати землю »; в Буття 15:5 вони порівнюються з насінням Авраама: « Поглянь на небо та полічи зірки, якщо можеш їх порахувати; таким буде твоє потомство »; в Дан.12:3: « ті, хто навчає багатьох праведності, сьятимуть, як зірки, на віки вічні ». Слово « хвіст » матиме велике значення в Апокаліпсисі Ісуса Христа, оскільки воно символізує та позначає « пророка, який навчає брехні », як відкриває нам Ісаїя 9:14, таким чином відкриваючи наше розуміння закованого божественного послання. Таким чином, упродовж століть свого панування та від самого початку папський режим у Римі керували лжепророки, згідно зі святим і справедливим судом, відкритим Богом.

У Дан.8:11 Бог звинувачує папство в повстанні проти Ісуса Христа, єдиного « Начальника правителів », як буде пояснено у вірші 25, також цитованому як « Цар царів і Господь панів » у Одкр. 17:14; 19:16. Ми читаємо: « Вона піднялася до начальника війська, відібрала в нього вічність і перевернула основу його святині ». Цей переклад відрізняється від поточних перекладів, але він суворо дотримується оригінального єврейського тексту. І в цій формі Боже послання набуває послідовності та точності. Термін « вічно » тут не стосується «жертви», тому що це слово не написано в єврейському тексті, його присутність є незаконною та невиправданою; більше того, це спотворює зміст пророцтва. Дійсно, пророцтво спрямоване на християнську еру, коли, згідно з Дан.9:26, *жертви та приношення* були скасовані. Цей термін « вічний » стосується виключної власності Ісуса Христа, якою є Його священство, Його влада як посередника на користь лише Своїх обраних, яких Він визначає та обирає. Однак, перехоплюючи це право, папський режим благословляє проклятих і проклинає благословених Богом, яких він фальшиво звинувачує в ересі, ставлячи себе за взірець божественної віри; твердження, повністю оскаржене Богом у його пророчому одкровенні, яке звинувачує його в Дан.7:25 у « *створенні наміру змінити часи та закон* ». Таким чином, ересь присутня в усій діяльності папського режиму, тому вона стає негідною нести чи виносити будь-який релігійний суд. Отже , вічне відповідає вченням Євр.7:24, « *непередаване священство* » Ісуса Христа. Ось чому папство не може претендувати на передачу своєї влади та влади від Бога в Ісусі Христі; тому він міг лише незаконно вкрати її в нього з усіма наслідками, які така крадіжка матиме для нього самого та тих, кого він спокушає. Ці наслідки розкриваються в Дан.7:11. На останньому суді він зазнає « *другої смерті, кинутий живим в озеро вогню і сірки* », якою він довго загрожував собі, монархам і всім людям, щоб вони служили йому і боялися його». *Я подивився тоді через зарозумілі слова, які говорив риг, і як я глянув, звір був убитий, а його тіло було знищено, віддане до вогню на спалення* . У свою чергу, Одкровення Апокаліпсису підтвердить це вирок

про справедливий суд обуреного та розчарованого правдивого Бога в Одкр.17:16; 18:8; 19:20. Я вирішив перекласти « і зруйнував основу його святині » через духовну природу звинувачень проти папського режиму. Дійсно, єврейське слово «мекон» можна перекласти як: *місце* або *основа* . І в разі, який виникає, це справді *основа духовної* святині, яка перекидається. Цей термін « *основа* » стосується, згідно з Еф.2:20-21, самого Ісуса Христа, « *наріжного каменя* », але також і всієї апостольської основи порівняно з духовною будівлею, а саме « *святині* » властивості Ісус Христос, побудований Богом на ньому. Таким чином, передбачувана спадщина святого Петра суперечить самому Богу. Для Папі єдиною спадщиною Петра є продовження роботи його катів, які розіп'яли його після його божественного Учителя. Його режим інквізиції вірно відтворював початкову язичницьку модель. « *Змінивши часи та закон* », встановлений Богом, цей нетерпимий і жорстокий режим, де деякі папські глави були вбивцями, горезвісними злочинцями, такими як Олександр VI Борджіа та його син Цезар, кат і кардинал, свідчить про цілісну диявольську природу римокатолицька папська установа. Ця релігійна влада розв'язала величезні вбивства мирних людей шляхом примусового навернення під страхом смертної кари, а релігійні ордени хрестових походів вели проти мусульман, які окупували землю Ізраїлю; земля, проклята Богом з 70 року, куди римляни прийшли, щоб знищити « *місто і святість* », відповідно до того, що оголошено в Дан.9:26, в результаті відкидання євреями Месії . « *Основа святині Його* » стосується всіх доктринальних істин, отриманих апостолами, які передали їх майбутнім поколінням через Писання Нового Завіту; другий із « *двох свідків* » Бога , згідно Одкр.11:3. Від цього мовчазного свідка папство зберегло лише імена героїв біблійної віри, яких воно змушує обожнювати та служити їм безліч своїх послідовників. Істина згідно з Римом записана, частково, в його «місали» (керівництві до меси), який замінює « *двох свідків* » Бога ; писання Старого та Нового Заповітів, які разом складають Святу Біблію, проти якої вона боролася, вбиваючи своїх вірних послідовників.

Вірш 12 Дан.8 розкриє нам, чому сам Бог був змушений створити цю огидну й огидну релігію. « *Військо було передане з вічністю через гріх* ». Таким чином, жахливі й огидні дії цього режиму існували за бажанням Бога, щоб покарати « *гріх* », який, згідно з 1 Івана 3:4, є порушенням закону. І це дія, яку можна приписати вже Риму, але в його язичницькій імперській фазі, тому що настільки серйозний гріх, який заслуговує на таке покарання, торкнувся Бога в двох надзвичайно чутливих моментах: Його славі як Бога-Творця і Переможця у Христі. Ми побачимо в Одкр. 8:7-8, що встановлення папського режиму в 538 році становить друге покарання, накладене Богом, і пророковане символом попередження «*другої сурми* » . Їй передують інше покарання, спричинене вторгненнями варварів у Європу, яка стала невірною християнською. Ці дії тривали між 395 і 476 роками, причина нанесених покарань все ще знайдена до 395 року. Таким чином, підтверджується дата 7 березня 321 року, коли римський імператор-язичник Костянтин I, який запропонував мир ' християни імперії своїм указом наказали відмовитися від

практики суботи, яку він замінив рештою першого дня. Тепер цей перший день був присвячений язичницькому поклонінню нескореному обожненому сонцю. Бог раптово зазнав подвійного гніву: втратив Суботу, пам'ять про Його роботу як Творця та Його остаточну перемогу над усіма Своїми ворогами, але також, натомість, розширення язичницької честі, відданої в перший день, у самому ряди учнів Ісуса Христа. Мало хто зрозуміє важливість провини, тому що ми повинні усвідомити, що Бог є не тільки творцем життя, він також є творцем і організатором часу, і тільки для цього він створив зірки на небі. Сонце з'являється на четвертий день, щоб позначити дні, місяць, щоб позначити ніч, і знову сонце та зірки, щоб позначити роки. Але тиждень не позначений зірками, він заснований виключно на суверенному рішенні Бога-творця. Тому це буде символом його влади, і Бог подбає про це.

Світло в суботу

Внутрішня організація тижня також є вираженням Його божественної волі, і Бог нагадає про це свого часу в тексті Своєї четвертої заповіді: «Пам'ятай день відпочинку, щоб святити його. Шість днів маєш робити всю свою працю, а сьомий день Господа, Бога твого; не будеш робити того дня жодної роботи ні ти, ні твоя жінка, ні діти твої, ні худоба твоя, ні приходить, у твоїх брамах, бо створив Господь небо, і землю, і море, і все, що в них, за шість днів; тому він поблагословив сьомий день і **освятив** його ».

Подивіться уважно, в цій цитаті йдеться лише про числа « шість і сім »; слово субота навіть не згадується. І в своїй « сьомій » формі, порядковому номері, Творець Законодавець наполягає на тому, що ця *сьома* напружений день . Чому така наполегливість? Я дам тобі привід змінити, якщо потрібно, твій погляд на цю заповідь. Бог хотів оновити порядок часу, який Він встановив від заснування світу. І якщо він так наполягає, то це тому, що тиждень побудований за образом повного часу його проекту порятунку: 7000 років, а точніше, 6000 + 1000 років. За те, що Мойсей спотворив свій план спасіння, двічі вдаривши об скелю Хорива, не допустив увійти до земного Ханаану. Це був урок, який Бог хотів дати про його непослух. З 1843-44 рр. відпочинок першого дня має ті самі наслідки, але цього разу він перешкоджає входу в небесний Ханаан, нагороду за віру обраних, запропоновану спокутною смертю Ісуса Христа. Цей божественний вирок падає на повстанців, тому що, як і дії Мойсея, решта першого дня не відповідає плану, запрограмованому Богом. Імена можна змінювати без особливих наслідків, але характер чисел полягає в їх незмінності. Для Бога-творця, який наглядає за своїм творінням, прогресивний хід часу здійснюється послідовністю тижнів по сім днів. Незмінно перший день залишиться першим днем, а « сьомий » залишиться « сьомим ». Кожен день назавжди зберігатиме цінність, яку Бог дав йому від початку. А Буття вчить нас у розділі 2, що сьомий день є об'єктом особливої долі: він « *освячений* », тобто відокремлений. Досі людство ігнорувало справжню причину цієї особливої цінності, але сьогодні я даю Боже пояснення від її імені. У його світлі Божий вибір прояснений і виправданий: сьомий день пророкує сьоме тисячоліття божественного глобального проекту 7000 сонячних років, з яких остання «тисяча років», цитована в Апо.20, побачить вибраних Ісуса Христа . увійти в радість і присутність свого улюбленого Учителя. І ця винагорода буде отримана завдяки перемозі Ісуса над гріхом і смертю. Освячена субота більше не є лише спогадом про створення нашого земного всесвіту Богом, вона також відзначає щотижневий крок до входу в царство небесне, де, згідно з Івана 14:2-3, Ісус «готує місце» . » для свого коханого обранця. Ось чудова причина любити його і шанувувати його в цей святий сьомий день,

коли він з'являється, щоб відзначити кінець наших тижнів, на заході сонця, наприкінці 6-го ^{дня}.

Відтепер, коли ви читаєте чи чуєте слова цієї четвертої заповіді, ви повинні чути за словами тексту, як Бог говорить людям: «Ви маєте 6000 років, щоб творити діла віри обраних, тому що ви маєте досяг кінця з цього часу, час **1000 років** сьомого **тисячоліття** більше не належатиме вам; це триватиме лише для Моїх обраних, які увійшли в Мою цілестіальну вічність за допомогою правдивої віри, визнаної Ісусом Христом».

Таким чином, субота є символічним і пророчим знаком вічного життя, збереженого для викуплених землі. Крім того, Ісус проілюстрував це «*дорогоцінною перлиною*» зі своєї притчі, наведеної в Матвія 13:45-46: «*Царство Небесне все ще подібне до купця, який шукає гарних перлин. **Він знайшов дорогоцінну перлину**; і він пішов і продав усе, що мав, і купив її*». Цей вірш може отримати два зворотних пояснення. Вираз «*царство небесне*» означає Божий спасительний проект. Зображуючи свій проект, Ісус Христос порівнює себе з «*торговцем перлами*», який шукає *перлину*, найкрасивішу, найдосконалішу і, отже, таку, яка має найвищу ціну. Щоб знайти цю *рідкісну*, а тому дорогоцінну перлину, Ісус залишив небо та його славу, а на землі ціною своєї жажливої смерті він викупив ці духовні перлини, щоб вони стали його власністю навіки. Але навпаки, *торговець* — це обраний, який жадає абсолюту, божественної досконалості, яка стане нагородою за правдиву віру. Знову ж таки, щоб отримати цю нагороду цілестіального покликання, він відмовляється від марних і несправедливих земних цінностей, щоб присвятити себе поклонінню Творцеві Богові, яке йому подобається. У цій версії *дорогоцінною перлиною* є вічне життя, запропоноване Ісусом Христом своїм обранцям навесні 2030 року.

ця *дорогоцінна перлина* може стосуватися лише останньої ери адвентизму; той, останні представники якого житимуть до справжнього повернення Ісуса Христа. Ось чому ця *дорогоцінна перлина* об'єднує суботу, повернення Христа та святість останніх обраних. Доктринальна досконалість, знайдена в цю останню еру, надає святим образ *перлини*. Їх особливий досвід входження у вічність живими підтверджує цей *перлинний образ*. Їхня прихильність до сьомого дня суботи, який, як вони знають, пророкує сьоме тисячоліття, надає суботі та сьомому тисячоліттю образ унікальної дорогоцінної перлини, з якою не можна порівняти ніщо, окрім «дорогоцінної перлини». Ця ідея з'явиться в Одкр.21:21: «**Дванадцять воріт були дванадцятьма перлинами; кожні двері були з однієї намистини**. Міська площа була чистим золотом, як прозоре скло». Цей вірш підкреслює унікальність стандарту освячення, якого вимагає Бог, і в той же час унікальну нагороду отримання вічного життя шляхом входу в суботу сьомого тисячоліття через символічні «ворота», які зображують адвентистські випробування *віри*. Останні викуплені нічим не кращі за тих, хто їм передував. Лише доктринальна істина, яку Бог відкрив їм, виправдовує їхній образ *перлини*, який замінив образ огранованого *дорогоцінного каміння*. Бог ніколи не робить винятків для людей, але, залежно від конкретного часу, Він залишає за собою право робити винятки

щодо стандарту святості, необхідного для отримання спасіння. Розглянута християнська ера в основному стосується часу, позначеного поверненням гріха, офіційно оформленим з моменту встановлення римського папського режиму, тобто з 538 р. Крім того, початки Реформації охоплюються її співчуттям і милосердям, а трансгресія суботи не було приписане до того, як указ Дан.8:14 набув чинності, починаючи з весни 1843 року. У тонкому натяку Ісус пропонує купити перлину в Одкр.3:18: *«Я раджу вам купити в мене золото, випробуване вогнем, щоб розбагатіти, і білі шати, щоб ти міг бути одягнений і щоб не з'явилася ганьба твоєї наготи, і мазь, щоб помазати очі свої, щоб ти міг бачити»*. Ці речі, які Ісус пропонує тим, кому їх бракує, становлять елементи, які надають обраному його символічний аспект «перлини» в очах і суді Господа Ісуса Христа. «Перлину» треба «купити» у Нього, вона не дається безкоштовно. Ціною є самозречення, основа боротьби за віру. У відповідному порядку Ісус пропонує продати перевірену випробуванням віру, яка дає вибраному його духовне багатство; Його чиста і незаплямована праведність, яка покриває духовну наготу пробаченого грішника; допомога Святого Духа, який відкриває очі та розум грішної людини на проект, відкритий Богом у Його Святому Писанні Біблії.

Протягом 6000 років християнської ери Бог чекав до кінця цього земного циклу, щоб змусити Своїх останніх обранців відкрити велич Його святого сьомого дня або суботи, освяченої для Його відпочинку. Вибрані офіційні особи, які розуміють його значення, тепер мають усі підстави любити його та шанувати як дар Ісуса Христа. Що стосується тих, хто не любить це і бореться з ним, вони мають і будуть мати всі підстави ненавидіти це, тому що це означає кінець їхнього тваринного земного існування.

Указ Даниїла 8:14

Дан.8:12 продовжує, кажучи: « *Ріг відкинув істину і досяг успіху в своїх починаннях* ». « *Правда* », згідно з Псалом 119:142, є « *законом* ». Але це також є абсолютною протилежністю « *брехні* », яка, згідно з Іс.9:14, характеризує папського « *лжепророка* » терміном « *хвіст* », який прямо звинувачує його в Одкр.12:4. Насправді вона кидає правду на землю, щоб встановити на її місце свою релігійну « *брехню* ». Його « *починки* » могли тільки « *вдатися* », оскільки сам Бог спричинив його появу, щоб покарати християнську невірність, яка практикувалася з 7 березня 321 року.

Вірші 13 і 14 матимуть життєво важливе значення до кінця світу. У вірші 13 святі задаються питанням про те, як довго триватиме вимагання « *вічного* » і « *руйнівного гріха* »; речі, які ми щойно визначили. Але давайте трохи зупинимося на цьому « *згубному гріху* ». Йдеться про спустошення людських душ або життів. Зрештою, все знищене людство залишить протягом « *тисячі років* » сьомого тисячоліття планету Земля в її первісній « *безформній і порожній* » формі, що призведе до того, як в Одкр. 9:2-11, 11:7, 17 :8 і 20:1-3, назва « *безодні* » в Буття 1:2.

« *Святі* » також запитують, доки будуть топтатися « *християнські* » « *святість і панство* »? ". У цій сцені ці « *святі* » поводяться як вірні слуги Бога, оживлені, як Даниїл, який наводиться як приклад у Дан.10:12, законного бажання « *зрозуміти* » божественний проект. Вони отримують єдину відповідь на три згадані теми у вірші 14.

Згідно з виправленнями та покращеннями, які Бог спонукав мене внести в оригінальний текст на івриті, дана відповідь: « *До вечора ранку дві тисячі триста, і святість буде підтверджена* ». Його вже немає, незрозумілого тексту традиції: « *До двох тисяч трьохсот вечорів і ранків, і святиня буде очищена* ». Це вже не питання святині , а **святості** ; крім того, дієслово « *очищений* » замінено на « **виправданий** » . », і третя зміна стосується виразу « *вечірній ранок* », який справді є одноиною в єврейському тексті. Таким чином Бог усуває будь-яке виправдання з тих, хто намагається змінити загальне число, поділивши його на два, стверджуючи, що відокремлює вечори від ранків. Його підхід полягає в представленні одиниці обчислення « *вечірнього ранку* », який визначає 24-годинний день у Gen.1. Тільки тоді Дух відкриває число цієї одиниці: «2300». Таким чином, захищена загальна кількість цитованих пророчих днів. Корінь дієслова « *виправданий* » на івриті має слово «справедливість» «цедек». Тому переклад, який я пропоную, сам по собі виправданий. Потім помилка щодо єврейського слова «qodesh» перекладає цей термін як « *святимилице* », що на

івриті означає «miqdash». Слово « *святимище* » добре перекладено у вірші 11 Даниїла 8, але йому немає місця у віршах 13 і 14, де Дух використовує слово «qodesh», яке слід перекладати як «святість» .

Коли ми знаємо, що « *спустошливий гріх* » конкретно спрямований на відмову від суботи, яка сама є об'єктом особливого божественного **освячення** , **це слово « святість »** значною мірою прояснює значення пророчого послання. Бог проголошує, що наприкінці цитованих « *2300 вечорів і ранків* » Він вимагатиме поваги до кінця Його правдивого « *сьомого дня* » від кожної людини, яка претендує на святість і « *вічну справедливість* », отриману Ісусом Христом. Кінець « *спустошливого гріха* » передбачає відмову від релігійного культу неділі, колишнього дня сонця, встановленого Костянтином I ' язичницьким імператором. Таким чином Бог, у свою чергу, відновлює доктринальні норми спасіння, які панували за часів апостолів. Тільки цей термін « *святість* » охоплює всі доктринальні істини основ християнської віри. Маючи за взірець і джерело вчення, дане євреям, християнська віра лише приносить нове, заміну тваринних жертвоприношень кров'ю, пролитою Ісусом Христом на престолі милості, захищеному в підземній печері, розташованій під Його ногами на Голгофі, як нашому Спасителю було приємно відкрити і показати своєму слугі Рону Ваятту в 1982 році. Відкриття тем, яких стосується слово « *святість* », є прогресивним і триває протягом усього життя, але з 2018 року цей час відраховується і обмежено, і сьогодні, у 2020 році, залишилося лише 9 років для відновлення всіх аспектів.

Даниїла 8:14 – це указ, що вбиває душу, оскільки зміна Божого вироку призводить до втрати Христової пропозиції спасіння для всіх практикуючих католицьких недільних християн. Тому дух успадкованої традиції спричинить вічну смерть натовпу, який найчастіше не усвідомлює свого засудження Богом. Саме тут прояв любові до істини дозволяє Богові позначити « *різницю* » щодо долі, яка впливає на « *тих, хто Йому служить, і тих, хто Йому не служить* (Мал.3:18)».

Деякі бунтівні душі захочуть оскаржити саму ідею зміни, яку можна віднести до Бога, який сам проголошує: « *Я не змінююся* » в Мал.3:6. Саме тоді ми повинні усвідомити, що зміни, здійснені в 1843-44 роках, складаються лише з відновлення початкової норми, яка давно спотворювалася і трансформувалася . Ось чому благословення обранців Реформації, приписане незважаючи на їхні недосконалі діла, має винятковий характер, доктринальний аспект якого не може бути представлений як взірець правдивої віри. Цей особливий вирок для ранніх реформаторів є настільки винятковим, що Бог підбирає його і відкриває в Одкр.2:24, де Він сказав протестантам до 1843 року: «Я не покладаю на вас іншого тягаря, тільки те, що ви маєте, тримайте його, *доки Я приходжу* ».

« *Горе* », пов'язане зі вступом у силу цього указу Дан.8:14, настільки « *велике* », що Бог сигналізує про це оголошенням про три « *великих горя* » в Одкр.8:13. І з такими серйозними наслідками необхідно терміново знати дату набрання ним чинності. Саме це хвилювало « *святих* » Дан.8:13. Тривалість тепер розкривається як пророчі « *2300 днів* », або 2300 справжніх

сонячних років, згідно з кодом, даним Єзекіїлю, сучасному пророку Даниїла (Єзек.4:5-6). Цей розділ 8, тема якого полягає в тому, щоб покласти край римському « гріху », знайде елементи, яких йому не вистачає в Дан.9, де також мова піде про « покласти край гріху », але цього разу до « первородного гріха », який спричинив втрату вічного життя, починаючи з Адама і Єви. Операція базуватиметься на земному служінні Месії Ісуса та на добровільній жертві його досконалого життя, як спокуту за гріхи його обраних, і я уточнюю, лише них. Час його приходу до людей визначено пророцтвом у пророчих днях. Послання стосується пріоритетного єврейського народу, оскільки він перебуває в союзі з Богом. Він дає єврейському народу « покінчити з гріхом » період у « сімдесят тижнів », які представляють 490 справжніх днів-років. Але це також вказує на засіб датування початкової точки розрахунку. « Відколи слово сповістило, що Єрусалим буде побудований, аж до помазанців є... (7 + 62 = 69 тижнів)». Три перських царі дали цей дозвіл, але лише третій, Артаксеркс I виконав його повністю згідно з Ездри 7:7. Його королівський указ був оприлюднений навесні 458 року до нашої ери. Термін у 69 тижнів поміщає початок служіння Ісуса Христа у 26 рік. Особливо орієнтуючись на останні «сім років», відведені для роботи Ісуса, який своєю спокутною смертю встановив основи нової угоди, Дух представляє у вірші 27 Дан.9 цей « тиждень » днів-років, « у середині » якого, своєю добровільною смертю, « він припиняє жертву та приношення »; жертви до Ісуса Христа, для спокутування гріхів. Але його смерть прийшла перш за все, щоб « покласти край гріху ». Як ми повинні розуміти це повідомлення? Бог пропонує демонстрацію Своєї любові, яка захопить серця Його обраних, які, віддавши любов і визнання, боротимуться з Його допомогою проти гріха. 1 Івана 3:6 підтверджує, кажучи: « Хто в Ньому перебуває, той гріха не робить; хто грішить, той не бачив Його і не пізнав Його ». І він підкріплює своє повідомлення багатьма іншими цитатами.

На доктринальному рівні новий союз, створений Ісусом Христом, лише замінює старий. Таким чином, обидва заповіді спираються на ту саму пророчу основу, розкрити в Дан.9:25. Тому дата – 458 може служити основою для обчислення 70 тижнів, встановлених для єврейського народу, а також для 2300 фактичних днів-років Дан.8:14, які стосуються християнської віри. Завдяки цій датованій точності ми можемо встановити для 30 року смерть Месії та для 1843 року початок застосування указу Дан.8:14. Обидва послання приходять, щоб « покласти край гріху » з вічними смертельними наслідками для тих, хто наполегливо ігнорує їх, одне як одне, доки смерть не вразить їх, або після закінчення часу колективної та індивідуальної благодаті, яка передуватиме славетне повернення Ісуса Христа. До цієї останньої точки життя допускає щирі навернення, які дозволяють отримати доступ до статусу обраних.

Підготовка до Апокаліпсису

Написання книги повністю виконано Богом. Саме він вибирає слова, і в Одкр.22:18-19 він попереджає перекладачів і книжників, які відповідатимуть за передачу або транскрибування оригінальної історії з покоління в покоління, що найменша зміна слів вплине на них .вартуватиме втрати спасіння. Отже, тут ми маємо дуже особливу роботу дуже високої святості. Я можу порівняти це з гігантським «пазлом», складання якого неможливо було б завершити, якщо змінити найменший оригінальний шматочок. Отже, робота є божественно колосальною, і відповідно до її природи все, що Бог говорить у ній, є істинним, але істинним для завершення Його проекту спасіння; тому що він адресує це пророцтво своїм «слугам», точніше, « *своїм рабам* », кінця світу. Пророцтво можна буде інтерпретувати лише тоді, коли пророчені елементи мають бути виконані або, здебільшого, виконані.

Тривалість загального часу, протягом якого мав тривати божественний проект спасіння, завжди ігнорувалась людьми. Таким чином у всі часи слуга Божий міг сподіватися бути свідком кінця світу, і Павло свідчить про це своїми словами: « *Оце я кажу, браття, що час короткий ; щоб відтепер ті, хто має друзин, були так, ніби їх не мали, ті, що плачуть, як не плачуть, ті, що радіють, як не радіють, ті, що купують, як не мають, а ті, що користуються світом, як не. образ цього світу минає* (1 Кор.7:29-31)».

Перед Павлом ми маємо перевагу в тому, що знаходимося в цей час, коли Бог збирається покласти край своєму вибору вічних обранців. І сьогодні його натхненну пораду мають виконувати справжні обранці нашої останньої епохи. Світ мине, і триватиме лише вічне життя обраних. Крім того, слова Бога у Христі, « *Я прийду незабаром* », в Одкр.1:3, є правдивими, цілком виправданими та адаптованими для цього останнього часу, який є нашим; через дев'ять років після його повернення, на момент написання цього тексту.

Ми бачили в Дан.7:25, що метою Риму було « *змінити часи та божественний закон*». Розуміння таємниць Апокаліпсису Ісуса Христа, дане апостолу Іоанну, ув'язненому на острові Патмос, по суті ґрунтується на знанні справжнього часу, встановленого Богом. Тому тема часу є фундаментальною для розуміння Апокаліпсису, який Бог структурує на цьому понятті часу. Тому він зіграє на неточності цих даних, щоб книга зберегла свій нешкідливий таємничий характер, що дозволить їй перетинати

20 століть нашої ери, не будучи знищеною суб'єктами, яких звинувачують і викривають. Змінені часи, а особливо календар, встановлений Римом на хибну дату, пов'язану з народженням Ісуса, не дозволили вибраним бути обманутими, коли вони тлумачать божественні пророцтва; це тому, що Бог представляє у своїх пророцтвах тривалість, початок і кінець яких засновані на історичних діях, які легко ідентифікувати і датувати історико-спеціалісти.

Але в Апокаліпсисі поняття часу є суттєвим, оскільки на ньому тримається вся структура книги. Тому її розуміння залежало від правильного тлумачення суботи, якого вимагав і відновив Бог у 1844 році. Моє служіння, розпочате в 1980 році, мало на меті розкрити важливість пророчої ролі суботи, яка пророкує велику решту сьомого тисячоліття, Бога та його обранців, тема Одкр.20. Відповідно до вірша 2Пет.3:8, « *один день подібний до тисячі років, а тисяча років подібні до одного дня* », зв'язок, встановлений між образом семи днів творіння, відкритим у Бут.1 і 2, і сімома Лише тисячі років із загального часу божественного проекту зробили можливим моє розуміння складання структури книги. З цим знанням пророцтво стає чіткішим і відкриває перлину за перлиною всі свої таємниці.

Таким чином, пророцтво стає дійсним і ефективним лише тоді, коли повідомлення можна пов'язати з датою в історії християнської ери. Це те, що дозволило мені усвідомити натхнення Святого Духа Божого в Ісусі Христі. Крім того, дозвольте мені оголосити цю « *книжечку відкритою* », підтверджуючи виконання божественного плану, оголошеного в Одкр.5:5 і 10:2.

З точки зору своєї архітектури, бачення Апокаліпсису охоплює час християнської ери між кінцем апостольського часу, близько 94 року, і кінцем сьомого тисячоліття, яке прийде на зміну остаточному поверненню Ісуса Христа в 2030 році. Тому воно поділяється з Даниїлом розділи 2, 7, 8, 9, 11 і 12 огляд християнської ери. Для християн головним вченням, отриманим у результаті вивчення цієї книги, є ключова дата весни 1843 року, встановлена Дан.8:14, а також осінь 1844 року, коли закінчилося випробування віри. Знову восени 1844 року Бог заклав основи віри адвентистів сьомого дня. Ці дві дати настільки важливі, що Бог використовуватиме їх, щоб структурувати своє бачення Об'явлення. Щоб повністю зрозуміти цінність цих двох близьких дат, ми повинні віднести 1843 рік до початку випробування віри для пророчого слова. Цього дня впали перші духовні жертви через їх презирливе неприйняття першого оголошення адвентистів Вільяма Міллера. Але час випробування дає їм другий шанс із другим оголошенням про повернення Ісуса 22 жовтня 1844 року. 23 жовтня випробування закінчується, і таким чином Божий суд може бути сформульований і відкритий. Колективний тест закінчився, але індивідуальне перетворення все ще можливе. Крім того, фактично всі адвентисти дотримуються римського недільного відпочинку, який ще не визнано гріхом. І субота поступово приймається адвентистами окремо, але її головна роль не усвідомлюється всіма адвентистами. Це міркування

приводить мене до того, що для кінця фальшивої протестантської віри дата весни 1843 року, а для початку адвентизму, благословенна Богом, осінь 23 жовтня 1844 року. Вже серед євреїв весна й осінь були пов'язані між собою. породжуючи фестивалі, які святкували діаметрально протилежні взаємодоповнюючі теми; вічна справедливість убитого «ягнати» весняної «пасхи», з одного боку, і кінець гріха « козла », убитого на «день спокути» гріхів, осені, десь ще . Два релігійні свята знайшли своє виконання в Пасху 30 року, під час якої Месія Ісус віддав своє життя. Весна 1843 року та 22 жовтня 1844 року також пов'язані за значенням, оскільки мета випробування віри полягає в тому, щоб « покласти край гріху » згідно з Дан.7:24; те, що становить одіозну практику щотижневого відпочинку в перший день, тоді як Бог призначив його для сьомого, який Він навіть освятив для цього використання, з кінця першого тижня земного творіння; у 2021 році, за 5991 рік до нас.

Ми також можемо віддати перевагу даті указу Даниїла 8:14, який визначає дату весни 1843 року. Щоб виправдати цей вибір, ми повинні враховувати, що цей момент розриває всі відносини, встановлені до того часу між Богом і його створіннями; Бог, який з цієї дати провів остаточний вибір, заснований на двох послідовних оголошеннях адвентистів. З весни 1843 року субота була належною, але Бог не збирався давати її переможцям іспиту до осені 1844 року, як благословенний і освячений знак того, що вони належали Йому, згідно з біблійним вченням. Єз.20:12-20, як ми бачили раніше.

У цій книзі розділ 5 має на меті нагадати нам, що без перемоги, яку так дорого заплатив Ісус Христос, « *Агнець Божий* », будь-яка божественна допомога, усе явлене світло були б неможливі, а отже, жодна людська душа не могла б бути збережена. Його пророче світло рятує його обраних так само, як і його добровільне розп'яття. Віра в його жертву приписує нам його « *вічну справедливість* » згідно з Дан.7:24, але його Одкровення освітлює наш шлях і показує нам духовні пастки, розставлені дияволом, щоб змусити нас розділити його жахливу долю. У цьому випадку порятунок набуває конкретної форми.

Ось приклад цих непомітних пасток. Біблію правильно розглядають і вважають написаним Словом Божим. Однак ці слова були написані людьми, зануреними в контекст свого часу. Однак, якщо Бог не змінюється, його ворог диявол, сатана, з часом своєчасно змінює свою стратегію та поведінку щодо обранців Бога. Ось чому диявол, виступаючи як образ « *дракона* » його відкритої переслідуючої війни, у свій час, але лише для того часу, Іван міг проголосити в 1 Івана 4:1-3: « *Улюблені, не вірте всьому духу; але випробуйте духів, чи вони від Бога, бо багато лжепророків з'явилося на світ. Розпізнайте в цьому Духа Божого: кожен дух, який визнає Ісуса Христа, що прийшов у плоті, є від Бога; і кожен дух, який не визнає Ісуса, не від Бога, він від антихриста, про прихід якого ви чули, і який тепер уже в світі.* » За його словами, Іван уточнює « *прийти у плоті* » лише для того, щоб ідентифікувати Христа зі свого свідчення очевидця. Але його твердження « *кожен дух, який сповідує Ісуса Христа, що прийшов у плоті, є*

*від Бога » втратило свою цінність, оскільки християнська релігія впала у відступництво та гріх з 7 березня 321 року, відмовившись від практики правдивої суботи правдивого сьомого освяченого дня. Богом. Практика гріха до 1843 року зменшила цінність « визнання Ісуса Христа, що прийшов у плоті », а з того самого часу вона позбавила її будь-якої цінності; Останні вороги Ісуса Христа стверджують, що використовують його « ім'я », як він оголосив у Матвія 7:21-23: « Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи, увійде в Царство Небесне, але тільки той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато-хто скажуть мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не **Твоїм Ім'ям пророкували** ? Хіба ми не **Твоїм іменем** демонів виганяли ? І хіба ми не вчинили багато чудес **Твоїм іменем** ? Тоді скажу їм відкрито: **Я ніколи не знав вас**, відійдіть від мене, ви, що чините беззаконня ». « Ніколи не відомо »! Отже, ці « чудеса » творили диявол і його демони.*

Апокаліпсис коротко

У пролозі до розділу 1, початку Його славетного Об'явлення, Дух представляє нам меню, яке приготували для бенкету. Там ми знаходимо тему проголошення славного повернення Ісуса Христа, організованого вже в 1843 і 1844 роках, щоб випробувати універсальну і переважно американську протестантську віру; ця тема всюдисуща: вірш 3, *Бо час близький* ; вірш 7, *ось Він іде з хмарами...* ; вірш 10, *я був узятий Духом у день Господній, і я почув позаду себе гучний голос, схожий на звук сурми* . Перенесений Духом, Іван опиняється в день славетного повернення Ісуса, *День Господа* , « великий і страшний день » згідно Мал.4:5, і він має *за собою* історичне минуле християнської ери. представлений під символом семи імен, запозичених із *семи міст Азії* (нинішня Туреччина). Тоді, як і в Даниїла, три теми *про листи, печатки та сурми* охоплюватимуть паралельно всю християнську еру, але кожна з них поділена на два розділи. Детальне вивчення покаже, що цей поділ відбувається в ключову дату 1843 року, встановлену в Дан.8:14. У кожній темі послання, адаптовані до духовних стандартів, встановлених Даниїлом, для цільових епох, позначають 7 моментів охопленого часу; 7, число божественного **освячення** , яке служить його « *печаттю* » і яке буде темою Одкр.7.

Надане пояснення ніколи не було ефективним, оскільки поняття часу розкривається лише значенням назв «семи церков», цитованих у першому розділі. У темі листів Одкр. 2 і 3 ми не знаходимо чіткості у формі: «перший ангел, другий ангел... і т.д. » ; як це буде у випадку з « *печатями, сурмами та сімома останніми карами гніву Божого* ». Таким чином дехто міг повірити, що послання справді й буквально були адресовані християнам, які проживали в цих містах стародавньої Каппадокії, сучасної Туреччини. Порядок, у якому пророцтво представляє ці назви міст, хронологічно відповідає порядку, у якому сповнювалися релігійні історичні факти протягом християнської ери. І саме згідно з одкровеннями, отриманими в книзі Даниїла, Бог визначає характер, який Він надає кожній епіс значенням назви свого міста. Послідовно розкритий порядок перекладається так:

1- *Ефес* : означає: запуск (асамблеї або святилища Бога).

2- *Смірна* : значення: миро (приємний запах і бальзамування померлих для Бога; римські переслідування обраних вірних між 303 і 313 роками).

3- *Пергам* : означає: перелюб (з моменту відмови від суботи 7 березня 321 року. У 538 році папський режим офіційно оформив решту першого дня, перейменованого на неділю).

4- *Тіатира* : означає: мерзота та смертельні страждання (позначає час протестантської Реформації, яка відкрито засудила диявольську природу католицької віри; час, що стосується 16 століття, ^{коли} завдяки механічному друкуванню сприяли розповсюдженню Біблії).

5- *Сарди* : подвійне і протилежне значення: конвульсивний і дорогоцінний камінь. (Вона розкриває суд, який Бог виносить над випробуванням віри 1843-1844 рр.: конвульсивне значення стосується відкинутої протестантської віри: «*Ти мертвий* », а дорогоцінний камінь позначає обраних переможців випробування: «*вони будуть ходити з мене в білому одязі, бо вони гідні* ».)

6- *Філадельфія* : значення: братерська любов (дорогоцінні камені Сардів *збираються* в установі адвентистів сьомого дня з 1863 року; послання присуджується за 1873 рік, визначений Дан.12:12. Благословенна в цей час, вона однак застерігав від ризику «*відібрати корону* »).

7- *Лаодикія* : означає: люди судили: «*ні холодно, ні гаряче, але тепле* » (це *Філадельфія* , яка «*бере його корону* »: «*Ти нещасливий, нещасний, бідний, сліпий і голий* ». Установа не уявляла, що між 1843 і 1844 роками він буде перевірений і перевірений випробуванням віри, ідентичним тому, що принесло його піонерам 1844 року божественне благословення: у 1844 році інституція впала, але послання продовжували розрізнені адвентисти, яких Бог ідентифікував і вибирав через їх любов до його відкритого пророчого світла, а також лагідність і покірність, яка характеризує справжніх учнів Ісуса Христа в усі віки).

«*У продовженні* » земного часу, який завершився славетним поверненням Христа Бога, Аро.4 буде зображено символом «24 престолів», сцену целестіального суду (на небі), де Бог збере Своїх обраних, щоб «вони судять злих мертвих. Паралельно з Одкр.20, цей розділ охоплює «тисячу років» сьомого тисячоліття. Уточнення: чому 24, а не 12 престолів? Через поділ християнської ери на дві частини за датами 1843-1844 рр. початку і кінця випробування віри часом.

Потім, як важливий момент, Rev.5 підкреслить важливість розуміння книги пророцтв; що стане можливим лише завдяки перемозі, отриманій нашим божественним Господом і Спасителем Ісусом Христом.

Час християнської ери буде знову розглянуто в Одкр.6 і 7 під поглядом нової теми; про «сім печатей». Перші шість представляють головних акторів на сцені та ознаки часу, які характеризують дві частини поділу християнської ери: до 1844 року для Аро.6; і з 1844 року для Аро.7.

Потім з'являється тема «*сурми* », які символізують попереджувальні покарання для перших шести Одкр. 8 і 9, а також остаточне покарання для «*сьомої сурми* », завжди виділеної окремо, в Одкр. 11:15 на 19.

Позаду Аро.9, Аро.10 орієнтується на час кінця світу, згадуючи духовну ситуацію двох великих ворогів Ісуса Христа, які видають себе за нього: католицької віри та протестантської віри, до яких приєднується офіційний адвентизм, що впав з тих пір 1994. Розділ 10 завершує першу частину книжкових одкровень. Але важливі основні теми розглядатимуться та розвиватимуться в наступних розділах.

Таким чином, Аро.11 відновить огляд християнської ери та розкриє, головним чином, важливу роль Французької революції, чий усталений національний атеїзм використовується Богом під символічною назвою «звір, що піднімається з глибини», щоб знищити владу католицького режиму «*звірини, що виходить із моря*», в Одрк.13:1. Загальний релігійний мир, згаданий в Аро.7, буде таким чином досягнутий і відзначений у 1844 році. Тоді, беручи цей революційний *режим* як образ неминучої Третьої світової війни або «6-ї сурми» з Аро.9:13, яка становить істинний «*Друге горе*» через оголошення Одрк. 8:13, представлено останню тему «*сьомої сурми*», яка завершується поверненням у славі Ісуса Христа.

У Одрк.12 Дух дає нам ще один огляд християнської ери. Він доповнює свою інформацію, зокрема щодо ситуації диявола та його ангельських прихильників. Він навчає нас, що після своєї перемоги на хресті, у цілестіальному імені *Михайл*, яке вже цитується в Дан.10:13, 12:1, ім'я, яке він носив на небі до свого людського втілення в Ісусі, наш Господь очистив небо від їхніх злу присутність і що вони назавжди втратили доступ до небесних вимірів, створених Богом. Ось гарні новини! Перемога Ісуса мала щасливі небесні наслідки для наших небесних братів, визволених від спокусу і помислів демонів. Після цього вигнання вони були обмежені нашим земним виміром, де їх буде вбито разом із земними ворогами Бога у 2030 році під час славетного повернення Христа Бога. У цьому огляді Дух зображує спадкоємність «*дракона*» та «*змія*», які позначають, відповідно, дві стратегії боротьби диявола: відкрити війну засудженого імперського чи папського Риму та оманливу релігійну спокусу римського Ватиканське папство, без маски, майже гуманіст. У тонких образах, запозичених з досвіду євреїв, «*земля відкриває свої уста*», щоб проковтнути папську агресію католицьких ліг. Як ми щойно бачили, роботу виконуватимуть французькі революціонери-атеїсти. Але й її почнуть протестантські загони агресивного, войовничого фальшивого християнства. Огляд закінчиться згадкою про «*решту потомства жінки*». Тоді Дух дає своє визначення істинних святих останнього часу: «*Це витривалість святих, які дотримуються заповідей Божих і зберігають свідчення Ісуса*». Дух позначає цими словами тих, хто, як і я, тримається Його пророчого Об'явлення і не дає нікому його поцупити, збираючи до кінця перлини, дані небом.

Розділ 13 представляє двох агресивних релігійних ворогів, які є носіями християнської віри. Як таких, він зображує їх двома «*звірами*», з яких другий виник із першого, як натякає зв'язок слів «*море і земля*» з історії Буття, які визначають їх у цьому розділі 13. Перший діяв до 1844, а другий з'явиться лише в останній рік земного часу, позначаючи таким

чином кінець часу благодаті, запропонованого людям. Ці два « звірі » є, для першого, католицькою, материнською церквою, а для другого, протестантськими реформаторськими церквами, які походять від неї, її дочками.

Охоплюючи лише другу частину християнської ери з 1844 року, Одкр. 14 згадує три послання істин адвентистів сьомого дня про вічні умови: славу Бога, яка вимагає відновлення практики Його святої суботи, Його засудження Римського католицизму і його засудження протестантизму, який вшановує свою неділю, яку він називає «знаком» людської та диявольської влади як імперського, так і папського Риму. Коли час підготовчої місії закінчиться, послідовно, піднесенням обраних святих, зображених « жнивими », і знищенням бунтівних учителів і всіх невірних, діями, зображеними « винтажем », земля знову стане « безодня » першого дня творіння, позбавлена всіх форм земного життя. Однак протягом « тисячі років » він залишатиметься живим обраним мешканцем, Сатаною, самим дияволом, який очікує свого знищення на останньому суді, а також усіх інших бунтівників і ангелів.

Rev.15 зосереджується на термінах закінчення випробувального терміну.

Об'явлення 16 розкриває « сім останніх кар гніву Божого », які вражають, після закінчення часу випробування, останніх невірних бунтівників, які стають дедалі агресивнішими, аж до вироку смерті спостерігачів праведних. божественна субота перед сьомою карою.

Rev.17 повністю присвячений ідентифікації « великої розпусниці » під назвою « Вавилон Великий ». Саме в цих термінах Дух називає « велике місто », імператорське і папське, Рим. Таким чином Божий суд над нею виявляється чітко. У розділі також повідомляється про її майбутній суд і знищення вогнем, тому що Агнець і його вірні обранці переможуть її.

Об'явлення 18 стосується часу « жнив » або покарання « Вавилона Великого ».

Одкр. 19 зображує славне повернення Ісуса Христа та його протистояння з наляканими земними повстанськими силами.

Rev.20 націлений на час тисячі років сьомого тисячоліття, який переживається дуже по-різному: на небі обраними та на спустошеній землі, в ізоляції Сатаною. Наприкінці тисячі років Бог організує останній суд: знищення небесним і підземним земним вогнем усіх земних людей і небесних ангелів-повстанців.

Аро.21 зображує славу Асамблеї, утвореної зібранням обраних, викуплених кров'ю Ісуса Христа. Досконалість обраних ілюструється порівнянням із тим, що земля пропонує людям найдорожче: золото, срібло, перли та дорогоцінне каміння.

Аро.22 нагадує про повернення до втраченого Едему, знайденого та встановленого для вічності на землі гріха, відродженій і перетвореній, щоб стати універсальним тронем єдиного великого Бога, Творця, Законодавця та Викупителя, який панує над усіма всесвітами зі своїм земним спокутуванням.

На цьому закінчується цей короткий огляд книги Об'явлення, детальне вивчення якого підтвердить і зміцнить щойно сказане.

Я додаю це високодуховне пояснення, яке розкриває приховані міркування Божого розуму. Він передає непередбачувані повідомлення через тонкі натяки про те, що Біблія просвітить нас. Дотримуючись у побудові Апокаліпсису тих самих процесів, які він використовував для побудови своїх одкровень, даних Даниїлу, Бог підтверджує, що Він «не змінюється» і що Він буде « вічно тим самим ». Крім того, я знайшов в Апокаліпсисі той самий метод порівняння трьох тем, якими є « листи до Асамблей », « печатки » та « труби ». Відповідно до Аро.5, де Апокаліпсис зображено книгою, закритою « сімома печатками », лише відкриття « сьомої печатки » дозволить отримати доступ до доказів, які підтвердять у розділах з 8 по 22 тлумачення та підозри Розділ 7, таким чином, є ключем до розуміння розкритих таємниць. І не дивуйтеся, тому що його темою є саме субота, яка з 1843 року визначила різницю між правдивою та фальшивою святістю. Отже, ми знаходимо в Аро.7 велику істину, яка пройняла протестантську релігію навесні 1843 року. Апокаліпсис лише підтвердить це фундаментальне вчення, відкрите Даниїлу. Але для адвентизму, який цього дня став переможцем, Апокаліпсис відкриє для 1994 року випробування, яке, у свою чергу, просіє його. Це нове світло ще раз, « знову », зробить « різницю між тими, хто служить Богові, і тими, хто йому не служить », або більше.

Частина друга: детальне дослідження Апокаліпсису

Об'явлення 1: Пролог – Повернення Христа – адвентистська тема

Презентація

1 : « Одрокровення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати слугам Своїм те, що має статися незабаром, і яке Він об'явив, пославши ангела Свого до слуги Свого Йоана, ... ».

Іван, апостол, якого любив Ісус, є депозитарієм цього божественного Об'явлення, яке він отримує від Отця в ім'я Ісуса Христа. Іван, на івриті «Йохан», означає: Бог дав; і це також моє ім'я. Хіба Ісус не сказав: « *Хто має, тому дасться* »? Це послання « дано » « Богом » Отцем, тому має необмежений зміст. Тому що після свого воскресіння Ісус Христос відновив свої божественні якості, і саме як небесний Батько він може з неба діяти на користь своїх слуг, точніше своїх « рабів ». Як говориться, «попереджений — значить озброєний». Бог дотримується такої думки, і він це доводить, надаючи своїм слугам одкровення про майбутнє. Вираз « *що має статися негайно* » може викликати здивування, коли ми знаємо, що послання було передано в 94 році нашої ери і що зараз ми перебуваємо в 2020-2021 роках, коли був написаний цей документ. Але виявивши його повідомлення, ми відразу зрозуміємо, що це « » набувають буквального значення, оскільки їхні одержувачі будуть сучасниками славетного повернення Ісуса Христа. Ця тема буде у всюдисущому Одрокровенні, оскільки Одрокровення адресоване останнім «адвентистам», обраним Богом, через віру, продемонстровану в остаточному тесті, побудованому на даних Одкр.9:1-12, який стосується теми про « *п'ята сурма* ». У цьому розділі у віршах 5 і 10 згадується пророчий період у « *п'ять місяців* », який я неправильно тлумачив. У моєму

дослідженні цієї теми ця тривалість визначила нову дату, яка мала оголосити повернення Ісуса на 1994 рік, справжній 2000 рік справжнього народження Христа. Це випробування віри востаннє випробувало офіційний адвентизм, який став прохолодним і формалістичним і який готувався вступити в угоду з тими, кого Бог виявляє як Його ворогів у своєму Апокаліпсисі. З 2018 року я знаю дату справжнього повернення Ісуса Христа, і вона не ґрунтується на жодних даних із пророцтв Даниїла та Об'явлення, кількісно визначена тривалість яких була досягнута завдяки виконанню ролі просіювання у призначений час. Справжнє повернення Ісуса можна зрозуміти з розповіді Буття, вірячи, що сім днів наших тижнів побудовані на образі 7000 років цілого плану, розробленого Богом, щоб усунути гріх і грішників і привести в Його вічність Його улюблені обранці, обрані протягом перших 6000 років. Подібно до пропорцій єврейського святилища або скинії, час у 6000 років складається з трьох третин 2000 років. Початок останньої третини ознаменувався 3 квітня 30 року спокутною смертю нашого Спасителя Ісуса Христа. Єврейський календар підтверджує цю дату. Тому його повернення заплановано на весну 2030 року, через 2000 років. Знаючи, що повернення Христа перед нами, таке близьке, слово « швидко » слів Ісуса є цілком виправданим. Таким чином, хоча книга Об'явлення залишалася відомою і читаною протягом століть, вона залишалася закритою, замороженою, запечатаною аж до часу кінця, який стосується нашого покоління.

Вірш 2: «... який засвідчив слово Божє та свідчення Ісуса Христа, усе, що він бачив ».

Іван свідчить, що отримав своє видіння від Бога. Видіння, яке є свідченням Ісуса Христа, яке Одкр.19:10 визначає як « *дух пророцтва* ». Повідомлення ґрунтується на « *побачених* » образах і почутих словах. Іван був вирваний із земних умов Духом Божим, який відкрив йому в образах великі теми релігійної історії християнської ери; це закінчиться його славним і грізним поверненням для його ворогів.

Стих 3: « *Блаженний, хто читає і слухає слова пророцтва, і зберігає написане в ньому! Бо час близький* ».

Я беру на себе належну мені роль, блаженство для « *того, хто читає* » слова пророцтва, тому що Господь надає дієслову читати точне логічне значення. Він дає пояснення в Іс.29:11-12: « *Усе одкровення для вас, як слова запечатаної книги, яку дають людині, яка вміє читати, кажучи: Прочитай це! А хто відповідає: не можу, бо запечатано; або як книжка, яку дають людині, яка не вміє читати, кажучи: Прочитай це! А хто відповідає: я не вмію читати* ». Вірш 13, який йде далі, розкриває причину цієї неспроможності: « *Господь сказав: Коли цей народ наближається до Мене, він шанує Мене своїми устами та своїми устами; але його серце далеко від мене, і страх, який він має переді мною, є лише приписом людської традиції* ». Термін « *запечатаний* » або запечатаний описує аспект Апокаліпсису, нерозбірливий, оскільки він запечатаний. Тому Бог покликав мене, іншого Івана останнього часу, щоб повністю відкрити й розпечатати його; це для того, щоб усі його справжні вибрані « *почули і дотримувалися* » істин, відкритих у словах і образах пророцтва. Ці дієслова означають «розуміти та

застосувати на практиці». У цьому вірші Бог попереджає Своїх вибраних, що вони отримають від одного зі своїх братів у Христі, « *того, хто читає* », світло, яке пояснює таємниці пророцтва, щоб вони, у свою чергу, могли радіти і поширювати його вчення на практиці. Тому, як і за часів Ісуса, потрібні будуть віра, довіра та смирення. Цим методом Бог відсіює й видаляє людей, які надто горді, щоб їх навчати. Отже, я кажу обраним: «Забудьте про людину, цього маленького офіційного перекладача та передавача, і подивіться на правдивого Автора: Всемогутнього Бога Ісуса Христа».

Вірш 4: « *Іван до семи церков, що в Азії: Благодать вам і мир від Того, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, і від семи духів, що перед престолом Його, ...* »

Згадка про « *сім Асамблей* » викликає підозру, оскільки *Асамблея* з великої літери є єдиною, постійною. Отже, « *Сім Асамблей* » обов'язково означає об'єднану *Асамблею* Ісуса Христа в семи позначених і послідовних епохах. Це буде підтверджено, і ми вже знаємо, що Бог ділить християнську еру на 7 конкретних часів. Посилання на Азію є корисним і виправданим, оскільки назви, представлені у вірші 11, належать до міст, які існують у Малій Азії, у стародавній Анатолії, розташованій на захід від сучасної Туреччини. Дух уже підтверджує межу Європи і початок Азійського континенту. Але слово *Азія*, як і слово *Анатолія*, приховує духовне послання. Вони означають: акадською та грецькою мовами: **сонце, що сходить**, і таким чином вказують на табір Бога, який відвідав Ісус Христос, « *сонце, що сходить* », в Луки 1:78-79: « *Завдяки нутру милосердя нашого Бога, силою якої відвідало нас сонце, що сходить, щоб просвітити тих, хто сидить у темряві та в тіні смертній, щоб спрямувати наші кроки на дорогу миру.* » Він також є « *сонцем праведності* » Мал.4:2: « *А для вас, хто боїться імені мого, зійде сонце праведності, і зцілення буде під його крилами; Ви вийдете і вистрибнете, як телята зі стайні* ». Формула вітання узгоджується з листами, якими християни обмінювалися за часів Івана. Однак Бог позначається новим виразом, досі невідомим: « *від Того, Хто є, Хто був і Хто має прийти* ». Цей вислів лише відображає, в оригінальній грецькій мові та в інших перекладах, значення єврейського імені Бога: «*YаHWeH*». Це дієслово «бути», сполучене в третій особі однини в недоконаному часі івриту. Цей час, який називається імперфектом, виражає досягнуте, що триває в часі, оскільки теперішній час не існує в єврейському відмінюванні. « *і хто приходить* », ще більше підтверджує тему повернення Ісуса Христа, адвентизму. Таким чином підтверджується відкриття християнської віри для язичників; для них Бог адаптує своє ім'я. Потім з'являється ще одна новинка для позначення Святого Духа: « *сім духів, які перед Його престолом* ». Ця цитата з'явиться в Одкр.5:6. Число 7 позначає освячення, в даному випадку, освячення божественного Духа, вилитого в його створіння, отже, « *перед його престолом* ». У Одкр.5:6 «*заколоне ягня*» пов'язане з цими символами, таким чином пророцтво підтверджує божественну всемогутність Ісуса Христа. « *Сім духів Бога* » символізуються «*свічником із семи гілок*» єврейської скрині, який пророкує

Божий план спасіння. Таким чином, його програма була чітко окреслена. Від Адама, 4000 років, і своєю смертю Ісус спокутує гріхи обраних 3 квітня 30 року, таким чином він розриває завісу гріха і відкриває доступ до небес обраним, викупленим протягом останніх двох тисяч із шести тисяч років, запрограмованих для вибору обраних, розпорошених до кінця світу серед народів усїєї землі.

Вірш 5: « ...і від Ісуса Христа, вірного свідка, первородженого з мертвих і князя царів земних! Тому, Хто любить нас, Хто визволив нас від гріхів Своєю кров'ю .

Ім'я « Ісус Христос » пов'язане із земним служінням, яке Бог прийшов виконати на землі. Цей вірш нагадує нам про його діла, здійснені для отримання спасіння благодаттю, яку він пропонує лише своїм вибраним. У своїй цілковитій вірності Богові та Його цінностям Ісус був « вірним свідком », запропонованим як взірець для наслідування Своїм апостолам і учням усіх часів, включаючи наш. Його смерть була пророкована смертю першої тварини, убитої, щоб зодягнути наготу Адама і Єви після їх гріха. Через нього він справді був « *первістком із мертвих* ». Але він також, через його божественне значення, лише його смерть мала ефективність і силу, щоб засудити диявола, гріх і грішників. Він залишається « *первістком* » над усіма «первістками» в релігійній історії. Саме в думці про свою смерть, необхідну для спокутування гріха Своїх обраних, Бог убив усіх «первістків» людей і тварин бунтівного Єгипту, образ гріха, щоб « *визволити* » свій єврейський народ від рабства, вже символ і образ « *гріха* ». Як « *первісток* », духовне право первородства належить йому. Представляючи себе « *князем царів землі* », Ісус стає слугою своїх викуплених. « *Царі землі* » — це ті, хто входить у Його царство, викуплені Його кров'ю; вони успадкують оновлену землю. Дивовижно виявити рівень смирення, співчуття, дружби, братерства та любові небесних істот, які залишилися вірними божественним стандартам цілестіального життя. На землі Ісус омив ноги своїм апостолам, підтверджуючи тим самим, що він « *Владика і Господь* ». На небі він вічно буде « *князем* » його « *царів* ». Але « *царі* » також будуть слугами своїх братів. Крім того, даючи собі титул « *князь* », Ісус ставить себе на рівень диявола, свого супротивника і переможеного конкурента, якого він називає « *князем цього світу* ». Втілення Бога в Ісусі було мотивовано обличчям до обличчя двох « *князів* »; доля світу та доля його створінь залежить від влади великого переможця Ісуса Михайла YaHWéH. Але своєю перемогою Ісус лише частково завдячує своїй божественності, тому що він боровся проти диявола на рівних, у тілі з плоті, ідентичному нашому, через 4000 років після битви, програної першим Адамом. Тільки його душевний стан і рішучість перемогти, щоб врятувати своїх обраних, дали йому перемогу. Він відкрив шлях для своїх обранців, показавши, що слухняне « *ягня* » може перемогти « *вовків* », які пожирають плоть і духів, за допомогою вірного і правдивого Бога.

Стих 6: « *І Він нас учинив царством, священиками Богові, Отцю Своему, Йому слава і сила на віки вічні! Амінь!* »

Саме Іван визначає, що являє собою Збори обраних. В Ісусі Христі стародавній Ізраїль продовжується в духовних формах, пророчених в обрядах Старого Завіту. Служачи « *Цареві царів і Господу панів* », правдиві вибрані беруть участь у його царстві, і разом з ним вони становлять громадян небесного царства. Вони також є духовними « *священиками* », бо вони служать у храмі свого тіла, в якому служать Богові, жертвуючи себе у святості для Його служіння. І через свої молитви до Бога вони передають пахощі, принесені на кадильний вівтар стародавнього єрусалимського храму. Розділення між Ісусом і Батьком є оманливим, але воно відповідає уявленням багатьох фальшивих християн про цю тему. Це доходить до заяви про «шанування» Сина за рахунок Батька. Це було провинною або гріхом християнської віри з 7 березня 321 року. Для багатьох суботній відпочинок є постановою, яка стосувалася лише євреїв старого заповіту, розподілу Отця. Оскільки Батько та Ісус є лише однією особою, вони зазнають гніву Ісуса, якого, як вони думали, шанують. У своїй божественній природі як Батька, Ісус тримає і навіки « *славу і силу на віки віків! Амінь!* » « *Амінь* », що означає: це правда! По правді кажучи!

Адвентистська тема

Стих 7: « *Ось іде з хмарами. І побачить це кожне око, навіть ті, що прокололи його; і всі племена землі заплачуть через нього. Так. Амінь!* »

Саме тоді, коли він повернеться, Ісус продемонструє свою славу і силу. Відповідно до Дії 1:11, він повернеться « *так само, як вознісся на небо* », але його повернення буде у надзвичайній небесній славі, яка налякає його ворогів; « *тих, хто проколов його* », виступивши проти його справжнього проекту. Бо цей вислів стосується лише людей, які є сучасниками Його приходу. Коли його слугам загрожують смертю або страчують, Ісус розділяє їхню долю, бо ототожнює себе з ними: « *І цар відповість їм: «Поправді кажу вам, щоразу, коли ви чините це одному з найменших цих», брати мої, ви зробили їх для мене.* (Мат.25:40).» Євреї та римські солдати, які розіп'яли його, не включені в це повідомлення. Дух Божий приписує цю дію всім людям, які перешкоджають Його роботі зі спасіння та розчаровують для себе та інших Його пропозицію благодаті та вічного спасіння. Цитуючи « *племена землі* », Ісус націлює на лжехристиян, через яких племена Ізраїля мають увійти до нової угоди. Дізнавшись після його повернення, що вони готувалися вбити його справжніх обранців, вони матимуть підстави для журби, виявивши себе ворогами Бога, який мав їх врятувати. Подробиці програми на останні дні будуть розкриті по розділах книги Об'явлення. Але я можу сказати, що Об'явлення 6:15-16 описує цю сцену такими словами: « *Царі землі, вельможі, воєначальники, багаті, сильні, усі раби та вільні сховалися в печерах і в гірських скелях. І сказали вони горам і скелям: Упадіть на нас і сховайте нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнца;* ».

Стих 8: « *Я Альфа й Омега, говорить Господь Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель.* »

Той, хто виражає себе таким чином, є милим Ісусом, який знайшов свою божественну славу на небі, він є « *Всемогутнім* ». Досить пов'язати цей вірш із віршами Одкр.22:13-16, щоб отримати доказ: « *Я є альфа й омега, перший і останній, початок і кінець... /... Я, Ісус, маю послав мого ангела, щоб засвідчити це вам у церквах. Я корінь і насіння Давида, ясна ранкова зоря* ». Як і у вірші 4, Ісус представляє себе під атрибутами Богатворця, друга Мойсея, чие єврейське ім'я «*YаНWéH*» згідно з Вихід 3:14. Але я уточнюю, що ім'я Бога змінюється залежно від того, чи називає себе він сам, чи люди називають його: «*Я є*» стає «*Він є*» у формі «*YаНWéH*».

Примітка, додана в 2022 році: Вираз « *альфа і омега* » підсумовує все одкровення, запропоноване Богом у його Біблії, від Буття 1 до Об'явлення 22. Однак, починаючи з 2018 року, пророче значення «шість тисяч» років надається шести дням тиждень було підтверджено, не ставлячи під сумнів його цінність, як шість реальних днів, протягом яких Бог створив землю та життя, яке вона мала підтримувати. Але, зберігаючи своє пророче значення, ці шість днів або «6000» років дозволили визначити на весну 2030 року остаточне переможне повернення Ісуса Христа і захоплення його вірних святих. Через вислів « *альфа і омега* » Ісус дає своїм святим останніх днів ключ, який дозволить їм відкрити справжній час Його другого пришествя. Але нам довелося почекати до весни 2018 року, щоб зрозуміти, як використати ці 6000 років, і 28 січня 2022 року пов'язати їх із такими виразами: «*альфа і омега* », « *початок і кінець* ».

Вірш 9: « *Я, Іван, брат твій, який ділить з тобою скорботу, і царство, і терпіння в Ісусі, був на острові, що зветься Патмос, через слово Боже та свідчення Ісусове.* »

Для справжнього раба Ісуса Христа ці три речі пов'язані: частина скорботи, частина царства та частина наполегливості в Ісусі. Іван свідчить про контекст, де він отримав своє божественне видіння. Вважаючи його, очевидно, незнищеним, римляни нарешті ізолювали його у вигнанні на острові Патмос, щоб обмежити його свідчення людям. Протягом усього свого життя він ніколи не переставав свідчити про слово Боже, щоб прославити Ісуса Христа. Але ми також можемо зрозуміти, що Івана було взято на Патмос, щоб у спокої отримати свідчення Ісуса, яке становить Одкровення, яке він отримав там від Бога.

Зауважимо мимохідь, що два автори двох пророцтв Даниїла та Об'явлення були чудесним чином захищені Богом; Даниїла рятують від зубів левів, а Івана звільняють неушкодженим із чана, наповненого киплячою олією. Їхній досвід дає нам урок: Бог робить різницю серед Своїх слуг, захищаючи могутнім і надприродним чином тих, хто прославляє Його найбільше і представляє аспект моделі, яку Він особливо хоче заохотити. Таким чином, пророче служіння визначено в 1Кор.12:31 як « *досконаліший шлях* ». Але є пророки і пророки. Не всі пророки покликані отримувати видіння або пророцтва від Бога. Але всіх обраних закликають пророкувати, тобто свідчити про істини Господа своїм ближнім, щоб вести їх до спасіння.

Погляд Івана на адвентистські часи

Вірш 10: « Я був у душі в день Господній, і почув я позаду себе гучний голос, немов звук сурми, »

Вираз « день Господній » сприятиме трагічним тлумаченням. У своєму перекладі Біблії Дж. Н. Дарбі без вагань перекладає її словом «неділя», яке Бог вважає в'ягучим «знаком » « звіра », очолюваного дияволом у Одкр.13:16; це прямо суперечить його царській « печатці », його сьомому дню освяченого відпочинку. Етимологічно слово «неділя» означає «день Господа», але проблема полягає в тому, що перший день тижня присвячується відпочинку, який Бог ніколи не наказував, маючи зі свого боку вічний спосіб, освячений для цього використання на сьомий день. Отже, що насправді означає « день Господній », цитований у цьому вірші ? Але відповідь уже була дана у вірші 7, де говориться: « *Ось Він іде з хмарами* ». » Ось це « день Господній », на який націлювся Бог: « *Ось я пошлю до вас пророка Іллю, перш ніж прийде день ЯГВЕ, той великий і страшний день . (Мал.3:5)* » ; той, хто створив адвентизм та його три «очікування» повернення Ісуса, яке вже здійснилося з усіма хорошими та поганими наслідками, спричиненими цими трьома випробуваннями, у 1843, 1844 та 1994 роках. Таким чином, живучи у 94 році, Джон переміщується Духа на самому початку сьомого тисячоліття, де Ісус повертається у своїй божественній славі. Отже, що він має « *за спиною* »? Все історичне минуле християнської доби; з часу смерті Ісуса, 2000 років християнської релігії; 2000 років, протягом яких Ісус був серед своїх обранців, допомагаючи їм у Святому Дусі перемогти зло, як Він сам переміг диявола, гріх і смерть. « *Гучний голос* », який чути « *позаду* », — це голос Ісуса, який, як « *сурма* », втручається, щоб попередити своїх обраних і відкрити їм природу диявольських релігійних пасток, з якими вони зустрінуться у своєму житті протягом усіх «семи» епох, які назве наступний вірш.

Вірш 11: « *Той сказав: те, що ти бачиш, запишіть у книгу та розішліть до семи церков: до Ефеса, до Смірни, до Пергаму, до Тіятир, до Сардів, до Філадельфії та до Лаодикії.* ».

Очевидна форма тексту, здавалося, представляла як адресатів буквально названі міста Азії часів Івана; у кожного своє повідомлення. Але це була лише оманлива видимість, яка мала на меті замаскувати справжній зміст, який Ісус надає своїм посланням. У всій Біблії власні імена, які приписуються людям, мають прихований зміст у своєму корені, починаючи з єврейської, халдейської чи грецької. Цей принцип також стосується грецьких назв цих семи міст. Кожне ім'я розкриває характер епохи, яку воно представляє. І порядок, в якому представлені ці імена, відповідає порядку просування в часі, запрограмованому Богом. Ми побачимо у вивченні Одкр. 2 і 3, де порядок цих імен поважається і підтверджується, значення цих семи імен, але перші і останні, «Ефес і Лаодикея», розкривають лише їм , використання, яке використовує Дух. У значенні, відповідно, «запуск» і «суджений народ», ми знаходимо « *альфу і омегу, початок і кінець* » ери християнської благодаті. Не дивно, що Ісус представив себе у вірші 8 таким

визначенням: « *Я є альфа й омега* ». Таким чином він реєструє свою присутність зі своїми вірними рабами протягом усієї християнської ери.

Стих 12: « *Я обернувся, щоб дізнатися, який голос до мене говорить. І коли я обернувся, я побачив сім золотих свічників* ,

Дія « *обертання* » змушує Івана дивитися на всю християнську еру, оскільки він сам був перенесений до моменту повернення Ісуса у славі. Після уточнення « *позаду* » ми маємо тут « *я обернувся* », і знову « *і, розвернувшись* »; Дух рішуче наполягає на такому погляді на минуле, щоб ми слідували йому в його логіці. І що тоді бачить Жан? « *Сім золотих свічників* ». Тут знову така річ підозріла, як « *сім Асамблей* ». Оскільки модель « *свічника* » була знайдена в єврейській skinі, і вона мала сім гілок, які вже разом символізували освячення Духа Божого та Його світло. Це зауваження означає, що, як і « *сім Асамблей* », « *сім свічників* » символізують освячення світла Божого, але в семи моментах, відзначених протягом усієї християнської ери. Свічник представляє обраних епохи, він отримує оливу Духа Божого, від якого залежить, щоб просвітити обраних своїм світлом.

Сповідання про велике лихо

Вірш 13: « *І посеред семи свічників один, як син людський, одягнений у довгу одягу, і з золотим поясом на грудях.* »

Тут починається символічний опис Господа Ісуса Христа. Ця сцена ілюструє обіцянки Ісуса: Луки 17:21: « *Ніхто не скаже: Він тут або: Він там. Бо знайте, Царство Боже серед вас* . » ; Матвій 28:20: « *І навчи їх зберігати все, що Я тобі наказав. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця світу.* ». Це видіння дуже схоже на бачення Даниїла 10, де вірш 1 представляє його як оголошення « *великого лиха* » для єврейського народу. Одкровення 1, отже, також оголошує про « *велике лихо* », але цього разу для християнської асамблеї. Порівняння двох бачень є дуже повчальним, оскільки деталі адаптовані до кожного з двох дуже різних історичних контекстів. Символічні описи, які будуть представлені, стосуються Ісуса Христа в контексті Його остаточного славетного повернення. Спільним для цих двох « *лих* » є те, що вони відбуваються в кінці двох союзів, послідовно встановлених Богом. Давайте тепер порівняємо два видіння: «... *син людський* » у цьому вірші був « *людиною* » в Даниїла, тому що Бог ще не втілювався в Ісусі. Навпаки, в « *сині людському* » ми знаходимо « *сина людського* », якого Ісус постійно називає, коли говорить про нього в Євангелії. Якщо Бог так наполягав на цьому вислові, то це тому, що воно узаконює Його здатність спасати людей. Він тут « *одягнений у довгу одягу* », « *одягнений у полотно* » в Даниїла. Ключ до значення цієї *довгої одяги* наведено в Одкр.7:13-14. Його несуть ті, хто вмирає як мученики істинної віри: « *І один із старців відповів і сказав мені: Ті, що зодягнені в білі шати, хто вони і звідки прийшли? Я сказав йому: Мій пане, ти це знаєш. І він сказав мені: Це ті, що прийшли від великої скорботи; вони випрали свої шати та вибілили їх у крові ягняти.* ». Ісус носить « *золотий пояс на грудях*

» або, на серці, але « на стегнах », символи сили в Даниїла. А « золотий пояс » символізує істину згідно з Ефесянами 6:14: « Тож стійте, підперіжайте правдою стегна свої ; одягніться в броню праведності ; ». Подібно до Ісуса, правду шанують лише ті, хто її любить.

Стих 14: « Голова Його та волосся Його були білі, як біла вовна, як сніг; очі його були, як полум'я огняне; »

Білий колір, символ досконалої чистоти, характеризує Бога Ісуса Христа, який, отже, жахається гріха. Проте повідомлення про « велике лихо » може мати лише на меті покарання грішників. Ця причина стосується обох лих, тому ми знаходимо тут і в Даниїла Бога, великого Суддю, чий «очі, як полум'я огняне ». Його погляд поглинає гріх або грішника, але обранець Ісуса вирішує зректись гріха, на відміну від фальшивого єврея та фальшивого християнського бунтівника, яких остаточно знищить суд Ісуса Христа. І останній контекст цього « лиха » вказує на його історичних ворогів, усіх визначених у розділах цієї книги та в розділі Даниїла. Аро.13 представляє їх нам в аспекті двох « звірів », визначених їхніми іменами « море та земля », що позначає католицьку віру та протестантську віру, що походить від неї, як впливає з їхніх імен згідно з Буття 1:9-10. . Коли він повертається, два союзні звірі стають одним, об'єднавшись, щоб боротися з його шабашем і його вірними. Його вороги будуть налякані, згідно з Одкр.6:16, і не встоять.

Вірш 15: « Ноги його були, як розпалена мідь, ніби він палав у горні; а голос його був, як шум багатьох вод. »

Ноги Ісуса такі ж чисті, як і решта його тіла, але на цьому образі вони осквернюються, наступаючи на кров бунтівних грішників. Як і в Дан.2:32, « мідь », нечистий сплав металу, символізує гріх. У Одкр.10:2 ми читаємо: « У руці він мав маленьку розгорнуту книжку. Праву ногу поставив на море , а ліву на землю ; ». Від 14:17 до 20 цю дію називають « збиранням винограду »; тема, розроблена в Ісаї 63. « Багато вод » символізує, в Одкр. 17:15, « народи, натовпи, племена та язики », які укладають союз із « розпусницею Вавилоном Великим »; назва, яка позначає папську римо-католицьку церкву. Цей союз одинадцятої години об'єднує їх, щоб протистояти освяченій Богом суботі. Вони дійдуть так далеко, що вирішать убити його вірних спостерігачів. Тому ми розуміємо символи Його праведного гніву. У видінні Ісус показує своїм обранцям, що його єдиний божественний « голос » сильніший, ніж голос усіх народів землі разом узятих.

Вірш 16: « У правій руці він мав сім зірок. З уст його виходив гострий двосічний меч; і обличчя його було, як сонце, коли воно світить у своїй силі. »

Символ « семи зірок », які тримає « в правій руці », нагадує про його постійне панування, яке єдине могло дати Боже благословення; так часто і масово помилково заявляють її невірні вороги. Зірка є символом релігійного посланця, оскільки, як і зірка в Буття 1:15, її роль полягає в тому, щоб «просвітити землю », у його випадку, божественної справедливості. У день свого повернення Ісус воскресить (реанімує або воскресить знову після повного миттєвого знищення, яке називається смертю) своїх обранців з усіх

епох, символізованих назвами семи *Асамблей*. У цьому славетному контексті для нього та його вірних обранців він представляє себе як « *Слово Боже* », чий символ « *гострого двосічного меча* » цитується в Євр.4:12. Це година, коли цей *меч* дасть життя і смерть, згідно з вірою, виявленою в цьому божественному слові, написаному в Біблії, яке Одкр.11:3 символізує як « *двох свідків* » Бога. У людей тільки зовнішній вигляд обличчя ідентифікує їх і дозволяє їх диференціювати; тому це елемент ідентифікації *par excellence*. У цьому видінні Бог також адаптує своє обличчя до цільового контексту. У Даниїла у видінні Бог символізує своє обличчя «блискавкою», типовим символом грецького бога Зевса, тому що ворогом пророцтва буде грецький народ Селевкідів царя Антіоха IV, який виконав пророцтво в – 168 в у видінні Апокаліпсису обличчя Ісуса також набуває вигляду його ворога, який цього разу є « *сонцем, коли воно світить у своїй силі* ». Це правда, що ця остання спроба викоринити з землі будь-яке дотримання святої божественної суботи є апогею повстанської боротьби за повагу до «дня нескореного сонця», встановленого 7 березня 321 року імператором Костянтин 1^{ep}. Цей табір повстанців зустрине перед собою « *сонце божественної справедливості* » у всій його божественній силі, і це в перший день весни 2030 року.

Стих 17: « *Побачивши його, я впав до ніг його, як мертвий. Він поклав на мене праву руку, кажучи: Не бійся!* »

Реагуючи таким чином, Джон лише передбачає долю тих, хто зіткнеться з ним у момент його повернення. Даниїл поведився так само, і в обох випадках Ісус заспокоює і зміцнює свого вірного слугу, свого раба. « *Його правниця* » підтверджує його благословення і у своїй вірності, на відміну від повстанців з іншого табору, обраний не має підстав боятися Бога, який приходить, щоб врятувати його з любові. Вираз « *не бійся* » підтверджує остаточний контекст, який з 1843 року характеризує ця адвентистська звістка від першого ангела Одкр. 14:7: « *Він сказав гучним голосом: **Побійтеся Бога і віддайте Йому славу**, бо година Його прийшов суд; і вклоніться перед тим, хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод.* »; тобто Бог-творець.

Вірш 18: « *Я перший, і останній, і живий. Я був мертвий; і ось живу на віки вічні. Я тримаю ключі від смерті та пекла.* »

Справді, Ісус, Переможець диявола, гріха і смерті, висловлюється цими словами. Його слова « *перший і останній* » підтверджують повідомлення про початок і кінець часів, охоплених пророцтвом, але в той же час Ісус підтверджує свою життєдайну божественність від першого до останнього свого створіння. Той, хто « *тримає ключі смерті* », має владу вирішувати, кому жити, а кому померти. Година його повернення — це час, коли його святі воскреснуть під час « *першого воскресіння* », призначеного для « *благословених померлих у Христі* » згідно з Одкр.20:6. Давайте позбудемося всіх міфів про традиції фальшивого християнства грецької та римської спадщини та зрозуміємо, що « *могила мертвих* » — це просто ґрунт землі, який зібрав мертвих, перетворених на порох, як написано в Бут. 3:19: « *В поті обличчя свого ти будеш їсти хліб, аж поки не вернешся в*

землю, з якої ти взятий; бо ти порох, і в порох вернешся. ". Ці останки ніколи більше не будуть корисними, тому що їхній Творець воскресить їх із усією їхньою особистістю, закарбованою в Його божественній пам'яті, у нетлінному *небесному тілі* (1Кор.15:42), ідентичному тілу ангелів, які залишаються вірними Богу: « *Бо у воскресінні люди не будуть ані женитися, ані одружуватися, але будуть як ангели Божі на небі.* Матв.22:30».

Пророча звістка про майбутнє підтверджується

Вірш 19: « *Отже, напиши те, що ти бачив, і те, що є, і те, що станеться після них, »*

У цьому визначенні Ісус підтверджує пророче охоплення глобального часу християнської ери, яка завершиться його поверненням у славі. Апостольський час пов'язаний із виразом « *яке ви бачили* », і таким чином Бог визначає Івана як справжнього очевидця апостольського служіння. Він був свідком « *першого кохання* » Обраного, цитованого в Одкр.2:4. «... *ті, що є* » стосується кінця цього апостольського часу, в якому Іван залишається живим і активним. «... *і ті, що прийдуть після них* » означає релігійні події, які відбуватимуться до часу повернення Ісуса Христа і після цього, до кінця сьомого тисячоліття.

Вірш 20: « *Таємниця семи зірок, які ти бачив у моїй правиці, і семи золотих свічників. Сім зірок - це ангели семи Церков, а сім світильників - це сім Церков.* ".

« *Ангели семи Асамблей* » є обранцями всіх цих семи епох. Тому що слово « *ангел* » від грецького «*aggelos*» означає посланець, і воно позначає небесних ангелів лише в тому випадку, якщо слово «*небожителі*» пояснює це. Подібним чином « *сім свічників* » і « *сім зібрань* », підозрюваних у моєму коментарі, об'єднані тут. Отже, Дух підтверджує моє тлумачення: « *сім свічників* » представляють освячення світла Бога в семи епохах, позначених назвами « *сім зібрань* ».

Об'явлення 2: Асамблея Христа **від його запуску до 1843 року**

У темі *листів* ми знаходимо в Об'явленні 2 чотири повідомлення, що стосуються часу між 94 і 1843 роками, а в Об'явленні 3 три повідомлення охоплюють час з 1843-44 по 2030 рік. Давайте з цікавістю звернемо увагу на цю показову точність щодо імен першої та останньої *літер*: « *Ефес і Лаодикія* », що означають, відповідно: кидаючі та суджені люди; початок і кінець ери християнської благодаті. У Rev.2, наприкінці розділу, Дух викликає початок «адвентистської теми про повернення Христа», яка спрямована на дату 1828, попередньо встановлену в Дан.12:11. Крім того, з огляду на час, початок 3-го розділу Об'явлення можна законно пов'язати з датою 1843 року, яка ознаменувала початок випробування віри адвентистів. Приходить адаптоване повідомлення, щоб підтвердити перевірену протестантську віру: « *Ти мертвий* ». Ці пояснення були необхідні, щоб підтвердити зв'язок послань із датами, встановленими в Даниїлі. Але відіння Об'явлення приносить одкровення про початок християнської ери, які Даниїл не розкрив. Листи чи послання, які Ісус адресує своїм слугам протягом нашої ери, розвіюють релігійне нерозуміння фальшивих і оманливих ілюзій, які хвилюють безліч віруючих християн. Там ми знаходимо справжнього Ісуса з його законними вимогами та його завжди виправданими докорами. Чотири *літери* Rev.2 послідовно вказують на чотири епохи, розташовані між 94 і 1843 роками.

1 період : Ефес

У 94 році останній свідок запуску Асамблеї Христа

Вірш 1: « *Напиши до ангела збору в Ефесі : Так говорить той, хто тримає сім зірок у правиці своїй, хто ходить між сімома золотими свічниками: »*

Ім'ям *Ефес*, від першого перекладу грецького "Ефесіс", що означає запускати, Бог говорить до Своїх слуг від часу початку Асамблеї Христа, за часів римського імператора Доміціана (81-96 рр.). Таким чином, Дух націлений на час, коли Іван отримує від Бога одкровення, яке він описує нам. Він є останнім апостолом, який чудом залишився живим, і один представляє останнього очевидця початку Асамблеї Ісуса Христа. Бог згадує про свою божественну силу; тільки він «*тримає в правій руці*», символ свого благословення, життя своїх обраних, «*зірки*», чії справи він оцінює, плоди їхньої віри. Залежно від випадку благословляє або проклинає. Бог «*ходить*», зрозумійте, що він просувається в часі свого проекту, супроводжуючи, покоління за поколінням, життя своїх обраних і події світу, які він організовує або бореться: «*і навчи їх дотримуватися всього, що я наказав тобі. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця світу. Матв.28:20*». Аж до кінця світу його вибрані мусять виконувати діла, які він для них заздалегідь приготував: «*Бо ми Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог заздалегідь приготував, щоб ми може практикувати їх. Еф.2:10*». І їм доведеться адаптуватися до конкретних умов, необхідних у кожній із семи епох. Бо урок, поданий в «*Ефесі*», дійсний для семи епох; «*сім зірок, які він тримає в правій руці*», він може дозволити впасти і впасти на землю, ті, які стосуються бунтівних християн. Пам'ятайте про те, що «*свічник*» корисний лише тоді, коли він дає світло, а щоб давати світло, він повинен бути наповнений олією, символом божественного Духа.

Стих 2: «*Я знаю твої діла, твою працю і твою витривалість. Я знаю, що ти терпїти не можеш поганих хлопців; що ти випробував тих, хто називає себе апостолами і хто ні, і що ти випробував знайдені брехуни;*»

Увага! Часи відмінювання дієслів надзвичайно важливі, оскільки визначають цільовий час апостольської ери. У цьому вірші дієслово, сполучене в теперішньому часі, відноситься до 94 року, тоді як дієслово в минулому часі стосується часу переслідувань, заподіяних римським імператором Нероном, між 65 і 68 роками.

У 94 році християни люблять істину, яка все ще залишається непорушною та неспотвореною, і вони ненавидять «*злїх*» язичників і особливо серед них, владних римлян того часу. На це є причина, і це тому, що апостол Іван досі живий, як і багато інших стародавніх свідків істини, якої навчав Ісус Христос. Таким чином, «*брехунів*» легко викрити. Бо в кожній епосі ненавернений кукіль намагається змішатися з пшеницею, тому що страх Божий все ще великий, а звістка про спасіння спокуслива і приваблива. Вони вносять фальшиві ідеї в доктрину. Але в випробуванні любові до істини вони зазнають поразки, і їх викривають справді освічені обранці. Подібним чином, стосовно минулого апостольської ери, «*ви випробували*», Дух нагадує, як випробування смертю скинуло оманливі маски фальшивих християн, справжніх «*брехунів*», націлених у цьому вірші, між 65 і 68 роками, коли Нерон доставив Обраного Христа диким звірам у своєму Колізеї, щоб запропонувати криваве видовище мешканцям Риму. Але зазначимо, що Ісус викликає цю ревність минулої епохи.

Стих 3: « *Щоб ти мав терпіння, що ти постраждав за ім'я Моє і не знесиленій*». »

І тут зверніть увагу на часи дієвідмін!

Якщо свідчення наполегливості ще збереглося, то свідчення страждання більше не збереглося. І Бог зобов'язаний нагадати про прийняття страждань, яке було виявлено та піднесено вшановано приблизно 30 років тому, між 65 і 68 роками, коли кровожерливий римлянин Нерон віддав християн на смерть, запропоновану як видовище своєму народові, збоченому та зіпсованому. Лише в цей час обраний табір « *страждав* » своїм « *ім'ям* » і не « *втомився* ».

Куплет 4: « *Але я маю проти тебе те, що ти покинув своє перше кохання* ». »

Пропонована загроза стає більш зрозумілою та підтвердженою. У той час християни були вірними, але ревність, продемонстрована за Нерона, ослабла або вже не існувала; те, що Ісус називає « *втратою першої любові* », таким чином припускаючи для ери 94 існування другої любові, значно нижчої від першої.

Вірш 5: « *Згадай, отже, звідки ти випав, і покайся, і роби свої перші діла; якщо ні, Я прийду до тебе, і зніму твій свічник з його місця, якщо ти не покаєшся* ». »

Проста повага чи просте визнання правди не приносить спасіння. Бог вимагає більше від тих, кого Він рятує, щоб зробити їх своїми вічними супутниками. Віра у вічне життя передбачає знецінення першого життя. Звістка Ісуса залишається постійно незмінною згідно з Матвієм 16:24-26: « *Тоді Ісус сказав Своїм учням: Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеться самого себе, нехай візьме відповідальність за свій хрест і нехай слідує за мною. Бо хто хоче врятувати своє життя, той його погубить, а хто погубить своє життя заради Мене, той знайде його. І яка користь людині здобути весь світ, якщо він занепасти свою душу? Або що дасть людина в обмін на свою душу?* » Загроза усунення Його Духа, яку символізує « *свічник* », показує, що для Бога правдива віра — це далеко не простий ярлик, наклеєний на душу. У ефеську епоху символічний свічник Духа Божого був на Сході, в Єрусалимі, де народилася християнська віра, і в церквах, створених Павлом у Греції та сучасній Туреччині. Релігійний центр незабаром буде перенесено на Захід і переважно до Риму в Італії.

Вірш 6: « *Ти маєш те, що ненавидиш діла Миколаїтів, діла, які я також ненавиджу* ». »

У цьому листі римляни символічно названі на честь « *нечестивих* »: « *ніколаїти* », що означає народ-переможець або народ Перемоги, володарі того часу. У грецькій мові слово «Ніке» означає уособлену перемогу. Що ж таке « *діла Миколаїтів* », які ненавидять Бог і Його обранці? Язичництво і релігійний синкретизм. Вони вшановують безліч язичницьких божеств, найбільшим з яких присвячений день тижня. Наш нинішній календар, який присвоює семи дням тижня назви семи зірок, планет або зірки нашої сонячної системи, є прямим спадком римської релігії. А культ першого дня,

присвяченого «непереможеному сонцю», дасть з часом, з 321 року, особливий привід Богу-творцю ненавидіти *релігійні «твори»* римлян.

Стих 7: « *Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить церквам: Переможцеві дам їсти від дерева життя, що в раю Божому.* »

Два повідомлення в цьому вірші згадують земний час перемоги, « *той, хто перемагає* », і небесний час його винагороди.

Ця формула є останнім посланням, яке Ісус адресує своїм слугам в одній із семи епох, на які спрямоване пророцтво. Дух пристосовує його до конкретних умов кожної епохи. У Ефесі починається час, охоплений пророцтвом, тому Бог дарує йому вічне спасіння у вигляді початку земної історії. Образ Ісуса був викликаний там під зображенням *дерева життя* земного саду, який Бог створив, щоб помістити туди невинну і чисту людину. Аро.22 пророкує це відновлення оновленого Едему для щастя переможних обранців на новій землі. Формула, представлена кожного разу, стосується аспекту вічного життя, запропонованого Ісусом Христом лише своїм вибраним.

2 період : **Смирна**

Між 303 і 313 роками, останнє римське «імперське» переслідування

Вірш 8: « *Напиши до ангела громади Смирни : Так говорить перший і останній, хто був мертвий і живий.* »

Назвою « *Смирна* » другої букви, що перекладається з грецького слова «смурна», що означає « *миро* », Бог націлює на час страшних гонінь, які очолив римський імператор Діоклетіан. « *Мірра* » — це парфуми, якими були забальзовані стопи Ісуса незадовго до його смерті і які принесли йому як жертву під час його народження східні мудреці. Ісус знаходить у цьому випробуванні ревність справжньої віри, якої він більше не знаходив у 94 році. Ті, хто погоджується померти в його ім'я, повинні знати, що Ісус переміг смерть і що знову живий, він зможе воскресити їх, як це зробив. 'зробив це для себе. Пророцтво звернене лише до християн, « *першим* » представником яких є сам Ісус. Уподібнюючи свою особу до життя своїх слуг, він також буде представлений « *останнім* » християнином.

Вірш 9: « *Знаю скорботу твою, і бідність твою (хоч ти багатий), і наклеп тих, хто називає себе юдеями, але такими не є, але є синагогою сатани.* »

Переслідувані римлянами християни позбавлялися майна і найчастіше каралися смертю. Але ця матеріальна і тілесна бідність робить їх духовно багатими за критеріями віри Божого суду. З іншого боку, він не приховує свого судження і розкриває, дуже чітко, цінність, яку він надає єврейській релігії, яка відмовилася від божественного стандарту спасіння, не визнаючи Ісуса Христа, як Месію, пророкованого Святим Письмом. Покинуті Богом, євреї захоплені дияволом і його демонами, і вони стають для Бога і Його справжніх обранців « *синагогою сатани* ».

Вірш 10: « Не бійся того, що ти зазнаєш. Ось диявол кине деяких із вас до в'язниці, щоб ви були випробувані, і матимете страждання десять днів. Будь вірний аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя. »

У цьому вірші диявола названо Діоклетіаном, цей жорстокий римський імператор і пов'язані з ним «тетрархи» мали люту ненависть до християн, яких вони хотіли знищити. Оголошене переслідування або « скорбота » тривала протягом « десяти днів » або «десяти років» насправді між 303 і 313 роками. Деяким із них, які були « вірними до смерті » як великомученики, блаженні, Ісус дасть « вінець життя » ; вічне життя — знак їхньої перемоги.

Вірш 11: « Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить Церквам: Переможець не зазнає другої смерті. »

Тема повідомлення наприкінці періоду: смерть. Цього разу Дух викликає спасіння, нагадуючи нам, що ті, хто не приймуть першу смерть мучеництва за Бога, мусять постраждати, не маючи змоги уникнути, «другої смерті» «озера вогняного » останнього суду . . « Друга смерть », яка не торкнеться обраних, тому що вони увійдуть у вічне життя назавжди.

3 період : Пергам

У 538 р. встановлення папського режиму в Римі

Вірш 12: « **Напиши до ангела збору в Пергамі** : Так говорить той, хто має гострий двосічний меч: »

Ім'ям *Пергам* Бог викликає час духовного *перелюбу* . У назві *Пергам* два грецьких кореня «перао» і «гамос» перекладаються як «порушити шлюб». Це доленосна година початку нещастя, які будуть бити християнські народи аж до кінця світу. Орієнтуючись на дату 313 р., попередня ера свідчить про доступ до влади та язичницьке правління імператора Костянтина I ' сина тетрарха Констанція Хлора, і переможця Максенція. Імператорським указом від 7 березня 321 року він відмовився від тижневого відпочинку святої суботи сьомого божественного дня, нашої нинішньої суботи, віддавши перевагу першому дню, присвяченому в той час язичницькому культу сонячного бога «Сол. Invictus” , Нескорене сонце. Підкоряючись йому, християни вчиняли «духовне перелюбство», яке з 538 року буде офіційною нормою римського папства, пов'язаного з Пергамським *періодом* . Невірні християни слідує за Вігілієм , новим релігійним лідером, встановленим імператором Юстиніаном ¹ Цей інтриган скористався своїми стосунками з Теодорою, повією, одруженою з імператором, щоб отримати цю папську посаду, збільшену його новою універсальною релігійною владою, тобто католицькою. Таким чином, під назвою *Пергам* Бог засуджує практику «неділі», нову назву та причину духовного *перелюбу* , під якою колишній «день сонця», успадкований від Костянтина, продовжує шануватися римською християнською церквою. Він претендує на те, щоб бути Ісусом Христом, і стверджує це за титулом свого папського глави, «вікарія Сина Божого» (Заміна або заміна Сина Божого), латинською мовою «VICARIVS FILII DEI», кількість літер це « 666 »; число, що відповідає тому, яке Одкр.13:18 приписує релігійному елементу « *звірини*

». *Пергамська ера* , отже, починається з нетерпимого та узурпаційного папського правління, яке позбавляє Ісуса Христа, всемогутнього втіленого Бога, його титул голови зборів, згідно з Дан.8:11; Еф.5:23: « *Бо чоловік є головою дружини, як і Христос є головою Церкви, яка є Його тілом, і для якої Він є Спасителем.* «Але стережіться! Ця дія натхнена самим Богом. Насправді саме він відступив і передав папському режиму християнську віру, яка стала офіційно невірною. Нахабство цього режиму, засудженого в Дан.8:23, заходить настільки далеко, що змушує його взяти на себе ініціативу «*змінити часи та закон* », встановлений Богом особисто, згідно з Дан.7:25. Крім того, нехтуючи його застереженням не називати будь-яку людину духовно «*батьком*», він робить себе обожнюваним титулом «*Найсвятіший Отець*», підносячи себе таким чином над Богом-творцем, законодавцем, і колись він визнає це вигідним: « *І нікого не називай своїм батьком на землі; бо один у вас Отець, що на небі.* (Мат.23:9).» Цей людський цар має наступників, через яких режим і його надмірності триватимуть до дня суду, запрограмованого найбільшим, найсильнішим і найсправедливішим, справжнім «*Найсвятішим Небесним Отцем*».

^{Тому} імператор Юстиніан I встановив релігійний режим, який Бог вважав «перелюбом» щодо нього. Отже, важливість злочину має бути відзначена та закарбована в історії. Ми відзначаємо, що в 535 і 536 роках, під час його правління, відбулися два гігантських вулканічних виверження, які затемнили атмосферу і спричинили в 541 році смертельну епідемію чуми, яка не вимре до 767 року, з піком максимальної атаки в 592 році. Божественне прокляття могло не приймати більш жахливої форми, і подробиці на цю тему будуть надані в наступному вірші.

Вірш 13: « *Я знаю, де ти живеш, я знаю, що там престол сатани. Ти пам'ятаєш моє ім'я, і ти не зрікався моєї віри навіть за днів Антипи, мого вірного свідка, який був убитий серед вас, де мешкає сатана.* »

У пророцтві наголошується на « *престоли* » та місці його розташування через його славу та почесні, які грішники віддають йому й сьогодні. Це знову «Рим», який відновлює своє панування, цього разу під цим фальшиво-християнським і цілком язичницьким релігійним аспектом. Той, хто заявляє, що є його «заміною» (або вікарієм), папою, навіть не змушує Бога звертатися до нього особисто. Одержувач пророцтва — обраний, а не занепалий і не узурпатор, який прославляє язичницькі обряди. Це високе місце римо-католицької віри має свій папський *престол* у Римі, у Латеранському палаці, який Костянтин I великодушно ^{запропонував} єпископу Риму. Цей латеранський палац розташований на горі Целій, одному з «семи пагорбів Риму», який розташований на південному сході міста; Ім'я Целій означає: небо. Цей пагорб є найдовшим і найбільшим за площею з семи. Біля Латеранської церкви, яка й сьогодні є найважливішою католицькою церквою в світі для папства та його духовенства, стоїть найбільший обеліск, який існує в Римі, де їх 13, оскільки він досягає висоти 47 метрів. Виявлений під 7 метрами землі та розбитий на три частини, він був встановлений у 1588 році папою Сікстом V, який у той же час організував домінування держави Ватикан у наступну пророчу еру під назвою *Tiatura* . Цей символ

египетського сонячного культу має великий напис на стелі, що нагадує про пропозицію Костянтина. Насправді це був його син Констанцій II, який після смерті свого батька привіз його з Єгипту до Риму, щоб частково виконати бажання свого батька, який хотів привезти його до Константинополя. Ця посвята на славу Костянтина I ^{зумовлена} радше бажанням Бога, ніж сина Костянтина. Оскільки весь обеліск з його високим постаментом підтверджує пророчений зв'язок, який робить Костянтина I ^{цивільною} владою, яка встановлює решту «дня сонця», а Папу Римського, у той час простого єпископа християнської церкви Риму, релігійна влада, яка з релігійної точки зору встановить цей язичницький день під назвою «неділя» або Господній день. У верхній частині цього обеліска є чотири яскраві символи, які йдуть один за одним у такому висхідному порядку: 4 леви, що сидять на його кінчику, орієнтовані на чотири сторони світу, над якими знаходяться чотири гори, увінчані сонячними променями, а над ними разом домінує християнський хрестик. Спрямований на чотири сторони світу, символ левів позначає королівську владу в її універсальній силі; що підтверджує, його опис, розкритий у Дан.7 і 8. Одкр.17:18 підтвердить вислів про Рим: «*А жінка, яку ти бачив, це велике місто, яке має царство над царями землі.*» Крім того, єгипетський картуш, вигравіруваний на обеліску, нагадує про «нечисте бажання, яке цар адресує Амону», богу сонця. Усе це розкриває справжню природу християнської віри, яка домінувала в Римі від Костянтина I від 313 року, дати його перемоги. Цей обеліск і символи, які він містить, свідчать про «*успіх*» слуги диявола, пророченого в Дан.8:25, який через Костянтина I ^{зумів} надати християнській вірі видимість релігійного синкретизму, рішуче засудженого Богом в Ісусі Христі. Я резюмую зміст цих символів: «хрест»: християнська віра; «сонячні промені»: поклоніння сонцю; «гори»: земна влада; «чотири леви»: всесвітня царственість і сила; «obelіsk»: Єгипту будь, гріх, після повстання фараона під час виходу, і за гріх, який становить ідолопоклонницьке обожнювання сонячного бога Амона. Бог приписує ці критерії римо-католицькій вірі, розробленій Костянтином ¹ I до цих символів через єгипетський картуш він додає своє судження про релігійну прихильність єпископів Риму, обох яких він вважає нечистими; релігійні брати міста вже називають їх «папами». Асоціація християнської віри з культом сонця, який вже практикувався і шанувався самим Костянтином, лежить в основі жахливого прокляття, яке людство платитиме постійно до кінця світу. Цей латеранський *престол* не конкурує з римськими імператорами, тому що з часу Костянтина I вони більше не проживають у Римі, а на сході імперії, у Константинополі. Таким чином, ігноруючи пророче одкровення, дане Ісусом Христом Іванові, безліч людей стають жертвами найбільшого релігійного обману всіх часів. Але їхнє невігластво є гріховним, тому що вони не люблять правди і тому самим Богом віддані брехні та брехунам усіх видів. Брак освіченості населення пергамського *періоду* пояснює успіх папського режиму, нав'язаного та підтримуваного послідовними римськими імператорами того часу. Що не заважає певним дійсно обраним посадовцям відмовлятися від цієї нової нелегітимної влади та відкидати її; що спонукає Ісуса визнати їх своїми

справжніми слугами. Римське розташування обраних було зроблено, зауважте, що Дух знайшов там 538 слуг, які зберігали віру в ім'я Ісуса, вшановуючи неділю. Однак у цьому місці Риму останні мученики або «вірні свідки» були помічені лише за часів Нерона, у 65-68 рр., і за часів Діоклетіана між 303 і 313 роками. Націлюючись на місто Рим, Дух нагадує про вірність «*Антипа*» — його «*вірний свідок*» минулих часів. Це грецьке ім'я означає: проти всіх. Здається, це означає апостола Павла, першого вісника Євангелія Ісуса Христа в цьому місті, де він помер мученицькою смертю, обезголовлений у 65 році за імператора Нерона. Таким чином, Бог заперечує фальшивий і оманливий титул «вікарія Сина Божого» пап. Справжнім вікарієм був вірний Павло, а не невірний Вігілій і не хтось із його наступників.

Всемогутній Бог-Творець закарбував у природі важливі моменти релігійної історії християнської ери; моменти, коли прокляття набуває сильного характеру з серйозними наслідками для християнського народу. Уже під час свого земного служіння Ісус Христос дав своїм дванадцятьом враженим і здивованим апостолам доказ того, що він керував штормом на Галілейському озері; буря, яку він миттєво вгамував за своїм наказом. Протягом нашої ери період між 533 і 538 роками набув особливо проклятого характеру, оскільки, встановивши папський режим імператором Юстиніаном I, Бог ^{хотів} покарати християн, які підкорялися указу, оприлюдненому імператором Костянтином I, який робив відпочинок обов'язковим у «день Нескореного Сонця» першого дня тижня, починаючи з 7 березня 321 року. У цей проклятий ним період Бог викликав пробудження двох вулканів, які задушили півкулю на північ від планети та залишили сліди на Південна півкуля також аж до Антарктиди. Кілька місяців один від одного, розташовані на антиподах один одного в районі екватора, поширення темряви було дуже ефективним і дуже смертоносним. Мільярди тонн пилу поширюються в атмосферу, позбавляючи людей світла та їхні звичні харчові культури. Сонце в зеніті дарує таке ж світло, як і повний місяць, який сам повністю зник. Історики звернули увагу на це свідчення, згідно з яким війська Юстиніана відбили Рим у остготів завдяки сніговій бурі в середині липня. Перший вулкан під назвою «Кракатау» розташований в Індонезії і прокинувся в жовтні 535 року з неймовірною величиною, перетворивши гірську місцевість на морську територію понад 50 км. А другий, під назвою «Лопанго», знаходиться в Центральній Америці і вивергся в лютому 536 року.

Вірш 14: *« Але я маю щось проти вас, тому що у вас є люди, які дотримуються науки Валаама, який навчив Балака поставити камінь спотикання перед Ізраїлевими синами, щоб вони їли ідольські жертви та чинили розпусту. . »*

Дух описує духовну ситуацію в Римі. Починаючи з 538 року, вірні обранці того часу стали свідками встановлення релігійної влади, яку Бог порівнює з пророком «*Валаамом*». Цей чоловік служив Богові, але дозволив спокусити себе спокусою прибутку та земних благ; все те, що розділялося римським папським режимом. Крім того, «*Валаам*» спричинив

крах Ізраїлю, відкривши «*Балаку*» засоби, за допомогою яких він міг його знищити: достатньо було підштовхнути його прийняти шлюби між євреями та язичниками; речі, які Бог суворо засудив. Порівнюючи його з «*Валаамом*», Бог дає нам ескіз папського режиму. Тоді обраний розуміє значення дій, які сам Бог змушує диявола та його небесних і земних партнерів виконувати. Прокляття християнської церкви лежить на прийнятті язичницького «дня нескореного сонця», який відзначається з 321 року невірними християнами. І папський режим, подібно до «*Валаама*», працюватиме на їхнє падіння та посилить їхнє божественне прокляття. «*М'ясо, принесене в жертву ідолам*» — лише образ у порівнянні з язичницьким «днем сонця». Рим привносить язичництво в християнську релігію. Але ви повинні розуміти, що вони мають однакову природу і несуть однакові серйозні наслідки під судом Божим... Особливо тому, що прокляття, спричинені «*Валаамом*» християнської ери, триватимуть до кінця світу, ознаменованого поверненням у славі Ісуса Христа. Невірність християн також порівнюється з невірністю євреїв, які віддалися «*розпусти*» після того, як Бог дав їм зрозуміти свої десять заповідей. Між 321 і 538 роками невірні християни поводитися подібно до них. І ця акція триває донині.

Вірш 15: «*Та все ж у вас є люди, які дотримуються вчення Миколаїтів.*»

У цьому посланні ім'я «*Миколаїтів*», цитоване в *Ефесі*, знову з'являється в цьому листі. Але «*праці*», які стосуються їх в *Ефесі*, стають тут «*доктриною*». Деякі римляни фактично стали християнами, починаючи з *Ефесу*, потім стали невірними християнами з 321 року, і це офіційно релігійно з 538 року, шануючи римо-католицьку «*доктрину*».

Вірш 16: «*Тож покайтеся; якщо ні, то я швидко прийду до тебе, і буду воювати з ними мечем уст своїх.*»

Викликаючи «*битву*», яку веде Його «Слово», «*меч уст Своїх*», Дух готує контекст для четвертої звістки, яка надходить. Це буде 16-е століття, де Біблія, її святе писане слово, її «*два свідки*» згідно з Одкр. 11:3, пропагуватимуть божественну істину та викриватимуть фальшиву римо-католицьку віру.

Вірш 17: «*Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить церквам: Переможцеві дам манну скриту, а йому дам білий камінь; і на цьому камені написано нове ім'я, якого не знає ніхто, крім того, хто його приймає.*»

Як завжди, Дух викликає аспект вічного життя. Тут він представляє нам це в образі, провіщеному манною, даною голодним євреям у посушливій, безплідній і сухій пустелі. Потім Бог навчав, що Він може захистити і продовжити життя Своїх обраних своєю творчою силою; що він здійснить, даючи вічне життя своїм викупленим обраним. Це буде кульмінація всього його проекту порятунку.

Вибраний часу матиме в нагороду вічне життя, яке Дух описує в образах. Образ «*манни*» небесної їжі захований у царстві небесному, її творцем є сам Бог. У стародавній символіці манна була в найсвятішому місці, яке вже символізувало небо, де Бог суверенно панує на своєму престолі. У римській практиці «*білий камінець*» символізував голос «за»,

чорний — «ні». « *Білий камінь* » також позначає чистоту життя обранця, який став вічним. Його вічне життя — це божественне «так», яке відображає захоплене та масове вітання від Бога. Оскільки обранець воскресає в небесному тілі, його новий стан порівнюється з « *новим іменем* ». І ця небесна природа є для своїх обранців постійно таємничою та індивідуальною: « *ніхто не знає* ». Тому нам доведеться успадкувати цю природу й увійти в неї, щоб дізнатися, що вона собою являє.

4-та ^{ера} : Тіатира

Між 1500 і 1800 роками релігійні війни

Вірш 18: « *Напиши до ангела збору в Тіатирах : Так говорить Син Божий, очі Його — як полум'я огняне, а ноги — як розпалена мідь: »*

Четвертий лист згадує під назвою « *Тіатира* » час, коли християнська віра католицької та протестантської ліг запропонувала огидне видовище через свої криваві зіткнення. Але це повідомлення таїть у собі великі сюрпризи. У назві *Тіатира* два грецьких корені «*thuaο, téiro*» перекладаються як «мерзота і приносити смерть зі стражданнями». Грецький термін, який виправдовує таке тлумачення гидоти, у словнику грецької мови Бейлі означає свиню чи кабана, коли вони в тічці. І тут потрібні уточнення. XVI ^{століття} ознаменувалося пробудженням протестантів, які кинули виклик владі римського папського режиму. Крім того, щоб зміцнити свою світську владу, папство в особі папи Сікста V заснувало свою державу Ватикан, яка надасть йому цивільну легітимність, пов'язану з його релігійною владою. Ось чому, починаючи з 16 ^{століття}, папський режим переніс свою штаб-квартиру, яка раніше була розташована в Латеранському палаці, на свою власність у Ватикані, який вже становив незалежну папську державу. Але цей перехід є лише обманом, тому що той, хто називає себе вихідцем з держави Ватикан, усе ще сидить у Латеранському палаці; тому що саме там, на Латерані, папи вітають емісарів іноземних держав, які відвідують його. І ось у 1587 році відремонтований обеліск, відновлений біля Латеранського палацу з 3 серпня 1588 року, був виявлений під 7 метрами землі і розділений на три частини. Держава Ватикан розташована за межами Риму, на пагорбі Ватикану, на західному березі р. Тибр, який межує з містом з півночі на південь. Коли ми дивилися на план цього Ватикану, я був вражений, виявивши форму свинячої голови, вуха на півночі, а рило на південному заході. Отже, послання грецького «*thuaο*» подвійно підтверджено і виправдано Богом, організатором цих речей. Католицька віра, успадкована від *Пергама*, досягає вершини своєї гидоти. Вона бурхливо реагує з ненавистю та жорстокістю проти тих, хто, освічений Біблією, нарешті поширив завдяки друкарському верстату, засуджує її гріхи та її зловживання. Більше того, до того часу, будучи охоронцем Святого Письма, яке вона відтворювала своїми ченцями в монастирях і абатствах, вона переслідувала Біблію, яка засуджувала її беззаконня. І вона вбиває викривачів силою сліпих і самовдоволених монархів; слухняні виконавці його волі. Вирази, якими Ісус представляє себе, цитуючи: « *Той, хто має очі, як полум'я вогню і чий ноги, як вогняна мідь* », розкривають його каральні дії

щодо своїх релігійних ворогів, яких він знищить після свого повернення на землю. Це саме ті дві християнські ідеології, які билися одна з одною до смерті «мечем» і вогнепальною зброєю в цьому історичному контексті епохи *Тіятур*. Потім «*Його ноги*» будуть спиратися на «*море і на землю*» символ католицької віри та протестантської віри в Одкр.10:5 і Одкр.13:1-11. Католицизм і протестантизм, обидва грішні (гріх = *мідь*), нерозкаяні, описуються як «*палаюча мідь*», яка привертає гнів суду Бога Ісуса Христа. Беручи цей образ, за допомогою якого Він сповіщає про велике «*лихо*» в Одкр. 1:15, Бог відкриває годину, коли останні переслідувачі, об'єднані проти Його вірних дітей, билися один з одним до смерті, як дикі «звірі», які символізуватимуть їх у все пророцтво. Від Франциска I^{до} Людовика XIV релігійні війни змінювали одна одну. І ми повинні відзначити, як Бог відкриває прокляття французького народу, збройно підтримуючи папство з часів Хлодвіга, першого короля франків. Щоб відзначити апогей цього прокляття, Бог посадив на трон Франції юного Людовика XIV, якому було «п'ять» років. Цей біблійний вірш з Еккл.10:16 виражає його послання: «*Горе тобі, земле, цар якої дитя, а князі їдять вранці!*» Людовик XIV зруйнував Францію своїми розкішними витратами на Версальський палац і дорогими війнами. Він залишив після себе Францію, що занурилася в бідність, а його наступник Людовик XV жив лише для розпусності, спільної зі своїм нерозлучним товаришем у розпусті, кардиналом Дюбуа. Огидний персонаж, Луї Визначивши м'яку та миролюбну людину як мішень цього гніву, Бог виявив свій намір вразити спадковий монархічний режим через сліпу довіру, яку він несправедливо покладав на папські релігійні претензії з часів Хлодвіга.

Вірш 19: «*Я знаю твої діла, твою любов, твою віру, твою вірну службу, твою стійкість, і твої останні діла більше, ніж перші.*»

Ці слова Бог звертає до Своїх слуг, «*вірних аж до смерті*», приносячи себе в жертву за образом свого Пана; їхні «*діла*» прийняті Богом, тому що вони свідчать про їх справжню «*любов*» до свого Спасителя. Їхня «*віра*» буде виправдана, оскільки вона супроводжується «*вірним служінням*». Наведене тут слово «*константність*» набуває помітного історичного значення. Саме в «Боденській вежі» в місті Ег-Морт Марі Дюран прожила свій полон 40 довгих і важких років, як взірець віри. Багато інших християн дали таке ж свідчення, часто залишаючись невідомим історії. Це тому, що кількість мучеників з часом зросла. Останні роботи стосуються часу правління (1643-1715) короля Людовика Зверніть увагу на викривальну роль назви «*дракон*», яка позначає «диявола», і відкриті агресивні дії імператорського та папського Риму в Одкр.12:9-4-13-16. Той, хто називав себе «*королем-сонцем*», довів боротьбу за католицизм, захисника «дня сонця», успадкованого від Костянтина¹. Однак, щоб свідчити проти нього, Бог занунив весь час його довгого правління в темряву, позбавивши його тепла та повного світла справжнього сонця, що мало серйозні наслідки для харчування французів.

Вірш 20: « *Але я маю проти тебе те, що ти дозволив жінці Єзавелі, яка називає себе пророчицею, навчати та спокушати моїх слуг, щоб вони чинили розпусту та їли м'ясо, принесене в жертву ідолам.* »

У 1170 році Бог переклав Біблію провансальською мовою П'єром Водесом. Він був першим християнином, який заново відкрив доктрину цілісної апостольської істини, включаючи повагу до правдивої суботи та прийняття вегетаріанства. Відомий під ім'ям П'єр Вальдо, він є витоком «Водуа», які оселилися в італійському Альпійському П'ємонті. Діям Реформації, які вони представляли, протистояло папство, і послання зникло. Настільки, що Бог визволив всю Європу від смертоносної монгольської навали, за якою послідувала жахлива епідемія чуми, спричинена монголами, яка з 1348 року знищила третину і майже половину її населення. Послання цього вірша: « *Ти залишаєш жінку Єзавель...* » — це докір реформаторам, які не надали праці П'єра Вальдо належного значення, оскільки вона була досконалою. Між 1170 і 1517 роками вони ігнорували досконалу доктрину істини християнського спасіння, і їхня реформа, проведена наприкінці цієї ери, є частковою і дуже неповною.

Примітка: доктринальна досконалість, зрозуміла та застосована П'єром Вальдо, показує, що в ньому Бог представив повну програму Реформації, яку необхідно було виконати. Насправді все було виконано в два етапи, вимога суботи не почалася до 1843-1844 років, відповідно до часу, позначеного указом Дан.8:14.

Щоб зобразити папську римо-католицьку віру, Бог порівнює її з іноземною дружиною царя Ахава, жахливою « *Єзавеллю* », яка вбивала Божих пророків і проливала невинну кров. Копія відповідає моделі, а також має той недолік, що значно довше працює. Назвавши її « *пророчицею* », Бог націлює на назву нового місця свого «трону»: Ватикан, що означає старофранцузькою та латинською мовами «*vaticinare*»: пророкувати. Історичні подробиці про місце надзвичайно показові. Спочатку це місце відзначалося наявністю римського храму, присвяченого богу « *змії* » Ескулапу. Цей символ позначатиме диявола та папський режим у Одкр.12:9-14-15. Імператор Нерон розмістив там свої колісничні перегони, а «Симон Чарівник» був похований на цвинтарі. Це, здається, його останки, які б вшановували як останки апостола Петра, розіп'ятого в Римі. І тут базиліка, запропонована Костянтином, святкувала християнську славу. Місцевість спочатку була заболочена. Сконструйована таким чином брехня виправдає нову назву цієї ватиканської базиліки, яка, розширена та прикрашена в 15 столітті, матиме оманливу назву «Базиліка Святого Петра Римського». Ця честь, фактично надана чарівнику та « *змію* » Ескулапу, виправдає назву « *магія* », яку Дух приписує римо-католицьким релігійним обрядам у Одкр.18:23, де біблійна версія Дарбі говорить нам: « *І світло світильник більше не світитиме в тобі; і голос нареченого й дружини вже не буде чути в тобі; бо ваші купці були вельможами землі; бо твоєю магією всі народи були зведені зі шляху.* » Саме завершення робіт на цій базиліці «Сен-П'єр де Рим», які вимагали величезних грошей, змусить прелата Тетцеля продати свої «індульгенції». Побачивши прощення гріхів, що продається за гроші,

вчитель-монах Мартін Лютер відкрив справжню природу своєї Римсько-католицької церкви. Таким чином він засудив свою диявольську природу та деякі свої помилки, виставивши свої знамениті 95 тез у 1517 році на дверях німецької церкви в Аугсбурзі. Таким чином він формалізував роботу Реформації, запропоновану Богом П'єру Вальдо з 1170 року.

Звертаючись безпосередньо до своїх реформованих слуг того часу, справжніх мирних жертв, які змирилися, Дух дорікає їм за те, що вони дозволили *Єзавелі навчати та спокушати його слуг*. У цьому закиді можна прочитати всю доктринальну недосконалість цього початку реформи. Вона «*навчає і спокушає*» своїх «*слуг*», слуг Ісуса, що робить її християнською церквою. Але його вчення відноситься до *пергамського періоду*, де звинувачення в «*блуд*» і образ «*м'яса*» *принесені в жертву ідолам*” вже були засуджені. Незважаючи на оманливий вигляд, у цьому вірші важливою сутністю є не «*жінка Єзавель*», а сам християнин-протестант. З самого початку, кажучи йому: «*Ти покидаєш жінку Єзавель...*», Дух натякає на помилки, які поділяли перші протестанти. Потім він розкриває характер цієї провини: язичницьке ідолопоклонство. Роблячи це, він розкриває природу «*тягара*», який він ще не поклав на нього в той час, але який він вимагатиме з 1843 року. І в цьому посланні Бог-творець націлюється на римську «неділю», чия практика в його очах є язичницьким ідолопоклонницьким твором, який вшановує фальшиве сонячне божество найдавнішого язичництва в історії людства. З 1843 року він повинен буде відмовитися від «неділі» або своїх стосунків з Ісусом Христом, єдиним Спасителем земних грішників.

Вірш 21: «*Я дав їй час, щоб вона покалася, і вона не розкається в своєму блуді.*»

Цей час відкривається з Дан.7:25 і підтверджується в трьох формах в Апокаліпсисі в розділах 11, 12 і 13. Це такі вирази: «*час часів і півчасу*»; *1260 днів, або 42 місяці*, які вказують на нетерпиме папське правління в період між 538 і 1798 роками. Поширення істини за допомогою Біблії та проповідування справжніх реформаторів дали католицькій вірі останній шанс покаятися і відмовитися від свого гріха. Вона нічого не робила, переслідувала та катувала, в ім'я своєї допитливої сили, мирних посланців живого Бога. Таким чином, воно відтворювало бунтівні дії єврейського народу, надаючи притчі про Ісуса друге сповнення: це притча про виноградарів, які вбивають першого, посланого Богом, а потім убивають, коли він представляється їм, сина Господар виноградаря, щоб вкрасти його спадок.

Вірш 22: «*Ось Я кину її на ложе, і пошлю велике горе на тих, хто чинить перелюб з нею, якщо не покаються у своїх учинках.*»

Бог поводитиметься з нею як з «*повією*», «*кинутою на ложе*», що дозволяє нам пов'язати «*жінку Єзавель*» цієї теми з «*розпусницею Вавилоном великим*» Одр.17:1. Передбачене «*велике горе*» настане після провалу біблійного проголошення. Це ж повідомлення підтвердить ототожнення цієї «*великої скорботи*» зі «*звіриною, що виходить із безодні*» в Одр.11:7. Воно виникає після роботи Божих «*двох свідків*», якими є

писання старих і нових божественних завітів Святої Біблії. Духовне « **перелюбство** » підтверджено та названо, а « *тими* », кого Бог звинувачує у його вчиненні з « *Єзавеллю* », є французькі монархи та монархісти. Поряд із католицькими священиками монархісти стануть головною мішенню гніву революційного національного атеїзму, який був лише вираженням гніву всемогутнього Бога Ісуса Христа. Вони не покаялися, тому подвійний гнів вразив їх у час, призначений Богом для кінця папського правління між 1793 і 1798 роками.

Слово « *скорбота* » означає наслідок божественного прокляття згідно з Рим.2:19: « *Скорба й мука на кожну людську душу, яка чинить зло , на перше на юдея, а потім на грека!*» ". Але « *скорбота* », яка карає за гріхи католицької монархії та її союзника Римсько-католицької церкви, символізована в Одкр.17:5 під назвою « *Вавилон **велике*** », це, логічно, « ***велике горе*** ».

Вірш 23: « *Я вб'ю смерть її дітей; і всі Церкви пізнають, що Я Той, Хто досліджує уми та серця, і Я винагороджу кожному згідно з вашими ділами.* »

« *Померти смертю* » — це вираз, який Дух використовує, щоб згадати про два «терори» революційного режиму 1793 та 1794 років. Цим виразом він відкидає будь-яку ідею простої духовної смерті, яка хвилюватиме протестантів у 1843 р. у посланні, переданому ангелу часу “ *Сардес* ” в Одкр.3:1. Людство ніколи не знало такої кривавої роботи, яку виконували машини для вбивств, винайдені доктором Луїсом, але оцінені доктором Гільйоїном, ім'я якого було приписано самому інструменту, який відтоді називався: гільйоїна. Тоді спрощені вироки виносили безліч смертних присудів із додаванням принципу поразки суддів і обвинувачів напередодні смертю. Відповідно до цього принципу, здавалося, що людство повинно було зникнути, і саме тому Бог назвав цей винищувальний революційний режим « *безоднею* ». *Зрештою*, згідно з Буттям 1:2, він створив би землю, « *безодню* » без будь-якої форми життя з першого дня *Створення*. Але лише на небесах під час целестіального суду, здійсненого зібраними вибраними, « *усі Церкви (або Асамблеї)*», вибрані семи епох, відкривають ці історичні факти зі значенням, яке надав їм Бог. Божа справедливість досконала; ті, хто судив фальшиво, були вражені Його праведністю, “ *відповідно до своїх* ” власних “ *діл* ”. Вони спричинили несправедливу смерть людей і, у свою чергу, були вражені смертю через досконале божественне правосуддя: « *і Я відплачу кожному з вас згідно з вашими вчинками* ».

Вірш 24: « *Тобі та всій решті Тіатир, які не приймають цієї доктрини, і хто не знав глибин сатани, як вони їх називають, я кажу вам: Я не покладу на вас іншого тягаря; »*

Ті, хто засуджує католицьку віру і називає її релігійні обряди « *глибами сатани* », можуть бути лише реформаторами, які з'явилися приблизно з 1200 року до Французької революції 1789 року. Якою б не була їхня поведінка, їхня доктрина була дуже далекою від чистої істини, яку навчали Духа апостолам і учням Ісуса Христа. Ми зазначаємо лише три

позитивні речі для них: віру лише в жертву Ісуса, довіру лише Біблії та дарування своєї особи та свого життя; всі інші доктринальні моменти були успадковані від католицизму і тому підлягали сумніву. Таким чином, хоч і недосконалі на рівні доктрини правди християнської віри, обрані реформатори знали, як віддати своє життя, принесене Богові в живих жертвах, і в очікуванні 1844 року, дати набуття чинності указу Дан.8:14, Бог тимчасово схвалив їхню службу. Він висловлює це дуже чітко, коли каже: « *Я не покладаю на вас іншого тягаря* ». У цих словах чітко проступає ситуація виняткового божественного суду.

Стих 25: « *Тільки те, що маєш, тримай, поки я не прийду* ». »

Причини, які дозволяють Богу благословляти недосконалу протестантську віру, повинні бути збережені та практикувані обраними до повернення Ісуса Христа.

Вірш 26: « *Тому, хто перемагає і береже мої діла до кінця, Я дам владу над народами*. »

Цей вірш розкриває, що спричинить втрату спасіння від часів Реформації до повернення Христа. Обрані повинні до кінця зберігати діла, які підготував і відкрив Ісус Христос, аж до кінця світу. Покликані падають через відмову від нових Божих вимог. Однак він ніколи не приховував свого наміру поступово збільшувати своє світло до часу свого пришествя у славі. « *Шлях праведних — як світло сяюче, що світить аж до середини дня* » (Пр.4:18); цей біблійний вірш підтверджує це. І тому в рамках його проекту, починаючи з 1844 року, божественні вимоги з'являтимуться в дати, заплановані та пророчені його унікальним біблійним пророчим словом. Лише як небесний суддя обраний отримає від Бога «владу над народами».

Вірш 27: « *Він буде керувати ними жезлом залізним, як розбивають глиняні посудини, так само як і Я прийняв силу від Свого Отця*. »

Цей вислів передбачає право засуджувати до смертної кари. Право, що вибрані поділяться з Ісусом Христом у своєму суді над нечестивими, встановленому для останнього суду, протягом « *тисячі років* » великої суботи сьомого тисячоліття.

Вірш 28: « *І дам йому зорю ранкову*. »

Бог дасть йому повне божественне світло, яке на нашій нинішній землі символізує сонце. Але Ісус сказав: «Я є світло». Таким чином Він проголошує світло небесного життя, де сам Бог є джерелом світла, яке більше не залежить від небесної зірки, як наше сонце.

Вірш 29: « *Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить церквам!* »

Конструкція Апокаліпсису схожа на вежу з семи поверхів, сьомий буде часом зустрічі з Богом. У цій конструкції розділи 2 і 3 складають основну структуру всієї християнської ери між 94 і 2030 роками. Усі теми, згадані в Апокаліпсисі, знаходять своє місце в цій основній структурі. Але в цьому плані перші поверхи відіграють лише роль сходів, які ведуть на верхній поверх. Важливість одкровення проявляється на рівні 3 під назвою *Пергам*. Ця важливість ще більше посилюється на рівні 4 під назвою *Тіатира*. Саме в цю епоху християнська віра стає заплутаною та вводить в оману. Божий суд над духовною ситуацією цього віку матиме наслідки аж

до кінця світу. Ось чому, щоб зміцнити ваше розуміння цього вироку, я підсумую це послання, адресоване Богом Його обраним протестантам під час правління Людовика XIV.

Підсумок : у часи Реформації християнська поведінка була різноманітною. Ми знаходимо справжніх святих переслідуваних, але завжди мирних, і людей, які плутають релігію з політикою, які озброюються і відповідають ударом на удар королівським католицьким військам. У Даниїла 11:34 Дух називає їх «лицемірами». Мало релігійних людей розуміли, що бути християнином означає наслідувати Ісуса в усьому, слухатися його наказів і підкорятися його заборонам; використання зброї є одним із них, і це був його останній урок під час арешту. Докір Ісуса виправдовується тим фактом, що, продовжуючи практикувати католицьку спадщину, самі протестанти своїм прикладом пропагують вчення та спокусу, яка належить католицькій Єзавелі . Їхня недосконала релігійна практика дискредитує їх на суді Бога, якого вони ганьблять перед його ворогами. Ця фаза на початку Реформації спонукала його до виняткових суджень; що він підкреслює, кажучи: « *Я не покладаю на вас іншого тягара, лише тримайте те, що маєте, доки я не прийду* ». Але доктринальна недосконалість є правомірною на цьому початку, і Бог приймає служіння тих, хто приймає переслідування та смерть в Його ім'я. Вони не могли дати більше, віддавши максимум: своє життя. Бог підкреслює цей дух жертвності, який він називає « *ділами, численнішими за перші* (вірш 19)». Язичництво римо-католицизму порівнюють із *м'ясом, принесеним у жертву ідолам* . Викриття римського обману почалося з досконалих просвітницьких праць П'єра Вальдо (Vaudés), який з 1170 року написав версію Біблії іншою мовою, ніж латинська, провансальською. Його знання та розуміння божественних вимог були напрочуд повними, і після нього протестантська віра занепала. Під натхненням Жана Кальвіна протестантська віра навіть затверділа, прийнявши образ свого противника-католика. А вислів «Війни релігійні» свідчить про огиду для Бога, бо обранці Ісуса Христа, правдиві, не відповідають на завдані їм удари. Їхня помста прийде від самого Господа. Озброївшись, протестанти, девізом яких було «*sola scriptura*», «тільки Святе Письмо», виявили зневагу до Біблії, яка забороняла їхнє насильство. Ісус пішов дуже далеко в цій сфері, навчаючи своїх учнів, що вони повинні підставляти «другу щоку» тому, хто їх б'є.

Цей період, коли католицьке переслідування спричинило смерть вірних слуг Ісуса, потрійно підкреслюється в Апокаліпсисі, тут, у цей період *Тіатира* , але також у ^{5-му} *печатка* глави 6 і в ^{3-ій} *труба* розділу 8. Тут, у вірші 22, Ісус підбадьорює своїх слуг-мучеників, оголошуючи їм про свій намір помститися за їх смерть або страждання, завдані Римом і його царськими слугами. Ключове слово, приховане в назві *Пергам* , стає чітким: католицька релігія винна в *перелюбі* проти Бога, і ті, хто вчинив це разом з нею, католицькі монархи, їхні ліги та їхнє фальшиве дворянство заплатять під гільйотиною французьких революціонерів, кров несправедливо пролита. Одр.2:22-23: « *Ось Я кину її на ложе, і пошлю велике горе на тих, хто чинить перелюб із нею , якщо не покаються у своїх учинках. Я її дітей уб'ю* »

; і всі церкви пізнають, що Я Той, Хто досліджує уми та серця, і Я винагороджу кожному з вас згідно з вашими вчинками ». Але стережіться! Оскільки після 1843 року « **ті, хто чинить перелюб з нею** » також будуть **протестантами** , тож Бог приготує ядерну «третю світову війну», нове покарання католиків, православних, англіканців, протестантів та інших адвентистів. Паралельно Дух говорить у ^{5-му} *печаті* : Об'явлення 6:9 до 11: « Коли він відкрив п'яту печатку, я побачив під жертвовником душі тих, які були вбиті за слово Боже та за свідчення, яке вони дали. Вони закричали гучним голосом, кажучи: Доки, Владико святий і правдивий, зволикаєш із судом і помстою за нашу кров тим, хто живе на землі? Кожному з них дали білий халат; і їм було наказано залишитися у спокої ще деякий час, доки число їхніх товаришів по службі та їхніх братів, які мали бути вбиті, як і вони, не виповниться. " .

Ця сцена з 5-ї ^{печатки} може збентежити й ввести в оману погано освічений розум. Нехай все буде ясно, це зображення відкриває нам таємницю Божу думку, оскільки, згідно з Еккл.9:5-6-10, померлі у Христі сплять у стані, коли їхня пам'ять забута, більше не приймаючи жодної участі в усьому що робиться під сонцем . Біблія надає першій смерті значення знищення всього істоти; мертва людина виглядає так, ніби її ніколи не було, з тією різницею, що, існувавши, все її існування залишається закарбованим в думці про Бога. Тому Бог адресує це послання розради, щоб підбадьорити їх, саме до своїх живих слуг. Він нагадує їм, що, згідно з його обітницями, після сну смерті є час, призначений для їх пробудження, коли вони через нього воскреснуть. Тоді вони матимуть можливість судити, під поглядом і судом Бога в Ісусі Христі, своїх воскреслих мучителів, але наприкінці тисячі років . У посланні *Тіятир* , *смерть* , оголошена для тих, хто чинить перелюб з Єзавеллю Католичкою, матиме подвійне виконання. На землі робота революціонерів є першою фазою, але після неї настане, у свій час і в другій фазі, *друга смерть* останнього суду, година, коли « *всі Збори* » невірних християн або вірних усіх епох християнської ери ми побачимо справедливий Божий суд проти духовного *перелюбу* .

У своєму символічному образі ^{4-й} *труба* розділу 8 підтверджує дію « *великого лиха* », запрограмованого на покарання за *перелюб* папства та монархістів, які його підтримували. *Сонце* , божественне світло, *місяць* , темна католицька релігія, і *зірки* , релігійні люди, *вражені на третину* або, частково, переслідуванням атеїзму французьких революціонерів у 1793 і 1794 роках.

Наприкінці послання, зверненого до мирних протестантів, Дух підтверджує своє засудження використання зброї, нагадуючи, що лише за останній суд, уготований під час цілестіального суду сьомого тисячоліття, обраний буде помщений. Тому він не уповноважений помститися сам перед цим небесним судом, де він потім разом з Ісусом Христом судитиме своїх переслідувачів і брати участь у винесенні їхнього смертного вироку. « *Він буде керувати ними жезлом залізним, як розбивають глиняні посудини* ». Метою цього суду буде визначення часу страждань винуватців, засуджених на другу смерть останнього суду. У вірші 29 згадується: *ранкова зірка* . « *І я*

дам йому ранкову зорю ». Цей вислів позначає сонце, образ божественного світла. Переможець увійде в божественне світло на вічність. Але перед цим вічним контекстом цей термін готує п'яту букву, яка йде. *Ранкова зоря* цитується в 2 Петра 1:19-20-21: « І ми вважаємо **пророче слово** ще більш вірним, до якого ви повинні прислухатися, як до світильника, що світить у темному місці, аж доки день світає і **ранкова зоря** сходить у ваших серцях; знаючи передусім самі, що жодне пророцтво Писання не може бути об'єктом приватного тлумачення, тому що пророцтво коли-небудь було сказане не з волі людини, але під впливом Святого Духа люди говорили від Бога . Цей вірш підкреслює важливість пророчого слова, оскільки контекст майбутньої ери буде духовно зумовлений початком застосування божественного указу, пророченого в Дан.8:14. « До 23:00 години дня, і святість буде підтверджена ». Але на той час цей вірш був відомий лише в перекладі: « До 2300 вечора та ранку, і святиня буде очищена ». Навіть у цьому перекладі Боже послання було таким же, але менш точним, його можна було витлумачити як оголошення кінця світу через повернення у славі нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Бог використав американського протестанта Вільяма Міллера, щоб провести два випробування віри адвентистів навесні 1843 та восени 1844. Як навчає нас Даниїл 12:11-12, між цими двома датами, у 1843 році, божественний указ скасовується з занепалих протестантів. спасительна справедливість, запропонована Ісусом Христом; тому що вони більше не відповідають стандартам нової святості, яких вимагає Бог. Справедливість Ісуса вічна, але вона приносить користь лише правдивим обранцям, обраним самим Ісусом, і це в усі часи й до кінця світу.

Тут, між *Тіатирою* та *Сардами*, у перший день весни 1843 року набуває чинності постанова Дан.8:14, і ми побачимо її наслідки у посланнях, звернених Духом до християн того дня.

Об'явлення 3: Асамблея з 1843 року – відновлена апостольська християнська віра

5-та ^{ера} : Сарди

Вирок, виголошений Ісусом Христом після судових процесів над адвентистами навесні 1843 року та 22 жовтня 1844 року

Стих 1: « **Напиши до ангела громади Сард** : Так говорить той, хто має сім духів Божих і сім зірок: Я знаю діла твої. Я знаю, що тебе вважають живим, а ти мертвий. »

« *Сарди* », тема п'ятого листа, висвітлить дві протестантські християнські поведінки, приписувані протилежності: занепалим, яким Ісус проголошує: «*Ти вважаєшся живим, а ти мертвим*»; і до обраних, у вірші 4: « *вони будуть ходити зі мною в білому вбранні, бо вони гідні* ». Як і зміст двох його послань, назва « *Сарди* » має подвійне значення, значення якого абсолютно протилежні. Я зберігаю головні ідеї цього грецького кореня:

судомний і дорогоцінний камінь, смерть і життя. Гримасний і конвульсивний визначає сардонічний сміх; у грецькій мові сардоніон — верхня мотузка мисливської сіті; сардина — риба; і в протилежному значенні, сардо і сардонікс є дорогоцінним камінням; сардонікс є різновидом коричневого халцедону. На початку цього листа Ісус представляє себе як « той, хто має сім духів Божих і сім зірок », тобто освячення Духа і суд над його слугами семи епох. Як і в Дан.12, він стоїть над смертельною рікою, випробуванням віри адвентистів, і тут виносить свій вердикт. Звернемо увагу на фамільярність, яка вказує на те, що співрозмовник єдиний у збірному розумінні. Йдеться про всю протестантську норму. Ісус кладе край протестантському винятку, зазначеному в *тіатирському посланні*. Новий « *тягар* » (як його розуміють бунтівні віруючі) тепер накладений і вимагається. Слід відмовитися від практики римської неділі та замінити її суботою. Цей указ Дан.8:14 змінює ситуацію, встановлену 7 березня 321 року імператором Костянтином ¹. У 1833 році, за 11 років до 1844 року, через безперервний злив падаючих зірок, який тривав з опівночі до 5 години ранку і був видимий по всій території Сполучених Штатів, Бог проілюстрував і пророкував масове падіння християн-протестантів. Щоб переконати вас у цьому тлумаченні, Бог показав Аврааму зірки на небі, сказавши йому: « *Таким буде твій нащадок* ». Тому падіння зірок 1833 року передрікало масове падіння цього потомства Авраама. Цей небесний знак ^{згадується} в темі *6-ї печатки* в Одкр.6:13. Ісус сказав: « *Кажуть, що ти живий, а ти мертвий* ». Тому той, про кого він говорить, має репутацію представника Бога, і ця деталь відповідає протестантизму, який, вірячи у свою Реформацію, вважає себе примиреним з Богом. Падає божественний вирок: « *Я знаю твої діла* », « *і ти мертвий* ». Від самого Бога, великого Судді, приходить цей суд. Протестант може ігнорувати це судження, але він не може уникнути його наслідків. У 1843 році набув чинності указ Даниїла 8:14, і жоден християнин не повинен не знати закону живого Бога. Таке незнання пояснюється зневагою до біблійного пророчого слова, якому апостол Петро закликає нас приділити повну увагу в 2 Петра 1:19-20: « *І ми вважаємо пророче слово ще більш вірним, до якого ви добре чините. звертати увагу, як на світильник, що світить у темному місці, аж поки не розвидніться день і не зійде ранкова зоря у ваших серцях; знаючи передусім самі, що жодне пророцтво Святого Письма не може бути предметом приватного тлумачення.* » Проходячи непоміченими серед усіх текстів Біблії Нового Завіту, ці вірші роблять, особливо з 1843 року, різницю між життям і смертю.

Стих 2: « *Будьте пильні та зміцнюйте останок, який має померти; бо я не знайшов твоїх діл досконалыми перед моїм Богом.* »

Якщо вони не відповідатимуть новому стандарту святості, « *решта* » протестантизму « *помре* ». Тому що Бог засуджує його з двох причин. Перша – це практика римської неділі, яка була засуджена вступом у силу декрету Дан.8:14; друге – незацікавленість пророчим словом, тому що, не враховуючи уроку, даного Богом через адвентистський досвід, нащадки протестантів будуть нести провину, успадковану від батьків. З обох пунктів

Ісус сказав: « *Я не знайшов твої діла досконалими перед моїм Богом* ». Кажучи « *перед моїм Богом* », Ісус нагадує протестантам норму десяти заповідей, написаних перстом Бога, Отця, якого вони зневажають на користь Сина, який повинен їх спасти. Його абсолютно слухняна віра, яку він дав за взірець, не має нічого спільного з протестантською вірою, спадкоємицею численних католицьких гріхів, у тому числі, насамперед, тижневого відпочинку в перший день. Перед колективною протестантською релігійною нормою назавжди закриваються двері порятунку, падають « *зірки* » « *шостої печаті* ».

Стих 3: « *Згадай, отже, що ти прийняв і почув, і стережися та покайся. Якщо не будеш пильнувати, Я прийду, як злодій, і ти не знатимеш, о котрій годині Я прийду на тебе.* »

Це дієслово « *пам'ятати* » передбачає критичні роздуми над творами минулого. Але лише справді обрані досить скромні, щоб критикувати власні твори. Крім того, цей наказ « *пам'ятайте* » викликає « *пам'ятайте* » на початку четвертої заповіді, яка наказує освячений відпочинок сьомого дня. Тут знову, подвійно, офіційному протестантизму пропонується переглянути сприйняття пророчих послань Вільяма Міллера навесні 1843 та восени 1844 років, а також тексту 4-ї з 10 Божих заповідей – що він переступає в смертний гріх з 1843 р. Найсерйозніший наслідок його розриву з Ісусом Христом сформульовано: « *Якщо не будете пильнувати, прийду, як злодій, і не знатимете, о котрій годині прийду ви.* » Ми побачимо, як з 2018 року це повідомлення стало живою реальністю. Без чування, без покаяння і без плоду покаяння протестантська віра остаточно мертва.

Стих 4: « *Та в Сардах є люди, що не занечистили свого одягу; вони будуть ходити зі мною в білих [одягах], бо вони гідні.* »

Виникне нова святість. У цьому посланні Ісус задовольнився тим, що засвідчив існування « *декількох людей* », згідно з деталями, розкритими Елен. Г. Уайт, яка була серед них, тільки 50 чоловіків отримали Боже схвалення. Ці « *небагато чоловіків* » означають чоловіків і жінок, які схвалені та благословенні, окремо, за свідчення своєї віри згідно з очікуванням Господа. Ісус сказав: « *Однак у вас є люди в Сардах, які не осквернили свого одягу; і вони підуть зі мною в білому [одязі], бо вони гідні* ». Хто може заперечити гідність, визнану самим Ісусом Христом? Переможцям випробувань віри 1843 і 1844 років Ісус обіцяє вічне життя і повне земне визнання, яке набуде офіційної форми в наступному посланні з Філадельфії. Осквернення « *одягу* » приписується вільній поведінці людей. « *Одяг* » — це праведність, приписана Ісусом Христом, у даному випадку « *білий* », його осквернення означає втрату цієї праведності для традиційного протестантського табору. Тут, навпаки, відсутність осквернення вказує на продовження зарахування « *вічної праведності* » Ісуса Христа згідно з Дан.9:24. Невдовзі знання та практика суботи дасть їм справжню святість, плід і знак уділеної справедливості Ісуса Христа. Цей розсудливий і розумний вибір незабаром зробить їх вічними в освяченні та цілестіальному прославленні, зображених у « *білих одягах* » у вірші 5, який йде далі. Дух оголосить їх « *бездоганними* »: « *і в їхніх устах не знайдено брехні, бо вони*

бездоганні (Об.14:5)». Вони знайдуть « мир з усіма та освячення, без якого жодне тіло не побачить Господа », за словами Павла в Євр.12:14. Конкретно, цей « білий одяг » прийме форму усунення гріха, що становить практику Римської неділі. Оскільки вони вірно чекали на нього двічі, замість нього, на знак його схвалення, печать Бога дається їм суботою, яка приходить, щоб вибілити обраних Господа, які зберігають його праведність. Таким чином було здійснено «очищення святині», форму, у якій Даниїла 8:14 було перекладено в той час. Під цим поглядом, починаючи з 23 жовтня 1844 року, Ісус дав у небесному видінні вибраним переможцям образ свого переходу від святого місця до найсвятішого місця земної святині. Таким чином він нагадав, як приклад, момент, коли смерть на хресті, гріх його вибраних був спокутований, таким чином виконавши «день спокути », єврейське « *Йом Кітур* ». Оскільки ця подія вже відбулася, відновлення дії у видінні мало лише поставити під сумнів перше досягнення вічної справедливості, досягнуте смертю Ісуса. Що в буквальному сенсі здійснено для грішного народу Сардів, чия демонстрована віра не задовольняє Богатворця. З двох причин Бог може відкинути їх через відсутність любові до Його проголошеної пророчої істини та через порушення суботи, яка стала належною з 1843 року після набрання чинності указом Даниїла 8:14.

Вірш 5: « *Переможець зодягнеться в білу одежу; Я не зітру його імені з книги життя, але визнаю його ім'я перед Своїм Отцем і перед Його ангелами.* »

Вибраний, відкуплений Ісусом Христом, є слухняною істотою, яка усвідомлює, що завдячує своїм життям і своєю вічністю Творцеві, доброму, мудрому і справедливому Богові. У цьому секрет його перемоги. Він не може з ним сперечатися, тому що схвалює все, що він говорить і робить. Також він сам є радістю свого Спасителя, який впізнає його і кличе його своїм іменем від заснування світу, де він бачив його своїм передбаченням. Цей вірш показує, наскільки фальшиві заяви фальшивих релігійних людей марні й оманливі навіть для тих, хто їх робить. Останнє слово буде за Ісусом Христом, який говорить усім: « *Я знаю ваші діла* ». Згідно з цими творами, він ділить свою отару, розміщуючи праворуч від себе *своїх овець* , а ліворуч *бунтівних козлів і хижих вовків* , призначених для *вогню другої смерті Страшного суду* .

Стих 6: « *Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить Церквам!* »

Якщо кожен може буквально почути пророчі слова Духа, навпаки, тільки його обрані, яких він надихає і навчає, можуть зрозуміти їх значення. Дух посилається на точні факти, здійснені в історичному часі, тому обраний повинен цікавитися релігійною та світською історією, а також усією Біблією, складеною зі свідчень, хвал і пророцтв.

Примітка : у вірші 3 Ісус Христос сказав занепалому протестанту: « *Отже, пам'ятай, що ти прийняв і почув, і бережи та покайся. Якщо ти не будеш пильнувати, то Я прийду, як злодій, і ти не знатимеш, коли Я прийду на тебе* ». І навпаки, для спадкоємців переможців з весни 2018 року це послання трансформувалося в: «Якщо ви будете пильнувати, я не прийду, як злодій, і ви знатимете, о котрій годині я прийду до вас ». І Господь

дотримав своїх обіцянок, оскільки сьогодні, у 2020 році, Його вибраним було відомо про дату його справжнього повернення, відкриту навесні 2030 року. Але протестантська віра засуджена ігнорувати цю точність, збережену лише через Ісуса, своїм обранцям. Оскільки, на відміну від його поведінки по відношенню до злих слуг, « *Господь нічого не робить, не попередивши Своїх слуг пророків* » Амо.3:7.

6-та ера : Філадельфія

Адвентизм вступає в універсальну місію

Між 1843 і 1873 роками божественна субота, справжній сьомий день, встановлений Богом, була відновлена та прийнята піонерами адвентизму сьомого дня, який набув форми офіційної американської християнської релігійної установи, яка з 1863 року називається: «Сьомий- день Церква адвентистів. Відповідно до вчення, викладеного в Дан.12:12, послання Ісуса адресовано Його обраним, освяченим суботнім відпочинком, у день 1873 року. У той же час, ці обрані користуються блаженством Дан.12. :12: « *Блажен той, хто чекає до 1335 днів!* ».

Нові стандарти, встановлені з 1843 року, стали універсальними в 1873 році

Вірш 7: « *Напиши до ангела збору у Філадельфії : Так говорить Святий, Істинний, що має ключ Давидів, Який відчиняє, і ніхто не замкне, Хто зачинить, і ніхто не замкне*». **ВІДЧИНЕНО** : »

Ім'ям « Філадельфія » Ісус показує Свою Обранку. Він сказав: « *По тому пізнають усі, що ви мої учні, якщо будете мати любов між собою. Іоанна 13:35*» І це випадок *Філадельфії* , грецьке коріння якої означає: братерська любов. Він вибрав обраних, які створюють його, випробовуючи їхню віру, і до цих переможців Його любов переповнюється. Він представляє себе в цьому посланні, кажучи: « *Це те, що говорить Святий, Істинний* ». *Святий* , тому що це час, коли освячення суботи та суботи обраних вимагається указом Дан.8:14, який набув чинності з весни 1843 р. *Правдивий* , тому що в цю пророчу годину, відновлено закон істини; Бог знову відкриває святість своєї 4-ї ^{заповіді} , яку християни потоптали від 7 березня 321 року. Він знову каже: « *той, хто має ключ Давидів* ». Це не ключі святого Петра, які претендують на володіння Риму. « *Ключ Давида* » належить « *сину Давида* », самому Ісусу, особисто. Ніхто інший, крім нього, не може дарувати вічне спасіння, тому що він отримав цей ключ, несучи його « *на плечі* » у вигляді свого хреста, згідно з Іс.22:22: « *Я покладу на його плечі ключ від дому. Давида: коли відчиняється, ніхто не замкне; коли він закриється, ніхто не відкриє* ». Цей ключ, що позначає хрест його мук, на виконання цього вірша, ми читаємо тут: « *хто відчинить, і ніхто не зачинить, хто зачинить, і ніхто не відчинить* ». Двері спасіння були відкриті для адвентизму сьомого дня, що будувався, і закриті для релігійних прихильників римської неділі з весни 1843 року. Оскільки вони погодилися підкоритися представленим доктринальним істинам і своєю вірою вшановували Його слово пророче, Дух Ісуса сказав святим часів *Філадельфії*

: « Я знаю ваші діла. Ось, оскільки ти маєш малу силу, і ти дотримав Моє слово, і не зрікся Мого імені, Я поставив перед тобою відчинені двері, які ніхто не може зачинити» . Ця невелика релігійна група офіційно була тільки американською з 1863 р. Але в 1873 р. під час генеральної конференції, що проходила в Батл-Крік, Дух відкрив їй універсальні місіонерські двері, які мали тривати до справжнього повернення Ісуса Христа. Ніхто цьому не завадить і про це подбає Бог. Ми повинні зазначити той факт, що все добре, що Ісус бачить серед істинних святих, також визначає причини, через які протестантська віра впала в 1843 році. Це повідомлення є прямо протилежним тому, яке Ісус звертається до полеглих у Сардах у вірші 3, *тому* що цілеспрямовані роботи самі по собі перевернуті.

Зростання 12 племен Rev.7

Стих 8: « Я знаю твої діла. Ось, оскільки ти маєш малу силу, і ти дотримав Мого слова, і не зрікся Мого імені, Я поставив перед тобою відчинені двері, які ніхто не може зачинити. »

Обраного часу сприятливо оцінюють за його вчинки, які Ісус приписує йому як справедливість. Його « *маленька сила* » підтверджує народження групи, заснованої на « *кількох людей* » у вірші 4. У 1873 році Ісус оголосив адвентистам про їхній прогрес до Його повернення символом відкритих небесних дверей, які відкриваються навесні 2030 року, тобто через 157 років. У наступному посланні, адресованому Лаодикії, Ісус стоятиме перед цими дверима, вказуючи таким чином на близькість свого повернення: « *Ось стою під дверима й стукаю. Якщо хтось почує мій голос і відчинить двері, я ввійду до нього і буду обідати з ним, а він зі мною.* Одкр.3:20 »

Доступ до християнської віри був дозволений євреям

Вірш 9: « *Ось, я даю вам тих із синагоги сатани, які кажуть, що вони євреї, але ними не є, але брешуть; ось, Я зроблю так, щоб вони прийшли, і вклонилися в ногах твоїх, і пізнали, що Я покохав тебе.* »

Посилаючись на входження справжніх євреїв відповідно до раси та тіла до групи адвентистів, цей вірш підтверджує відновлення суботнього відпочинку; Неділя вже не є перешкодою для їхнього навернення. Тому що з 321 року його залишення також мало наслідком перешкоду щирим євреям прийняти християнську віру. Його судження щодо расових євреїв не було особистою думкою Павла, вірного свідка; саме Ісус Христос підтверджує це в цьому Одкровенні, вже в Одкр.2:9, у посланні, адресованому його слугам, наклепленим євреями та переслідуваним римлянами епохи *Смірни* . Зауважте, що расові євреї повинні будуть визнати християнське спасіння за адвентистським стандартом, щоб отримати користь від Божої благодаті. Лише універсальний адвентизм несе божественне світло, **ексклюзивним офіційним депозитарієм якого він став** з 1873 року. Але будьте обережні! Це світло, його вчення та послання є виключною власністю Ісуса Христа; жодна людина та жодна інституція не можуть відмовитися від його

еволюції, не ставлячи під загрозу своє спасіння. Наостанок у цьому вірші Ісус говорить: « *Я полюбив тебе* ». Чи може це означати, що після цього часу благословення він може більше не любити її? Так, і це буде значення послання, приписуваного « *Лаодикеї* ».

Заповіді Божі і віра Ісусова

Вірш 10: « *За те, що ти зберіг слово терпіння в мені, я також збережу тебе в годину випробування, що має прийти на відому землю, щоб випробувати тих, хто живе на землі.* »

Термін «терпіння» підтверджує контекст очікування адвентистів, згаданий у Даниїла 12:12: « *Блаженний, хто чекає, і хто прибуде до тисячі трьохсот тридцяти п'яти днів!* ». Перевірка стосується віри « мешканців землі », тих, хто населяє « відому землю », тобто визнану Ісусом Христом, Богом-творцем. Він прийшов, щоб випробувати людську волю та викрити бунтарський дух « екуменічного » табору, який грецьким «οἰκομένη» називає « відому землю » цього вірша.

Ця обіцянка зобов'язує Ісуса лише за умови, що інституція зберігає якість віри від початку. Якщо адвентистська звістка має тривати до часу остаточного універсального випробування віри, пророченого в цьому вірші, вона не обов'язково буде в інституційній формі. Тому що загроза витає в цьому повідомленні у вірші 11, який йде далі, до того часу абсолютно позитивним і благословенним Богом. Обітниця Ісуса стосуватиметься Його нащадків, які залишилися живими у 2030 році. У той час правдиві обранці 1873 року заснуть « у Господі » згідно з Одкр. 14:13: « *І почув я голос із неба, який казав: Напиши : Блаженні віднині мертві, що в Господі вмирають! Так, говорить Дух, щоб вони відпочили від своїх трудів, бо їхні діла йдуть за ними.* » Таким чином, це друге блаженство, яке Ісус Христос удостоїв цього взірцевого обранця. Але те, що Ісус благословляє, — це поведінка, показана ділами. Спадкоємці « *Філадельфії* » сумлінно відтворять у 2030 році її роботи, її віру, її прийняття істин, даних Богом Неба в останніх формах, які він дав їм; тому що вони зазнають великих змін до кінця, коли розуміння божественного плану буде досконалим.

Адвентистська обітниця Ісуса Христа та її попередження

Стих 11: « *Я прийду швидко. Тримайся за те, що маєш, щоб ніхто не взяв твого вінця.* »

Повідомлення « *Я приходжу швидко* » відноситься до адвентистського типу. Таким чином Ісус підтверджує відмову від будь-якої іншої релігійної конфесії. Очікування його повернення у славі залишатиметься до кінця світу, одним із головних критеріїв, за якими визначають його справжнього обранця. Але решта послання містить серйозну загрозу: « *Стримай те, що маєш, щоб ніхто не взяв твого вінця.* » І хто може взяти його корону, крім його ворогів? Тому його нащадки повинні будуть спочатку ідентифікувати їх, і саме тому, що вони цього не зробили, вони, жертви свого гуманістичного духу, утворять з ними союз, починаючи з 1966 року.

Вірш 12: « Кожного, хто переможе, зроблю його стовпом у храмі Бога мого, і він не вийде звідти; Я напишу на ньому ім'я мого Бога, і ім'я міста мого Бога, нового Єрусалиму, що сходить з неба від мого Бога, і моє нове ім'я. »

У своєму останньому слові благословення, присвяченому переможцям, Ісус об'єднує всі образи отриманого спасіння. « *Стовп у храмі мого Бога* » означає : надійна опора, щоб нести мою істину в моїй Асамблеї, Обраному. « *...і це не вийде більше* »: його спасіння буде вічним. « *...; Я напишу на ньому ім'я мого Бога* »: я вигравірую на ньому образ характеру Бога, загубленого в Едемі. « *...і ім'я міста Бога мого* »: він буде брати участь у прославленні Обраного, описаному в Одрк.21. «*... нового Єрусалиму, який сходить з неба від мого Бога* »: « *Новий Єрусалим* » — це назва зібрання прославлених обраних, які стали цілковито небесними, як небесні ангели Бога. Одрк. 21 описує це у вигляді символічного зображення дорогоцінного каміння та перлів, що свідчить про силу любові, яку Бог відчуває до Свого викупленого із землі. Вона сходить на оновлену землю, щоб жити вічно в присутності Бога, який встановлює там свій престол. «*... і Моє нове ім'я* »: Ісус пов'язує зміну свого імені з переходом від земної природи до небесної. Врятований обраний, залишившись живим або воскреснувши, переживе той самий досвід і отримає небесне тіло, прославлене, нетлінне і вічне.

У цьому вірші наполегливе порівняння з Богом виправдовується тим фактом, що самого Ісуса вибрані знаходять у його божественному аспекті.

Вірш 13: « *Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить Церквам!* »

Обраний зрозумів урок, але він єдиний, хто може його зрозуміти. Правда, це повідомлення було підготовлено тільки для нього. Це повідомлення підтверджує той факт, що тлумачення та розуміння об'явлених таємниць залежить виключно від Бога, Який випробовує та обирає Своїх слуг.

Офіційний адвентизм останнього часу не засвоїв урок і не був засуджений Ісусом, його викинули за відмову від послання очікування 3-го адвентиста

« *Я прийду швидко* ». Тримайся за те, що маєш, щоб ніхто не взяв твого вінця ». На жаль, для офіційного адвентизму того часу кінець ще далекий, і через втому часу через 150 років віра вже не буде тією самою. Попередження Ісуса було виправданим, але його не помітили і не зрозуміли. І в 1994 році адвентистська інституція фактично втратить свою « корону », відкинувши останнє «велике світло», пророчене Еллен Г. Уайт, посланницею Ісуса Христа в її книзі «Перші писання» в розділі «Перше видіння» , на сторінках 14 і 15: наступний текст є уривком із цих сторінок. Далі я уточнюю про нього, що він пророкує долю адвентистської праці та підсумовує в собі все вчення, представлене трьома Асамблеями Одрк. 3: 1843-44 Сарди , 1873 Філадельфія , 1994 Лаодикія .

Доля адвентизму відкрито в першому видінні Елен Г. Уайт

«Коли я молився на сімейному богослужінні, Святий Дух спочивав на мені, і я, здавалося, все більше і більше піднімався над цим світом темряви. Я відвернувся, щоб побачити своїх братів-адвентистів, які залишилися в цьому світі, але я не міг їх знайти. Тоді голос сказав мені: «Подивись ще раз, але трохи вище». Я подивився вгору і побачив круту і вузьку стежину, яка йшла далеко над цим світом. Саме звідси адвентисти просувалися до святого міста. Позаду них, на початку шляху, було яскраве світло, яке, як сказав мені ангел, було опівнічним криком. Це світло освітлювало всю довжину стежки, щоб ноги не спотикалися. Ісус йшов перед ними, щоб вести їх; і поки вони дивилися на нього, вони були в безпеці.

Але незабаром деякі з них втомилися і сказали, що до міста ще дуже далеко і що вони думали прибути туди швидше. Тоді Ісус підбадьорив їх, піднявши Свою славетну праву руку, з якої виходило світло, яке розповсюдилося на адвентистів. Вони вигукували: «Алілуя!» Але деякі з них нахабно відкидали це світло, кажучи, що це не Бог привів їх. Світло позаду них нарешті згасло, і вони опинилися в глибокій темряві. Вони спіткнулися й втратили з поля зору ціль і Ісуса, а потім впали зі стежки й поринули в нечестивий світ внизу. ».

Історія цього першого видіння, даного Богом молодій Еллен Гулд-Гармон, є зашифрованим пророцтвом, яке є таким же цінним, як пророцтво Даниїла чи Об'явлення. Але щоб отримати від цього користь, ми повинні правильно його витлумачити. Тому дам пояснення.

Вираз «опівнічний крик» означає повідомлення про прихід нареченого в «притчі про десять дів» від Матвія 25:1 до 13. Випробування очікування повернення Христа навесні 1843 року та Восени 1844 р. було перше і друге досягнення; Разом ці два очікування являють собою «перше світло» історії, розміщеної «позаду» групи «адвентистів сьомого дня», які просувалися в часі шляхом або шляхом, благословенним Ісусом Христом. Для піонерів-адвентистів 1844 рік був датою кінця світу й останньою біблійною датою, яку пророче слово могло запропонувати обраним того часу. Пройшовши цю останню дату, вони чекали повернення Ісуса, думаючи, що воно неминуче. Але час минав, а Ісус все ще не повертався; що видіння викликає, кажучи: «вони виявили, що місто дуже далеко і що вони думали прибути туди раніше»; тобто в 1844 році або незабаром після цієї дати. Крім того, знеохочення перемагало їх приблизно до 1980 року, коли я вийшов на сцену, отримавши це нове і славне світло, яке буде **третє очікування адвентистів**. Цього разу повернення Ісуса призначено **на осінь 1994 року**. Звичайно, проголошення цього послання стосувалося лише мікрокосму універсального адвентизму, розташованого у Франції у Валансюр-Рон. Божий вибір для цього маленького містечка на південному сході Франції має своє пояснення. Саме там Папа Пій VI помер під вартою в 1799 році, здійснивши факт, пророчений в Одкр.13:3. Крім того, Валенсія була

містом, де Бог заснував свою першу адвентистську церкву на землі Франції. Тому саме туди він приніс своє божественне славетне останнє світло, і наприкінці 2020 року я підтверджую, що постійно й вірно отримував від нього його останні й найцінніші одкровення, які я подаю в цьому документі. Адвентистський валентиніанський мікрокосм служив універсальною сценою для виконання частини, що стосується останнього славетного світла у видінні нашої сестри Елен. Це видіння відкриває нам судження, яке Ісус виносить щодо досвіду, пережитого у Валенсії, третього сповнення притчі про десять дів. Ісус розпізнає правдивого адвентиста за його поведінкою щодо представленого світла. Справжній адвентист виражає свою радість словами «Алілуя!» » ; благословенний Духом, він наповнив свою посудину оливою. І навпаки, фальшиві адвентисти «нахабно відкидають це світло». Це відкидання божественного світла є фатальним для них, тому що Бог застерігав їх від цієї негативної реакції в натхненних посланнях, призначених для них, до свого посланця; вони стануть порожніми посудинами, позбавленими оливи, яка виробляє «світло» лампи. Оголошується неминучий наслідок: «світло, яке було за ними, згасає»; вони заперечують основну основу адвентизму. Ісус застосовує свій принцип: «*Бо тому, хто має, тому, хто має, дасться, і він матиме надлишок, а в того, хто не має, забереться навіть те, що він має.* Матв.25:29». «...вони втратили з поля зору і мету, і Ісуса», вони стають нечутливими до адвентистських послань, які проголошують повернення Христа, або заперечують мету адвентистського руху, закладену в самій назві «адвентист»; «потім зійшли зі шляху й занурилися в нечестивий світ, що лежав внизу», у 1995 році вони офіційно приєдналися до протестантського альянсу та екуменізму. Таким чином вони втратили Ісуса і вхід на небо, що було метою віри адвентистів. Вони об'єдналися, згідно з Дан.11:29, до «*лицемірив* » і «*п'яниць* », як Ісус оголосив у Матвія 24:50; речі, продемонстровані на початку твору.

Сьогодні ці пророчі слова сповнилися. Вони були здійснені між 1844 роком, датою появи першого світла, «розташованого позаду них», і 1994 роком, датою великого пророчого світла, відкинутого першою адвентистською церквою, заснованою у Франції, у місті Валанс-сюр-Рон, яке Бог використаний для його демонстрації. Сьогодні офіційний адвентизм перебуває у «темряві» екуменізму з ворогами істини протестантами та католиками.

7-а^{ера} : Лаодикія

Кінець інституційного адвентизму – відмова від третього адвентистського очікування.

Вірш 14: «*Напиши до ангела громади Лаодикії : Так говорить Амін, вірний і правдивий свідок, початок творіння Божого: »*

Лаодикія — назва сьомої й останньої ери; про кінець благословення інституційного адвентизму. Ця назва має два грецьких корені «laos, dikéia»,

що означає «суджений народ». До мене адвентисти перекладали: «люди суду», але інституція не знала, що цей суд почнеться з цього, як навчає 1 Петра 4:17: «Бо це момент, коли суд почнеться з дому Господнього» . **Бог.** *Тепер, якщо це почнеться з нас, яким буде кінець тих, хто не слухається євангелії Божої?* » Ісус представляється, кажучи: « *Ось що говорить Амін, вірний і правдивий свідок, початок творіння Божого:* «Слово Амін на івриті означає: по правді. За свідченням апостола Івана, Ісус часто вживав його (25 разів), повторюючи двічі, на початку, перед своїми висловлюваннями. Але в традиційній релігійній практиці це стало терміном для розділових знаків у кінці молитов чи висловлювань. Потім його часто тлумачать у сенсі «нехай буде так», успадкованому від католицизму. І Дух використовує це поняття « *в істині* », щоб надати слову Амін його цілком виправдане подвійне значення. *Лаодикія* — це година, коли Ісус пропонує велике світло, щоб повністю висвітлити пророцтва, підготовлені для останнього часу. Твір, який ви читаете, тому підтвердження. Що призведе до розриву між Ісусом і офіційною адвентистською інституцією, так це відмова від Його світла. Здійснюючи логічний і виправданий вибір, Бог піддав адвентизм випробуванню віри в період між 1980 і 1994 роками за моделлю, яка мала в результаті втрату протестантів і благословення піонерів-адвентистів. Тест вже базувався на вірі в повернення Ісуса, оголошеного на весну 1843 року, а потім на осінь 1844 року. У свою чергу, з 1983 року я почав ділитися оголошенням про повернення Ісуса на 1994 рік, використовуючи « *п'ять місяців* », *процитовані в посланні « п'ятої сурми »* в Одкр.9:5-10. Приписуючи цю тему прокляттю протестантизму 1844 року, згаданий період у « *п'ять місяців* », *тобто 150 реальних років, привів до 1994 року. Побачивши лише повернення Ісуса Христа, щоб відзначити кінець цього періоду, і частково осліплений Богом* щодо деталі тексту я захищав те, що вважав божественною правдою. Після офіційних попереджень установа оголосила про моє звільнення в листопаді 1991 року; це, в той час як доводити і спростовувати мої заяви залишалося ще три роки. Лише пізніше, приблизно в 1996 році, мені стало зрозуміло справжнє значення цього досвіду. Слова Ісуса в його листі до « *Лаодикії* » щойно сповнилися і тепер набули точного значення. У 1991 році прохолодні адвентисти вже не любили правду так сильно, як у 1873 році. Сучасний світ також послабив їх, спокушаючи їх і завойовуючи їхні серця. Як і в епоху « *Ефесу* », офіційний адвентизм втратив своє « *перше кохання* ». І Ісус « *забирає її свічник і її корону* », тому що вона також уже не гідна цього. У світлі цих фактів повідомлення стає яскравим і ясним. Слово « *амін* » підтверджує вимогу цілковитої істини та закінчення благословенних стосунків. « *Свідок _ вірний і правдивий* » відкидає невірного і брехливого Обраного. « *Принцип Божого творіння* », тобто Творець, приходять, щоб колективно закрити інтелект недостойних і індивідуально відкрити розум своїх обраних для істин, які містяться та приховані в історії Буття. У той же час, посилаючись на « *принцип Божого творіння* » яке він асоціює зі словом « *амін* », Дух підтверджує дуже близьке остаточне повернення Ісуса

Христа: « негайно ». Однак між 1994 і 2030 роками, датою кінця людства на землі, ще пройде 36 років.

Смертельна теплість

Вірш 15: « *Знаю діла твої. Я знаю, що тобі не холодно і не жарко. Будь тобі холодно чи жарко!* »

Неофіційне звернення адресується установі. Це плід релігій, успадкованих від батька до сина та доньки, де віра стає традиційною, формалістською, рутинною та боїться всього нового; стан, в якому Ісус більше не може благословляти її, коли Він має так багато нового світла, щоб поділитися з нею.

Вірш 16: « *Отож, що ти тепленький, і ні холодний, ні гарячий, Я вирве тебе з уст Своїх.* »

Спостереження було встановлено Ісусом у листопаді 1991 року, коли пророк, який ніс його послання, був видалений офіційною інституцією. Навесні 1994 року його вирве, як і оголосив Ісус. Вона сама надала цьому докази, вступивши в 1995 році до єкуменічного союзу, організованого Католицькою Церквою, де приєдналася до бунтівних протестантів, оскільки тепер поділяє їхнє прокляття.

Оманливі ілюзії, засновані на духовній спадщині

Вірш 17: « *За те, що ти кажеш: я багатий, я збагачений, і я ні в чому не потребую, і тому що ти не знаєш, що ти нещасний, нещасний, убогий, сліпий і голий,* »

«... багатий », – був обраний адвентист у 1873 році, і численні одкровення, дані Елен Г. Уайт, ще більше збагатили її духовно. Але на пророчому рівні тлумачення того часу швидко застаріли, як справедливо вважав Джеймс Уайт, чоловік посланця Господа. Ісус Христос, живий Бог, створив свої пророцтва для їх досконалого й бездоганного остаточного сповнення. Ось чому плин часу, приносячи величезні зміни у світ, виправдовує постійне сумнівання в отриманих і викладених тлумаченнях. Благословення Господнє зберігається; Ісус сказав: « *Тому, хто збереже мої діла до кінця* ». Однак до 1991 року, дати його відмови від світла, до кінця було ще далеко. Тому вона мала бути уважною до будь-якого нового світла, запропонованого Господом засобами, які Він сам вибрав. Який контраст між ілюзіями інституції та станом, у якому Ісус її бачить і судить! З усіх наведених термінів слово « *голий* » є найсерйознішим для інституції, тому що воно означає, що Ісус вилучив із неї свою вічну справедливість, це в його устах, вирок смерті та друга смерть останнього суду; згідно з тим, що написано в 2 Коринфянах 5:3: « *Тож ми стогнемо в цьому наметі, бажаючи зодягнутися в наш небесний дім, якщо тільки знайдемося ми одягненими, а не голими ...* » »

Порада вірного і правдивого свідка

Вірш 18: « *Раджу тобі купити в мене золото, випробуване вогнем, щоб ти став багатим, і білу одежу, щоб ти міг зодягнутися, і щоб не*

виявилася ганьба твоєї наготи, і мазь, щоб помазати свою. очі, щоб ти міг бачити. »

Після висновків 1991 року установа мала ще три роки, щоб налагодити свої шляхи та принести плід покаяння, який не прийшов. Навпаки, його зв'язки з занепалими протестантами зміцнилися настільки, що він уклав офіційний союз, опублікований у 1995 році. Ісус представляє себе як ексклюзивного торговця істинною вірою, «золотом, випробуваним вогнем» *випробування*. Докази його засудження церкви з'являються у відсутності «білого одягу», якого її піонери були «гідними» в Одкр.3:4. Цим порівнянням Ісус ілюструє той факт, що до 1994 року він підпорядковував адвентистам «Лаодикії» очікування адвентистів, ідентичні тим, які передували датам 1843 і 1844 років; щоб випробувати віру в трьох досвідах, як навчає послання, адресоване адвентистам «Сардів» у 1844 році. У замкнутому бунтівному стані заклад не міг зрозуміти, чим його дорікає Ісус; вона була «сліпою», як фарисеї під час земного служіння Ісуса. Тому вона не могла зрозуміти запрошення Христа придбати «дорогоцінну перлину» з притчі Матвія 13:45-46, яка демонструє картину стандарту вічного життя, якого вимагає Бог, відкритого у цьому вірші 18 Одкр.3. .

Милосердний заклик

Стих 19: «*Кого люблю, тих докоряю і караю. Тому будь ревним і покайся.*»

Покарання призначене для тих, кого Ісус *любить*, поки не вирве їх. Заклик, заклик до покаяння, не був почутий. А любов не передається у спадок, вона заробляється гідністю. Інституція затверділа, Ісус звертається до кандидатів на небесне покликання з індивідуальним зверненням:

Універсальний заклик

Стих 20: «*Ось стою під дверима та стукаю. Якщо хтось почує мій голос і відчинить двері, я ввійду до нього і буду обідати з ним, а він зі мною*».

В Об'явленні слово «*ворота*» з'являється в Одкр.3:8, тут в Одкр.3:20, в Одкр.4:1 і Одкр.21:21. Одкр.3:8 нагадує нам, що *двері* відкривають і закривають доступ. Таким чином вони стають символом випробувань віри, які відкривають або закривають доступ до Христа, до Його справедливості та Його благодаті.

У цьому вірші 20 слово «*двері*» набуває трьох різних, але взаємодоповнюючих значень. Він вказує на самого Ісуса: «*Я двері*. Івана 10:9»; *небесні двері відчинилися* в Одкр. 4:1: «*Відчинилися двері на небі.*» ; і *двері* людського серця, куди постукає Ісус, щоб запросити вибраного відкрити йому своє серце, щоб дати доказ своєї любові.

Його створінню достатньо відкрити своє серце для його об'явленої істини, щоб між ним і його божественним Творцем стала можливою інтимна комунікація. Вечеря проводиться ввечері, коли настає ніч, щоб закінчити роботу дня. Людство незабаром увійде в такий тип ночі, «*де ніхто більше*

не зможе працювати». (Івана 9:4).» Кінець часу благодаті назавжди заморозить останні релігійні вибори людей, чоловіків і жінок, однаково відповідальних і суворо взаємодоповнюючих на рівні плоті.

У порівнянні з посланням *Філадельфії*, обраний знаходиться в *Лаодикійській епосі*, в неминучості повернення Ісуса Христа. « *Відкриті двері* ». на небесах » відкриється як продовження цього повідомлення в Одр.4:1.

Останнє заохочення Духа

Особистому переможцю Ісус проголошує:

Вірш 21: « *Кожному, хто переможе, дам сісти зі Мною на престолі Моїм, як і Я переміг, і сів з Отцем Своїм на престолі Його.* »

Таким чином, він проголошує дію целестіального суду, який слідує за цим повідомленням і який буде темою Одр.4. Але ця обіцянка прив'язує його лише до справді обраного переможця.

Вірш 22: « *Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить Церквам!* »

Тема « *листів* » закінчується цим новим інституційним провалом. Останнє, тому що віднині світло нестиме натхненна людина, потім невелика група. Воно буде передаватися індивідуально від людини до людини та за допомогою Інтернету, який скеровуватиме сам Ісус, ведучи своїх обранців до джерела розповсюдження його останніх істин, таких же священних, як і його божественна особа. Таким чином, де б він не був на землі: « *Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить Церквам!* » »

Наступна тема матиме контекст целестіального тисячоліття суду над нечестивими, здійсненого святими. Весь предмет ґрунтується на вченнях, розкиданих у Одр. 4, 11 і 20. Але Одр. 4 чітко підтверджує целестіальний контекст цієї діяльності, яка хронологічно слідує за останньою епохою земного Обраного.

Об'явлення 4: Небесний суд

Стих 1: « *По тому я побачив, і ось двері відчинені на небі. Перший голос, який я почув, схожий на звук труби, який звернувся до мене, сказав: Підійди сюди, і я покажу тобі, що буде далі.* »

Кажучи: « *Перший голос, який я почув, як звук труби* », Дух визначає послання цієї « *лаодикійської* » ери як те, до якого він переніс Івана в Одр. 1:10: « *Я був у дусі на день Господній, і почув я позаду себе гучний голос, немов звук сурми* ». Таким чином, *Лаодикія* є епохою, кінець якої позначений « *днем Господа* », часом Його великого славетного повернення.

За його словами, Дух рішуче підтримує ідею спадкоємності цієї теми з посланням *Лаодикії*. Це уточнення є важливим, оскільки установа ніколи не змогла довести своїм опонентам свою доктрину небесного суду. Сьогодні

я надаю доказ цього, що стало можливим завдяки правильному визначенню дат, доданих до повідомлень у листах *Одкр.2 і 3. Між Лаодикією та Одкр.4, із « сьомою сурмою » Одкр.11, Ісус забрав у диявола та бунтівних людей їхнє земне « панування над царством світу ». З « жнивими » Одкр. 14 він забрав своїх обранців на небо і довірив їм завдання разом з ним судити минуле земне життя злих мертвих. Саме тоді, як проголошено в Одкр.2:27, « той, хто переможе, буде правити народи залізним жезлом ». Якби переслідувачі, як я, були впевнені в тому, що їх чекає доля, безперечно, вони змінили б свою поведінку. Але саме їхнє шалене бажання ігнорувати будь-яке попередження спонукає їх до найгірших вчинків, і таким чином вони готують собі найгіршу кару, яку неможливо відтворити в нинішніх земних умовах. Повернемося тоді до тексту цього розділу 4. « *Перший голос, який я почув, подібний до звуку сурми, і який звернувся до мене, сказав: підійди сюди, і я покажу тобі, що має статися після цього* ». Іван має на увазі вірш 10 Одкр.1: « *Я був у душі в день Господній, і почув я позаду себе гучний голос, немов звук сурми* ». Ця тема повернення Христа у славі вже згадується у вірші 7, де написано: « *Ось іде з хмарами. І побачить це кожне око, навіть ті, що прокололи його; і всі племена землі заплачуть через нього. Так. Амінь!* » Пропонований зв'язок цих трьох текстів підтверджує остаточний славетний контекст дня повернення Господа Ісуса, якого також називали *Михайлом* його обрані посвячені та його вірні ангели. Якщо голос Ісуса порівнюють із сурмою, то це тому, що, подібно до цього дзвінкого інструменту армій, на чолі своїх військ небесних ангелів, Ісус сурмить у свої війська, щоб розпочати бій. Крім того, як *сурма*, Його голос не переставав застерігати Своїх обраних, щоб застерігати їх, щоб підготувати їх до перемоги, як Він сам переміг гріх і смерть. Згадуючи це слово « *сурма* », Ісус показує нам найтаємничішу і найважливішу тему всього свого Об'явлення. І правда, що для його останніх слуг ця тема приховувала відбірковий тест. Тут, у Одкр.4:1, описана сцена є неповною, оскільки вона спрямована лише на його обраних, яких він приходить врятувати від смерті. Поведінка нечестивих у цьому ж контексті буде описана в Одкр.6:16 такими виразними словами: « *І сказали вони горам і скелям: Упадіть на нас і сховайте нас від лиця Того, Хто сидить на троні і перед гнівом ягняти; бо настав великий день Його гніву, і хто встоїть?* » На це запитання, яке, мабуть, залишилося без відповіді, Бог представить у розділі 7, який розповідає про тих, хто може чинити опір: запечатаних обраних, символізованих числом 144 000, безлічі 12 у квадраті або 144. Але він лише обрані, які залишилися живими після повернення Христа діяти там. Тепер, у цьому контексті Одкр. 4, захоплення на небо також стосується обраних, які померли після Авеля, яких Ісус воскрешає, щоб також дати їм нагороду, обіцяну за їхню віру: вічне життя. Крім того, коли Ісус сказав Іванові: « *Підійди сюди!* », через цей образ Дух лише передвіщає сходження до цілестіального царства Божого всіх обраних, викуплених кров'ю Ісуса Христа. Це сходження на небо знаменує кінець людської земної природи, обрані воскресають, подібно до вірних ангелів Божих, згідно з вченням Ісуса Матвія 22:30. Плоть і її прокляття закінчилися, вони залишають їх*

позаду без жалю. Цей момент в історії людства настільки бажаний, що Ісус постійно згадує про нього у своєму одкровенні, починаючи з Даниїла. Як земля, проклята через людину, правдиві обранці прагнуть свого визволення. Вірш 2 здається скопійований з Одкр.1:10; фактично, Дух сильніше підтверджує зв'язок двох, які відносяться до однієї події в історії Божого проекту, Його повернення в Його « великий день », пророчений в Одкр.16:16.

Куплет 2: « *Одразу я був у душі. І ось був престол на небі, а на престолі сидів один* ».

Як і в досвіді Івана, піднесення обраних на « небо » « *приносить їм духовну радість* », і вони проектується в цілестіальний вимір, який залишається назавжди недоступним для людей, тому що там панує Бог і Він видимий.

Стих 3: « *Той, Хто сидів, був схожий на камінь яшми та сардоніксу; і трон був оточений веселкою, як смарагд* ».

Там вони опиняються перед престолом Бога, на якому славно сидить єдиний Бог-Творець. Проте ця невимовна небесна слава виражена дорогоцінним камінням, до якого люди чутливі. « *Каміні яшми* » набувають дуже різних аспектів і кольорів, таким чином відображаючи різноманітність божественної природи. Червоний за кольором, « *сардоін* » нагадує його. « *Веселка* » – це природне явище, яке завжди дивувало людей, але нам все одно потрібно пам'ятати про її походження. Це був знак угоди, за якою Бог пообіцяв людству більше ніколи не знищити його водами потопу, згідно з Буття 9:9-17. Крім того, кожного разу, коли дощ зустрічається з сонцем, символічний образ Бога, веселка, здається, заспокоює його земні створіння. Але згадуючи про потоп, Петро нагадує, що « *потоп вогню та сірки* » є в божественному плані (2Пет.3:7). Саме з огляду на цей винищувальний « *потоп вогню* » Бог організовує на своєму небі суд над нечестивими, суддями якого будуть викуплені обрані та Ісус, їхній Викупитель.

Стих 4: « *Навколо престолу я бачив двадцять чотири престоли , а на цих престолах сиділи двадцять чотири старці , зодягнені в білі шати, а на їхніх головах золоті вінці* ».

Ось тоді, символізований *24 старими чоловіками* , спокутований з двох пророчих ер, відкритих за таким принципом: між 94 і 1843 роками, заснування 12 апостолів; між 1843 і 2030 роками, духовний «адвентистський» Ізраїль з « *12 колін* », запечатаний « *печаттю Бога* », на 7-й день суботи ' в Аро.7. Ця конфігурація буде підтверджена в Одкр.21 в описі « *Нового Єрусалиму, який сходить з неба* », щоб оселитися на оновленій землі; « *12 колін* » представлені « *12 дверима* » у вигляді 12 « *перлин* ». Тема суду визначена в Одкр. 20:4, де ми читаємо: « **І я побачив престоли; і тим, хто там сидів, дано право судити** . І я бачив душі обезголовлених через свідчення Ісуса і через слово Боже, і тих, які не поклонилися ні звірині, ні його образу, і не отримали знака на своїх чолах і на своїх руках. Вони ожили і царювали з Христом тисячу років ».

Правління обраних — це правління суддів. Але кого ми судимо? Одкр.11:18 дає нам відповідь: « *Народи розгнівалися; і прийшов гнів Твій, і настав час судити*

мертвих , віддати винагороду рабам Твоїм, пророкам, святим і тим, хто боїться імені Твого, малим і великим, і знищити тих, хто нищить землю ». У цьому вірші Дух нагадує послідовність трьох тем, відкритих для часу кінця: «шоста сурма » для « розгніваних народів », час « семи останніх кар » для « прийшов ваш гнів » і небесний суд « тисячу років », бо « настав час судити мертвих ». Кінець вірша встановлює остаточну програму, яка буде виконана остаточним судом над озером вогню та сірки , яке знищить нечестивих. Усі вони братимуть участь у другому запропоноване воскресіння в кінці « тисячі років », згідно з Одкр. 20:5: « Решта померлих не ожила, доки не скінчиться тисяча років ». Дух дає нам своє визначення нечестивих: « ті, що нищать землю ». За цією дією стоїть « руйнівний або спустошливий гріх », цитований у Дан.8:13; гріх , який спричиняє смерть і спустошення землі ; хто вів Бога, щоб доставити християнство жорстокому римському папському режиму між 538 і 1798 роками; який ставить третину людей під ядерний вогонь після або в 2021 році. Ніхто не міг подумати, що з 7 березня 321 року порушення святої суботи правдивого сьомого дня принесе стільки жахливих і трагічних наслідків. 24 старійшини розрізняються лише на рівні указу Даниїла 8:14, оскільки їх спільне те, що вони врятовані тією самою кров'ю Ісуса Христа. Ось чому, визнані гідними, згідно Одкр.3:5, усі вони носять « білий одяг » і « вінець життя », обіцяний переможцям у битві віри, Одкр.2:10. « Золото » вінців символізує віру, очищену випробуванням згідно з 1 Пет.1:7.

У цьому розділі 4 термін « сидить » з'являється 3 рази. Оскільки число 3 є символом досконалості, Дух розміщує цю тему суду сьомого тисячоліття під знаком досконалого відпочинку завойовників, як написано: «Сиди праворуч Мене, доки не покладу Твоїх ворогів підніжком ніг Твоїх» . Псалом 110:1 і Матвій 22:44. Він і ті, хто сидить, перебувають у **спокої** , і цим зображенням Дух добре представляє сьоме тисячоліття, як велику суботу або відпочинок, пророчений від створення, освяченим рештою сьомого дня наших тижнів.

Стих 5: « **Від престолу виходять блискавки, голоси та громи. Перед престолом горять сім вогнених світильників, які є сімома духами Божими** ».

Прояви, які « виходять із престолу », безпосередньо приписуються самому Богу-творцю. Відповідно до Виходу 19:16, ці явища вже позначили, у жаху єврейського народу, присутність Бога на горі Синай. Таким чином, ця пропозиція нагадує про роль, яку відіграватимуть десять Божих заповідей у цій дії суду над злими мертвими. Це нагадування також згадує той факт, що невидимий під загрозою неминучої смерті для своїх створінь у минулому, Бог, який не змінив своєї природи, без небезпеки бачиться Його викупленими, воскреслими та прославленими вибраними. **Увага!** Це коротке речення, тепер витлумачене, стане орієнтиром у структурі книги Об'явлення. Кожного разу, коли воно з'являється, читач повинен розуміти, що пророцтво викликає контекст початку суду сьомого тисячоліття, який буде відзначений прямим і видимим втручанням Бога в Михайла, Ісуса Христа. Таким чином, структура всієї книги

запропонує нам послідовний огляд християнської ери за різними темами, розділеними таким ключовим виразом: «були блискавки, голоси та громи». Ми знайдемо це в Одкр.8:5, де до ключа додається «землетрус». Це відокремить тему вічного цілестіального заступництва Ісуса Христа від теми сурм. Потім, в Одкр.11:19, до ключа буде додано «сильний град». Пояснення з'явиться в Одкр.16:21, де цей «великий град» закриває тему сьомої з семи останніх кар Божих. Подібним чином «землетрус» стає, в Одкр.16:18, «великим землетрусом». Цей ключ є основоположним для того, щоб навчитися керувати вченнями книги Одкровення та зрозуміти принцип її структури.

Повертаючись до нашого вірша 5, ми зауважимо, що цього разу «перед престолом» розміщені «сім світильників вогнених». Вони символізують «сім духів Бога». Число «сім» символізує тут освячення Духа Божого. Через Свого Духа, який містить все життя, Бог контролює всі Свої створіння; Він перебуває в них і ставить їх «перед своїм престолом», тому що Він створив їх вільними, навпроти Себе. Образ «семи світильників, що горять» символізує освячення божественного світла; його ідеальне та інтенсивне світло усуває будь-яку можливість темряви. Бо немає місця для темряви у вічному житті викуплених.

Стих 6: «Перед престолом ще є скляне море, подібне до кристалу. Посередині престолу і навколо престолу є чотири живі істоти, повні очей спереду і ззаду».

Дух промовляє до нас своєю символічною мовою. Що таке «перед трон» позначає його небесні створіння, які допомагають, але не беруть участі в суді. У великій кількості вони набувають вигляду моря, чия чистота характеру настільки чиста, що він порівнює її з кристалом. Це основний характер небесних і земних істот, які залишилися вірними Богу-творцю. Потім Дух звертається до іншого символу, який стосується Бога, що знаходиться посеред престолу, і його небесних створінь з інших світів та інших вимірів навколо престолу; Навколо позначає створінь, розкиданих під поглядом Бога, що сидить на троні. Вираз «чотири живі істоти» стосується універсального стандарту живих істот. Безліч очей виправдовується словом безліч, а їх положення «спереду і ззаду» символізує кілька речей. По-перше, це надає цим живим істотам різноспрямований, багатовимірний вигляд. Але з духовного погляду вираз «перед і позаду» стосується божественного закону, вигравірованого пальцем Божим на горі Синай, на чотирьох сторонах двох кам'яних таблиць. Дух порівнює універсальне життя з універсальним законом. І те, і інше є творінням Бога, Який вирізьблює на камені, на плоті чи в духах стандарт досконалого життя для щастя своїх створінь, які розуміють і люблять Його. Ці безліч очей спостерігають і стежать із пристрасною та співчуттям за тим, що відбувається на землі. У 1 Коринфянам 4:9 Павло проголошує: «Бо, як мені здається, Бог зробив нас, апостолів, найнижчими з людей, певним чином засудженими на смерть, оскільки ми були видовищем для світу, щоб ангелам і людям». Слово «світ» у цьому вірші є грецьким «космос». Саме цей космос я визначаю як багатовимірні світи. На землі за обраними та

їхніми битвами стежать невидимі глядачі, які люблять їх тією ж божественною любов'ю, яку відкрив Ісус Христос. Вони радіють своїй радості і плачуть разом з тими, хто плаче, тому що боротьба така важка і сумна. Але цей космос також позначає невіруючий світ, як-от римський народ, спостерігач за вбивством вірних християн на їхніх аренах.

Об'явлення 5 представить нам ці три групи небесних глядачів: *чотири живі істоти, ангели та старійшини*, усі переможці, вони об'єднані під люблячим поглядом великого Бога-Творця на вічність.

Сполучна ланка, яка з'єднує «*безліч очей*» із божественним законом, полягає в назві «*свідчення*», яке Бог дає своєму закону десяти заповідей. Ми пам'ятаємо, що цей закон зберігався у «Найсвятішому місці», призначеному виключно для Бога і забороненому для людей, за винятком свята «Дня Очищення». Закон залишився з Богом як «*свідчення*», а його «*дві таблиці*» нададуть другого значення символічним «*двом свідкам*», цитованим в Одкр. 11:3. » У цьому уроці «*безліч очей*» розкриває існування безлічі невидимих свідків, які бачили земні події. У божественній думці слово свідчення невіддільне від слова вірність. Грецьке слово «*martus*», що перекладається як «мученик», його точно визначає, тому що вірність, яку вимагає Бог, не має меж. І як мінімум «свідок» Ісуса повинен шанувати божественний закон його десяти заповідей, з якими Бог порівнює його і судить.

БОЖЕСТВЕННИЙ ЗАКОН пророкує

Тут я відкриваю дужку, щоб згадати божественне світло, отримане навесні 2018 року. Це стосується закону десяти Божих заповідей. Дух спонукав мене усвідомити важливість наступного роз'яснення: «*Мойсей повернувся і зійшов з гори з двома таблицями свідчення в руці; таблиці були написані з обох сторін, вони були написані з одного боку і з другого боку. Скрижалі були твором Бога, а письмо було письмом Бога, вигравіруваним на таблицях (Вихід 32:15-16)*». Спочатку я був здивований, що ніхто ніколи не взяв до уваги це роз'яснення, згідно з яким оригінальні таблиці закону були написані на їхніх чотирьох сторонах, тобто «спереду і ззаду», як «*очі чотирьох живих істот*» попередній вивчений вірш. Це наполегливо цитоване роз'яснення мало причину, яку Дух дозволив мені відкрити. Весь текст спочатку був рівномірно розподілений і збалансований по чотирьох сторонах двох кам'яних таблиць. На передній частині першого було зображено першу заповідь і половину другої; його задня частина мала другу частину другої і всю третю. На другій таблиці спереду була повністю показана четверта заповідь; на його зворотному боці було написано шість останніх заповідей. У цій конфігурації дві видимі сторони представляють нам першу заповідь, другу, половину, і четверту, яка стосується освяченого відпочинку сьомого дня. Погляд на ці речі висвітлює ці три заповіді, які є ознаками святості в 1843 році, коли Субота була відновлена і вимагалася Богом. У цей день протестанти стали жертвами успадкованої Римської

неділі. Таким чином, наслідки вибору адвентистів і протестантів будуть відображені на звороті двох таблиць. Здається, що без поваги до суботи, починаючи з 1843 року, також порушується третя заповідь: « *Ім'я Бога вживається надаремно* », буквально « *неправдиво* », тими, хто звертається до нього без праведності Христа або після 'програли. Таким чином вони поновлюють провину, вчинену євреями, чії претензії на приналежність Богу були виявлені як брехня Ісусом Христом в Одкр. 3:9: « *ті з синагоги сатани, які називають себе євреями, але такими не є, але неправду ...* » У 1843 році це було у випадку протестантів, спадкоємців католиків. Але перед третьою заповіддю друга частина другої розкриває вирок, який Бог виносить двом основним протиборчим таборам. Протестантським спадкоємцям римо-католицизму Бог каже: « *Я Бог ревнивий, що карає за провину батьків на дітей до третього й четвертого покоління тих, хто ненавидить мене* »; на жаль для нього, офіційний адвентизм, « *вирваний* » у 1994 році, розділить їх долю; але він також каже, навпаки, до святих, які будуть зберігати його святу суботу і його пророче світло з 1843 до 2030: « *І хто милує до тисячі поколінь тих, хто любить мене і хто дотримується моїх заповідей* ». Наведене число « *тисяча* » тонко нагадує про « *тисячу років* » сьомого тисячоліття Одкр.20, яке буде нагородою обраним переможцям, які увійшли у вічність. Виходить ще один урок. Позбавлені допомоги Святого Духа Ісуса Христа, як наслідок, протестанти та адвентисти, відпущені Богом послідовно у 1843 та 1994 роках, не зможуть шанувати останні шість заповідей, написаних на звороті таблиці 2, включаючи передню частину. присвячений божественному відпочинку сьомого дня. З іншого боку, спостерігачі цього відпочинку отримають допомогу Ісуса Христа, щоб виконувати ці заповіді, які стосуються обов'язків людини щодо її ближнього. Діла Бога, починаючи з моменту передачі таблиць закону Мойсеєві, набувають значення, ролі та використання настільки ж дивовижні, наскільки вони несподівані у час кінця, у 2018 році. І послання про відновлення суботи таким чином зміцнюється і підтверджується Всемогутнім Богом Ісусом Христом.

Ось форма, в якій представлені десять заповідей.

Таблиця 1 – Передня частина: рецепти

Бог представляє себе

« *Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетської землі, з дому неволі* ». (Включено всіх обраних, врятованих від гріха та врятованих спокутною кров'ю, пролитою Ісусом Христом; *домом рабства* є гріх; імітація плоду диявола).

1-ша заповідь: католицький гріх з 538 р. ' протестантський з 1843 р., адвентистський з 1994 р.).

« *Не май інших богів переді мною* ».

2-га заповідь: ^{1-ша частина} Католицький гріх з 538 року.

« *Не роби собі кумира чи зображення того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що у водах під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм; "*

Таблиця 1 – Назад: наслідки

2 заповідь: ² частина ·

«... бо Я, ЯаНWeН, твій Бог, є ревнивий Бог, який карає за провини батьків на дітей аж до третього і четвертого покоління тих, хто ненавидить мене, (католики з 538 року; протестанти з 1843 року; адвентисти з 1994 року) і хто милує тисячу поколінь до тих, хто любить мене і дотримується заповідей моїх. (Адвентисти сьомого дня, з 1843 р.; останні з 1994 р.).

3-я заповідь: порушується католиками з 538 року, протестантами з 1843 року та адвентистами з 1994 року) ·

« Не призывай імені Ягве, Бога твого, неправдиво; бо ЯаНWeН не залишить безкарним того, хто фальшиво приймає його ім'я . »

Таблиця 2 – Лицьова сторона: рецепт

4-та заповідь: її порушення християнською асамблеєю з 321 року робить її « спустошливим гріхом » Дан.8:13 · він переступив католицьку віру з 538 року, а протестантську — з 1843 року. Але віра адвентистів сьомого дня його шанувала з 1843 і 1873 років.

« Пам'ятай день суботній, щоб святити його. Працюй шість днів і зроби всю свою роботу. А сьомий день субота для Господа, Бога твого: не робить жодної роботи ані ти, ані син твій, ані дочка твоя, ані чоловік твій, ані невільниця твоя, ані худоба твоя, ані чужинець, який у дверях твоїх. Бо шість днів творив Господь небо, землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його . »

Таблиця 2: Реверс: наслідки : Ці останні шість заповідей були порушені християнською вірою з 321 року; католицькою вірою з 538 р.; протестантською вірою, починаючи з 1843 року, і «вирваною » адвентистською вірою в 1994 році. Але їх поважають у вірі адвентистів сьомого дня, благословенних Святим Духом Ісуса Христа, з 1843 і 1873 років; «останні» з 1994 по 2030 рік.

5 заповідь –

« Шануй свого батька та свою матір, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі. »

6 заповідь –

« Не вбий. Не вбивай ». (типу лиходійського злочину, вбивства або в ім'я фальшивої релігії)

7 заповідь –

« Не чини перелюбу. »

8 заповідь –

« Не кради. »

9 заповідь –

« Не свідчи неправдиво проти свого ближнього . »

10 заповідь –

« Не жадай дому ближнього свого; Не пожадай жінки ближнього свого, ані раба його, ані невільниці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що належить ближньому твоєму. »

Я закриваю тут цю піднесену і життєво важливу дужку.

Стих 7: *« Перша жива істота подібна до лева, друга жива істота подібна до теляти, третя жива істота має обличчя людини, а четверта жива істота подібна до орла, що летить »* .

Скажемо відразу, це лише символи. Те саме повідомлення представлено в Єзек.1:6 з варіаціями в описі. Є чотири однакові тварини, кожна з чотирма різними обличчями. Тут ми все ще маємо чотирьох тварин, але кожна має лише одне обличчя, різне у чотирьох тварин. Таким чином, ці чудовиська не є справжніми, але їхнє символічне послання піднесене. Кожен з них представляє стандарт вічного універсального життя, яке стосується, як ми бачили, Самого Бога та Його багатовимірних універсальних створінь. Тим, хто втілює у своїй божественній досконалості ці чотири критерії універсального життя, є Ісус Христос, у якому, згідно з Суд.14:18, знаходяться царська влада і сила лева ; дух жертвності та служіння теляти ; образ Бога людини; і панування вищого небесного піднесення летючого орла . Ці чотири критерії зустрічаються у всьому універсальному вічному цілестіальному житті. Вони становлять норму, яка пояснює успіх божественного проекту, проти якого борються бунтівні духи. І Ісус представив досконалий зразок своїм апостолам і учням під час свого земного служіння; дійшовши так далеко, що омив ноги своїм учням, перш ніж віддати своє тіло тортурам розп'яття, щоб замість них спокутувати, як «теля» , гріхи всіх своїх обраних. Також нехай кожен дослідить себе, щоб знати, чи зречення цієї норми вічного життя відповідає його природі, прагненням і бажанням. Це стандарт пропозиції спасіння, яку потрібно прийняти або відкинути.

Вірш 8: *« Кожна з чотирьох живих істот має по шість крил, і вони повні очей навколо та всередині. Вони не перестають казати день і ніч: Свят, Свят, Свят Господь Бог Вседержитель, що був, і є, і має прийти! »*

На тлі цілестіального суду ця сцена ілюструє принципи, які постійно застосовуються на небі та на землі істотами, які залишаються вірними Богові.

Небесним тілам істот з інших світів не потрібні крила для руху, оскільки вони не підкоряються законам земного виміру. Але Дух приймає земні символи, зрозумілі людині. Приписуючи їм « шість крил », він розкриває нам символічне значення числа 6, яке стає числом небесного характеру та числа ангелів. Це стосується світів, які залишилися без гріха, і ангелів, серед яких Сатана, бунтівний ангел, був створений першим. Бог призначив собі число «сім» як свою особисту царську «печать», число 6 можна вважати «печаткою» або, у випадку диявола, «знаком» його особистості, але воно поділяє це число 6 зі світами, що залишаються чистими, і всіма ангелами, створеними Богом, добрими і злими. Під ангелом

йде чоловік, число якого буде «5», що підтверджується його 5 почуттями, 5 пальцями його руки та 5 пальцями його ноги. Нижче йде цифра 4 універсального символу, позначеного 4 сторонами світу: Північ, Південь, Схід і Захід. Нижче йде число 3 досконалості, потім 2 недосконалості та 1 єдності або ідеального союзу. Очі чотирьох живих істот « докола і всередині », а також « перед і позаду ». Ніщо не може вислизнути від погляду цього небесного багатовимірного всесвітнього життя, яке божественний Дух досліджує у всій його повноті, тому що його початок у ньому. Це вчення є корисним, тому що на сучасній землі через гріх і злочестивість грішників, зберігаючи їх « всередині » себе, людина може приховати свої таємні думки та злочестивість від інших людей, проекти, спрямовані проти її ближнього. У небесному житті таке неможливо. Небесне життя прозоре, як кришталь, оскільки зло було вигнано з нього разом із дияволом і його злими ангелами, скинутими на землю, згідно Одкр.12:9, після перемоги Ісуса над гріхом і мертвими. Проголошення святості Бога здійснюється в його досконалості (3 рази: *святий*) мешканцями цих чистих світів. Але це проголошення не виконується словами; це досконалисть їхньої індивідуальної та колективної святості, яка проголошує в постійних ділах досконалисть святості Бога, який їх створив. Бог відкриває Свою природу та ім'я у формі, наведеній в Одкр. 1:8: « *Я Альфа й Омега, говорить Господь Бог, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель* ». Вираз « *хто є, хто був і хто має прийти* » ідеально визначає вічну природу Бога-творця. Відмовляючись називати його ім'ям, яке він дав собі, «ЯХВЕ», люди називають його «Господом». Це правда, що Богові не потрібне ім'я, оскільки він унікальний і не має божественного конкурента, тому не потребує імені, щоб відрізнити його від інших богів, яких не існує. Тим не менш, Бог погодився відповісти на прохання Мойсея, якого він любив і який любив його. Тож він дав собі ім'я «YaHWeH», що перекладається дієсловом «бути», сполученим у третій особі однини єврейського імперфекту. Цей «недосконалий» час означає досягнення, яке простягається в часі, отже, час більший за наше майбутнє, форма «який є, який був і який буде» ідеально перекладає значення цієї єврейської недосконалості. Тому формула « *той, хто є, хто був і хто має прийти* » є Божим способом перекладу його єврейського імені «YaHWeH», коли він повинен адаптувати його до західних мов або будь-якої іншої, ніж іврит. Частина «і яка настає» позначає остаточну адвентистську фазу християнської віри, встановлену в Божому плані указом Дан.8:14 з 1843 року. Тому саме в тілі обраних адвентистів проголошення потрібної святості Бога здійснюється. Божественність Ісуса Христа часто заперечували, але вона незаперечна. Біблія говорить про це в Євр.1:8: « *А до Сина Він сказав: Престол Твій, Боже, вічний; скипетр вашого правління є скипетром справедливості; "* А Пилипу, який просить Ісуса показати йому Отця, Ісус відповідає: « *Стільки часу Я з тобою, і ти не пізнав Мене, Пилипе! Хто бачив мене, той бачив Отця ; як ти кажеш: покажи нам Отця?* (Івана 14:9).»

Вірші 9-10-11: « *Коли живі віддають славу, честь і подяку Тому, хто сидить на престолі, тому, хто живе на віки вічні, двадцять чотири старці*

падають перед тим, хто сидить на престолі, і вони покланяються—і вклонилися перед Ним, Хто живе на віки вічні, і кинули вінці свої перед престолом, кажучи: Достойний Ти, Господи наш і Боже наш, прийняти славу, і честь, і силу; бо ти створив усе, і з твоєї волі воно існує і було створено ».

Розділ 4 закінчується сценою прославлення Бога-творця. Ця сцена показує, що божественна вимога « *бійтеся Бога і віддайте Йому славу ...*», виражена в посланні першого ангела Одкр.14:7, була почута і добре зрозуміла останніми обраними офіційними особами з 1843 року; але передусім обраними, які залишилися живими під час повернення у славі Ісуса Христа; тому що тільки для них Об'явлення Апокаліпсису було підготовлено і повністю освітлено в час, вибраний Богом, з весни 2018 року. Таким чином викуплені виражають у поклонінні та хвалі всю свою вдячність Ісусу Христу, форму, в якій, Всемогутній відвідав їх, щоб врятувати їх від гріха і смерті, Його нагорода. Невіруюче людство вірить лише тому, що бачить, як апостол Хома, і оскільки Бог невидимий, воно засуджене ігнорувати його надзвичайну слабкість, яка робить його лише іграшкою, якою він маніпулює відповідно до своєї божественної волі. У неї принаймні є виправдання, яке не виправдає її, що вона не пізнала Бога, виправдання, якого не має сатана, оскільки, знаючи Бога, він вирішив вступити в боротьбу проти нього; це навряд чи віриться, але правда, і це також стосується злих ангелів, які слідували за ним. Парадоксально, але численні різні і навіть протилежні плоди вільного вибору свідчать про автентичну і повну свободу, яку Бог дав своїм небесним і земним створінням.

Об'явлення 5: Син Людський

Коли він представив Ісуса натовпу, Пилат сказав: « *Ось Чоловік* ». Сам Бог повинен був прийти і прийняти форму плоті, щоб « *Людина* » могла з'явитися відповідно до свого серця і своїх бажань. Смерть вразила першу пару людей через гріх непослуху Богові. Як знак їхнього нового ганебного стану, Бог дав їм відкрити свою фізичну наготу, яка була лише зовнішнім знаком їхньої внутрішньої духовної наготи. Відтоді було зроблено перше оголошення про їхнє викуплення шляхом надання їм одягу зі шкір тварин. Таким чином було вбито першу тварину в історії людства, ми можемо вважати, що це був молодий баран або ягня через символіку. Через 4000

років Агнець Божий, який бере на себе гріхи світу, прийшов, щоб запропонувати своє юридично досконале життя, щоб викупити обраних серед людства. Це спасіння, запропоноване Богом у чистій благодаті, отже, повністю ґрунтується на смерті Ісуса, який дозволяє Своїм вибраним отримати користь від Його досконалої справедливості; і в той же час його смерть спокутує їхні гріхи, добровільним носієм яких він став. Відтоді Ісус Христос став єдиним іменем, яке може врятувати грішника на всій нашій землі, і його спасіння стосується від Адама та Єви.

З усіх цих причин цей розділ 5, який міститься під фігурою «*Людина*», присвячений йому. Ісус не тільки рятує Своїх обраних Своєю спокутною смертю, але Він рятує їх, захищаючи протягом усього їхнього земного життя. І саме з цією метою він попереджає їх про духовні небезпеки, які диявол поставив на їхньому шляху. Його техніка не змінилася: як за часів апостолів, Ісус говорить до них притчами, щоб світ чув, але не розумів; чого не можна сказати про його обраних посадових осіб, які, як і апостоли, отримують його пояснення безпосередньо від нього. Його одкровення «Апокаліпсис» залишається під цією неперекладеною грецькою назвою, цією гігантською притчею, яку світ не повинен зрозуміти. Але для його обраних це пророцтво справді є його «**Одкровенням**».

Стих 1: «*І побачив я в правиці Того, Хто сидить на престолі, книгу, написану всередині і зовні, запечатану сімома печатками*».

На престолі стоїть Бог і в правій руці у нього, отже, під його благословенням, книга, написана «*всередині і зовні*». Те, що написано «*всередині*», є розшифрованим посланням, збереженим для його обраних, яке залишається закритим і неправильно зрозумілим людьми світу, ворогами Бога. Те, що написано «*зовні*», є зашифрованим текстом, видимим, але незрозумілим для людської маси. Книга Об'явлення запечатана «*сімома печатками*». У цьому роз'ясненні Бог говорить нам, що лише відкриття «*сьомої печатки*» дозволить її повністю відкрити. Поки є печатка, що запечатує її, книга не може бути відкрита. Таким чином, повне відкриття книги залежатиме від часу, встановленого Богом для теми «*сьомої печатки*». Його буде згадано під назвою «*печать живого Бога*» в Одкр.7, де позначаючи решту сьомого дня, його святу суботу, його відновлення буде приєднано до дати 1843, яка, отже, також буде часом відкриття «*сьомої печатки*», яка вносить у педагогіку книги тему «*семи сурем*», таку важливу для нас, її обранців.

Стих 2: «*І побачив я сильного ангела, що кричав гучним голосом: Хто гідний розгорнути книгу та зняти печатки її?»*»

Ця сцена є дужкою в монтажі пророцтва. Книгу Об'явлення слід відкривати не на небі, як у контексті попереднього розділу 4. Обраним це потрібно до повернення Ісуса Христа, поки вони піддаються пасткам диявола. Сила в таборі Бога, і могутній ангел є ангелом YaHWéH, Бога в його ангельській формі Михаїла. Запечатана книга є надзвичайно важливою і священною, оскільки вона вимагає дуже високої гідності, щоб зняти її печатки та відкрити її.

Стих 3: *« І ніхто ні на небі, ні на землі, ні під землею не міг розгорнути сувою, ані подивитися на нього. »*

Книгу, написану самим Богом, не може відкрити ніхто з Його небесних чи земних створінь.

Стих 4: *« І я дуже плакав, бо не знайшлося нікого гідного розгорнути книгу або подивитися на неї. »*

Джон, як і ми, земна істота, і його сльози виражають жах людства, яке зіткнулося з пастками, розставленими дияволом. Здається, він каже нам: *«Хто може бути спасеним без одкровення?»* ". Таким чином, він розкриває високий трагічний ступінь незнання його змісту та його фатальний наслідок: подвійну смерть.

Стих 5: *« І один із старих сказав мені: Не плач; ось лев із коліна Юдиного, корінь Давидів, переміг, щоб відкрити сувій і сім його печаток. »*

« Старці », викуплені Ісусом із землі, мають хороші можливості піднести ім'я Ісуса Христа над усіма живими істотами. Вони визнають у ньому панування, яке він сам заявив, що отримав від Батька та небесних істот у Матвія 28:18: *« Ісус прийшов і промовив до них так: Мені дана всяка влада на небі та на землі . Саме націлюючись на своє втілення в Ісусі, Бог надихнув Якова, який, пророкуючи своїм синам, сказав про Юду: « Юда — молодий лев. Ти повернувся з хижі, синку! Коліна схиляє, лягає, як лев, Як левиця: хто його підведе? Не відійде скіпетр від Юди, ані палиця з-поміж ніг його, аж поки не прийде Шіло, і народи не послухаються його. Він прив'язує свого осла до виноградної лози, а осля своєї ослиці – до найкращої лози; Свою одягу миє у вині, а свій плащ у виноградній крові. Очі його червоні від вина, а зуби білі від молока (Бут. 49:8-12). Кров винограду буде темою « жнив », оголошених в Одкр.14:17-20, про що також пророкує Ісаїя 63. Що стосується « Давидового кореня », ми читаємо в Іс.11:1-5 : « Тоді вийде гілка зі стовбура Єссеєвого, і вийде пагін із його кореня. Дух Господній спочине на ньому: Дух премудрості й розуму, Дух ради й сили, Дух знання й страху Господнього. Він буде дихати страхом Господнім; За зовнішнім виглядом не розсудить, За чутками не вирішить. Але Він судитиме бідних по справедливості, і Він судитиме по справедливості бідних землі; Своїм словом, як жезлом, землю вдарить, і подихом уст Своїх уб'є нечестивих. Праведність буде поясом боків Його, а вірність поясом стегон Його ».* Перемога Ісуса над гріхом і смертю, його заробітна плата, дає йому законне і законне право відкрити книгу Об'явлення, щоб його обранці могли бути попереджені та захищені від смертоносних релігійних пасток, які він розставляє дияволом, щоб спокушати невірних. Отже, книга буде повністю відкрита в той час, коли указ Даниїла 8:14 набуде чинності, а саме в перший день весни 1843 року; навіть якщо його недосконале розуміння вимагатиме перегляду з часом, до 2018 року.

Вірш 6: *« І я побачив ягня посеред престолу й чотирьох живих істот і посеред старших ягня, яке було там, ніби заколене. У нього було сім рогів і сім очей, тобто сім духів Бога, посланих по всій землі. »*

Ми повинні звернути увагу на присутність Агня *« посередині престолу »*, тому що Він є Богом у Його багатообразному освяченні, будучи

всім одночасно, єдиним Богом-творцем, архангелом Михаїлом, Ісусом Христом, Агнцем Божим, і Святим Дух або « сім духів Божих, посланих на всю землю ». Його « сім рогів » символізують освячення його сили і його « сім очей », освячення його погляду, який глибоко досліджує думки і вчинки його створінь.

Стих 7: « Він підійшов і взяв сувій із правиці Того, Хто сидить на престолі. »

Ця сцена ілюструє слова Одкр. 1:1: « Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своім рабам, що має статися незабаром, і яке Він сповістив, пославши Свого ангела, до свого раба Івана ». Це повідомлення має на меті сказати нам, що зміст Об'явлення буде необмеженим, оскільки воно дане самим Богом, Отцем; і це, поклавши на неї все своє благословення, вказане його « десницею ».

Вірш 8: « Коли він узяв сувій, чотири живі істоти та двадцять чотири старці впали перед Агнцем, маючи арфу та золоті чаші ладану, які є молитвами святих. »

Збережемо з цього вірша цей символічний ключ: « золоті чаші, наповнені пахощами, які є молитвами святих ». Усі небесні та земні створіння, обрані своєю вірністю, схиляються перед « агнцем » Ісусом Христом, щоб поклонитися йому. « Арфи » символізують універсальну гармонію колективної хвали та поклоніння.

Стих 9: « І заспівали нову пісню, кажучи: Ти гідний взяти сувій і розкрити печаті його; бо ви були вбиті, і своєю кров'ю ви викупили для Бога людей з кожного племені, мови, народу та нації; »

Ця « нова пісня » оспівує звільнення від гріха і, тимчасово, зникнення призвідників повстання. Бо вони зникнуть назавжди лише після останнього суду. Викуплені Ісусом Христом походять з усіх поколінь, усіх кольорів і людських рас, « з кожного племені, мови, народу та нації »; що доводить, що проект спасіння пропонується лише в ім'я Ісуса Христа, відповідно до того, що проголошує Дії 4:11-12: « Ісус є каменем, відкинутим вами, хто будує, і який став головним наріжним . Ні в якому іншому порятунку немає; бо немає іншого імені під небом, даного людям, яким би ми мали спастися. ". Тому **всі** інші релігії є незаконними й диявольськими ілюзорними обманами. На відміну від фальшивих релігій, правдива християнська віра організована Богом у логічно послідовний спосіб. Написано, що Бог нікому не чужий; його вимоги однакові для всіх його створінь, і порятунок, який він запропонував, мав ціну, яку він сам прийшов заплатити. Постраждавши за це спокутування, він врятує лише тих людей, яких вважає гідними отримати користь від його мучеництва.

Вірш 10: « Ти зробив їх царством і священиками для нашого Бога, і вони будуть царювати на землі ».

Царство Небесне, яке проповідував Ісус, набуло форми. Отримання « права на суддя », вибрані порівнюються з царями згідно Одкр.20:4. У своїй старозавітній діяльності « священики » приносили символічних тварин-жертв за гріх. Протягом « тисячі років » небесного суду вибрані також, через свій суд, приготують останні жертви великої всесвітньої жертви, яка

знищить одним подихом усіх занепалих небесних і земних створінь. Вогонь «вогняного озера другої смерті» знищить їх у день суду. Лише після цього знищення, відроджена Богом, оновлена земля прийме викуплених обраних. Лише тоді з Ісусом Христом, *Царем царів і Господом панів* з Одкр. 19:16, «*вони царюватимуть на землі*».

Вірш 11: «*Я поглянув і почув голос багатьох ангелів навколо престолу, і живих створінь, і старійшин, і число їх було тисячі тисяч і тисячі тисяч*».

Цей вірш представляє нам разом три групи глядачів, які є свідками земних духовних битв. Цього разу Дух чітко згадує ангелів як особливу групу, число якої дуже велике: «*міриади міриад і тисячі тисяч*». Ангели Господа зараз є близькими воїнами, призначеними на службу Його викупленим, Його земним обранцям, яких вони охороняють, захищають і навчають в Його ім'я. На передовій ці перші свідки Бога записують індивідуальну та колективну історію життя на землі.

Стих 12: «*Вони сказали гучним голосом: Агнець, що заколений, гідний прийняти силу, і багатство, і мудрість, і силу, і честь, і славу, і хвалу.*»

Ангели допомагали на землі у служінні свого лідера Михаїла, який позбавив себе всіх своїх божественних сил, щоб стати досконалою Людиною, яка наприкінці свого служіння принесла себе в добровільну жертву, щоб спокутувати гріхи, вчинені його вибраними. посадових осіб. Наприкінці його пропозиції благодаті, вибраний воскрес і увійшов у обіцяну вічність, ангели відновлюють божественному Христу Божому всі якості, які він мав у Михаїлі: «могутність, багатство, мудрість, силу, честь, славу» . , і хвала. »

Вірш 13: «*І все створіння, що на небі, і на землі, і під землею, і в морі, і все, що в ньому, чув я, як вони казали: Сидячому на престолі та Агнцю хвала, честь, слава і сила на віки віків!*»

Творіння Божі одностайні. Їм усім сподобався вияв Його любові, яка виявилася в дарі Його особистості в Ісусі Христі. Проект, розроблений Богом, має славний успіх. Його вибір люблячих істот завершився. Вірш набуває форми першої ангельської звістки з Одкр. 14:7: «*Він сказав гучним голосом: Побійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо прийшла година суду Його; і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод*». Останній вибір, зроблений з 1843 року, ґрунтувався на розумінні цього вірша. І обрані почули та відповіли, відновивши в християнській вірі практику сьомого дня відпочинку, яку практикували апостоли та учні Ісуса до її відмови з 7 березня 321 року. Бог-Творець був вшанований повагою до четвертої заповіді, яка є близько до його серця. Результатом є сцена небесної слави, де всі її створіння, дотримуючись послання першого ангела Одкр. 14:7, кажуть: «Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцю хвала, честь слава і сила на віки віків!». Зверніть увагу, що ці слова повторюють, навпаки, слова, цитовані ангелами в попередньому вірші 13. Після свого воскресіння Ісус відновив своє цілестіальне життя: свою божественну «*владу, багатство та мудрість*». На землі його останні вороги відмовили йому в «*хвалі, честі, славі та силі*», які належали йому як Богові-творцю. Закликаючи «*свою*

силу », він остаточно переміг їх усіх і розчавив під своїми ногами. Крім того, сповнені любові та вдячності, разом його святі й чисті створіння законно повертають йому його підданих слави.

Вірш 14: « *І сказали чотири живі істоти: Амінь! І старі підійшли і вклонилися* ».

Мешканці чистих світів схвалюють цю реституцію, кажучи: «Воістину! Це правда ! » І земні обранці, відкуплені сублімованою любов'ю, схиляються перед своїм Всемогутнім Богом-Творцем, Який прийшов, щоб втілитися в Ісусі Христі.

Одкровення 6: Актори, божественні покарання і прикмети часів християнської ери

Я пам'ятаю урок, поданий у Одкр.5: книгу можна відкрити лише тоді, коли знято « *сьому печать* ». Щоб зробити це відкриття, Христовий обранець повинен **абсолютно** схвалити практику сьомого дня суботи; і цей духовний вибір робить його кваліфікованим, щоб отримати від Бога, який схвалює його, його мудрість і його духовну та пророчу проникливість. Таким чином, без уточнення цього в самому тексті, обраний ототожнює « *печать Бога* », цитовану в Одкр.7:2, із « *сьомою печаткою* », яка все ще закриває книгу Одкровення, і він пов'язуватиме з цим дві « *печаті* », сьомий день, освячений Богом у спокої. Віра робить різницю між світлом і темрявою. Таким чином, для тих, хто не схвалює освячену суботу,

пророцтво залишиться закритою, герметичною книгою. Він цілком може розпізнати певні очевидні теми, але не зрозуміє життєво важливих і різних одкровенень, які відрізняють життя від смерті. Важливість « сьомої печатки » з'явиться в Одкр. 8:1-2, де Дух дає їй роль відкриття теми « семи сурем ». Тепер саме в посланнях цих « семи сурем » стане ясным Божий проект. Тому що тема труб у Одкр.8 і 9 приходить паралельно, щоб завершити істини, пророчені в темах « листів » Одкр.2 і 3; і « печаті » Одкр. 6 і 7. Божественна стратегія ідентична тій, яку він використовував для побудови свого пророчого одкровення, даного Даниїлу. Отримавши право на цю посаду завдяки тому, що я прийняв практику освяченої суботи та завдяки своєму суверенному вибору, Дух відкрив мені книгу своїх Одкровенень, знявши « сьому печать » . Давайте тепер дізнаємося, хто його « печатки ».

Стих 1: « Подивився я, коли Агнець відкрив одну із семи печаток, і почув я одну з чотирьох живих істот, яка немов голосом грому каже: Прийди. »

Ця перша « жива істота » вказує на королівську владу та силу « лева » Одкр.4:7, згідно з Суд.14:18. Цей *голос грому* є божественним і *походить від престолу* Бога в Одкр.4:5. Отже, говорить Всемогутній Бог. Відкриття кожної « печаті » є запрошенням від Бога до мене побачити та зрозуміти послання видіння. Ісус уже сказав Пилипу: « *Іди й подивися* », щоб заохотити його слідувати за Ним.

Куплет 2: « *Подивився я, аж ось з'явився білий кінь. Той, хто їхав на ньому, мав лук; Йому дано вінець, і він рушив переможцем і перемагати* ».

Білий вказує на його ідеальну чистоту; кінь є образом вибраного народу, який він веде і навчав згідно Якова 3:3: « *Якщо ми вкладаємо коням удило в пащу, щоб вони слухалися нас, то ми пануємо й над усім їхнім тілом* » ; його « *лук* » символізує стріли його божественного слова; його « *вінець* » є « *вінець життя* », здобутий його добровільно прийнятою мученицькою смертю; його перемога була рішучою з моменту створення ним першого *vis-à-vis*; безсумнівно, це опис Всемогутнього Бога Ісуса Христа. Його остаточна перемога є певною, тому що він уже переміг на Голгофі диявола, гріх і смерть. Захарія 10:3-4 підтверджує ці образи, кажучи: « *Мій гнів запалав на пастухів, і Я покараю козлів; бо Господь Саваот відвідує свою отару, дім Юди, і зробить їх своїм конем слави в битві; від нього вийде кут, від нього цвях, від нього **лук війни** ; від нього вийдуть усі вожді разом.* » Перемога божественного Христа була проголошена «освяченням **сьомого дня** » наших тижнів від створення світу; Субота, пророкуючи решту « *сьомого* » тисячоліття, названого « *тисячою років* » в Одкр.20:4-6-7, у яке, завдяки своїй перемозі, Ісус приведе Своїх обраних на вічність. Встановлення суботи від заснування земного світу підтверджує цей вислів: « *почав як переможець* ». Субота є пророчим провісником цієї божественної та людської перемоги над гріхом і дияволом, і як така, саме на ній Бог базує всю свою програму «освячення » того, що йому належить, і що він викрадає диявола.

Стих 3: « *Коли він відкрив другу печатку, я почув другу живу істоту, яка говорила: Прийди* ».

« Друга жива істота » відноситься до « тельця » жертвоприношень Одр.4:7. Дух жертвності надихав Ісуса Христа та Його правдивих учнів, яким Він проголосив: « Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, і візьме хрест свій, і хай візьме хрест свій .

Куплет 4: « І вийшов інший кінь, рудий. Той, хто їхав на ньому, отримав владу забрати мир із землі, щоб люди перебували один одному горло; і великий меч був даний йому ».

« Червоний » або « вогненно-червоний » позначає гріх, який заохочує Головний Руйнівник, яким є Сатана, в образі « Аббадон Аполліона » з Одр.9:11; « Вогонь » є засобом і символом руйнування. Він також очолює свій злий табір, що складається з поганих занепалих ангелів і спокушених і маніпульованих земних сил. Він лише створіння, яке « отримує » від Бога « владу забрати мир із землі, щоб люди могли вбивати один одного ». Ця дія буде приписана Риму, « повії Вавилону великому » в Одр. 18:24: « і тому що кров пророків і святих і всіх тих, хто був убитий на землі, була знайдена в ньому ». Тому визначено « Руйнівника » вірних християн, а також його жертв. « Меч », який він отримує, означає перше з чотирьох жахливих божественних покарань, цитованих в Єз.14:21-22: « Так, так говорить Господь, *YaHWéH*: Хоча Я посилаю на Єрусалим Мої **чотири жахливі покарання** , 'меч, голод , диких звірів і чуми, щоб знищити людей і звірів, все одно залишиться залишок, який втече, хто вийде з нього, сини і дочки...' .

Вірш 5: « Коли він відкрив третю печатку, я почув третю живу істоту, яка говорила: Прийди. Я гляну, аж ось з'явився вороний кінь. Той, хто їхав на ньому, тримав терези в руці ».

« Третя жива істота » — це « людина », створена за образом Бога з Одр.4:7. Цей персонаж є вигаданим, але він є другою божественною карою за гріх згідно з Єзек.14:20. Діючи проти дієти чоловіків, цього разу йдеться про *голод* . Протягом нашої ери воно буде нав'язуватися як буквально, так і духовно. В обох застосуваннях воно має смертельні наслідки, але в духовному сенсі позбавлення божественного світла його прямим наслідком є смерть «другої смерті», призначеної для занепалих, на останньому суді. Послання цього третього вершника підсумовується таким чином: оскільки людина більше не схожа на образ Бога, а на образ тварин, Я позбавляю її того, що дає їй життя: її тілесної поживи та її духовної поживи. Терези є символом справедливості, тут Бога, який судить справи віри християн.

Вірш 6: « І почув я голос посеред чотирьох живих істот, що говорив: міра пшениці за денарій, і три міри ячменю за денарій; але не шкодить олії та вину ».

Це голос Христа, зневаженого та розчарованого через невірність фальшивих віруючих. За ту саму ціну ми бачимо меншу кількість пшениці , ніж ячменю . За цією щедрою жертвою ячменю приховано послання дуже високого духовного рівня. Справді, в Числах 5:15 закон представляє жертву « ячмінь » для вирішення проблеми *ревнощів* чоловіка до дружини. Тож прочитайте докладно, повністю цю процедуру, описану у віршах з 12 по 31, якщо хочете зрозуміти. У його світлі я зрозумів, що сам Бог, *Наречений* в Ісусі Христі зібрання, його *наречена* , подає тут скаргу на « підозру в

ревнощах»; що буде підтверджено згадкою про «*гіркі води*», цитовані в «*третій сурмі*» в Одкр.8:11. У процедурі Чисел 5 жінка повинна була випити запорошену воду, без наслідків, якщо вона невинна, але, ставши гіркою, якщо винна, вона буде проклята. *Перелюб* Дружини було засуджено в Одкр.2:12 (замасковане назвою *Пергам*: порушення шлюбу) і Одкр.2:22, і таким чином це буде знову підтверджено зв'язком, встановленим між 3-ю *печаткою* та 3-ю сурмою. - Вже в Даниїла такий самий підхід змусив Даниїла 8 «підтвердити» римську приналежність «*маленького рогу*» Дан.7, представленого як «гіпотеза». Це порівняння Даниїла 2, 7 і 8 було новинкою, яка дозволила мені довести римську ідентифікацію; це вперше з часів існування адвентизму. Тут, в Об'явленні, все виглядає так само. Я демонструю огляд паралельної християнської ери трьох основних тем, листів, печаток і сурм. А в Об'явленні тема «*труб*» виконує ту ж роль, що й Даниїл 8 для книги Даниїла. Ці два елементи надають докази, без яких пророцтво висловило б лише «підозру», яку я назвав «гіпотезою» у дослідженні Даниїла. Таким чином, ці слова, «*підозра в ревнощах*», розкриті в Числах 5:14, стосуються Бога і Асамблеї від Одкр.1 до Одкр.6; тоді з відкриттям книги, яке стало можливим завдяки ототожненню «*сьомої печатки*» з сьомим днем суботнім, темою Одкр.7, «*підозра Асамблеї в перелюбі*» буде «підтверджена» в темі «*труб*» і розділи з 10 по 22, які слідує за ним. Таким чином, у розділі 7 Дух дає роль митного поста, де необхідно отримати дозвіл на в'їзд. У випадку Об'явлення цим авторитетом є Сам Ісус Христос, Всемогутній Бог і Святий Дух. Двері доступу відкриті для того, говорить він, хто «*чує мій голос*», хто *відкриває мені, коли я стукаю в його двері* (двері серця), і *хто вечеряє зі мною, а я з ним*», за словами Апо 03:20. «*Вино та олія*» є відповідними символами крові, пролітої Ісусом Христом і Духом Божим. Крім того, вони обидва використовуються для загоєння ран. Наказ «*не роби їм зла*» означає, що Бог карає, але Він все одно робить це з домішкою Свого милосердя. Це не буде стосуватися «*семи останніх кар*» його «*гніву*» останніх земних днів згідно з Одкр. 16:1 і 14:10.

Стих 7: «*Коли він відкрив четверту печатку, я почув голос четвертої живої істоти, яка говорила: Прийди.*»

«*Четверта жива істота*» — це «*орел*» найвищої небесної висоти. Він сповіщає про появу четвертої Божої кари: смерті.

Стих 8: «*Подивився я, аж ось з'явився блідий кінь. Того, хто їхав на ньому, звали Смерть, і Аїд супроводжував його. Їм була дана влада над чвертю землі, щоб винищувати людей мечем, голодом, смертю та дикими звірами земними*».

Оголошення підтверджується, це справді «*смерть*», але в її сенсі смертності, призначеної у вигляді непрямих покарань. Смерть вражає все людство від первородного гріха, але тут лише «*чверть землі*» вражена нею, «*мечем, голодом, смертністю*» через епідемії та «*дикими звірами*», як тваринами, так і людьми. Ця «*чверть землі*» націлена на невірну християнську Європу та могутні держави, які виникнуть з неї приблизно в 16^{столітті}: два американські континенти та Австралію.

Вірш 9: « Коли він відкрив п'яту печатку, я побачив під жертвником душі тих, що були вбиті за слово Боже і за свідчення, яке вони дали » .

Це жертви «звірячих» дій, вчинених в ім'я фальшивої християнської віри. Цьому навчає римсько-папський католицький режим, символізований уже в Одкр.2:20, жінкою Єзавель , якій Дух приписує дію навчання її слуг або буквально: « її рабів ». Вони розміщені « під вівтар », отже, під егідою хреста Христового, що дозволяє їм скористатися Його « вічною справедливістю » (див. Дан.9:24). Як вкаже Одкр.13:10, обрані є жертвами-мучениками, а не катами чи вбивцями людей. Вибрані, про яких йдеться у цьому вірші, визнані Ісусом, наслідували його навіть у смерті як мученики: « за слово Боже та за свідчення, яке дали »; тому що справжня віра є діяльною, а не простим фальшиво заспокійливим ярликом. Їхнє « свідчення » полягало саме в тому, щоб віддати своє життя на славу Божу.

Стих 10: « Вони кричали гучним голосом, кажучи: Доки, о Владико святий і правдивий, зволікаєш судити та мстити за нашу кров тим, хто живе на землі? »

Нехай цей образ не вводить вас в оману, бо тільки їхня кров, пролита на землі, закликає до помсти в вухах Бога, як і кров Авеля, убитого його братом Каїном, згідно з Буттям 4:10: «І сказав Бог : Що ти зробив? Голос крові брата твого волає до мене із землі. ». Справжній стан померлих розкривається в Еккл.9:5-6-10. Крім Еноха, Мойсея, Іллі та святих, які воскресли під час смерті Ісуса Христа, інші «більше не беруть участі в усьому, що робиться під сонцем, тому що їхнє мислення та їхня пам'ять згинули ». « У пеклі немає ані мудрості, ані розуміння, ані знання. бо пам'ять про них забута ». Це критерії , натхненні Богом щодо смерті . Фальшиві віруючі є жертвами фальшивих доктрин, успадкованих від язичництва грецького філософа Платона, чия думка про смерть не має місця серед християн, вірних Богу істини. Повернемо Платону те, що належить йому, і Богові, що належить йому: правду про все, і будьмо логічними, тому що смерть є абсолютною протилежністю життя, а не новою формою існування.

Вірш 11: « Кожному з них була дана біла одежа; і їм було наказано залишитися у спокої ще деякий час, доки число їхніх товаришів по службі та їхніх братів, які мали бути вбиті, як і вони, не виповниться .

« Біла одежа » є символом чистоти мучеників, яку Ісус вперше одягнув у Одкр.1:13. « Біла ряса » є образом приписаної йому справедливості в часи релігійних переслідувань. Час мучеників триває від часів Ісуса до 1798 року. Наприкінці цього періоду, згідно з Одкр.11:7, « звір, що піднімається з безодні », символ Французької революції та її жахів атеїстів 1793 року і 1794, покладе край переслідуванням, організованим монархією та католицьким папством, які самі були названі « звіром, що виходить із моря » в Ап.13:1. Після революційної розправи в християнському світі встановиться релігійний мир. Знову читаємо: « І було їм сказано ще трохи посидіти, аж поки число їхніх товаришів та їхніх братів, які мали бути забиті, як і вони, не виповниться » . Решта померлих

у Христі триватиме до Його остаточного славного повернення. Якщо припустити, що послання цієї « *п'ятої печатки* » адресовано протестантам, переслідуваним католицькою папською інквізицією епохи « *Тіятур* », час убивства обраних припиниться через французьку революційну акцію, яка незабаром, між 1789 і 1798 р., знищивши агресивну силу коаліції папства і французької монархії. Тому « *шоста печать* », яка відкриється, стосуватиметься цього французького революційного режиму, який Одкр. 2:22 і 7:14 називають « *великим горем* ». У доктринальній недосконалоості, яка її характеризує, протестантська віра також стане жертвою нетерпимості атеїстичного революційного режиму. Саме завдяки його дії буде досягнуто число тих, хто мав бути страченим.

Вірш 12: « *Я дивився, коли Він відкрив шосту печать; І стався великий землетрус, сонце почорніло, як веретище, увесь місяць став, як кров* ».

« *Землетрус* », поданий як ознака часу « *б-ї печатки* » , дозволяє віднести дію до суботи 1 листопада ^{1755 року} близько 10 ранку. Його географічним центром було висококатолицьке місто Лісабон, у якому було 120 католицьких церков. Таким чином Бог вказав цілі свого гніву, що цей « *землетрус* » також пророкував у духовному образі. Пророчена дія здійсниться в 1789 році повстанням французького народу проти своєї монархії; Бог засудив її та її союзника Римсько-католицьке папство, обоє були забиті до смерті в 1793 і 1794 роках; дати «двох революційних терорів». У Одкр.11:13 французькі революційні дії порівнюються із « *землетрусом* ». Завдяки можливості датувати вказані дії пророцтво стає більш точним. «... *сонце стало чорним, як мішок кінського волоса* », 19 травня 1780 року, і це явище, яке спостерігалось в Північній Америці, отримало назву «темний день». Це був день без будь-якого сонячного світла, який також пророчив дії, здійснені французьким революційним атеїзмом проти світла написаного слова Божого, символізованого тут «сонцем» ; Біблія була спалена в ауто-дафе. « *Весь місяць став, як кров* », в кінці цього темного дня густі хмари показали місяць яскраво-червоного кольору. Через цей образ Бог підтвердив долю, призначену для папсько-королівського табору темряви між 1793 і 1794 роками. Їхня кров буде рясно пролита гострим лезом революційної гільйотини.

Примітка : У Одкр.8:12, вражаючи « *третину сонця, третину місяця і третину зірок* », повідомлення « *четвертої сурми* » підтвердить той факт, що жертви революціонерів будуть справжніми обраними та занепалими, відкинутими Богом в Ісусі Христі. Це також підтверджує значення повідомлення про « *п'яту печать* », яке ми щойно бачили. Саме через дії атеїзму будуть здійснені останні вбивства вірних обранців.

Вірш 13: « *І зорі небесні впали на землю, як фігове дерево, розгойдане сильним вітром, викидає зелені фіги свої.* »

Цей третій знак часу, цього разу небесний, буквально сповнився 13 листопада 1833 року, його було видно по всій території Сполучених Штатів між північню та 5 ранку. Але, як і попередній знак, він передвіщав духовну подію неймовірного масштабу. Хто б міг порахувати кількість цих зірок, які

у формі парасольки впали на все небо з півночі до 5 ранку? Це образ, який Бог дає нам про падіння протестантських віруючих у 1843 році, коли вони стали жертвами указу Дан.8:14, який набрав чинності. Таким чином, між 1828 і 1873 роками дія річки «Тигр» (Дан. 10:4), назва звіра-вбивці людей, підтверджується в Дан.12:5-12 . вірність народу Божого, за винятком того, що цю вірність ставить під сумнів образ « *зелених фіг* », кинутих на землю. Подібним чином, протестантська віра була прийнята Богом із застереженнями та тимчасовими умовами, але зневага до пророчих послань Вільяма Міллера та відмова від відновлення суботи призвели до її падіння в 1843 році. Саме через цю відмову «фіга» *залишилася* . « *зелене* », відмовляючись дозріти, прийнявши світло Боже, воно загине. Вона залишатиметься в цьому статусі, відпала від милості Господа до часу свого славетного повернення, у 2030 році. Але будьте обережні, через відмову від останніх вогнів, починаючи з 1994 року, офіційний адвентизм став «це теж » « *зелена фіга* », якій судилося померти двічі.

Вірш 14: « *Небо відійшло, як сувій, згорнутий; і всі гори та острови були зрушені зі своїх місць.* »

Цей землетрус на цей раз універсальний. У годину своєї славетної появи Бог потрясе землю і все, що на ній міститься в людях і тваринах. Ця дія відбудеться під час «сьомої з семи останніх кар гніву Божого», згідно Одкр.16:18. Це буде для істинно обраних година їхнього воскресіння, « *перша* », година « *блаженних* », згідно Одкр.20:6.

Вірш 15: « *Царі землі, вельможі, воєначальники, багаті, сильні, усі раби та вільні сховалися в печерах і в скелях гір.* »

Коли Бог-Творець з'являється у всій своїй славі та силі, жодна людська сила не встоїть, і жодне притулок не захистить його ворогів від Його праведного гніву. Цей вірш вказує на це: Боже правосуддя тероризує всі винні категорії людства.

Вірш 16: « *І сказали вони горам і скелям: Упадіть на нас, і сховайте нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця;* »

Саме ягня сидить на божественному троні, але в цю годину це вже не заколене ягня, яке представляється їм, це «*Цар царів і Господь панів* », який приходить, щоб розгромити своїх ворогів останніх днів.

Вірш 17: « *Бо настав великий день Його гніву, і хто встоїть?* »

Виклик справді полягає в тому, щоб « *існувати* », тобто вижити після Божого судового втручання.

Ті, хто можуть « *вижити* » в цю жахливу годину, це ті, хто збирався померти, згідно з планом недільного указу, згаданого в Одкр. 13:15, згідно з яким дотримувачі божественної святої суботи мали бути знищені в день земля. Пояснюється жах тих, хто збирався їх убити, описаний у попередньому вірші. І тому ті, хто зможе вижити в день повернення у славі Ісуса Христа, будуть темою Одкр.7, в якому Бог відкриє нам частину свого проекту, яка їх стосується.

Об'явлення 7: Адвентизм сьомого дня **запечатаний печаттю Бога: субота**

Стих 1: *« Після цього я побачив чотирьох ангелів, що стояли на чотирьох кутах землі; Вони стримували чотири земні вітри, і не віяв вітер ні на землю, ні на море, ні на якесь дерево. »*

Ці « чотири ангели » є небесними ангелами Бога, залученими до універсальної дії, яку символізують « чотири сторони землі ». « Чотири вітри » символізують вселенські війни, конфлікти; таким чином їх « стримують », запобігають, блокують, що призводить до загального релігійного миру. Символ « моря » католицизму і символ « землі » реформатської віри знаходяться в мирі один з одним. І цей мир також стосується « дерева », образу людини як особистості. Історія вчить нас, що цей мир був нав'язаний ослабленням папської влади, придушеної французьким національним атеїзмом між 1793 і 1799 роками, датою, коли Папа Пій VI помер у в'язниці Цитадель у Валанс-сюр-Рон, де я народився і живу. Ця дія приписується « звірині, що виходить із безодні » в Одкр.11:7. Його також називають « 4-ю сурмою » в Одкр.8:12. Після неї, у Франції, імперський режим Наполеона I, ^{символізований} « орлом » в Апо.8:13, зберігатиме свою владу над католицькою релігією, реабілітованою Конкордатом.

Стих 2: *« І побачив я іншого ангела, що піднімався до сонця, що сходить, і тримав печать Бога Живого; він кликнув гучним голосом до чотирьох ангелів, яким було дано завдати шкоди землі й морю, і сказав :*

« Східне сонце » стосується відвідування Богом своєї земної отари в Ісусі Христі в Луки 1:78. « Печать Бога Живого » з'являється в небесному

таборі Ісуса Христа. « Гучним голосом », який підтверджує свою владу, ангел видає наказ універсальним демонічним ангельським силам, які отримали повноваження від Бога « *чинити шкоду* », щоб « *земля* » і « *море* » були, протестантам віри і до римо-католицької віри. Ці духовні тлумачення не перешкоджають буквальному застосуванню, яке стосуватиметься « *землі, моря та дерев* » нашого творіння; чого було б важко уникнути з використанням ядерної зброї під час « *шостої сурми* » Одкр.9:13-21.

Стих 3: « *Не роби зла ні землі, ні морю, ні деревам, доки ми не запечатаємо чола рабів нашого Бога.* »

Ця деталь дозволяє нам віднести початок дії запечатування обраних з весни 1843 р. до осені 1844 р. Саме після 22 жовтня 1844 р. перший адвентист, капітан Джозеф Бейтс, був запечатаний шляхом усиновлення, індивідуально, суботній відпочинок сьомого дня. Невдовзі його поступово наслідуватимуть усі його брати й сестри-адвентисти. Запечатування почалося після 22 жовтня 1844 року і триватиме протягом « *п'яти місяців* », пророчених в Одкр.9:5-10; « *п'ять місяців* » або 150 реальних років відповідно до коду дня-року в Єзе.4:5-6. Ці 150 років були пророковані для релігійного миру. Встановлений мир сприяв проголошенню і повсюдному розвитку послання «адвентистів сьомого дня», представленого сьогодні в усіх західних країнах і всюди, де це можливо. Місія адвентистів є універсальною, і як така вона залежить виключно від Бога. Тому воно не має нічого отримувати від інших християнських конфесій і має, щоб бути благословенним, покладатися виключно на натхнення, дане Ісусом Христом, його небесним Начальником, який дає розуміння читання «Святої Біблії»; Біблія, написане слово Бога, яке представляє його « *двох свідків* » в Одкр.11:3. Розпочавшись у 1844 році, час миру, гарантований Богом, закінчиться восени 1994 року, як продемонструє дослідження Rev.9.

Важливе зауваження щодо «печаті Бога»: однієї лише суботи недостатньо, щоб виправдати її роль як « *печаті Бога* ». Запечатування означає, що воно супроводжується діяннями, які приготував Ісус для своїх святих: любов до істини та **пророча істина**, а також свідчення про плоди, представлені в 1 Кор.13. Багато тих, хто дотримується суботи, не відповідаючи цим критеріям, покинуть її, коли з'явиться загроза смерті за її дотримання. Субота не передається у спадок, це Бог дає її обраному, як знак того, **що вона належить йому**. Згідно з Єз.20:12-20: « *Я також дав їм суботи Мої як знак між Мною та ними, щоб вони знали, що Я Господь, Який їх освячує.../...Святить суботи Мої, і щоб вони були знак між мною й між тобою, по якому пізнають, що Я Господь, Бог твій* . ». Не заперечуючи щойно сказаному, а навпаки, щоб підтвердити це, ми читаємо в 2 Тим.2:19: « *Однак тверда основа Бога стоїть, і ці слова є її печаткою : Господь знає тих, хто належить йому ; і: Хто кличе ім'я Господнє, нехай відступить від беззаконня.* »

Вірш 4: « *І почув я число позначених печаткою: сто сорок і чотири тисячі з усіх колін синів Ізраїля* » .

Апостол Павло продемонстрував у Рим.11 через образ, що навернені язичники прищеплені до кореня патріарха Авраама, яким себе вважають

євреї. Врятовані вірою, як і він, ці навернені язичники є духовним продовженням 12 колін Ізраїля. Тілесний Ізраїль, ознакою якого було обрізання, упав, переданий дияволу за відмову від Месії Ісуса. Християнська віра, яка впала у відступництво з 7 березня 321 року, також є духовним Ізраїлем, який упав після цієї дати. Тут Бог представляє нам автентичний духовний Ізраїль, благословенний ним з 1843 року. Він несе універсальну місію адвентизму сьомого дня. І вже названа цифра « 144 000 » заслуговує на пояснення. Це не можна сприймати буквально, оскільки порівнюючи нащадків Авраама з « небесними зірками », число здається надто малим. Для Бога-Творця цифри говорять стільки ж, скільки букви. Саме тоді ми повинні розуміти, що термін « число » у цьому вірші слід тлумачити не як числову величину, а як духовний код, який позначає релігійну поведінку, яку Бог благословляє та виділяє (яку він освячує). Таким чином, « 144 000 » пояснюється так: $144 = 12 \times 12$, а $12 = 7$, число Бога + 5, число людини = союз між Богом і людиною. Куб цього числа є символом досконалості, а його квадрат — його поверхні. Ці пропорції будуть пропорціями нового Єрусалиму, описаного в Одкр.21:16 у духовному кодексі. Термін « тисяча », який йде далі, символізує незліченну безліч. Насправді « 144 000 » означає безліч досконалих викуплених чоловіків, які уклали завіт з Богом. Ця згадка про племена Ізраїлю не повинна дивувати нас, тому що Бог не відмовився від свого проекту, незважаючи на послідовні невдачі його союзів з людьми. Єврейська модель, представлена після виходу з Єгипту, не безпідставно поширювалася на Христа. І завдяки своїй християнській істині та повазі до всіх своїх заповідей, зокрема до суботи, а також через його відновлені моральні, медичні та інші обряди, Бог знаходить у вірному дисидентському адвентизмі останніх днів модель Ізраїлю, що відповідає його ідеал. Додамо, що в тексті 4-ї ^{заповіді} Бог говорить про суботу своїм обранцям: « *Ти маєш шість днів, щоб зробити всю свою роботу ... а сьомий ^{день} ЯГВЕ, Бога твого* ». Виходить, що 6 24-годинних днів у сумі становлять 144 години. Отже, ми можемо зробити висновок, що 144 000 запечатаних вірно дотримуються цього божественного розпорядження. Їхнє життя перекреслене цією повагою до шести днів, дозволених для їхніх світських робіт. Але на 7-й ^{день} вони вшановують освячений предмет спочинку цієї заповіді. Духовний характер цього «адвентистського» Ізраїлю буде продемонстровано у віршах з 5 по 8, які йдуть далі. Наведені імена єврейських патріархів не належать до тих, хто створив тілесний Ізраїль. Ті, кого вибрав Бог, існують лише для того, щоб нести приховане повідомлення в виправдання свого походження. Як і назви « *семи зібрань* », назви « *дванадцяти колін* » несуть подвійне повідомлення. Найпростіший розкривається їх перекладом. Але найбагатший і найскладніший базується на деклараціях, зроблених кожною матір'ю, коли вона виправдовує дати ім'я своїй дитині.

Вірш 5: « *з коліна Юди дванадцять тисяч позначених печаткою; з коліна Рувимового дванадцять тисяч; з племені Гадового дванадцять тисяч; »*

Для кожного імені число « дванадцять тисяч запечатаних » означає: безліч людей, пов'язаних із Богом, запечатаних суботою.

Юда : Хвала YаНWéH; материнські слова Буття 29:35: « Я буду хвалити ЯГВЕ ».

Рубен : Побачити сина; материнські слова з Буття 29:32: « ЯГВЕ побачив моє приниження »

Гад : Щастя; материнські слова з Бут.30:11: « Яке щастя! »

Вірш 6: « з коліна Асира дванадцять тисяч; з племені Нефталимового дванадцять тисяч; з племені Манасії дванадцять тисяч; »

Для кожного імені число « дванадцять тисяч запечатаних » означає: безліч людей, пов'язаних із Богом, запечатаних суботою.

Ашер : Щасливий: материнські слова з Буття 30:13: « Який я щасливий! »

Нефталім : Боротьба: материнські слова з Буття 30:8: « Я боролася божественно проти своєї сестри і перемогла ».

Манасія : Забуття: батьківські слова з Буття 41:51: « Бог дав мені забути всі мої печалі ».

Вірш 7: « з коліна Симеона дванадцять тисяч; з коліна Левія дванадцять тисяч; для Іссахарового племені дванадцять тисяч; » Для кожного імені число « дванадцять тисяч запечатаних » означає: безліч людей, пов'язаних із Богом, запечатаних суботою.

Симеон : Слухайте: материнські слова з Буття 29:33: « ЯХВЕ почув, що мене не люблять ».

Левій : Додається: материнські слова з Буття 29:34: « На цей час мій чоловік прив'яжеться до мене ».

Іссахар : Зарплата: материнські слова з Буття 30:18: « Бог дав мені мою платню ».

Вірш 8: « з племені Завулонового дванадцять тисяч; з племені Йосипового дванадцять тисяч; з племені Веніяміна дванадцять тисяч запечатаних. »

Для кожного імені число « дванадцять тисяч запечатаних » означає: безліч людей, пов'язаних із Богом, запечатаних суботою.

Завулон : житло: материнські слова Буття 30:20: « Цього разу мій чоловік буде жити зі мною ».

Джозеф : Він видаляє (або додає): материнські слова з Буття 30:23-24: « Бог зняв мою ганьбу... / (... нехай ЯХВЕ додасть мені ще одного сина) »

Бенджамін : Син права: слова матері та батька з Буття 35:18: « І коли вона збиралася віддати дух, бо вмирала, вона дала йому ім'я Бен-Онї (Син мого горя), але батько назвав його Веніаміном (Син Правиці).

Ці 12 імен, а також слова матері та батька виражають досвід останнього зібрання адвентистів, обраних Богом; « Наречена готувала » для свого Нареченого Христа в Одкр.19:7. Під останнім представленим іменем « Веніамін » Бог пророкує остаточну ситуацію Свого Обраного, якому бунтівники загрожують смертю. Зміна імені, нав'язана батьком, Ізраїлем,

пророкує втручання Бога на користь Його обранців. Його славне повернення змінює ситуацію. Тих, хто мав померти, прославляють і беруть на небо, де вони приєднуються до Ісуса Христа, всемогутнього і славного Бога-Творця. Вираз «Сини правої» набуває повного пророчого значення: Права була Обраним, або останнім духовним Ізраїлем, і його синами, викупленими обраними, які його складають. Крім того, це вівці, поставлені праворуч від Господа (Мт.25:33).

Вірш 9: *« Після цього я побачив, аж ось велика кількість людей, яких ніхто не міг злічити, з усякого народу, і племені, і народу, і мови. Вони стояли перед престолом і перед Агнцем, одягнені в білі шати, і з пальмовими гілками в руках. »*

Цей « великий натовп, якого ніхто не міг злічити » підтверджує духовно закодовану символічну природу «чисел » «144 000» і «12 000», цитованих у попередніх віршах. Крім того, натяк на нащадків Авраама зроблений у виразі: *« ніхто не міг їх порахувати »*; а щодо « зірок небесних », які Бог показав йому, кажучи: *« такими будуть твої нащадки »*. Їхнє походження різноманітне, від кожної нації, кожного племені, кожного народу, кожної мови та кожної епохи. Однак тема цього розділу особливо спрямована на останнє послання адвентистів про дану Богом універсальність. Вони носять « білі шати », тому що вони були готові померти як мученики, будучи засудженими до смерті указом, оприлюдненим останніми бунтівниками згідно Одкр.13:15. « Пальми », які вони тримають у руках, символізують перемогу над табором грішників.

Вірш 10: *« І закричали вони гучним голосом, кажучи: Спасіння від нашого Бога, що сидить на престолі, і від Агнця. »*

Дія викликає контекст повернення у славі Ісуса Христа, паралельно з описом реакції повстанського табору, описаного в Одкр.6:15-16. Тут зауваження врятованих обранців абсолютно протилежні зауваженням повстанців. Повернення Христа не лякає їх, а тішить їх, заспокоює і рятує. Питання, поставлене повстанцями *« Хто може вижити? »* отримує тут свою відповідь: адвентисти, які залишилися вірними місії, довірених їм Богом, аж до кінця світу, ризикуючи життям, якщо це необхідно. Ця вірність ґрунтується на їхній прихильності до шанування святої суботи, освяченої Богом від заснування світу, і на їхній любові, виявленій до Його пророчого слова. Це тим більше, що тепер вони знають, що субота пророкує велику решту сьомого тисячоліття, у яку вони зможуть увійти, переможні після Ісуса Христа, отримавши вічне життя, обіцяне в Його ім'я.

Вірш 11: *« І всі ангели стояли навколо престолу, і старійшин, і чотирьох живих істот; і вони вклонилися ниць перед престолом, перед Богом ,*

Представлена нам сцена спонукає вхід у великий небесний спокій Бога. Ми знаходимо зображення з розділів 4 і 5, які стосуються цієї теми.

Вірш 12: *« кажучи: Амінь! Хвала, слава, мудрість, подяка, честь, сила і могутність Богові нашому на віки вічні. Амінь! »*

Щасливі цим прекрасним завершенням досвіду земного спасіння, ангели виражають свою радість і свою вдячність Богові доброти, який є

нашим Творцем, їхнім, нашим, тим, хто взяв ініціативу у спокутуванні гріхів обраних земних. , втілюючись у слабкість людської плоти, щоб зазнати жорстокої смерті, якої вимагає Його справедливості. Ці безліч невидимих очей стежили за кожним етапом цього плану спасіння і дивувалися піднесеному прояву Божої любові. Перше слово, яке вони кажуть, це « *Амінь!*» По правді кажучи! Це правда ! Бо Бог є Бог істини, Істинний. Друге слово — « *the хвала* », це була також перша назва 12 колін: « *Юда* » = Хвала. Третє слово « *the слава* », і Бог справедливо стурбований своєю славою, тому що він згадає про неї в Ап.14:7, щоб вимагати її, як унікальний Бог-творець, від тих, хто заявляв про його спасіння з 1843 року. Четверте слово - " *мудрість* " . Вивчення цього документа спрямоване на те, щоб його виявили всі його обрані посадовці. Ця божественна мудрість перевершує нашу уяву. Тонкість, ігри розуму, все там у божественному форматі. П'яте — « *подяка* ». Це релігійна форма подяки, яка здійснюється у *святих словах і справах*. У шостому класі приходиться «*честь*». *Це те, чим повстанці найбільше розчарували Бога. Вони ставилися до нього з презирством, кидаючи виклик його відкритій волі. Навпаки, виборні посадові особи віддавали йому, наскільки це було можливо, честь, яка йому законно належить. У сьомому і восьмому йдуть « влада і сила ».* Ці дві зв'язувальні речі були необхідні, щоб повалити земних тиранів, розтрощити зарозумілих бунтівників, поки вони ще правили землею. Без цієї *влади і сили* останні обрані померли б, як багато інших мучеників християнської ери.

Стих 13: « *І відповів один зі старців і сказав мені: «Ці, що зодягнені в білі шати, хто вони і звідки прийшли?»* »

Поставлене запитання має на меті розкрити нам особливість символу « *білої одежі* » по відношенню до « *білого* » одягу Одкр.3:4 і « *тонкого вісону* », який в Одкр.19:8 означає « *праведні діла святих* » останнього часу « *підготовлена наречена* » будь, вірний адвентизм останнього часу готовий до свого захоплення на небо.

Вірш 14: « *Я сказав йому: Мій пане, ти це знаєш. І він сказав мені: Це ті, що прийшли від великої скорботи; вони випрали свої шати та вибілили їх у крові ягняти.* »

« *білі мантії* », які носять певні люди похилого віку, Жан насправді може сподіватися на відповідь від одного з них. І приходиться очікувана відповідь: « *Це ті, хто прийшов від великого горя* », тобто обрані, жертви і мученики релігійних воєн і атеїзму, як це відкриває нам « *5-та печать* », в Одкр.6:9 до 11: « *Кожному з них була дана біла одежа; і їм було наказано залишитися у спокої ще деякий час, доки число їхніх товаришів по службі та їхніх братів, які мали бути вбиті, як і вони, не виповниться.* » У Одкр.2:22 « *велика скорбота* » означає вбивство французького атеїстичного революційного режиму, яке було здійснене між 1793 і 1794 роками. На підтвердження в Одкр.11:13 ми читаємо: « *... сім тисяч чоловік було вбито в цьому землетрусі* »; « *Сім* » для релігійних і « *тисяча* » для багатьох. Французька революція схожа на землетрус, який також вбиває слуг Божих. Але ця « *велика скорбота* » була лише першою формою цього досягнення. Його друга форма буде досягнута « *6-ю трубою* » Rev.9, тонкість

редагування в Rev.11 розкриє цей факт. Безліч невірних християн буде вбито під час Третьої світової війни, що символізує та підтверджує « б-та сурма ». Але з 1843 року Бог обирає обраних, яких Він освячує, а останні, яких Він виділяє, є надто цінними в Його очах, щоб бути знищеними. Він готує їх до останнього свідчення історії земного спасіння; свідчення вірності, яке вони нададуть йому, залишаючись вірними його сьомому дню суботи, навіть коли табір повстанців їм загрожуватиме смертю. Це остаточне випробування Божого плану розкривається у посланні, переданому до « Філадельфії » в Одкр.3:10 і Одкр.13:15 (указ про смерть). Для Бога намір вартий дії, і в тій мірі, в якій, піддані випробуванню, вони приймають ризик смерті, Він прирівнює їх до групи мучеників і, таким чином, приписує справжнім мученикам «білої одежі» . Вони unikнуть смерті лише завдяки рятівному втручання Ісуса Христа. У цьому останньому випробуванні, після другої « великої скорботи », завдяки свідченням своєї вірності вони, у свою чергу, « випереть свої шати та вибілять їх у крові ягняти », залишаючись вірними до кінця. їм будуть погрожувати. Наприкінці цього останнього випробування віри число тих, хто таким чином мав померти як мученики, буде повним, і смертний « спокій » *святих-мучеників « п'ятої печаті »* завершиться їхнім воскресінням. Починаючи з 1843 року і особливо з 1994 року, робота освячення, розпочата Богом, робить її марною, а смерть правдивих обранців, які залишалися живими та вірними до години свого повернення, і закінчення часу благодаті, що йому передує, робить її ще більшою. марний.

Вірш 15: « *Тому вони перед престолом Бога, і служать Йому день і ніч у храмі Його. Той, Хто сидить на престолі, розкине над ними свій намет;* »

Ми розуміємо, що для Бога цей тип обраних представляє особливо високу еліту. Він віддасть йому особливі почесті. У цьому вірші Дух використовує два часи відмінювання, теперішній і майбутній. Дієслова, сполучені в теперішньому часі « *вони є* » і « *служать йому* », виявляють безперервність їхньої поведінки в їх тілі з плоті, яке є храмом Бога, який живе в них. І ця дія буде продовжена на небі після їх захоплення Ісусом Христом. У майбутньому Бог дає відповідь на їхню вірність: « *Той, хто на престолі, розкине над ними свій намет* » навіки.

Вірш 16: « *Вони більше не будуть голодувати, ані спраглити, ані сонце їх не вразить, ані ніяка спека.* »

Ці слова означають для обраних адвентистів кінця, що вони були « *гоłodними* », оскільки їх позбавили їжі, і « *спраглими* », тому що їхні мучителі та тюремники позбавили їх води. « *Сонячний вогонь* », « *жар* » якого посилюється під час четвертої з останніх семи Божих кар, спалить їх і спричинить страждання. Але це також був вогонь багатьох папської інквізиції, інший вид « *жару* », який мученики « *п'ятої печатки* » споживали або катували. Слово « *жар* » також стосується вогню звичайної та атомної зброї, що використовується в контексті шостої *сурми* . Ті, хто переживе цей останній конфлікт, пройдуть крізь вогонь. Ці речі більше ніколи не повторяться у вічному житті, куди увійдуть лише обрані.

Вірш 17: « *Бо Агнець, що серед престолу, пастиме їх і водитиме їх до джерел вод життя, і Бог зitre кожну сльозу з їхніх очей.* »

« *Агнець* » насправді також є Добрим Пастирем, який пастиме своїх улюблених овець. Його божественність знову підтверджується тут його положенням « *посередині престолу* ». Його божественна сила веде його обранців « *до джерел вод життя* », символічного образу вічного життя. І орієнтуючись на остаточний контекст, у якому після повернення його останні обранці будуть заплакані, він « *вitre кожну сльозу з їхніх очей* ». Але сльози також були частиною всіх його обранців, яких погано поводили та переслідували протягом усієї історії християнської ери, часто до останнього подиху.

Примітка : незважаючи на оманливу видимість, спостережувану в наш час 2020, коли правдива віра, здається, зникла, Бог пророкує навернення та спасіння «багатьох», які походять з усіх расових, етнічних та мовних джерел землі. Це справжній привілей, який він надає своїм обраним посадовцям знати, що, згідно з Одкр. 9:5-10, час розуміння та загального релігійного миру було запрограмовано ним лише на «150» років (або п'ять пророчих) . місяців) між 1844 і 1994 роками. Цей відмінний критерій істинного обраного цитується Духом у його посланні Одкр.17:8: « *Звір, якого ти бачив, був, і його вже немає. Вона повинна піднятися з безодні і піти на загибель. І ті, що живуть на землі, **чий імена не були записані в книзі життя від заснування світу, дивуватимуться**, коли побачать звіра , бо він був і його вже немає, і що він знову з'явиться.* » **Справді обрані не будуть здивовані**, коли побачать, що те, що Бог сповістив їм через своє пророче слово, збувається.

Об’явлення 8: Перші чотири сурми **Перші чотири кари Божі**

Стих 1: « Коли Він відкрив сьому печать, настала тиша на небі близько півгодини. »

Відкриття « сьомої печатки » є надзвичайно важливим, оскільки воно дозволяє повністю відкрити книгу Одкровення, « запечатану сімома печатками » згідно Одкр.5:1. Тиша, яка позначає це відкриття, надає дії виняткової урочистості. Воно має два виправдання. Перша — це ідея розриву відносин між небом і землею, спричинена відмовою від суботи 7 березня 321 року. Друга пояснюється так: вірою я ототожнюю цю «сьому печать» із « печать Бога Живого » розділу 7, який позначає, на мою думку, святу суботу, освячену Богом від заснування світу. Він нагадав про його важливість, зробивши його предметом четвертої з десяти своїх заповідей. І там я знайшов докази, які показують його надзвичайну важливість для Бога, нашого величного Творця. Але вже в розповіді Буття я помітив, що сьомий день був представлений окремо в розділі 2. Перші шість днів розглядаються в розділі 1. Крім того, сьомий день не закритий, як попередні, формулою « був вечір і ранок ». Ця особливість виправдовується його пророчою роллю в сьомому тисячолітті Божого спасительного проекту. Поміщене під знаком

вічності обраних, відкуплених кров'ю Ісуса Христа, сьоме тисячоліття саме по собі є безкінечним днем. На підтвердження цих речей, у своєму представленні в єврейській Біблії, Торі, текст четвертої заповіді відділений від інших і передує знаку, який вимагає часу шанобливого мовчання. Цей знак є літерою «Pé» з івриту, і, таким чином, ізольований, позначаючи розрив у тексті, він отримав назву «pétuhot». Таким чином, суботній відпочинок сьомого дня має всі підстави для того, щоб бути позначеним Богом особливим чином. З весни 1843 року це спричинило втрату традиційної протестантської віри, спадкоємця католицької «неділі». І після того самого випробування, але восени 1844 року, це знову стало знаком приналежності до Бога, який Єзе.20:12-20 дає йому: «Я також дав їм свої суботи як знак між мною та ними, щоб це вони можуть знати, що Я є ЯГВЕ, який освячує їх.../...Освячай мої суботи, і щоб вони були знаком між мною і тобою, за яким можна буде знати, що я є ЯХВЕГ, ваш Бог. » Лише через нього обраний може увійти в таємницю Бога і відкрити точну програму його відкритого проекту.

Тим не менш, у розділі 8 Бог викликає послідовності проклять. Це спонукає мене поглянути на істину суботи з точки зору прокляття, яке її відмова християнами від 7 березня 321 року породила в кайданах протягом християнської ери. Це також підтверджує наступний вірш, пов'язуючи тему суботи з « сімома сурмами », символами «семи божественних кар», які вразять християнську невірність 7 березня 321 року.

Стих 2: « *І я побачив сім ангелів, що стояли перед Богом, і дано їм сім сурем. »*

Перший із привілеїв, отриманих завдяки освяченню сьомого дня суботи, який сам освячений Богом, полягає в тому, щоб зрозуміти значення, яке він надає темі «семи сурем ». За формою підходу ця тема повністю розкриває інтелект обранця. Тому що це надає докази звинувачень у « гріху », цитованих у Дан.8:12 проти християнського зібрання Богом. Дійсно, ці «сім кар» не були б накладені Богом, якби цього гріха не існувало. Крім того, у світлі Левіт 26, ці покарання виправдовуються ненавистю до його заповідей. У Старому Завіті Бог уже прийняв той самий принцип, щоб покарати беззаконня невірного та зіпсованого тілесного Ізраїлю. Бог-творець і законодавець, який не змінюється, дає нам чудовий доказ цього. Обидва завіти підлягають однаковим вимогам покори та вірності.

Доступ до теми « *труб* » дозволить продемонструвати послідовне засудження всіх християнських релігій: католицької, православної, протестантської з 1843 р., а також адвентистів з 1994 р. Це також розкриває загальне покарання «шостої сурми», яка буде зібрати їх разом до закінчення випробувального терміну. Таким чином ми можемо оцінити його важливість. « *Сьома сурма* », пов'язана з поверненням Христа, прямою дією Бога, розглядатиметься окремо, як і субота, у розділі 11, потім вона буде широко розвинена в розділах 18 і 19.

За останні 17 століть, починаючи з 321, а точніше 1709 років, 1522 роки були відзначені прокляттями, спричиненими порушенням суботи, аж до її відновлення, запланованого на 1843 рік указом Дан.8:14. І від дати

свого відновлення до повернення Ісуса Христа в 2030 році субота пропонувала своє благословення лише 187 років. Таким чином, субота довше приносила шкоду невірним людям, ніж користь вірним обраним. Прокляття перемагає, тому ця тема має своє місце в цьому розділі 8, який представляє божественні прокляття.

Стих 3: « *І прийшов інший ангел, і став на жертівнику, маючи золоту кадильницю; і вони дали йому багато ладану, щоб він міг принести його з молитвами всіх святих на золотому жертівнику, що перед престолом.* »

У Даниїла 8:13, згадавши « *спустошливий гріх* », святі у видінні згадали про « *вічне* », яке стосувалося « *непереданого* » небесного « *священства* » Ісуса Христа, згідно з Євр.7:23. На землі, починаючи з 538 року, папський режим забрав його згідно з Дан.8:11. У 1843 році примирення з Ісусом Христом вимагало його відновлення. Це мета теми, яку ми розглядаємо у цьому вірші 3, який відкриває небеса і показує нам Ісуса Христа в його символічній ролі небесного первосвященника, який заступається за гріхи своїх вибраних і лише за них. Майте на увазі, що на землі, між 538 і 1843 роками, ця сцена і ця роль пародіюються та узурпуються діяльністю римсько-католицьких пап, які змінюють один одного з часом, постійно розчаровуючи Бога в його законному вищому суверенному праві.

Оскільки вона представлена в цьому розділі 8 і оскільки вона припинилася одночасно з відмовою від суботи, ця тема заступництва Ісуса Христа також представлена нам під аспектом прокляття припинення цього заступництва для християн безліч непритомних жертв язичницького римського «дня сонця»; це навіть і особливо після його оманливої та спокусливої зміни назви: «неділя»: день Господній. Так, але від якого пана? на жаль! Той, що внизу.

Стих 4: « *Дим кадила піднявся з молитвами святих від руки ангела перед Богом.* »

« *Пахоці* », які супроводжують « *молитви святих* », символізують приємний запах жертви Ісуса Христа. Саме Його прояв любові та вірності робить молитви Його обраних прийнятними для Його божественного суду. Ми повинні відзначити в цьому вірші важливість асоціації слів « *дим* » і « *молитви святих* ». Ця деталь буде використана в Одкр.9:2 для позначення молитов лжепротестантських християн, оскільки нова ситуація встановилася в 1843 році.

У цьому вірші Бог згадує про ситуацію, яка склалася між апостольським часом і проклятою датою 7 березня 321 року. Перед відмовою від суботи Ісус прийняв молитви обраних і заступився за них у своє ім'я. Це навчальний образ, який означає, що вертикальні стосунки між Богом і Його обраними зберігаються. Так буде, доки вони свідчать про вірність Його особі та Його вченню істини, аж до 321 року. У 1843 році священство Ісуса відновить *всю* свою благословенну діяльність на користь обраних адвентистських святих. Однак між 321 і 1843 роками реформатори скористалися його помилуванням, наприклад тіатирської *ери* .

Стих 5: « *І взяв ангел кадильницю, і наповнив її вогнем із жертівника, і кинув на землю. І сталися голоси, і грім, і блискавка, і землетрус.* »

Описана дія є явно насильницькою. Це Ісус Христос наприкінці свого заступницького служіння, коли настане час кінця часу благодаті. Роль «*вівтаря*» закінчується, і «*вогонь*», образ спокутної смерті Ісуса Христа, «*скидається на землю*», вимагаючи покарання від тих, хто його недооцінював, а для деяких і зневажав. Кінець світу, позначений прямим втручанням Бога, згадується тут ключовою формулою, розкритою в Одкр.4:5 і Вих.19:16. Огляд християнської ери закінчується цим «адвентистським» приходом Ісуса Христа.

Як і у випадку з суботою, тема небесного заступництва Ісуса Христа представлена в аспекті прокляття її суду між 321 і 1843 роками. Святі, які сумніваються щодо Духа, у Дан.8:13, мали вагомні причини для цього. Бажаючи знати час, коли «*вічне*» священство перейме Ісус Христос.

Примітка : не ставлячи під сумнів попереднє тлумачення, друге пояснення має сенс. У цій другій інтерпретації кінець теми заступництва Ісуса Христа можна пов'язати з датою 7 березня 321 року, моментом, коли відмова християн від суботи призвела до того, що Бог увійшов у гнів, який спокутував західний Християнство за допомогою «*семи сурм*», які походять із наступного вірша 6. Це подвійне пояснення є ще більш виправданим, оскільки відмова від суботи матиме наслідки аж до кінця світу, у 2030 році, у році, коли Своїм славним видимим поверненням Ісус Христос назавжди усуне римський папський режим і його останнього американця. Підтримка протестантів, їхні фальшиві претензії служити йому та представляти його. Потім Ісус відновить свій титул «*Глави*» Церкви, узурпований папством. Дійсно, на відміну від вірних обранців, грішні невірні християни ігноруватимуть указ Дан.8:14 та його наслідки до кінця світу; що виправдовує їхній жах, коли Ісус повертається згідно з вченням Одкр.6:15-16. До 2030 року перші шість «*сурм*» будуть виконані між 321 і 2029 роками. «*Шостою сурмою*», останнім попередженням перед остаточним винищенням, Бог дуже суворо карає непокірних християн. Після цього шостого покарання він організує умови для останнього універсального випробування віри, і в цьому контексті явлене світло буде проголошено та відоме всім, хто виживе. Перед обличчям доведеної істини обрані та занепалі тоді, за своїм вільним вибором, просунуться перед обличчям загрози смерті до своєї остаточної долі, якою буде: вічне життя для обраних, остаточна й абсолютна смерть для полеглих..

Стих 6: « *І сім ангелів, що мали сім сурем, приготувалися сурмити.* »

З цього вірша Дух пропонує нам новий огляд християнської ери, беручи за тему «*сім сурем*», тобто «сім послідовних покарань», розподілених протягом християнської ери, починаючи з 7 березня 321 року, коли «*гріх*» було офіційно та **цивільно** встановлено. Пригадую, що в пролозі Одкровення 1 «*голос*» Христа вже порівнюється зі звуком «сурма». Цей інструмент, який використовується для попередження людей в Ізраїлі, несе в собі повне значення одкровення Апокаліпсису. Попередження попереджає про пастки, розставлені ворогом.

Куплет 7: « *Перший дзвінок. І був град і вогонь, змішані з кров'ю, що були кинуті на землю; і третя частина землі згоріла, і третина дерев згоріла, і всяка зелень згоріла.* »

Перше покарання: воно було здійснене між 321 і 538 роками, різними вторгненнями до Римської імперії так званих «варварських» народів. Я особливо пам'ятаю народ «гунів», лідер якого Аттіла справедливо казав, що він був «бичем Божим». Лихо, яке підпалило частину Європи; північна Галлія, північна Італія та Паннонія (Хорватія та західна Угорщина). Його девізом було: «О, який знаменитий!» «Де мій кінь проходить, там трава не росте». Його дії ідеально підсумовані у цьому вірші 7; нічого не пропало, все є. « *Град* » — символ спустошення посівів, а « *вогонь* » — символ знищення витратних матеріалів. І, звісно, « *пролита на землі кров* » є символом насильницьких вбивств людських життів. Дієслово « *кинутий* » вказує на гнів Бога-творця, законодавця і спасителя, який надихає і керує діями після «кидання вогню з жертovníка» у вірші 5.

Водночас у Лев.26:14-17 ми читаємо: « *Але якщо ти не послухаєш Мене і не виконаєш усіх цих заповідей, якщо ти погордиш Моїми постановами, і якщо душа твоя буде гидувати судами Моїми, то ти не виконуєш усіх моїх заповідей і порушуєш мій заповіт, то я зроблю тобі це. Я пошлю на вас жах, жах і лихоманку, від яких ваші очі в'януть і ваша душа страждатиме. і даремно сіятимеш зерно своє: пожеруть його вороги твої. Я зверну обличчя Своє проти тебе, і будеш розбитий перед своїми ворогами; ті, хто тебе ненавидить, пануватимуть над тобою, і ти втечеш без переслідування.* »

Куплет 8: « *Дзвінок другий. І було кинуте в море щось на зразок великої гори, що палала вогнем; і третина моря стала кров'ю,* »

Друге покарання: ключ до цих образів міститься в Єремії 51:24-25: « *Я відплачу Вавилону та всім мешканцям Халдеї за все зло, яке вони заподіяли Сіону перед вашими очима, говорить ЯHВéH. Ось Я проти тебе, о горо погібелі, говорить Господь, ти, що знищила всю землю! Я простягну на тебе Свою руку, скину тебе зі скель і зроблю тебе горою вогню.* » Саме у цьому вірші 8 Дух згадує про римський папський режим під його символічною назвою « *Вавилон* », яка з'являтиметься у формі « *Вавилон велике* » в Одкр.14:8, 17:5 і 18:2. «Вогонь» прилипає до її особистості, викликаючи те, що поглине її після повернення Христа та останнього суду, а також те, що вона використовує, щоб розпалити ненавистю тих, хто її схвалює та підтримує: європейських монархів та їхні католицькі народи. Тут, як і в Даниїла, « *море* » представляє людство, пов'язане з пророчим покриттям; людство анонімних народів, які, по суті, залишалися язичниками, незважаючи на явне християнське навернення. Першим наслідком встановлення папського режиму в 538 році був напад на людей з метою повернути їх за допомогою збройної військової сили. Слово « *гора* » означає потужну географічну складність. Це той, який підходить для визначення папського режиму, який, як ворог Бога, проте збуджений Його божественною волею; це для того, щоб посилити релігійне життя невірних християн, що призводить до переслідувань, страждань і смерті серед них і за

межами людей різних релігій. Обов'язкова релігія є новинкою через порушення святої Божої суботи. Ми завдячуємо йому непотрібними вбивствами примусового навернення, здійсненими Карлом Великим, і наказами хрестових походів, спрямованих проти мусульманських народів, розпочатих папою Урбаном II; усе, що було пророковано в цій « *другій сурмі* ».

Вірш 9: « *І померла третина створінь, що були в морі, що мали життя, і третина кораблів загинула* » .

Наслідки універсальні і триватимуть до кінця світу. Слова « *море* » та « *кораблі* » знайдуть своє значення у зіткненнях з мусульманами Середземного моря, а також з африканськими та південноамериканськими народами, де нав'язана завойовницька католицька віра призведе до жахливих вбивств корінного населення.

У той же час ми читаємо в Лев.26:18 до 20: « *Якщо, незважаючи на це, ви не послухаєтеся мене, я покараю вас у сім разів більше за ваші гріхи. Я зламаю гордість вашої сили, зроблю ваше небо, як залізо, а вашу землю, як мідь. Марно вичерпаться сили ваші, земля ваша не дасть плоду свого, і дерева на землі не дадуть плоду свого.* » У цьому вірші Бог проголошує релігійне загартування, яке в християнську еру завершилося переходом Риму від язичництва до папства. Звернемо увагу на те, що з нагоди цієї зміни римське панування залишило «Капітолій», щоб встановити папство в Латеранському палаці, розташованому саме на «Целію», тобто на небі. Жорстокий папський режим підтверджує пророковане релігійне загартування. Плід християнської віри змінюється. Лагідність Христа змінюється агресією та жорстокістю; і вірність істині перетворюється на невірність і запал до релігійної брехні.

Куплет 10: « *Третій дзвінок. І впала з неба велика зірка, що палала, як смолоскип; і впала вона на третину річок і на джерела вод.* »

Третє покарання : породжене зло посилюється і досягає свого піку наприкінці Середньовіччя. Розвиток механічного друку сприяв виданню Біблії. Читаючи її, обрані посадовці відкривають істини, яких вона навчає. Таким чином вона виправдовує роль « *двох свідків* », яких Бог дає їй в Одкр. 11:3: « *Я дам моїм двом свідкам владу пророкувати, зодягнені у веретище, на тисячу двісті шістьдесят днів .* » Віддаючи перевагу власним релігійним догмам, католицька віра покладається лише на Біблію, щоб виправдати імена святих, яких вона змушує обожнювати своїх підданих. Тому що володіння Біблією засуджується нею і піддає власника тортурам і смерті. Саме відкриття біблійної істини виправдовує образ, поданий у цьому вірші: « *І впала з неба велика зірка, що палала, як смолоскип* ». Вогонь все ще прилипає до образу Риму, який цього разу символізує « *велика вогняна зірка* », як « *велика палаюча гора* ». Слово « *зірка* » розкриває його вимогу « *освітлювати землю* » релігійно згідно з Буттям 1:15; і це в ім'я Ісуса Христа, про якого вона стверджує, що він є образом справжнього « *смолоскипа* », носія світла, з яким його порівнюють в Ап.21:23. Вона все ще така ж « *велика* », як і на початку, але її переслідуючий вогонь посилюється, переходячи

від стану « палання » до стану « палання ». Пояснення просте, засуджене Біблією, її гнів тим більший, що вона змушена відкрито виступити проти Божих обранців. Що, згідно з Одкр. 12:15-16, змушує його перейти від стратегії хитрого та оманливого « змія » до стратегії відкритого переслідування « дракона ». Його ворогами є не лише мирні та слухняні обранці Бога, перед ним також і передусім фальшивий протестантизм, більш політичний, ніж релігійний, тому що він ігнорує накази Ісуса Христа та береться за зброю, він убиває та різанини стільки ж, скільки в католицькому таборі. « Третина річок », тобто частина населення християнської Європи, зазнала католицької агресії, як і « джерела вод ». Зразком цих джерел води є сам Бог, згідно з Єр.2:13: « Мій народ подвійний гріх вчинив: Мене, джерело живої води, покинули, щоб копати собі водозбори, розбиті водозбори, які не затримують воду. » У цьому вірші у множині Дух позначає « джерела вод » обраних, створених за образом Бога. Івана 7:38 підтверджує, кажучи: « Хто вірує в Мене, з нього потечуть ріки води живої, як сказано в Писанні. » Цей вислів також вказує на практику хрещення дітей, які від народження, без попередньої консультації, отримують релігійний ярлик, який робить їх суб'єктами невибраної релігійної справи. Коли вони виростуть, вони одного разу візьмуть до рук зброю і вбиватимуть супротивників, тому що їх релігійний етикет вимагає від них цього. Біблія засуджує цей принцип, оскільки стверджує: « Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не увірує, буде засуджений » (Марка 16:16).

Стих 11: « Ім'я цієї зірки – Полин; І третина води перетворилася на полин, і багато людей повмирало біля води, бо вона стала гіркою. »

На противагу чистій воді, яка втамовує спрагу, якою є Біблія, писане слово Боже, католицьке вчення порівнюється з « полином », гірким, токсичним і навіть смертоносним напоєм; це виправдано, оскільки кінцевим результатом цього вчення буде вогонь « другої смерті Страшного суду ». Частина, « третина » людей, трансформується отриманим католицьким або лжепротестантським вченням. « Води » — це і люди, і біблійне вчення. У 16 столітті озброєні групи протестантів зловживали Біблією та її вченням, і, як показано в цьому вірші, людей убивали чоловіки та фальшиві релігійні вчення. Це тому, що люди та релігійні вчення стали гіркими. Проголошуючи, що « вода стала гіркою », Бог дає відповідь на звинувачення в « підозрі в ревнощах », яке залишилося невирішеним з Одкр.6:6 у 3-й печатці . Він підтверджує, коли його письмове слово це робить, звинувачення в перелюбі, яке він висуває проти Асамблеї з 7 березня 321 року, що передувало часу офіційної перелюбу, релігійно названого Пергамом в Ап. 2:12 за 538 рік.

У той же час ми читаємо в Лев.26:21-22: « Якщо ти противишся Мені і не будеш слухати Мене, Я вдарю тебе семикратно більше за твої гріхи. Я пошлю на вас польових звірів, які позбавлять вас ваших дітей, які винищать вашу худобу та зведуть вас до небагатюх; і твої стежки пустіють. » Паралельне вивчення Лев.26 і 3-ї труби Об'явлення показує суд, який Бог здійснює на початку епохи Реформації. Його справжні обранці залишаються миролюбними та змиреними, приймаючи смерть чи полон як справжні

мученики. Але крім їхнього піднесеного прикладу, він бачить лише жорстоких « звірів », які протистоять один одному, найчастіше, з особистою гордості, і які вбивають людей із лютістю хижих диких тварин. Ця ідея набуде форми в Одрк.13:1 і 11. Це кульмінація часу, коли, у нормі страждань, Обраного ведуть « у пустелю » (= випробування) в Одрк.12:6 - 14 із написаним біблійним « двома свідками » Бога з Одрк.11:3. Нетерпиме правління папства, якому пророчили 1260 років, прийде кінець.

Куплет 12: « Четвертий дзвінок. І була вбита третина сонця, і третина місяця, і третина зірок, так що третина потемніла, і день втратив третину свого світла, і ніч так само. »

Четверте покарання : Дух тут зображує « велике горе », оголошене в Одрк.2:22. У символах воно відкриває нам свої наслідки: частково вражається « сонце », символ світла Бога. Також частково був вражений « місяць », символ релігійного табору темряви, який стосувався в 1793 році лицемірних католиків і протестантів. Під символом « зірки » окремо вирізняється також частина християн, покликаних *просвітити землю* . Хто може таким чином запалити правдиве і фальшиве християнське релігійне світло? Відповідь: ідеологія атеїзму вважалася великим світилом часу. Його світло затьмарює всі інші. Письменників, які пишуть книги на цю тему, високо цінують і самі називають «просвітителями», як-от Вольтер і Монтеск'є. Однак це світло ланцюгом знищує, спершу, людські життя, проливаючи потоки крові. Після голови короля Людовіка XVI і голови його дружини Марії-Антуанетти під гільйотину революціонерів по черзі потрапили практикуючі католики і протестанти. Цей акт божественної справедливості не виправдовує атеїзм; але мета виправдовує засоби, і Бог може повалити тиранів, лише протиставивши їм вищу, могутнішу та сильнішу тиранію. « Сила і міць » є Господніми в Одрк.7:12.

У той же час, ми читаємо в Лев.26:23 до 25: « Якщо ці покарання не виправлять вас і якщо ви противитесь мені, то я також буду противитися вам і вдарю вас сім разів більше за ваші гріхи. **Я наведу на тебе меч, який помститься за Мій заповіт** ; Коли ви зберетеся разом у своїх містах, Я пошлю на вас мор, і ви будете віддані в руки ворога. ". « Меч, який помститься за мій союз » — це справді роль, яку Бог дав французькому національному атеїстичному режиму, доставляючи йому голови, винні в духовному перелюбі, вчиненому проти нього. Подібно до чуми вірша, цей атеїстичний режим започаткував принцип масової страти, так що вчорашні кати стали завтрашніми жертвами. Згідно з цим принципом, цей пекельний режим мав намір поглинути все людство смертю. Ось чому Бог дасть йому ім'я « безодня », « звір, що виходить із безодні », в Одрк. 11:7, де він розвиває свою тему. Це тому, що в Буття 1:2 ця назва позначає землю без життя, без форми, хаотичну і яку в довгостроковій перспективі відтворить систематичне знищення, здійснене атеїстичним режимом. Як приклад, ми знаходимо долю католицької та монархічної Вандеї, яку революціонери перейменували на «Помста», чиїм планом було зроби її спустошеною та незаселеною землею.

Стих 13: « *І я поглянув, і почув орла, що летів посеред неба, і говорив гучним голосом: Горе, горе, горе тим, що живуть на землі, через інші звуки сурм трьох ангелів. який дзвонить!* »

Французька революція мала вбивчі наслідки, але вона досягла мети, бажаної Богом. Це поклало край релігійній тиранії, а після неї запанувала толерантність. Це момент, коли, згідно з Одкр.13:3, *католицький «морський звір»* був « *смертельно поранений, але зцілений* » через могутню владу *наполеонівського «орла»*, представленого в цьому вірші, який реабілітував його через його Конкордат. «... *орел, що летить посеред неба* » символізує апогей панування імператора Наполеона ¹. Він поширив своє панування над усіма європейськими народами і зазнав поразки проти Росії. Цей вибір дає нам велику точність у датуванні подій, тому пропонується період з 1800 по 1814 рік. Величезні наслідки цього правління є надійним орієнтиром, який, таким чином, виправдовує прихід у ключову дату Даниїла 8:14, 1843. Цей важливий режим в історії країни Франції стає, для Бога, носієм жахливого оголошення, оскільки після нього вселенська християнська віра увійде в час, коли її вразить Бог трьома великими « *нещастя* ». Повторюється тричі, йдеться про досконалість « *нещастя* »; це тому, що на початку 1843 року, як вчить Ап. 3:2, Бог вимагає від християн, які стверджують, що спасіння Ісуса Христа, щоб вони нарешті завершили Реформацію, розпочату з 1170 року, дати, коли П'єр Вальдо повністю відновив біблійну істину, і вони створили « *ідеальні роботи* »; ця досконалість вимагається в Одкр.3:2 і указом Даниїла 8:14. Наслідки його введення в дію проявляються тут у вигляді трьох основних « *нещастей* », які ми тепер вивчимо окремо. Я хотів би знову зазначити, що те, що робить цей період релігійного миру, як це не парадоксально, великим « *нещастям* », є спадок французького національного атеїзму, який пронизує і буде пронизувати уми західних людей до кінця світу. Це не допоможе їм здійснити реформи, яких вимагає Бог з 1843 року. Але вже « *шоста печать* » Одкр.6:13 проілюструвала перше з цих « *нещастей* » зображенням « *падаючих зірок* » у порівнянні з « *зелені фіги* », отже, не прийнявши повного духовного дозрівання, якого вимагає Бог з 1843 року. А небесний знак Божого попередження було дано 13 листопада 1833 року паралельно запропонованому часу оголошення великої трійки « *нещастя* » вивченого вірша.

У своєму одкровенні Дух згадує вислів « *мешканці землі* », щоб позначити людей, на яких спрямована велика трійка. *пророкували «нещастя»*. Будучи відрізними від Бога та відокремленими невірою та гріхом, Дух з'єднує їх із « *землею* ». Навпаки, Ісус називає своїх справжніх вірних обранців виразом « *громадяни небесного царства* »; їхньою батьківщиною є не « *земля* », а « *небо* », де Ісус « *приготував місце* » для них згідно з Івана 14:2-3. Отже, кожного разу, коли цей вислів « *мешканці землі* » цитується в Апокаліпсисі, це стосується бунтівного людства, відділеного від Бога в Ісусі Христі.

Об'явлення 9: 5-та і 6-та сурми
« Перше » і « друге велике нещастя »

5 -та сурма : « ^{перше} велике горе »
для протестантів (1843) і адвентистів (1994)

Примітка : у першому читанні ця тема « 5-ї сурми » представляє в символічних образах вирок, який Бог виконує над протестантськими релігіями, які впали в опалу з весни 1843 року. Але вона приносить додаткові вчення, які підтверджують пророчі оголошення, дані до ^{наша} адвентистка сьомого дня, місіс Еллен Гулд Уайт, яку Ісус обрав своїм посланцем. Його пророча діяльність особливо висвітлила час останнього остаточного випробування віри; його прогнози будуть підтвержені в цьому повідомленні. Але наша сестра не знала, що Бог запланував третє очікування адвентистів, щоб випробувати саму церкву адвентистів сьомого дня. Звичайно, це третє очікування не набуло публічного розвитку двох попередніх, але масштаб нових відкритих істин, пов'язаних із ним, компенсує цю очевидну слабкість. Ось чому, будучи випробуваним Ісусом Христом між 1983 і 1991 роками у Валанс-сюр-Рон, Франція, і на Маврикії, після того як він відкинув його останні пророчі світла, офіційне інституційне вчення адвентизму було «вирвано» Спасителем душ у 1994, дата, побудована з використанням пророчих « *п'яти місяців* » у віршах 5 і 10 цього розділу 9. Ось чому, у другому читанні, цей мальовничий суд,

винесений Господом проти різних аспектів протестантської віри, стосується інституційний адвентизм сьомого дня впав у відступництво, у свою чергу, через відмову від божественного пророчого світла; це, незважаючи на застереження, надані Еллен Г. Уайт у розділі «відмова від світла» її книги, адресованої адвентистським вчителям «Свангельське служіння». У 1995 році офіційний союз адвентизму з протестантизмом підтвердив справедливий суд, пророкований Богом. Зверніть увагу на той факт, що обидва падіння мають ту саму причину: відкидання та презирство до пророчого слова, запропонованого Богом, слугою, якого він вибрав для цього завдання.

«*Нещастя*» — це година зла, підбурювачем і натхненником якого є сатана, ворог Ісуса та його обраних святих. Дух відкриє нам в образах, ким стає учень Ісуса Христа, коли він відкидає його, щоб віддати його дияволу; що тоді становить справді велике «*нещастя*».

Куплет 1: «*Пролунав п'ятий дзвінок. І я побачив зірку, яка впала з неба на землю. Йому дали ключ від безодні*,

«*П'яте*», але велике застереження адресоване обранцям Христа, відділеним з 1844 року. «*Зірка, що впала з неба*», не є «*зіркою*». *Абсент* «з попереднього розділу, який не «*потрапив*», «*на там земля*», але «*на ТНЕ річки І ТНЕ джерела вод*». Це епоха «*Сарди*», де Ісус згадує, що «*тримає сім зірок у своїх руках*». За свої «*діла*», оголошені «*недосконаліми*», Ісус скинув «*зірку*» протестантського посланця на землю.

Випробування адвентистів було відзначено навесні 1843 року закінченням першого очікування повернення Ісуса Христа. Друге очікування цього повернення закінчилося 22 жовтня 1844 року. Лише наприкінці цього другого випробування Бог дав переможцям знання та практику святої суботи. Тоді ця субота взяла на себе роль «*печатки Бога*», яка цитується у вірші 4 цього розділу 9. Таким чином, запечаткування її слуг почалося після закінчення другого випробування, восени 1844 року. Ідея така: наступним чином: вираз «*який впав*» вказує на дату весни 1843 року, термін дії указу Дан.8:14 і кінець першого процесу над адвентистами, на відміну від осені 1844 року, яка знаменує початок запечаткування обраних переможців і теми цієї «*5-ї труби*», метою якої для Бога є виявлення падіння протестантської віри та віри адвентизму, яка укладе союз з ним після 1994 року, пророченого кінця «п'яти місяців». у віршах 5 і 10. Таким чином, у той час як «п'ять місяців» цієї теми починаються восени 1844 року, контекст початку запечаткування, у головній темі, протестантська віра «впала» до цієї дати, від весна 1843 р. Тоді ми бачимо, як божественне одкровення точно поважає звершені історичні факти. Кожна з двох дат 1843 і 1844 років відіграє певну роль.

Покинута Ісусом, який передав її дияволу, протестантська віра впала в католицьку «*колодязь*» або «*глибину сатани*», яку самі реформатори засуджували під час Реформації в Одкр. 2:24. Витончено кажучи, що він падає «*на землю*», Дух підтверджує ідентичність протестантської віри, символізованої словом «*земля*», яке нагадує про її вихід із католицизму, названий «*морем*» у Одкр.13 і 10:2. У посланні «*Філадельфія*» Ісус

представляє « *двері* », які відкриті або закриті. Тут ключ відкриває для них зовсім інший шлях, оскільки він дозволяє їм отримати доступ до « *безодні* », символу зникнення життя. Це час, коли для них « *світло стає темрявою* », а « *темрява стає світлом* ». Приймавши як спадщину принципи республіканської філософської думки, вони втрачають з поля зору справжню святість віри, очищеної кров'ю Ісуса Христа. Звернемо увагу на точність « *було дано йому* ». Тим, хто таким чином дає кожному згідно з його ділами, є Ісус Христос, божественний Суддя. Бо він також зберігає ключі; « *ключ Давида* » для благословених обранців у 1873 і 1994 роках, згідно Одкр.3:7, і « *ключ від безодні* » для полеглих у 1843 і 1994 роках.

Стих 2: « *І відкрила вона безодню. І вийшов дим із криниці, як дим із великої печі; а сонце й повітря затьмарилися від диму з криниці.* »

Протестантська віра змінює господаря і долю, змінюються також і її діла. Таким чином вона отримує доступ до незавидної долі — страждати від знищення останнього суду «вогнем» « *другої смерті* », яка буде згадана в Одкр. 19:20 і 20:10. Беручи образ « *озера вогню та сірки* », цей « *вогонь* » останнього суду буде « *великою піччю* », яка загрожує порушникам заповідей Бога з моменту їх проголошення на горі Синай згідно з Виходом 19:18: « *Гора Синай була вся в диму, тому що Господь зійшов туди серед вогню; цей дим піднявся, як дим із печі, і вся гора сильно затряслася.* » Потім The Spirit використовує кінематографічний прийом під назвою «flashback», флешбек, який розкриває твори, створені ще за життя, полегли слуги диявола. Слово « *дим* » тут має подвійне значення: значення вогню « *великої печі* », про який ми читаємо в Одкр. 14:11: « *І дим їхніх мук підіймається на віки вічні; і вони не мають спокою ні вдень, ні вночі, ті, хто поклоняється звірині та його образу, і кожен, хто приймає знамено його імені*», але також і « *молитви святих* » згідно Одкр.5:8, тут ті, фальшиві святі. Тому що рясна релігійна діяльність, яка проявляється в молитвах, виправдовує ці слова, які Ісус звернув до нього в *Сардах* у 1843 році: « *Ти вважаєшся живим; і ти мертвий* ». Смерть, і двічі мертва, оскільки запропонована смерть є « *другою смертю* » « *останнього суду* ». Ця релігійна діяльність обманює всіх, крім Бога та Його обраних, яких вона просвітлює. Цей широко поширений обман, як каже сучасний світ, є «обманом». І це справді ідея сп'яніння, яку Дух пропонує через образ « *диму* », який поширюється в « *повітрі* » настільки, що закриває « *сонце* ». Якщо останнє є символом справжнього божественного світла, то « *повітря* » означає захищену територію диявола, названого « *князем влади повітря* » в Еф.2:2, і якого Ісус називає « *князем* . *цього світу* » в Івана 12:31 і 16:11. У світі мета дезінформації – приховати правду, яка повинна залишатися в таємниці. На релігійному рівні те саме: правда тільки для обраних. Розмноження протестантських груп насправді ефективно маскувало існування віри адвентистів сьомого дня; це до 1995 року, коли вони прийняли її до своїх лав за її « *велике нещастя* ». У цій новій духовній ситуації вони стануть жертвами *другої смерті*, яка перетворить поверхню землі на вогненну *піч*. Повідомлення жахає, і ми можемо зрозуміти, чому

Бог не запропонував його чітко. Він призначений для обраних, щоб вони зрозуміли, якої долі уникли.

Стих 3: « *Вийшла сарана з димом і розсипалася по землі; і дана їм сила, як сила скорпіонів земних.* »

Молитви, символізовані « *димом* », виходять з уст і розуму занепалих протестантів, тому чоловіки та жінки, символізовані « *сараною* », через їхню велику кількість. Насправді це безліч людських створінь, які загинули в 1843 році, і я нагадую вам, що в 1833 році, десять років тому, Господь дав уявлення про цю безліч через «зіркопад», який стався в ніч на 13 листопада, 1833 між опівноччю та 5 ранку, за історичними свідченнями очевидців. Знову ж таки, вираз « *на землі* » має подвійне значення земного розширення та протестантської ідентичності. Кому подобається спустошлива та нищівна « *сарана* »? Не хлібороби, а Бог більше не любить віруючих, які зраджують Його і співпрацюють з ворогом, щоб знищити Його ворожай обраних, тому цей символ застосовується до них. Потім, у Єзекіїля 2, цьому короткому розділі з 10 віршів, слово « *бунтівник* » цитується 6 разів, щоб позначити єврейських « *бунтівників* », яких Бог розглядає як « *терни, терни, тернини та скорпіони* ». Тут термін « *скорпіон* » стосується протестантських повстанців. У вірші 3 натяк на його силу готує використання найважливішого тонкого символу. Сила « *скорпіонів* » полягає в тому, щоб смертельно жалити своїх жертв жалом свого « *хвоста* ». І це слово « *хвіст* » набуває фундаментального значення в божественній думці, розкритій в Ісаї 9:14: « *пророк, який навчає брехні, є хвіст* ». Тварини використовують свої « *хвости* », щоб відганяти й шмагати мух та інших паразитичних комах, які їх дратують. Тут ми знаходимо образ фальшивої « *пророчиці Єзавелі* » який витрачає свій час на бичування та заподіяння страждань Богові та його обдуреним невірним слугам. Практика добровільного бичування для спокутування гріха також є частиною вчення католицької віри. У Одкр.11:1 Дух підтверджує це порівняння, використовуючи слово « *очерет* », якому ключ в Ісаї 9:14 надає те саме значення, що й слову « *хвіст* ». Цей образ папської церкви також застосовується з 1844 року до занепалих протестантських віруючих, які стали пророками для Бога, які навчають брехні, або лжепророків. Запропоноване слово « *хвіст* » буде чітко цитовано у вірші 10.

Будівництво 3-го адвентистського очікування **(цього разу з сьомого дня)**

Вірш 4: « *Їм було сказано не шкодити траві земній, ані будь-якій зелені, ані будь-якому дереву, а лише тим, хто не має печатки Божої на своїх чолах.* »

Ця « *сарана* » не ласує зеленню, але шкідлива для людей, які не захищені « *печаттю Божою* ». Ця згадка про « *печать Божу* » підтверджує

контекст часів, про які вже йдеться в Одкр.7. Таким чином, послання є паралельними: розділ 7 про обраних запечатаний і розділ 9 про полеглих, покинутих. Нагадую, що згідно Мт.24:24 неможливо спокусити справжнього обранця. Тому лжепророки обманюють один одного.

Точність, « *печать Бога на чолі* », вказує на початок запечатування обраних адвентистських слуг Бога 23 жовтня 1844 року. Деталь згадується безпосередньо перед цитатою пророчого періоду «п'яти місяців» наступний вірш; тривалість 150 реальних років, яка базуватиметься на цій даті.

Вірш 5: « *Їм дано було не вбити їх, а мучити їх п'ять місяців ; і мука, яку вони завдавали, була схожа на муку, яку завдавав скорпіон, коли жалить людину.* »

Боже послання об'єднує у своєму образі дії, здійснені в різні часи; що заплутує та ускладнює графічне тлумачення. Але якщо ця техніка зрозуміла та прийнята, повідомлення стає дуже зрозумілим. Цей вірш 5 був основою мого оголошення про повернення Ісуса Христа на 1994 рік. Там ми знаходимо дорогоцінні пророчі « *п'ять місяців* », які, починаючи з 1844 року, дають змогу встановити дату 1994 року. Однак, щоб здійснити проект, Боже, я обов'язково мав пов'язати славетне повернення Ісуса Христа з цією датою. Ось так, частково засліплений точністю в тексті, яка унеможливила б цю надію, я наполегливо йшов у напрямку, бажаному моїм Творцем. Дійсно, текст уточнює: « *Їм дано не вбивати їх, а мучити їх п'ять місяців* ». Уточнення « *їх не вбивати* » не дозволило тему « ^{6-го} труба », жажлива вбивча війна, у часі, охопленому « ^{5-м} труба »; час 150 реальних років. Але свого часу Вільям Міллер уже був частково осліп, щоб виконати дію, бажану Богом; виявити помилку, яка дозволяє нам відродити надію на повернення Христа на осінь 1844 року; помилкова помилка, оскільки початкові розрахунки, що встановлюють весну 1843 року, підтверджуються сьогодні в наших останніх розрахунках. Воля і сила Бога суверенні, і, на щастя для Його обраних, ніщо і ніхто не може перешкодити його проекту. Справа в тому, що ця помилка оголошення призвела до того, що офіційний адвентизм продемонстрував у 1991 році презирство до надії на повернення Ісуса Христа, оголошеної в 1994 році. І найгіршим для адвентистів є те, що вони були позбавлені останнього пророчого світла, яке повністю висвітлює 34 розділи книг Даниїла та Одкровення, як кожен може отримати доказ сьогодні, прочитавши цей документ. Роблячи це, вони також позбавлені іншого нового світла, яке Бог дав мені з весни 2018 року про Його закон і про повернення Христа, який повернеться, як ми тепер знаємо, навесні 2030 року; і це на нових засадах, відокремлених від пророчої конструкції Даниїла та Об'явлення. Між 1982 і 1991 роками для мене ці *п'ять місяців* були пов'язані з діяльністю лжепророків, яка мала тривати до повернення Ісуса Христа. Перекоаний цим міркуванням, до того ж виправданим, я не бачив обмеження часу, яке накладає заборона на «*вбивство*». І в той час дата 1994 представляла 2000 рік справжнього народження Ісуса Христа. Додаю, що ніхто до мене не встановив причину моєї помилки; що підтверджує виконання згідно з волею Бога. Звернемо тепер увагу на уточнення « *а мучити їх п'ять місяців* ». Формула є надзвичайно оманливою, оскільки «

муки », про які йде мова, не зазнають жертв протягом пророчених « *п'яти місяців* ». « *Муки* », на які натякає Дух, будуть завдані грішним на останньому суді, де вони будуть спричинені спаленням « *вогненного озера* », покарання « *другої смерті* ». Ця « *мука* » оголошена у вістці третього ангела Одкр.14:10-11, яку згадує попередній вірш, цитуючи « *дим* » « *їхніх мук* »; послання, яке адвентисти добре знають, оскільки воно становить елемент їхньої універсальної місії. Знаючи наперед падіння цього офіційного адвентизму, Дух витончено говорить у цьому посланні: « Він **також** буде пити вино гніву Божого, незмішане в чашу Його гніву, і він буде мучений у вогні та сірці перед святі ангели і перед Агнцем ». Це роз'яснення « *він теж* » спрямоване послідовно проти протестантської віри, а потім до офіційного невірного адвентизму, відкинутого в 1994 році самим Ісусом Христом. З цієї дати, на підтвердження свого прокляття, цей новий « *бунтівник* » приєднався до екуменічного альянсу, який об'єднує католиків і протестантів, уже відрізаних від Бога. Але до падіння офіційного адвентизму формула « *він теж* » застосовувалася до загиблих протестантів, тому що, зазнавши падіння в 1844 році, вони розділили б долю католиків, православних і фальшивих євреїв. Насправді, « *він також* » стосується всіх некатоліків, які шанують Католицьку Церкву Риму, вступаючи до її екуменічного союзу та шануючи обряди Костянтина I його неділю та натальний «день сонця» (Різдво на 25 грудня). Вибираючи форму однини « *його теж* », а не множини «їх теж», Дух нагадує нам, що релігійний вибір є індивідуальним вибором, який робить людину відповідальною, виправдовує або змушує відчувати провину перед Богом, людиною, а не спільнота; як « *Ной, Даниїл і Йов* », які *не хотіли врятувати ні синів, ні дочок* » згідно з Єзек.14:18.

Муки другої смерті Страшного суду

Вірш 6: « *У ті дні люди шукатимуть смерті, та не знайдуть її; вони захочуть померти, і смерть утече від них.* »

Ідеї йдуть дуже логічно. Щойно згадавши « *муки другої смерті* », Дух пророкує у цьому вірші 6 про дні його застосування, які настануть наприкінці 7-го ^{тисячоліття}, на що спрямований вислів « *у ті дні* ». Потім він розкриває нам особливості цього надзвичайно грізного останнього покарання. « *Люди шукатимуть смерті, але не знайдуть її; вони захочуть померти, і смерть утече від них* ». Чого люди не знають, так це те, що воскресне тіло нечестивих матиме характеристики, які дуже відрізнятимуться від характеристик сучасних тілесних тіл. Для їхнього останнього покарання Бог-творець відтворить їхнє життя, зробивши його здатним продовжуватись у свідомому стані до знищення їхнього останнього атома. Крім того, тривалість часу страждань буде адаптована індивідуально для кожної особи, залежно від вироку, винесеного щодо її індивідуальної вини. Марка 9:47-48 підтверджує цими словами: «... *щоб бути вкиненими в пекло, де їхній черв'як не вмирає, і вогонь не гасне.* » Слід також зазначити, що протестантська віра поділяє з католицькою церквою багато фальшивих релігійних догм, окрім неділі, першого дня відпочинку, існує віра в

безсмертя душі, що спонукає протестантів вірити в про існування пекла вчать католики. Таким чином, католицька загроза пекла, де вічно мучать прокляті у вогні, загроза, яка піддала їй усіх монархів християнських країн, мала трохи правди, але насамперед багато брехні. Тому що, по-перше, пекло, приготоване Богом, набуде форми лише в кінці « тисячі років » небесного суду над нечестивими святими. А по-друге, страждання не будуть вічними, хоча й тривалими, порівняно з теперішніми земними умовами. Серед тих, хто побачить, як смерть тікає від них, будуть послідовники і палкі захисники язичницького грецького догмату про безсмертя душі. Таким чином Бог запропонує їм уявити, якою була б їхня доля, якби їхня душа була справді безсмертною. Але перш за все, це поклонники «дня нескореного сонця», які зустрінуть свою божественність; сама земля, яка їх несла, ставши «сонцем» завдяки злиттю магми вогню та сірки.

Смертельно оманлива зовнішність

Вірш 7: « Ця сарана була як коні, приготовані до бою; На їхніх головах були вінці, як золоті, а їхні обличчя були як обличчя людей. »

Своїми символами вірш 7 ілюструє план дій загиблого протестантського табору. Релігійні групи (коні) зібрані для духовної « битви », яка буде досягнута лише в кінці часу благодаті, але кінцева мета є. Ця битва отримала назву « Армагеддон » в Одкр. 16:16 . Тоді доречно звернути увагу на те, що Дух наполегливо порівнює його з реальністю речей; що він робить, множачи використання терміну « як ». Це його спосіб заперечити фальшиві твердження відповідних релігійних людей. Все лише оманлива видимість: « вінець », обіцяний переможцю віри, і сама віра (золото), яка має лише « подібність » до істинної віри. « Обличчя » цих фальшивих віруючих самі по собі є оманливими, оскільки все, що їм залишилося, це людська зовнішність. Той, хто висловлює це судження, досліджує віжки й серця. Він знає таємні думки людей і ділиться своїм баченням реальності зі своїми обранцями.

Стих 8: « У них було волосся, як у жінок, а їхні зуби — як зуби левів. »

Згідно з 1Кор.11:15, жіноче волосся служить фатою. А роль вуалі – приховати обличчя, особистість закутованого суб'єкта. Цей вірш 8 через свої символи засуджує оманливий вигляд християнських релігійних груп. Тому вони мають зовнішній вигляд (волосся) церков (жінки , в Еф.5:23-32), але їхні духи оживлені лютістю (зуби) « левів ». Ми краще розуміємо, чому їхні обличчя мають лише людський вигляд. Ісус недаремно порівнює їх із левами. Таким чином, це нагадує стан розуму римського народу, який мав перших християн, яких пожерли леви на їхніх аренах. І це порівняння виправдане, оскільки наприкінці світу вони знову захочуть убити останніх справжніх обранців Ісуса Христа.

Стих 9: « У них були панцири, як залізні панцири, а шум їхніх крил був неначе шум колісниць із багатьма конями, що мчать на бій. »

Цей вірш націлений на підробку броні правдивого воїна Ісуса Христа, який носить « панцер » справедливості (Еф.6:14), але тут ця справедливість тверда, як « залізо », яке вже є символом Римської імперії в Даніель. «

Сарана » шумить « крилами », коли вона активна. Таким чином, порівняння стосується дії. Наступне уточнення підтверджує зв'язок із Римом, чий перегони на колісницях із « кількома кіньми » приносили задоволення римлянам у їхніх кругах. У цьому образі « багато коней » означає: кілька релігійних груп зібралися, щоб тягнути римську « колісницю », щоб прославити владу Риму; Рим, який знав, як маніпулювати іншими релігійними лідерами, щоб підкорити їх за допомогою спокус. Ось як Дух резюмує дії табору повстанців. І це зібрання на користь Риму готує їх до останньої « битви Армагедону », спрямованої проти противників неділі, вірних дотримувачів освяченої Богом суботи, і підсвідомо проти Христа, їхнього Захисника.

Вірш 10: « У них були хвости, як у скорпіонів, і жала, і в їхніх хвостах була сила шкодити людям протягом п'яти місяців. »

Цей вірш відкриває завісу вірша 3, де слово « хвіст » було запропоновано під назвою « сила скорпіонів ». Воно цитується чітко, хоча його значення незрозуміле тому, хто не шукає його в Ісаї 9:14. Це не мій випадок, тому я пам'ятаю цей важливий ключ: « пророк, який навчає брехні, є хвіст ». Я пояснюю зашифроване повідомлення такими словами: ці групи мали брехливих (хвости) і бунтівних (скорпіони) пророків і брехливі язики (жала), і саме в цих фальшивих пророках (хвости) була сила завдавати шкоди людям , спокусити їх і переконати шанувати Римську неділю протягом 150 років (п'яти місяців) релігійного миру, гарантованого Богом; який безповоротно піддає їх « мукам другої смерті » Страшного суду наприкінці 7-го тисячоліття . Коли я думаю, що багато людей не бачать важливості дня відпочинку! Якби вони повірили в це розшифроване відкрите повідомлення, вони б змінили свою думку.

Вірш 11: « Вони мали своїм царем ангела безодні, якого по-єврейськи звали Абаддон, а по-грецьки Аполліон. »

Дедалі точніше, божественне звинувачення досягає своєї висоти: ці релігійні групи мають царем Сатану, « ангола безодні » який буде зв'язаний у пустелі на « тисячу років » згідно з Одкр.20:3. Слово « глибоко » в Буття 1:2 стосується землі до того, як на ній з'явиться найменша ознака життя. Таким чином, цей термін означає спустошену землю, де всі форми життя були знищені славетним поверненням Христа. Вона перебуватиме в такому стані « тисячу років », а єдиним мешканцем буде ангел, який Сатана тримає в її полоні. Того, кого Бог називає в Одкр. 12, « драконом », а змія — дияволом і Сатана », отримує тут назву Руйнівник, що означає слова « єврейський і грецький , Аваддон і Аполліон ». Дух непомітно розповідає нам, як цей ангел руйнує роботу Бога, з якою він бореться. « Іврит і Греція » є мовами оригінального біблійного письма. Таким чином, оскільки протестантська віра впала в 1844 році, початок теми цього « 5-го труба , — повернув її диявол своїм добре відомим інтересом до Біблії. Але на відміну від славетних початків Реформації, тепер воно використовується для знищення Божого плану. Сатана застосовує разом із занепалою реформованою вірою, цього разу успішно, те, що він марно намагався змусити самого Христа впасти в годину його випробування опору.

Вірш 12: « *Перше горе минуло. Після цього йдуть ще два нещастя .* »

Тут, у вірші 12, закінчується ця особлива тема « ^{5-го} труба .» Цей момент свідчить про те, що людство вступило в 1994 рік свого звичного календаря. До того часу між усіма монотеїстичними релігіями зберігався релігійний мир. Нікого не вбивали з духовних мотивів релігійної прихильності. Таким чином, заборона вбивати у вірші 5 була дотримана і виконана, як і проголосив Бог.

Але 3 серпня 1994 року під час найпершої мусульманської релігійної атаки GIA було вбито п'ятеро французьких чиновників біля посольства Франції в Алжирі, після чого напередодні християнського Різдва 24 грудня 1994 року відбувся напад на французький літак, який вбив три людини в Алжирі, в тому числі француз. Наступного літа озброєні ісламістські групи алжирської GIA здійснили смертоносні напади на RER Парижа, столиці Франції. А в 1996 році 7 французьких католицьких священиків були обезголовлені в Тібхірине в Алжирі. Таким чином, ці свідчення є доказом того, що пророчених « *п'яти місяців* » було перевищено. Тому релігійні війни можуть відновитися і тривати до кінця світу, позначеного поверненням прославленого Христа.

6-та ^{сурма} : друга велика « нещастя »

Шосте покарання всієї фальшивої християнської святості

Третя світова війна

Куплет 13: « *Пролунав шостий дзвінок. І почув я голос із чотирьох рогів золотого жертівника, що перед Богом ,*

Це шосте попереджувальне покарання становить «друге» велике « *горе* », оголошене в Одкр. 8:13. Він передує завершенню часу колективної та індивідуальної благодаті і, таким чином, завершиться між 2021 і 2029 роками. Цей вірш 13 відкриває тему «6- ^{го} труба » підтвердить повернення війни і дозвіл « *вбивати* ». Ця нова тема стосується тих самих релігійних груп, що й групи « ^{5-го} труба » поперед. Використовувані символи ідентичні. Також речі можна пояснити так: народи « ^{5-го} труба » звикли « *не вбивати* », дійшовши до того, що заборонили смертну кару в Європі та в деяких штатах США. Вони знайшли спосіб зробити міжнародну торгівлю вигідною, що збагатило їх. Тому вони більше не прихильники війни, а захисники миру будь-якою ціною. Тому війна між християнськими народами здається виключеною, але, на жаль, третя монотеїстична релігія є набагато менш мирною, це іслам, який ходить на двох ногах: ноги терористів, які діють, і ноги інших послідовників, які аплодують їхнім вбивчим діям. Таким чином, цей співрозмовник унеможливує перспективу тривалого миру, і достатньо буде, щоб Бог-творець «дав » свій дозвіл, щоб зіткнення цивілізацій і релігій

відбулося зі значними смертельними наслідками. На решті землі кожен народ також матиме свого традиційного ворога, розділи, які приготував диявол і його демони щодо всієї планети.

Однак тут пророцтво спрямоване на певну територію, невірний християнський Захід.

Останнє покарання перед « сімома останніми карами », які передують поверненню Христа, відбувається під назвою « ^{6-го} труба .» Уже перед тим, як перейти до деталей теми, ми знаємо, що ця тема справді є другою з « великих бід », проголошених «орлом» Наполеонівської імперії в Аро.8:13. Однак у монтажі, адаптованому з таким наміром, пророцтво Аро.11 приписує цю назву « *друге горе* » Французькій революції, названій « *звіром, який піднімається з безодні* ». Це також тема «4-ї ^{сурми}» Одр.8. Отже, Дух говорить нам про існування тісного зв'язку між подіями, про які йдеться у « ^{4-му} та ^{6-му} труба .» Ми з'ясуємо, які це відносини.

Коли « ^{6-е} звучить сурма , голос Христа, заступника перед *вівтарем* кадила, висловлює наказ. (За образом земної шкіни, яка пророчила її майбутню небесну роль заступника за молитви обраних).

Західна Європа — мішень гніву Ісуса Христа

Вірш 14: « *І сказав до шостого ангела, що мав сурму: Розв'яжи чотирьох ангелів, зв'язаних у великій річці Євфрат.* »

Ісус Христос проголошує: « *Розв'яжіть чотирьох ангелів які зв'язані на великій річці Євфрат* »: звільняє універсальні демонічні сили, зосереджені в Європі, символізовані назвою Євфрат; Західна Європа та її американські та австралійські розширення, де вони зберігалися з 1844 року, згідно Одр.7:2; Це *чотири ангели, яким дано було завдати шкоди землі й морю* . Ключі тлумачення прості та логічні. «Єфрат» — це річка, яка зрошувала стародавній Вавилон Даниїла. У Одр.17 «розпусниця», названа « *Вавилон великий* », сидить « *над багатьма водами* », символами « *народів, народів і мов* ». « *Вавилон* », що позначає Рим, йдеться про європейські народи. Означаючи Європу як головну мішень свого вбивчого гніву, Христос Бог має намір покарати тих, хто зраджує Його і звертає так мало уваги на страждання, які Він зазнав на своєму болісному хресті, про що щойно згадав попередній вірш, цитуючи слово «*вівтар*» . », яка пророкувала це в символічних обрядах Старого Завіту.

Націлившись на Європу, Дух спрямовує свою помсту проти двох країн, які зосереджують свою провину на ньому. Йдеться про католицьку віру, материнську церкву та старшу доньку, як вона називає Францію, яка так сильно підтримувала її протягом століть, від початку її існування Хлодвігом, першим королем ^{франків} .

Перше посилення з « ^{4-м} Труба », це Франція, революційний народ, який посіяв своє зерно невіри серед усіх християнських народів землі, поширюючи твори своїх філософів, вільнодумців-атеїстів. Але Французька революція також повинна була знищити і замовкнути Папський Рим. Порівняльне дослідження сурм із застережливими покараннями, представленими євреям у книзі Левіт 26, надає четвертій ролі божественного

« меча », який « мстить за його заповіт ». Цього разу до « ^{6-го} сурма », Ісус сам помститься за свій союз, вдаривши два винні народи та їхніх європейських союзників. Тому що, згідно з Аро.11, французький атеїзм « зрадів » і занурив оточуючих у « радість »: « вони посилатимуть подарунки один одному », читаємо в Аро.11:10. У свою чергу божественний Христос принесе їм свої дари: звичайні та атомні бомби; всьому цьому передував смертельно небезпечний вірус, який з'явився наприкінці 2019 року в Європі. Серед подарунків варто відзначити передачу Францією статуї Свободи місту Нью-Йорку в США. Модель була настільки чудовою, що слідом за Францією інші європейські країни стали республіками. У 1917 році Росія повторить модель з тим же бійнею.

Глобальна ядерна війна

Вірш 15: « *І чотири ангели, які були готові до години, і дня, і місяця, і року, були розв'язані, щоб убити третину людей.* »

Готові «заподіяти шкоду землі та морю », згідно з Одкр.7:2, « чотири ангели звільнені, щоб вони могли вбити третину людей », і дія запланована та довгоочікувана, як вказує ця деталь: « хто були готові на годину, день, місяць і рік ». З якого часу це покарання стало необхідним? З 7 березня 321 року, датою, коли ^{було} завершено прийняття дня сонця, встановленого Костянтином I. Відповідно до Одкр.17, темою якого є « суд над розпусницею Вавилон Великий », число 17 символізує божественний суд. Застосований до числа століть від 7 березня 321 року, це число 17 призводить до 7 березня 2021 року; з цієї дати останні 9 років божественного прокляття дозволять здійснити « ^{6-е} сурма » Одкр.9:13.

Звернемо увагу на згадку про « **третьо** з людей », яка нагадує нам, що, яким би жахливим він не був, цей руйнівний конфлікт третього світу зберігає частковий (**третій**) попереджувальний характер; тому це корисно для досягнення релігійних намерень і провідних виборних посадовців, щоб вони повністю присвятили себе роботі адвентистів під керівництвом Ісуса Христа. Це знищення приходить, щоб покарати і закликати до покаяння людство, яке скористалося «150 реальними роками» релігійного миру, пророченими «п'ятьма місяцями» « *п'ятої сурми* ».

Щоб повністю зрозуміти сенс цієї кари, третьої у світових війнах з 1914 року, ми повинні порівняти її з третьою депортацією євреїв до Вавилону. У цьому останньому воєнному втручанні, у 586 році, цар Навуходоносор знищив Юдейське царство, останній залишок ізраїльської нації; Єрусалим і його святий храм перетворилися на руїни. Руїни, залишені після Третьої світової війни, стануть доказом того, що християнський альянс відступив так само, як і єврейський альянс єврейського народу . Таким чином, після цієї демонстрації невіруючі або релігійні, що вижили, будуть піддані останньому універсальному випробуванню віри, яке дає останній шанс на спасіння віруючим усіх монотеїстичних релігій; але Бог-Творець навчає лише одній істині, яка стосується Ісуса Христа та Його святої суботи, суботи, єдиного правдивого сьомого дня.

Бійня, оголошена для цієї загальної війни, становить інший аспект « *другого нещастя* », який пов'язує його з французьким революційним атеїзмом « *четвертої сурми* ». Франція, а особливо її столиця Париж, перебувають у прицілі Всемогутнього Бога. У Одкр.11:8 він приписує йому імена « *Содому та Єгипту* », імена стародавніх ворогів, знищених, наприклад, незабутнім чином Богом, одного вогнем з небес, іншого його сліпучою силою. Це дозволяє нам зрозуміти, що проти неї він буде діяти так само жакливо і остаточно. Ми повинні усвідомити нашу величезну відповідальність за зникнення правдивої віри. Після ненависті до релігії республіканський режим потрапив у деспотичні руки Наполеона I, ^{для} якого релігія була лише корисною фольгою для його особистої слави. Саме завдяки його гордості й опортунізму католицька віра завдячує своїм виживанням завдяки встановленню Конкордату, який був руйнівником принципу божественної правди.

Демографічна точність: двісті мільйонів бійців

Стих 16: « *Кількість вершників у війську була дві мільярди мільярдів: я чув їх число.* »

Вірш 16 дає нам важливе пояснення щодо кількості комбатантів, які беруть участь у конфлікті: « *дві мільярди мільярдів* » або двісті мільйонів солдатів. До 2021 року, коли я пишу цей документ, жодна війна не досягала такого числа у своїх протистояннях. Однак сьогодні, коли населення планети становить сім з половиною мільярдів людей, це пророцтво може здійснитися. **Точність цього вірша засуджує всі тлумачення, які приписують цей конфлікт минулим діям.**

Ідеологічна війна

Вірш 17: « *І ось я бачив коней у видінні та тих, хто сидів на них, що мали нагрудники кольору вогню, гіацинта та сірки. Голови коней були як голови левів; і з їхніх уст виходив огонь, і дим, і сірка.* »

У цьому вірші 17, номері божественного суду, ми знаходимо символи «5-ї ^{сурми}» : групи (*коней*) і тих, хто керує ними (*вершники*). Єдина їхня справедливість (*нагрудник*) — дія спалення вогнем, та ще й яким! Ядерна пожежа порівнянна з пожежею земної підземної магми. Дух приписує їм характеристики Гіацинта , що відповідає повторенню вислову в кінці вірша *дим* . Це вже символізує молитви святих у попередній темі, ми повинні пам'ятати про характер його аромату, і тут ми розуміємо, що означає його згадка. Ця рослина токсична, подразнює шкіру, а від її запаху болить голова. Цей набір критеріїв визначає молитви учасників бойових дій. Бог-творець не приймає жодної з цих молитов; вони викликають у нього нудоту і викликають глибоку огиду. Треба зрозуміти, що в цьому за своєю суттю релігійно-ідеологічному конфлікті беруть участь лише релігії, повністю відірвані від нього, але все ж переважно монотейстичні: іудаїзм, католицизм, протестантизм, православ'я, іслам. Тут цитується новий ключовий символ з Ісаї 9:14: « *голова — це суддя або старійшина* ». Тому на чолі груп, які протистоять одна одній, стоять магістрати, які сьогодні в республіках

називаються «президентами». І ці президенти наділені силою « лева », короля тварин і короля джунглів. Значення сили надається йому в Суддів 14:18. У своєму посланні Дух пророкує воєнне зобов'язання, дистанційно кероване дуже могутніми, авторитарними та релігійно відданими главами держав, оскільки це з їхніх « уст » випускають свої молитви, проілюстровані словом « дим ». З їхніх же « уст » виходять накази знищення « вогнем », молитви « димом » і знищення натовпу, наказуючи використовувати ядерні бомби, зображені « сіркою ». Очевидно, Дух хоче підкреслити важливість цієї ядерної сили, яка знаходиться в розпорядженні однієї людини. Ніколи в історії землі така руйнівна сила не залежала від рішення однієї людини. Річ справді чудова і варта уваги. Але для нас, хто живе в такому типі політичних організацій, ці жахливості вже навіть не шокують. Ми всі є жертвами свого роду колективного божевілля.

Вірш 18: « Третина людей була вбита цими трьома карами: вогнем, димом і сіркою, що виходила з їхніх уст. »

Вірш 18 наголошує на цьому факті з попереднього вірша, уточнюючи, що « вогонь , дим і сірка » являють собою карі, забажані Богом; що вірш підтвердив, приписуючи Христу-меснику наказ убити третину людей.

Ядерна сила глав націй

Вірш 19: « Бо сила коней була в їхніх ротах і в їхніх хвостах; їхні хвости були як змії з головами, і ними вони чинили зло. »

Вірш 19 підтверджує релігійний ідеологічний характер конфлікту, кажучи: Бо сила воюючих груп (коней) була в їхніх словах (їхніх устах) і в їхніх лжепророках (хвости), які виглядали обманщиками (зміями), впливовими на керівників держав, магістратів (голов), через яких вони (воюючі) чинили шкоду. Визначений таким чином принцип точно відповідає організації народів, яка панує сьогодні в часі кінця.

Це Третя світова війна хто приходить Закриття теми « сурм » або попереджувальних покарань настільки важливе, що Бог оголосив про це спочатку євреям Старого Завіту, послідовно в Дан.11:40-45 та Єзекіїля 38 і 39, а потім християнам Нового Завіту. заповіт, у цій книзі Об'явлення як « шоста сурма », як останнє божественне попередження перед кінцем часу благодаті. Отже, давайте знайдемо ці багаті додаткові уроки.

Даніїла 11:40-45

Вираз « час кінця » веде нас до вивчення цього останнього конфлікту народів, розкритого та розгорнутого в пророцтві Дан.11:40 до 45. Ми відкриваємо там основні фази його організації. Спочатку, переважно на території Західної Європи, агресивний іслам, який називали « царем півдня », зіткнувся з переважно католицьким європейським народом; Римо-папська католицька віра є темою, на яку спрямоване пророцтво з Дан.11:36. Римський папський лідер, згаданий досі, представлений під терміном « він »; в титулі « короля », на нього нападає « цар півдня », іслам, який « зіткнеться проти нього ». Вибір дієслова « зіткнутися » є точним і виваженим, оскільки « стикаються » між собою лише ті, хто знаходиться

на одній території . Саме тоді, скориставшись пропонованим благом, оскільки ситуація занурила Західну Європу в повний безлад і паніку, « *північний цар* » (або північ) « *закрутиться, як буря* » над цією скрутною здобиччю, щоб захопити її і зайняти його. Він використовує « *багато кораблів* », « *танків* » і винищувачів, які є не чим іншим, як « *вершинами* » і живуть на півночі, і не на півночі Західної Європи, а на півночі континенту Євро-Азія. А точніше, на північ від Ізраїлю, про який вірш 41 говорить, називаючи його « *найкрасивішою з країн* ». Відповідна Росія є народом « *вершників* » (козаків), заводчиків і постачальників коней історичним ворогам Ізраїлю. Цього разу, на основі всіх цих даних, стає легко ототожнити цього « *царя півночі* » з могутньою православною Руссю, східним релігійним супротивником західного папського романізму з часів офіційного християнського релігійного розколу 1054 року.

Ми щойно знайшли деяких воюючих учасників Третьої світової війни. Але Європа має потужних союзників, які дещо знехтували нею через економічну конкуренцію, яка стала катастрофічною після приходу вірусу, коронавірусу COVID-19. Безкровні економіки борються за своє виживання, кожен народ все більше і більше повертається всередину. Однак, коли конфлікт почнеться в Європі, американський союзник чекатиме свого часу, щоб діяти.

У Європі російські війська стикаються з незначною опозицією. Один за одним європейські народи півночі були окуповані. Одна лише Франція чинила слабкий військовий опір, а російські армії були стримані в північній частині країни. Південна частина відчуває серйозні проблеми з ісламом, який вже у великій кількості утвердився в цій області. Якась угода спільних інтересів пов'язує мусульманських бійців і росіян. Обидва жадібні до здобичі, а Франція — багата країна, навіть економічно зруйнована. Араби є грабіжниками за традиційною спадщиною.

З боку Ізраїлю ситуація катастрофічна, країна окупована. Арабські мусульманські народи, які його оточують, пощадені: Едом, Моав, діти Аммона: сучасна Йорданія.

Те, що не могло бути досягнуто до 1979 року, коли Єгипет покинув арабський табір і уклав альянс з Ізраїлем, вибір, зроблений у той час за потужної підтримки США, обернувся для нього не вигідним; воно окуповане росіянами. І, уточнюючи « *вона не втече* », Дух розкриває опортуністичний характер вибору, зробленого в 1979 році. Ставши на бік найсильнішого того часу, вона вірила, що вникне нещастя, яке спіткало її. А нещастя велике, її статки забирають росіяни-окупанти. І ніби цього було мало, лівійці та ефіопи також грабують його слідом за росіянами.

Ядерна фаза світового конфлікту

Вірш 44 знаменує велику зміну ситуації речей. Під час окупації Західної Європи, Ізраїлю та Єгипту російські війська лякаються « *новинами* », які стосуються їхньої ж російської території. Дух цитує « *схід* » щодо окупації Західної Європи, але також « *північ* » щодо окупації Ізраїлю; Росія знаходиться на « *схід* » від першого і « *на північ* » від другого. Новина

настільки серйозна, що викликає вбивче божевілля. Саме тут США вступають у бій, вирішивши знищити територію Росії ядерним вогнем. Тоді почалася ядерна фаза конфлікту. Смертоносні гриби виникають у багатьох місцях, щоб знищити і «*знищити*». *безліч* людей і тварин. Саме в цьому дійстві «*третина людей гине*» відповідно до оголошення «*б-ї труби*». Відкинуті до «*гір*» Ізраїлю, російські війська «*північного царя*» були знищені, не отримавши найменшої допомоги: «*нікому не прийшовши йому на допомогу*».

Єзекііль 38 і 39

Єзекііль 38 і 39 також по-своєму згадують цей останній конфлікт в історії. Є цікаві деталі, такі як ця точність, яка розкриває намір Бога «*вкласти пряжку в щелепу*» російського царя, щоб залучити його та залучити до конфлікту. Це зображення ілюструє спокусливу можливість розбагатіти разом зі своїм народом, перед якою він не зможе встояти.

У цьому довгому пророцтві Дух дає нам імена як орієнтири: *Гог, Магог, Рош* (російська), *Мешех* (Москва), *Тувал* (Тобольськ). Контекст останніх днів підтверджується деталлю щодо народів, які зазнали нападу: «*Ти скажеш: Я піду на відкритий край, Я прийду на тихих, безпечних людей у своїх оселях, усі в оселях без стін, без засувів і дверей* (Єз.38:11)». Сучасні міста справді повністю відкриті. А протиборчі сили трагічно нерівні. Дух вкладає тут у уста «*північного царя*» Даниїла, цього разу дієслово «**Я прийду**», що передбачає масову, швидку та повітряну агресію відповідно до дієслова та зображення «*закрутиться, як буря*». ” Дан. 11:40, з досить віддаленого місця. У цьому пророцтві Єзекіїля немає ніякої таємниці щодо країн, які це стосується; Росія та Ізраїль чітко ідентифікуються. Таємниця була лише в Дан.11:36-45, де вона стосувалася римського папства та його європейської території. І, даючи назву «*північний цар*» Росії, яка атакує папську католицьку Європу, Бог посилається на своє одкровення, дане Єзекіїлю. Тому що я нагадую вам, що в основному по відношенню до географічного розташування Ізраїлю, Росія розташована на «*півночі*» . Насправді це «*на схід*» від позиції римо-католицької папської Західної Європи. Отже, щоб підтвердити позицію російських військ у цій папській Європі, яку вони окупує і домінують, Дух визначає прихід поганих новин зі «*сходу*». «*Я проллю вогонь і сірку на нього та його війська*» (Єз.38:22); «*Я пошлю вогонь на Магог*», — читаємо в Єз.39:6. Отже, ось причина погані новини, яка розлютила «*північного царя*» Дан.11:44. Як у Даниїла, російський агресор буде загнаний у кут і знищений на горах Ізраїлевих: «*Ти та всі війська твої впадеш на горах Ізраїлевих* (Єз.39:4)». Але таємниця покриває ідентичність США, яка виникла в цій акції. Я знаходжу в Єз.39:9 дуже цікаву деталь. У тексті згадується можливість розпалювати вогонь протягом «*семи років*», спалюючи зброю, використану в цьому жахливому глобальному конфлікті. Дерево більше не є сировиною для сучасної зброї, але названі «*сім років*» відображають інтенсивність цієї війни та кількість зброї. Станом на 7 березня 2021 року до повернення Христа залишилося лише дев'ять років; останні 9 років Божого прокляття, протягом яких

відбудеться останній міжнародний конфлікт; війна, яка страшенно руйнує життя та майно. Згідно з віршем 12, російські трупи будуть поховані « сім місяців ».

Страшна і невблаганна божа справедливість

Буде багато трупів, і Бог дає нам в Єзекіїля 9 ідею про жорстоке вбивство, яке він організує. Тому що третя світова війна, яка очікується на період між 2021 і 2029 роками, є прообразом третьої ^{війни} під проводом Навуходносора проти стародавнього Ізраїлю в – 586. Ось що наказав великий творець Бог, розчарований і зневажений своїм народом у Єзек.9: 1 до 11:

«Єз.9:1 І він скрикнув гучним голосом у вуха мої: Підійди, ти, що маєш покарати місто, кожен зі своїм знаряддям знищення в руці своїй!

Єз.9:2 І ось шість чоловіків пройшли дорогою до верхніх воріт з північного боку, кожен зі своїм знаряддям знищення в руці. Між ними був чоловік, одягнений у полотно, і тримав на поясі футляр для писання. Вони підійшли й стали біля мідного жертовника.

Єз.9:3 Слава Бога Ізраїлевого піднялася з херувима, на якому була, і підійшла до порогу дому. і він покликав чоловіка, зодягненого в лляну одягу, і що ніс на поясі свій футляр.

Іез.9:4 І сказав до нього Господь: Пройди через середину міста, через середину Єрусалиму, і зроби позначку на чолах тих людей, які зітхають та стогнуть через усі гидоти, що чиняться там.

Єзек.9:5 І як я почув, він сказав до рейти: Ідїть за ним у місто й бийте; нехай буде око твоє немилосердним і нехай не милосердиться!

Єзек.9:6 Убивайте та винищуйте старих, юнаків, дівчат, дітей та жінок; але не наближайся до тих, хто має на собі знак; і почніть з моєї святині! Починали зі старостів, які стояли перед хатою.

Єз.9:7 І сказав він до них: Знечистіть дім, і наповніть подвір'я вбитими; Виходь!.. Вийшли і вдарили по місту.

Єз.9:8 Коли вони вдарили, а я все ще залишався, я вправ на обличчя своє та й закричав: О! Господи Боже, чи ти знищиш усе, що залишилося від Ізраїлю, виливши свій гнів на Єрусалим?

Єз.9:9 І сказав він мені: Велика провина дому Ізраїля та Юди, дуже велика; земля повна вбивств, місто повне неправди, бо кажуть: Господь покинув землю, Господь нічого не бачить.

Єз.9:10 Я не буду жаліти й не матиму милосердя; Поверну їхні діла на їхні голови.

Іез.9:11 І ось чоловік, зодягнений у лляну одягу, і в поясі своєму він мав письмову скриньку, і відповів так: Я зробив, як ти мені наказав. »

Не кожен, кого вбивають з релігійних мотивів, є мучеником віри. У цій категорії багато фанатиків, готових віддати своє життя, можливо, за свою релігію, а також за будь-яку політичну чи іншу ідеологію. Справжній мученик віри є, перш за все, виключно в Ісусі Христі. Тоді це обов'язково обраний, чие життя, принесене в жертву, приємне лише Богові-творцю,

якщо його смерті передувало життя, яке відповідало його відкритим вимогам свого часу.

Давайте тепер знайдемо в темі “^{6th} труба » відродження морального контексту післявоєнних часів.

Нерозкаяність тих, хто вижив

Всупереч тому, що більшість людей думає і чого боїться, якою б руйнівною вона не була, ядерна зброя не знищить людство; тому що « вижили » залишаться після закінчення конфлікту. Стосовно воєн, Ісус сказав у Матвія 24:6: « Ви почуєте про війни та чутки про війни: стережіться, щоб не тривожитися, бо це має статися. Але це ще не кінець. » Знищення людства станеться завдяки діям Бога-творця після його славетного повернення в особі Ісуса Христа. Тому що ті, хто виживе, мають бути піддані останньому випробуванню віри. З 1945 року, дати першого застосування атомної зброї, було здійснено більше двох тисяч вибухів, здійснених для випробувань земними силами, які володіють нею; це правда, послідовно протягом 75 років, і земля величезна, хоча й обмежена, вона витримує й підтримує удари, які завдає їй людство. Навпаки, під час майбутньої ядерної війни за короткий проміжок часу відбудуться численні вибухи, а розповсюдження радіоактивності унеможливить існування життя на землі. Своїм поверненням божественний Христос покладе кінець стражданням вмираючого непокірного людства.

Вірш 20: « Решта людей, які не були вбиті цими карами, не покаються в ділах своїх рук, щоб не поклоняться демонам та ідолам золотим, срібним, мідним, кам'яним і дерев'яним, які не бачать, ані чути, ані ходити; »

У вірші 20 Дух пророкує загартування вцілілих народів. « Інші люди, які не були вбиті цими карами, не покаються у справах рук своїх ». « Друге горе », оголошене за часів імперії, справді є божественною « чумою », але воно передує « останнім семи », які впадуть на винних грішників після закінчення пільгового періоду Одкр. 15. Тут все ще необхідно нагадати нам, що всі ці « чуми » покарали римську агресію проти порядку часу, створеного Всемогутнім Богом-Творцем.

«... вони не переставали поклонятися демонам та ідолам із золота, срібла, міді, каменю та дерева, які не бачать, не чують і не ходять » .

У цьому переліку Дух націлений на культові образи католицької віри, які є об'єктами обожнювання послідовників цієї ідолопоклонницької релігії. Ці зображення представляють, по-перше, «Діву Марію», а за нею, у великій кількості, більш-менш анонімних святих, тому що це залишає кожному велику свободу вибору свого улюбленого святого. Великий ринок працює цілодобово. Ми пропонуємо прокладки для пахв будь-якого стилю та розміру. І така практика особливо дратує того, хто постраждав на Голгофському хресті; також його помста буде жахливою. І вже після того, як у 2018 році оголосив своїм обранцям про своє потужне і славетне повернення в 2030 році, з 2019 року він вразив грішників землі смертельно заразним вірусом. Це лише дуже маленька ознака його майбутнього гніву, але він уже має ефективність на своєму боці, оскільки ми вже завдячуємо

йому економічною руйнацією без прецедентів в історії первісного Заходу. А коли розоряться, народи сваряться, то б'ються і б'ються.

Докір, адресований Богом, є ще більш виправданим, оскільки в появі Ісуса Христа правдивий Бог прийшов у плоті, серед людей і там, як один із них, Він «побачив, почув і продав», на відміну від різьблених чи ліпних ідолів . яка не може цього зробити.

Вірш 21: « *І не покаялися вони ні в своїх убивствах, ні в своєму чародійстві, ні в своєму розпусті, ні в своїх крадіжках.* »

У вірші 21 тема закривається. Згадуючи « *їхні вбивства* », Дух зображує смертоносний недільний закон, який зрештою вимагатиме смерті вірних людей, які дотримуються святої суботи, освяченої Богом. Посилаючись на « *їхні чари* », Він націлює на католицькі маси, шановані тими, хто виправдовує його «неділю», цей фальшивий день Господа та справжній поганський «день сонця». Нагадуючи про « *їхню нахабність* », Дух вказує на протестантську віру як спадкоємицю католицького « розпусти » фальшивої « пророкиці Єзавелі » з Одкр. 2:20. І, приписуючи їм « *їхні крадіжки* », він припускає духовні крадіжки, вчинені, по-перше, проти самого Ісуса Христа, у якого, згідно з Дан.8:11, папський цар «відібрав вічне» священство та його законний *титул* . виправдано з « *Голови зібрання* » з Еф.5:23; але також, його порядок « *час і його закон* », згідно з Дан.7:25. Ці високодуховні тлумачення не виключають звичайних буквальних застосувань, але вони виходять далеко за їх межі в Божому суді та його наслідках для винних авторів.

Об'явлення 10: маленька відкрита книга

Повернення Христа і покарання бунтівників

Маленька відкрита книга та її наслідки

Повернення Христа в кінці четвертої чекайте адвентистів

Стих 1: « *Я бачив іншого сильного Ангела, що сховався з неба, оповитий хмарою; над його головою була веселка, а обличчя його було як сонце, а ноги його як стовпи огняні.* »

Розділ 10 просто підтверджує духовну ситуацію, встановлену до цього часу. Христос постає в образі Бога святого божественного союзу, в образі «веселки», даної після потопу Ною і його нащадкам. Це був знак Божої обіцянки більше ніколи не знищувати життя на землі проливними водами. Бог дотримується своєї обіцянки, але вустами Петра він оголосив, що земля тепер «збережена для вогню»; потім вогню. Справа здійсниться лише на останній суд сьомого тисячоліття. Однак вогонь не закінчив знищувати життя, тому що це зброя, яку Бог уже використав проти міст долини Содом і Гоморра. У цьому поточному розділі Дух коротко ілюструє події після «^{6-го} труба.» Розділ відкривається зображенням славетного повернення Христа-месника.

Пророцтво повністю розпечатане

Стих 2: « *У руці він тримав маленьку відкриту книжку. Він поставив праву ногу свою на море, а ліву ногу на землю;* »

З початку книги, згідно з Одкр. 1:16, Ісус приходить, щоб боротися з поклонниками обожненого «сонця». Зрозумілішою стає роль символів: «лице його було, як сонце», а що буде з його ворогами, поклонниками «сонця»? Відповідь: його кроки, і горе їм! Тому що «Його ноги, як вогняні стовпи». Тоді сповниться цей вірш Біблії: «Сиди праворуч Мене, доки не покладу ворогів Твоїх підніжком ногам Твоїм» (Пс.110:1; Матв.22:44)». Їхня провина посилилася тим фактом, що перед своїм поверненням Ісус «розкрив маленьку книжечку» Об'явлення, розпечатавши, починаючи з 1844 року, «сьому печаті», яка все ще тримала її закритою в Одкр.5:1-7. Між 1844 і 2030 роками рік контексту, який обговорюється в цьому розділі 10, розуміння і значення суботи розвинулися в повному світлі. Крім того, люди цієї епохи не мають виправдання, коли вирішують не шанувати його. Потім «книжечка» була «відкрита» Святим Духом Христа, і сонцепоклонники не мали до неї нічого спільного. У вірші 2 проілюстрована їхня доля. Щоб зрозуміти значення символів «моря і землі», знайдених у цьому вірші, ми повинні вивчити Одкр. 13, у якому Бог пов'язує їх із двома духовними «звірами», які з'являються через 2000 років християнської ери. Перший «звір, що піднімається з моря», символізує нелюдський, отже, звірячий режим коаліції цивільної та релігійної влади в їх першій історичній формі монархій і римо-католицького папства. Ці монархії символізуються «десятьма

рогами », пов'язаними з символом, що позначає Рим у Дан.7 « маленьким рогом », а Одкр.12, 13 і 17 — « сімома головами ». Цей « звір », згідно з судженням про божественні цінності, демонструє символи, цитовані в Даниїла 7: імперії-попередники Римської імперії, у зворотному порядку від Дан.7: леопард, ведмідь, лев . Тому « звір » сам по собі є римським монстром з Дан.7:7. Але тут, у Одкр. 13, символ папського « маленького рогу », який замінює « десять рогів », замінено символом « семи голів » римської ідентичності. І Дух приписує йому « богохульство », тобто релігійну брехню. Наявність « вінців » на « десяти рогах » вказує на час, коли « десять рогів » з Дан.7:24 запанували. Тому це також час, коли « маленький рог » або « інший король » сам по собі активний. « Звір » ідентифікований, сиквел оголошує його майбутнє. Вона буде діяти вільно « час, часи (2 рази) і півчасу ». Цей вислів означає 3 з половиною пророчих роки, або 1260 реальних років, у Дан.7:25 і Одкр.12:14; ми знаходимо його у формі « 1260 днів »-років або пророчі « 42 місяці » в Одкр.11:2-3, 12:6 і Одкр.13:5. Але у вірші 3 цього розділу 13 Дух сповіщає, що вона буде вражена і « наче поранена до смерті » саме французьким атеїзмом між 1789 і 1798 роками . І завдяки Конкордату Наполеона I « її смертельна рана буде вилікуватися ». Таким чином, ті, хто не любить божественної правди, зможуть і далі шанувати брехню, яка вбиває душу і тіло.

Наприкінці днів з'явиться зображення першого « звіра, що вийшов із моря ». Цей новий звір відрізняється тим, що цього разу він «повстане із землі ». Спираючись на образ Буття, де « земля » виходить із « моря », витончено, Дух говорить нам, що цей другий « звір » вийшов із першого, таким чином позначаючи так звану Католицьку Церкву реформованою; точне визначення протестантської реформованої віри. У 2021 році вона вже представляє найбільшу військову силу на планеті Земля і є авторитетом після перемоги над Японією та нацистською Німеччиною в 1944-45 роках. Це, звісно, США, спочатку переважно протестантські, але сьогодні переважно католицькі через сильну латиноамериканську еміграцію, яку вітають. Звинувачуючи його у « першому поклонінні звірині в його присутності », Дух засуджує його спадщину Римської неділі. Це свідчить про те, що релігійні ярлики вводять в оману. Сучасна протестантська віра настільки прив'язана до цієї римської спадщини, що зайшла так далеко, щоб оприлюднити обов'язковий закон, який зробив би недільний відпочинок обов'язковим під страхом санкцій: комерційний бойкот спочатку, а зрештою – смертний вирок. Неділя визначена як « знак » влади римського «звіра », першого « звіра ». А число “ 666 ” є сумою, отриманою з буквами назви “VICARIVS FILII DEI”, те, що Дух називає “ числом звіра ”. Порахуйте, число є:

VICIVILIDI

5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501

112 + 53 + 501 = 666

Важливе уточнення : знак наноситься тільки « на руку » або « на чоло » в тій мірі, в якій « рука » символізує роботу, дію, а « чоло » позначає

особисту волю кожної істоти, вільної від її вибір, як говорить нам Єз.3:8: « Я зроблю твердим твоє чоло, щоб ти протиставив його їхньому чолу ».

Тут чітко визначені майбутні « *підніжки* » Ісуса Христа, Справедливого Божественного Судді. І непомітно, вказуючи пріоритет « *правої ноги* » або « *лівої ноги* », Дух вказує, кого він вважає більш винним. Палаюча « *права ступня* » означає римську папську католицьку віру, якій Бог приписує пролиття крові « *всіх, хто був убитий на землі* », згідно з Одкр.18:24. Тому його пріоритет гніву є заслуженим. Тоді, однаково винна, за те, що, у свою чергу, наслідувала її, створивши « *образ* » першого католицького « *звіра* », протестантська віра, названа « *землею* », отримує вогонь від « *лівої ноги* » Ісуса-Христа, який таким чином мститься за кров останніх обраних святих, яка мала бути пролита без його рятівного втручання.

Стих 3: « *І він закричав гучним голосом, як ричить лев. Коли він скрикнув, сім громів промовили своїми голосами.* »

Таємниця, прихована або запечатана у віршах з 4 по 7, проголошена « *голосом семи громів* », тепер розкрита. Отже, « *голос* » Бога порівнюється зі звуком « *грому* », пов'язаного з числом « *сім* », яке символізує його освячення. Цей голос проголошує повідомлення, яке довго приховували та ігнорували люди. Це рік повернення у славі нашого божественного і піднесеного Господа Ісуса Христа. Цю дату було повідомлено обраним посадовим особам у 2018 році; Це весна 2030 року, коли після спокутної смерті Ісуса 3 квітня 30 року закінчиться третя третина з 2000 років із 6000 років, запрограмованих Богом для вибору обраних.

Стих 4: « *І коли сім громів промовили своїми голосами, я пішов писати; і почув я голос із неба, що говорив: Запечатай те, що сказали сім громів, і не записуй цього.* »

У цій сцені Бог має дві мети. Перший полягає в тому, що його вибрані повинні знати, що Бог справді призначив час для кінця світу; воно не є справді прихованим, оскільки залежить від нашої віри в програму 6000 років, пророчену шістьма світськими днями наших тижнів. Друга мета — перешкодити шукати цю дату до тих пір, поки вона сама не відкриє шлях до розуміння. Це було зроблено для кожного з трьох адвентистських тестів, корисних для перевірки та відбору обраних, визнаних гідними отримати користь від вічної справедливості, запропонованої Ісусом Христом, у 1843, 1844 та 1994 роках.

Стих 5: « *І ангел, якого я бачив, що стоїть на морі та на землі, підняв правицю свою до неба* »

У такій позиції великого Судді-переможця, поставивши ноги на своїх ворогів, Ісус Христос сформулює урочисту клятву, яка зобов'язує його божественно.

Вірш 6: « *І поклявся Тим, Хто живе на віки вічні, Хто створив небо і все, що на ньому, землю і все, що в ньому, і море, і те, що в ньому, що він «буде більше часу», '*

Клятва Ісуса Христа складена іменем Бога-творця і звернена до Його обранців, які шанують орден першого ангела Одкр.14:7; це, демонструючи через свій послух, свій « *страх* » перед Богом, через дотримання Його четвертої заповіді, яка прославляє Його творчий акт. Твердження « *що більше не буде часу* » підтверджує, що у Своїй програмі Бог запланував три марні очікування адвентистів 1843, 1844 та 1994 років. Як я вже висловлював, ці марні очікування були корисними для просіювання віруючих християн. Бо, будучи марними, їхні наслідки були для тих, кого вони пережили, драматичними та духовно смертними або, для обраних, причинами їхнього благословення та їхнього освячення Богом.

Оголошення третього ^{великого} нещастя, пророковане в Одкр.8:13.

Стих 7: « *Але в дні голосу сьомого ангела, коли він засурмить (в сурму), сповниться таємниця Божя, як Він сповістив Своїм слугам пророкам.* »

Час побудови пророчих дат закінчився. Ті, які були встановлені пророчими даними, виконали свою роль, щоб перевірити, послідовно, віру протестантів у 1843-44 роках і віру адвентистів у 1994 році. Тому відтепер більше не буде фальшивих дат, хибних очікувань. ; новини, започатковані з 2018 року, будуть хорошими, і вибрані почують, для свого спасіння, звук «сьомої сурми », яка відзначатиме втручання Христа божественної справедливості; час, коли згідно з Одкр.11:15: « *Царство світу передане нашому Господу та Його Христу* », і тому взяте від диявола.

Наслідки та час пророчого служіння

Стих 8: « *І голос, який я чув із неба, знову промовив до мене та й сказав: Іди, візьми розгорнуту книжечку в руці ангела, що стоїть на морі та на землі.* »

Вірші з 8 по 11 ілюструють досвід місії слуги, якому доручено представити зашифроване пророцтво простою мовою.

Стих 9: « *І пішов я до ангела, кажучи йому дати мені книжечку. І сказав він мені: Візьми та проковтни; воно буде гірким у нутрі твоєму, а в устах твоїх буде солодким, як мед.* ».

По-перше, « *болі нутра* » дуже добре зображують страждання та страждання, викликані відмовою від запропонованого світла з боку бунтівних християн. Ці страждання досягнуть свого піку для останнього випробування віри, під час недільного закону, коли життя обраних буде під загрозою смерті. Тому що до кінця проти світла та його депозитарів боротимуться диявол та його небесні та земні демони, свідомі чи несвідомі союзники цього «Руйнівника», «Аваддона або Аполліона » Одкр.9:11. « *Солодкість мед* » також чудово відображає щастя розуміння Божих таємниць, якими він ділиться зі своїми справжніми обранцями, спраглими істини. Жоден інший продукт на землі не концентрує таку природну солодку солодкість, як він. Зазвичай люди цінують і шукають цей солодкий смак,

який їм подобається. Крім того, обранець Христа шукає в Бозі солодкості любовних і мирних стосунків, а також Його настанов.

Надаючи своєму одкровенню «Апокаліпсис» (= Одкровення) «*солодкість меду*», Дух Божий порівнює його з «*манною небесною*», яка мала «*смак меду*» і яка жила євреїв у пустелі під час 40 років до їхнього входу в обітовану землю, відібрану у ханаанейців. Подібно до того, як євреї не міг би вижити без споживання цієї «*манни*», з 1994 року, кінця «*п'яти місяців*», пророчених в Одр.9:5-10, адвентистська віра виживає лише живлячись цим останнім пророчим духовним «*їжа*» (Мат.24:45) «*приготована на відповідний час славетного приходу*» Ісуса Христа. Це вчення, яке Бог істини дає мені усвідомити лише цього суботнього ранку о 4-й ^{годині} 16 січня 2021 року (але 2026 для Бога), було б корисним, щоб відповісти тому, хто одного разу запитав мене про вивчення пророцтв «*Що мені з цього?*» » Відповідь Ісуса коротка і проста: духовне життя, щоб уникнути духовної смерті. Якщо Дух не приймає образ «*коржа*», а лише «*солодкість меду*», це тому, що фізичне життя єврея було пов'язане з цією «*манною*» їжею. Стосовно Одкровення, їжа лише для духів обраних. Але в цьому порівнянні воно постає необхідним, незамінним і вимаганим живим Богом як умова підтримки духовного життя. І ця вимога має сенс, тому що Бог не приготував цю їжу, щоб нею ігнорували та зневажали Його слуги останніх днів. Воно є найбільш освяченим елементом після жертви Ісуса Христа та останньої форми та остаточного виконання Святої Вечері; Ісус дає своїм обранцям на їжу, своє тіло і свої пророчі настанови.

Вірш 10: «*Я взяв маленький сувій із руки ангела та й проковтнув його; воно було в моїх устах солодким, як мед, але коли я проковтнув його, моє нутро наповнилося гіркотою.*»

У пережитому досвіді слуга на самоті виявив сліпуче світло, пророчене Ісусом, і він насправді, спочатку знайшов «*солодкість меду*», приємну насолоду, порівнянну з солодкістю меду. Але холод, який показали адвентисти та вчителі, яким я хотів це представити, викликав у моєму тілі справжні болі в животі, які називають колітом. Тож я свідчу про духовне й буквально виконання цих речей.

Однак інше пояснення стосується останньої епохи, в якій освітлюється пророче світло. Він починається в мирний час, але закінчиться в час війни та смертоносного терору. Дан.12:1 пророкував це як «*час лиха, якого не було від початку народів аж до цього часу*»; цього достатньо, щоб викликати «*біль у кишечнику*». Тим паче, що в Плачі 1:20 ми читаємо: «*Господи, подивися на мою біду! Моє нутро кипить, моє серце засмучено в мені, бо я бунтував. Зовні меч завдав хаосу, всередині смерті.*» Також в Єр.4:19: «*Нутро моє! Моє нутро: я страждаю в серці, моє серце б'ється, я не можу мовчати; бо ти чуєш, душе моя, звук сурми, крик війни.*» Гіркота «*нутрощів*» порівнює останню адвентистську місію з тією, яка була довірена пророку Єремії. В обох випадках виборні чиновники працюють в оточенні ворожого середовища бунтівних правителів свого часу. Єремія та останні правдиві адвентисти засуджують гріхи, вчинені громадськими та релігійними лідерами свого часу, і, роблячи це, гнів винних звертається

проти них, аж до кінця світу, відзначеного поверненням у славі Ісуса Христа, « Цар царів і Господь панів » Одкр.19:16.

Кінець першої частини Об'явлення

У цій першій частині ми знайшли пролог і три паралельні теми, послання, звернені до ангелів семи Церков, сім печатей або знаків часу, і шість сурм або попереджувальних покарань, викликаних обуренням Бога.

Вірш 11: « *І сказали вони мені: Тобі знову пророкувати про багато народів, і племен, і язиків, і царів.* »

Вірш 11 підтверджує повне охоплення останніх 2000 з 6000 років Божої підготовленої програми. Наближаючись до часу славетного повернення Ісуса Христа, виклик пророцтва продовжить огляд християнської ери в розділі 11 під іншою темою: «Тобі знову пророкувати **про** багатьох народів, народів, язиків і царів ».

Відкриття другої частини Об'явлення

У цій другій частині, у паралельному огляді християнської ери, Дух звернеться до важливих подій, уже згаданих у першій частині книги, але тут, у другій частині, він розкриє нам своє судження більш розгорнутим способом. кожна з цих тем. І тут кожен розділ використовуватиме різні, але завжди доповнюючі символи та зображення. Саме завдяки групуванню всіх цих вчень пророцтво визначає цільові суб'єкти. Починаючи з книги Даниїла, як ви можете бачити, цей принцип порівняння розділів пророцтв застосовувався Духом Об'явлення.

Об'явлення 11, 12 і 13

Ці три розділи охоплюють час християнської ери паралельно, проливаючи світло на різні події, але які завжди залишаються дуже взаємодоповнюючими. Я підсумую, а потім деталізую теми.

Одкровення 11

Папське правління – Національний атеїзм – Сьома сурма

Вірші з 1 по 2: 1260-річне правління католицького папського лжепророка: Переслідувач.

Вірші з 3 по 6: під час цього нетерпимого і переслідуючого правління « двоє свідків » Бога, Святе Письмо двох Заповітів, будуть страждати і переслідуватися « звіриною », римською релігійною коаліцією, об'єднаною з монархіями Західної Європи. .

У віршах з 7 по 13 темою є « *звір, що піднімається з безодні* » або «Французька революція» та її національний атеїзм, який з'являється вперше в історії людства.

Вірші з 15 по 19 матимуть темою частковий розвиток « сьомої сурми ».

Роль папського правління

Стих 1: « *І дали мені тростину, як палицю, кажучи: Устань і змірай храм Божий, жертовник і тих, хто вклоняється в ньому.* »

Цільовий час – це час покарання, виявлене словом « *жезла* ». Покарання є виправданим « *через гріх* », відновлене цивільно з 321 року та релігійно з 538 року. З цієї другої дати гріх був накладений папським режимом, символом якого тут є «очерет», який позначає « *лжепророка, який навчає брехні* » в Ісі. 9:13-14. Це повідомлення відображає повідомлення з Дан.8:12: « *війську було передано вічне через гріх* », у якому « *військо* » означає Християнську Асамблею, « *вічне* », священство Ісуса, відібране папський режим, і « *гріх* », відмова від суботи з 321 року. Це лише

повторення послання, повторюваного багато разів у різних аспектах і символах. Це підтверджує каральну роль, яку Бог дав встановленню римського папського режиму. Дієслово « *міряти* » означає «судити». Отже, покарання є результатом Божого вироку проти « *храму*». *Бога* », колективне зібрання Христа, « *вівтар* », символ хреста Його жертви, і « *ті, хто там поклоняється* », а саме християни, які стверджують про його спасіння.

Стих 2: « *Але зовнішній двір храму покинь його назовні, і не міряй його; бо це було дано народам, і вони будуть топтати святе місто сорок і два місяці.* »

Важливим словом у цьому вірші є « *зовні* ». Лише воно позначає поверхневу віру римсько-католицизму, що стосується образу його правління 1260 днів-років, представлених тут як « *42 місяці* ». Образ « *святого міста* » істинно обраних « *буде розтоптаний народами* », пов'язаними з режимом папського деспота, або королями європейських королівств, « *які вчиняють перелюб з* » католицькою « *Єзавеллю* » під час її довгого нетерпимого правління 1260 року. реальні роки між 538 і 1798 роками. У цьому вірші Бог позначає різницю між істинною та фальшивою вірою, спираючись на символіку єврейського святилища: скинії Мойсея та храму, побудованого Соломоном. Ми знаходимо в обох випадках, на « *дворі поза храмом* », плотські релігійні обряди: жертвник жертвоприношень і чаша для обмивання. Справжня духовна святість знаходиться всередині храму: у святому місці, де є: свічник із сімома світильниками, стіл із 12 хлібами представленими та жертвник кадила, розміщений перед завісою, яка приховує Святеє Святих, зображення неба, де Бог сидить на своєму царському престолі. Щирість кандидатів на християнське спасіння відома лише Богу, а на землі людство обманюється « *зовнішньою* » фасадною релігією, яку римо-католицька віра представляє першою в історії християнської релігії нашої ери.

Святе Біблія, Слово Боже, переслідували

Стих 3: « *Я дам силу пророкувати двом моїм свідкам, одягнений у веретище, тисячу двісті шістьдесят днів.* »

Протягом цього тривалого правління, підтвердженого тут у формі « *1260 днів* », Біблія, символізована « *двома свідками* », частково ігноруватиметься аж до часу Реформації, коли її навіть переслідуватимуть католицькі ліги, прихильні до пап, яких вони підтримують мечами. . Образ « *одягнений у верету* » вказує на страждання, яке Біблія переживатиме до 1798 р. Тому що наприкінці цього періоду французький революційний атеїзм спалить її в публічних місцях, намагаючись знищити, змусити повністю зникнути.

Стих 4: « *Це дві оливкові дерева і два свічники, що стоять перед Господом землі.* »

Ці « *два оливкові дерева і два свічники* » є символами двох послідовних союзів, які Бог організував у своєму плані спасіння. Два послідовних релігійних розподілу, що несуть його Духа, чиєю спадщиною є Біблія та її тексти двох альянсів. Проект двох альянсів був пророкований у

Зах.4:11 до 14 « двома оливковими деревами, поставленими праворуч і ліворуч від свічника ». І вже перед « двома свідками » у вірші 3 Бог сказав про них у свідченні Захарії: « Це два сини оливи, які стоять перед Господом усієї землі. » У цій символіці « олія » означає божественний Дух. « Свічник » пророкує Ісуса Христа, Який у людському тілі принесе світло Духа у своєму освяченні (= 7) і поширить знання про нього серед людей, так само як символічний свічник розсіює світло, спалюючи оливу, що міститься в його « сім » ваз.

Примітка: « Свічник » із « семи » лампадками в центрі середньої вази; це, як і середина тижня, що становить 4-й ^{день} Великоднього тижня, день, коли своєю спокутною смертю Ісус Христос припинив « жертву та приношення », релігійний обряд на івриті, відповідно до божественний план, пророкований у Дан.9:27. Отже, « свічник » із семи лампад також містив пророче послання.

Стих 5: « Якщо хтось захоче зробити їм зло, вийде вогонь із їхніх уст і пожере їхніх ворогів; і якщо хтось захоче їм заподіяти зло, його треба вбити таким чином. »

Тут, як і в Одкр. 13:10, Бог підтверджує Своїм істинним обранцям Свою заборону карати себе за шкоду, заподіяну Біблії та її справі. Це дія, яку він зберігає виключно для себе. Зло вийде з уст Бога-творця. Бог ототожнює себе з Біблією, яку ми називаємо « Словом Божим », тому кожен, хто завдає йому шкоди, атакує його безпосередньо.

Вірш 6: « Вони мають владу замкнути небо, щоб не лився дощ у дні їхнього пророцтва; і вони мають владу перетворювати воду на кров і вражати землю всякою чумою, коли завгодно. »

Дух цитує факти, описані в Біблії. Свого часу пророк Ілля домігся від Бога, щоб дощ не падав без його слова; перед ним Мойсей отримав від Бога владу перетворити воду на кров і вразити землю 10 карами. Ці біблійні свідчення є тим більш важливими, що в останні дні зневага до написаного та натхненого слова Бога буде покарана карами того самого типу, згідно з Одкр.16.

Національний атеїзм Французької революції

Темні вогні

Вірш 7: « Коли вони скінчать своє свідчення, звір, що виходить із безодні, почне з ними війну, і переможе їх, і в'є їх. »

Тут Дух відкриває нам важливу річ; 1793 рік знаменує кінець біблійного свідчення, але для кого? Для його ворогів того часу, які переслідували Біблію, відкидаючи її божественний авторитет у питаннях підтримки віри; тобто монархи, монархічні аристократи, римо-католицький папський режим і все його духовенство. У цей день Бог також засуджує фальшивих протестантів, які на практиці вже не беруть до уваги його вчення. У Дан.11:34, за своїм судженням, Бог приписує їм « **лицемірство** »: « У той час, коли вони впадуть, їм трохи допоможе, і багато хто приєднається до них у **лицемірстві** . » Завершено лише першу частину свідчення Біблії, тому що в 1843 році її роль відновить життєво важливе

значення, запрошуючи обраних відкрити для себе адвентистські пророцтва. Встановлення національного атеїзму у Франції буде націлено на Біблію та намагатиметься змусити її зникнути. Рясне криваве використання «його гільйотини» робить його новим « звіром », який цього разу мав « повстати з безодні ». Цим терміном, запозиченим з історії про створення в Буття 1:2, Дух нагадує нам, що якби Бог, його Творець, не існував, на землі не було б життя. « Безодня » – це символ землі, позбавленої мешканців, коли вона « безформна і порожня ». Так було « на початку », згідно з Буття 1:2, і це буде знову так протягом « тисячі років », наприкінці світу, після славетного повернення Ісуса Христа, що є темою, яка це слідує в цьому розділі 11. Це порівняння з первісним хаосом цілком заслужено для республіканського режиму, який народжується в політичному хаосі та найбільшому безладді. Тому що повстанці знають, як об'єднатися, щоб знищити, але вони дуже розділені щодо форм, які слід надати відбудові. Потім це свідчення пропонує демонстрацію плодів, які людство може приносити, коли воно буде повністю відрізане від Бога; позбавлені своєї корисної дії.

Але, називаючи її « безоднею », Дух Бога-творця також передбачає контекст і стан первісного створення нашої землі. Таким чином, орієнтуючись на перший день цього творіння, він показує нам землю, занурену в абсолютну « темряву », оскільки на той момент Бог ще не дав землі жодної зірки. І ця ідея духовно пов'язує цього « звіра, що піднімається з безодні » з « четвертою печаткою » Одкр.6:12, описаною як « сонце, чорне, як веретище ». Також встановлюється зв'язок із « 4-ю сурмою » в Одкр. 8:12, описаною « ударом третини сонця, третини місяця і третини зірок ». За допомогою цих образів Дух приписує йому особливо « темний » характер. Однак саме в цьому аспекті і в цьому « темному » стані Франція прославить своїх вільнодумців, назвавши їх « просвітниками ». Тоді ми пам'ятаємо слова Ісуса Христа, цитовані в Матвія 6:23: « Але якщо твоє око хворе, то все твоє тіло буде в темряві. Коли ж світло, що в тобі, буде темрява, то яка ж буде ця темрява! » Таким чином темна вільна думка вступає у війну проти релігійного духу, і цей новий лібертаріанський дух пошириться з часом і пошириться на західний світ... називається християнським, і він зберігатиме свій злий вплив до кінця світу. З Французькою революцією «темрява» назавжди оселилася з гріхом. Тому що з ним з'являються книги, написані філософами вільної думки; що пов'язує його з «гріхом», який характеризує Грецію в пророцтвах Даниїла 2-7-8. Ці нові книги будуть конкурувати з Біблією і придушати її до величезної міри. Отже, засуджена « війна » є перш за все ідеологічною. Після революції та після Другої світової війни ця темрява набуде аспекту найвищого гуманізму, протиставляючись і таким чином пориваючи з первісною нетерпимістю, але ідеологічна « війна » продовжується. Західні люди будуть готові пожертвувати всім заради цієї «свободи». Насправді вони жертвують своїми націями, своєю безпекою і не уникнуть запланованої Богом смерті.

Вірш 8: « І їхні мертві тіла будуть на площі великого міста, яке в духовному розумінні називається Содом і Єгипет, навіть там, де їх Господь був розп'ятий. »

« *трупи* » є трупами « *двох свідків* », чиї перші нападники також були страчені на « *площі* » того самого « *міста* ». Цим « *містом* » є Париж, а цитоване « *місце* » послідовно називалося «місце Людовика XIV», «місце Людовика XV», «площе Революції» та позначає нинішню «площу Згоди». Атеїзм не приносить ніякої користі жодній релігійній формі. Гільйотинованих жертв б'ють саме за релігійну приналежність. І як вчить послання « *4-ї труби* », цілями є істинне світло (сонце), фальшивий колектив (місяць) і будь-який окремих релігійний посланець (зірка). Крім того, певні зіпсовані релігійні форми прийняті за умови, що вони відповідають нормам панівного атеїзму. Тому деяких священників на глузування називають «позбавленими сану». Дух порівнює Париж, столицю Франції, із « *Содомом* » і « *Єгиптом* ». Першими плодами свободи були сексуальні ексцеси, що супроводжувалися руйнуванням традиційних соціальних і сімейних умовностей. Це порівняння з часом матиме трагічні наслідки. Дух говорить нам, що це місто зазнає долі « *Содому* » та « *Єгипту* », який став для Бога стандартним символом гріха та бунту проти Нього. Встановлений вище зв'язок із « грецьким » філософським « *гріхом* », засудженим у Даниїла 2-7-8, підтверджується тут. Щоб повністю зрозуміти цю божественну стигматизацію грецького гріха, візьмемо до уваги той факт, що, намагаючись використати філософські слова, щоб представити Євангеліє жителям Афін, апостол Павло зазнав невдачі і був вигнаний з місця. Ось чому філософська думка назавжди залишиться ворогом Бога-творця. З часом і аж до свого кінця це місто під назвою «Париж» зберігатиме та свідчитиме через ці дії точність свого порівняння з цими двома назвами, символами сексуального та релігійного гріха. За його назвою «Париж» лежить спадок «Parisii», слова, кельтське походження якого означає «ті, що з котла», драматично пророчої назви. У римські часи це місце було оплотом язичницьких шанувальників Ісиди, єгипетської богині, а також сценічного і цинічного образу Паріса, сина царя Трої, старого Пріама. Автор перелюбу з прекрасною Оленою, дружиною грецького царя Менелая, він буде відповідальним за війну з Грецією. Після невдалої облоги греки відступили, залишивши на березі величезного дерев'яного коня. Подумавши, що це грецький бог, троянці привели коня в місто. А серед ночі, коли скінчилося вино та бенкет, грецькі воїни вийшли з коней і відчинили ворота грецьким військам, що мовчки поверталися; і всі жителі міста були вбиті, від короля до найнижчого підданого. Ця дія Трояна призведе до втрати Парижа в останні дні, оскільки, ігноруючи урок, він повторить свої помилки, встановивши своїх ворогів, яких він колонізував на своїй території. Перш ніж взяти назву Париж, місто називалося «Lutèce», що означає «смердюче болото»; вся програма його сумної долі. Порівняння з « *Єгиптом* » виправдане, оскільки, прийнявши республіканський режим, Франція офіційно стає першим грішним режимом у західному світі. Це тлумачення буде підтверджено в Одкр.17:3 « *червоним* » кольором « *звіра* », зображенням монархічної та республіканської коаліції останніх днів, побудованих за зразком Франції. Говорячи: « *навіть там, де їхній Господь був розіп'ятий* », Дух порівнює відкинення християнської віри

французького атеїзму та відкидання єврейської національності Месії Ісуса Христа; тому що ці дві ситуації є ідентичними, і вони матимуть однакові наслідки та однакові плоди безбожності та беззаконня. Це порівняння буде продовжено в наступних віршах.

Називаючи свою столицю « *Єгипет* », Бог порівнює Францію з фараоном, типовим зразком людського опору, який протистоїть його волі. Він зберігатиме цю непокірну позицію до свого знищення. З його боку ніколи не буде каяття. Називаючи « *зло добром, а добро злом* », вона зробить найгірші гріхи, прокляті Богом; це, називаючи «світлими», «темними» мислителями, які заснували «його права людини», які виступають проти прав Бога. І багато народів її взірць наслідуватимуть, навіть у 1917 році, могутня Росія, яка знищить її атомним вибухом під час «шостої труби», що й пророчила її назва « *Париж* » кельтською мовою. мовою, що означає «ті, що в казані». Тому до кінця свого життя вона залишатиметься нездатною побачити Бога в випробуваннях, які знищать її аж до знищення. Тому що він націлівся на неї і не відпустить її, доки її не буде.

Вірш 9: « *Три з половиною дні люди з народів, племен, язиків і народів дивитимуться на їхні мертві тіла, і не дозволять покласти їхні мертві тіла в могилу.* »

У Франції люди вступили в Революцію в 1789 році, а в 1793 році вони втратили свого короля, потім свою королеву, прилюдно обезголовлених на великій центральній площі міста, яка послідовно називалася «Площа Людовика XV», «Площа Революції» і «Площа Революції». нині «площа Згоди». Відносячи « *три з половиною дні* » до часу руйнівної дії, Дух, здається, включає битву при Вальмі, де в 1792 році революціонери зіткнулися з роялістськими арміями європейських королівств, які напали на Республіканську Францію, включаючи Австрію, і перемогли їх. родини королеви Марії Антуанетти. Щоб зрозуміти походження цієї ненависті, ми повинні мати на увазі, що 1260 років зловживань усіх видів з боку папсько-королівської коаліції призвели до роздратування французького народу, який зазнав експлуатації, поганого поводження, переслідувань і цілковитого розорення. Два останніх правління Людовика Увага! Республіка не є і не буде благом для Франції. Вона до свого кінця, у своїй п'ятій формі, нестиме прокляття Бога і сама вчинятиме помилки, які спричинять її падіння. Цей кровожерливий режим із самого початку стане країною «прав людини» та гуманізму, яка закінчиться захистом винних і розчарує жертву через свою несправедливість. Він навіть вітатиме своїх ворогів і поселятиме їх на своїй території, наслідуючи, до найгіршого, відомий приклад троянського міста, відомого тим, що представили дерев'яного коня, залишеного греками, як це було показано раніше.

Вірш 10: « *І радітимуть та веселяться мешканці землі через них, і посилають один одному дари, тому що ці два пророки мучили мешканців землі.* »

У цьому вірші Дух націлений на час, коли, подібно до гангрени чи раку, французьке філософське зло поширюватиметься й поширюватиметься, як чума, в інших західних країнах. ^{Він} позначає «знак часу» « *б-ю печаткою*

»; той, де « сонце стає чорним, як мішок кінського волосу »: світло Біблії зникає, заглушене філософськими книгами вільнодумців.

У духовному розумінні, на відміну від « громадян небесного царства », що визначає обраних Ісуса, « мешканці землі » позначають американських протестантів і, загалом, людей, бунтівних проти Бога та його правди. Люди європейських і навіть більше американських королівств дивляться на Францію. Там народ руйнує свою монархію та католицьку християнську релігію, яка загрожує людям, які читають Біблію, «двом свідкам », «муками » свого «пекла» ; справжні « муки », які, однак, зарезервовані лише для останнього суду, щоб знищити фальшивих релігійних людей, які самі обманно використовують цей вид загрози, згідно з Одкр. 14:10-11. Іноземці також, жертви тих самих зловживань за межами Франції, сподіваються отримати користь від цієї ініціативи. Це тим більше, що завдяки підтримці Франції, наданій Людовиком XVI, кілька років тому нові Сполучені Штати Північної Америки знайшли свою незалежність, звільнившись від панування Англії. Свобода в русі і скоро завоює багатьох людей. На знак цієї дружби « вони надішлють один одному подарунки ». Одним з таких подарунків стала подарована французами американцям «Статуя Свободи», встановлена в 1886 році на острові навпроти Нью-Йорка. Американці у відповідь запропонували йому копію, яка, споруджена в 1889 році, знаходиться в Парижі на острові посеред Сени біля Ейфелевої вежі. Бог націлений на цей тип дару, який розкриває спільне використання та обмін, що є прокляттям **надмірної свободи**, спрямованої на ігнорування її духовних законів.

Вірш 11: « *І по трьох з половиною днях увійшов у них дух життя від Бога, і вони стали на ноги свої; і великий страх обгорнув тих, хто їх бачив.* »

20 квітня 1792 року Франція опинилася під загрозою з боку Австрії та Пруссії, і 10 серпня 1792 року вона скинула свого короля Людовика XVI. 20 вересня 1792 року революціонери здобули перемогу під Вальмі. 21 січня 1793 року король Людовик XVI був убитий гільйотиною. 28 липня 1794 р. диктатора Робесп'єра та його друзів по черзі було гільйотиновано. 25 жовтня 1795 р. «Конвенцію» замінила «Директорія». Два «терори» 1793 та 1794 рр. разом тривали лише один рік. Між 20 квітня 1792 р. і 25 жовтня 1795 р. я вважаю цей період у « три з половиною дні » пророкованим або «трьох з половиною» реальними роками. Але я думаю, що тривалість також несе духовний посил. Цей період становить половину тижня, що може викликати натяк на земне служіння Ісуса Христа, яке тривало саме «три з половиною пророчих дні» і закінчилося смертю Месії Ісуса Христа. Дух порівнює свою дію з дією Біблії, її « двох свідків », які також діяли і навчали перед тим, як їх спалили на площі Революції в Парижі. Завдяки цьому порівнянню Біблія, ця віра, ототожнюється з Ісусом Христом, Який у ній знову розп'ятий і « проколений », як зазначено в Одкр. 1:7. Потік кровопролиття налякав французів. Крім того, після страти свого лідера Конвенту кровожерливих Максимілієна Робесп'єра та його друзів Кутона та Сен-Жюста безсудні та систематичні страти припинилися. Дух Божий пробудив духовну спрагу людей, і практика релігії знову стала законною, і, перш за все, безкоштовною. Знову з'явився рятівний «страх Божий» і

інтерес до Біблії знову проявився, але до кінця світу з ним боротимуться і змагатимуться філософські книги, написані вільнодумцями, чия грецька модель стоїть на передньому плані. Джерело всього різні її форми.

Стих 12: « *І почули вони голос із неба, що говорив до них: Підніміться сюди! І вознеслися вони на небо в хмарі; і їхні вороги бачили їх.* »

Це божественне твердження стосується біблійних « двох свідків » після 1798 року.

Порівняння з Ісусом продовжується, тому що саме він бачив, як його обранці (після пророка Іллі) вознісся на небо перед їхнім поглядом. Але, у свою чергу, його обранці останнього часу діятимуть так само. Їхні вороги також побачать, як вони піднімаються на небо в хмарі, де Ісус притягне їх до себе. Підтримка, яку Бог надає його справі, є такою самою для Ісуса Христа, Його обранців, і в цьому контексті Французької революції, Біблії після 1798 року. Щоб підтвердити кінець пророченої тривалості «1260 днів» - років, у У 1799 році Папа Пій VI помер у в'язниці у Валенсі-сюр-Роні, що уможливило, між 1843-44 і 1994 роками, тривалий період миру тривалістю 150 років, пророчений у формі «п'яти місяців» в Апо.9: 5-10 . . Смерть Людовіка XVI, припинення монархії та смерть папи-в'язня завдає смертельного удару релігійній нетерпимості « *звірини, що виходить із моря* » в Одкр.13:1-3. Конкордат Директорії лікує її рану, але вона більше не користується знищеною королівською підтримкою, вона більше не буде переслідувати до часу кінця, коли протестантська нетерпимість з'явиться під ім'ям «звіра, який повстає із землі» в Апо 13:11.

Вірш 13: « *Тієї години стався великий землетрус, і десята частина міста впала; сім тисяч чоловік загинуло в цьому землетрусі, а решта злякалися і віддали славу Богові небес.* »

У цю епоху (*цієї години*) був здійснений, у духовній формі, « *землетрус* », про який вже пророкували звершенням землетрусу в Лісабоні в 1755 році, про який йдеться в темі « *шостої печатки* » в Ап.6:12. Згідно з Духом Божим, місто Париж втратило « *десяту частину* » свого населення. Але інше значення може стосуватися, згідно з Дан.7:24 і Одкр.13:1, десятої частини « *десяти рогів* » або західних християнських королівств, підпорядкованих римському папському католицизму. Франція, яку Рим вважав «старшою дочкою» Римсько-католицької церкви, впала в атеїзм, позбавила її підтримки і пішла настільки далеко, що знищила її авторитет. 4-та ^{сурма} виявила це, « *третьою частиною сонця вражена* »; повідомлення « *сім тисяч чоловік було вбито під час цього землетрусу* » підтверджує цю річ, кажучи: безліч (*тисяча*) релігійних « *людей* » (*сім*: релігійне освячення часу) було вбито під час цього суспільно-політичного землетрусу.

Вірш 14: « *Друге горе минуло. Ось незабаром третє горе* ».

Таким чином, інтенсивне пролиття крові відродило страх перед Богом, і «Терор» припинився, замінений імперією Наполеона I « *орел* », який сповіщає останні три « *труби* », три « *великі нещастя* » для жителів землі. Зважаючи на те, що це оголошення відбулося після Французької революції з 1789 по 1798 рік, « *друге нещастя* », яке приписується йому у вірші 14, не може стосуватися його безпосередньо. Але для Духа це спосіб

сказати нам, що нова форма Французької революції з'явиться безпосередньо перед поверненням у славі Ісуса Христа. Однак, згідно з Одкр.8:13, « *друге горе* » явно стосується теми ^{6-го} сурма Одкр.9:13, яка саме « *вб'є третину людей* », перш ніж Ісус Христос повернеться, щоб помститися за несправедливе засудження Своїх святих вірних слуг, винищивши їхніх смертельних ворогів, останніх бунтівників. Ми можемо зрозуміти, що, подібно до бійні, спричиненої французькими революціонерами, Бог організовує бійню під час Третьої світової війни, цього разу ядерної, яка значно зменшить кількість мешканців землі до її знищення. первісний вигляд « *безодні* » після остаточного руйнівного втручання Ісуса Христа.

Подвійне значення слова « *друге горе* » пов'язує *четверту сурму з шостою* з духовної причини. Структура Об'явлення розділяє час християнської ери на дві частини. У першому « *нещастя* » карає винних, покараних до 1844 року, а в другому — тих, хто був покараний після 1844 року, перед кінцем світу. Тепер ці дві дії покарання спільне значення, яке Бог надає своєму четвертому покаранню в Левит 26:25: « *Я пошлю меча, який помститься за Мій заповіт* ». Перше покарання впало на людей, **які не прийняли** послання Реформації, роботи, яку Ісус підготував для своїх обранців, а друге — на тих, хто не відповів на Божу вимогу **завершити** цю Реформацію з 1843 року. яку Бог буде, ця постійна Реформація буде представлена до тієї години, коли закінчиться час благодаті.

Беручи до уваги те, що Бог приписував людям Французької революції з 1789 по 1795 роки, ми знаходимо те, що Він може приписати людям Заходу останніх днів. Ми знаходимо таку ж презирство, ту саму безбожність і ненависть до релігійних обрядів і тих, хто їх навчає; поведінки, яка цього разу є результатом надзвичайного розвитку науки і техніки. У роки миру атеїзм і фальшива релігія захопили західний світ. Отже, у Бога є вагома причина запропонувати нам подвійне читання цієї теми; поведінка « *вижилих* », що становить головну різницю між революційною епохою та науковим часом останніх днів людства. Щоб бути більш ясним, згідно з Одкр. 11:11-13, « *уцілілі* » першого читання, яке стосується « *четвертої сурми* », « *покаялися* », тоді як « *уцілілі* » другого, яке стосується « *шостої сурми* », « *покаялися* ». *не* », згідно з Одкр.9:20-21.

Третє « *велике горе* » (для грішників): славне повернення Христа Справедливого

Стих 15: « *Сьомий ангел засурмив. І знялися гучні голоси на небі, що говорили: Царства світу віддані Господу нашому та Христові Його; і він царюватиме на віки вічні.* »

Останньою темою розділу є « *сьома сурма* », яка вказує, я нагадую вам, момент, коли невидимий Бог-творець стає видимим для очей своїх ворогів, підтверджуючи Ап.1:7: « *Ось Він приходить з хмари і кожне око побачить; навіть ті, хто його проколов* ». « *Ті, що прокололи його* », хто проколов Ісуса, є його ворогами з усіх періодів християнської ери, включаючи останні. Вони прокололи його, переслідуючи його вірних учнів, про яких він заявив: « *Те, що ви зробили одному з братів Моїх найменших*

цих, ви Мені зробили » (Мф.25:40). З неба лунають гучні голоси, щоб відсвяткувати подію. Це ті мешканці неба, які вже висловилися святкувати вигнання з неба диявола та його демонів Христом-переможцем, названим « *Михайлом* » в Одрк. 12:7-12. Вони беруть участь у радості обраних, у свою чергу звільнений і переможений Ісусом Христом. Історія земного гріха припиниться через відсутність грішників, знищених устами божественного Христа. Диявол, « *князь цього світу* » за словами Ісуса, втрачає володіння грішним світом, знищеним Богом. Він залишатиметься ще тисячу років на спустошеній землі, не завдаючи нікому шкоди, в очікуванні свого повного знищення на останньому суді разом з усіма іншими грішниками, яких Бог воскресить для цієї мети.

Велике Небесне Щастя вибраних, відкуплених кров'ю Ісуса Христа

Вірш 16: « *І двадцять чотири старці, що сиділи перед Богом на своїх престолах, упали на обличчя свої та й поклонилися Богу* »

Обрані увійшли в цілестіальне царство Бога, сидячи на престолах у присутності Бога, вони будуть царювати або судити нечестивих згідно з Одрк.20:4. Цей вірш викликає контекст небесного початку викуплених у Одрк.4. Цей вірш представляє форму, яку має приймати справжнє поклоніння Богу. Прострація, стоячи на колінах, обличчям вниз, є формою, узаконеною Богом.

Вірш 17: « *Говорячи: Ми дякуємо Тобі, Господи Боже Всемогутній, який є і був, що ти заволодів своєю великою силою і заволодів своїм царством.* »

Викуплені відновлюють свою подяку та впадають ниць перед Ісусом Христом, « *Всемогутнім Богом, який є і був* » « **і який прийшов** », як оголосило Одрк.1:4. « *Ти здобув Свою велику силу* », від якої ти зрікся, щоб спасти своїх обраних, і спокутував своєю смертю ціну їхніх гріхів у своєму служінні « *ягнати* »; « *Агнець Божий, який бере на себе гріхи світу* ». Ви « *заволоділи своїм царством* »; пропонуваній контекст справді є тим, де Дух забрав Івана в Одрк.1:10; історія зборів Христа на землі залишилася в минулому. На цьому етапі за обраними посадовими особами стоять « *сім зборів* ». Правління Ісуса, об'єкта надії віри обраних, стало реальністю.

Вірш 18: « *Народи розгнівалися; і прийшов гнів Твій, і настав час судити мертвих, віддати слугам Твоїм пророкам, святим і тим, що бояться імені Твого, малим і великим, і знищити тих, хто нищить землю.* »

У цьому вірші 18 ми знаходимо дуже корисну інформацію про послідовність пророкованих подій. ⁶ й труба вбита _ *третина чоловіків* : « *Нації були роздратовані* », і на наших очах, у 2020-2021 роках, ми спостерігаємо причини цього роздратування: Covid-19 та спричинену економічну руїну, ісламську агресію та, одразу, російський наступ зі своїми союзниками. Після цього жахливого та руйнівного конфлікту, після проголошення недільного закону «*звіриною земною* », тобто протестантською та католицькою коаліцією американських та європейських тих, хто вижив, Бог вилив на них « *сім останніх кар Свого гніву* » описано в

Rev.16. Під час сьомого з'явився Ісус, щоб врятувати своїх обраних і знищити занепалих. Потім йде програма, підготовлена для « тисячі років » сьомого тисячоліття. На небі, згідно Одкр.4:1, відбудеться суд над нечестивими: « і настав час судити мертвих ». Святі отримують свою нагороду: вічне життя, яке обіцяв Ісус Христос своїм вибраним. Нарешті вони отримують ранкову зорю та корону, обіцяну обраним, які переможуть у битві віри: « щоб віддати Твоїм слугам пророкам ». Бог нагадує тут про важливість пророцтва для всіх віків (Згідно з 2 Пет. 1:19) і особливо в останні дні. «Святі й ті, що бояться імені Твого » — це ті, хто позитивно відгукнувся на послання трьох ангелів Одкр.14:7-13; перша з яких нагадує про мудрість, яка полягає в тому, щоб боятися Його, слухатися Його і не заперечувати Його заповідей, кажучи: « Бійтеся Бога і віддайте Йому славу », в його аспекті Бога-творця, « бо прийшла година Його суду, і поклоніться Тому, Хто створив небо, і море, і землю, і джерела вод ».

Вірш 19: « І відчинився храм Божий на небі, і з'явився ковчег заповіту Його в храмі Його. І сталася блискавка, і голоси, і громи, і землетрус, і великий град. »

Усі теми, порушені в цій книзі Об'явлення, сходяться до цього історичного моменту великого славетного повернення нашого божественного Господа Ісуса Христа. Цей вірш націлений на контекст, де виконуються та завершуються такі теми:

Rev.1: Адвентизм:

Вірш 4: « Йоан до семи церков, що в Азії: Благодать вам і мир від Того, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти , і від семи духів, що перед престолом Його, »

Стих 7: « Ось іде з хмарами . І побачить це кожне око, навіть ті, що прокололи його; і всі племена землі заплачуть через нього. Так. Амінь! »

Стих 8: « Я Альфа й Омега, говорить Господь Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти , Вседержитель. »

Вірш 10: « Я був у дусі в день Господній , і почув я позаду себе гучний голос, немов звук сурми, »

Аро.3: Сьоме зібрання: кінець « Лаодикійської » ери (= суджені люди).

Одкр.6:17: Великий день Божого гніву проти бунтівних людей, бо настав великий день Його гніву, і хто встоїть? »

Аро.13: « звір, що повстає із землі » (коаліція протестантів і католиків) і його недільний закон; вірш 15: « І було йому дано оживити образ звіра, щоб образ звіра міг говорити, і щоб усі, хто не вклонятиметься образу звіра, були вбиті. »

Аро.14: Дві теми « жнив » (кінець світу та захоплення обраних) і « винтаж » (різанина фальшивих пастухів їхніми спокушеними та ошуканими послідовниками).

Rev.16: Вірш 16: « великий день битви Армагеддон »

У цьому вірші 19 ми знаходимо ключову формулу прямого і видимого втручання Бога, « і сталися блискавки, голоси, громи, землетрус », вже цитоване в Одкр.4:5 і 8:5. Але тут Дух додає « і сильний град »; « град », яким закінчується тема **сьомої** з « семи останніх кар » в Одкр.16:21.

Тому контекст повернення Ісуса Христа позначений останньою адвентистською темою, яка цього разу приносить , навесні 2030 року, справжнє спасіння, запропоноване обраним, отримане кров'ю, пролитою Ісусом Христом. Це година його протистояння з бунтівниками, які готуються вбити його обранців, які відмовляються від римської неділі та зберігають свою вірність суботі, освяченій Богом від першого тижня Його створення світу. « Шоста печать » Одкр. 6 ілюструє поведінку та жах цих бунтівників, спійманих Господом на акті навмисного геноциду Його благословених і улюблених обраних. Тема розбіжностей порушується у цьому вірші 19. Це стосується божественного закону, який зберігається в «ковчезі свідчення » у Святому Святих у шкіні та єврейському « храмі ». Своім престижем і високою святістю ковчег завдячує лише тому, що містить таблиці закону, вигравірувані пальцем самого Бога, особисто в присутності Мойсея, Його вірного слуги. Біблія дозволяє нам зрозуміти, що викликає жах повстанців під час повернення Ісуса Христа. Ось що проголошують вірші з 1 по 6 Псалма 50:

« Псалом Асафа. Бог, Бог, ЯаНВéН, говорить, і скликає землю, від сходу сонця до заходу сонця. Із Сіону досконала краса Бог сяє. Він приходить, Бог наш, Він не мовчить; перед ним жеручий вогонь, навколо нього сильна буря . Він кличе до неба вгорі та до землі, щоб судити свій народ : Зберіть до мене вірних моїх, що уклали зі мною заповіт жертвою! – І небеса сповіщать Його правду, бо суддя – Бог. »

У контексті терору повстанці побачать текст четвертої з десяти Божих заповідей, висвітлений у небі вогненними літерами. І через цю божественну дію вони дізнаються, що Бог засуджує їх на першу та « другу смерть ».

Цей останній вірш теми « сьомої сурми » розкриває та підтверджує важливість, яку Бог надає своєму закону, який кидає виклик бунтівному фальшивому християнству. Божественний закон принижується під приводом нібито протилежності закону та благодаті. Ця помилка є результатом неправильного прочитання слів апостола Павла в його листах. Тож тут я розвію сумніви, надавши чіткі та прості пояснення. У Рим.6 Павло протиставляє тих, хто « під законом », тим, хто « під благодаттю », лише через контекст його часу, коли починається нова угода. Формулою « під законом » він позначає євреїв Старого Завіту, які відмовляються від Нового Завіту, заснованого на досконалій справедливості Ісуса Христа. І він позначає обраних посадових осіб, які вступають у цей новий союз, формулою « з законом ». Бо це користь, принесена благодаттю, в ім'я якої Ісус Христос у Святому Дусі допомагає своєму обранцеві і вчить його любити і виконувати святий Божий закон. Підкоряючись йому, він « під законом » і, будучи « під благодаттю », також не « під законом ». Я знову згадую, що Павло говорить про божественний закон, що він « святий і що

заповідь справедлива і добра »; що я ділюся з ним в Ісусі Христі. У той час як Павло карає гріх, намагаючись переконати своїх читачів, що вони більше не повинні грішити, перебуваючи в Христі, сучасні бунтарі використовують його тексти, щоб суперечити йому, роблячи Ісуса Христа, Яким вони себе вважають, визнаним **Римом** «служителем гріха». 7 березня 321. У той час як Павло заявив у Гал.2:17: « *Але хоча ми шукаємо виправдання через Христа, якби й ми самі були виявлені грішниками, чи був би Христос служителем гріха?»* Далеко не так! » Відзначимо важливість точності, « не так », яка засуджує релігійну концепцію фальшивої сучасної християнської бунтарської віри, і це з 7 березня 321 року, дати, коли римський « *гріх* » увійшов у західну та східну християнську віру владою язичницького римського імператора Костянтина¹ –

У цьому контексті « *сьомої сурми* » завершуються перші шість тисяч років, відведені Богом для вибору земних обранців, у його загальному проекті семи тисяч років. Потім починається сьоме тисячоліття, або « *тисяча років* » Одкр. 20, присвячене цілестіальному суду над бунтівниками, який вибрали викуплені Ісусом Христом, тема Одкр. 4.

Об’явлення 12: Великий центральний план

**Жінка – Римський агресор – Жінка в пустелі – Дужки: боротьба на небі
– Жінка в пустелі – Реформація – Атеїзм-
Залишок адвентистів**

Жінка-переможниця, наречена Христа, Агнець Божий

Стих 1: *« Велика ознака з'явилася на небі: жінка, оповита сонцем, і місяць під ногами її, а на голові її вінець із дванадцяти зірок. »*

Тут знову кілька тем слідують одна за одною в кількох картинах або сценах. Перша таблиця ілюструє Вибрану Асамблею, яка отримує користь від перемоги Ісуса Христа, її єдиного Голови, згідно з Еф.5:23. Під символом « жінки » «Наречена » Христа оповита «сонцем праведності », як пророчено в Мал.4:2. У подвійному застосуванні « місяць » символ темряви знаходиться « під ногами ». Цими ворогами історично та в хронологічному порядку є євреї Старого Завіту та занепалі християни, католики, православні, протестанти та адвентисти нового. На його голові « вінець із дванадцяти зірок » символізує його перемогу в союзі з Богом, 7, з людиною, 5, що означає число 12.

Переслідувана жінка перед остаточною перемогою

Куплет 2: *« Вона була вагітна, і кричала, будучи в пологах і в пологах. »*

У вірші 2 « *пологові муки* » згадують про земні переслідування, які передували часу небесної слави. Цей образ використав Ісус в Івана 16:21-22: *« Жінка, народжуючи, сумує, бо прийшла її година; але коли вона народила дитину, вона вже не пам'ятає про страждання через радість, яку відчуває, що народився на світ чоловік. Тому й ви тепер у печалі; але я знову побачу вас, і зрадіє серце ваше, і радості вашої ніхто не відніме від вас. »*

Язичницький гонитель жінок: Рим, велике імперське місто

Стих 3: *« І ще інша ознака з'явилася на небі; і ось це був великий червоний дракон, що мав сім голів і десять рогів, а на його головах сім діадем. »*

Вірш 3 ідентифікує його переслідувача: диявола, звичайно, але він діє через тілесні земні сили, які переслідують обраних, згідно з його волею. У своїх діях він використовує дві послідовні стратегії; «дракона » і «змія » . Перший, « *дракон* », — це відкрита атака язичницького імперського Риму. Таким чином ми знаходимо символи, які вже бачили в Дан.7:7, де Рим з'явився у вигляді четвертої жадливої тварини з « *десятьма рогами* ». Язичницький контекст підтверджується наявністю « *діадем* », які тут розміщені на « *семи головах* », символі римського міста згідно з Апо.17. Ця точність заслуговує нашої повної уваги, тому що вона вказує нам, щоразу, коли це зображення представляється, через розташування «тіар » , пророчений історичний контекст.

Релігійний гонитель жінок: Папський католицький Рим

Стих 4: *« Його хвіст відтяг третину зірок неба і кинув їх на землю. Дракон став перед жінкою, яка мала народити, щоб зжерти її дитину, коли вона народить. »*

Цей вірш під новими символами охоплює повідомлення Одкр. 11:1-3, де папський Рим уповноважений Богом під назвою « *жезла* » « *топтати ногами святе місто протягом 42 місяців* ».

У Даниїла «десять рогів» Римської імперії мав бути замінений папським «малим рогом» (з 538 до 1798). Ця спадкоємність підтверджується тут, у Одкр.12, у вірші 4.

Термін «хвіст», спрямований на хибні «*пророциця Єзавель*» Одкр.2:20, ілюструє цю спадкоємність фальшиво-християнського папського релігійного Риму. Звинувачення, цитоване в Дан.8:10, тут поновлено. Жертви його хитрощів і спокус, гідні «змія» Буття, топчуться під символом «*вірок небесних*» або під титулом «*громадян царства небесного*», який Ісус приписує своїм учням. «*Третя сторона втягнута в падіння*». Третє цитується не через його буквальне значення, а, як і всюди в пророцтві, як важлива частина загальної кількості випробуваних християн. Жертви можуть навіть перевищувати цю частку буквально на третину.

Стих 5: «*Вона породила сина, який має правити всі народи залізним жезлом. І її дитина була взята до Бога і до престолу Його.*»

У подвійному застосуванні пророцтво нагадує, як диявол боровся за справу Месії від його народження до його переможної смерті. Але ця перемога — це перемога первістка, після якого всі його обранці зуміють продовжувати ту саму боротьбу до остаточної перемоги. У той момент, отримавши небесне тіло, вони поділяться з ним, його вироком над нечестивими, і саме там вони разом «*пастуть народи залізним жезлом*», який винесе вирок «*мукам*» друга смерть» Страшного суду. Досвід Христа та досвід Його обраних зливаються в єдиний спільний досвід, і образ «*дитини, вознесеної до Бога і до Його престолу*», тобто на небо, є образом земного «визволення» обраних. буде виконано у 2030 році, коли прийде Христос-месник. Вони будуть звільнені від «*болів*». *пологи*». Дитина є символом успішного і переможного справжнього християнського навернення.

Вірш 6: «*І втекла жінка в пустиню, де вона мала місце, уготоване Богом, щоб годувати її там тисячу двісті шістдесят днів.*»

Переслідувана Асамблея є мирною та роззброєною, її єдиною зброєю є Біблія, Слово Боже, меч Духа, вона може лише тікати від своїх агресорів. Вірш 6 нагадує про час папського правління, що переслідує пророчих «*1260 днів*», або 1260 реальних років згідно з кодом Єзе.4:5-6. Цей час для християнської віри є часом болісного випробування, про яке свідчить згадка слова «*пустеля*», де вона «ведеться Богом». Таким чином, вона поділяє страждання «*двох свідків*» з Одкр. 11:3. У Дан.8:12 цей божественний вирок був сформульований таким чином: «*військо було передане з вічним через гріх*»; гріх, скоєний через відмову від поваги до дня суботного відпочинку з 7 березня 321 року.

Розкриття дужок: бій у небі

Стих 7: «*І була війна на небі. Михаїл і його ангели воювали проти дракона. І билися дракон і його ангели,*

Проголошене піднесення святих заслуговує на пояснення, яке Дух дає нам у певній дужці. Це стане можливим завдяки перемозі Ісуса Христа над гріхом і смертю. Ця перемога була підтверджена після його воскресіння, але

тут Дух відкриває нам наслідки, які вона мала для мешканців неба, які до цього моменту стикалися з демонами та самим сатаною.

Дуже важливо : цей небесний конфлікт, який залишився невидимим для людських очей, проливає світло на значення загадкових слів, сказаних Ісусом, коли він був на землі. В Івана 14:1-3 Ісус сказав: « *Нехай не тривожиться серце ваше. Вірте в Бога, і вірте в мене. У домі мого Отця є багато осель. Якби не було, я б тобі сказав. Я приготую тобі місце . А як піду й приготую вам місце , прийду знову й візьму вас до себе, щоб і ви були там, де Я. » Значення, надане « підготовці » цього « місця », з'явиться в наступному вірші.*

Стих 8: « *Але вони не були сильні, і вже не було їм місця на небі. »*

Ця небесна війна не має нічого спільного з нашими земними війнами; це не відразу викликає смерті, і два протиборчі табори не рівні. Великий Бог-Творець, який представляє себе в скромному і братському образі архангела « *Михайла* », все одно є всемогутнім Богом, перед яким усі Його створіння повинні впасти ниць і підкорятися. Сатана та його демони - це ті бунтівні створіння, які коряться лише під примусом, і, нарешті, вони не можуть чинити опір і змушені коритися, коли великий Бог своєю всемогутністю виганяє їх із небес. Під час його земного служіння Ісуса боялися злі ангели, які підкорялися йому і свідчили, що він справді був «Синоном *Божим* » божественного проекту, таким чином називаючи його.

У цьому вірші Дух уточнює: « *Їм більше не було місця на небі* ». Це « *місце* », зайняте небесними бунтівниками в Божому царстві, мало бути звільнено, щоб це цілестіальне царство могло бути « *очищене* » і « *підготовлене* » прийняти обраних Христа в день Його останньої битви проти земних бунтівників під час Його пришествя. у славі. Саме тоді, взявши своїх обранців із собою, « вони завжди будуть з ним, де б він не був » або в очищеному небі таким чином « *підготовленим* » прийняти їх. Частина землі тоді буде спустошенням типу, пророкованого словом « *глибок* » з Буття 1:2. У світлі цієї боротьби висвітлюється божественний проект спасіння, і кожне ключове слово його плану розкриває своє значення. Це стосується цих віршів, цитованих у Євр.9:23: « *Тому було необхідно, оскільки образи речі, які знаходяться на небесах, мали бути очищені таким чином, незалежно від того, чи самі небесні речі були жертвоприношеннями кращими, ніж ці.* » Таким чином, необхідною « більш чудовою жертвою » була добровільна смерть Месії на ім'я Ісус, яка була запропонована для спокутування гріхів своїх обранців, але, перш за все, для отримання для своїх створінь і для себе законного права засуджувати на смерть небесних і земних повстанців. Саме таким чином « *небесне святилище* Бога було « *очищено* » спочатку, а потім, після повернення переможного Христа, настане черга землі, яку він називає своїм « *підніжжям* », але не своїм «підніжжям». святиня” в Іс.66:1-2: “ *Так говорить Господь: Небо – Мій престол, а земля – підніжок для ніг Моїх. Який дім ти міг би збудувати для мене, і яке місце ти б дав мені жити? Усе це рука моя створила, і все постало, говорить Господь. Це той, на кого я буду дивитися: на того, хто*

страждає і немічний духом, на того, хто боїться мого слова. » ; або, згідно з Єзек.9:4, про « тих, хто зітхає та стогне через скоєні гідоти ».

Стих 9: « І скинений був великий змій, стародавній змій, що зветься диявол і сатана, що зводить усю землю, скинений був на землю, і з ним скинені його ангели. »

Небесні істоти першими отримали користь від духовного очищення, здійсненого Христом-переможцем. Він вигнав з неба диявола та його ангельських демонів, які були « *закинуті* » на дві тисячі років на землю. Отже, диявол знає « *час* », який залишається йому особисто та його демонам діяти проти обраних святих і божественної істини.

Примітка : Ісус не тільки відкрив людству характер Бога, він також представив цей грізний характер, тобто диявола, про якого Старий Завіт мало говорив, залишивши його майже проігнорованим. Після перемоги Ісуса над дияволом боротьба між двома таборами посилилася через ув'язнення демонів, які зараз невидимим чином живуть серед людей на землі та в усьому земному вимірі, який включає планети та зірки неба. Це єдині інопланетяни в нашому земному вимірі.

Тут я повинен нагадати вам, що правильне розуміння загального проекту спасіння програми, розробленої Богом, є винятковим привілеєм, збереженим для Його обраних. Тому що фальшива віра визнається в тому, що вона завжди помиляється у своїх інтерпретаціях свого проекту. Це було продемонстровано з тих пір, як євреї, які дали Месії пророцтво в Святому Письмі, роль принесення плотського визволення, тоді як Бог запланував лише духовне визволення; що гріх. Подібним чином сьогодні фальшива християнська віра очікує повернення Ісуса Христа, встановлення Його царства та влади на землі; речі, які Бог не включив у свою програму, як навчав нас його пророче Одкровення. Навпаки, Його славний прихід позначить кінець їхнього життя, яке залишається носієм їхніх гріхів і всієї їхньої провини перед Ним.

Обранець Христа знає, що вільне життя почалося на небі і що після земної дужки, необхідної для досконалої демонстрації Його любові та Його справедливості, Бог-Творець продовжить життя Своїх створінь, які залишаються вірними на Небі та на землі, вічно у своїй небесній формі. Тоді небесні та земні бунтівники будуть засуджені, знищені та знищені.

Царство небесне звільнене

Стих 10: « І почув я гучний голос на небі, що говорив: Тепер настало спасіння, і сила, і царство Бога нашого, і влада Христа Його; бо скинено обвинувача наших братів, що день і ніч звинувачував їх перед нашим Богом. »

Це « *Тепер* » стосується дати 7 квітня 30 року, першого дня тижня після середи, 3 квітня, коли Ісус, прийнявши хрест, переміг диявола, гріх і смерть. Того першого дня тижня він проголосив Марії: « *Не торкайся мене; Я ще не вознісся до Свого Отця* ». Його перемога ще мала бути офіційною на небесах, і відтоді, у всій своїй божественній силі, під своїм ангельським іменем « *Михайл* », знову відкритим, він переслідував диявола та його

демонів з небес. Ми повинні звернути увагу на цитату « *обвинувач наших братів, той, хто звинувачував їх перед нашим Богом день і ніч* ». Воно розкриває нам величезне універсальне братство табору Бога, яке поділяє своє неприйняття табору повстанців разом із обраними землі. Хто ці « *брати* »? Ті, хто на небі, і ті, хто на землі, як-от Йов, якого частково передали дияволу, щоб довести йому, що його « звинувачення » необґрунтовані.

Вірш 11: « *Вони перемогли його через кров Агнця і через слово свого свідчення, і вони не так любили своє життя, щоб боятися смерті.* »

Зразок, який обговорюється в цьому вірші, можна знайти в посланні епохи « *Смірна* », і це повідомлення вказує на стандарт віри, якого вимагав Ісус Христос протягом усіх пророчених віків аж до його славного повернення.

Перемога « *Михайла* », цілестіального божественного імені нашого Спасителя Ісуса Христа, виправдовує його урочисті заяви, зроблені в Матвія 28:18-20: « *Ісус прийшов і промовив до них так: Дана мені всяка влада на небі і на землі. Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчаючи їх зберігати все, що Я вам заповів. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця світу.* »

Таким чином, на основі свого першого завіту Бог відкрив Мойсеєві історію походження нашого земного виміру, але лише нам, хто живе в останні дні людства, він відкриває розуміння його загального проекту спасіння, закриваючи дужки досвіду земного гріха, який триватиме шість тисяч років. Тому ми поділяємо з Богом очікування вічного возз'єднання всіх Його вірних цілестіальних і земних обранців. Тому це обраний привілей, у свою чергу, зосередити нашу увагу на небі та його мешканцях. Зі свого боку, вони не перестали цікавитися долею обраних і нашою земною історією, від Сотворіння до кінця світу, про що написано в 1Кор.4:9: «*Бо мені здається, , зробив нас, апостолів, останніми з людей, певним чином засудженими на смерть, оскільки ми були видовищем для світу, для ангелів і для людей.* »

Ситуація на землі погіршується

Вірш 12: « *Тому радійте, небо, і ви, що на небі живе. Горю землі й морю! Бо диявол зійшов до вас у великому гніві, знаючи, що в нього мало часу.* »

« *Жителі неба* » першими « *раділи* » перемозі Христа. Але відповідником цієї радості є посилення « *нещастя* » для «*мешканців землі* ». Тому що диявол знає, що його засуджено до смертної кари умовно-достроково, і що він має « *мало часу* », щоб діяти проти свого плану спасіння. Усі дії, які протягом 2000 років здійснював демонічний табір, обмежений на землі, розкрив Ісус Христос у своєму Об'явленні або Апокаліпсисі. Це тема цієї роботи, яку я пишу для вас. І з 2018 року обранці Ісуса Христа поділилися цим знанням про кінець часу, відведеного дияволу для його спокушання; це закінчиться навесні 2030 року зі славетним

поверненням їх божественного Учителя. Дужки цієї теми закриваються віршем 12.

Закриваючи дужки бійки в небі

Відновлення теми жінки за кермом в пустелі

Вірш 13: « *Коли дракон побачив, що його скинули на землю, він погнався за жінкою, яка народила хлопчика.* »

Ця дужка дозволяє Духу підняти тему папського правління з вірша 6. Термін « *дракон* » у цьому вірші все ще означає диявола, самого Сатану. Але його боротьба проти « *жінки* » відбувається через римські дії, послідовно, імператорські, потім папські.

Вірш 14: « *І дано жінці два крила великого орла, щоб вона полетіла в пустиню, до свого місця, де годували її час, і часи, і півчасу, далеко від обличчя змії.* »

У цьому вірші 14 він продовжує повідомлення, вказуючи тривалість папського правління у формі «три з половиною роки», « *час, часи і половина часу* », що вже вживається в Дан.7:25. У цьому резюме будуть розкриті нові подробиці в хронологічній послідовності подій. Слід зазначити одну деталь: « *дракон* » у вірші 4 замінено « *змієм* » так само, як « *дракон* » у вірші 3 замінено « *хвостом* ». Терміни « *змії і хвіст* » відкривають нам зміну активної тактики, яку Бог, « *великий орел* », надихає диявола та його демонів. Після відкритої агресії « *дракона* » слідує хитрість і релігійна брехня « *змія* », яка виконується папським правлінням 1260 пророкованих років. Згадка про « *змія* » дозволяє Богу запропонувати нам порівняння з обставинами первородного гріха. Так само, як Єва була спокушена « *змієм* », через якого говорив диявол; « *Жінка* », « *наречена* » Христа, піддається випробуванню брехливими словами, які диявол представляє їй через « *уста* » своїх агентів папського католицизму.

Вірш 15: « *І пустив змія за жінкою воду з пащі своєї, немов ріку, щоб потягнути її рікою.* »

Вірш 15 ілюструє католицьке переслідування, якому піддається невірна християнська віра; як « *вода річки* », яка « *виносить* » усе, що їй доступно. Римо-католицька папська « *рота* » заснувала свої фанатичні й жорстокі католицькі ліги проти своїх релігійних супротивників. Ідеальним завершенням цієї дії є створення корпусу «драконів» Людовиком XIV за порадою єпископа Ле Тельє. Цей військовий орган, створений для переслідування мирного протестантського опору, мав на меті « *навчати* » всіх слабких і лагідних обранців Христа його догмам, змушуючи їх вибирати між наверненням у католицизм або відведенням у полон чи на смерть після жахливих знущань і тортури.

Стих 16: « *І земля допомогла жінці, і відкрила земля свої уста, і поглинула річку, яку випустив дракон із пащі своєї.* »

Дух пропонує нам два тлумачення цього єдиного вірша, що накладаються одна на одну. Зверніть увагу, що « *жінка* » і « *земля* » тут є двома різними сутностями, і що « *земля* » може символізувати

протестантську віру або буквально землю, ґрунт нашої планети. Це дасть цьому віршу два тлумачення, які слідуєть одне за одним хронологічно в божественному Одкровенні.

1-ше повідомлення: фальшивий звіриний протестантизм : у хронологічному порядку, по-перше, « жінка » відповідає мальовничому опису мирних протестантів Реформації, чиї офіційні « уста » (уста Мартіна Лютера в 1517 році) засуджували гріхи католиків; що виправдовувало їх назву: «протестанти» — це ті, хто протестує проти католицької релігійної несправедливості, яка грішить проти Бога і вбиває Його справжніх слуг. Ще одна лицемірна складова протестантизму, символізована словом « земля », також розкрила « пащу » для засудження католицької віри, але вона взялася за зброю і своїми жорстокими ударами «поглинула » значну частину бійців католицьких ліг. Слово « земля » тут символізує знаменитих «гугенотів», протестантських бійців на Севеннах, а також військових укріплень, таких як Ла-Рошель, під час «релігійних війн», у яких дві групи людей не служили і не шанували Бога. учасників бойових дій.

2-е повідомлення : меч помсти французького національного атеїзму . У другому читанні та в хронологічному порядку цей вірш 16 показує, як Французька революція повністю поглине папську агресію католицьких монархій. Це головне повідомлення цього вірша. І це той, який Бог дає на роль « 4-го сурма " Одр.8:12 і " звір, що виходить із безодні " Одр.11:7, за аналогією з Лев.26:25, приходить, каже Бог, як " меч, щоб помститися за мій союз », зраджений бунтівними грішниками-католиками. Цей образ заснований на покаранні бунтівника « Корея » в Числах 16:32: « **Земля розкрила свої уста** , і проковтнула їх, і їхні дома, і всіх людей Кореєвих, і все їхнє майно ». У повній гармонії з божественним Об'явленням та історичними досягненнями, цей порівняльний образ нагадує про відмову повстанців від божественного закону в обох ситуаціях.

Останній ворог дракона : адвентистський залишок жінок

Вірш 17: « *І розгнівався дракон на жінку, і пішов воювати проти рештки її нащадків, які дотримуються заповідей Божих і мають свідчення Ісуса.* »

Оминаючи мовчки 150 років діяльності протестантів, вражених божественним прокляттям, тему « 5-ї сурми », Дух згадує останню земну боротьбу диявола та його небесних і земних поплічників і показує нам цілі їхня спільна ненависть. Цими останніми цілями будуть обрані, останні нащадки та спадкоємці піонерів-адвентистів 1873 року, яким було оголошено про це останнє випробування згідно з Одр.3:10. Піонери, чію місію вони виконують, несучи те саме божественне благословення. Вони повинні будуть рішуче і віддано підтримувати роботу, яку Ісус довірив їм: відмовляючись будь-яким чином шанувати « знак звіра » в Римську неділю, сумлінно дотримуючись, будь-якою ціною, практики суботнього відпочинку, справжній сьомий день тижня, час, організований і встановлений великим і всемогутнім Богом-творцем. Саме ця істина з'являється в описі «залишку насіння жінки » у цьому вірші: « *ті, хто*

дотримується заповідей Бога », десять, а не дев'ять; « і які зберігають свідчення Ісуса », тому що вони не дозволяють нікому забрати його в них; ні « дракони », ні « змії ». І це « свідчення про Ісуса » є найціннішим, оскільки, згідно з Одкр. 19:10, « свідчення про Ісуса є духом пророцтва ». Саме це пророче свідчення робить « неможливим для диявола звести правдивих обраних » Христа, Бога істини, як навчає Матвій 24:24: « Бо постануть лжехристи і лжепророки; вони творитимуть великі дива й чудеса, аж до спокуси, якщо це можливо, навіть обраних . ».

Майже... повна перемога Сатани

Вірш 18: « І він став на піску морському » .

Цей останній вірш показує нам тріумфуючого диявола, якому вдалося принести з собою у своє падіння та смертне засудження **всі християнські релігійні інституції**, над якими він панує та тримає під своєю владою. В Ісаї 10:22 Бог проголошує: « Хоч народ твій, о Ізраїлю, як пісок морський, тільки останок повернеться; руйнування вирішено, це спричинить справедливість. » Таким чином, згідно з цим пророцтвом, наприкінці світу лише дисиденти-адвентисти, що становлять « залишок жінки », « Вибрану, Наречену Христа » та духовний «Ізраїль» Божий, втікають до цього сатанинського панування. Я нагадаю, що під назвою «Адвентист» Дух визначає стандарт віри для спасіння останніх обраних з 1843 року; у 2020 році це релігійна поведінка, але вже не інституція, яку Бог засудив, засудив і відкинув (« вирвав ») у 1994 році.

Об'явлення 13: Фальшиві брати християнської релігії

Звір морський – звір земний

Число 13 для забобонних ідолопоклонників означає талісман на щастя або талісман на невдачу, залежно від поглядів кожної людини та країни. Тут, у Своему славетному Одкровенні, Бог відкриває нам Свій власний числовий

код, заснований на числах від 1 до 7 та їх різноманітних комбінаціях. Число 13 утворюється шляхом додавання числа «6», числа ангела Сатани, і числа «7», числа Бога, а отже, законної релігії, даної Богу-творцю в Ісусі Христі. Отже, ми знайдемо в цьому розділі «фальшивих братів християнської релігії», але справжніх смертельних ворогів справді обраних. Цей «*тарш*» ховається в середині «*доброго зерна*» під оманливою релігійною видимістю, яку цей розділ викриває.

Перший звір : який виходить із моря дракона - змія

Стих 1: «*І побачив я звіра, що виходив із моря, мав десять рогів і сім голів, а на рогах його десять діадем, а на головах його блюзнірські імена.*»

Як ми побачили у вивченні Одкр. 10, ми знаходимо в цьому розділі двох так званих християнських «*звірів*» нашої ери. Перший, «*який піднімається з моря*», як у Дан.7:2, стосується католицької віри та її переслідуючого правління пророчих «*42 місяців*», або 1260 реальних років. Беручи до уваги символи імперій, які передують йому в Дан.7, ми знаходимо правління «*маленького рогу*», який мав з'явитися після того, як «*десять рогів*» отримають свої царства згідно з Дан.7:24. «*Діадери*», розміщені на «*десяти рогах*», показують, що націлено саме на цей історичний контекст. Тут папський Рим символізує «*сім голів*», які особливо характеризують його в подвійному сенсі. Найбільш буквально є «*сім пагорбів*», на яких побудований Рим згідно Одкр.17:9. Другий, більш духовний, має пріоритет; Вираз «*сім голів*» означає освячення влади: «*сім*» є числом освячення, а «*голови*» позначають суддю або старійшину в Іс.9:14. Цю вищу магістрацію можна віднести до папського Риму, оскільки вона має форму незалежної держави, як цивільної, так і релігійної, головою якої є папа. Дух уточнює: «*і на його головах імена богохульства*». Слово «*богохульство*» в однині і ми маємо перекласти як: «*імена брехні*», відповідно до значення слова «*богохульство*». Ісус Христос приписує «*брехню*» римському папському режиму. Тому він приписує йому титул «*батька брехні*», яким він називає диявола, самого сатану в Євангелії від Івана 8:44: «*Ваш батько диявол, і ви хочете виконувати бажання свого батька. Він був душолюб споконвіку, і не встояв у правді, бо немає правди в ньому. Коли він говорить неправду, він говорить від свого серця; тому що він брехун і батько брехні*».

Стих 2: «*Звір, якого я бачив, був схожий на барса; ноги його були, як у ведмедя, а паща його, як паща лева. Дракон дав йому свою силу, і свій трон, і велику владу.*»

«*Четвертий звір*» у Дан.7:7, сказаний «*жахливий, жахливий і надзвичайно сильний*», отримує тут більш точний опис. Насправді лише воно представляє критерії трьох імперій, які йому передували, починаючи з Халдейської імперії. Він володіє спритністю «*леопарда*», непереборною силою «*ведмедя*» і жорстокою хижою силою «*лева*». У Одкр.12:3 «*дракон*» у вірші 3, де «*діадери*» були на «*семи головах*», представляв Рим у його язичницькій імперській фазі, яка переслідувала ранніх християн. Таким

чином, подібно до того, як « *малий ріг* » Дан.7:8-24 замінює Дан.8:9, тут папство отримує свою владу від Римської імперії; що історія підтверджує імператорським указом Юстиніана I ^y 533 (написання) та 538 (застосування). Але стережіться! « *Дракон* » також відноситься до « *диявола* » в Одкр. 12:9, що означає, що папство отримує свою силу, « *свою силу, свій престол і свою велику владу* » від самого диявола. Ми розуміємо, чому Бог робить дві сутності « *батьками брехні* » в попередньому вірші.

Примітка : на військовому рівні папський Рим зберігає силу і могутність своєї імперської форми, тому що європейські королівські армії служать йому і задовольняють його рішення. Як навчає Дан.8:23-25, його сила ґрунтується на « *успіху його хитроців* », які полягають у заяві про те, щоб представляти Бога на землі, і як такий, у здатності відкривати або закривати доступ до запропонованого вічного життя. Євангеліє від Христа: « *Наприкінці їхнього панування, коли грішники будуть знищені, постане зухвалий і хитрий цар . Його сила зростатиме, але не завдяки його власній силі ; він сіє неймовірне спустошення, він досягне успіху в своїх починаннях , він знищить можновладців і людей святих. Через його процвітання та успіх його хитроців , він матиме зарозумілість у своєму серці, він знищить багатьох людей, які жили мирно, і він повстане проти начальника правителів; але він буде зламаний, без зусилля жодної руки. »*

Наприкінці 1260-х років атеїзм Французької революції поклав край її деспотичній владі, встановленій з 538 року .

Стих 3: « *І бачив я одну з голов його, наче смертельно поранену; але його смертельна рана зажила. І вся земля злякалася звіра. »*

Ніколи не покаювшись за всю свою історію, папська магістратура змушена буде зректися своєї переслідуючої влади через примус. Це буде здійснено з 1792 року, коли монархію, її збройну підтримку, буде повалено та обезголовлено французьким атеїзмом. Як було оголошено в Одкр.2:22, ця атеїстична « *велика скорбота* » хоче знищити римську релігійну силу « *жінки Єзавелі* », а її цілями є « *ті, хто чинить з нею перелюб* »; монархів, монархістів і католицьких священників. Ось така вона, мабуть, була « *наче смертельно поранена* ». Але з опортуністичних причин імператор Наполеон I ^{відновив} його в 1801 році під назвою свого Конкордату. Вона ніколи більше не буде прямо переслідувати. Але його спокуслива сила триватиме для багатьох католицьких віруючих, які всі віритимуть у його брехню та його претензії до повернення у славі Ісуса Христа: «*І вся земля захоплювалася звіриною* » . « *Вся земля пішла за звіром* », і це слово « *земля* » в подвійному значенні стосується планети, а також реформатської протестантської віри, яка походить від неї. Екуменічний союз (= земний, грецькою) укладений відтоді підтверджує це оголошення. Якби Дух хотів висловити це послання зрозумілою мовою, ми б прочитали: « уся протестантська релігія слідувала нетолерантна католицька релігія . Це твердження буде підтверджено дослідженням другого « *звіра* », який цього разу « *виходить із землі* » у вірші 11 цього розділу 13.

Вірш 4: « *І поклонилися дракону, бо він дав владу звірині; вони поклонилися звірині, кажучи: Хто подібний до звірини, і хто може воювати з нею? »*

Позначаючи як імперський Рим, так і сатану, згідно з Одкр. 12:9, *дракон*, отже, сам *диявол*, *поклоняються* тими, хто шанує папський режим; це в результаті і в повному невіданні, оскільки саме він « *дав свою силу звірині* ». Отже, папський « *успіх підприємства* », пророчений у Дан.8:24, підтверджується історією. Вона панує над королями своєю релігійною владою, абсолютною, довго безперечною. Вона виділяє землі й надає титули тим, хто служить їй, щоб винагородити їх, як ми можемо прочитати в Дан.11:39: « *Саме з чужим богом він буде діяти проти укріплених місць; і він наповнить шаную тих, хто визнає його, він зробить їх правителями над багатьма, він роздасть їм землі як нагороду* ». Справа була досягнута буквально відомим способом, коли Папа Римський Олександр VI Борджіа (сумнозвісний убивця) розділив землю в 1494 році і виділив Португалії, східній передовій точці Бразилії та Індії, і Іспанії, всій решті нововідкритої території. землі. Дух наполягає. **Обранець Ісуса Христа повинен бути повністю переконаний, що католицька віра є диявольською, і що всі її агресивні чи гуманістичні дії спрямовуються сатаною, противником Бога і обраних.** Цей наголос виправданий, оскільки він пророкує в Дан.8:25 « *успіх його починань і успіх його підступів* ». Її релігійна влада, визнана королями, можновладцями та християнськими народами Європи, надає їй престижу, що ґрунтується на довірі, отже насправді надзвичайно крихкий. Але коли Бог і диявол об'єднують сили для каральних дій, натопти, людські маси людей слухняно йдуть фальшивим шляхом, наміченим і, перш за все, нав'язаним. На землі влада вимагає влади, тому що люди люблять почуватися могутніми, і в цій сфері папський режим, який стверджує, що представляє Бога, є майстром цього жанру. Як і в Одкр.6, тема ставить запитання: « *Хто подібний до звіра, і хто може воювати з ним?* ». Розділи 11 і 12 дали відповідь: Бог у Христі, Який породить у 1793 році французький революційний атеїзм, який охопить її кривавою баньнею. Але до появи цього « *меча помсти* » (роль, яку приписують 4-му ^{покаранню} в Лев.26:25), озброєні протестанти вже билися з ним, але не змогли його перемогти. Чоловіки, протестанти, французи, німці та англікани, усі такі ж стійкі, як вона, будуть боротися з нею з 16-го ^{століття}, наносячи їй смертельні удари, тому що їхня віра понад усе політична.

Вірш 5: « *І дано йому уста, що говорили зарозумілі слова та богозневаги; і йому було дано повноваження діяти протягом сорока двох місяців.* »

Ці слова ідентичні тим, які ми читаємо в Дан.7:8, які стосуються римського папського « *маленького рогу* », який *піднімається* після « *десяти рогів* » європейських королівств. Тут ми знаходимо його « *зарозумілість* », але тут Дух додає « *богохульства* » або фальшиві претензії та релігійну брехню, на яких був побудований « *його успіх* ». Бог підтверджує своє правління « *1260* » фактичних років, представлених у біблійній пророчій формі « *сорок два місяці* », відповідно до коду « *день на рік* » Єз.4:5-6.

Вірш 6: « *І вона відкрила свої уста, щоб вимовляти богозневаги проти Бога, щоб зневажати ім'я Його, і оселю Його, і тих, хто живе на небі.* »

Тут я маю звернути увагу на загальне значення, яке людство надає слову « *богохульство* » або образу. Ця концепція є оманливою, оскільки позначення брехні, « *богохульства* » зовсім не набуває аспекту образи, а щодо тих, які Бог приписує папському Риму, вони, навпаки, мають вигляд фальшивої та оманливої святості.

Папські уста « *промовляють богозневаги* »; що підтверджує його особу в Дан.11:36, де ми читаємо: « *Цар зробить, що забажає; він буде підноситися, він буде хвалитися над усіма богами, і він буде говорити неймовірні речі проти Бога богів; воно буде процвітати, доки не закінчиться гнів, бо те, що визначено, буде виконано.* » Дух приписує папському режиму брехню, або « *богохульства* », які характеризують усі його релігійні доктрини; « *проти Бога, щоб зневажати Його ім'я* », вона марно використовує ім'я Бога, спотворює його характер, приписуючи йому його вбивчі диявольські дії; « *Його skinія* », тобто Його духовна святиня, яка є Його Зборами, Його Вибраними; « *і тих, хто живе на небі* », тому що він представляє небо та його мешканців у свій оманливий спосіб, згадуючи у своїх догмах небесне пекло, спадщину греків, які розмістили їх під землею, раєм і чистилищем. « *Мешканці неба* », чисті й святі, страждають і обурюються з приводу того, що їм несправедливо приписується взіреть злоби й жорстокості, навіяний людям земним бісівським табором.

Вірш 7: « *І дано йому було вести війну проти святих і перемогти їх. І йому була дана влада над кожним племенем, народом, язиком і нацією.* »

Цей вірш підтверджує послання Дан.7:21: « *Я бачив цей ріг, який воював проти святих і перемагав їх* ». Європейське та світове християнство справді є мішенню, оскільки римо-католицька віра була нав'язана всім європейським народам, які фактично склалися з « *племен, народів, мов і націй* », які були цивільно незалежними. Її « *влада над кожним племенем, народом, язиком і нацією* » підтверджує її образ « *повії Вавилона великого* » з Одкр. 17:1, який представляє її « *сидячою на багатьох водах* »; « *води* », які символізують « *народи, натовпи, нації та мови* » згідно з Одкр.17:15. Ми можемо з інтересом відзначити відсутність слова « *плем'я* » в цьому розділі 17. Причиною є останній контекст цільової епохи, який стосується Європи та західного християнства, в якому племінна форма була замінена різними національними формами.

З іншого боку, в контексті початку встановлення папського режиму європейське населення було по суті організовано у « *племена* », як римська Галія, роз'єднані та спільні різними « *мовами* » та діалектами. Хронологічно Європа була населена « *племенами* », потім « *народами* », підвладними королям, і, нарешті, з 18^{століттям}, республіканськими « *націями* », такими як Сполучені Штати Північної Америки, які становлять її важливий відросток. Конституція «народів» зумовлена підпорядкуванням римському папському режиму, оскільки саме він визнає та встановлює владу королів християнської Європи, починаючи з Хлодвіга, першого короля ^{франків}.

Вірш 8: « *І вклоняться йому всі, хто живе на землі, ім'я якого не було записане від заснування світу в книзі життя Агнця, заколеного.* »

В останні часи, коли символ « земля » позначає протестантську віру, це повідомлення набуває точного значення: усі протестанти будуть поклонятися католицькій вірі; усі, крім обраних, яким Дух непомітно дає таке визначення: « *ті, чиє ім'я не було записане від заснування світу в книзі життя заколеного Агнця.* » І тут я нагадую, що її обранці є « *громадянами Царства Небесного* », а не бунтівниками, які є « *мешканцями землі* ». Факти свідчать про істинність цього пророчого оголошення, сформульованого Духом Божим. Оскільки від початку Реформації, за винятком випадку П'єра Вальдо в 1170 році, протестанти обожнювали католицьку віру, вшановуючи її «неділю», успадковану від язичницького імператора Костянтина 1 з 7 березня 321 року. Це звинувачення готує ^{тему} другого « *звір* », представлений у вірші 11.

Стих 9: « *Хто має вуха, нехай слухає!* »

Той, у кого Бог відкрив « *вухо* » проникливості, зрозуміє послання, запропоноване Духом.

Оголошення покарання, виконаного мечем помсти французького національного атеїзму

Вірш 10: « *Коли хто веде в полон, той піде в полон; коли хто вбиває мечем, той повинен бути вбитий мечем. Це витривалість і віра святих.* »

Ісус Христос нагадує про мирну покірність, якої Він вимагає від Своїх вибраних завжди. Подібно до перших мучеників, обранці жорстокого папського правління повинні прийняти долю, яку приготував для них Бог. Але він оголошує, яким буде його правосуддя, яке своєчасно покарає релігійні вимоги королів і пап, а також їх духовенства. «Завівши » обранців у неволю, вони самі потраплять до в'язниць французьких революціонерів. А «вбивши мечем » обраних, яких любив Ісус, самі будуть убиті месним «мечем» Божим, роль якого виконає гільйотина тих же французьких революціонерів. Саме через Французьку революцію Бог відповість на бажання **помсти** , виражене кров'ю мучеників в Одкр. 6:10: « *Вони кричали гучним голосом, кажучи: «Доки ти, святий і правдивий Учителю, зволікаєш» судити та помститися за нашу кров тим, хто живе на землі? "*. І революційна гільйотина « *вразить смертю католицьких дітей* » монархії та папського римського духовенства, як було оголошено в Одкр.2:22. Але серед його жертв ми також знайдемо лицемірних протестантів, які змішали віру з громадянськими політичними поглядами та захищали з « *мечем* » у руках свої особисті погляди та свою релігійну та матеріальну спадщину. Такою була поведінка Жана Кальвіна та його зловісних і кривавих поплічників у Женеві. Згадуючи дії, здійснені в 1793 і 1794 роках, пророцтво вводить нас у контекст тривалого релігійного миру, встановленого на «150» років, передбачених пророчими «п'ятьма місяцями» *Одкр.9 :5-10*. Але після 1994 року, закінчення цього періоду, з 1995 року право «вбивати » з релігійних мотивів було відновлено. Тоді потенційним ворогом явно стає ісламська релігія до її воєнного розширення, яке призведе до «Третьої

світової війни» між 2021 і 2029 роками. Незадовго до повернення Христа, яке очікується навесні 2030 року, з'явиться другий «звір» . у цій главі 13.

Другий звір: що встає із землі

Остання битва дракона-ягнати

Вірш 11: *« І побачив я іншого звіра, що виходив із землі, мав два роги, як в ягнати, і говорив, як дракон. »*

Ключ до визначення слова « земля » знаходиться в Буття 1:9-10: *« Сказав Бог: Нехай зберуться води, що під небом, в одне місце, і нехай з'явиться суша. Так і було. Бог назвав сушу землею, а водну масу назвав морем. Бог побачив, що це добре. »*

Отже, так само, як суха «земля» вийшла з « моря » на другий день створення землі, цей другий « звір » вийшов з першого. Цей перший « звір », що позначає католицьку релігію, другий, що виходить з неї, стосується протестантської релігії, тобто реформатської церкви. Однак це дивовижне одкровення більше не повинно дивувати нас, оскільки дослідження попередніх розділів розкрили нам, у доповнюючий спосіб, духовний статус, який Бог надає на своєму божественному суді цій протестантській релігії, яка після періоду під назвою « Фіатира », не погоджувався завершити розпочату реформу. Однак це завершення вимагалось згідно з указом Дан.8:14, якому вона завдячує Божим посланням Одкр.3:1: *« Кажуть, що ти живий; і ти мертвий »*. Ця духовна смерть кидає її в руки диявола, який готує її своїм натхненням до своєї « битви Армагеддону », Одкр. 16:16, останньої години земного гріха. Саме в годину цього останнього випробування віри, пророченого в посланні, адресованому її слугам-адвентистам у Філадельфії , вона візьме на себе нетерпимі ініціативи, які зроблять її « звіриною, яка повстає із землі ». Вона має « два роги », які виправдає та ідентифікує наступний вірш 12. Бо об'єднані в екуменічний союз, протестантська та католицька релігії об'єднані у своїй боротьбі проти дня відпочинку, освяченого Богом у справжній сьомий день тижня; субота або субота євреїв, а також Адама, Ноя, Мойсея та Ісуса Христа, які не сумнівалися в цьому під час свого служіння та навчання на землі, тому що звинувачення в порушенні суботи, висунуті проти Ісуса бунтівними євреями, були безпідставними. і не виправдані. Навмисно творячи чудеса в суботу, його мотивація полягала в тому, щоб переосмислити справжню Божу концепцію суботного відпочинку. Ці дві релігії, які стверджують, що спасіння отримано через « агнця, яке бере на себе гріхи світу », цілком заслуговують, для своїх описових критеріїв, на образ « агнця , яке говорить, як дракон ». Оскільки пропагування нетерпимості до суботних спостерігачів, яких вони дійдуть до того, щоб засудити на смерть, це справді відкрита війна, стратегія « дракона » , який знову з'являється.

Вірш 12: *« Вона використовувала всю владу першого звіра в його присутності, і змусила землю та її мешканців поклонятися першому звіру, чия смертельна рана була зцілена. »*

Ми спостерігаємо своєрідну естафету, католицька віра вже не домінує, але свій колишній авторитет передає протестантська релігія. Це

тому, що ця протестантська релігія офіційно є релігією наймогутнішої країни на землі: Сполучених Штатів Північної Америки або США. Злиття європейських і американських протестантських релігій уже досягнуто, навіть включаючи адвентистський інститут. сьомого дня, з 1995 р. Новий «*Вавилонський*» на землі змушений до релігійного змішування, оскільки він побудований завдяки прийоми іммігрантів різних релігійних конфесій. Якщо люди вважають ці речі нормальними, через їх поверхневий розум і релігійну незацікавленість, зі свого боку, Бог-творець, який не змінюється, також не змінює своєї думки, і він карає цю непокору, яка ігнорує його історичні уроки, засвідчені в Біблії. . Захищаючи, у свою чергу, римську неділю першого дня, день відпочинку, встановлений Костянтином I – другий протестантський «*звір*» «*створив перше католицьке поклоніння звіру*», який визнав його офіційним релігійним статусом і дав йому свою назву «Неділя» вводить в оману. Дух нагадує нам, що цей останній союз між протестантами та католиками став можливим завдяки тому, що «*смертельна рана*», завдана «*звіриною, що піднімається з безодні*», була «*зцілена*». Він закликає його назад, тому що другий звір не матиме такого шансу зцілитися. Він буде знищений славетним приходом Ісуса Христа.

Вірш 13: «*Вона чинила великі чуда, навіть спускала вогонь з неба на землю на очах у людей.*»

Після перемоги над Японією в 1945 році протестантська Америка стала першою ядерною державою на землі. Його дуже високі технології постійно імітуються, але ніколи не мають рівних; вона завжди на крок попереду своїх конкурентів чи супротивників. Це першість буде підтверджено в контексті «Третьої світової війни», де, згідно з Дан.11:44, вона знищить свого ворога, Росію, країну «північного царя» в цьому пророцтві. Тоді його авторитет буде величезним, а ті, хто переживе конфлікт, приголомшені та захоплені, довірять йому свої життя та визнають його владу над усім людським життям. «*Небесний вогонь*» належав тільки Богу, але з 1945 року Америка володіла ним і контролювала його. Вона завдячує йому своєю перемогою та всім своїм нинішнім престижем, який ще більше зросте з її перемогою в майбутній ядерній війні.

Вірш 14: «*І вона звела тих, хто живе на землі, знаменнями, які їй було дано зробити перед звіриною, кажучи тим, хто живе на землі, щоб зробити зображення звірині, що має рану від меча. і хто жив.*»

Технічні «*вундеркінди*» здійснені незліченні. «*Мешканці землі*» стали залежними від усіх її винаходів, які поглинають їхні життя та думки. Поки Америка не просить їх позбавити себе цих гаджетів, які займають їхні душі, як наркомани, «люди землі» готові узаконити релігійну нетерпимість щодо «дуже маленької групи», «*залишку жінки*» ” Одр.12:17. «... створення образу звіра» передбачає копіювання дій католицької релігії та відтворення їх під протестантським авторитетом. Це повернення до суворості розуму ґрунтуватиметься на двох діях. «*Ті, хто виживе*», переживуть жахливі акти війни, і Бог буде постійно і поступово вражати їх «сімома останніми карами Свого гніву», описаними в Одр.16.

Недільний декрет про смерть

Вірш 15: « *І було йому дано оживити образ звірини, щоб образ звірини говорив, і щоб усі, хто не вклонятиметься образу звірини, були вбиті.* »

План диявола, натхненний Богом, оформиться і здійсниться. Дух відкриває форму крайнього заходу, який буде вжито під час шостої з «семи останніх кар». Офіційним указом, прийнятим усіма вцілілими повстанцями на землі, буде вирішено, що в дату між ранньою весною і 3 квітня 2030 року буде вбито останніх адвентистів сьомого дня, які дотримуються суботи. Логічно, що ця дата знаменує рік повернення у славі Ісуса Христа. Весна цього 2030 року обов'язково є моментом, коли він втручається, щоб запобігти виконанню згубного проекту бунтівників проти його обраних, яких він приходить врятувати, «скоротивши дні» їхнього «великого лиха » (*Матв.24 : 22*).

Вірш 16: « *І вона змусила всіх, малих і великих, багатих і бідних, вільних і рабів, отримати тавро на їхній правій руці чи на своєму чолі* » .

Прийнятий захід розділяє тих, хто пережив епоху, на два табори. Повстанців ідентифікують за « *знаком* » людської влади, який позначає католицьку «неділю», давній «день нескореного сонця», накладений одним із його поклонників, римським імператором Костянтином I, починаючи з 7 березня 321 року . « *Знак* » отримується « *на руку* », тому що це людська «праця», яку Ісус судить і засуджує. Його також приймають « *на чолі* », що символізує особисту волю кожної людської істоти, чия відповідальність таким чином повністю покладається на справедливий суд Бога-творця. Щоб підтвердити з Біблії це тлумачення символіки « *руки* » та « *чоло* », є цей вірш із Второзаконня 6:8, де Бог говорить про Свої заповіді: « *Зв'яжеш їх як знак на руках своїх*». , і вони будуть , *як пов'язки між вашими очима.* »

Попередні репресії

Вірш 17: « *і що ніхто не міг купувати чи продавати, не маючи на собі знака, імені звіра або числа його імені.* »

За цим словом « *особа* » стоїть табір адвентистських святих, які залишилися вірними освяченій Богом суботі. Через те, що вони відмовляються шанувати « *мітку* », у неділю, решту першого язичницького дня, вони відкладаються. Спочатку вони стали жертвами «бойкоту», добре відомого в американських заходах проти опонентів, які чинили їм опір. Щоб мати право торгувати, потрібно вшанувати « *знак* », що стосується протестантів, « *ім'я звіра* », «намісника Сина Божого», що стосується католиків, або « *число його ім'я* », або число 666.

Вірш 18: « *Це мудрість. Хто має розум, нехай обчислить число звірини. Бо це число людини, а його число шістсот шістдесят шість.* »

Людської мудрості недостатньо, щоб зрозуміти послання Духа Божого. Це повинно бути успадковано від нього, як у випадку з Соломоном, чия мудрість перевершила мудрість усіх людей і здобула свою репутацію по всій відомій землі. До прийняття арабських цифр у євреїв, греків і римлян літери їхнього алфавіту також мали значення шифру, так що додавання

значень літер, з яких складається слово, визначає його номер. Ми отримуємо це шляхом «обчислення», як зазначено у вірші. «... номер його імені » — це « 666 », тобто *число* , отримане додаванням числового значення латинських літер, що містяться в його латинському імені «VICARIVS FILII DEI»; це було продемонстровано у вивченні розділу 10. Це ім'я саме по собі є найбільшим « *богохульством* » або « *брехнею* » з його тверджень, тому що Ісус жодним чином не дав собі «заміну», що означає слово «вікарій».

Об'явлення 14: Час адвентизму сьомого дня

Послання трьох ангелів – урожай – урожай

Це розділ, присвячений періоду між 1843 і 2030 роками.

У 1843 році конкретне використання пророцтва Дан.8:14 спонукало «адвентистів» чекати повернення Ісуса Христа, призначеного на весну цієї дати. Це початок серії випробувань віри, де інтерес до духу пророцтва, а саме « *свідчення Ісуса* » згідно з Одкр. 19:10, буде продемонстровано індивідуально християнами, які стверджують, що належать до спасіння Ісуса. Христос під кількома релігійними ярликами. Продемонстровані окремо « **роботи** » дозволяють вибір чи ні. Ці роботи можна підсумувати

двома можливими виборами: прийняття або відмова від отриманого світла та його божественних вимог.

У 1844 році, після нового очікування, встановленого на осінь 1844 року, Ісус поведе своїх обраних до місії завершення роботи Реформації, яка починається з відновлення практики суботи, освяченої Богом від створення світу. Це найважливіший предмет « святості », який « виправдовується » з 1844 року, коли цей проступок був доведений до відома його слуг. Цей переклад Дан.8:14, перекладений до мого служіння як: « *дві тисячі триста вечора вранці, і святиня буде очищена* », є автентичним, відповідно до оригінального єврейського тексту: « *дві тисячі триста вечора вранці і святість буде виправдана* ». Кожен може виявити, що порушення божественної суботи з 321 року супроводжується численними іншими відмовами від доктринальних істин, встановлених Богом за часів апостолів. Після 1260 років брехливих правлінь, деструктивні наступники віри, папство залишило в протестантській доктрині багато брехні, нестерпною для Бога правди. Ось чому в цьому розділі 14 Дух представляє три основні теми, які послідовно є: адвентистська місія або послання « *трьох ангелів* »; « *жнива* » кінця світу, сортування та захоплення обраних; « *збір винограду* » винограду гніву, остаточне покарання фальшивих пастирів, фальшивих релігійних учителів християнства.

З 1844 року навчали, щоб захистити обраних від божественного гніву, останнє випробування зарезервовано на крайній кінець часу, наданого людству, щоб позиціонувати себе між виявленою божественною волею та бунтівними людськими вимогами, які впали у найповніше відступництво. Але зроблений вибір має наслідки для всіх тих, хто помер з 1844 року. Лише освічені та вірні вибрані « *вмирають у Господі* » відповідно до вчення вірша 13, де вони оголошуються « *благословеними* », тобто такими, що мають благодать Христос, з усім Його благословенням, уже підтвердженим у посланні, адресованому до ангела « *Філадельфії* », яке стосується їх, тому що недостатньо бути охрещеним «адвентистом», щоб вважатися Богом обраним.

З іншого боку, якщо деталі покинутих людей ще не з'ясовані, основні моменти підкреслюються та підсумовуються Духом у формі «послань трьох ангелів» у віршах 7-11. Ці повідомлення слідує одне за одним у спадкоємність наслідків.

Я пригадую це тут, після примітки на обкладинці на сторінці 2 цієї праці, ці три повідомлення висвітлюють три повідомлення, які вже розкриті в символічних образах у книзі Даниїла в Дан.7 і 8. Їхнє нагадування, у цьому розділі 14 Об'явлення, підкреслює та підтверджує надзвичайну важливість, яку їм надає Бог.

Викуплені адвентисти перемагають

Стих 1: « *Я поглянув, і ось Агнець стоїть на горі Сіон, а з ним сто сорок чотири тисячі [людей], у яких на чолах написано його ім'я та ім'я його Батька.* »

« *Гора Сіон* » відноситься до місця в Ізраїлі, де був побудований Єрусалим. Воно символізує надію на спасіння та форму, яку це спасіння

прийме в кінці випробувань земної та цілестіальної віри. Цей проект буде повністю здійснено при оновленні всього, що стосується *землі і неба*, згідно Одкр.21:1. « *144 000 [людей]* » символізують обраних Христа, обраних між 1843 і 2030 роками, а саме християн-адвентистів, випробуваних, перевірених і схвалених Ісусом Христом, чий суд застосовується колективно та індивідуально. Колективне судження судить установу, а індивідуальне судження стосується кожної істоти. « *144 000 [людей]* » представляють обраних, обраних Ісусом Христом з числа послідовників адвентистської віри. Це число суто символічне, і фактичне число обраних є таємницею, відомою і охороняється Богом. Причину їх вибору ми можемо зрозуміти з визначення запропонованого зображення. « *На їхніх чолах* », символі їхньої волі та їхніх думок, написано « *ім'я ягняти* », Ісуса та « *ім'я його Отця* », Бога, об'явленого в старому союзі. Це означає, що вони знайшли і відтворили образ Бога, який Бог-творець дав першій людині перед гріхом, коли формував її і дав їй життя; і цей образ є зображенням його персонажа. Вони складають плід, який Бог хотів отримати, викупивши в Ісусі Христі гріхи Свого єдиного вірного обранця. Здається, що на чолі вибраних обраних, або в їхньому дусі, їхній думці та їхній волі, знайдено печатку Бога Одкр.7:3, або Суботній день четвертої заповіді Декалогу та невіддільний характер про ягня Ісуса Христа та про його одкровення в Старому Завіті як Батька, Бога-Творця. Таким чином, правдива християнська віра не протистоїть релігійним нормам, пов'язаним із Сином і Отцем, як стверджують послідовники Римської неділі, якщо не на словах, то принаймні на ділі.

Стих 2: « *І почув я голос із неба, як шум води великої, як голос великого грому; і голос, який я почув, був подібний до гусярків, що грають на арфах.* »

Суперечливі персонажі, згадані в цьому вірші, насправді доповнюють один одного. « *Великі води* » символізують безліч живих істот, які, виявляючись, набувають вигляду « *великого грому* ». Навпаки, через образ « *арфи* » Бог відкриває досконалу гармонію, яка об'єднує його переможні створіння.

Стих 3: « *І заспівали нову пісню перед престолом, і перед чотирма живими істотами, і перед старцями. І ніхто не міг навчитися цієї пісні, крім ста сорока чотирьох тисяч, що були викуплені з землі.* »

Бог підтверджує і підкреслює тут дуже високу освяченість «адвентистської» віри, встановленої з 1843-44 років. Її обрані представники відрізняються від інших символізованих груп; « *престол, чотири живі істоти і старійшини* »; останній позначає всіх викуплених від досвіду, прожитого на землі. Але божественне Одкровення, яке називається Одкровенням, стосується лише двох тисяч років християнської віри, які указ Дан.8:14 розділяє на дві послідовні фази. До 1843-44 рр. обраних символізували 12 « *старійшин* » із « *24* », цитованих в Одкр.4:4. Інші 12 « *старійшин* » — це адвентистські « *12 колін* », « *запечатані* » в Одкр.7:3-8 від 1843-44.

Стих 4: « *Це ті, що не осквернилися жінками, бо вони незаймані; вони йдуть за ягням, куди б він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей, як первоплід для Бога і для Агнця; »*

Слова цього вірша застосовуються лише в духовному значенні; слово « *жінки* » позначає християнські церкви, які впали у відступництво з моменту свого виникнення, наприклад, римо-католицька віра, або з 1843-44 рр., для протестантської віри, і з 1994 р., для адвентистської інституційної віри. Згадане « *осквернення* » спрямоване на гріх, який є результатом порушення божественного закону і « *заплата якого — смерть* », згідно з Рим.6:23. Щоб позбавити їх від практики гріха, Ісус Христос освятив, окрім символічних « *144 000 [людей]* ». Їх « *невинність* » також є духовною, і це визначає їх як «чистих» істот, чия справедливість була вибілена кров'ю, пролитою Ісусом Христом за них. Спадкоємців гріха і його осквернення, як і всіх нащадків Адама і Єви, віра, визнана Ісусом Христом, ідеально «очистила». Але щоб ця віра була ефективно визнана Ісусом Христом, це очищення має бути реальним і конкретизованим у їхніх « *ділах* ». Отже, це передбачає відмову від гріхів, успадкованих від фальшивих християн, юдеїв або, ширше, монотеїстичних релігій. У своєму пророчому одкровенні Бог особливо націлений на недотримання порядку часу, який Він встановив з першого тижня створення землі та її небесної системи.

За зображенням « *співати нову пісню* » стоїть особливий досвід, який пережили лише « *144 000 [людей]* » запечатаних. Після « *пісні Мойсея* », яка оспівувала славетний вихід з Єгипту, символ гріха, « *пісня* » « *144 000* » обраних прославляє їхнє звільнення від гріха через те, що вони підкорилися постанові Дан.8:14 і брали участь у їх освяченні. бажаний і навіть вимаганий Богом з 1843-44 років. У цей день небесне видіння нагадало про очищення гріхів, здійснене на Голгофському хресті смертю Ісуса Христа. Це повідомлення являло собою і докір, і вчення, яке Бог представив типу віруючого протестанта, який був спадкоємцем Римської неділі та деяких інших його брехливих гріхів. У типології єврейських обрядів це « *очищення гріхів* » було релігійним святом восени, під час якого кров убитого козла приносили до Святого Святого на престолі милості, розміщеному в цьому недоступному місці й забороненому для решти рік.пора року. Кров цього козла, символічний образ гріха, пророкувала кров Ісуса Христа, який сам став носієм гріхів своїх обранців, щоб замість них спокутувати покарання, на яке вони заслуговують; Сам Ісус був зроблений гріхом. У цій церемонії козел символізує гріх, а не Христа, який його несе. Саме про це фізичне переміщення первосвященика від дозволеного святого місця до забороненого Святого Святого протягом решти року йдеться у цьому вірші, коли сказано: «*вони йдуть за ягням, куди б він не йшов* » . Згадавши цю сцену у видінні 23 жовтня 1844 року, Дух Христа нагадав своїм обраним несвідомим спадкоємцям про доктринальні брехні, про заборону грішити. Таким чином, починаючи з 1844 року, практикується *гріх добровільного походження* , яким є випадок Римської неділі, що робить стосунки з Богом *неможливими* , а покинутий гріх дозволяє розширення цих стосунків, які

ведуть обраного до повноти свого освячення через сприйняття, розуміння та введення в дію об'явленої божественної істини.

Оскільки вони вважаються « *первістками для Бога та для Агнца* », вони становлять найкраще, що Бог знайшов у своєму виборі земних обранців. У єврейських обрядах « *первісток* » оголошувався « *святим* ». Жертви цих перших плодів тварин або рослин були збережені для Бога, щоб віддати йому честь і відзначити людську вдячність за його доброту та щедрість. Іншою причиною, власне, для « *святих первоплодів* », є прийняття ними божественного світла, відкритого їм у всій його повноті, оскільки вони живуть у час кінця, коли явлене світло досягає свого апогею, свого духовного зеніту.

Вірш 5: « *І не знайшлося брехні в їхніх устах, бо вони невинні.* »

Справді обраний, той, хто народився з істини шляхом нового народження, може лише ненавидіти « *брехню* », в якій він не знаходить задоволення. Брехня огидна, тому що вона приносить лише згубні наслідки і змушує страждати хороших людей. Той, хто вірить у « *брехню* », відчуває біль розчарування, гіркоту того, що його ошукали. Ніхто, обраний Христом, не може насолоджуватися спокушенням і обманом своїх ближніх. З іншого боку, правда заспокоює, вона позитивно будує стосунки з правдивими братами, але перш за все з Богом-Творцем і Відкупителем нашого спасіння, Який заявляє і підносить своє ім'я як «Бог істини» . Таким чином, більше не практикуючи доктринальний гріх, підкоряючись відкритій істині, обраний визнаний « *бездоганним* » самим Богом істини.

Послання від першого ангела

Вірш 6: « *Я бачив іншого Ангела, що летів серед неба, що мав вічну Євангелію, щоб проповідувати її мешканцям землі, кожному народу, кожному племені, кожній мові та кожному народові.* »

« *Інший ангел* » або інший посланець проголошує повне божественне світло, яке символізує « *середина неба* » або зеніт сонця. Це світло пов'язане з « *Євангелієм* » або « *доброю новиною* » про спасіння, яке приніс Ісус Христос. Її називають « *вічною* », тому що її послання є автентичним і не змінюється з часом. Таким чином Бог засвідчує, що воно відповідає тому, чого навчали апостолів Ісуса Христа. Це повернення до правди відбулося з 1843 року після численних спотворень, успадкованих від римо-католицької віри. Проголошення є універсальним за аналогією з повідомленням, представленим у Даниїла 12:12, яке розкриває божественне благословення роботи адвентистів. « *Вічна Євангеліє* » згадується тут під аспектом істинного плоду віри, згідно божественної вимоги, відкритої указом Даниїла 8:14. Інтерес до пророчого слова є законним плодом норми « *вічне євангеліє* ».

Стих 7: « *Він сказав гучним голосом: Побійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо прийшла година суду Його; і поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод.* »

У вірші 7 перший ангел засуджує порушення суботи, яка прославляє, у божественному декалозі, славу Бога-творця. Таким чином, він вимагав

його відновлення з жовтня 1844 року, але з весни 1843 року звинувачував у своїх порушеннях протестантів.

Послання від другого ангела

Вірш 8: « *І інший, другий ангел ішов за ним, кажучи: Вавилон великий упав, він напоїв усі народи вином гніву свого блуду.* »

У вірші 8 другий ангел розкриває величезну провину римської папської католицької церкви, яка спокусила й обдурила людей, перейменувавши язичницький «день сонця» Костянтина I після перекладу «день Господа» латинського монтажу , який це походження його «неділі»: *dies dominica*. Двічі повторений вислів « *Вавилон Великий упав, упав* » підтверджує, що для нього та тих, хто його успадкує, час божественного терпіння остаточно закінчився. Індивідуальне навернення залишається можливим, але лише ціною принесення плодів, або « діл » покаяння.

Нагадування: « *воно впало* » означає: воно взяте і переможене Богом **істини** , як місто потрапляє в руки свого ворога. Після 1843 року, між 1844 і 1873 роками, він піднімає і висвітлює для своїх вірних слуг адвентистів сьомого дня «таємницю» , яка характеризує це в Одрк.17:5. Спокусливість його **брехні** втрачає свою ефективність.

У вірші 8 підтверджується судження, зроблене в попередніх посланнях, із жахливим попередженням. Свідомий і **добровільний вибір** дня відпочинку, встановленого Костянтином I у 321 році, починаючи з 1844 року, робить повстанців, які це виправдовують, пасивними щодо божественного осуду мук *другої смерті* Страшного суду. Щоб замаскувати своє звинувачення проти неділі, Бог ховає його під назвою сумнозвісного « *знака* », який виступає проти Його власної божественної « *печати* ». Цей знак людської влади, який ставить під сумнів її порядок часу, є величезним образою, гідним того, щоб бути покараним Ним. І оголошена кара насправді буде страшною: « *його мучать вогнем і сіркою* », що знищить бунтівників, але тільки в момент Страшного суду.

Послання від третього ангела

Вірш 9: « *І інший, третій ангел ішов за ними, промовляючи гучним голосом: «Якщо хтось поклониться (вклониться) звірині та її образу, і прийме знамено на чоло своє чи на руку свою,* »

Додатковий і наступний характер цього третього повідомлення з двома попередніми уточнюється формулою « *за ними* ». « *Гучний голос* » підтверджує дуже високий божественний авторитет того, хто його проголошує.

Погроза адресована людям-бунтівникам, які підтримують і схвалюють правління «звіра , *що встає із землі* », і які приймають і вшановують своєю покорою в неділю «знак» його влади, процитований в Одрк. 13 : 16, що наразі становить усе християнське населення.

Пряме протиставлення цього « знака » « печаті Божій », тобто від неділі першого дня до суботи сьомого дня, підтверджується тим фактом, що обидва вони приймаються « на передній частині », місце перебування буде, згідно Одкр.7:3 і 13:16. Зверніть увагу, що « печать Бога » Одкр.7:3 стає в Одкр.14:1: « ім'я Агнця та ім'я Його Отця ». Прийом « на руку » пояснюється цими віршами від Второзаконня 6:4 до 9:

« Слухай, Ізраїлю! *YaHWeH*, наш Бог, є єдиним *YaHWeH* . **Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю . І ці заповіді, які Я даю тобі сьогодні, будуть у твоєму серці . Ти будеш прищеплювати їх своїм дітям, і ти будеш говорити про них, коли ти будеш у своєму домі, коли ти будеш йти в дорогу, коли ти будеш лягати і коли ти будеш вставати. І прив'яжеш їх як знак на руки свої, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми . Напишеш їх на стовпах свого дому та на своїх дверях. » « Рука » означає дію, практику, а « фронт » — волю думки. У цьому вірші Дух говорить: « **Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю** »; що Ісус цитує в Матвія 22:37 і що він представляє як « першу і найбільшу заповідь ». Тому вибрані посадові особи, які носять « печать Бога », повинні відповідати цим трьом критеріям: « **Любити Бога всім своїм серцем** »; вшановувати, практикуючи його, суботній відпочинок освяченого сьомого дня; і мати в своєму розумі « ім'я Агнця » Ісуса Христа « та його Батька » *YaHWeH*. Уточнюючи « і ім'я Його Батька », Дух підтверджує необхідність дотримання десяти заповідей Бога, а також приписів і обрядів, які сприяють святості обраних у старому завіті. Навіть у свій час апостол Іван підтвердив ці речі, сказавши в 1 Івана 5:3-4:**

« *Бо це любов до Бога, щоб зберегати Його заповіді. І заповіді Його не тяжкі, бо все, що народилося від Бога, перемагає світ; і перемога, що торжествує над світом, це віра наша. »*

Вірш 10: « *І він буде пити вино гніву Божого, незмішане в чашу гніву Його, і буде мучений вогнем і сіркою перед святими ангелами та перед Агнцем. »*

Божий гнів буде цілком виправданий, тому що ті, хто отримав « знак звірини », шанують людський гріх, заявляючи про праведність Ісуса Христа. У Одкр.6:15-17 Дух зобразив наслідки їхнього останнього зіткнення з нищівним праведним гнівом Ісуса Христа.

Надзвичайно важлива примітка : щоб краще зрозуміти цей божественний гнів, ми повинні усвідомити, чому нехтування святою суботою так сильно викликає Божий гнів. Існують легкі гріхи, але Біблія застерігає нас від гріха, скоєного проти Святого Духа, кажучи нам, що більше немає жодної жертви, щоб отримати божественне прощення. За часів апостолів єдиним наведеним нам прикладом такого роду гріха було відкинення Христа наверненим християнином. Але це лише приклад, тому що насправді хула на Святого Духа полягає в запереченні та відмові від свідчення, даного Духом Божим. Щоб переконати і навчити людей, Дух надихнув Святе Письмо Біблії. Тому кожен, хто заперечує свідчення, дане Духом у Біблії, вже чинить богохульство проти Духа Божого. Чи може Бог

зробити краще, щоб виявити Свою волю, ніж привести покликаних до Біблії та її писань? Чи може він чіткіше висловити свою волю, свої думки та своє суверенне судження? У 16 столітті ця зневага до Біблії, проти якої вона вела війну, ознаменувала остаточний кінець Божого терпіння щодо римокатолицької релігії; кінець його терпіння щодо доктрини, яку він ніколи не визнав. Потім, у 1843 році, зневага до пророчого слова ознаменувала кінець прийняття протестантської віри в усіх її різноманітних формах, спадкоємців Римської неділі, тобто «знака *звіра* ». І нарешті, у свою чергу, адвентизм вчинив богохульство проти Святого Духа, відкинувши остаточне пророче одкровення, яке Ісус представив йому через Свого смиренного слугу, якого я втілював; богохульство, яке було підтверджено та посилено їхнім союзом із недільними спостерігачами з 1995 року. Богохульство проти Духа кожного разу отримує від Бога справедливу відповідь, якої воно заслуговує; справедливий вирок засудження до першої та « *другої смерті* », підтверджений у цьому вірші 10.

Вірш 11: « *І дим їхніх мук підіймається на віки віків; і не мають спокою ні вдень, ні вночі ті, хто вклоняється звірині та її образу, і кожен, хто приймає знамено його імені.* »

« *Дим* » буде тільки під час останнього суду, години, коли бунтівники, що впали, будуть « *мучені у вогні та сірці* » « *озера огняного* » Одкр. 19:20 і 20:14; це, наприкінці сьомого тисячоліття. Але вже до цього жакливого моменту, година славетного повернення Ісуса Христа підтвердить їхню остаточну долю. Послання цього вірша торкається теми « *відпочинку* ». Зі свого боку, вибрані уважно ставляться до часу відпочинку, освяченого Богом, але грішні, з іншого боку, не мають такої турботи, тому що вони не надають божественним проголошенням важливості та серйозності, на які вони заслуговують. Тому, у відповідь на їхнє презирство, у годину останнього покарання Бог не дасть їм відпочинку, щоб полегшити їхні страждання.

Вірш 12: « *Це витривалість святих, що зберігають заповіді Божі та віру Ісусову.* »

Слова « *наполегливість або терпіння* » характеризують справжніх святих божественного Месії Ісуса з 1843-44 років до його повернення у славі. У цьому вірші « *ім'я Батька* » у вірші 1 стає « *заповідями Бога* », а « *ім'я Агнца* » замінено на « *віру Ісуса* ». Також змінено порядок пріоритетів. У цьому вірші Дух цитує, по-перше, « *заповіді Бога* », а по-друге, « *віру Ісуса* »; який історично та на ціннісному рівні є порядком, затвердженим Богом у його проекті спасіння. У вірші 1 надано перевагу « *імені Агнець* », щоб приєднати « *144 000* » обраних до християнської віри.

Стих 13: « *І почув я голос із неба, що говорив: Напиши: Блаженні віднині мертві, що в Господі вмирають! Так, говорить Дух, щоб вони відпочили від своїх трудів, бо їхні діла йдуть за ними.* »

Вираз « *віднині* » заслуговує детального пояснення, оскільки він дуже важливий. Тому що він націлений на дату весни 1843 року та осені 1844 року, коли, відповідно, вступає в силу указ Даниїла 8:14 і закінчуються два процеси над адвентистами, організовані Вільямом Міллером.

З часом офіційний інституційний адвентизм втратив значення цієї фрази « *зараз* ». Лише піонери-засновники адвентистської віри розуміли наслідки Божої вимоги щодо суботи з 1843 року. Щоб прийняти цю практику сьомого дня, вони усвідомили, що неділя, яку практикували до того часу, була проклята Богом. Після них успадкований адвентизм став традиційним і формальним, і для переважної більшості прихильників і вчителів неділя і субота несправедливо були поставлені на рівень рівності. Ця втрата відчуття священного та справжньої святості призвела до втрати інтересу до пророчого слова та третьої адвентистської звістки, яку я виголосив між 1983 і 1994 роками. Оскільки ця зневага проявилася в адвентизмі у Франції, інституція адвентистського світу вступила в альянс з екуменічний клан у 1995 році за його найбільше прокляття. Погроза « *мук* » у вірші 10 стосується її, у свою чергу, через вислів « він також буде *пити* »; з 1994 року інституційний адвентизм, після протестантської віри, засуджений і засуджений з 1843 року.

Як впливає з цього вірша, указ Даниїла 8:14 спричиняє поділ християн-протестантів 1843 року на два табори, включаючи групу адвентистів, бенефіціарів блаженства, проголошених: «Блаженні віднині мертві, що вмирають у Господі ! ». Само собою зрозуміло, що Ісус, оголосивши в « *Лаодикії* », що він збирається « *вирвати* » її, адвентистська інституція, офіційний посланець Христа в 1991 році, дата офіційної відмови від світла, названого « *голим* », більше не може використовувати від цього блаженства.

Час збору врожаю

Стих 14: « *Подивився я, аж ось хмара біла, а на хмарі сидить подібний до сина людського, що має на голові золотий вінець, а в руці гострий серп.* »

Цей опис згадує про Ісуса Христа в момент його славного повернення. « *Біла хмара* » нагадує умови свого відльоту та підйому на небо, пережиті дві тисячі років тому. « *Біла хмара* » позначає його чистоту, його « *золотий вінець* » символізує його переможну віру, а « *гострий серп* » зображує « *ріжуче слово* » Бога з Євр.4:12, виконане « *його рукою* ».

Стих 15: « *І інший ангел вийшов із храму, кликаючи гучним голосом до того, хто сидить на хмарі: Замахнися серпом своїм і пожни; бо настала година жнив, бо дозріли жнива на землі.* »

Під аспектом « *жнив* », як у своїй притчі, Ісус нагадує, що в цей час прийде час остаточно відокремити « *пшеницю від полови* ». Через своє Одкровення він відкриває нам цю тему, яка розділяє два табори: суботу обраних і неділю грішних, тому що за цією релігійною назвою ховається обожнювання та авторитет язичницького сонячного божества. І незважаючи на еволюцію людського часу, Бог продовжує дивитися на нього таким, яким Він для нього насправді є. Різні думки людей не впливають на його судження; за своїм порядком часу перший день є профанним, він жодним чином не може прийняти божественну святість. Це пов'язано виключно з

освяченим сьомим днем у його часовому порядку, закарбованому від початку вічного земного часу; це протягом 6000 сонячних років.

Стих 16: *« І той, хто сидів на хмарі, кинув серп свій на землю. І землю зібрали. »*

Дух підтверджує майбутнє виконання “ жнив землі ”. Христос Спаситель і Месник спостерігатиме за цим і здійснить це згідно зі своїм оголошенням, зробленим у притчі своїм апостолам у Матвія 13:30-43. «Жнива» *головним* чином стосуються піднесення на небо обраних святих, які залишилися вірний Богові Творцю.

Час жнив (і помста)

Вірш 17: *« І вийшов інший ангел із храму, що на небі, з гострим серпом. »*

Якщо *попередній* «ангел» мав місію на користь обраних, то цей «інший ангел», навпаки, має каральну місію, спрямовану проти полеглих повстанців. Цей другий «серп» також символізує «ріжуче слово Боже», введене в дію Його волею, але не Його рукою, оскільки, на відміну від жнив, для збору винограду немає виразу «в Його руці». Таким чином, каральні дії будуть довірені агентам, які виконують божественну волю; фактично жертви його спокус.

Вірш 18: *« І інший ангел, що мав владу над вогнем, вийшов із-за жертвовника, і промовив гучним голосом до того, хто мав гострого серпа, кажучи: Потовкни гострий серп твій і збери виноград. виноградна лоза землі; бо виноград на землі дозрів. »*

Потім, після піднесення обраних на небо, настає момент «збору врожаю». В Іс.63:1-6 Дух розвиває дію, на яку спрямований цей символічний термін. У Біблії сік червоного винограду порівнюється з людською кров'ю. Його використання Ісусом на Святій Вечері підтверджує цю думку. Але «винтаж» пов'язаний із «гнівом Божим» і стосуватиметься він тих, хто негідно працював під виглядом його слуг, бо добровільно пролита Христос кров не заслуговувала їхніх численних зрад. Тому що Ісус може відчутти себе зрадженим тими, хто спотворює його план спасіння до такої міри, щоб виправдати гріх, за який він віддав своє життя і поніс страждання, щоб припинити його практику. Тому навмисні порушники його закону повинні відповідати перед ним. У своєму сліпому божевіллі вони знайдуть так далеко, що захочуть убити своїх справжніх обранців, щоб викоринити з землі практику сьомого дня суботи, освяченого і вимаганого Богом з 1843-44 років. Обрані не мали Божого дозволу застосовувати силу проти своїх релігійних ворогів; Бог зберіг цю дію виключно для Себе. «За мною помста, за мною відплата», — заявив він своїм обранцям, і настав час привести цю помсту в життя.

У цьому розділі 14 вірші з 17 по 20 згадують цю тему «жнив». Грішний виноград оголошується стиглим, тому що він повністю продемонстрував своєю справжньою сутністю. Їхня кров потече, як виноградний сік, у чан, коли їх топчуть ноги виноградаря.

Стих 19: « *І кинув ангел серп свій на землю. І він зібрав виноградну лозу землі, і кинув урожай у велике чавило Божого гніву.* »

Дія засвідчена цим оголошенням, виявленим цією сценою. Бог з певністю пророкує покарання католицької та протестантської зарозумілості. Вони зазнають наслідків Божого гніву, про що свідчить чан, у якому зібраний виноград розчавлюється ногами дробарок.

Вірш 20: « *І чавило було витоптане з міста; і кров текла з чану аж до вуздечок коней на відстань тисяча шістсот стадій.* »

Ісаїя 63:3 уточнює: « *Я сам топтав чавило; жодного чоловіка зі мною не було...* ». Вінтаж виконує покарання Вавилону Великого міста в Одкр.16:19. Вона наповнила чашу божественного гніву, яку тепер має випити доценту. « *Чавило витоптане поза містом* », тобто без присутності вибраних, уже взятих на небо. В Єрусалимі страти засуджених до смерті проводилися за мурами святого міста, щоб не осквернити його. Так було з розп'яттям Ісуса Христа, яке через це повідомлення нагадує про ціну, яку мають заплатити ті, хто недооцінив його власну смерть. Настав час для його ворогів у свою чергу пролити свою кров, щоб спокутувати свої численні гріхи. « *І кров потекла з каструлі на удила коней* ». Цілями гніву є християнські релігійні вчителі, і Бог звертається до них за допомогою зображення «удила», яке вершники кладуть « *в пащу коням* », щоб керувати ними. Цей образ пропонується в Якова 3:3, тема якого саме: релігійні вчителі. На початку 3-го розділу Яків уточнює: « *Браття мої, нехай не багато хто з вас починає навчати, бо ви знаєте, що ми будемо суджені суворіше* ». Дія « *жнив* » виправдовує це мудре застереження. Уточнюючи « *аж до коней* », Дух натякає на те, що чан стосується, по-перше, римокатолицького духовенства « *Вавилону Великого* », але поширюється на протестантських учителів, які з 1843 року «руйнівню» використовують Свята Біблія згідно з обвинуваченням, висунутим Духом в Одкр.9:11. Тут ми знаходимо застосування попередження, даного в Одкр. 14:10: « *він також буде нити вино гніву Божого, незмішане в чашу гніву Його...* ».

За повідомлення « *протяжністю понад тисячу шістсот стадій* », як і в попередньому посланні, покарання поширюється на реформатську віру з 16^{століття}, на яку посилається число 1600. Це час, коли Мартін Лютер оформив звинувачення проти католицької віри в 1517 році. Але саме в цьому 16^{столітті} були сформовані протестантські доктрини « *фальшивих христів* » і *фальшивих християн*, які узаконили насильство і меч, заборонені Ісусом Христом. . Апокаліпсис пропонує свої власні ключі до тлумачення, і це 16-е^{століття} позначається в Одкр. 2:18 до 29 під символічною назвою ери « *Тіятира* ». Слово « *стадіон* » розкриває їхню релігійну діяльність, їхню участь у змаганнях, нагородою яких є вінець перемоги, обіцяний переможцю. Це вчення Павла в 1 Коринфянам 9:24: « *Хіба ви не знаєте, що біжать на стадіоні всі біжать, але один отримує нагороду? Біжи, щоб перемогти* ». Тому нагороду цілестіального покликання можна отримати не будь-яким способом; вірність і наполегливість у послуху є єдиним способом перемогти в битві віри. Він підтверджує у Філ.3:14, кажучи: « *Я прагну до мети за нагородою горішнього покликання Бога у*

Христі Ісусі ». Під час « *жив* » ці слова Ісуса будуть перевірені: « *Багато бо покликаних, але мало вибраних* » (Мф.22:14)».

Об'явлення 15: Кінець випробування

Перед завершенням « *жнив і збору винограду* » настає жахлива мить, кінець часу благодаті. Такий, де людський вибір вигравіруваний на камені часу, без можливості скасувати цей вибір. На цьому закінчується пропозиція спасіння у Христі. Це тема цього дуже короткого 15 розділу Апокаліпсису Ісуса Христа. Кінець часу благодаті настає після перших шести « *труб* » у розділах 8 і 9 і перед « *семи останніми карами Божими* » в розділі 16. Само собою зрозуміло, що це слідує за останнім вибором шляху, який Бог дає людині робити. Під авторитетною егідою « *звірини, що виходить із землі* » з Одкр. 13:11 до 18, останні два шляхи ведуть, один, до освяченої суботи чи суботи Бога, інший, до неділі, римської папської влади. . Ніколи ще вибір між життям і добром, смертю і злом не був таким чітким. Кого найбільше боїться людина? Бог чи людина? Це данність ситуації. Але я також можу сказати: кого людина любить найбільше? Бог чи людина? Обраний відповідь в обох випадках: Бог, знаючи через своє пророче одкровення подробиці кінця свого проекту. Тоді вічне життя буде дуже близько, у межах їхньої досяжності.

Стих 1: « *І побачив я інший знак на небі, великий та дивовижний: сім ангелів, що тримали сім останніх кар, бо на них виповнився гнів Божий.* »

Цей вірш представляє « *сім останніх кар* », які вразять фальшивих віруючих за їхній вибір дня римської неділі. Тема цього розділу, кінець часу випробування, відкриває час « *семи останніх кар гніву Божого* ».

Стих 2: « *І побачив я ніби скляне море, змішане з вогнем, і тих, що перемогли звіра, і його образ, і число його імені, що стояли над скляним морем, маючи гуслі Божі.* »

Щоб підбадьорити Своїх слуг, Своїх обраних, Господь потім представляє сцену, яка сповіщає про їхню неминучу перемогу через різні образи, взяті з інших уривків пророцтва. « *Вони стоять на скляному морі, змішаному з вогнем* », тому що вони пройшли через випробування віри, в якому їх переслідували (*змішали з вогнем*) і вийшли переможцями. « *Скляне море* » відноситься до чистоти вибраного народу, як в Одкр.4:1.

Стих 3: « *І заспівали пісню Мойсея, раба Божого, і пісню Агнця, кажучи: Великі та дивні діла Твої, Господи Боже Вседержителю; Праведні й правдиві дороги Твої, Царю народів!* »

« *Пісня про Мойсея* » оспівує славетний вихід Ізраїлю з Єгипту, землі та типового символу гріха. Вхід до земного Ханаану, який відбувся через 40 років, був прообразом входу останніх обраних до небесного Ханаану. У свою чергу, віддавши своє життя, щоб спокутувати гріхи обраних, Ісус, « *ягня* », вознісся на небо у своїй славі та своїй небесній божественній силі. Останні вірні свідки Ісуса, всі адвентисти вірою та працею, у свою чергу переживають вознесіння на небо, коли Ісус повертається, щоб врятувати їх. Звеличуючи його « *великі та чудові діла* », обрані віддають славу Богові-

творцю, який втілює його цінності в Ісусі Христі: його досконалу «справедливість» і його «правду». Викликання слова «справжній» пов'язує контекст дії з кінцем «лаодикійської» ери, коли він представив себе як «Аміль і Істинний». Тоді настає година «визволення», яка знаменує кінець часу «жінки, що народила» Одкр.12:2. «Дитина» приходить у світ у формі чистоти небесного характеру, відкритого в Ісусі Христі та через нього. Обрані можуть хвалити Бога за його «всемогутній» стан, тому що саме цій божественній силі вони завдячують своїм спасінням і визволенням. Зібравши і вибравши своїх викуплених з-поміж усіх земних народів, Ісус Христос справді є «Царем народів». Тих, хто виступав проти нього та його обранців, більше немає.

Стих 4: «Хто не злякається, Господи, і не прославить імені Твого? Бо ти один святий. І всі народи прийдуть і поклоняться Тобі, бо об'явлені суди Твої.»

Простіше кажучи, це означає: хто відмовиться боятися Тебе, Боже Творець, і насмілиться позбавити Тебе Твоєї законної слави, відмовляючись шанувати Твій святий сьомий день суботи? Бо **тільки ти святий**, і тільки ти освятив свій сьомий день і тих, кому ти його дав, на знак їхнього схвалення та приналежності до твоєї святості. Дійсно, викликаючи «його страх», Дух натякає на послання першого «ангола» Одкр. 14:7: «Побійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо прийшла година суду Його; і поклоніться (вклоніться) тому, хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод». Згідно з Божим планом, знищені бунтівні народи воскреснуть з подвійною метою: упокоритися перед Богом і віддати Йому славу, а також віднести Його справедливую останню кару, яка остаточно знищить їх в «озері огняному». *сірка* останнього суду, оголошений у посланні «третього ангела» Одкр.14:10. Перш ніж ці речі здійсняться, обраним доведеться пройти через час божественних судів, які виявлятимуться дією «семи кар», оголошених у першому вірші.

Вірш 5: «По тому я побачив, і храм скинії свідчення відчинився на небі.»

Це відкриття небесного «храму» сигналізує про припинення заступництва Ісуса Христа, бо час заклику до спасіння закінчується. «Свідчення» стосується десяти заповідей Бога, які були поміщені у святий ковчег. Таким чином, з цього моменту розлука між обраним і втраченим є остаточною. На землі бунтівники щойно вирішують указом закону зобов'язання поважати щотижневий відпочинок першого дня, встановлений цивільно та релігійно, послідовно підтверджений римськими імператорами Костянтином I та Юстиніаном I, які зробили Вігілья I престолом перший Папа Римський, тимчасовий голова вселенської християнської віри, а саме католицької, у 538 році. Останній указ про смерть був пророкований в Одкр. 13:15 до 17 і поставлений під домінуючу дію американської протестантської віри, яку підтримує європейська католицька віра.

Вірш 6: «І сім ангелів, які мали сім кар, вийшли з храму, зодягнені в чистий, світлий вісон, і підперезані золотими поясами на своїх грудях.»

У символіці пророцтва « сім ангелів » представляють одного Ісуса Христа або « сім ангелів », вірних своєму табору, подібному до нього. « *Витончений, чистий, світлий льон* » зображує « *праведні діла святих* » в Одрк.19:8. « *Золотий пояс навколо грудей* », отже, на висоті серця, пробуджує любов до істини, вже цитовану в образі Христа, представленому в Одрк.1:13. Бог правди готується покарати табір брехні. Цим нагадуванням Дух натякає на « *велике лихо* », чю форму було виявлено його обличчям у порівнянні з «сонцем, коли воно світить у своїй силі ». Настала година останнього протистояння між Ісусом Христом і язичницькими повстанцями-сонцепоклонниками.

Стих 7: « *І одна з чотирьох живих істот дала семи ангелам сім золотих чаш, повних гніву Бога, який живе на віки вічні.* »

Сам Ісус був зразком, зображеним « *чотирма живими істотами* » в Одрк. 4. Він також « *Бог, який живе на віки вічні* », « *розгніваний* ». Таким чином, його божественність приписує йому всі ролі: Творця, Викупителя, Заступника та назавжди Судді, а потім, поклавши край своєму заступництву, він стає Богом-справедливим, який вражає і карає смертю своїх бунтівних супротивників, тому що вони виконали « *чаша* » Його праведного « *гніву* ». « *Чаша* » тепер повна, і цей гнів прийме форму « *семи останніх* » покарань, у яких божественному милосердю більше не буде місця.

Вірш 8: « *І храм наповнився димом через славу Божу та силу Його; і ніхто не міг увійти до храму, доки не виповниться сім кар семи ангелів.* »

Щоб проілюструвати цю тему припинення благодаті, Дух представляє у цьому вірші образ «храму, наповненого димом через » присутність « *Божого* », і він уточнює: « *і ніхто не міг увійти до храму, доки не виповниться сім кар семи ангелів* ». Таким чином Бог попереджає своїх обранців, що вони залишаться на землі під час « *семи останніх кар* » його гніву. Останні вибрані знову переживуть досвід євреїв за часів « *десяти кар* », які вразили бунтівний Єгипет. Чума не для них, а для повстанців, мішеней божественного гніву. Але неминучість їхнього входу до « *храму* » таким чином підтверджується, можливість буде надана після закінчення « *семи останніх кар* ».

Об'явлення 16: Сім останніх кар гніву Божого

Розділ 16 представляє вилиття цих « семи останніх кар », через які виражається « гнів Божий ».

Вивчення всього розділу підтвердить це, але слід зазначити, що мішені « гніву Божого » будуть ідентичні тим, які були вражені покараннями перших шести « труб ». Отже, Дух відкриває, що покарання « семи останніх кар » і « семи сурем » карають той самий гріх: порушення суботнього відпочинку « сьомого дня » . *освячений* » Богом від заснування світу.

Я відкриваю тут дужку із запізненням. Зверніть увагу на різницю, яка характеризує божественні « сурми » та « чуми чи пошесті ». « Сурми » — це всі вбивства людей, здійснені людьми, але за наказом Бога, п'ятої істоти духовної природи. « Кара » — це неприємні дії, які безпосередньо нав'язує Бог через природні засоби Його живого творіння. Одкровення 16 представляє нам « сім останніх кар », які непомітно натякають на те, що їм передували інші « *кари* », від яких страждали люди до кінця часу благодаті, який духовно розділяє на дві частини, « час кінця » цитується в Дан.11:40. По-перше, це кінець часу націй, а по-друге, час універсального світового уряду, організованого під наглядом та ініціативою США. У цьому оновленні, проведеному в суботу 18 грудня 2021 року, я можу підтвердити це пояснення, оскільки з початку 2020 року все людство зазнало економічної руйнації через заразний вірус, коронавірус Covid-19, який вперше з'явився в Китаї. У контексті глобалістських обмінів і знань, ментально посилюючи їхні реальні наслідки, в паніці лідери людей зупинили розвиток і подальше зростання всієї західноєвропейської та американської економіки. Несправедливо вважаючи пандемією, Захід, який думав, що одного дня переможе смерть, наляканий і засмучений. У паніці безбожні віддалися тілом і душею новій релігії, яка прийшла на зміну: всемогутній медичній науці. І країна шахраїв, найбагатша на землі, скористалася можливістю зробити людей полоненими та рабами їхніх діагнозів, їхніх вакцин, їхніх ліків та їхніх корпоративних рішень. Водночас у Франції ми чуємо, м'яко кажучи, парадоксальні директиви, які я резюмую так: «бажано провітрювати квартири та годинами носити захисну маску, за якою той, хто її носить, задихається». Підкресліть «здоровий глузд» молодих лідерів Франції та інших країн-імітаторів. Ми з інтересом зазначаємо, що країною, яка веде таку деструктивну поведінку, спочатку був Ізраїль; перша країна, проклята Богом, в релігійній історії. Носіння маски, яка спочатку була заборонена, коли вона була недоступна, потім стала обов'язковою для захисту від хвороби, яка вражає дихальну систему. Боже прокляття приносить несподівані, але руйнівні дуже дієві плоди. Я переконаний, що між 2021

роком і початком « шостої сурми », Третьої світової війни, інші « лиха Божі » вразять винне людство в різних місцях на землі, і особливо на Заході. «чуми», такі як « голод » та інші справжні універсальні пандемії, вже відомі як чума та холера. Бог вимагає такого типу покарання в Єз.14:21: *«Так, так говорить Господь, УаНВéН: хоча Я посилаю на Єрусалим Мої чотири жахливі кари: меч, голод, диких звірів і мор, щоб винищити людей і звірі . Зауважте, що цей список не є вичерпним, тому що в наш час божественні покарання приймають різні форми: рак, СНІД, чикунгунья, хвороба Альцгеймера... тощо... Я також відзначаю появу страху через глобальне потепління. Маса людства налякані та панікують при думці про танення льоду та повені, які можуть виникнути. Знову плід божественного прокляття, яке вражає людські уми та буде стіни розділення та ненависті. Я закриваю цю дужку, щоб продовжити дослідження в цьому контексті після закінчення благодаті, яка характеризує «сім останніх кар гніву Божого ».*

Інша причина виправдовує вибір цілей. « Сім останніх кар » завершують знищення творіння наприкінці світу. Для Бога, Творця, настав час знищити його діло. Тож він слідує за процесом творення, але замість того, щоб творити, він руйнує. З « сьомою останньою карою » на землі людське життя буде знищено, залишивши позаду, земля знову стане «безоднею » в хаотичному стані, з єдиним мешканцем, Сатаною, автором гріха; спустошена земля буде його в'язницею на « тисячу років » до останнього суду, де він та всі інші бунтівники будуть знищені відповідно до Одкр.20.

Стих 1: *« I почув я гучний голос із храму, що говорив до семи ангелів: Ідіть і вилийте сім чаш гніву Божого на землю. »*

Цей « гучний голос, що лунав із храму » — це голос Бога-творця, який розчарувався у своєму найзаконнішому праві. Як Бог-творець, його влада має найвищий характер, і несправедливо та не мудро заперечувати його бажання бути обожнюваним і прославленим через дотримання дня відпочинку, який він «освятив» для цієї мети . У своїй великій і божественній мудрості Бог подбав про те, щоб кожен, хто кидає виклик його правам і владі, ігнорував його найважливіші таємниці, перш ніж спокутувати «другою смертю» ціну свого образу проти Всемогутнього Бога.

Стих 2: *« Перший пішов і вилив свою чашу на землю. I злякисна й болюча виразка вразила людей, що мали начерк звіра і поклонялися його образу. »*

Будучи домінуючою силою та провідною владою останнього повстання, пріоритетною метою в цьому контексті є « земля », символ занепаoloї протестантської віри.

Першим лихом є « злякисна виразка », яка завдає фізичних страждань тілам бунтівників, які вирішили підкоритися встановленому людьми дня відпочинку. Цілями є католики та протестанти, які пережили ядерний конфлікт, які мають, завдяки такому вибору першого дня, Римської неділі, « знак звіра ».

Стих 3: *« Другий вилив свою чашу в море, і стала кров, як у мертвого; і все живе загинуло, все, що було в морі » .*

« Секунда » вражає « море », яке перетворюється на « кров », як це сталося з єгипетським Нілом за часів Мойсея; « море », символ римокатолицизму, який спрямований на Середземне море. У цей момент Бог знищує все тваринне життя в « морі ». Це залучає процес створення у зворотному напрямку, зрештою, « земля » знову стане « безформною та порожньою »; він повернеться до свого початкового стану « безодні ».

Стих 4: « Третій вилив свою чашу в ріки та джерела води. І вони стали кров'ю. »

« Третя » потрапляє на прісну « воду » « річок і джерел », які раптово стають « кров'ю ». Більше води, щоб втамувати спрагу. Покарання суворе і заслужене, бо вони готувалися пролити «кров» обраних. Це покарання було першим, що Бог наклав через жезл Мойсея на єгиптян, «п'ючих кров » євреїв, з якими поводилися як з тваринами в суворому рабстві, де багато загинуло.

Стих 5: « І почув я ангела вод, який говорив: Праведний ти, хто є і хто був; Ти святий, бо Ти виконав цей суд. »

Зверніть увагу вже на терміни « праведний » і « святий » у цьому вірші, які підтверджують мій правильний переклад тексту наказу Дан.8:14: « 2300 вечірній ранок і святість будуть виправдані »; « святість », що охоплює все, що Бог вважає святим. У цьому останньому контексті напад на його « освячену » суботу справедливо заслуговує на суд Бога, який перетворює «воду», яку потрібно пити, на « кров ». Слово « води » символічно і подвійно позначає людські маси і релігійне вчення. Перекручений папським Римом, в Одкр.8:11 обидва були змінені на « полин ». Кажучи « ти праведний... тому що ти виконав цей суд », ангел виправдовує міру, яку вимагає справжня досконала справедливість, яку може здійснити лише Бог. Тонко і дуже точно Дух робить так, щоб форма « і хто приходить » зникла з імені Бога, тому що він прийшов; і його поява відкриває постійний подарунок для нього та його викуплених, не забуваючи, світів, які залишилися чистими, та святих ангелів, які залишилися вірними йому.

Вірш 6: « Бо вони пролили кров святих і пророків, і Ти дав їм пити кров: вони гідні. »

Бунтівники, готові вбити обраних, які завдячують своїм спасінням лише втручання Ісуса, Бог також приписує їм злочини, які вони збиралися скоїти. Тому з тих самих причин до них ставляться, як до єгиптян під час Виходу. Це вдруге Бог каже: « Вони гідні ». У цій заключній фазі ми знаходимо агресора обраних адвентистів, посланця з Сард, якому Ісус сказав: « Вважають, що ти живий, а ти мертвий ». Але в той же час він сказав про обранців 1843-1844 років: « вони будуть ходити зі мною, в білому одязі, тому що вони гідні ». Таким чином, кожна людина має гідність, яка приходить до неї відповідно до діл її віри: « білий одяг » для вірних обраних, « кров », щоб пити для полеглих, невірних бунтівників.

Стих 7: « *І почув я від жертовника іншого ангела, який говорив: Так, Господи Боже Вседержителю, правдиві та праведні Твої суди.* »

Цей голос, який лунає з «*вівтаря*», символу хреста, є голосом розіп'ятого Христа, який має особливу причину схвалювати цей вирок. Бо ті, кого він карає в цю мить, насмілювалися вимагати його спасіння, тоді як вони виправдовували жахливий гріх, воліючи підкорятися наказу людини; це незважаючи на застереження Святого Письма: в Іс.29:13 « *Господь сказав: Коли цей народ наближається до Мене, він шанує Мене своїми устами та своїми устами; але його серце далеко від мене, і страх, який він має переді мною, є лише приписом людської традиції* ». Матвій 15:19: « *Надаремно шанують Мене, навчаючи заповідей, які є заповідями людськими.* »

Стих 8: « *Четвертий вилив свою чашу на сонце. І дано йому спалити людей вогнем;* »

Четвертий діє « *на сонце* » і нагріває його сильніше, ніж зазвичай. Ця сильна спека « *обпікає* » тіло повстанців. Після покарання за порушення « *святості* » Бог тепер покарає за ідолопоклонство «дне сонця», успадковане від Костянтина ^{1-го}. « *Сонце* », яке багато хто вшановує, не підозрюючи про це, зараз починає « *палити* » шкіру повстанців. Бог повертає ідола проти ідолопоклонників. Це кульмінація « *великого лиха* », оголошеного в Одкр.1. Момент, коли той, хто наказує « *сонцю* », використовує його для покарання своїх шанувальників.

Вірш 9: « *І палили ці люди великою спекою, і вони хулили ім'я Бога, який має владу над цими карами, і не покаюлися, щоб віддати Йому славу.* »

У тому ступені твердості, якого вони досягли, бунтівники не каються у своїй провині і не принижуються перед Богом, але вони ображають Його, «зневажаючи» його « *ім'я* ». Це вже було в їхній природі звична поведінка, яка зустрічається серед поверхневих віруючих; вони не прагнуть пізнати його правду і тлумачать його презирливе мовчання на свою користь. А коли виникають труднощі, проклинають його « *ім'я* ». Нездатність « *покаютися* » підтверджує контекст « *уцілілих* » у « *шостій сурмі* » Одкр.9:20-21. Бунтівні невіруючі — це люди, релігійні чи ні, які не вірять у Всемогутнього Бога-Творця. Їхні очі були для них смертельною пасткою.

Вірш 10: « *П'ятий вилив свою чашу на трон звіра. І його царство покрила темрява; а чоловіки від болю кусали язика,* »

« *П'ятий* » бере за свою конкретну ціль « *трон звіра* », тобто регіон Риму, де розташований Ватикан, невелика релігійна держава папства, де стоїть базиліка Святого Петра. Однак, як ми бачили, справжній « *престол* » Папи розташований у Стародавньому Римі, на горі Целій у церкві-матері всіх церков світу, базиліці Святого Іоанна Латеранського. Бог занурює його в чорнильну « *темряву* », яка ставить кожну зрячу людину в положення сліпої людини. Ефект страшенно болючий, але для цієї вихідної точки релігійної брехні, представленої під назвою світла єдиного Бога та в ім'я Ісуса Христа, він цілком заслужений і виправданий. « *Покаяння* » більше неможливе, але Бог наголошує на затверділості розуму своїх живих цілей.

Вірш 11: « *І вони зневажали Бога небесного через свої болі та свої гнійники, і не покалися у своїх учинках.* »

Цей вірш дозволяє нам зрозуміти, що кари додаються і не припиняються. Але, наполягаючи на відсутності « *покаяння* » і безперервності « *богохульства* », Дух дає нам зрозуміти, що гнів і злочестивість бунтівників тільки зростає. Це мета, якої прагне Бог, доводить їх до межі, так що вони постановляють смерть обраних.

Вірш 12: « *Шостий вилив свою чашу на велику річку Євфрат. І вода його висохла, щоб була готова дорога царям, що приходять зі сходу.* »

« *Шостий* » націлений на Європу, позначену символічною назвою «*Річка Євфрат* », яка, таким чином, позначає, у світлі образу Одкр. 17:1-15, народи, які поклоняються « *повії Вавилону Великому* », Католицькому Папському Рим. « *Висихання його води* » може свідчити про знищення його населення, яке справді є неминучим, але ще занадто рано, щоб це було так. Насправді річ є історичним нагадуванням, оскільки саме через часткове висихання «*річки Євфрат* » мідський цар Дарій захопив халдейський « *Вавилон* ». Таким чином, послання Духа є оголошенням неминучої повної поразки римо-католицького « *Вавилону* », який все ще зберігає підтримку та захисників, але на короткий час. « *Вавилон великий* » цього разу справді « *впаде* », переможений Всемогутнім Богом Ісусом Христом.

Консультація трьох нечистих духів

Вірш 13: « *І я бачив, що виходили з пащі змія, і з пащі звірини, і з уст лжепророка три духи нечисті, подібні до жаб.* »

Вірші з 13 по 16 ілюструють підготовку до « *битви Армагедону* », яка символізує рішення стратити непокірних дотримувачів суботи, які безкомпромісно вірні Богові-творцю. Спочатку, через спіритизм, диявол, симулюючи особу Ісуса Христа, з'явився, щоб переконати бунтівників, що їхній вибір неділі був виправданим. Тому він заохочує їх позбавляти життя вірних бійців опору, які шанують суботу. Отже, диявольське тріо об'єднує в одній боротьбі диявола, католицьку віру та протестантську віру, а саме « *дракона, звіра та лжепророка* ». Тут завершується « *битва* », згадана в Одкр.9:7-9. Згадка « *уст* » підтверджує словесний обмін консультаціями, які призвели до постановлення вбивства справді обраних; те, що вони ігнорують або повністю заперечують. « *Жаби* », безсумнівно, для Бога є тваринами, класифікованими як нечисті, але в цьому посланні Дух натякає на великі стрибки, які ця тварина здатна зробити. Між *європейським* «*звіром* » і *американським* «*фальшивим пророком*» є широкий Атлантичний океан, і зустріч обох передбачає здійснення великих стрибків. Серед англійців та американців французів карикатурно зображають «*жабами*» та «*жабоїдами*». Нечистота – це особливість Франції, моральні цінності якої з часом зазнали краху, після її революції 1789 року, коли свобода ставилася понад усе. Нечистий дух, який оживляє тріо, — це дух свободи, який не хоче «*ні Бога, ні Пана*». Усі вони чинили опір Божій волі та владі, і тому єдині в цьому питанні. Вони об'єднуються, бо схожі.

Вірш 14: « *Бо вони духи демонів, що творять чуда, і приходять до царів усієї землі, щоб зібрати їх разом для битви великого дня Всемогутнього Бога.* »

Після прокляття указу Дан.8:14 духи демонів з великим успіхом проявили себе в Англії та США. У той час спіритизм був модним, і люди звикли до такого типу стосунків із невидимими, але активними духами. У протестантській вірі багато релігійних груп підтримують стосунки з демонами, вважаючи, що вони мають стосунки з Ісусом та його ангелами. Демонам дуже легко обдурити відкинутих Богом християн, і вони все одно зможуть легко переконати їх зібратися разом, щоб убити до останнього побожних християн і євреїв, які дотримуються суботи. Цей крайній захід, який загрожує смертю обом групам, об'єднає їх у благословенні Ісуса Христа. Для Бога це зібрання має на меті *зібрати* повстанців « *для битви у великий день Всемогутнього Бога* ». Це зібрання має на меті дати повстанцям намір вбивати, що зробить їх самих гідними понести смерть від рук тих, хто був спокушений і обманутий їхньою релігійною брехнею. Основною причиною розпочатої битви був саме вибір дня відпочинку, і тонко Дух вказує, що запропоновані дні не є рівними. Бо те, що стосується освяченої суботи, за своєю природою є нічим іншим, як « *великим днем Всемогутнього Бога* ». Дні не рівні, як і протилежні сили. Коли він вигнав диявола та його демонів з неба, Ісус Христос у могутньому « *Михайлі* » нав'яже свою перемогу своїм ворогам.

Вірш 15: « *Ось я йду, як злодій. Блаженний, хто пильнує й береже свій одяг, щоб не ходити голим і щоб не було видно його сором!* »

Табір, який бореться проти тих, хто дотримується божественної суботи, — це табір невірних фальшивих християн, у тому числі протестантів, яким Ісус сказав у Одкр. 3:3: «Тож пам'ятай, що ти прийняв і почув, і бережи *та* покайся... Якщо ти не будеш пильнувати, то Я прийду, як злодій, і ти не знатимеш, коли Я прийду на тебе ». На відміну від цього, Дух проголошує адвентистським обранцям, які скористаються його повним пророчим світлом в останній епосі « *Лаодикії* »: « *Блаженний той, хто пильнує і зберігає свій одяг* », і, натякаючи на адвентистську інституцію, яку блювало з 1994 року, він також каже: « *Щоб він не ходив голим і щоб ми не бачили його ганьби!*» ". Проголошена і залишена «оголеною», після повернення Христа, вона опиниться в таборі ганьби й відкинення, згідно з 2 Коринфянам 5:2-3: «Тож ми стогнемо в цьому наметі, *бажаючи зодягнутися в небесне своє. додому, якщо принаймні знайдемо нас одягненими, а не голими* ».

Вірш 16: « *Вони зібрали їх разом на місце, яке єврейською зветься Армагедон.* »

«Збирання», про яке йде мова, не стосується географічного розташування, тому що це духовне «збирання», яке об'єднує у своєму земному проєкті табір ворогів Бога. Крім того, слово «хар» означає гора, і виявляється, що в Ізраїлі дійсно є долина Мегіддо, але гори з такою назвою немає.

Назва « *Армагеддон* » означає: «дорогоцінна гора», назва, яка для Ісуса Христа вказує на Його Збори, Його Вибраних, які об'єднують усіх Своїх обраних. І вірш 14 відкрив нам майже чітко, про що йдеться у битві « *Армагеддон* »; для повстанців метою є божественна субота та її дотримання; але для Бога мішенню є вороги Його вірних обранців.

Ця «дорогоцінна гора» вказує, водночас, на «гору Синай», з якої Бог вперше проголосив свій закон Ізраїлю після виходу з Єгипту. Тому що метою бунтівників є як сьомий день суботи, освячений його четвертою заповіддю, так і його вірне дотримання. Для Бога «дорогоцінний» характер цієї «гори» не викликає сумнівів, тому що вона не має рівних за всю історію людства. Щоб захистити його від людського ідолопоклонства, Бог дозволив людям ігнорувати його справжнє розташування. За традицією помилково розташований на півдні Єгипетського півострова, насправді він знаходиться на північному сході від « *Мідіану* », де жив « *Йотро* », батько « *Зефори* », дружини Мойсея, скажімо в північ сучасної Саудівської Аравії. Його жителі назвали справжню гору Синай «аль-Лауз», що означає «Закон»; виправдана назва, яка свідчить на користь біблійної розповіді, написаної Мойсеєм. Але не на цьому географічному « *місці* » *повстанці зіткнуться зі славним і божественним Христом-переможцем*. Тому що це слово « *місце* » вводить в оману і насправді воно набуває універсального аспекту, оскільки обрані в цей час все ще розкидані по всій землі. Живих обраних і тих, хто воскресне, «зберуть» добрі ангели Ісуса Христа, щоб приєднатися до Ісуса на хмарах небесних.

Стих 17: « *Сьомий вилив свою чашу в повітря. І вийшов із храму, від престолу, гучний голос, що промовив: Звершилось!* »

Під знаком « *сьомої кари, вилитої в повітря* », перед тим, як бунтівники здійснять свій злочинний задум, Ісус Христос, істинний, постає всемогутнім і славним, у неповторній небесній славі, у супроводі міриад ангелів. **Ми знаходимо момент « *сьомої сурми* »**, де, згідно з Одкр.11:15, Ісус Христос, Всемогутній Бог, забирає царство світу у диявола. У Еф.2:2 Павло називає Сатану «*князем влади повітря*». « *Повітря* » — це спільний елемент усього земного людства, над яким воно панує до повернення у славі Ісуса Христа. Момент Його славетного пришествя — це момент, коли Його божественна сила відбирає це панування й владу над людьми у диявола й кладе цьому край.

Усвідомте терпіння Бога, який 6000 років чекав моменту, коли скаже: « *Звершилось!* » і потім зрозуміти цінність, яку він надає «освяченому сьомому дню», який пророкує настання цього моменту, коли свобода, залишена його невірним створінням, припиниться. Бунтівні створіння перестануть його засмучувати, драгувати, зневажати та ганьбити, тому що вони будуть знищені. У Дан.12:1 Дух пророкував цей славетний прихід, який він приписує « *Михайлу* », небесному ангельському імені Ісуса Христа: « *Тоді воскресне Михайл, великий вождь, захисник дітей твого народу; і це буде час скорботи, якого не було, відколи існують народи, аж до того часу. Тоді ті з твого народу, які будуть знайдені записаними в книзі, будуть врятовані* ». Бог не сприяє розумінню свого проекту спасіння, тому що

Біблія не згадує ім'я «Ісус» для позначення Месії, і вона дає йому символічні імена, які розкривають його приховану божественність: «Еммануїл» (з нами Бог) Іс.7 : 14 : « *Тому сам Господь дасть тобі знак: ось дівчина зачне, і народить сина, і дасть йому ім'я Еммануїл* » ; « **Батько вічності** » в Іс.9:5: « *Бо дитя народилося нам, Син даний нам, і влада на раменах Його; його назвуть Чудовим, Порадником, Богом могутнім, **Отцем вічності**, Князем миру* ».

Вірш 18: « *І сталися блискавки, і голоси, і громи, і великий землетрус, якого не було, відколи людина на землі, таке велике потрясіння.* »

Тут ми знаходимо фразу з основного вірша Одкр.4:5, оновленого в Одкр.8:5. Бог вийшов зі своєї невидимості, невірні віруючі та невірні, а також обрані вірні адвентисти можуть побачити Бога-творця Ісуса Христа у славі Його повернення. Одкр. 6 і 7 розкрили нам протилежну поведінку двох таборів у цьому жахливому і славетному контексті.

І переживаючи потужний землетрус, вони з жахом стають свідками першого воскресіння, призначеного для обраних Христа, згідно з Одкр. 20:5, і їх піднесення на небо, де вони приєднуються до Ісуса. Речі стаються так, як було передбачено в 1 Фес.4:15-17: « *Оце ми звіщаємо вам за словом Господнім: ми, хто живий і залишився на прихід Господній, не підемо попереду тих, хто мертвий. Бо сам Господь зійде з неба з наказом, при голосі архангела і при сурмі Божій, і мертві у Христі воскреснуть першими. Тоді ми, хто залишився живий, будемо разом з ними підхоплені на хмарах, щоб зустріти Господа в повітрі, і так ми завжди будемо з Господом* ». Я користуюся цим віршем, щоб висвітлити апостольську концепцію стану «мертвих» : « *ми, живі, залишившись до приходу Господа, **не відступимо тих, хто загинув*** ». Павло та його сучасники не думали, як фальшиві християни сьогодні, що « мертві » обрані були в присутності Христа, тому що його роздуми показують, що, навпаки, всі думали, що « живі » обрані увійдуть на небо раніше « мертвих ».

Вірш 19: « *І місто велике розділилося на три частини, і міста народів упали, і Бог згадав про Вавилон великий, щоб дати йому чашу вина Свого лютого гніву.* »

« Три частини » стосуються « дракона, звіра та лжепророка », зібраного у вірші 13 цього розділу. Друге тлумачення ґрунтується на цьому тексті із Зак.11:8: « *Я знищу трьох пасторів за один місяць; моя душа була нетерпелива до них, і їхні душі також були огидні до мене* ». У цьому випадку « три пастори » представляють три складові народу Ізраїлю: царя, духовенство та пророків. Беручи до уваги остаточний контекст, у якому протестантська віра та католицька віра об'єднані та об'єднані, « три частини » ідентифікуються: « дракон » = диявол; « звір » = спокушений католицький і протестантський народи; « лжепророк » = католицьке і протестантське духовенство.

У переможеному таборі добре розуміння припиняється, « велике місто розділилося на три частини »; серед ошуканих і спокушених жертв, таборів звіра і лжепророка, ненависть і образа надихають помсту проти оманливих спокусників, відповідальних за втрату їхнього спасіння. Саме

тоді тема « *жнив* » доповнюється кривавим зведенням рахунків, головними цілями якого є, згідно з усією логікою та справедливістю, релігійні вчителі. Тоді це застереження з Якова 3:1 набуває повного значення: « *Браття мої, нехай не багато хто з вас починає навчати, бо ви знаєте, що ми будемо суджені суворіше* ». У цей час « *поразок* » ця дія викликана такою цитатою: « *І згадав Бог Вавилон Великий, щоб дати йому чашу вина Свого лютого гніву* ». Аро.18 буде повністю присвячений виклику цього покарання нечестивих релігійних людей.

Стих 20: « *І всі острови розбіглися, і гір не було знайдено.* »

Цей вірш підсумовує зміну землі, яка, піддавшись величезним поштовхам, набуває вигляду всесвітнього хаосу, вже « *безформного* » і незабаром « *порожнього* » або « *спустошеного* ». Це результат, наслідок « *гріха* » . *спустошитель* », засуджений у Даниїла 8:13 і чие остаточне покарання пророчено в Дан.9:27.

Вірш 21: « *І впав з неба на людей великий град, вага якого в камені граду талант ; і люди зневажали Бога через бич граду, бо бич був дуже великий.* »

Коли їх зловісне завдання виконано, мешканці землі, у свою чергу, будуть знищені лихом, від якого їм буде неможливо втекти: камені «граду» впадуть на них . Дух приписує їм вагу « *одного таланту* », тобто 44,8 кг. Але це слово « *талант* » — це скоріше духовна відповідь, заснована на «притчі про *таланти* ». У такий спосіб він приписує грішним роль тих, хто не реалізував « *талант* », тобто дари, які Бог дав їм у притчі. І ця погана поведінка в кінцевому підсумку коштує їм життя, перше, і друге, яке було доступне лише справді обраним. До останнього подиху життя вони продовжують « *зневажати* » (ображати) « *Бога* » небес, який їх карає.

«притча про *таланти* » буде буквально виконана. Бог дасть кожній людині, згідно зі свідченням діл її віри; невірним християнам він дасть смерть і покаже себе таким суворим і жорстоким, як вони думали і судили його. А вірним вибраним Він дасть вічне життя згідно з вірою, яку вони мали в Його досконалій любові та вірності, збільшеній в Ісусі Христі до них; все це згідно з принципом, цитованим Ісусом у Матвія 8:13: « *нехай буде тобі згідно з вірою твоєю* ».

Після цього останнього лиха земля стає спустошеною, позбавлена будь-яких форм людського життя. Таким чином, він знаходить « *безодню* », характерну для Буття 1:2.

Розділ 17: Повію розкривають і ідентифікують

Стих 1: « *Тоді прийшов один із семи ангелів, що тримали сім чаш, і промовив до мене, кажучи: Ходи, я покажу тобі суд великої розпусниці, що сидить на багатьох водах. »*

З цього першого вірша Дух вказує на мету цього розділу 17: « суд » над « *великою повією* » який « *сидить на багатьох водах* » або, згідно з віршем 15, домінує над « *народами, натовпами, націями та мовами* », що під символом « *Євфрат* » вже позначало Європу та її планетарні розширення християнської релігії в « *шоста сурма* » Одр.9:14: США, Південна Америка, Африка та Австралія. Робота суду пов'язана з контекстом « *семи останніх кар* », або « *семи чаш* », вилитих « *сімома ангелами* » в попередньому розділі 16.

« Суд », про який йде мова, — це той, який приніс Всемогутній Бог, перед яким кожне створіння на небі і на землі має і буде відповідати; Це показує, чи важливий цей розділ. Ми бачили в посланні 3-го ^{ангела} в розділі 14, що це ототожнення призводить до вічного життя або смерті. Таким чином, контекст цього « *суду* » є контекстом « *звіра, що встає із землі* » в 13 розділі.

Незважаючи на історичні та пророчі попередження, у свою чергу, протестантська віра в 1843 році та офіційна адвентистська віра в 1994 році були визнані Богом негідними спасіння, запропонованого Ісусом Христом. На підтвердження цього судження вони обидва увійшли до єкуменічного союзу, запропонованого римо-католицькою вірою, тоді як піонери обох груп засудили його диявольську природу. Щоб уникнути цієї помилки, обраний повинен бути абсолютно впевнений в тому, хто є головним ворогом Ісуса Христа: Рим, у всій його поганській і папській історії. Провина протестантської та адвентистської релігій тим більша, що піонери обох засуджували та навчали цієї диявольської природи католицизму. Ця зміна думки обох є актом зради Ісуса Христа, єдиного Спасителя і великого Судді. Як це стало можливим? Обидві релігії надавали значення лише земному миру та доброму взаєморозумінню між людьми; також як тільки католицька віра більше не переслідує, вона стає для них, частою або навіть краще, асоційованою з точкою укладання угоди та укладення союзу з нею. Відкрита думка і праведний суд Божий, таким чином, зневажаються і потоптані. Помилка полягала в тому, що ми вірили, що Бог, по суті, прагне миру між людьми, оскільки насправді Він засуджує кривди, які заподіяні Його особистості, Його закону та Його принципам добра, виявленим у Його постановах. Цей факт є ще серйознішим, оскільки Ісус дуже чітко висловився на цю тему, кажучи в Матвія 10:34-36: «*Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; Я прийшов не мир принести, а меч. Бо Я прийшов розділити між чоловіком і його батьком, між дочкою та її матір'ю, між невісткою та її свекрухою; і ворогами людини будуть домашні* ». Зі свого боку, офіційний адвентизм не почув Духа Божого, який, відновивши сьомий день суботи між 1843 і 1873 роками, показав йому римську неділю, яку він називав «знаком звіра» з моменту її встановлення в березні . 7, 321. Місія інституційного адвентизму зазнала невдачі, тому що з плином часу його суд над Римською неділею став дружнім і братерським, на

відміну від Божого, який незмінно залишається тим самим, християнська неділя, успадкована від сонячного язичництва, становить головну причину **його** гніву . Єдиний важливий суд – це суд Бога, і Його пророче Одкровення має на меті асоціювати нас із Його судом. У результаті мир не повинен маскувати законне роздратування живого Бога. І ми повинні судити так, як судить він, і визначати громадянські чи релігійні режими відповідно до його божественного погляду. У результаті такого підходу ми бачимо « *звіра* » та його дії навіть у часи оманливого миру.

Стих 2: « *З нею розпустили чинили земні царі, і вином розпусти її впивалися мешканці землі.* »

У цьому вірші встановлено зв'язок із діями «жінки Єзавелі », звинуваченої Ісусом Христом у тому, що вона спонукала своїх слуг пити духовне « *вино блуду (або розпусти)* » в *Одкр.2:20*; речі, підтвержені в *Одкр.18:3*. Ці дії також пов'язують « *розпусницю* » з «*полиною зіркою* » *Одкр.8:10-11*; полин — його отруйне вино, з яким Дух порівнює своє римо-католицьке релігійне вчення.

У цьому вірші докір, який Бог висуває проти католицької релігії, є виправданим навіть у наш мирний час, оскільки вина, яку докоряють, атакує Його божественний авторитет. Записи Священної Біблії, які становлять її « *двох свідків* », свідчать проти фальшивого релігійного вчення цієї римської релігії. Але це правда, що його лжевчення матиме найгірші наслідки для його спокушених жертв: вічну смерть; що виправдає їхні мстиві дії щодо « *жнив* » *Одкр.14:18-20*.

Стих 3: « *Він забрав мене в дусі в пустиню. І я побачив жінку, що сиділа на червоному звірі, повному богохульних імен, що мав сім голів і десять рогів.* »

« *... у пустелі* », символ випробування віри, а також «посушливого» духовного клімату в контексті нашого « *останнього часу* » (*Дан.11:40*), цього разу, останнього випробування віри земної історії, Дух відображає духовну ситуацію, яка панує в цьому останньому контексті. « *Жінка панує над багряним звіром* ». На цьому зображенні Рим домінує над « *звіром, що повстає із землі* », який позначає протестантські США в момент, коли вони змушують католиків « *поклонятися знаку звіра* », нав'язуючи свій день відпочинку, успадкований від імператора Костянтина ¹. У цьому останньому контексті більше немає діадем ні на « *семи головах* » релігійного Риму, ні на символах « *десяти рогів* », у даному випадку, цивільних панів європейських і світових християнських народів, якими вона маніпулює. Але вся ця асоціація пов'язана з кольором гріха: « *червоним* ».

В *Одкр.13:3* ми читаємо: « *І бачив я одну з голів Його, ніби смертельно поранену; але його смертельна рана зажила. І вся земля була в страху перед звіриною* ». Ми знаємо, що це зцілення сталося завдяки Конкордату Наполеона ¹. Від цього моменту римо-католицьке папство більше не переслідує, однак, зазначимо важливість, Бог продовжує називати його « *звіром* »: « *І вся земля захоплювалася звіриною* ». Це підтверджує наведене вище пояснення. Ворог Бога залишається його ворогом, тому що її

гріхи проти його закону не припиняються ні в часи миру, ні в часи війни. Тому ворогом Бога є також і його вірні обранці під час миру чи війни.

Стих 4: « *Жінка була одягнена в багряницю та багряницю, прикрашена золотом, дорогоцінним камінням та перлами. Вона тримала в руці золоту чашу, наповнену гидотою та нечистотою її розпусти.* »

І тут поданий опис спрямований на помилки духовної доктрини. Бог засуджує його релігійні обряди; її меси та її одіозні Євхаристії, і перш за все, її смак до розкоші та багатства, який веде її до компромісів, яких бажають королі, вельможі та всі багатії землі. « *Повія* » повинна задовольняти своїх «клієнтів» або своїх коханців.

багрянний » колір бере свій початок від самої « *повії* »: « *багряно-червоний* ». Термін « *жінка* », що позначає « *церкву* », релігійне зібрання, згідно з Еф.5:23, але також « *велике місто, яке має царську владу над земними царями* », як навчає 17 вірш 18 цього розділу. підсумовуючи, ми можемо розпізнати кольори мундирів «кардиналів і єпископів» римського Ватикану. Бог зображує католицькі меси, використовуючи « *золоту* » чашу, в якій спиртне вино має символізувати кров Ісуса Христа. Але що про це думає Господь? Він каже нам: замість своєї спокутної крові він бачить лише « *гидоту й нечистоту своєї проституції* ». У Дан.11:38 « *золото* » згадується як краса його церков, яке Дух приписує «*богу фортець* ».

Вірш 5: « *На чолі її було написане ім'я, таємниця: Вавилон великий, мати розпусників і гидот землі.* »

« *Таємниця* », яка цитується в цьому вірші, є « *таємницею* » лише для тих, кого Дух Ісуса Христа не просвітлює; вони також, на жаль, найчисленніші. Бо « *успіх і успіх хитроців* » папського режиму, оголошений після Дан.8:24-25, буде підтверджено до години його суду, наприкінці світу. Для Бога це « *таємниця беззаконня* », яка була проголошена і вже реалізована дияволом за часів апостолів, згідно з 2 Фес.2:7: « *Бо таємниця беззаконня вже діє; треба тільки, щоб той, хто його ще стримує, зник* ». « *Таємниця* » пов'язана із самою назвою « *Вавилон* », що має сенс, оскільки стародавнього міста з такою назвою більше немає. Але Петро вже духовно дав це ім'я Риму в 1 Петра 5:13, і, на жаль, для обдурених натовпів, лише обрані уважні до цієї точності, запропонованої Біблією. Будьте обережні з подвійним значенням слова « *земля* », яке також позначає тут протестантську покору, тому що настільки, наскільки католицька віра єдина, протестантська віра є багатозначною, щоб позначатися як «*повії*», дочки їх католиків ». *мати* ". Дівчата поділяють « *гидоти* » своєї « *матері* ». І головною з цих « *гидот* » є неділя, « *ознака* » її релігійного авторитету, що додається до неї.

Буквальне значення слова « *земля* » виправдане ще й тому, що католицька релігійна нетерпимість є збудником великих міжнародних релігійних агресій. Вона осквернила і зненавиділа християнську віру, підбурюючи царів повернути народи землі до її покори. Але після того, як він втратив свою владу, його « *гидоти* » продовжувалися, благословляючи тих, кого Бог проклинає, і проклинаючи тих, кого Він благословляє. Її

язичницька природа виявляється, коли вона називає мусульман «братами», чия релігія представляє Ісуса Христа одним із найменших пророків.

Стих 6: « *І я бачив жінку, п'яну від крові святих і від крові свідків Ісусових. І, побачивши її, мене охопив великий подив.* »

Цей вірш містить цитату з Дан.7:21, уточнюючи тут, що « *святі* », з якими вона бореться і над якими панує, справді є « *свідками Ісуса* ». Це значною мірою проливає світло на таємницю « *Вавилона Великого* ». Римська релігія п'є « *кров* » обраних до сп'яніння. Хто міг би запідозрити, що християнська церква, як сучасний папський Рим, є цією « *повією* », « *нап'яною кров'ю, пролитою свідками Ісуса* »? Обранці, але тільки вони. Бо через пророцтво Дух відкрив їм вбивчі задуми їхнього ворога. Це повернення до його злої та жорстокої природи буде видимим наслідком кінця часу благодаті. Але це зло буде передусім, у ще більш дивовижний спосіб, характером домінуючої протестантської віри цього часу кінця світу. Дух окремо цитує « *святих* » і « *свідків Ісуса* ». Перші « *святі* » зазнали язичницьких республіканських та імперських переслідувань; « *Свідки Ісуса* » вражені імперським і папським поганським Римом. Для блудниці місто: Рим; « *велике місто, яке має царську владу над царями землі* » з моменту його прибуття в Ізраїль, в Юдею в – 63, згідно з Дан.8:9: « *найкрасивіша з країн* ». Історія спасіння закінчиться випробуванням віри, в якому з'являться « *свідки Ісуса* » і діятимуть, щоб виправдати цей вислів; таким чином вони дадуть Богу вагому причину втрутитися, щоб врятувати їх від запланованої смерті. Свого часу Іван мав вагомі причини дивуватися « *таємниці* », яка стосувалася міста Рима. Він знав її лише в її суворому й нещадному язичницькому імперському аспекті, через який він був ув'язнений на острові Патмос. Тому релігійні символи, такі як « *золота чаша* », яку тримала « *повія* », могли його справедливо здивувати.

Стих 7: « *І сказав мені ангел: Чого ти дивуєшся? Я відкрию тобі таємницю жінки і звіра, що носить її, що має сім голів і десять рогів.* »

« *Таємниця* » не має тривати вічно, і, починаючи з вірша 7, Дух надасть деталі, які дозволять Івану та нам розкрити «таємницю» та чітко визначити місто Рим та його роль в образі Риму. вірш 3, символи якого знову цитуються.

« *Жінка* » вказує на релігійну природу папського Риму, його претензію бути « *дружиною Агнця* », Ісуса Христа. Але Бог заперечує це твердження, називаючи її « *повією* ».

« *Звір, який його несе* » представляє режими та народи, які визнають і легітимізують його релігійні вимоги. Вони беруть своє історичне походження від « *десяти рогів* » королівств, утворених у Європі після того, як вони були звільнені від панування імперського Риму згідно з картиною, поданою в Дан.7:24. Вони прийшли на зміну імперському Риму « *четвертої тварини* ». І ці території залишаються такими ж до кінця. Кордони рухаються, режими змінюються, переходячи від монархії до республіки, але норма фальшивого римського папського християнства об'єднує їх на гірше. Протягом 20-го століття цей союз під егідою Риму був конкретизований

Європейським Союзом, створеним у «Римських договорах» від 25 березня 1957 та 2004 років.

Вірш 8: « *Звір, якого ти бачив, був і його вже немає*». **Вона повинна піднятися з безодні і піти на загибель**. *І ті, що живуть на землі, чії імена не були записані в книзі життя від заснування світу, дивуватимуться, коли побачать звіра, бо він був і його вже немає, і що він знову з'явиться.* »

« *Звір, якого ти бачив, був і більше нема* ». Переклад: християнська релігійна нетерпимість існувала з 538 року, і її більше немає, з 1798 року. Дух говорить про тривалість, пророчену в різних формах для нетерпимого папського правління з Дан.7:25: «час, часи, і половина удару ; 42 місяці; 1260 днів ». Незважаючи на те, що його нетерпимість була покінчена дією « *звірини, що встає з безодні* », що відноситься до Французької революції та її національного атеїзму в Одкр. 11:7, тут термін «безодня » представлений як діяльність, пов'язана з диявол, « *Руйнівник* », який знищує життя та знелюднює планету Земля, і якого Одкр.9:11 називає « *анголом безодні* ». Одкр.20:1 дає пояснення: « *диявол* » буде прикутий на « *тисячу років* » на знелюдненій землі, яка називається « *безоднею* ». Приписуючи своє походження йому в « *безодні* », Бог відкриває, що це місто **ніколи не** було з Ним стосунків; чи під час його язичницького панування, що є дуже логічним, але також, протягом усієї його папської релігійної діяльності, всупереч тому, що безліч ошуканих людей вважають своїм падінням, оскільки вони розділять його, тут розкривається його остаточна **загибель** ». Зневаживши пророче слово, жертви спокус Риму будуть здивовані, тому що релігійна нетерпимість « *знову з'явиться* » в цьому останньому контексті, проголошеному та виявленому. Таким чином Бог нагадує нам, що Він знає імена обраних від « *заснування світу* ». Їх « *імена* » були записані в « *книзі життя Агнця* » Ісуса Христа. І щоб врятувати їх, він відкрив їхній розум до таємниць своїх біблійних пророцтв.

Я пропоную тут другий аналіз цього вірша стосовно слова « *безодня* ». У цьому роздумі я беру до уваги остаточний контекст, на який націлений Дух згідно з його описом « *багряного звіра* » у вірші 3. Ми це бачили, відсутність « *діадем* » на « *десяти рогах* » і « *сім голів* » поміщає його в « *час кінця* »; що нашого часу. Я довго вважав, що поняття « *дурний* » може стосуватися лише нетерпимої та деспотичної дії, і, отже, це можна віднести лише до нетолерантного режиму останніх днів, позначених останнім випробуванням універсальної віри. Але насправді, наприкінці зими 2020 року в божественний час, мене надихає інша ідея. Насправді « *звір* » постійно вбиває людські душі, і жертв його *перебільшених і обурливих гуманістичних вчень* набагато більше, ніж жертв його нетерпимості. Звідки ця нова спокуслива й оманлива гуманістична поведінка? Це плід спадщини вільнодумства, що походить від філософів-революціонерів, яких Бог націлює в Одкр. 11:7 під іменем «*звірини, що піднімається з безодні* ». « *Червоний* » колір , наданий « *звірині* » нашого часу, у вірші 3 цього розділу, засуджує гріх, породжений надлишком свободи, яку надала собі людина. Кого вона представляє? Західні доміанти християнського походження, релігійні основи яких успадковані від європейського католицизму: США та

Європа, повністю спокушені католицькою релігією. « *Звір* », якого Бог показує нам, є кінцевим результатом дій, пророчених у посланні « *п'ятої сурми* ». Протестантська віра, спокушена мирною католицькою вірою, об'єднує протестантизм і проклятий Богом католицизм, об'єднаний офіційним інституційним адвентизмом у 1994 році, для «підготовки до битви» *Одкр.9 :7-9*, « *Армагедону* », згідно з *Одкр.16:16*, яку вони йдуть разом, після " *шостої сурми* ", щоб повести проти останніх вірних слуг Бога, які дотримуються і практикують його суботу; сьомий день відпочинку, передбачений четвертою з його десяти заповідей. У мирний час їхні промови підносять братерську любов і свободу совісті. Але ця обурлива та фальшива свобода, яку зробили лібертаріанцями, призводить до « *другої смерті* » натовпів, які населяють західний світ; яка характеризується, частково, атеїзмом, частково байдужістю, а меншою частиною релігійними зобов'язаннями, які стали марними, оскільки вони засуджені Богом через їхні фальшиві релігійні вчення. Таким чином, цей гуманістичний « *звір* » бере свій початок у «*безодні* », як розкриває Дух у цьому вірші, у тому сенсі, що християнська релігія стала образом і застосуванням гуманістичного мислення філософів, греків, французьких чи іноземних революціонерів. . **Як поцілунок Юди для Ісуса, зваблива фальшива гуманістична любов до мирного часу вбиває більше, ніж меч** . « *Звір* » нашого мирного часу також успадковує характер « *темряви* », який надає йому слово « *безодня* » в *Бут.1:2*: « *Земля була безформна та порожня: темрява була над безоднею* , і *Дух Бог рухався над водами* . І цей « *темрявий* » характер суспільств християнського походження парадоксальним чином успадкований від « **просвітництва** », імені, даного французьким революційним вільнодумцям.

Пропонуючи цей синтез, Дух досягає своєї мети, яка полягає в тому, щоб відкрити своїм вірним слугам свій суд про наш західний світ і докори, які він йому адресує. Таким чином він засуджує свої численні гріхи та зраду Ісуса Христа, єдиного Спасителя, Якого ганьблять своїми вчинками.

Вірш 9: « *Це розум, що має мудрість: сім голів то сім гір, що на них сидить жінка.* »

Цей вірш підтверджує вислів, яким довго називали Рим: « Рим, місто семи пагорбів ». Я знайшов це ім'я, цитоване в старому шкільному географічному атласі 1958 року. Але це не суперечливо; « *Сім гори* », які називаються «пагорбами», і сьогодні носять назви: Капітолій, Палатин, Целій, Авентин, Вімінал, Есквілін і Квірінал. У своїй язичницькій фазі ці пагорби «високі місця» підтримували храми, присвячені обожненим ідолам, засудженим Богом. І на честь « *бога фортець* » католицька віра, у свою чергу, збудувала свою базиліку, на Целій, що означає «небо» за Римом. На Капітолії, «голови», височіє Палац Ратуші, цивільний аспект судової влади. Зауважимо, що останній союзник – Америка – також домінує з «Капітолію», розташованого у Вашингтоні. І тут символ «голови» виправдовується цією високою владою, яка замінить Рим і, у свою чергу, пануватиме над мешканцями землі, « *у його присутності* » згідно з *Одкр.13:12*.

Стих 10: « *Також є сім царів: п'ять упали, один є, другий ще не прийшов, а як прийде, то залишиться на короткий час.* »

У цьому вірші, виразом « *сім царів* », Дух приписує Риму « *сім* » режимів правління, які є послідовними для перших шести: монархія від – 753 до – 510; республіка, консульство, диктатура, тріумвірат, імперія з часів Октавіана, Цезар Август, за якого народився Ісус, і тетрархія (4 асоційованих імператора) на сьомій позиції між 284 і 324 роками, що підтверджує точність «він повинен *тривати короткий термін*»; фактично 30 років. Новий імператор Костянтин¹ швидко покине Рим і оселиться на сході у Візантії (Константинополь перейменованій турками на Стамбул). Але з 476 року Західна Римська імперія розпалася, і « *десять рогів* » Даниїла та Апокаліпсису здобули незалежність, утворивши королівства Західної Європи. З 476 року Рим залишався під окупацією остготських варварів, від яких він був визволений у 538 році полководцем Велізарієм, посланим зі своїми військами імператором Юстиніаном, який проживав на Сході в Константинополі.

Вірш 11: « *І звір, який був і якого вже немає, сам є восьмим царем, і належить до числа семи, і йде до загибелі.* »

в 538 році сприятливим імператорським указом імператора Юстиніана¹ Таким чином він відповів на запит своєї дружини Теодори, колишньої «повії», яка втрутилася від імені Відгіле, одного зі своїх друзів. Як уточнюється у вірші 11, папський режим з'являється під час «семи» зазначених правлінь, утворюючи нову, безпрецедентну форму, яку Даниїл вказав як «іншого» *царя*. Титул римського релігійного лідера, який вже приписувався його імператорам, існував ще до часів «семи» попередніх царів: «Pontifex Maximus», латинський вислів, перекладений як «Суверенний понтифік», який також був з тих пір 538, офіційний титул Римсько-католицького Папи. Римський режим, який існує в той час, коли Іван отримує видіння, є імперією, шостим римським правлінням; а в його часи титул «суверенного понтифіка» носив сам імператор.

Повернення Риму на історичну арену відбувається завдяки франкському королю Хлодвігу I, який «навернувся» до фальшивої християнської віри того часу в 496 році; тобто до римо-католицизму, який підкорявся Костянтину I¹ який уже був уражений Божим прокляттям з 7 березня 321 року. Після імперського панування Рим захопили і піддалися домінуванню іноземних народів, які масово прибули в міграцію. Нерозуміння різних мов і культур є основою хвилювань і внутрішньої боротьби, які зруйнували римську єдність і силу. Цю дію Бог застосовує сьогодні в Європі, щоб послабити її та передати її ворогам. Таким чином, прокляття досвіду «Вавилонської вежі» протягом століть і тисячоліть зберігає всі свої наслідки та свою ефективність у тому, що веде людство до нещастя. Стосовно Риму, нарешті, він потрапив під панування аріанських остготів, які доктринально протистояли римо-католицькій вірі, яку підтримували візантійські імператори. Тому його потрібно було звільнити від цього панування, щоб на його землі стало можливим встановлення римського папського режиму в 538 р. Щоб досягти цього, згідно з Дан.7:8-20, « *три роги* » були *принижені* перед папою (*маленький ріг*); стурбовані ворожими до католицизму народами Римських єпископів, послідовно, у 476

р., Герули, у 534 р., Вандали, а 10 липня 538 р., «за сніговою бурею», звільнені від окупації остготів генералом Велізарія, надісланого Юстиніаном I · Рим міг увійти до свого ексклюзивного, домінуючого та нетерпимого папського режиму, встановленого цим імператором на прохання інтригана Вігілія, першого папи з титулом. З цього моменту Рим став « великим містом, яке має царство над царями землі », з вірша 18, який йде до « загибелі », як уточнює Дух, тут, удруге, після вірша 8.

Отже, папство сходиться не до святого Петра, як він стверджує, а до указу Юстиніана I, ^{візантійського} імператора, який дав йому свій титул і релігійну владу. Таким чином, неділю було встановлено римським імператором Костянтином I ⁷ березня 321 року, а папство, яке виправдовує це, було встановлено візантійським імператором Юстиніаном I ^у 538 році; дві дати з найжахливішими наслідками для всього людства. Також у 538 році єпископ Риму вперше прийняв титул папи.

Вірш 12: « Десять рогів, які ти бачив, це десять царів, які ще не отримали царства, але які отримують владу як царі на одну годину зі звіриною. »

Тут, на відміну від Дан.7:24, повідомлення стосується дуже короткого часу, розташованого в кінці « кінцевого часу ».

Як і за часів Даниїла, за часів Івана « десять рогів » Римської імперії ще не здобули або не відновили своєї незалежності. Але оскільки в цьому розділі 17 йдеться про кінець світу, саме роль, яку відіграють « десять рогів » у цьому контексті, викликана Духом, як підтвердять наступні вірші. Пророчена « година » відноситься до часу останнього випробування віри, оголошеного в Одкр. 3:10 вірним піонерам адвентизму сьомого дня в 1873 році. Це послання було для нас, їхніх спадкоємців, вірних адвентистів. світло, дане Ісусом Христом своїм обранцям у 2020 році.

Відповідно до пророчого коду, даного пророку Єзекіїлю (Єзек.4:5-6), пророчий «день» вартує реального «ріку», а отже, пророча «година» вартує 15 реальних днів. Велика наполегливість послання Духа, яке тричі цитує вислів «за одну годину» в розділі 18, приводить мене до висновку, що ця «година» націлена на час між початком 6-го «семи останніх кар» і повернення у славі нашого божественного Господа Ісуса, який повертається у славі архангела «Михайла», щоб врятувати своїх обраних від запрограмованої смерті. Отже, ця «година» є тією, протягом якої триває «Армагеддонська битва».

Вірш 13: « У них одна мета, і вони віддають свою силу та свою владу звірині. »

Визначаючи час цього останнього випробування, Дух говорить про «десять рогів»: « У них одна мета, і вони віддають свою силу та свою владу звірині ». Ця мета, яку вони спільні, полягає в тому, щоб усі, хто пережив Третю світову ядерну війну, поважали недільний відпочинок. Руїна значно зменшила військову міць стародавніх європейських держав. Але переможці конфлікту, американські протестанти, добилися від тих, хто вижив, повної відмови від свого суверенітету. Мотив диявольський, але грішні не

усвідомлюють цього, і їхні духи, віддані сатані, можуть лише виконувати його волю.

Лише завдяки коаліції « дракона », « звіра » та « лжепророка » « десять рогів » передають свою владу «звірові » . І це зречення викликане інтенсивністю страждань, які завдають їм бичі Божі. Між проголошенням указу про смерть і його застосуванням дається 15 днів для дотримання суботи, щоб прийняти « знак звіра », його римську «неділю», осквернену язичницьким сонячним поклонінням. Повернення Ісуса Христа планується на весну перед 3 квітня 2030 року, якщо немає помилки в тлумаченні терміну « година », декрет про смерть має бути оприлюднений на цю дату або дату, розташовану між нею та днем. весни 2030 року нашого теперішнього звичного календаря.

Щоб повністю зрозуміти, якою буде ситуація з кінцевим часом, розглянемо наступні факти. Кінець благодатного часу можна визначити лише обраними посадовцями, які пов'язують його з проголошенням недільного закону; точніше, після неї. Для групи невірних і бунтівних народів, які ще живі, проголошення недільного закону виглядає лише як захід загального інтересу без наслідків для них. І лише після того, як вони зазнали перших п'яти кар, їхній мстивий гнів спонукав їх повністю схвалити рішення « вбити » тих, хто представлений їм як відповідальний за їх небесне покарання.

Вірш 14: « Вони будуть боротися з Агнцем, і Агнець переможе їх, тому що Він Господь панів і Цар царів, і ті, хто покликаний, обраний і вірний, хто з ним, також переможе їх. »

« Вони будуть боротися з Агнцем, і Агнець переможе їх ...», тому що він — Всемогутній Бог, якому не може протистояти жодна сила. « Цар царів і Господь володарів » накладе свою божественну силу на наймогутніших королів і володарів землі. І з ним переможуть обрані, які це розуміють. Тут Дух нагадує про три критерії, яких вимагає Бог від тих, кого Він спасає і хто присвятив себе шляху спасіння, який починається для них із духовного статусу «покликаних» і який потім перетворюється, коли це так , у « обраний » статус через « вірність », виявлену Богу-творцю та всьому Його біблійному світлу. Згадана битва є битвою « Армагеддон », Одкр.16:16; « година », коли « вірність » «обраних » , « покликаних » піддається випробуванню. У Одкр.9:7-9 Дух відкрив підготовку протестантської віри до цієї духовної « війни ». Засуджені на смерть через свою вірність суботньому дню, обрані свідчать про довіру до обітниць, пророкованих Богом, і це свідчення, надане йому, дає йому «славу», якої він вимагає у вістці першого ангела Одкр.14:7. Захисники та прихильники неділі, яка стала обов'язковою, побачать у цьому досвіді смерть, яку вони готуватимуться дати обраним Ісуса Христа. Я нагадую тут тим, хто скептично налаштований і сумнівається, що Бог надає такого великого значення дням відпочинку, що наше людство втратило свою вічність через значення, яке Він надав «двом деревам» земного саду. « Армагеддон » базується на тому ж принципі, що замінює «двох дерев», які сьогодні мають «день пізнання добра і зла», неділя, і «день освяченого життя», субота або субота.

Вірш 15: « *І сказав він мені: Води, які ти бачив, на яких сидить блудниця, це люди, і юрби, і народи, і мови.* »

Вірш 15 дає нам ключ, який дозволяє нам приписати « *водам* », на яких « *сидить розпусниця* », ідентичність європейських народів, які називаються «християнами», але, перш за все, фальшивими та оманливими «християнами». Європа має властивість об'єднувати народи, які розмовляють різними « *мовами* »; що послаблює укладені спілки та союзи. Але останнім часом англійська мова служить мостом і сприяє міжнародним обмінам; широка освіта людей зменшує ефективність зброї божественного прокляття і протистоїть задуму її Творця. Тому його відповідь буде жахливішою: смерть від війни і, зрештою, від блиску його славного приходу.

Вірш 16: « *Десять рогів, які ти бачив, і звір зненавидить розпусницю, і роздягне її, і роздягне догола, і з'їсть її тіло, і спалить її вогнем.* »

Вірш 16 оголошує програму майбутнього розділу 18. Він підтверджує зміну « *десяти рогів* ». і *звір* », який, підтримавши і схваливши її, зрештою знищив « *повію* ». Я нагадую тут, що « *звір* » — це режим об'єднання цивільної та релігійної влади, і що він позначає в цьому контексті владу офіційно протестантського американського народу та католицького та протестантського європейських народів, тоді як « *повія* » позначає духовенство, тобто вчительська влада католицької релігійної влади: ченці, священники, єпископи, кардинали та Папа. Таким чином, навпаки, католицькі європейські народи та протестантський американський народ, дві жертви римської брехні, виступають проти духовенства римського папського католицизму. І вони « *спалить її вогнем* », коли через своє славетне втручання Ісус зірве свою диявольську оманливу спокусливу маску. « *Десять рогів* » « *роздягнуть її та оголять* », тому що вона жила в розкоші, вона буде роздягнена, і оскільки вона зодягнулася в святість, вона також з'явиться « *оголеною* », в духовному соромі, без жодного небесна праведність одягне його. Точність « *вони з'їдять його тіло* » виражає криваву жорстокість його покарання. Цей вірш підтверджує « *винтажну* » тему Одкр. 14:18 до 20: Горе винограду гніву!

Вірш 17: « *Бо Бог поклав у їхні серця виконати Його задум і виконати один задум, і віддати своє царство звірині, аж поки не виповняться слова Божі.* »

Вірш 17, під номером суду, розкриває нам важливу думку небесного Бога, яку люди неправильно зневажають або ставляться байдуже. Бог наполягає тут, щоб його обранці були впевнені, що він єдиний Майстер «жахливої гри», яка буде розпочата в очікуваний час. Програму створив не диявол, а сам Бог. Усе, що він оголосив у своєму великому та піднесеному Одкровенні, що стосується Даниїла та Одкровення, або вже було здійснено, або ще належить здійснити. І оскільки « *кінець речі кращий за її початок* », згідно з Еккл.7:8, Бог призначає для нас цей останній тест на вірність, який відокремить нас від фальшивих християн і зробить нас гідними увійти в Його цілестіальну вічність після ядерне знищення під час третьої світової війни. Тому нам залишається лише з упевненістю чекати, оскільки все, що

буде організовано на землі, є « задумом », розробленим самим Богом. І якщо Бог за нас, то хто буде проти нас, якщо не ті, чії вбивчі « задуми » обернуться проти них?

означає « доки не виповняться слова Бога » ? Дух посилається на остаточну долю, зарезервовану для папського « маленького рога », як уже було пророчено в Дан.7:11: « Тоді я побачив через зарозумілі слова, які говорив ріг; **і поки я дивився, тварина була вбита, а її тіло було знищено, доставлено на вогонь на спалення** »; в Дан.7:26: « Тоді прийде суд, **і його влада буде віднята від нього, і вона буде знищена і знищена навіки** »; і Дан.8:25: « Через його процвітання та успіх його хитроців він матиме зарозумілість у своєму серці, і він знищить багатьох, хто жив мирно, і він повстане проти Начальника вождів; **але він буде зламаний без зусилля будь-якої руки** ». Решта « слів Бога » щодо кінця Риму буде представлено в Одкр. 18, 19 і 20.

Вірш 18: « А жінка, яку ти бачив, це місто велике, що панує над царями землі. »

Вірш 18 пропонує нам найпереконливіший доказ того, що « велике місто » справді є Римом. Давайте усвідомимо це, що ангел розмовляє з Іваном особисто. Крім того, кажучи йому: « А жінка, яку **ти** бачив, це велике місто, яке має царство над земними царями », Іван зрозумів, що ангел говорить про Рим, «місто семи пагорбів», яка свого часу імператорсько панувала над різними королівствами всієї своєї величезної колоніальної імперії. У своєму імперському аспекті вона вже має « королівську владу над царями землі » і збереже її під своїм папським пануванням.

Ви бачите, що в цьому розділі 17 Бог сконцентрував свої одкровення, що дозволяє нам з упевненістю ідентифікувати «повію » , Його ворога християнської «трагедії століть». Таким чином він надає числу 17 справжній сенс свого судження. Саме це спостереження змусило мене оцінити річницю 17-ї ^{сторіччя} встановлення гріха, яка є прийняттям дня сонця 7 березня 321 року (офіційна дата, але 320 для Бога), яку ми пережили цього 2020 року. який зараз пройшов. Ми бачимо, що Бог справді позначив це безпрецедентним прокляттям в історії християнської ери (Covid-19), яке спричинило глобальний економічний колапс, більш катастрофічний, ніж Друга світова війна. Інші прокляття божественного праведного суду наступають далі, ми відкриватимемо їх день за днем.

Одкровення 18: блудниця отримує своє покарання

Розкривши деталі, які дозволяють ідентифікувати повію, розділ 18 перенесе нас у дуже особливий контекст кінця «битви Армагедону». Його зміст розкривають слова: « година кари Вавилону великого, матері земних розпусниць »; час кривавих « жнив ».

Стих 1: « Після цього я бачив іншого Ангола, що сховався із неба, що мав велику владу; і земля засяяла Його славою. »

Ангел, який несе велику владу, на боці Бога, власне, сам Бог. Михаїл, голова ангелів, — інше ім'я, яке Ісус Христос носив на небі до свого земного служіння. Саме під цим іменем і владою, визнаною йому святими ангелами, він вигнав диявола та його демонів з неба після своєї перемоги на хресті. Тому саме під цими двома іменами Він повертається на землю, у славі Отця, щоб забрати з неї Своїх дорогоцінних обранців; цінні, тому що вони вірні, і ця перевірена вірність була продемонстрована. Саме в цьому контексті він приходить, щоб віддати честь своєю вірністю тим, хто мудро підкорився, віддавши йому « славу » , яку він вимагав з 1844 року згідно з Одкр.14:7. Дотримуючись суботи, його обранці прославляли його як Бога-творця, яким він єдиний законно володіє з моменту створення ним небесних і земних життів.

Стих 2: « Він скрикнув гучним голосом, кажучи: Упав Вавилон великий, упав! Він став оселею демонів, лігвом усякого нечистого духа, лігвом усякого нечистого й ненависного птаха »

« Вона упав, упав, Вавилон великий! ». Ми знаходимо цитату з Одкр. 14:8 у цьому вірші 2, але цього разу вона не пророча, а тому, що докази його падіння надані людям, що вижили в цей останній момент її оманливої спокусливої діяльності. Спадає і маска святості римського папського Вавилону. Насправді це « житло демонів, лігво всякого нечистого духа, лігво всякого нечистого й огидного птаха ». Згадка про « пташку » нагадує нам, що за земними вчинками ховаються небесні натхнення злих ангелів із табору сатани, їхнього лідера та першого бунтівника божественного творіння.

Стих 3: « Бо всі народи пили вино гніву її розпусти, і земні царі блудодіяли з нею, і земні купці збагатилися силою її розкоші. »

«... бо всі народи пили вино лютості його розпусти... » Релігійна агресія з'явилася за підбурюванням Римсько-католицької папської влади, яка, стверджуючи, що служить Ісусу Христу, виявила повну зневагу до уроків поведінки, які він навчав своїх учнів і апостолів на землі. Ісус, повний лагідності, папи, повні люті; Ісус, взірець смирення, папи, взірці марнославства та гордості, Ісус живе в матеріальній бідності, папи живуть у розкоші та багатстві. Ісус рятував життя, папи несправедливо й без потреби віддали на смерть незліченну кількість людських життів. Таким чином, це римське католицьке християнство не мало подібності до віри, поданої Ісусом як взірець. У Даниїла Бог пророкував « успіх своїх хитроців », але чому був досягнутий цей успіх? Відповідь проста: тому що Бог дав йому це. Тому що ми повинні пам'ятати, що саме під назвою покарання « другої

сурми » в Одр. 8:8 він збудив цей жорстокий і суворий режим, щоб покарати порушення суботи, від якої відмовилися з 7 березня 321 року. вивчайте кари, які вразять Ізраїль за їхню невірність Божим заповідям, у Лев.26:19 Бог сказав: «Я зламаю *гордість* вашої сили, Я відновлю *ваше небо як залізо* , і *твоя земля як латунь* ». У новій угоді папський режим був піднятий, щоб виконати ті самі прокляття. У його проекті Бог є водночас Жертвою, Суддею та Катом, щоб задовольнити вимоги Його закону любові та Його досконалої справедливості. З 321 року порушення суботи дорого обійшлося людству, яке заплатило свою ціну непотрібними війнами та масовими вбивствами та руйнівними смертоносними епідеміями, створеними Богом-творцем. У цьому вірші « блуд » (або « розпуста ») є духовним і описує негідну релігійну поведінку. « Вино » символізує її вчення, яке в ім'я Христа розганяє « лют » і диявольську ненависть серед усіх людей, які через неї стали жертвами нападу чи агресорами.

Провина католицького вчення не повинна приховувати провини всього людства, яке майже не поділяє цінностей, піднесених Ісусом Христом. Якщо земні царі пили « вино розпусти » (розпусти) « Вавилону », то це тому, що як « повія » її єдиною турботою було догодити клієнтам; це правило, клієнт повинен бути задоволений, інакше він не повернеться. А католицизм підносив до найвищого рівня жадібність, аж до злочину, і любов до багатства та розкішного життя. Як навчав Ісус, як стада разом. Злі й горді люди загинули б у будь-якому разі з нею чи без неї. Нагадуємо: зло увійшло в людське життя через Каїна, вбивцю свого брата Авеля, від початку земної історії. « *Купці землі збагатилися силою її розкоші* ». Цим пояснюється успіх римо-католицького папського режиму. Купці землі вірять лише в гроші, вони не релігійні фанатики, але якщо релігія збагачує їх, вона стає прийнятним і навіть помітним партнером. Останній контекст теми спонукає мене в основному ідентифікувати американських протестантських купців, оскільки земля духовно позначає протестантську віру. З 16 століття Північна Америка, по суті протестантська за своїм походженням, вітала іспаномовних католиків, і з того часу католицька віра була представлена так само, як і протестантська. Для цієї країни, де має значення лише «бізнес», релігійні відмінності більше не мають значення. Захоплені задоволенням збагачення, яке заохочував женецький реформатор Жан Кальвін, протестантські купці знайшли в католицькій вірі засіб збагачення, якого не пропонувала первісна протестантська норма. Протестантські храми порожні з голими стінами, тоді як католицькі церкви переповнені реліквіями, виготовленими з дорогоцінних матеріалів, золота, срібла, слонової кістки, усіх матеріалів, перерахованих у цій темі у вірші 12. Отже, для Господа Бога багатство католицького богослужіння є пояснення ослаблення американської протестантської віри. Долар, нова Мамона, замінив Бога в серцях, і предмет доктрин втратив будь-який інтерес. Опозиція існує, але тільки в політичній формі.

Стих 4: « *І почув я інший голос із неба, який говорив: Вийди з-поміж нього, народе мій, щоб не стати вам спільниками її гріхів і не бути спільниками її кар.* »

Вірш 4 згадує момент остаточного розлуки: « *Вийди з-посеред неї, народе мій* »; це година, коли вибрані будуть піднесені на небо, щоб зустрітися з Ісусом. Цей вірш ілюструє час « *жнив* », тему Одкр. 14:14-16. Вони розглядаються, тому що, як зазначено у вірші, вони не повинні «брати участь» у «жнивях». », яка вразить папський Рим і його духовенство. Але, текст уточнює, що, щоб бути серед обраних, забраних, людина не повинна була « *брати участь у його гріхах* ». І оскільки основним гріхом є недільний відпочинок, « *знак звіра* », який шанують католики та протестанти в останньому випробуванні віри, віруючі в цих двох основних релігійних групах не можуть брати участь у захопленні обраних. **Потреба «вийти з Вавилону» є постійною**, однак у цьому вірші Дух націлений на момент, коли з'являється остання можливість підкоритися цьому Божому наказу, тому що проголошення недільного закону знаменує кінець часу благодаті. Це проголошення сприяє усвідомленню всіх, хто пережив « *шосту сурму* » (Третя світова війна), яка дає змогу зробити вибір під пильним оком Бога-творця.

Вірш 5: « *Бо гріхи її накопичилися аж до неба, і Бог згадав про беззаконня її.* »

За його словами, Дух навіює образ «Вавилонської вежі», назва якої вкорінена в «Вавилоні». З 321 і 538 років Рим, « *велике місто* », де « *повія* » має свій « *трон* », її «святе» папське місце з 538 року, помножив свої гріхи проти Бога. З неба він вів рахунок і записував свої накопичені гріхи протягом 1709 років (з 321 року). Своїм славетним поверненням Ісус викрив папський режим, а для Риму та його фальшивої святості настав час заплатити за свої злочини.

Стих 6: « *Відплатіть їй, як вона заплатила, і віддайте їй подвійно за її вчинками. У чашу, куди вона налила, налейте їй подвійно.* »

Слідуючи розвитку тем Rev.14, після збору *врожая* настає *вінтаж*. І саме до найзлюбніших католиків і протестантів, які стали жертвами брехні католицизму, Бог звертається зі своїми словами: « *Відплатіть їй, як вона заплатила, і віддайте їй подвійно за її вчинками* ». Ми пам'ятаємо з історії, що його праці були ставками і тортурами його інквізиційних судів. Тому католицькі релігійні вчителі зазнають удвічі більше, якщо це можливо. Те саме повідомлення повторюється у формі: « *У чашу, куди вона налила, налей їй подвійно* ». Зображення чаші використовувалося Ісусом для позначення мук, яких чекало його тіло, аж до останньої агонії на хресті, вже встановленому Римом біля підніжжя гори Голгофи. Цим Ісус нагадує, що католицька віра виявила огидну зневагу до страждань, які Він погодився терпіти, тому настала його черга їх пережити. Старе прислів'я набуде повного значення тут: ніколи не роби іншим того, чого не хочеш, щоб інші робили тобі. У цій дії Бог виконує закон відплати: око за око, зуб за зуб; цілком справедливий закон, який він залишив для індивідуального використання. Але на колективному рівні його застосування було дозволено людям, які, незважаючи на це, засуджували його, вважаючи, що вони можуть бути справедливішими та добрішими за Бога. Наслідки є

катастрофічними: зло та його бунтівний дух погіршили й домінували над західними народами християнського походження.

У Одкр. 17:5 « *Вавилон великий* », « *розпусниця* », « *тримала золоту чашу, повну своїх гидот* ». Це роз'яснення стосується його релігійної діяльності та особливого вживання чаші Євхаристії. Його неповага до цього священного обряду, якому навчав і освятив Ісус Христос, принесла йому таке ж особливе покарання. Бог любові поступається місцем Богу справедливості, і думка про Його суд ясно відкривається людям.

Стих 7: « *Скільки вона прославилася і поринула в розкоші, так дай їй муки та жалоби. Бо вона каже в серці своєму: Я сиджу, як цариця, я не вдова, і не побачу жалоби!* »

У вірші 7 Дух підкреслює протилежність життя і смерті. Життя, не торкнуте нещастям смерті, веселе, безтурботне, легковажне, у пошуках нових насолод. Папський римський «Вавилон» шукав багатства, яке купує розкішне життя. І щоб отримати його від можновладців і королів, вона використовувала і досі використовує ім'я Ісуса Христа, щоб продати прощення гріхів як «індульгенції». Це деталь, яка важить на терезах Божого суду, за який вона тепер повинна спокутувати психологічно і фізично. Докір за це багатство й розкіш ґрунтується на тому, що Ісус і його апостоли жили бідно, задовольняючись необхідним. Таким чином, « *муки* » і « *плач* » замінюють « *багатство і розкіш* » папсько-католицького духовенства.

Під час своєї оманливої діяльності Вавилон сказав у своєму серці: « *Я сиджу, як цариця* »; що підтверджує « *його царювання над царями землі* » Одкр.17:18. І згідно Одкр.2:7 і 20, його « *престол* » знаходиться у Ватикані (vaticinate = пророкувати), в Римі. « *Я не вдова* »; її чоловік Христос, чиєю дружиною вона себе видає, живий. « *І я не побачу жалоби* ». Немає спасіння поза Церквою, говорила вона всім своїм опонентам. Вона повторювала це так багато, що зрештою повірила. І вона справді переконана, що її правління триватиме вічно. Відколи вона там проживала, хіба Рим не отримав назву «вічне місто»? Крім того, завдяки підтримці західних держав у неї були вагомні підстави вважати себе недоторканою й невразливою по-людськи. Вона також не боялася сили Бога, оскільки стверджувала, що служить йому і представляє його на землі.

Стих 8: « *Через це одного дня прийдуть кари її, смерть, жалоба та голод, і вона буде спалена вогнем. Бо могутній Господь Бог, що судив її.* »

Цей вірш кладе кінець усім його ілюзіям: « *через це в один день* »; там, де Ісус повертається у славі, « *прийде його кара* » або прийде кара Божа; « *смерть, жалоба і голод* » насправді відбуваються в протилежному порядку. Ми не вмираємо з голоду за один день, тому, по-перше, духовний « *голод* » – це *втрата хліба життя, який є основою християнської релігійної віри*. Потім « *траур* » носять на знак смерті близьких нам людей, з якими нас об'єднують родинні почуття. І, нарешті, « *смерть* » вражає винного грішника, оскільки « *заплата за гріх — смерть* », згідно з Рим.6:23. « *І воно буде спалено вогнем* », згідно з пророчими оголошеннями, повтореними в Даниїлі та Об'явленні. **Вона сама несправедливо спалила стільки істот на своїх вогнищах, що цілком божественна справедливість повинна**

загинуті у вогні. « *Бо могутній Господь, що судив її* »; під час своєї спокусливої діяльності католицька віра поклонялася Марії, матері Ісуса, яка з'явилася лише у вигляді маленької дитини, яку вона тримала на руках. Цей аспект припав до душі людям, схильним до сентиментальності. Жінка, ще краще мати, як заспокоювала релігія! Але це година правди, і Христос, який її судив, щойно з'явився у славі Всемогутнього Бога; і ця божественна сила Ісуса Христа, яка викрила його, знищує його, віддаючи мстивому гніву своїх обдурених жертв.

Вірш 9: « *І всі земні царі, що чинили з нею розпусту та розкіш, заплачуть та голоситимуть над нею, коли побачать дим від її спалювання.* »

Цей вірш розкриває поведінку « *земних царів, які віддалися блуду та розкоші* ». Включено королів, президентів, диктаторів, усіх лідерів націй, які сприяли успіху та діяльності католицької віри, і які під час останнього випробування схвалили рішення вбити тих, хто дотримується суботи. Вони « *заплачуть і голоситимуть над нею, коли побачать дим її горіння* ». Очевидно, царі землі бачать, що ситуація вислизає від них. Вони більше нікого не ведуть і лише відзначають вогонь Риму, запалений обманутими жертвами, знарядям страти божественної помсти. Їхні сльози і голосіння виправдовуються тим, що цінності світу, які привели їх до вищої влади, раптово руйнуються.

Стих 10: « *Стоячи, боячись його мук, вони скажуть: Горе! Нещастя! Велике місто, Вавилон, могутнє місто! Через одну годину прийшов твій суд!* »

«Вічне місто» гине, воно горить, а *царі землі* тримаються подалі від Риму. Тепер вони бояться розділити його долю. Те, що відбувається, становить для них величезне **нещастя** : « *Біда! Нещастя! Велике місто, Вавилон* ,» *горе* повторюється двічі, « *воно впало, воно впало, Вавилон великий* ». « *Могутнє місто!* » ; настільки могутня, що вона правила світом через свій вплив на лідерів християнських націй; саме через цей зв'язок, засуджений Богом, король Людовик XVI і його австрійська дружина Марія-Антуанетта піднялися на ешафот гільйотини, а також їхні прихильники, жертви «великого горя», як про це *оголосив Дух* , в Одкр.2:22-23. « *Через одну годину прийде ваш суд!* » » ; повернення Ісуса означає час кінця світу. Останнє випробування позначило *символічну «годину* », пророчену в Одкр.3:10, але буде достатньо, щоб Ісус Христос з'явився, щоб уся поточна ситуація змінилася, і цього разу « *година* » в буквальному значенні буде достатньо, щоб отримати цю дивовижну зміну.

Стих 11: « *І плачуть і сумують купці земні через неї, бо ніхто вже не купує їхній вантаж* »

Цього разу Дух націлений на « *торговців землі* », особливо на американський меркантильний дух, прийнятий тими, хто вижив по всій землі, як згадувалося у вивченні попереднього розділу 17. Вони теж « *плачуть і сумують через неї, тому що ніхто вже не купує їхній вантаж ; ...* ». Цей вірш підкреслює провину прихильності протестантів до католицької віри, за якою він оплакує , таким чином засвідчуючи їхню

особисту прихильність до неї з економічних інтересів. Потім, що навпаки, робота реформації була піднята Богом, щоб засудити провину римських пап і католиків і відновити зрозумілі істини; що зробили свого часу справжні реформатори, такі як П'єр Вальдо, Джон Віклеф і Мартін Лютер. Купці також із сумом спостерігають, як на їхніх очах руйнуються улюблені цінності, оскільки вони живуть лише для задоволення від збагачення через свою комерційну діяльність; ведення бізнесу підсумовує радощі їхнього існування.

Вірш 12: *« вантаж золота, срібла, дорогоцінного каміння, перлів, віссону, пурпуру, шовку, червоної шерсті, усякого солодкого дерева, усякого роду речей, слонової кістки, усіх видів предмети з дуже дорогоцінного дерева, латуні, заліза та мармуру ,*

Перш ніж перелічувати різні матеріали, які є основою римо-католицької ідолопоклонницької релігії, я нагадаю тут про цей конкретний пункт істинної віри, якої навчав Ісус Христос. Він сказав самарянці: *« Жінко, — сказав їй Ісус, — повір мені, що надходить година, коли ти не будеш поклонятися Отцеві ні на цій горі, ні в Єрусалимі. Ви обоженюєте те, чого не знаєте; ми поклоняємося тому, що знаємо, **тому що спасіння приходить від євреїв** . Але надходить час, і вже настав, коли правдиві поклонники вклоняться Отцеві в душі та в правді; бо це ті поклонники, яких вимагає Отець. Бог є Дух, і ті, хто Йому поклоняються, **повинні поклонятися Йому в душі та в правді**. (Івана 4:21-23).»* Отже, справжня віра не потребує жодних матеріалів чи матеріалу, бо вона базується лише на стані душі. І, отже, ця правдива віра мало цікавить жадібний і злодійкуватий світ, бо вона нікого не збагачує, крім духовно обраних. Обрані поклоняються Богові в душі, отже, у своїх думках, але також і **в правді**, що означає, що їхні думки повинні будуватися на стандарті, вказаному Богом. Усе, що виходить за рамки цього стандарту, є формою ідолопоклонницького язичництва, де правдивий Бог служить як ідол. Під час завоювань республіканський Рим прийняв релігії переможених країн. І більшість його релігійних догм походила з греків, першої великої цивілізації античності. У нашу епоху, в папській формі, ми знаходимо всю цю спадщину, поєднану з новими «християнськими» «святими», починаючи з 12 апостолів Господніх. Але, зайшовши так далеко, що скасували другу Божу заповідь, яка засуджує цю ідолопоклонницьку практику, католицька віра увічноє поклоніння різьбленим, намальованим зображенням або появі в демонічних видіннях. Тому саме в обрядах його культів ми знаходимо цих різьблених ідолів, для формування яких потрібні матеріали; матеріали, список яких представляє сам Бог: *«...; ... вантаж золота, срібла, дорогоцінного каміння, перлів, віссону, пурпуру, шовку, червоної шерсті, всякого роду солодкого дерева, усякої слонової кістки, усякого роду речей із дуже дорогоцінного дерева, міді, заліза та мармуру,...»* . *« Золото, срібло, дорогоцінне каміння та дорогоцінні речі » « віддавайте шану богу фортець »* папського царя Дан.11:38. Далі *« багрянця та багрянця »* одягають повію Вавилон Великий в Одкр.17:4; *« Золото, дорогоцінне каміння і перли »* — її прикраси ; *« Вісон »* означає його претензію на святість, згідно з Одкр. 19:8: *« Бо вісон — це*

праведні діла святих ». Інші цитовані матеріали — це ті, з яких вона робила своїх різьблених ідолів. Ці розкішні матеріали виражають високий рівень відданості ідолопоклонницьких католиків.

Вірш 13: « *кориця, пахоці, пахоці, смирна, ладан, вино, олія, пшенична мука, пшениця, воли, вівці, коні, колісниця, тіла та душі людські.* »

« *Парфуми, смирни, ладану, вина та олії* », наведені вказують на його релігійні обряди. Інші речі — це поживні речовини та товари, які натякають на правління Соломона, сина Давида, будівельника першого храму, побудованого для Бога, згідно з 1 Царів 4:20-28. Таким чином, Дух засуджує його незаконну спробу відтворити будівництво « *храму Божого* », який він « *зневажає* » в Одкр.13:6 і який « *руйнує* » в Дан.8:11. Остання точність вірша, що стосується « *тіл і душ людей* », засуджує її співпрацю з монархами, з якими вона незаконно ділить світську владу. Іменем Христа вона релігійно виправдовувала огидні дії, такі як рабство, тортури та вбивства Божих створінь; щось, що Бог зберігає для себе в релігійній сфері; це до того, що він підсумовує свої дії такими словами: « *кров усіх убитих на землі була знайдена в ній* », у вірші 18 цього розділу 18. Цитуючи « *душі людей* », Бог приписує йому втрата « *душ* », передана дияволу через його діяльність і його фальшиві релігійні претензії.

Нагадування : у Біблії та божественній думці слово « *душа* » позначає людину в усіх її аспектах, її фізичне тіло та її ментальні або психічні думки, її інтелект та її почуття. Теорія, яка представляє «*душу*» як елемент життя, що відокремлюється від тіла після смерті й переживає її, має чисто грецьке язичницьке походження. У Старому Завіті Бог ототожнює «душу з кров'ю» Своїх людських або тваринних створінь: Лев.17:14: « **Бо душа всякого тіла є її кров, що в ній. Тому Я сказав Ізраїлевим синам: Не їжте крові жодного тіла; бо душа всякого тіла — це кров його : кожен, хто їсть її, буде знищений.** ». Таким чином, він дотримується протилежного погляду на майбутні грецькі теорії і готує біблійний парад проти філософських думок, які будуть народжуватися серед язичницьких народів. Життя людини і тварин залежить від функціонування крові. Розлита або забруднена задухою кров більше не постачає кисень до елементів фізичного тіла, включаючи мозок, опору думки. І якщо останній не насичений киснем, принцип думки припиняється, і після цієї останньої стадії нічого не залишається живим; якщо не спогад про склад *мертвої «душі»* у вічній думці Бога з огляду на Його майбутнє «воскресіння», коли Він «оживить» її або, коли Він «воскресить її знову», згідно з випадку, для вічного життя або для остаточного знищення « *другої смерті* ».

Вірш 14: « *Плоди, яких жадала душа твоя, відійшли від тебе; і все ніжне і прекрасне втрачено для вас, і ви ніколи не знайдете їх знову.* »

На підтвердження того, що було пояснено в попередньому вірші, Дух приписує « *бажання* » папського Риму його « *душі* », його спокусливій і оманливій особистості. Спадкоємиця грецької філософії католицька віра першою поставила питання про приписування душі тваринам і людям, відкритим на нових землях. Насправді питання має свою відповідь; воно

ґрунтується на виборі потрібного допоміжного дієслова: людина не має душі, бо вона є душею.

Дух підсумовує наслідки справжньої смерті, які Він встановив і відкрив у Еккл.9:5-6-10. Ці деталі не будуть поновлені в роботах нового альянсу. Тому ми бачимо важливість вивчення всієї Біблії. Знищений « Вавилон » назавжди «втратить » « *плоди, яких бажала його душа* », і « *всі вишукані та величні речі* », які він цінував і прагнув. Але Дух також уточнює: « *для вас* »; тому що обрані, на відміну від неї, зможуть вічно поширювати цінування чудес, якими Бог поділиться з ними.

Вірш 15: « *Торговці цими речами, які збагатилися цим, будуть триматися подалі, боячись його мук; вони будуть плакати і сумувати* »,

У віршах з 15 по 19 Дух спрямований на « *купців, які збагатилися ним* ». Повтори виявляють наголос на виразі « *за одну годину* », повтореному тричі в цьому розділі, а також на крику « *Горе! Нещастя!* ». Число 3 символізує досконалість. Тому Бог наполягає на тому, щоб підтвердити незмінний характер пророчого оголошення; це покарання буде виконано у всій своїй божественній досконалості. Крик: « *Горе! Нещастя!* », яку випустили торговці, повторює попереджувальний крик, який випустили її обранці в Одкр. 14:8: « *Вона впала! Вона впала ! Вавилон Великий* ». Ці купці спостерігають за його знищенням здалеку, « *страхаючись перед його муками* ». І вони мають рацію, боячись цього плоду справедливого гніву живого Бога, тому що, шкодуючи про його знищення, вони ставлять себе в його табір і, у свою чергу, будуть знищені вбивчим людським гнівом невтішних жертв релігійного обману. Цей вірш дає нам зрозуміти величезну відповідальність комерційних інтересів за успіх Римо-Католицької Церкви. « *Купці* » підтримали повію та її найгірші жорстокі та деспотичні рішення, виключно через бажання фінансового та матеріального збагачення. Вони закривали очі на всі його жахливі образи і заслуговують розділити його останню долю. Історичним прикладом є парижани, які стали на бік католицької віри проти реформатської віри від початку Реформації за часів короля Франциска I¹ після нього.

Стих 16: « *І скаже: Горе! Нещастя! Місто велике, яке було зодягнене у вісон, пурпур і червень, і прикрашене золотом, і дорогоцінним камінням, і перлами! За одну годину було знищено стільки багатства!* »

Цей вірш підтверджує ціль; « *Вавилон великий, одягнений у тонкий вісон, пурпур і червоний* »; кольори плащів царів, оскільки саме з цієї причини насмішкуваті римські воїни покривали плечі Ісуса плащем «багрянці » . Вони не могли уявити значення, яке Бог надав їхньому вчинку: як жертва спокутування, Ісус став носієм гріхів Своїх обраних, позначених цими кольорами, *багряним або пурпуровим* , згідно з Іс.1:18. « *Єдиної години* » буде достатньо, щоб знищити Рим, його папу та духовенство після повернення у славі Ісуса Христа, який приходить, щоб запобігти смерті Своїх обраних. У цьому останньому випробуванні їхня вірність матиме значення, тож ми можемо зрозуміти, чому Бог особливо наполягає на зміцненні їхньої віри та цілковитої довіри, яку вони повинні звикнути покладати на Нього. Довгий час люди могли бути лише

переконані, що таке знищення « за одну годину » було чудом і, отже, прямим втручанням Бога, як у випадку з Содомом і Гоморрою. У наш час, коли людина оволоділа ядерним вогнем, це вже не так дивно.

Стих 17: « *І всі лоцмани, і всі, хто пливе до цього місця, і моряки, і всі, хто працює на морі, стояли далеко* »

Цей вірш особливо спрямований на « *тих, хто використовує море, лоцманів, моряків, які плывуть до цього місця, і всі вони тримаються далеко* ». Скориставшись бажанням королів збагатитися, папська церква збагатилася. Вона підтримувала та виправдовувала завоювання земель, невідомих людям до моменту їх відкриття, коли її католицькі слуги вчинили жахливі вбивства населення в ім'я Ісуса Христа. В основному це стосувалося Південної Америки та кривавих експедицій під проводом генерала Кортеса. Золото, видобуте з цих територій, поверталось до Європи для збагачення католицьких королів і спільного папства. Крім того, наполягання на морському аспекті нагадує нам, що саме як режим «звіра, що виходить з моря», його зв'язок із « *морями* » зміцнився для їхнього спільного збагачення.

Вірш 18: « *І вони закричали, побачивши дим від його горіння: Яке місто було подібне до міста великого?* »

« *Яке місто було схоже на велике місто?* » кричать матроси, коли бачать « *дим його пожежі* ». Відповідь швидка і проста: жодного. Тому що жодне місто не зосередило стільки влади, цивільної, як імперське місто, а потім релігійне з 538 року. Католицизм був експортований на всі землі планети, крім Росії, де східна православна віра його відкинула. Привітавши його, Китай також воював і переслідував його. Але сьогодні він все ще домінує над усім Заходом і його наростами в Америці, Африці та Австралії. Це перший релігійний туристичний об'єкт у світі, який приваблює відвідувачів з усього світу. Одні приїжджають подивитися на «стародавні руїни», інші їдуть туди, щоб побачити місце, де проживає Папа і його кардинали.

Стих 19: « *І посипали порохом голови свої, і плакали, і сумували, і кричали, і казали: Горе! Нещастя! Велике місто, де всі, хто мав кораблі на морі, збагачувалися його розкошами, було зруйноване в одну годину!* »

Це третє повторення, де зібрані всі попередні вирази, а також уточнення « *за одну годину було знищено* ». « *Велике місто, де всі, хто має кораблі на морі, розбагатіли завдяки його багатству* ». Звинувачення стає дуже ясным: саме завдяки розкоші папського режиму морські судновласники збагатилися, привозячи багатства світу до Риму. Рим збагачується завдяки тому, що ділиться майном своїх супротивників, убитих його вічним союзником, цивільною монархічною владою, її збройним крилом. Історичним прикладом є загибель «тамплієрів», майно яких було поділено між короною Філіпа Ле Бея та римо-католицьким духовенством. Пізніше це станеться з «протестантами».

Стих 20: « *Радій нею, небо! І ви, святі, апостоли і пророки, радуйтеся! Бо Бог віддав вам справедливість, судячи її.* »

Дух запрошує мешканців небес і правдивих святих, апостолів і пророків землі радіти знищенню римського Вавилону. Тому радість буде співмірна з тим болем і стражданням, які вона заподіяла або хотіла змусити витерпіти слуг Бога правди щодо останніх обраних, вірних освяченій суботі.

Вірш 21: « *Тоді могутній Ангол взяв камінь, схожий на велике жорно, і кинув його в море, кажучи: Так Вавилон, місто велике, буде кинуте з силою, і більше його не буде.* »

Порівняння Риму з « *каменем* » наводить на три ідеї. По-перше, папство конкурує з Ісусом Христом, який сам символізується « *камінням* » у Дан.2:34: « *Ви дивилися, коли камінь вирвався без допомоги будь-якої руки, і вдарив у залізні та глиняні ноги зображення, і розбив їх на частини.* » Інші вірші Біблії також приписують йому цей символ « *каменю* » в Зак.4:7; « *головний кут* » у Пс.118:22; Матв.21:42; і Дії 4:11: « *Ісус є камінь, відкинутий вами, хто буде, і який став наріжним* ». Друга ідея — це натяк на претензію папи стати наступником апостола « *Петра* »; головною причиною « *успіху його починань і успіху його підступів* », речей, засуджених Богом у Дан.8:25. Тим паче, що апостол Петро ніколи не був главою християнської церкви, бо цей титул належить самому Ісусу Христу. Тому папська « *хитрість* » також є « *брехнею* ». Третя припущення стосується назви папської релігійної фортеці, її престижної базиліки під назвою «Святого Петра Римського», дуже дороге будівництво якої призвело до продажу «індульгенцій», що викрило її в очах ченця-реформатора Мартіна Лютера. Це пояснення залишається тісно пов'язаним з другою ідеєю. Місце Ватикану служило кладовищем, але передбачувана могила Петра, Господнього апостола, насправді була гробницею «Симона Петра Мага», шанувальника та священика бога-змії на ім'я Ескулап.

Повертаючись до наших днів, Дух пророкує проти римського « *Вавилона* ». Він порівнює його майбутнє знищення з образом « *великого жорна* » з « *каменю* », який « *янгол кидає в море* ». Цією ілюстрацією він висуває проти Риму звинувачення, визначене в Матвія 18:6: « *Але коли хтось спокусить одного з малих цих, що вірують у Мене, то краще було б йому, якби жорна повісили йому на шию . і кинув його на дно моря .* І в його випадку вона збентежила не тільки одного з цих малих, які вірять у нього, але безліч людей. Одне залишається впевненим, це те, що одного разу « *знищене воно більше ніколи не буде знайдено* ». Вона більше ніколи нікому не скривдить.

Стих 22: « *І звуків арфістів, музикантів, сопілкарів і сурмачів уже не буде чути серед вас, і жодного ремісника будь-якого ремесла не знайдеться серед вас, «не буде більше чути звуку жорен у вашому додому,* '

Потім Дух викликає музичні звуки, які виражали безтурботність і радість мешканців Риму. Після знищення їх там більше не почують. У духовному сенсі це натякає на посланців Бога, чий слова були почуті з таким же ефектом, як музичні звуки «*флейти чи трубачів* »; образ, поданий у притчі в Матвія 11:17. Він також згадує про « *шуми* », які видавали ремісники, переобтяжені робочими замовленнями, тому що з стародавнього міста виходили лише « *шуми* » професійної діяльності, зокрема « *шум*

жорен », які оберталися, щоб молоти зерно злаків або точити ріжучі інструменти, такі як серп і коса, ножі та мечі; це вже в стародавньому Халдейському Вавилоні, згідно Єр.25:10.

Вірш 23: *« Світло світильника не буде більше світити між вами, ані голос нареченого та жінки вже не буде чутний між вами, тому що ваші купці були вельможами землі, тому що всі народи були спокушений твоїми чарами ,*

« Світло лампи більше не світитиме у вашому домі. » У духовній мові Дух попереджає Рим, що світло Біблії більше не прийде, щоб дати йому шанс бути просвітленим, щоб пізнати правду згідно з Богом. Образи з Єр.25:10 повторюються, але *« пісні молодого та молодої »* стають тут *« голосом молодого та нареченої, котрі вже не будуть чути в твоєму домі »*. Духовно вони є голосами закликів, зроблених Христом і його Вибраною Асамблеєю до загублених душ, щоб вони були навернені та спасенні. Ця можливість зникне назавжди після його знищення. *« Бо ваші купці були вельможами землі »*. Саме завдяки спокушенню великих людей на землі Рим зміг поширити свою католицьку релігію на багато народів землі. Вона використовувала їх як представників свого релігійного бізнесу. І результатом є те, що *« всі народи були зведені твоїми чарами »*. Тут Бог називає католицькі меси *« чарами »*, які характеризують язичницькі культу злих чарівників і відьом. Це правда, що використовуючи повторювані формалістичні формули, марні повтори, католицька релігія залишає мало місця Богу-творцю для самовираження. Він навіть не намагається це зробити, тому що приписує їй *« чужого бога »* в Дан.11:39 і ніколи не визнає її слугою; «вікарій Сина Божого», титул Папи, не є його вікарієм. Наступний вірш пояснює причину.

Вірш 24: *« і тому що кров пророків і святих і всіх убитих на землі була знайдена в ній. »*

«... і тому, що в ньому була знайдена кров пророків, святих »: суворий, непохитний, нечутливий і жорстокий протягом усієї своєї історії Рим прокладав собі шлях через кров своїх жертв. Це було вірно для язичницького Риму, але також і для папського Риму, який змушував королів вбивати його супротивників, слуг, просвітлених Богом, які насмілювалися засуджувати його диявольську природу. Деякі були захищені Богом, такі як Вальдо, Вікліф і Лютер, інші – ні, і вони закінчили своє життя як мученики віри, на стовпах, блоках, стовпах чи шибениці. Пророча перспектива побачити остаточне припинення його дії може тільки тішити мешканців неба та справжніх святих землі. *«... і всіх тих, хто був убитий на землі »*: той, хто виносить таке судження, знає, про що говорить, тому що він стежив за діями Риму з моменту його заснування в 747 р. до н. Ситуація в світі останніх днів є останнім плодом, принесеним Заходом, який завойовує та домінує над іншими народами землі. Монархічний, потім республіканський Рим пожер народи землі, які він підкорив. Модель цього суспільства залишилася моделлю 2000 років правдивого та фальшивого християнства. Згодом язичницький Рим, папський Рим знищив образ Христового миру і забрав у людства вірець, який би приніс людям щастя. Виправдовуючи

вбивство істинних учнів-ягнят Ісуса Христа, воно відкрило шлях до релігійних зіткнень, які ведуть людство до жахливої геноцидної третьої світової війни. Недаремно ісламські збройні групи публічно демонструють норму перерізання горла. Ця ненависть до ісламу є пізньою відповіддю на війни хрестових походів, розпочатих Урбаном II із Клермон-Феррана 27 листопада 1095 року.

Об'явлення 19: Битва Армагедон Ісуса Христа

Стих 1: « *Після цього я почув ніби гучний голос великого натовпу на небі, який говорив: Алілуя! Спасіння, слава і сила належать нашому Богові* »

Продовжуючи попередній розділ 18, викуплені та врятовані вибрані опиняються на небесах, носії « *нового імені* », яке вказує на їхню нову целестіальну природу. Панує радість і радість, і вірні небесні ангели возвеличують Бога-спасителя. Цей « *натовп* » . « *численний* » відрізняється від « *натовпу, якого ніхто не міг порохувати* », цитованого в Одкр.7:9. Він представляє зібрання святих небесних ангелів Бога, які підносять Його « *славу* », тому що у вірші 4 земні обранці, символізовані « *24 старійшинами* », відповідатимуть і підтверджуватимуть свою прихильність до зроблених зауважень, кажучи: « *Амінь!* » Що означає: Воістину!

Порядок термінів « *спасіння, слава, сила* » має свою логіку. « *Спасіння* » було дано земним обранцям і святим ангелам, які віддали « *славу* »

» Богу-творцю, який, щоб врятувати їх, звернувся до своєї божественної « сили », щоб знищити спільних ворогів.

Вірш 2: « бо суди Його правдиві та праведні; бо він засудив велику розпусницю, яка зіпсувала землю своєю розпустою, і він помстився за кров її слуг, вимагаючи її від себе. »

Обрані чиновники, які мали спільну жагу до правди та справжньої справедливості, тепер повністю задоволені та реалізовані. У своєму сліпому божевільлі людство, відрізане від Бога, думало, що може принести щастя останнім народам, пом'якшивши мірило своєї справедливості; тільки зло скористалося цим вибором і, як гангрена, вторглося в усе тіло людства. Добрий і милосердний Бог показує у своєму суді над « Вавилоном великим », що той, хто дає смерть, повинен зазнати смерті. Це не акт злого наміру, а дія справедливості. Таким чином, коли воно вже не знає, як покарати винних, справедливість стає несправедливістю.

Стих 3: « І сказали вдруге: Алілуя! ...і дим його піднімається на віки вічні. »

Зображення вводить в оману, тому що « дим » від пожежі, яка знищила Рим, зникне після його знищення. « Еони віків » означають принцип вічності, який стосується лише переможців вселенських небесних і земних випробувань. У цьому виразі слово « дим » передбачає знищення, а вираз « століття століть » надає йому вічного ефекту, тобто остаточного знищення; вона вже ніколи не встане. Фактично, у гіршому випадку « дим » може піднятися в умах живих як спогад про славетну божественну дію, здійснену Богом проти Риму, кривавого ворога.

Стих 4: « І впали двадцять чотири старці і чотири тварини, і вклонилися Богові, що сидить на престолі, кажучи: Амінь! Алілуя! »

По правді кажучи! Хвала ґаНВéН! ...скажіть разом викуплені землі та світи, які залишилися чистими. Поклоніння Богу відзначається протрацією; законна форма, зарезервована виключно для нього.

Стих 5: « І почувся голос із престолу, що промовляв: Хваліте Бога нашого, усі раби Його, що боїться Його, від малих до великих! »

Це голос « Михайла », Ісуса Христа, двох небесних і земних виразів, під якими Бог відкриває себе своїм створінням. Ісус каже: « ти, хто боявся його », таким чином він нагадує про « страх » Божий, якого вимагає послання першого ангела Одкр.14:7. « Страх Божий » лише підсумовує розумне ставлення створіння до свого Творця, який має над ним владу над життям і смертю. Як навчає Біблія в 1 Івана 4:17-18: « досконала любов проганяє страх геть »: « Який Він, такі й ми в цьому світі: у цьому любов досконала в нас, щоб ми мали відвагу в день судження. Страх не в любові, але досконала любов проганяє страх геть; бо страх передбачає покарання, а той, хто боїться, недосконалий у любові ». Таким чином, чим більше вибраний любить Бога, тим більше він Йому підкоряється і тим менше в нього причин боятися Його. Обраних Бог вибирає з-поміж малих, як апостоли та смиренні учні, але також і з великих, як великий цар Навуходоносор. Цей цар царів свого часу є чудовим прикладом того, що

яким би великим він не був серед людей, король є лише слабкою істотою перед Всемогутнім Богом-Творцем.

Стих 6: « *І почув я, як голос великого натовпу, як шум води великої, і як голос сильного грому, що говорив: Алілуя! Бо Господь, Бог наш Вседержитель, увійшов у Своє Царство.* »

Цей вірш об'єднує вирази, які вже бачили. « *Багатий натовп* » у порівнянні з « *шумом багатьох вод* » представлений його Творцем в Одкр.1:15. « *Голоси* », які виражають себе, настільки « *численні* », що їх можна порівняти лише з гуркотом, « *шумом грім* ». « *Алілуя!*» *Бо Господь, Бог наш Вседержитель, увійшов у Своє Царство.* » Це повідомлення позначало дію « *сьомої сурми* » в Одкр. 11:17: « *Ми дякуємо Тобі, Господи Боже Всемогутній, що еси і був, бо Ти здобув Свою велику силу і заволодів своїм царством.* .”

Стих 7: « *Радіймо та веселімося, і славу віддаймо Йому; бо прийшло весілля Агнця, і його наречена приготувала себе,*

« *Радість* » і « *радість* » цілком виправдані, адже час « *бою* » минув. У небесній « *славі* », « *нареченій* », Збори викуплених обраних землі приєдналися до свого « *Нареченого* », Христа, живого Бога « *Михайла* », ЯГВéХ. У присутності всіх своїх цілестіальних друзів викуплені та Ісус Христос святкуватимуть « *весільний* » бенкет, який їх об'єднує. « *Наречена підготувалася* », відновивши всі божественні істини, які католицька віра змусила зникнути у своїй версії християнської віри. « *Підготовка* » була довгою, розгорталася протягом 17 століть релігійної історії, але особливо з 1843 року, дати початку божественної вимоги щодо різноманітних відновлень, які стали істотними, тобто всіх істин, які не відновили переслідувані протестантські реформатори. . Завершення цієї підготовки було досягнуто останніми дисидентами адвентистів сьомого дня, які залишалися в схваленні Бога і світла, яке дав йому Ісус, до кінця і вже до початку 2021 року, коли я пишу цю версію його світла.

Стих 8: « *І дано йому було зодягнутися в віссон світлий та чистий. Бо тонкий льон — це праведні діла святих.* »

« *Віссон* » означає « *праведні діла* «справжніх останніх» *святих* ». Ці « *діла* », які Бог називає « *праведними* », є плодом божественних одкровенень, які приносяться послідовно з 1843 і 1994 років. Ця робота є останнім плодом, який відкриває божественне натхнення, дане з 2018 року тим, кого він любить і благословляє, і «готує» до « *весілля* », згаданий у цьому вірші. Якщо Бог благословляє « *справедливі діла* » Своїх правдивих « *святих* », навпаки, Він проклинав і боровся, поки не знищив його, табір фальшивих святих, чий « *діла* » були «несправедливими».

Вірш 9: « *І сказав мені ангел: Напиши: Блаженні покликані на весільну вечерю Агнця! І він сказав мені: «Ці слова — правдиві слова Бога» .*

Це блаженство присуджується святим, викупленим кров'ю Ісуса Христа, чийх піонерів турбував Дан.12:12 (*Блаженні ті, хто чекає до 1335 днів*) піонерів, які точно будуть символізовані « *144 000* » або 12 X 12 X 1000 Аро.7. Вхід до раю на вічність справді є причиною великого щастя, яке зробить тих, хто має цей шанс, божественно « *щасливими* ». Удача є не

єдиним чинником отримання вигоди від цього привілею, але пропозиція спасіння пропонується нам Богом як «другий шанс» після успадкування та засудження первородного гріха. Обіцянка спасіння та майбутніх небесних радощів засвідчена як Боже усне зобов'язання, гідне нашої віри, оскільки Він постійно дотримується своїх зобов'язань. Випробування останніх днів вимагатимуть певності, у якій більше не буде місця сумнівам. Обраним доведеться покладатися на віру, побудовану на відкритих обітницях Бога, тому що те, що написано, сказано раніше. Тому Біблію, Святе Письмо, називають: Словом Божим.

Вірш 10: *« I впав я до ніг його, щоб поклонитися йому; але він сказав мені: стережися, щоб не робити цього! Я співслуга твій і твоїх братів, які мають свідчення Ісусове. Поклонятися Богу. Бо свідчення про Ісуса є духом пророцтва. »*

Бог використовує помилку Івана, щоб відкрити нам його засудження католицької віри, яка навчає своїх членів такому типу обожнювання створіння. Але він також націлений на протестантську віру, яка також допускає цю помилку, вшановуючи язичницький «день сонця», успадкований від Риму. Ангел, який розмовляє з ним, безсумнівно, є «Гавриїлом», божественним керівником місії, близьким до Бога, який уже з'явився Даниїлу та Марії, «сурогатній» матері Ісуса. Незважаючи на те, що він високопоставлений, «Гавриїл» демонструє таке ж смирення, як Ісус. Він лише претендує на титул « друга в служінні » Івана до останнього обраного незгодного адвентиста останнього часу. З 1843 року обрані мають із собою « свідчення Ісуса », яке, згідно з цим віршем, означає «дух пророцтва». Адвентисти, на свою втрату, обмежили цей « дух пророцтва » роботою, виконаною Елен Г. Уайт, посланницею Господа між 1843 і 1915 роками. Таким чином вони самі встановили межу для світла, даного Ісусом. Однак « дух пророцтва » є постійним даром, який є результатом автентичних стосунків між Ісусом і Його учнями і який ґрунтується передусім на Його рішенні довірити місію слугі, якого Він обирає з усім авторитетом Своєї божественності. Ця робота свідчить про це: «дух пророцтва » все ще дуже активний і може тривати до кінця світу.

Вірш 11: *« I побачив я небо, і ось з'явився білий кінь. Того, хто їхав на ньому, називають Вірним і Правдивим, і він судить і воює по правді. »*

У цій сцені Дух повертає нас на землю перед остаточною перемогою та знищенням « Вавилона Великого ». Дух ілюструє момент, коли після свого повернення славетний Христос протистоїть земним бунтівникам. У прославленому Ісусі Христі Бог постає зі своєї невидимості: « небо відкрите ». Він з'являється в образі « першої печатки » в Одкр. 6:2, як вершник, Провідник, який вирушає « як переможець і перемагає », верхи на « білому коні » зображення свого табору, відзначеного чистотою і святістю. . Ім'я « вірний і правдивий », яке він дає собі в цій сцені, поміщає дію в продовження останнього часу, пророченого назвою « Лаодикія » в Одкр.3:14. Це ім'я означає «суджені люди», що підтверджується тут точністю: « Він судить ». Уточнюючи, що він « бореться по справедливості », Дух згадує момент «битви Армагеддону » з Одкр. 16:16, у якій він бореться проти табору

несправедливості, очолюваного дияволом і об'єднаного шаною, наданою «день сонця», успадкований від Костянтина I^{та} Римсько-католицьких пап.

Вірш 12: « *Очі Його були, як полум'я огняне; на її голові було кілька діадем; він мав написане ім'я, якого ніхто не знає, крім нього самого; »*

Знаючи контекст сцени, ми можемо зрозуміти, що « *його очі* » порівняно з « *полум'ям вогню* » дивляться на об'єкти його гніву, об'єднаних повстанців, « *підготовлених до бою* » з Одкр.9:7-9, тобто з 1843. Значення « *кількох діадем* », які носять на « *його голові* », буде надано у вірші 16 цього розділу: він є « *Царем царів і Господом панів* ». Його « *записане ім'я, якого не знає ніхто, крім нього самого* », вказує на його вічну божественну природу.

Вірш 13: « *І був він зодягнений у одягу, пофарбовану кров'ю. Його ім'я - Слово Боже. »*

Цей « *закривавлений одяг* » означає дві речі. По-перше, це його справедливість, яку він здобув, проливши власну « *кров* » для викуплення своїх обраних. Але ця добровільно принесена ним жертва заради порятунку своїх обранців вимагає смерті їхніх агресорів і гонителів. Його « *одяга* » знову буде вкрита « *кров'ю* », але цього разу це буде одяг його ворогів, « *топтаних у чавилі винограду Божого гніву* » згідно з Ісаєю 63 та Одкр. 14:17-20. Ця назва « *Слово Боже* » розкриває життєву важливість земного служіння Ісуса та його одкровенень, які послідовно давалися на землі та з небес після його воскресіння. Наш Спаситель був Самим Богом, прихованим у земному вигляді. Його постійне навчання, отримане його обраними посадовцями, зробить різницю між врятованим табором і втраченим табором.

Вірш 14: « *Воїнства небесні йшли за Ним на білих конях, зодягнені у вісон, білий, чистий. »*

Образ славетний, « *білий* » колір чистоти характеризує святість Божого табору та його безліч ангелів, які залишилися вірними. « *Вісон* » відкриває їхні « *праведні* » та чисті діла .

Вірш 15: « *З уст Його вийшов гострий меч, щоб уразити народи; Він буде пасти їх жезлом залізним; і він топтатиме чавило палкого гніву Всемогутнього Бога ».*

« *Слово Боже* » означало Біблію, її святе « *слово* », яке об'єднало її вчення, яке керувало обраним у його божественній істині. У день його повернення « *Слово Боже* » приходять, як « *гострий меч* », щоб убити його непокірних, протестуючих, сварливих ворогів, готових пролити кров його останніх обранців. Знищення його ворогів висвітлює вислів « *Він правитиме ними залізним жезлом* », який також вказує на роботу суду, здійснену вибраними, які переможуть згідно з Одкр.2:27. Тут знову підтверджується план божественної помсти, названий « *винтажем* » в Одкр. 14:17-20. Ця тема розвивається в Ісаї 63, де Дух уточнює, що Бог діє сам, без жодної людини. Причина в тому, що обрані посадовці, які вже взяті на небо, не бачать драми, яка вражає повстанців.

Вірш 16: « *На одязі Своїй і на стегні Його було написане ім'я: Цар царів і Господь володарів. »*

« Одяг » вказує на роботу живої істоти, а « його стегно » вказує на його силу та могутність, тому що важливою деталлю є те, що він виглядає як вершник, а щоб стояти на коні, м'язи «стегон» , більшість людей піддаються випробуванню і роблять дії можливими чи ні. Його образ вершника був значущим у минулому, оскільки саме так виглядали бійці-воїни. Сьогодні ми залишилися з символікою цього зображення, яке говорить нам, що вершник є вчителем, який домінує над групою людей, символом яких є «кінь» . Той, який возносить Ісус, стосується його обраних, які зараз розсіяні по всій землі. Його ім'я « Цар царів і Господь володарів » є предметом справжньої розради для його улюблених обранців, які підкоряються несправедливому диктату царів і володарів землі. Ця тема заслуговує роз'яснення. Модель земного царювання не ґрунтувалася на принципах, схвалених Богом. Справді, Бог дарував Ізраїлю, **згідно з його проханням** , правити на землі царем, я цитую, «як інші язичницькі народи», які існували в той час. Бог відповів лише на прохання їхніх злих сердець. Тому що на землі найкращий із царів — це лише «огидна» істота, яка « *жне там, де не сіяв* », і той, хто знає Бога, не чекає, поки його народ повалить, перш ніж змінити себе. Модель, представлена Ісусом, засуджує модель, яку передають на землі з покоління в покоління дурні, невігласи і злі люди. У Божому цілестіальному світі лідер є слугою свого народу, і всю свою славу він отримує від нього. Ключ до ідеального щастя є, тому що жодна жива істота не страждає через своїх ближніх. У своєму славетному поверненні Ісус приходить, щоб знищити нечестивих королів і володарів, а також їхню злочестивість, яку вони приписують йому, стверджуючи, що їхнє правління є божественним правом. Ісус навчить їх, що це не так; їм, а й людським масам, які виправдовують свою несправедливість. Це пояснення «притчі про таланти», яка потім виконується і застосовується.

Після протистояння

Стих 17: « *І побачив я ангела, що стояв на сонці. І скрикнув він гучним голосом, кажучи до всіх птахів, що літали серед неба: Ходіть, зберіться разом на велику вечерю Божу* ,

Ісус Христос « *Михайл* » приходить в образі сонця, символу божественного світла, щоб боротися з фальшивими християнами, поклонниками бога сонця, які виправдовують зміну дня відпочинку, зроблену імператором Костянтином 1-^м . У своєму протистоянні з Богом Христом вони виявляють, що живий Бог грізніший за їхнього бога сонця. Гучним голосом Ісус Христос скликає зграю хижих птахів.

Примітка : тут я повинен ще раз уточнити, що повстанці не бажають поклонятися сонячному божеству свідомо і добровільно, але вони недооцінюють той факт, що для Бога перший день, який вони вшановують для свого тижневого відпочинку, зберігає осквернення його язичницького вживання минулого часу. Так само їхній вибір виявляє велику зневагу до порядку часу, який він встановив від початку створення землі. Бог рахує дні, позначені обертанням Землі навколо своєї осі. Під час своїх виступів за свій народ Ізраїль він нагадав порядок тижня, вказавши, назвавши його, сьомий день, який називається «субота». Багато хто вірить, що Бог може їх

виправдати завдяки своїй щирості. Ні щирість, ні переконання не мають цінності для тих, хто кидає виклик правді, чітко висловленій Богом. Його правда є єдиним стандартом, який дозволяє примирення через віру в добровільну жертву Ісуса Христа. Творець Бог не чує та не визнає особистих думок, Біблія підтверджує цей принцип цим віршем з Ісаї 8:20: « *До закону та до свідчення! Якщо ми так не будемо говорити, для людей не буде світанку* ».

Бог готує два « бенкети »: « *весільну вечерю Агнця* », гостями якої є самі обрані окремо, оскільки разом вони представляють « *Наречену* ». Другий « *бенкет* » — моторошного типу, і виграють від нього лише « *хижі птахи* », грифи, кондори, повітряні змії та інші види цього жанру.

Вірш 18: « *Щоб їсти м'ясо царів, м'ясо полководців, м'ясо сильних мужів, м'ясо коней і тих, хто на них їздить, м'ясо всіх, вільних і рабів, малих і великих* ». »

Після знищення всього людства не залишиться нікого, хто б поклав тіла під землю, і, згідно з Єрем.16:4, « *вони будуть розкидані, як гній по землі* ». Давайте знайдемо цілий вірш, який навчає нас долі, яку Бог зберігає для тих, кого він проклинає: « *Вони помруть від хвороби; не дадуть їм ні сліз, ні похорону; вони будуть, як гній на землі; від меча та від голоду загинуть; і їхні трупи будуть їжею для птахів небесних і звірів земних* ». Відповідно до переліку, представленого Духом у цьому вірші 18, жодна людина не уникне смерті. Я пам'ятаю, що « *коні* » символізують людей, очолюваних їхніми цивільними та релігійними лідерами, згідно з Якова 3:3: « *Якщо ми вкладаємо коням удило в пащу, щоб вони слухалися нас, ми також керуємо всім їхнім тілом*. »

Вірш 19: « *І я побачив звіра, і земних царів, і їхні війська, зібрані разом, щоб вести війну проти того, хто сидить на коні, і проти його війська*. »

Ми бачили, що « *битва Армагедону* » була духовною і що на землі її аспект полягав у постанові про смерть усіх останніх справжніх рабів Ісуса Христа. Це рішення було прийнято ще до повернення Ісуса Христа, і повстанці були впевнені у своєму виборі. Але під час його застосування небо відкрилося, показуючи божественного Христа-мсту та його ангельське військо. Тому боротьба більше неможлива. Ніхто не може воювати проти Бога, коли він з'являється, і результатом є те, що відкрив нам Одкр.6:15-17: « *Царі землі, вельможі, полководці, багаті, сильні, усі раби та вільні люди ховалися в печерах і в скелях гір. І сказали вони горам і скелям: Упадіть на нас і сховайте нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Агнця; бо настав великий день Його гніву, і хто встоїть?* » На останнє запитання відповідь така: обранці, яких збиралися вбити повстанці; вибраних, освячених своєю вірністю святій суботі, яка пророкувала перемогу Ісуса над усіма його ворогами та над тими, хто його викупив.

Вірш 20: « *І схоплено було звіра, а з ним лжепророка, який чинив перед нею знамення, якими зводив тих, що прийняли знамено звірини та поклонялися її образу. Їх обох живими вкинули в озеро, яке палало вогнем і сіркою*. »

Увага! Дух відкриває нам остаточну долю останнього суду, оскільки Бог готує його для « *звіра та лжепророка* », тобто католицької віри та протестантської віри, до яких приєдналися фальшиві адвентисти з 1994 року. Для « *озера, що горить вогнем і сірка* » покриє землю тільки в кінці сьомого тисячоліття, щоб знищити і знищити грішників, остаточно, після останнього суду. Цей вірш відкриває нам чудове відчуття досконалої справедливості нашого Творця Бога. Він встановлює різницю між справжніми злочинцями та жертвами, які обдурені, але винні, оскільки несуть відповідальність за свій вибір. Релігійних правителів « *кидають живими в озеро вогняне* », тому що, згідно з Одкр. 14:9, вони спонукали чоловіків і жінок землі шанувати « *знак звіра* », покарання якого було оголошено.

Стих 21: « *А решта були вбиті мечем, що вийшов із уст того, хто сидів на коні; і всі птахи були задоволені своїм м'ясом* »

Ці « *інші* » стосуються нехристиян або невірних людей, які йшли за міжнародним рухом і підкорялися загальному порядку без особистої участі в акціях християнських релігійних повстанців. Не будучи покритими праведністю крові, пролитої Ісусом Христом, вони не переживають повернення Христа, але, тим не менш, гинуть убиті Його словом, яке символізує « *меч, що виходив з Його уст* ». Ці грішні істоти, які є очевидцями появи істинного Бога, прийдуть на Страшний суд, але вони не зазнають страждань від тривалої смерті «*вогняного озера*», призначеного для великих релігійних винуватців, активних у повстанні. Після зіткнення зі славою великого Бога-творця, Великого Судді, вони будуть раптово знищені.

Одкровення 20: **тисяча років сьомого тисячоліття** **і останній суд**

Покарання диявола

Стих 1: « *І побачив я ангела, що сховався із неба, що мав ключ від безодні та великий ланцюг у руці своїй.* »

« *Ангел* » або посланець Бога « *спускається з неба* » на землю, яка, позбавлена будь-яких форм земного, людського та тваринного життя, бере тут свою назву « *безодня* », яка позначає її в Бут.1:2. « *Ключ* » відкриває або закриває доступ до цієї спустошеної землі. І « *великий ланцюг* », який тримає в « *його руці* », дає нам зрозуміти, що жива істота буде прикута на спустошеній землі, яка стане його в'язницею.

Стих 2: « *Він схопив дракона, стародавнього змія, який є диявол і сатана, і зв'язав його на тисячу років.* »

Вирази, які позначають « *сатану* », бунтівного ангела, в Одкр. 12:9, цитуються тут знову. Вони нагадують нам про його дуже високу відповідальність за страждання, спричинені його бунтарським характером;

фізичні та моральні страждання та біль, завдані людям панами, які підлягали його натхненню та впливу, тому що вони були такими ж поганими, як і він. Як « дракон » він керував язичницьким імперським Римом, а як « змії », папським християнським Римом, але без масок під час Реформації, він знову поведився як « дракон », якому служать озброєні католицькі та протестантські ліги та «драконнади». » Людовика XIV. З табору демонічних ангелів « Сатана » є єдиним, хто вижив, очікуючи на свою спокутну смерть на останньому суді, він залишатиметься живим ще « тисячу років », ізольованим, без будь-якого контакту з будь-яким створінням, на землі, яка має стає безформною пустельною в'язницею, порожньою, населеною лише розкладаними трупами та кістками людей і тварин.

Ангел безодні на спустошеній землі: Руйнівник Одкр.9:11 .

Стих 3: « *І він кинув його в безодню, і замкнув і запечатав вхід над ним, щоб він більше не зводив народи, аж поки не сповниться тисяча років. Після цього його необхідно на деякий час розв'язати. »*

Даний образ точний, сатана поміщений на спустошену землю під покровом, який перешкоджає йому доступу до неба; так що він виявляється підпорядкованим обмеженням людської норми, втрату якої він спричинив або заохочував. Інші живі істоти, небесні ангели та люди, які у свою чергу стали ангелами, знаходяться над ним, на небі, до якого він більше не має доступу після перемоги Ісуса Христа над гріхом і смертю. Але його ситуація погіршилася, тому що він більше не має ні компанії, ні ангела, ні людини. На небі знаходяться « народи », які цитуються в цьому вірші без згадки «землі». Це тому, що всі викуплені з цих народів перебувають на небесах у царстві Божому. Таким чином розкривається роль « ланцюга »; це змушує його залишатися самотнім і ізольованим на землі. У божественній програмі диявол залишатиметься в'язнем протягом « тисячі років », наприкінці яких він буде звільнений, маючи доступ і контакт із злими мертвими, воскреслими в другому воскресінні, для «другої смерті » останнього суду, на землі, яка потім, мить, буде знову заселена. Він знову підпорядкує засуджені бунтівні народи в марних спробах боротися проти викуплених святих ангелів та Ісуса Христа, великого Судді.

Викуплені судять нечестивих

Стих 4: « *І я побачив престоли; і тим, хто там сидів, дано право судити. І я бачив душі обезголовлених через свідчення Ісуса і через слово Боже, і тих, які не поклонилися ні звірині, ні його образу, і не отримали знака на своїх чолах і на своїх руках. Вони ожили і царювали з Христом тисячу років ».*

« *Ті, хто сидить на престолах »* мають царську « владу » судити . Це важливий ключ до розуміння значення, яке Бог надає слову « цар ». Тепер, у своєму царстві, в Ісусі Христі « Михайлі », Бог ділиться своїм вироком з усіма своїми людськими створіннями, викупленими з землі. Суд над земними та небесними нечестивими буде колективним і розділеним з Богом. Це єдиний аспект царювання викуплених обраних. Панування зберігається

не за категорією обраних, а за всіма, і Дух нагадує нам, що за час, який минув на землі, були перші жахливі вбивчі переслідування, про які він згадує, цитуючи: «душі тих, хто був обезголовлений, тому що через свідчення Ісуса і через слово Боже»; Павло був одним із них. Таким чином, Дух згадує християнських жертв римського язичництва та нетерпимої римської папської віри, яка діяла між 30 і 1843 роками. Потім він спрямований на останніх обраних, яким загрожує смерть від «звіра, який повстає із землі» *Апо .13:11 -15*, в останню годину земного часу; протягом 2029 року до першого дня весни перед Пасхою 2030 року.

Згідно з повідомленням про «*сьому сурму*» в *Одрк. 11:18*, «*настав час судити мертвих*», і це корисність часу «*тисячі років*», цитованого у цьому вірші 4. Це буде бути заняттям викуплених, які увійшли в цілестіальну вічність Бога. Їм доведеться «*судити*» злих людей і занепалих небесних ангелів. Павло каже в *1 Кор.6:3*: «*Хіба ви не знаєте, що ми будемо судити ангелів? І наскільки більше ми не повинні судити про речі цього життя?*»

Друге воскресіння для полеглих повстанців

Вірш 5: «*Решта померлих не ожила, доки не скінчиться тисяча років. Це перше воскресіння.*»

Стережіться пастки! Фраза «*Інші мертві не ожили, доки не скінчилася тисяча років*» є дужкою, а вислів, який слідує за нею «*Це перше воскресіння*», стосується перших мертвих у Христі воскреслому. на початку «*тисяч років*» щит. У дужках згадується, але не називається, оголошення про друге «*воскресіння*», призначене для злих мертвих, які воскреснуть наприкінці «*тисячі років*» для останнього суду та смертної кари «*озером вогню та сірки*»; що завершує «*другу смерть*».

Стих 6: «*Блаженні й святі ті, що мають участь у першому воскресінні! Друга смерть не має над ними влади; але вони будуть священиками Бога і Христа і царюватимуть з Ним тисячу років.*»

Цей вірш дуже просто підсумовує відкритий Богом праведний суд. Блаженство звернене до правдивих обранців, які беруть участь на початку «*тисячі років*» у «*воскресінні мертвих у Христі*». Вони не прийдуть на суд, але самі будуть суддями на суді, організованому Богом на небі протягом «*тисячі років*». Оголошене «*царювання*» «*тисячі років*» є лише «*царюванням*» діяльності судді і обмежується цією «*тисячою років*». Увійшовши у вічність, обраним не потрібно боятися або страждати від «*другої смерті*», тому що, навпаки, саме вони змусять засуджених страждати нечестивих мертвих. І ми знаємо, що це найбільші та найзлісніші, жорстокі та вбивчі релігійні злочинці. Обраним суддям доведеться визначити тривалість страждань, які кожна з суджених істот повинна пережити окремо в процесі свого знищення «*другої смерті*», яка не має нічого спільного з поточною першою земною смертю. Бо саме Бог-творець надає вогню форму його руйнівної дії. Вогонь не діє проти небесних і земних тіл, захищених Богом, як доводить досвід трьох товаришів Даниїла в Даниїла 3. Під час останнього суду тіло воскресіння реагуватиме інакше, ніж теперішнє

земне тіло. У Марка 9:48 Ісус відкриває нам свою особливість, кажучи: « *де їхній черв'як не вмирає, і де вогонь не гасне* ». Подібно до того, як кільця тіла дощового черв'яка залишаються індивідуально живими, тіло проклятого матиме життя до останнього атома. Таким чином, швидкість їх споживання залежатиме від тривалості часу страждань, визначеного святими суддями та Ісусом Христом.

Фінальна конфронтація

Вірш 7: « *Коли закінчиться тисяча років, сатана буде звільнений із своєї в'язниці.* »

Наприкінці «тисячі років», на короткий час, він знову знайде компанію. Це момент другого « *воскресіння* », призначений для земних бунтівників.

Вірш 8: « *І він вийде звести народи, що на чотирьох кінцях землі, Гога та Магога, щоб зібрати їх разом для війни; їх кількість, як пісок морський* » .

Ця компанія належить до « *народів* », які воскресли по всій землі, як вказано у формулі « *чотирьох кутів землі* » або чотири сторони світу, які надають дії універсального характеру. Таке зібрання нема з чим порівнювати, крім подібності на рівні військової стратегії до конфлікту під час Третьої світової війни « *шостої сурми* » Одкр.9:13. Саме це порівняння спонукає Бога дати тим, хто зібрався на останньому суді, імена «Гог і Магог», спочатку цитовані в Єз.38:2, а перед тим у Бут.10:2, де «Магог» — другий син Яфета. ; але маленька деталь розкриває лише порівняльний аспект цього згадування, тому що в Єзекіїля Магог є країною Гога, і це означає Росію, яка під час Третьої світової війни введе в дію найбільшу кількість солдатів за всі часи. історія війни; що виправдовує його величезну експансію та швидке завоювання земель західноєвропейського континенту.

Дух порівнює їх із « *морським піском* », підкреслюючи таким чином важливість кількості жертв останнього суду. Це також натяк на їхню підкореність дияволу та його агентам-людям, про що розкривається в Одкр. 12:18 або 13:1 (залежно від біблійної версії): говорячи про «дракона» , ми читаємо: « *І він стояв на піску моря* » .

Невиправний бунтівник, сатана знову починає сподіватися, що він зможе перемогти Божу армію, і він спокушає інших засуджених людей, переконуючи їх брати участь у боротьбі проти Бога та його обраних.

Вірш 9: « *І зійшли вони на поверхню землі, і оточили табір святих і улюблене місто. Але з неба зійшов вогонь і пожер їх.* » Але завоювання землі вже нічого не означає, коли ми не можемо захопити супротивника, тому що він став недоторканим; як супутникам Даниїла, ні вогонь, ні щось інше не може їм зашкодити. І навпаки, « *вогонь з неба* » вражає їх навіть у « *таборі святих* », на який він не впливає. Але цей вогонь « *пожирає* » ворогів Бога і Його обраних. У Захарії 14 Дух пророкує дві війни, розділені « *тисячою років* ». Те, що передує «шостій сурмі» і завершується нею, представлено у віршах з 1 по 3, решта стосується другої війни, яка ведеться в годину останнього суду, а після неї — універсального порядку, встановленого на

новій землі. У вірші 4 пророцтво згадує зішестя на землю Христа та його обраних у таких словах: « *Ноги Його стануть того дня на Оливковій горі, що навпроти Єрусалиму, зі сходу; Оливкова гора розділиться посередині, на схід і на захід, і утвориться дуже велика долина: половина гори відступить на північ, а половина — на південь.* » Таким чином визначено та місцезнаходження табору святих Страшного суду. Зауважимо, що лише наприкінці небесної « тисячі років » « стопи » Ісуса « поставлять » на землю, « *на Оливну гору, що навпроти Єрусалиму, на східному боці* » . Неправильно витлумачений цей вірш породив помилкову віру в земне правління Ісуса Христа протягом «тисячоліття».

Вірш 10: « *І диявол, що зводив їх, був укинтий в озеро огняне та сірчане, де звір і лжепророк. І мучитимуться вони день і ніч на віки вічні.* »

Настав час виконати вирок релігійним повстанцям, відкритий в Одкр.19:20. Згідно з оголошенням цього вірша, « *диявол, звір і лжепророк* » разом, « *живими вкинуті в озеро вогню та сірки* », яке є результатом дії « *вогню з неба* », до якого додано до цього відноситься розплавлена підземна магма, що виділяється розломами в корі земної кори по всій поверхні планети. Потім земля набуває вигляду «сонця», чий «вогонь» пожирає плоть бунтівників, які самі є поклонниками (несвідомими, але винними) сонця, створеного Богом. Саме в цій дії земні та небесні винуватці страждають від « *мук* » « *другої смерті* », пророченої з Одкр.9:5-6. Несправедлива підтримка фальшивого дня відпочинку спричинила цей жахливий кінець. Тому що, на щастя для засуджених, якою б довгою вона не була, « *друга смерть* » також має кінець. І вислів « *на віки вічні* » стосується не самих « *мук* », а руйнівних наслідків « *вогню* », який їх спричиняє, тому що це наслідки, які будуть остаточними і вічними.

Принципи останнього суду

Вірш 11: « *І побачив я великий білий престол і Того, Хто сидить на ньому. Земля й небо втекли від лица його, і не знайшлося їм місця* ».

« *Білий* » ідеальної чистоти, його « *великий престол* » є образом ідеально чистого і святого характеру Бога-Творця всіх життів і речей. Його досконалість не може терпіти присутності « *землі* » в її спустошеному та знищеному вигляді, який їй дав останній суд. Крім того, лиходії будь-якого походження були знищені, час символів закінчився, а небесний всесвіт і його мільярди зірок більше не мають підстав для існування; Таким чином, « *небо* » нашого земного виміру і все, що в ньому міститься, ліквідовано, зникло в небуття. Настав час для вічного життя у вічному дні.

Вірш 12: « *І я побачив мертвих, великих і малих, що стояли перед престолом. Були розкриті книги. І була відкрита інша книга, яка є книга життя. І були суджені мертві за їхніми вчинками, за тим, що написано в цих книгах.* »

Ці « *мертві* », визнані винними, воскресли для останнього суду. Бог не робить винятків ні для кого, Його справедливий суд впливає на « *великих* » і « *малих* », багатих і бідних і накладає на них ту саму долю, смерть, вперше в їхньому житті, рівноправну.

У наступних віршах докладно розповідається про дії останнього суду. Як уже було пророковано в Дан.7:10, « *книги* » свідчень ангелів є « *відкритими* », і ці невидимі свідки помітили провини та злочини, вчинені засудженими, і після вироку кожної справи обраними та Ісусом Христом, остаточний безповоротний остаточний вердикт ухвалено одногосно. У момент винесення остаточного рішення вирок буде виконано.

Вірш 13: « *Віддало море мертвих, що в ньому, смерть і пекло віддали мертвих, що в них. і кожен був суджений за своїми вчинками.* »

Принцип, визначений у цьому вірші, стосується обох воскресінь. « *Мертві* » зникають у « *морі* » або на «землі»; Саме ці дві можливості описані в цьому вірші. Звернемо увагу на форму « *had* », за допомогою якої згадується сутність «земля». Бо дійсно, ця назва виправдана, оскільки Бог проголосив грішній людині: « *Ти порох, і до порохи повернешся* » в Бут.3:19. Таким чином, « *мав* » є « *порохом* » «землі». Іноді смерть поглинала людей вогнем, які, отже, не були « *повернені в порох* » відповідно до звичайного обряду поховання. Ось чому, не виключаючи цього випадку, Дух уточнює, що « *смерть* » сама поверне тих, кого вона вразила в будь-якій формі; через розуміння розпаду, викликаного ядерним вогнем, який не залишає слідів повністю розпаду людського тіла.

Вірш 14: « *І смерть та пекло були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть, озеро огняне.* »

« *Смерть* » була принципом, абсолютно протилежним принципу життя, і її метою було знищити створіння, чий життєвий досвід оцінювався і засуджувався Богом. Єдина мета життя — представити Богові нового кандидата для його вибору вічних друзів. Після того, як цей вибір відбувся, і нечестивих було знищено, « *смерть* » і «земля» « *мала мертвих* » більше не мають жодних підстав існувати. Руйнівні принципи цих двох речей самі знищені Богом. Після «*озера вогняного* » створено місце для життя та божественного світла, яке освітлює його створіння.

Вірш 15: « *Кожен, хто не був знайдений записаним у книзі життя, був вкинутий в озеро вогняне.* »

Цей вірш підтверджує це, Бог справді поставив перед людиною лише два шляхи, два вибору, дві долі, дві долі (Повт.30:19). Імена обраних були відомі Богу від заснування світу або навіть далі, від програмування його проекту, спрямованого на створення вільних і незалежних створінь для компанії. Цей вибір мав коштувати йому жахливих страждань у тілі з плоті, але його бажання любові було більше, ніж його страх, він розпочав свій проект і задалегідь знав детальне виконання нашої історії про цілестіальне життя та земне життя. Він знав, що його перша істота одного разу стане його смертельним ворогом. Але він дав йому, незважаючи на це знання, всі шанси відмовитися від свого проекту. Він знав, що це неможливо, але дозволив цьому статися. Таким чином, Він знав імена обраних, їхні вчинки, свідчення всього їхнього життя і скеровував і приводив їх кожного до Себе в свій час і епоху. Тільки одне неможливо для Бога: несподіванка.

Він також знав імена безлічі байдужих, непокірних, ідолопоклонницьких людських створінь, створених процесом людського

розмноження. Різниця в Божому суді, розкрита в Одкр.19:19-20, стосується всіх Його створінь. Деякі з них, менш винні, будуть убиті « словом Божим », не зазнавши « мук вогню другої смерті », які призначені виключно для християнських та єврейських релігійних злочинців. Але друге « воскресіння » стосується всіх його людських створінь, народжених на землі та ангелів, створених на небі, бо Бог проголосив у Рим.14:11: « Бо написано: Як живу Я, говорить Господь, кожне коліно схилиться передо Мною, і кожен язик віддасть славу Богові ».

Об'явлення 21: символізований прославлений Новий Єрусалим

Стих 1: « *І побачив я нове небо й нову землю; бо перше небо й перша земля минули, і моря вже не було.* »

Дух ділиться з нами почуттями, натхненними встановленням нового багатовимірного порядку після кінця 7-го ^{тисячоліття}. З цього моменту час більше не буде відраховуватися, все живе переходить у нескінченну вічність. Все нове, точніше оновлене. « Небо і земля » епохи гріха зникли, і символу « смерті », « моря » більше немає. Як Творець, Бог змінив зовнішній вигляд планети Земля, зробивши так, щоб усе, що становило ризик або небезпеку, зникло для її мешканців; тому більше немає океанів, немає більше гір з крутими скелястими вершинами. Він став великим садом, подібним до першого « Едему », де все — слава й мир; що буде підтверджено в Rev.22.

Стих 2: « *І побачив я місто святе, новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, приготований, як наречена, прикрашена для свого чоловіка.* »

Це нове відтворення вітатиме зібрання вибраних викуплених святих із землі, названої у цьому вірші « *святим містом* », як у Одкр.11:2, « *Новим Єрусалимом* », « *нареченою* » Ісуса Христа, її « *чоловіком* ». Вона « *сходить з небес* », з Царства Божого, куди вона увійшла після повернення у славі свого Спасителя. Потім вона вперше зійшла на землю в кінці « *тисячі років* » небесного суду для Страшного суду. Після чого, повернувшись на небо, вона чекала, поки « *нове небо і нова земля* » будуть готові прийняти її.

Зауважте, що слово « *небо* » вживається в однині, тому що воно викликає досконалу єдність, на протигагу множині « *небо* », яке в Буття 1:1 свідчить про поділ небесних істот на два протиборчі табори.

Стих 3: « *І почув я гучний голос із престолу, що говорив: Ось оселя Бога з людьми! Він житиме з ними, і вони будуть Його народом, і Сам Бог буде з ними.* »

« *Нова земля* » вітає поважного гостя, оскільки « *сам Бог* », покинувши свій давній небесний престол, приходить, щоб встановити свій новий престол на землі, де він переміг диявола, гріх і смерть. « *Божья скинія* » означає небесне тіло Бога Ісуса Христа « *Михайл* » (= хто подібний до Бога). Але це також символ зборів обраних, над якими панує Дух Ісуса Христа. « *Скинія, храм, синагога, церква* », усі ці терміни є символами людей викуплених святих, перш ніж стати будівлями, побудованими людиною; кожна з них позначає етап у прогресі божественного проекту. І, по-перше, « *скинія* » вказує на вихід євреїв з Єгипту, яких керував і провадив до пустелі Бог, видимо виявлений у хмарі, яка, як колона, спускалася над священним наметом. Він тоді вже був « *з мужиками* »; що виправдовує використання цього терміна в цьому вірші. Потім « *храм* » позначає міцну конструкцію «*скинії* » ; роботи, наказані та виконані за царя Соломона. Виключно на івриті слово « *синагога* » означає: зібрання. У Одкр.2:9 і 3:9 Дух Христа називає бунтівний єврейський народ «*синагогою сатани* ». Останнє слово « *церква* » грецькою мовою означає зібрання (ecclesia); мовою поширення християнського вчення Біблії. Ісус порівняв « *своє* » . *тіло* » в « *храмі* » « *Єрусалиму* », і згідно з Еф.5:23, Асамблея, його « *Церква* », є « *його тілом* »: « *бо чоловік є головою дружини, як Христос є Глава Церкви, яка є Його тілом, і для якої Він є Спасителем* . Ми пам'ятаємо смуток, який пережили апостоли Ісуса, коли Він покинув їх, щоб вознестися на небо. Цього разу « *мій чоловік буде жити зі мною* », — може сказати Обрана у своїй інсталяції на « *новій землі* ». Саме в цьому контексті послання дванадцяти імен « *дванадцяти колін* » Одкр.7 можуть виражати невідому радість і щастя їхньої перемоги.

Вірш 4: « *Він зітре кожную сльозу з їхніх очей, і смерті вже не буде, і не буде вже ні жалоби, ні плачу, ні болю, бо перше минулося.* »

Зв'язок із Одкр.7:17 підтверджується знаходженням тут божественної обітниці, якою Одкр.7 закінчується: « *Він зітре кожную сльозу з їхніх очей* ». Ліки від плачу - радість і радість. Ми говоримо про годину, коли Божі обітниці будуть дотримані та виконані. Подивіться уважно на це чудове майбутнє, тому що перед нами час, запланований на « *смерть, скорботу, плач, біль* », який більше не буде лише оновленням усього суцього нашим піднесеним і чудовим Богом-Творцем. Я уточнюю, що ці жахливі речі зникнуть лише після останнього суду, який здійсниться наприкінці «тисячі років». Для обраних, але тільки для них, наслідки зла припиняться після повернення у славі Господа Бога Всемогутнього.

Стих 5: « *І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось творю все нове. І він сказав: Пиши; бо ці слова певні й правдиві.* »

Бог-Творець, особисто, зобов'язується обітницею, і він свідчить про це пророче слово: « *Ось Я творю все нове* ». Немає сенсу шукати зображення в наших земних новинах, щоб спробувати отримати уявлення про те, що Бог готує, тому що те, що є новим, неможливо описати. А до того часу Бог тільки нагадував нам про болючі речі нашого часу, кажучи нам, що їх більше не буде на «*новій землі та новому небі* », які, таким чином, зберігають всю свою таємницю та несподіванки. Ангел додає до цього твердження: « *бо ці слова певні та правдиві* ». Божий заклик благодаті в Ісусі Христі вимагає непохитної віри, щоб отримати нагороду Божих обітниць. Це важкий шлях, який суперечить нормам світу. Це вимагає великого духу жертвності, самозречення, у смиренності раба, підкореного своєму Господару. Отже, Божі зусилля зміцнити нашу впевненість цілком виправдані: «*впевненість у відкритій і висловленій істині*» є стандартом правдивої віри.

Стих 6: « *І сказав він мені: Сталось! Я є альфа і омега, початок і кінець. Тому, хто спраглий, Я дам дармо з джерела води життя* ».

Бог-Творець Ісус Христос створює « *все нове* ». « *Зроблено!* » ; Пс.33:9: « *Бо він сказав, і справа сталася; він наказує, і воно існує* ». Його творче слово здійснюється, як тільки слова виходять з його вуст. Починаючи з 30-го року позаду, програма християнської ери, розкрита в Даниїлі та Об'явленні, виконується до найменших деталей. Бог запрошує нас знову заглянути в майбутнє, яке Він приготував для Своїх обраних; оголошене буде виконано таким же чином, з цілковитою впевненістю. Ісус каже нам, як в Одкр.1:8: « *Я є альфа і омега, початок і кінець* ». Ідея « *початку і кінця* » має сенс тільки в нашому досвіді земного гріха, який повністю припиниться в « *кінці* » сьомого тисячоліття після знищення грішників і смерті. Синам Бога, розпорошеним по всій торговельній землі, Ісус пропонує « *безкоштовно* » « *з джерела води життя* ». Він сам є « *джерелом* » цієї « *води життя* », яка символізує вічне життя. Дар Божий є безкоштовним, це пояснення засуджує продаж римо-католицьких «*індульгенцій*», які означали прощення, отримане за ціну від папства.

Вірш 7: « *Переможець успадкує це; Я буду йому Богом, а він буде мені сином* ».

Божі обранці є співпадкоємцями з Ісусом Христом. По-перше, через власну « *перемогу* » Ісус « *успадкував* » царську славу, яку визнають усі Його небесні створіння. Після нього його обранці, також « *переможці* », але через його « *перемогу* », « *успадкують ці нові речі* », спеціально створені Богом для них. Ісус підтвердив свою божественність апостолу Пилипу в Івана 14:9: « *Ісус сказав йому: «Стільки часу я з тобою, і ти не пізнав мене, Пилипе! Хто бачив мене, той бачив Отця; як ти кажеш: покажи нам Отця?» Людина-месія представив себе як « Вічного Батька », таким чином підтверджуючи оголошення, пророчене в Ісаї 9:6 (або 5), яке стосувалося його. Отже, Ісус Христос є для Своїх обраних і їхнім братом, і їхнім Батьком. А самі вони його брати і його сини. Але покликання індивідуальне, тому Дух говорить, як і наприкінці 7 ер теми «Листів»: « *тому, хто**

перемагає », « він буде моїм сином ». Перемога над гріхом необхідна, щоб отримати користь від статусу « сина » живого Бога.

Вірш 8: « Але боягузи, невіруючі, огидні, вбивці, блудники, чарівники, ідолопоклонники та всі брехуни, їхня частка буде в озері, що горить вогнем та сіркою, яке є друга смерть . »

Ці критерії людських характеристик зустрічаються в усьому язичницькому людстві, однак Дух націлює тут плоди фальшивої християнської релігії; засудження єврейської релігії було чітко висловлено і відкрито Ісусом в Одкр.2:9 і 3:9.

Відповідно до Одкр. 19:20, «... озеро, що палає огнем і сіркою » буде, на останньому суді, частиною, зарезервованою для « звіра і лжепророка »: католицької віри та протестантської віри. Фальшива християнська релігія нічим не відрізняється від фальшивої юдейської релігії. Його пріоритетні цінності протилежні Божим. Таким чином, хоча єврейські фарисеї докоряли учням Ісуса за те, що вони не мийуть руки перед їдою (Мат.15:2), Ісус ніколи не докоряв їм цього, а потім сказав у Матвії 15:17-20: « Робіть Хіба ви не розумієте, що все, що входить в уста, потрапляє в черево, а потім кидається в тайники? Але те, що виходить із уст, те виходить із серця, і це те, що опоганює людину. Бо з серця виходять злі думки, вбивства, перелюби, розпуста, крадіжки, неправдиві свідчення, наклепи . Це те, що оскверняє людину; але їсти, не помивши руки, не оскверняє людину ". Подібним чином фальшива християнська релігія маскує свої гріхи проти Духа, головним чином караючи гріхи плоті. Ісус висловив свою думку, сказавши євреям у Матвія 21:3: « Митарі та повії випередять вас у Царство Небесне »; очевидно, за умови, що всі покаються і навернуться до Бога та Його чистоти. Це фальшива релігія, якою Ісус ставиться до « сліпих провідників », яких він дорікає в Матвія 23:24, за те, що вони « відфільтрували комара й проковтнули верблюда », або ж за те, що вони « бачать соломинку в оці ближнього, не бачачи того, колода, що в його власному » згідно з Луки 6:42 і Мат.7:3 до 5.

Є мало надії для тих, хто ототожнює себе з усіма цими критеріями особистості, які перераховує Ісус. Якщо тільки один відповідає вашій натурі, вам доведеться боротися з ним і подолати свій недолік. Перша битва віри – проти самого себе; і це найважча біда для подолання.

У цьому переліку, віддаючи перевагу їхньому духовному значенню, Ісус Христос, великий божественний суддя, цитує вади, які звинувачують у фальшивій християнській вірі типу папського католицизму. Націлюючись на «боягузів», він вказує на тих, хто відмовляється перемогти у своїй битві віри, тому що всі його обіцянки зберігаються « для того, хто перемагає ». Однак перемога неможлива для тих, хто відмовляється воювати. « Вірний свідок » має бути мужнім; вийти з боягуза. « Без віри неможливо догодити Богу » (Євр.11:6); вихід, « невіруючий ». А віра, яка не відповідає вірі Ісуса, даній як взірєць для наслідування, є лише невірою. « Гидоти » є огидними для Бога, і вони залишаються плодами язичників ; вихід, « мерзенний » . Це витік, який приписують « Вавилону великому, матері розпусниць і гидот землі » згідно з Одкр.17:4-5. « Вбивці » порушують шосту заповідь; вихід, «

вбивця ». Вбивство приписується католицькій вірі та протестантській вірі «лицемірів » згідно з Дан.11:34. « Нескромні » можуть змінити свою поведінку і подолати своє зло, інакше; вихід « *безсоромний* ». Але приписувана католицькій вірі *духовна «нахабність»* у порівнянні з « *повією* » повністю закриває перед нею двері до раю. Крім того, Бог засуджує її « *нецнотливість* », яка веде до духовного « *перелюбу* »: торгівлі з дияволом. « *Маги* » — католицькі священики і протестантські послідовники демонічного спиритизму; вихід, « *чарівник* »; ця дія приписується « *Вавилону великому* » в Одкр.18:23. « *Ідолопоклонники* » також позначають католицьку віру, її різьблені ідоли є предметами поклоніння та молитви; вихід, « *ідолопоклонник* ». І, нарешті, Ісус цитує « *брехунів* », які мають своїм духовним батьком « *диявола, брехуна й душогуба від початку й батька брехні* » згідно з Івана 8:44; вихід « *брехун* ».

Вірш 9: « *Тоді прийшов один із семи ангелів, що тримали сім чаш із семи останніми карами, і промовив до мене, кажучи: Ходи, я покажу тобі наречену, дружину Агнця.* »

У цьому вірші Дух посилає послання підбадьорення обраним, які переможно пройдуть через трагічний і жахливий час божественних « *семи останніх кар* ». Їхньою винагородою буде побачити (« *Я покажу тобі* ») славу, збережену для переможних обранців, які складають і представляють на цій останній історичній фазі країни гріха « *наречену, дружину Агнця* », Ісуса Христа. .

« *Сім ангелів, що тримали сім чаш, наповнених сімома останніми карами* », були націлені на людей, які відповідали критеріям фальшивої християнської релігії, процитованої в попередньому вірші. Ці « *сім останніх кар* » були частиною, яку Бог незабаром віддасть загиблому табору. Тепер Він покаже нам у символічних зображеннях ту частину, яка дістанеться переможним викупленим обраним. У символіці, що розкриває почуття, які Бог відчуває до них, ангел покаже обраних, чие зібрання разом становить « *наречену ягняти* ». Визначаючи « *дружину Агнця* », Дух підтверджує вчення, подане в Посланні до Ефесян 5:22-32. Апостол Павло описує ідеальні стосунки між чоловіком і дружиною, які, на жаль, знайдуть своє виконання лише у стосунках Обраного з Христом. . І ми повинні навчитися перечитувати історію Буття у світлі цього уроку, даного Духом Бога Живого, Творця всього життя та геніального винахідника його досконалих цінностей. Слово « *жінка* » пов'язує « *наречену* », « *обраницю* » Христа з образом « *жінки* », представленим в Одкровенні 12.

Загальний опис Прославлених Обранців

Стих 10: « *І заніс мене в дусі на гору велику й високу. І він показав мені місто святе Єрусалим, що зійшов із неба від Бога, маючи славу Божу.* »

Духом Іван переноситься до моменту, коли Ісус Христос і його обранці сходять з небес після небесного суду « *тисячі років* » сьомого тисячоліття. У Одкр.14:1 « *запечатані* » адвентистські « *144 000* » християнських духовних « *дванадцяти колін* » були показані на « *горі Сіон* ». Після « *тисячі років* » пророцтво сповнюється в реальності « *нової землі* ». Після повернення Ісуса Христа обрані отримали від Бога прославлене

небесне тіло, яке стало вічним. Таким чином вони відображають « славу Божу ». Про цю трансформацію повідомляє апостол Павло в 1 Кор.15:40-44: « Є також тіла небесні та тіла земні; але яскравість у небесних тіл різна, у земних – різна. Одне — сяйво сонця, інше — сяйво місяця, а інше — сяйво зірок; навіть зірка відрізняється яскравістю від іншої зірки. Так само і з воскресінням мертвих. Тіло посіяне тлінним; він воскресає нетлінним; сіється погорджено, встає славне; сіється немічним, встає повний сили; він сіється як тіло тварини, воскресає як тіло духовне. Якщо є тіло тварини, то є й тіло духовне ».

Вірш 11: « Яскравість його була, як камінь дуже дорогоцінний, камінь яшма, прозорий, як кришталь. »

Процитоване в попередньому вірші « слава Божя », яка його характеризує, підтверджується, оскільки « камінь яшма » також вказує на аспект « Того, Хто сидить на престолі » в Одкр.4:3. Між двома віршами ми помічаємо різницю, оскільки в Одкр. 4, для контексту суду, цей « камінь яшма », який символізує Бога, також має вигляд «сардонікса» . Тут, коли проблему гріха було вирішено, Обрана представляє себе в аспекті досконалої чистоти, « прозорої, як кришталь ».

Вірш 12: « У нього був великий і високий мур. У нього було дванадцять дверей, а на дверях дванадцять ангелів і написані імена дванадцяти колін синів Ізраїля: "»

Образ, запропонований Духом Ісуса Христа, базується на символіці « храму святий » духовний, про який згадується в Еф.2:20 до 22.: « Ви збудовані на основі апостолів і пророків, а наріжним каменем є Сам Ісус Христос. У ньому вся будівля, добре скоординована, стає **святим храмом** у Господі. У ньому ви також будете в оселі Бога в Дусі. ". Але це визначення стосувалося лише обраних апостольського часу. « Висока стіна » відображає еволюцію християнської віри з 30 року до 1843 року; зауважимо, що до цієї дати стандарт істини, яку розуміють і навчають апостоли, залишається незмінним. Ось чому зміна дня відпочинку, встановлена в 321 році, **порушує** святу угоду, укладену з Богом кров'ю Ісуса Христа. Стосовно справжніх одержувачів Одкровення цього пророцтва, символи, які зображують адвентистську віру, виділену Богом з 1843 року, зображені «дванадцятьма дверима», «відкритими» перед обраними посадовими особами « Філадельфії » (Об.3: 7) і « закрито » перед полеглими « живими мерцями » з « Сард » (Об.3:1). Вони « носять імена 12 племен, запечатаних печаткою Бога » в Одкр.7.

Стих 13: « На схід три брами, на північ три брами, на південь три брами, і на захід три брами. »

Така орієнтація « дверей » до чотирьох сторін світу ілюструє їх універсальний характер; який засуджує і визнає нелегітимною релігію, яка претендує на універсалізм, що перекладається грецьким коренем «католікос» або «католицький». Таким чином, з 1843 року для Бога адвентизм є єдиною християнською релігією, якій він довірив своє « вічне Євангеліє » (Одкр. 14:6) для універсальної місії навчання населення землі. Крім правди, яку він відкриває своїм духовним обранцям аж до кінця світу,

немає спасіння. Адвентизм народився у формі руху релігійного відродження, мотивованого оголошенням про повернення Ісуса Христа, яке вперше очікується навесні 1843 року; і він повинен зберігати цей характер до справжнього остаточного повернення Ісуса Христа, запланованого на весну 2030 року. Оскільки «рух» — це діяльність у постійній еволюції, інакше це вже не «рух», а «заблокована» та мертва інституція, яка віддає перевагу традиціям і релігійному формалізму; або все, що Бог ненавидить і засуджує; і вже засудив серед бунтівних євреїв, перших невірних.

Детальний опис у хронологічному порядку

Основи християнської віри

Вірш 14: « *Стіна міста мала дванадцять фундаментів, а на них дванадцять імен дванадцяти апостолів Агнця.* »

Цей вірш описує апостольську християнську віру, яка охоплює, як ми бачили, період між 30 і 1843 роками, і чие вчення було спотворено Римом у 321 і 538 роках. «Висока стіна» утворена багатовіковою асамблеєю « *живого каміння* » згідно з 1 Ріс.2:4-5: « *Наблизься до Нього, **камня живого**, відкинутого людьми, але обраного та дорогоцінного перед Богом; і ви самі, **як живе каміння**, будуйте себе, щоб сформувати духовний дім, **святе священство**, щоб принести духовні жертовни, приємні Богові через Ісуса Христа.* »

Вірш 15: « *Той, хто говорив зі мною, мав міру золоту тростину, щоб виміряти місто, його ворота та його мур.* »

Тут, як і в Одкр. 11:1, йдеться про « *вимірювання* » або винесення судження про цінність прославленого обраного, про адвентистську еру (*12 воріт*) і про апостольську віру (*фундамент і мур*). Якщо « *тростина* » в Одкр. 11:1 була « *як жезл* », знаряддям покарання, абсолютною протилежністю, то в цьому вірші є « *золота тростина* »; « *Золото* » є символом « *віри, очищеної випробуванням* », згідно з 1 Пет.1:7: « *щоб випробування вашої віри, дорожче від тлінного золота (яке, однак, випробовується вогнем), дало результат на хвалу, слава і честь, коли з'явиться Ісус Христос* ». Отже, віра є мірилом Божого суду.

Вірш 16: « *Місто мало форму квадрата, а його довжина дорівнювала його ширині. Він зміряв місто тростиною і знайшов дванадцять тисяч стадій; довжина, ширина і висота були рівні.* »

« *Квадрат* » за площею має ідеальну ідеальну форму. Його спочатку можна знайти в аспекті «*свята святих*» або «*найсвятішого місця*» скінії, побудованої за часів Мойсея. Форма « *квадрата* » є доказом розумної участі, природа не представляє ідеального « *квадрата* ». Розум Бога проявляється в розмірах єврейського святилища, яке було утворене вирівнюванням трьох « *квадратів* ». Два використовувалися для « *святого місця* », а третій для « *свята святих* » або « *найсвятішого місця* », яке було зарезервовано виключно для присутності Бога і, отже, розділене « *завісою* », зображенням гріха, який Ісус спокутує в свою годину. Ці пропорції в три третини були образом 6000 або трьох разів по 2000 років, присвячених

вибору обраних у проєкті спасіння, розробленому Богом. Наприкінці цього вибору обрані, таким чином, зображені «квадратом» «найсвятішого місця», який пророчив результат проєкту спасіння; це духовне місце стає доступним завдяки примиренню, спричиненому завітом у Христі. І духовний «квадрат» описаного храму отримав свою основу 3 квітня 30 року, коли спасіння почалося з добровільної спокутної смерті нашого Викупителя Ісуса Христа. Образу «квадрата» недостатньо, щоб удосконалити це визначення справжньої досконалості, символічне число якої «три». Крім того, нам представлений «куб». Маючи той самий вимір у «довжині, ширині та висоті», ми маємо цього разу символ «три» досконалої «кубічної» досконалості, зібрання обраних, викуплених Ісусом Христом. У 2030 році буде завершено будівництво «квадратного міста (і навіть кубічного: «його висоти»), його основи та дванадцяти воріт». Надаючи йому кубічної форми, Дух забороняє буквально тлумачення «міста», яке дають йому натовпи.

Вимірне число «12 000 стадій» має те саме значення, що й «12 000 печаток» у Одкр.7. Нагадуємо: $5 + 7 \times 1000$, тобто людина (5) + Бог (7) \times у безлічі (1000). Слово «стадіони» передбачає їхню участь у змаганнях, метою яких є «виграти нагороду небесного покликання» відповідно до вчення Павла, у Філ.3:14: «Я біжу до мети, щоб виграти нагороду небесне покликання Бога в Ісусі Христі.»; і в 1 Кор.9:24: «Хіба ви не знаєте, що біжать на **стадіони** всі біжать, але нагороду отримує один? Біжи так, щоб перемогти.» Вибраний переможець побіг і виграв нагороду, присуджену Богом в Ісусі Христі.

Вірш 17: «І він зміряв стіну, і знайшов сто сорок чотири лікті, міра людська, а це була міра ангела.»

За «ліктями», оманливими вимірюваннями, Бог відкриває нам свій суд і відкриває нам, що лише люди, символізовані числом «5», включені до складу Обраного, які уклали союз з Богом, чиє число «7». Сума цих двох чисел дає «12», що у «квадраті» дає число «144». Точна «міра людини» підтверджує суд над обраними «людьми», викупленими кров'ю, пролитою Ісусом Христом. Таким чином, число «12» присутнє на всіх етапах проєкту священного союзу, укладеного з Богом: 12 єврейських патріархів, 12 апостолів Ісуса Христа та 12 колін, які символізують віру адвентистів, встановлену з 1843-1844 років.

Вірш 18: «Стіна була зроблена з яшми, а місто було щире золото, як щире скло.»

Через ці символи Бог виявляє свою вдячність за віру, яку виявляли Його обранці до 1843 року. Вони часто мали мало світла, але їхнє свідчення Богу компенсувало і сповнювало його любов'ю. «Щире золото і щире скло» в цьому вірші ілюструють чистоту їхніх душ. Вони часто віддавали своє життя заради довіри до обітниць Бога, відкритих через Ісуса Христа. Довіра, покладена на нього, не буде розчарована, він сам привітає їх до «першого воскресіння», воскресіння справжніх «померлих у Христі», навесні 2030 року.

Апостольська основа

Вірш 19: « Підвалини міської стіни були прикрашені всяким дорогоцінним камінням: перша основа — яшма, друга — сапфір, третя — халцедон, четверта — смарагд » .

Вірш 20: « п'ятий з сардонікс, шостий з сардонікс, сьомий з хризоліту, восьмий з берилу, дев'ятий з топазу, десятий з хризопразу, одинадцятий з гіацинта, дванадцятий з аметисту. »

Бог знає думки людей і те, що вони відчувають, милуючись красою дорогоцінних каменів, коли їх огранюють або полірують. Щоб придбати ці речі, деякі витрачають статки, аж до розорення себе, така їхня прихильність до них. У цьому ж процесі Бог використовуватиме це людське почуття, щоб висловити почуття, які він відчуває до Своїх улюблених і благословених обранців.

Ці різні « дорогоцінні камені » вчать нас, що обрані не є ідентичними клонами, тому що кожна людина має свою особистість, очевидно, на фізичному рівні, але особливо на духовному рівні, на рівні свого характеру. Приклад « дванадцяти апостолів » Ісуса підтверджує цю думку. Яка різниця між Жаном і П'єром! Однак Ісус любив їх як за їхні відмінності, так і за їхні відмінності. Справжнє багатство життя, створеного Богом, полягає в цій різноманітності особистостей, які всі змогли віддати Йому перше місце у своїх серцях і всіх своїх душах.

адвентизм

Вірш 21: « Дванадцять воріт були дванадцятьма перлинами; кожні двері були з однієї перлини. Міська площа була з чистого золота, як прозоре скло. »

З 1843 року вибрані обранці не продемонстрували більшої віри, ніж віра тих, хто їх передував у вироку Судді-Спасителя. Символ « однієї перлини » пояснюється благословеним доступом адвентизму до повного розуміння Божого плану спасіння. Для Бога, починаючи з 1843 року, обрані адвентисти показали себе гідними отримати все Його світло. Але оскільки це відбувається в постійному зростанні, лише останні дисиденти-адвентисти отримують останню досконалу форму пророчих пояснень. Я маю на увазі те, що останній обраний адвентист не матиме більшої цінності, ніж інші, викуплені з апостольських часів. « Перлина » символізує кульмінацію проекту спасіння, розпочатого Богом. Він розкриває особливий досвід, який полягав у відновленні **всіх** доктринальних істин, спотворених і атакуваних римською папською католицькою вірою та протестантською вірою, яка впала у відступництво. І, нарешті, це відкриває нам величезне значення, яке Бог надає вступу в дію указу Даниїла 8:14 навесні 1843 року: « Доки дві тисячі триста вечора і святість не буде виправдана ». « Перлина » є образом цієї « виправданої святості », яку, на відміну від інших дорогоцінних каменів, не можна огранювати, щоб виявити її красу. У цьому останньому контексті зібрання освячених вибраних виглядає гармонійним, « бездоганим » згідно з Одкр. 14:5, віддаючи Богові всю

славу, яку Він заслуговує. Пророча субота і сьоме тисячоліття, пророчене нею, поєднуються і здійснюються в усій досконалості спасительного проекту, задуманого великим Богом-творцем. Його « дорогоцінна перлина » Матвія 13:45-46 виражає всю пишноту, яку він хотів їй надати.

Великі зміни нового Єрусалиму

Дух уточнює: « *міська площа була зроблена з чистого золота, як прозоре скло.* » Цитуючи це « *місце щирого золота* » або чисту віру, він пропонує порівняння з Парижем, який носить образ гріха, отримавши назви « *Содому та Єгипту* » в Одкр.11:8.

Вірш 22: « *Я не бачив храму в місті; бо Господь Бог Всемогутній є Його храмом, як і Агнець.* »

Час символів минув, обрані вступили в справжнє здійснення божественного проекту спасіння. Як ми розуміємо це сьогодні на землі, « *храм* » збирання більше не матиме жодної користі. Вхід у вічність і реальність зробить марними « *тіні* », які пророкували згідно Кол.2:16-17: « *Тому нехай ніхто вас не судить за їжу чи пиття, або за свято, або за молодик, або за суботи. : це була **тінь** майбутнього, але тіло в Христі* ». Увага! У цьому вірші формула « *субот* » стосується « *субот* », спричинених релігійними святами, а не « *щотижневої суботи* », встановленої й освяченої Богом на сьомий день від створення світу. Подібно до того, як перше пришестя Христа зробило марними святкові обряди, які пророкували йому в старій угоді, входження у вічність зробить земні символи застарілими і дозволить вибраним бачити, чути і слідувати за Агнцем, Ісусом Христом, правдивий святий божественний « *храм* », який навіки буде видимим вираженням творчого Духа.

Стих 23: « *Місту не потрібні ні сонце, ні місяць, щоб освітлювати його; бо слава Божя освітлює його, і Агнець є його смолоскипом.* »

У божественній вічності обрані живуть у постійному світлі без джерела світла, як наше нинішнє сонце, чиє існування виправдане лише чергуванням « *дня і ночі* »; « *ніч або темрява* » виправдані через гріх. Коли гріх розв'язаний і зник, залишається лише місце для « *світла* », яке Бог проголосив « *добрим* » у Бут.1:4.

Дух Божий залишається невидимим, і Ісус Христос є тим аспектом, у якому Його створіння можуть бачити Його. Саме з цієї причини він представлений як « *смолоскип* » невидимого Бога.

Але духовне тлумачення відкриває велику зміну. Увійшовши на небеса, вибрані навчатимуться безпосередньо від Ісуса, тоді їм більше не знадобиться ні « *сонце* », символ нового союзу, ні « *місяць* », символ старого єврейського союзу; обидва є, згідно з Одкр. 11:3, у Святому Письмі, біблійними « *двома свідками* » Бога, корисними для просвітлення людей у їхньому відкритті та розумінні Його проекту спасіння. Підсумовуючи, обраним більше не потрібна буде Свята Біблія.

Вірш 24: « *Народи будуть ходити в його світлі, а земні царі принесуть свою славу в нього.* »

« нації » — це « нації », які є небесними або стали небесними. « Нова земля » також стала новим царством Бога, і саме там кожна жива істота може знайти Бога-творця. « Царі землі », які становлять обраних, « принесуть славу » своєї чистоти душі в цьому вічному житті, встановленому на « новій землі ». Цей вислів « царі земні », який найчастіше спрямований, у принизливому сенсі, на бунтівну земну владу, у витончений спосіб позначає обраних у Одкр. 4:4 і 20:4, де вони представлені «сидять» на « престолах » . . Подібним чином ми читаємо в Одкр.5:10: « *Ти зробив їх царством і священиками для нашого Бога, і вони будуть царювати на землі* ».

Вірш 25: « *Ворота його не будуть зачинені вдень, бо ночі там не буде.* »

Повідомлення підкреслює зникнення поточної незахищеності. Мир і безпека будуть досконалими у світлі вічного дня без кінця. В історії життя образ темряви був створений тільки на землі через боротьбу між божественним « світлом » і « темрявою » табору диявола.

Вірш 26: « *Туди принесеться слава й честь народів.* »

Протягом 6000 років люди організовувалися в племена, народи та нації. Протягом християнської ери на Заході люди змінили свої королівства на нації, і обрані християни були обрані з-поміж них через « славу і честь », яку вони віддали Богові в Ісусі Христі.

Вірш 27: « *Ніщо нечисте не ввійде в неї, ані той, хто чинить гидоту чи неправду; лише ті, хто записаний у книзі життя Агнця, увійдуть* ».

Бог це підтверджує, спасіння є предметом великої вимоги з його боку. Лише абсолютно чисті душі, які демонструють любов до божественної істини, можуть бути обрані для вічного життя. Знову Дух відновлює своє відкидання « оскверненого », що позначає занепад протестантську віру в посланні « Сардів » в Одкр.3:4, і католицьку віру, послідовник якої « віддає себе гидоті та релігійній та громадянській брехні ». . Тому що ті, хто не належать до Бога, дозволяють дияволу та його демонам маніпулювати собою.

Ще раз, Дух нагадує нам, сюрпризи зарезервовані для людей, тому що Бог знав імена Своїх обраних від заснування світу, тому що вони « записані в Його книзі життя » . І вказуючи « *в книзі життя ягняти* », Бог виключає будь-яку нехристиянську релігію зі свого плану спасіння . Відкривши у своєму Апокаліпсисі виключення лжехристиянських релігій, шлях до спасіння виглядає « *вузьким і вузьким* », як Ісус проголосив це в Матвія 7:13-14: « *Увійдіть вузькими ворітьми. Бо широкі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і багато нею входять. Але тісні ті ворота і тісна дорога, що веде до життя, і мало тих, хто знаходить її* ».

Об'явлення 22: Нескінченний день вічності

Досконалість земного часу божественного вибору закінчилася Аро.21: 7 x 3. Парадоксальним чином число 22 знаменує початок історії, хоча в цій книзі воно є її епілогом. Це оновлення, яке стосується « *всього* » згідно з Богом, пов'язане з « *новою землею та новим небом* », які обидва є вічними.

Стих 1: « *І він показав мені ріку води життя, прозору, як кришталь, що випливала з престолу Бога й Агнця.* »

У цьому піднесеному, підбадьорюючому образі свіжості Дух нагадує нам, що зібрання обраних, яке стало вічним, уособлене «*річкою води життя* », є творінням, діянням Бога, духовно відтвореним у Христі, чия присутність видима пропонується його « *троном* »; і це через жертву «*агнця* », Ісуса Христа; вічність є плодом нового народження, яке ця жертва породила в обраних.

« *Річка* » — це великий потік прісної води. Він зображує життя, яке, як і він, перебуває в постійній діяльності. Прісна вода становить 75% людського земного тіла; це означає, що прісна вода є важливою для нього, і це причина, чому Бог порівнює Своє слово, настільки ж необхідне для отримання вічного життя, з « *джерелом вод життя* » згідно з Апост.7:17, будучи Сам цим « *джерело живої води* » згідно з Єр.2:13. У Його Одкровенні ми бачили в Одкр.17:15, що « *води* » символізують « *народи* »; тут « *річка* » є символом того, що викуплені обрані стають вічними.

Стих 2: « *Посеред міської площі та на обох берегах ріки стояло дерево життя, що приносило плід дванадцять разів, щомісяця давало плід свій, і листя якого були для зцілення народів.* »

На цьому другому зображенні, Ісус Христос, «*дерево життя* » знаходиться « *посередині* » Його зібрання обраних, зібраних навколо Нього в «*місті* » зібрання. Він « *посередині* » них, але також і з їхніх боків,

представлений « двома берегами ріки ». Бо божественний Дух Ісуса Христа всюдисущий; присутні всюди і в кожному. Плід цього « дерева » — це « життя », яке постійно оновлюється, оскільки « його плід » отримується в кожному з « 12 місяців » нашого земного року. Це ще одна прекрасна картина вічного життя і нагадування, що воно зберігається вічним з волі Бога.

Ісус часто порівнював людину з плодовими « деревами », які « ми судимо за їхніми плодами ». З самого початку в Бут.2:9 він приписував собі символічний образ « дерева життя ». Але « одягом » дерев є краса « листя ». Для Ісуса його « одяг » символізує його праведні вчинки і, отже, його викуплення від гріхів його обраних, які завдячують своїм спасінням йому. Так само, як « листя » « дерев » зцілює хвороби, праведні діла, здійснені Ісусом Христом, « зцілюють » смертельну хворобу первородного гріха, успадковану вибраними з часів Адама та Єви, які використовували « листя » дерев, щоб прикрити свої фізичні і духовна нагота, відкрита через досвід гріха.

Стих 3: « Не буде більше прокляття. Престол Бога й Агнца буде в місті; його слуги будуть служити йому і бачитимуть його обличчя » .

З цього вірша Дух висловлюється в майбутньому часі, надаючи своєму посланню значення підбадьорення для обраних, яким все ще доведеться боротися зі злом та його наслідками до повернення Христа та їхнього усунення з землі.

Це « анафема », прокляття гріха, вчиненого Євою та Адамом, який зробив Бога невидимим для людських очей. Створення Ізраїлю старого завіту нічого не змінило, тому що гріх усе ще робив Бога невидимим. Йому все ще доводилося ховатися під виглядом хмари вдень, яка ставала яскравою вночі. Найсвятіше місце святилища було зарезервовано виключно для нього, під страхом смертної кари для злочинця. Але цих земних умов більше немає. На новій землі Бог є видимим для всіх Його служителів, якою буде їхня служба, залишається загадкою, але вони матимуть з ним контакт, як апостоли спілкувалися з Ісусом Христом і розмовляли з ним; обличчям до обличчя.

Стих 4: « І буде ім'я Його на їхніх чолах. »

Ім'я Бога становить справжню « печать Бога Живого ». Суботній відпочинок є лише зовнішнім « знаком » цього. Тому що « ім'я » Бога вказує на його характер, який він символізує обличчями « чотирьох тварин »: « лева, теляти, людини та орла », які ідеально ілюструють гармонійні контрасти характеру Бога. : царствений і сильний, але готовий до самопожертви, людський вигляд, але райська природа. Слова Ісуса сповнилися; ті, хто схожі, збираються разом. Крім того, ті, хто поділяє божественні цінності, були обрані Богом для вічного життя та зібрані до нього. У « лобі » знаходиться мозок людини, руховий центр її думки та її особистості. І цей оживлений мозок вивчає, розмірковує та схвалює або відкидає стандарт істини, який Бог представляє йому, щоб врятувати його. Мозок обраних любив прояв любові, організований Богом в Ісусі Христі, і

вони боролися за встановленими правилами, щоб з його допомогою перемогти зло, щоб отримати право жити з ним.

Зрештою, усі ті, хто поділяє характер Бога, відкритий Ісусом Христом, опиняються з ним, щоб служити йому вічно. Присутність « імени » Бога, « написаного на їхніх чолах », пояснює їхню перемогу; і це, зокрема, в останньому випробуванні адвентистської віри, коли люди мали вибір написати на « своєму чолі » « ім'я Бога » чи ім'я бунтівного « звіра ».

Куплет 5: « Нічі більше не буде; і не потребуватимуть ні лампи, ні світла, бо Господь Бог дасть їм світло. І царюватимуть на віки вічні. »

Відповідно до Буття 1:5, за словом « ніч » стоїть слово « темрява », символ гріха і зла. « Світильник » позначає Біблію, святе написане слово Бога, яке відкриває стандарт « Його світла », стандарт добра і добра. Він більше не буде корисним, обрані матимуть прямий доступ до його божественного натхнення, але наразі він зберігає, на землі гріха, свою істотну « освітлювальну » роль, яка єдина веде до вічного життя.

Вірш 6: « *І він сказав мені: ці слова вірні та правдиві; і Господь, Бог духів пророчих, послав свого ангела, щоб показати своїм слугам, що має статися незабаром ».*

Вдруге ми знаходимо це божественне твердження: « *Ці слова певні та правдиві* ». Бог намагається переконати читача в пророцтві, тому що його вибір поставлений на карту його вічним життям. Зіткнувшись з його божественними твердженнями, людина зумовлюється п'ятьма відчуттями, які дав їй Творець. Спокуси численні й ефективні, щоб відвернути його від духовності. Отже, Боже наполягання цілком виправдане. Небезпека для душ реальна і постійна.

Доречно оновити наше читання цього вірша, який представляє рідкісний буквальний характер цього пророцтва. У цьому вірші немає символу, але стверджується, що Бог є натхненням для пророків, які написали книги Біблії, і що як останнє одкровення він послав «Гавриїла» до Івана, щоб той відкрив йому в образах те, що, у 2020 році, відбудеться « швидко », або значною мірою вже виконано. Але між 2020 і 2030 роками доведеться перетнути найжахливішу епоху; жахливі часи, позначені смертю, ядерним знищенням і жахливими « сімома останніми карами гніву Божого »; людина і природа будуть жахливо страждати, поки не зникнуть.

Стих 7: « *І ось я скоро прийду. Щасливий, хто дотримується слів пророцтва цієї книги!* »

Повернення Ісуса оголошено на весну 2030 року. Блаженство для нас, якщо ми « *дотримуємося* » до кінця « *слова пророцтва цієї книги* » Об'явлення.

Прислівник « *негайно* » визначає раптову появу Христа в годину його повернення, тому що час плине рівномірно, без прискорення чи сповільнення. Починаючи з Даниїла 8:19, Бог нагадує нам: « *Є час, призначений для кінця* »: « *Тоді він сказав мені: Я навчу тебе, що станеться в кінці гніву, бо є час, позначений для кінця* ». » Воно може втрутитися лише в кінці 6000 років, запрограмованих Богом для вибору обраних, тобто в перший день весни, який передує 3 квітня 2030 року.

Вірш 8: « Я Іван, що чув і бачив це. І коли я почув і побачив, я впав до ніг ангела, який показав їх мені, щоб ~~поклонитися йому~~ і впасти перед ним. »

Вдруге Дух приходить, щоб послати нам своє попередження. В оригінальних грецьких текстах дієслово «proskuneo» перекладається як «впасти перед собою». Дієслово «обожнювати» є спадщиною латинської версії під назвою «Вульгата». Очевидно, цей поганий переклад проклав шлях до відмови від фізичної прострації в релігійній практиці відступницького християнства аж до молитви «стоячи» через інший хибний переклад грецького дієслова «istemi» в Марка 11:25. У тексті його форма «stékété» має значення «залишатися твердим або наполегливим», але переклад Олтрамаре, використаний у версії Л.Сегонда, переклав його на «stasis», що означає «стояти» в буквальному сенсі. Таким чином, фальшивий переклад Біблії оманливо легітимізує негідне, зарозуміле та обурливе ставлення до великого Бога-Творця, Всемогутнього, з боку людей, які втрачають відчуття справжньої святості. І це не єдине... Ось чому наше ставлення до біблійних перекладів має бути підозрілим і обережним, особливо тому, що в Одкр.9:11 Бог відкриває «руйнівне» використання (Аваддон- Аполліон) написаної Біблії. « єврейською та грецькою мовами ». Правду можна знайти лише в оригінальних текстах, які збереглися на івриті, але зникли та замінені грецькими писаннями Нового Завіту. І тут, слід визнати, серед віруючих-протестантів з'явилася «стояча» молитва, спрямована на божественні слова « 5-та сурма ». Тому що, як це не парадоксально, серед католиків молитва на колінах продовжувалася довше, але ми не повинні дивуватися, тому що саме в цій католицькій релігії диявол спонукає своїх послідовників і своїх жертв впадати ниць перед ідолами, забороненими другою з десяти Божих заповідей; заповідь, яку католики ігнорують, оскільки в римській версії вона видалена та замінена.

Стих 9: « Але він сказав мені: *Стережися, щоб не робити цього! Я співслужник вам і вашим братам пророкам, і тим, хто дотримується слів цієї книги. ~~Поклоніться перед Богом.~~* »

Провина, вчинена Іваном, запропонована Богом як застереження, звернене до Його обранців: «Стережіться, щоб не впасти в ідолопоклонство!» що становить головну помилку християнських релігій, відкинутих Богом в Ісусі Христі. Він організовує цю сцену так само, як він організував свій останній урок, наказавши своїм апостолам взяти зброю в годину його арешту. Коли прийшов час, він заборонив їм користуватися ним. Дали урок, і вона сказала: « *Будь обережним, не роби цього* ». У цьому вірші Іван отримує пояснення: « *Я твій співслуга* ». « *Ангели* », включаючи « *Гавріїла* », є, як і люди, створіннями Бога-творця, який заборонив у другій із своїх десяти заповідей впадати ниць перед своїми створіннями, перед різьбленими чи намальованими ідолами; всі форми, які може приймати ідол. Отже, ми можемо навчитися з цього вірша, зауваживши протилежну поведінку ангелів. Тут Гавріїл, найдостойніше небесне створіння після Михаїла, забороняє впадати перед ним. З іншого боку, сатана, у своїх спокусливих появах, під виглядом «Богородиці», просить, щоб були

споруджені пам'ятники та місця поклоніння для поклоніння та служіння їй... світла маска темряви падає.

Далі ангел уточнює « *і ваших братів, пророків і тих, хто дотримується слів цієї книги* ». Між цим реченням і реченням Одкр. 1:3 ми помічаємо різницю через час, що минув між початком часу дешифрування, 1980, і поточною версією 2020. Між цими двома датами «той, хто читає» змусили інших дітей Бога поділитися розшифрованим світлом, і вони, у свою чергу, увійшли до роботи «*пророків*». Це помноження дозволяє навіть більшій кількості інших покликаних людей отримати доступ до виборів, почувши відкрити правду та втілюючи її в конкретну практику.

Вірш 10: « *І він сказав мені: Не запечатауй слів пророцтва цієї книги. Бо час близько.* »

Повідомлення вводить в оману, оскільки воно адресоване Івану, якого Бог переніс у нашу останню епоху з початку книги, згідно з Одкр.1:10. Крім того, ми повинні розуміти, що наказ не запечатувати слова книги адресований безпосередньо мені в той час, коли книга повністю розпечатана; тоді вона стає «*маленькою відкритою книгою*» Одкр.10:5. І коли вона «*відкрита*» з допомогою і з дозволу Бога, вже не йдеться про те, щоб закрити її «печатами». А це: «*бо час близький*»; навесні 2021 року залишилося 9 років, до славетного повернення Господа Бога Ісуса Христа.

Однак перше відкриття «*книжечки*» почалося після декрету Дан.8:14, тобто після 1843 і 1844 років; адже важливе розуміння теми останнього випробування віри адвентистів пояснюється одкровеннями, які безпосередньо давав сам Ісус Христос або його ангел нашій сестрі Еллен Г. Уайт під час її служіння.

Вірш 11: « *Неправедний нехай знову стане несправедливим, нечистий нехай знову стане нечистим; і нехай праведний і далі чинить правду, і нехай святий ще освячується.* »

У першому читанні цей вірш підтверджує початок застосування постанови Дан.8:14. Розділення адвентистів, вибраних Богом між 1843 і 1844 роками, підтверджує послання «*Сарди*», де ми знаходимо протестантів «*живими*», але «*мертвими*» і «*оскверненими*» духовно, а адвентистські піонери «*гідні білості*», названі в цьому вірші «*праведність і освячення*». Але відкриття «*маленької книжечки*» є прогресивним, як «*шлях праведника, який росте, як світло дня, від світанку до свого зеніту*». І піонери-адвентисти не знали, що ^{випробування} віри відсіє їх між 1991 і 1994 роками, як показало нам дослідження «*5-ї сурми*». У результаті стають можливими інші прочитання цього вірша.

Час запечатування скоро закінчиться, як ми читаємо в Одкр.7:3: « *Не робить шкоди ні землі, ні морю, ні деревам, поки ми не запечатаємо, запечатаємо чола слуг нашого Бога.* » Де ми маємо розмістити дозвіл завдавати шкоди землі, морю та деревам? Існують дві можливості. Перед «*шостою сурмою*» чи перед «*сімома останніми карами*»? «*Шоста сурма*», яка становить шосте попереджувальне покарання, дане Богом земним грішникам, мені здається логічним у цьому випадку зберегти другу можливість. Тому що «*сім останніх кар гніву Божого*» мають своєю

мішенню протестантську «землю» і католицьке «море». Вважаймо, що руйнування, здійснені «шостою сурмою», не перешкоджають, а сприяють наверненню покликаних обраних, відкуплених кров'ю Ісуса Христа.

Таким чином, після «шостої сурми» і безпосередньо перед «сімома останніми карами», а також у момент припинення запечатування, яке знаменує кінець часу колективної та індивідуальної благодаті, ми все ще можемо розмістити слова з цей вірш: «*Хто несправедливий, нехай знову стане несправедливим, хто осквернений, нехай опоганиться знову; і нехай праведний і далі чинить правду, і нехай святий ще освячується.*» Кожен зможе побачити тут спосіб, у який Дух підтверджує в цьому вірші хороший переклад, який я представив для основного «адвентистського» вірша, який є Даниїла 8:14: «... *святість буде виправдана*». Слова «*праведність і святість*» рішуче підтримуються і тому підтверджуються Богом. Таким чином, це повідомлення передбачає час закінчення пільгового періоду, але інше пояснення полягає в наступному. Досягаючи кінця книги, Дух націлює час, коли повністю розшифрована книга стає «*маленькою відкритою книгою*», і з цього моменту її прийняття чи відмова буде робити різницю між «*тим, хто справедливий, і тим, хто оскверняє себе.*» і наш Господь запрошує «*святого освячуватися далі*». Знову нагадаю, що «*осквернення*» було приписано протестантизму в посланні «*Сарди*». Своїми словами Дух націлює на цей протестантизм та інституційний адвентизм, який поділяє прокляття з 1994 року, коли приєднався до нього, вступивши до єкуменічного союзу. Таким чином, прийняття розшифрованого повідомлення цієї книги «*знову*», але в останню чергу, *зробить різницю між тими, хто служить Богові, і тими, хто не служить Йому*», згідно з Мал.3:18.

Тож я підсумовую уроки цього вірша. По-перше, він підтверджує відокремлення адвентистів від протестантизму між 1843 і 1844 роками. У другому читанні він стосується офіційного адвентизму, який повернувся до протестантського та єкуменічного альянсу після 1994 року. І я пропоную третє читання, яке застосовуватиметься наприкінці часу благодаті у 2029 році перед поверненням Ісуса Христа, визначеним для початку весни, яка настає перед 3 квітня Пасхи 2030 року.

Після цих пояснень нам залишається зрозуміти, що причиною падіння інституційного адвентизму, яке призвело до того, що він був «*вирваний*» Ісусом Христом у своєму посланні, адресованому до Лаодикії, є не стільки відмова вірити в його повернення в 1994 році, а відмова взяти до уваги внесок світла, яке прийшло, щоб освітити справжній переклад Даниїла 8:14; світло, незаперечно продемонстроване самим оригінальним єврейським біблійним текстом. Цей гріх міг засудити тільки Бог справедливості, який не вважає винного невинним.

Вірш 12: «*Ось незабаром приходжу, і нагорода Моя зі мною, щоб віддати кожному за ділами його*».

Через 9 років Ісус повернеться в невимовній божественній славі. У Одрк. 16-20 Бог відкрив нам природу частини Його відплати, призначеної для несправедливих і нетерпимих бунтівних грішників-католиків,

протестантів і адвентистів. Він також представив нам частину, зарезервовану для обраних ним адвентистів, які залишилися вірними і шанують його пророче слово та його святий сьомий день суботи в Одкр. 7, 14, 21 і 22. «Відплата» «повернеться кожному відповідно до нього» . яка «є його робота», що залишає мало місця винним для виправдання себе в очах Христа. Самовиправдовуючі слова стають марними, тому що потім буде надто пізно трансформувати помилки минулого вибору.

Вірш 13: «*Я Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець.*»

Те, що має початок, має і кінець. Цей принцип стосується тривалості земного часу, наданого Богом для вибору обраних. Між альфою і омегою пройде 6000 років. У 30 році, 3 квітня, добровільна спокутна смерть Ісуса Христа також ознаменує альфа-час християнського союзу 2000 років; Весна 2030 року відзначатиме свою омегу на повну силу.

Але альфа – це також 1844 рік з його омегою 1994. І нарешті, альфа – це для мене та останніх обраних посадовців 1995 рік з його омегою 2030 рік.

Вірш 14: «*Блаженні ті, хто виконує Його заповіді (а не ~~пра~~тти свої ~~тати~~), щоб мати право на дерево життя і увійти через ворота в місто!*»

друга форма «*великого лиха*» з її наслідком багатьох смертей. Тому стає терміновим отримати захист і допомогу від Бога через Ісуса Христа. Як показує зображення, грішник повинен «*дотримуватися його заповідей*». » ; **ті Божі та ті Ісуса, «*Агнця Божого*», що означає, що він повинен зректися всіх форм, які може приймати гріх.** Завуальований переклад цього вірша, який зберігся в нашій сучасній Біблії, належить римокатолицтву, керованому з Ватикану. Інші рукописи, найдавніші, а отже, більш вірні, пропонують: «*Блаженні ті, хто виконує Його заповіді*». А оскільки гріх є порушенням закону, послання спотворюється і замінює необхідний і життєво важливий послух простою заявою про християнську приналежність. Кому вигідний злочин? Тим, хто боротиметься з суботою до славетного повернення Ісуса Христа. Істинне повідомлення підсумовується так: «Блаженний той, хто слухається свого Творця». Це повідомлення лише повторює те, що цитується в Об'явленні 12:17 і 14:12, а саме: «*тих, хто дотримується заповідей Божих і віри в Ісуса*». Це одержувачі останнього послання, надісланого Ісусом. Той, хто оцінює отриманий результат, — це сам Ісус Христос, і його вимога дорівнює стражданню, винесеним під час його мученицької смерті. Нагорода для обраних буде дуже велика; вони отримають безсмертя та увійдуть у вічне життя адвентистським шляхом, який символізують «*дванадцять воріт*» символічного «*нового Єрусалиму*».

Стих 15: «*Геть пси, чарівники, розпусники, душогуби, ідолопоклонники та всі, хто любить і практикує брехню!*»

Хто ті, кого Ісус так називає? Це приховане звинувачення стосується всієї християнської віри, яка відпала; католицька віра, багатоформальна протестантська віра, включаючи віру адвентистів, яка увійшла до свого альянсу з 1994 року; адвентистська віра, яку він так щедро благословив на початку свого існування, а тим більше щодо його останніх представників, змушених до дисидентства. «*Пси*» — це язичники, але також і перш за все

ті, хто називає себе його братами **і зраджує його**. Парадоксальним для сучасних західних людей цей термін « *собаки* » є символом вірності тварини, а для жителів Сходу — самим образом прокляття. І тут Ісус навіть кидає виклик їхній людській природі і вважає їх ненадійними тваринами. Інші терміни підтверджують це судження. Ісус підтверджує слова, зроблені в Одкр.21:8, і тут додавання терміну « *пси* » виражає його особисте судження. Після піднесеної демонстрації любові, яку він віддав людям, немає нічого страшнішого, ніж бути зрадженим тими, хто стверджує, що належить йому та його жертві.

Тоді Ісус називає їх « *чарівниками* » через їхню торгівлю зі злими ангелами, спіритизм, який спочатку спокусив католицьку віру явленнями «Діви Марії», щось біблійне неможливе. Але чудеса, вчинені демонами, подібні до тих, які творили « *чарівники* » фараона перед Мойсеєм і Аароном.

Називаючи їх « *нецнотливими* », Ісус засуджує звільнення моралі, але, перш за все, проти природні релігійні союзи, які укладаються протестантськими церквами з католицькою вірою, яку пророки Бога засуджували як слугу диявола. Вони відтворюють, «як дочки», «*блуд*» своєї « *розпусної матері Вавилону Великого* », засудженого в Одкр. 17:5.

Відступники також є « *вбивцями* », які готуватимуться вбити обраних Ісуса, якщо він не втрутиться, щоб запобігти їм через свій славетний прихід.

Вони « *ідоляни* », тому що він більше цікавиться матеріальним життям, ніж духовним. Вони залишаються байдужими, коли Бог пропонує їм своє світло, яке вони нахабно відкидають, демонізуючи Його справжніх посланців.

І закінчуючи цей вірш, він уточнює: « *А хто любить і практикує неправду!* » Роблячи це, він засуджує тих, чия природа прив'язана до брехні, аж до того, що вони абсолютно нечутливі до правди. Про смаки і кольори сказано, що вони не підлягають дискусії; те саме з любов'ю до правди чи брехні. Але для своєї вічності Бог вибирає винятково серед своїх створінь, породжених людським розмноженням, тих, хто має цю любов до правди.

Остаточний результат Божого плану спасіння жахливий. Послідовно викидаються допотопні закоренілі нерозкаяні грішники, давній невіруючий єврейський альянс, огидна римська католицька віра, ідолопоклонницька православна віра, кальвіністська протестантська віра і, нарешті, інституційна адвентистська віра, остання жертва духу традиція, яку всі попередні однаково віддавали перевагу.

«Адвентистське» послання мало фатальні наслідки, по-перше, для євреїв, які впали через свою відмову повірити в перше **пришестя** Месії, проголошене в Дан.9:24-27. По-друге, християни, вигнані Ісусом, які всі поділяють почуття провини через відсутність інтересу до останнього повідомлення «адвентистів», яке сповіщає про **його друге пришестя**. Відсутність у них любові до правди є для них фатальною. У 2020 році всі ці основні офіційні релігії поділяють це жахливе послання, яке Ісус звернув до протестантизму епохи « *Сарди* » в Одкр. 3:1 у 1843 році: « *Кажуть, що ти живий, і ти мертвий* ».

Вірш 16: « *Я, Ісус, послав мого ангела засвідчити вам це в церквах. Я корінь і насіння Давидове, ясна ранкова зоря.* »

Ісус послав свого ангела Гавриїла до Івана, а через Івана до нас, своїх вірних слуг останніх днів. Тому що лише сьогодні це повністю розшифроване послання дозволяє нам зрозуміти послання, які він адресує своїм слугам і учням семи епох або семи Асамблей. Ісус усуває сумніви щодо його символічного згадування Аро.5: « *корінь і потомство Давида* ». Він додає: « *яскрава ранкова зоря* ». Ця зірка є сонцем, але він ідентифікує себе лише як символ. Тому що несвідомо щирі істоти, які люблять Ісуса Христа за його жертву, шанують наше сонце, цю зірку, обожену язичниками. Якщо багато хто цього не усвідомлює, то багато людей, навіть освічені на цю тему, не готові та не здатні зрозуміти серйозність цього язичницького ідолопоклонництва. Людина повинна забути себе, поставити себе на місце Бога, який відчуває речі зовсім по-іншому через те, що його розум уже слідкував за діями людей майже 6000 років. Він ідентифікує кожну дію як те, що вона насправді представляє; Це не так для чоловіків, чиє коротке життя пов'язане з задоволенням бажань, перш за все тілесних і земних, але це також стосується тих, хто є духовним і дуже релігійним і хто залишається заблокованим через повагу до традицій батьків.

Наприкінці Тіатирської звістки Дух сказав «*тому, хто перемагає*»: « *І Я дам йому ранкову зорю* ». Тут Ісус представляє себе як «*ранкову зірку* ». Таким чином, переможець отримає Ісуса, а з ним і все світло життя, яке має своє джерело в Ньому. Нагадування про цей термін передбачає повну увагу справжніх останніх «адвентистів» до цих віршів 1 Петра.2:19-20-21: « *І ми вважаємо пророче слово ще більш певним, на яке ви добре звертаєте увагу увага, як до світильника, що світить у темному місці, аж поки не розвидниться день і не зійде ранкова зоря у ваших серцях; знаючи передусім самі, що жодне пророцтво Святого Письма не може бути об'єктом приватного тлумачення, бо пророцтво було сказано не з волі людини, але спонукане Святим Духом, що люди говорили від Бога.* » Ми не могли б сказати це краще. Почувши ці слова, обраний перетворює їх у діла, враховані Ісусом Христом.

Вірш 17: « *І сказали Дух і наречена: Прийди. А хто чує, нехай каже: Прийди. А спраглий нехай прийде; хто хоче, може брати воду життя даром* ».

З самого початку Свого земного служіння Ісус звернувся з таким закличком: « *Прийди* ». Але взявши образ « *спраги* », він знає, що той, хто не « *спраглий* », не прийде пити. Його поклик почують лише ті, хто « *спрагне* » цього вічного життя, яке Його досконала справедливість пропонує нам лише своєю благодаттю, як другий шанс. Тільки Ісус заплатив ціну; тому він пропонує це « *безкоштовно* ». Жодна католицька чи божественна «індульгенція» не дозволяє отримати її за гроші. Цей універсальний заклик готує зібрання обраних офіційних осіб з усіх націй і будь-якого походження. Заклик « *Прийди* » стає ключем до цієї групи обраних, яку створить випробування віри в останні дні. Але вони зазнають випробування,

розкидані по землі, і возз'єднаються тільки тоді, коли Ісус Христос повернеться у своїй славі, щоб вивести їх із землі гріха.

Вірш 18: « *Я оголошую кожному, хто слухає слова пророцтва цієї книги: якщо хтось щось до цього додасть, то вразить його Бог карами, описаними в цій книзі;* »

Об'явлення – це не звичайна біблійна книга. Це літературний твір, божественно закодований біблійною мовою, який можуть розпізнати ті, хто досліджує всю Біблію від початку до кінця. Вирази стають знайомими через повторне читання. А «біблійні конкорданси» дозволяють знайти схожі вислови. Але саме тому, що його код дуже точний, перекладачів і транскрипторів попереджають: « *Якщо хтось щось додасть до нього, Бог вразить його карами, описаними в цій книзі* ».

Вірш 19: « *І коли хтось щось відійме від слів книги цього пророцтва, то Бог відніме його частку від дерева життя та від міста святого, описаного в цій книзі.* »

З тих самих причин Бог погрожує кожному, хто « *відкине щось зі слів книги цього пророцтва* ». Кожного, хто йде на такий ризик, також попереджають: « *Бог відріже його частку від дерева життя та від святого міста, описаного в цій книзі* ». Тому зазначені зміни матимуть жахливі наслідки для тих, хто їх вчинив.

Звертаю вашу увагу на цей урок. Якщо зміна цієї незрозумілої закодованої книги буде покарана Ісусом Христом цими двома суворими способами, що буде для тих, хто відкине її цілком зрозуміле розшифроване повідомлення?

Бог має вагомі підстави чітко представити це застереження, тому що це Одкровення, слова якого він вибрав, має таку саму цінність, як і текст його «десяти заповідей», «вигравіруваних його пальцем на кам'яних скрижалях». Тепер, у Дан.7:25, він пророкував, що його царський «закон» буде «змінений», а також «часи». Дія була здійснена, як ми бачили, римською владою, послідовно імператорською в 321 році, потім папською в 538 році. Ця дія, яку він оцінив як «зарозумілість», буде покарана смертю, і Бог закликає нас не відтворювати, по відношенню до пророцтва, цей тип провини, який він рішуче засуджує.

Божа робота залишається Його роботою незалежно від часу, в якому вона виконується. Розшифрувати його пророцтво неможливо без його керівництва. Це означає, що розшифрована робота має таку ж цінність, як і зашифрована. Отже, усвідомте, що ця робота, в якій чітко розкривається думка Бога, має дуже високу «святість». Це остаточне «свідчення про Ісуса», яке Бог звертається до Своїх останніх слуг-адвентистів сьомого дня-дисидентів; і в той же час, з практикою правдивої суботньої суботи, це буде 2021 рік, остання «виправдана святість», запланована з моменту набуття чинності указу Дан.8:14 у 1843 році.

Вірш 20: « Той, Хто свідчить про це, каже: Так, незабаром прийду . Амінь! Прийди, Господи Ісусе! »

Оскільки в ній містяться останні слова Ісуса Христа до Своїх учнів, ця книга Об'явлення є дуже святою. У ньому ми знаходимо еквівалент

таблиць закону, вигравіруваних пальцем Божим і даних Мойсею. Ісус свідчить; хто наважиться заперечити це божественне свідоцтво? Все сказано, все відкрито, йому більше нічого сказати, крім: « *Так, я скоро прийду* ». Просте « *Так* », яке стосується всієї Його божественної особи, означає, що Його близький прихід є впевненим, оскільки Він оновлює свою обітницю: « *Я прийду незабаром* »; а “ *негайно* » датований, який набуває свого повного значення: навесні 2030 року. І він підтверджує свою заяву, кажучи « *Амінь* »; що означає: «По правді».

Хто тоді каже: « *Прийди, Господи Ісусе* »? Відповідно до вірша 17 цього розділу, вони є « *Духом і нареченою* ».

Вірш 21: « *Благодать Господа Ісуса з усіма святими!* »

Цей останній вірш Об'явлення завершує книгу згадуванням « *благодаті Господа Ісуса* ». Це тема, яка часто виступала проти закону на початку Християнських зборів. У той час благодать протистояла закону тим, хто відмовлявся від пропозиції Христа. Успадкування євреями закону означало, що вони бачили божественну справедливість лише через нього. Ісус не хотів усунути їх від послуху закону, але він прийшов, щоб « *виповнити* » те, про що йому пророкували жертвопринесення тварин. Ось чому він сказав у Матвія 5:17: « *Не думайте, що Я прийшов порушити закон чи пророків; Я прийшов не скасувати, але виконати* » .

Найдивовижніше чути, як християни протистоять закону і благодаті. Бо, як пояснює апостол Павло, благодать має на меті допомогти людині виконати закон до такої міри, як Ісус проголошує в Івана 15:5: «*Я — виноградна лоза, ви — галузки. Хто перебуває в Мені і в Кому Я перебуваю, той приносить рясний плід, бо без Мене ви нічого не можете зробити* ». Про що « *робити* » він говорить і які це « *фрукти* »? Про повагу до Закону, який Його благодать уможлиблює завдяки Його допомозі у Святому Дусі.

Було б бажано і рятівно, якби « *благодать Господа Ісуса була* » і могла діяти « *в усіх* »; але цей спотворений вірш лише виражає нездійсненне бажання. Давайте всі вже сподіватися, що їх буде дуже багато; якомога більше; наш чудовий Бог, Творець і Спаситель заслуговує на це; він надзвичайно гідний цього. Зазначенням « *з усіма святими* » вихідний текст усуває будь-яку двозначність; благодать Господня може приносити користь виключно їм, тим, « *кого Він освячує правдою Своєю* » (Івана 17:17). А тим, хто думає про досягнення вічного життя, йдучи шляхом, проголошеним Ісусом Христом, я нагадую, що між « *шляхом* » і « *життям* » є суттєва « *правда* », згідно з Івана 14:6. Не ображайте бунтівників, які претендують на благословення цього вірша, з 1843 року благодать Господа приносила користь лише тим, кого Він освятив відновленням Його святого Суботнього відпочинку в суботу. Саме ця дія, пов'язана зі свідченням любові до своєї « *правди* », робить обраних святими гідними відповідної благодаті. Тому благодать не може бути присвячена «всім». Тож стережіться поганих, оманливих перекладів Біблії, які призводять до жахливого остаточного розчарування для тих, хто покладається на них у своїй біді!

Божественне Одкровення, представлене в цій праці, підтвердило уроки, пророчені в історії Буття, життєву важливість якої ми змогли

відзначити. Наприкінці цієї роботи здається корисним нагадати ці основні уроки. Це цілком виправдано, а також хочу зазначити, що в нашому сучасному світі християнська віра масово подається у спотвореному вигляді через культову спадщину римо-католицизму. Правда, якої вимагав Бог, залишалася в простому й логічному стані, зрозумілому першим апостолам Ісуса Христа, але ця простота, яку часто ігнорували, стає складною для непосвячених через її меншість. Дійсно, щоб ідентифікувати пізніших святих останніх днів Ісуса Христа та духовну структуру Об'явлення, указ Даниїла 8:14 є необхідним. Але для ідентифікації цього указу також важливо вивчити всю книгу Даниїла та розшифрувати її пророцтва. Розуміючи ці речі, Апокаліпсис відкриває нам свої таємниці. Ці необхідні дослідження пояснюють труднощі, з якими ми стикаємося, коли ми намагаємося переконати невіруючу людину нашого часу на Заході, і особливо у Франції.

Ісус сказав, що ніхто не може прийти до Нього, окрім Отця, який веде його, і він також сказав, щодо Своїх обраних, що вони повинні народитися від води та Духа. Ці два вчення означають, що Бог знає духовну природу Своїх обраних серед усіх Його створінь. Отже, кожна з них буде реагувати відповідно до своєї власної природи; також ті, хто має сприятливі упередження щодо суботи, яку вже практикують євреї, без особливих труднощів приймуть пророчі одкровення, які показують, що це вимагається Богом з 1843 року. Навпаки, ті, хто має несприятливі упередження щодо неї, відкинуть усі наведені біблійні аргументи та він знайде вагомі причини для виправдання своєї відмови. Розуміння цього принципу захищає нас від розчарування в тих, кому ми розповідаємо правду про Христа. Відкриваючи правду божественної думки, пророцтво надає всю свою силу «вічному Євангелію», якому учні Ісуса повинні «навчати народи аж до кінця світу».

«Звірі» Апокаліпсису

Хронологічно і послідовно вороги Бога і його обранці поставали в образі «звірів».

Перший позначає імперський Рим, зображений «драконом з десятьма рогами і сімома головами, що носить діадеми» в Одкр. 12:3; «Миколаїти» в Одкр.2:6; «диявол» в Одкр.2:10.

Другий стосується папського католицького Риму, зображеного «звіриною, що виходить із моря, з десятьма рогами, діадемами та сімома головами» в Одкр. 13:1; «престол сатани» в Одкр.2:13; «жінка Єзавель» в Одкр.2:20; «місяць, пофарбований кров'ю» в Одкр.6:12; «терція, вражена місяцем» «четвертої сурми» в Одкр.8:12; «море» в Одкр.10:2; «очеретина, як палиця» в Одкр.11:1; «хвіст» «дракона» в Одкр.12:4; «змій» в Одкр.12:14; і «дракон» у віршах 13, 16 і 17; «Вавилон великий» в Одкр.14:8 і 17:5.

Третій націлений на французький революційний атеїзм, зображений «звіриною, що піднімається з безодні» в Одкр.11:7; «велика скорбота» в Одкр.2:22; «четверта сурма» в Одкр.8:12; «уста, що поглинає ріку», що символізує католицький народ, в Одкр.12:16. Це стосується першої форми «другого горя», цитованого в Одкр.11:14. Його друга форма буде виконана «

шостою сурмою » з Ап.9:13, згідно з Ап.8:13 під назвою « *друге горе* », між 7 березня 2021 року та 2029 роками, під реальним аспектом Світу. Третя війна закінчується ядерною війною. Людський геноцид, який знелюднює землю (*безодня*), є зв'язком, встановленим між « *четвертою та шостою сурмою* ». Подобиці розвитку цієї війни розкриваються в Дан.11:40-45.

Четвертий « *звір* » означає протестантську віру та католицьку віру, її союзника, в останньому випробуванні віри в земній історії. Вона « *виходить із землі* » в Одкр.13:11; це означає, що вона є сама, виходячи з католицької віри, символом якої є « *море* ». У переважній більшості епоха Реформації затвердила протестантську релігію з багатьма аспектами, позначеною відступництвом, що свідчить у творах Жана Кальвіна про войовничий, суворий, жорстокий і переслідуючий характер. Набуття чинності указу Дан.8:14 засудило його в усьому світі з весни 1843 року.

Інституційна адвентистська віра, що вийшла живою з протестантського випробування віри 1843-1844 рр., відступила і повернулася до статусу протестантської віри та її божественного прокляття з осені 1994 р.; це через офіційну відмову від божественного пророчого світла, відкритого в цій праці від 1991 року. Ця духовна смерть інституційної форми пророкується в Одкр.3:16: «*Я вирве тебе з уст своїх* ».

Остаточні сповнення пророцтв перед нами, і віра кожного буде випробувана. Господь Ісус Христос визнає серед усіх людей тих, хто належить Йому, тих, хто приймає Його важливі одкровення, плід божественної любові, з радістю та вдячною вірністю.

У годину останнього вибору обрані відрізняться тим, що вони знатимуть, чому впали, божественне Об'явлення, таким чином, зробить різницю між врятованими та втраченими, яким з апостольської ери «Ефес», в Ап . 2:5, Бог сказав: « *Тож згадай, звідки ти випав* »; а в 1843 році, в епоху « *Сарди* », він також сказав протестантам в Одкр.3:3: « *Згадайте, як ви прийняли і почули; і збережи, і покайся* »; це поширюється на занепалих адвентистів з 1994 року, які, незважаючи на те, що дотримуються суботи, отримують від Ісуса це послання Одкр. 3:19: « *Я докоряю і караю всіх, кого люблю; тому будь ревним і покайся* ».

Готуючи це пророче Об'явлення, Бог-творець, який зустрівся в особі Ісуса Христа, поставив собі за мету дозволити своїм вибраним чітко визначити своїх ворогів; справа зроблена, і Божа мета досягнута. Таким чином, духовно збагачена, її Обрана стає « *Нареченою, приготованою до Весільної вечері Агнця* ». Він « *одягнув її в білий віссон, який є праведністю святих* » в Одкр.19:7. Ви, хто прочитав зміст цієї праці, якщо ви маєте шанс і благословення бути серед них, « *готуйте себе до зустрічі з вашим Богом* » (Амос 4:12), у Його правді!

У той час як розшифровка таємничих пророцтв Даниїла та Об'явлення повністю завершена і час справжнього повернення Христа тепер відомий нам, це запитання Ісуса Христа, цитоване в Луки 18:8, залишає дещо сумні сумніви: «*Я кажу вам, він швидко приведе до них справедливість. Але коли Син Людський прийде, чи знайде віру на землі?* ». Бо велика кількість інтелектуального знання істини не може компенсувати

слабкість якості цієї віри. Людство, яке зіткнеться з поверненням Ісуса Христа, розвивалося в атмосфері, сприятливій для всіх форм сильно заохочуваного егоїзму. Індивідуальний успіх став метою, якої потрібно досягти будь-якою ціною, навіть розгромивши ближнього, і це протягом тривалого періоду світового миру понад 70 років. Коли ми знаємо, що небесні цінності, запропоновані Ісусом Христом, абсолютно суперечать цій нормі нашого часу, його питання виглядає трагічно виправданим, оскільки воно може стосуватися людей, які вважали себе «обраними», але залишаються лише для їхнє нещастя «званих»; тому що Ісус не знайшов у них якості віри, необхідної для того, щоб бути гідними Його благодаті.

Буква вбиває, а Дух оживляє

Цей останній розділ завершує розшифровку Одкровення Апокаліпсису. Дійсно, я щойно представив біблійні коди, які дають змогу ідентифікувати символи, які Бог використовує у своїх пророцтвах, але хоча їх мета полягає в тому, щоб розкрити Його вимогу щодо повернення суботи з 1843-1844 років, слово субота не з'являється лише один раз у цих пророчих текстах Даниїла чи Об'явлення. Його завжди пропонують, але чітко не цитують. Причина не назвати це чітко полягає в тому, що практика суботи є основною нормою апостольської християнської віри, оскільки кожен може бачити, що тема суботи ніколи не була предметом суперечок між євреями та першими апостолами, учнями Ісуса Христа. Однак диявол не перестає атакувати його, спочатку підбурюючи євреїв «осквернити» його, а потім християн, змушуючи його повністю «ігнорувати». Щоб досягти цього результату, він інспірував фальшиві переклади оригінальних текстів, у яких згадувався про нього. Крім того, це представлення божественної істини не було б повним без викриття цих огидних злочинів, жертвами яких є, поперше, Бог в Ісусі Христі, а потім ті, кому Його спокутна смерть могла запропонувати вічне життя.

Я стверджую перед Богом, що в писаннях Старого та Нового Завітів, тобто в усій Біблії, немає вірша, який би вчив про зміну статусу суботи з четвертої з десяти заповідей; більше того, освячений Богом, від початку створення ним нашого земного світу.

З моменту відступництва протестантів через набуття чинності указу Даниїла 8:14 навесні 1843 року і до сьогодні читання Біблії вбиває. Я хотів би зазначити, що не Біблія навмисно вбиває, а використання її на основі помилок перекладу, які з'являються в перекладених версіях оригінальних « єврейських і грецьких » текстів; але перш за все це також проблема через погані інтерпретації. Сам Бог підтверджує цю річ образами в Одкр.9:11: « Вони мали над собою як царя ангела безодні, якого по-єврейськи звали Абаддон, а по-грецьки — Аполліон. ». Я пригадую приховане повідомлення в цьому вірші: « Авбадон і Аполліон » означають « єврейською та грецькою »: Руйнівник. « Ангел безодні » руйнує віру, використовуючи біблійних « двох свідків » Одкр.11:3.

Крім того, з 1843 року фальшиві віруючі зробили дві помилки у своєму читанні історичного свідчення Біблії. Перше полягає в тому, що народження Ісуса Христа надано більшого значення, ніж його смерті, а друге підсилює цю помилку, надаючи більшого значення його воскресінню, ніж його смерті. Ця подвійна помилка свідчить проти них, тому що вияв Божої любові до Його створінь базується, по суті, на Його добровільному рішенні віддати у Христі своє життя за викуплення Своїх обраних. Надання пріоритету воскресінню Ісуса полягає в спотворенні Божого плану спасіння, і це тягне для винних наслідком відрізання себе від Нього та розрив його святого, справедливого і доброго союзу. Перемога Христа ґрунтується на прийнятті ним смерті, Його воскресіння є лише щасливим і справедливим наслідком Його божественної досконалості.

Колосян 2:16-17: « Тож нехай ніхто вас не судить за їжу чи пиття, чи за свято, чи за молодик, чи за суботи: це тінь майбутнього, а тіло в Христі. »

Цей вірш часто використовується, щоб виправдати припинення практики щотижневої « суботи ». Дві причини засуджують цей вибір. Перший полягає в тому, що вислів « суботи » означає « суботи », які спричиняються щорічними релігійними « святами », встановленими Богом у Левиті 23. Це рухливі « суботи », які розміщуються на початку, а іноді й у кінці під час релігійних « свят ». ”. Вони викликані виразом « ви не будете робити ніякої підневільної роботи в той день ». Вони не мають жодного відношення до щотижневої « суботи », окрім назви « субота », що означає «припинення, відпочинок» і яка вперше з'являється в Буття 2:2: « Бог спочив ». Слід також зазначити, що слово « субота », цитоване в єврейському тексті четвертої заповіді, не зустрічається в перекладі Л. Сегонда, який позначає його, лише під назвою « день відпочинку » або « сьомий день ». Однак воно бере своє коріння від дієслова, цитованого в Буття 2:2: « відпочинок » або « субота », яка чітко названа у версії Біблії JNDarby.

Друга причина така: Павло сказав про «*свята та суботи*», що вони є «*тінями майбутнього*», тобто речами, які пророкують реальність, яка була або буде. Якщо припустити, що в цьому вірші йдеться про «*сьомий день суботи*», то залишається «*майбутня тінь*» до настання сьомого тисячоліття, яке в ньому пророкується. Смерть Ісуса Христа розкрила значення «*сьомого дня суботи*», який пророкує, через Його перемогу над гріхом і смертю, целестіальну «*тисячу років*», протягом якої Його вибрані будуть судити занепалих земних і небесних мертвих.

У цьому вірші «*свята, молодики*» та їхні «*суботи*» були пов'язані з існуванням національної форми старозавітного Ізраїлю. Встановивши Своєю смертю новий завіт, Ісус Христос зробив ці пророчі речі марними; вони повинні були припинитися і зникнути, як «*тінь*», яка зникає перед реальністю його завершеного земного служіння. У той час як тижневик «Субота» чекає настання сьомого тисячоліття, щоб зустрітися з пророченою реальністю та втратити свою корисність.

Павло також згадує про «*їжу та пиття*». Як вірний слуга, він знає, що Бог говорив про це в Левіт 11 і Повторення Закону 14, де Він приписує чисту їжу дозволена і нечисту їжу заборонена. Зауваження Павла не спрямовані на те, щоб кинути виклик цим божественним постановам, а лише на людську думку (*яку ніхто...*), висловлену на цю тему, яку він розвине в Римлянам 14 і 1 Кор.8, де його думки проявляються більш чітко. Це стосується їжі, принесеної в жертву ідолам і фальшивим божествам. Він нагадує вибраним, які утворюють духовний Ізраїль Божий, про їхні обов'язки щодо нього, кажучи в 1 Коринфянам 10:31: «*Чи ви їсте, чи п'єте, чи інше робите, усе робіть на славу Божу*». Чи прославляють Бога ті, хто ігнорує та зневажає його відкриті обряди щодо цих питань?

Саме Яків, брат Ісуса, говорить від імені апостолів **про обрізання** в Діях 15:19-20-21: «*Тому я вважаю, що ми не повинні турбувати тих народів, які звертаються до Бога, але написати їм, щоб вони утримувались від скверни ідолюської, і від блуду, і від задушеного, і від крові; бо Мойсей від стародавніх поколінь має в кожному місті тих, хто проповідує його, що читається в синагогах щосуботи*».

Ці вірші, які часто використовуються для виправдання свободи новонавернених язичників щодо суботи, є, навпаки, найкращим доказом її практики, яку заохочували і якої навчали апостоли. Дійсно, Жак вважає, що не корисно нав'язувати їм обрізання, і він підсумовує основні принципи, оскільки глибоке релігійне вчення буде представлено їм, коли вони йдуть «щосуботи» до єврейських синагог у своїх *місяцях*.

Інший привід, використаний для виправдання припинення класифікації чистих і нечистих продуктів: видіння, дане Петру в Діях 10. Його пояснення розвивається в Діях 11, де він ототожнює «нечистих тварин» у видінні з язичницькими «людьми», які прийшов молитися до нього, щоб він пішов до римського сотника «Корнелія». У цьому видінні Бог зображує нечисту природу язичників, які не служать Йому і служать

фальшивим божествам. Однак смерть і воскресіння Ісуса Христа приносять для них велику зміну, оскільки двері благодаті відкриваються для них через віру в спокутну жертву Ісуса Христа. Через це видіння Бог навчає Петра цього нового. Отже, класифікація чистих і нечистих, встановлена Богом в Левіт 11, залишається і продовжує діяти до кінця світу. За винятком того, що з 1843 року, з указом Дан.8:14, дієта людей взяла норму первісного « освячення », встановленого та наказаного в Бут.1:29: « *І сказав Бог: Ось Я Я дав кожному рослину, що несе насіння, що на поверхні всієї землі, і кожне дерево, на якому є плід дерева, що несе насіння. це буде тобі їжа* ».

Ісус віддав своє життя фізичним і психічним тортурам, щоб врятувати своїх обранців. Не сумнівайтеся в дуже високому рівні святості, якого ця пристрасна смерть вимагає у відповідь від того, кого він рятує. По правді кажучи!

Земний час Ісуса Христа

Перлина суботи 20 березня 2021 року

З самого початку свого служіння я був переконаний і співав це, що «Ісус народився весною». Цієї суботи, 20 березня 2021 року, день весняного рівнодення було визначено о 10:37 ранку на початку духовної зустрічі. Потім Дух спонукав мене шукати докази того, що до того часу було лише простим переконанням у вірі. Єврейський календар дозволив нам помістити час весняного рівнодення року – 6 перед нашою офіційною християнською датою народження нашого Спасителя, на «суботу» 21 березня.

Чому рік – 6?

Тому що наше офіційне датування народження Ісуса Христа було побудовано на двох помилках. Лише в 6 ^{столітті} нашої ери католицький чернець Діонісій Малий задумав створити календар. Через відсутність біблійних чи історичних подробиць він відніс це народження до дати смерті царя Ірода, яку він відніс до 753 року заснування Риму. З тих пір історики підтвердили помилку в 4 роки в його розрахунках; яка відносить смерть Ірода до 749 року від заснування Риму. Але Ісус народився перед смертю

Ірода, а Матвій 2:16 дає нам точність, згідно з якою вік Ісуса становив « два роки » під час «різанини невинних», за наказом розгніваного царя Ірода, тому що він страждав і відчував прихід смерті, яка відірвала б його від насолоди владою. Деталь важлива, оскільки в тексті вказано « два роки, відповідно до дати яких він ретельно запитав мудреців ». Додавши до чотирьох років попередньої помилки, біблійно встановлено 6 рік, або 747 рік заснування Риму.

Весняне рівнодення року – 6

Припадаючи на суботу, цього року – 6, Біблія розповідає нам, що ангел з'явився «пастухам, які стережуть свої отари ». Субота забороняє торгівлю, але не забороняє утримання та догляд за тваринами; Ісус підтвердив це, сказавши: « У кого з вас є вівця, яка впала в яму, і він не прийшов і не врятував її навіть у суботу? ? ». Таким чином, ангел про народження « Доброго Пастиря », рятівника і провідника людських овець, був сповіщений насамперед людям-пастирям, охоронцям і захисникам тваринних овець. Ангел прояснив: « ...бо сьогодні в місті Давида народився вам Спаситель, Який є Христос Господь ». Таким чином, цей « сьогодні » був суботнім днем, а оголошення, зроблене вночі, відбулося між 6 годиною вечора, початком суботи, і нічною годиною сповіщення ангела пастухам. Тепер ми повинні встановити точний час, коли на циферблаті часу Ізраїлю відбулося весняне рівнодення року – 6. Але це поки що неможливо, оскільки ми не маємо інформації про цей період.

Народження Ісуса в суботу робить Божий план спасіння яскравим і цілком логічним. Ісус проголосив себе «Синоном людським », « паном суботи ». Бо субота є тимчасовою, і її корисність продовжується до дня її другого пришествя, цього разу могутнього і славетного. Ісус надає суботньому повне значення, оскільки він пророкує, що решту сьомого тисячоліття здобуде лише для його обраних завдяки його перемозі над гріхом і смертю.

Щоб відзначити свій вступ у доросле життя, у віці «дванадцяти років», Ісус духовно вступає в розмову з релігійними людьми, яких запитує про Месію, проголошеного у Святому Письмі. Розлучений зі своїми батьками, які шукали його три дні, він засвідчив свою божественну незалежність і усвідомлення своєї місії на користь земних людей.

Потім настає час його активного й офіційного земного служіння. Вчення Даниїла 9:27 представляють це у формі « угоди » « а тиждень », який символізує сім років між осінню 26 і осінню 33. Між цими двома осінню, в центральній позиції, весна і свято Пасхи 30 року, де о 15:00 "в середині Великоднього тижня, середа 3 квітня 30 р. Ісус Христос припинив тваринну «жертву та приношення » за єврейським обрядом, віддавши своє життя, щоб спокутувати гріхи лише своїх обраних. У день смерті Ісусу було 35 років і 13 днів. Померши, перемігши гріх і смерть, Ісус міг довірити свій дух Богові, сказавши: « Звершилося ». Пізніше його перемога над смертю була підтверджена його воскресінням. Таким чином він супроводжував і навчав своїх апостолів і учнів, доки він, як вони бачили, не вознісся на небо перед святом П'ятидесятниці, згідно зі свідченням, наданим у Діях 1:1-11. Але ангели підготували для цієї нагоди оголошення його славне повернення,

кажучи: « Мужі галілейські, чому ви стоїте тут, дивлячись на небо? Цей Ісус , який був узятий від вас на небо, **прийде так само**, як ви бачили, як він йшов на небо. ». У П'ятидесятницю він розпочав своє цілестіальне служіння «Святого Духа», яке дозволяє йому діяти до кінця світу одночасно в душі кожного зі своїх обраних, розсіяних на землі. Саме тоді його ім'я, пророчене в Ісаї 7:14, 8:8 і Матвія 1:23, « Еммануїл », що означає «з нами Бог», набуває, навіть більше, свого справжнього значення.

Подробиці, наведені в цьому документі, являють собою винагороду, яку Ісус дає своїм обранцям на знак вдячності за їхню демонстрацію віри. Ось як дата його смерті дозволяє нам дізнатися та поділитися з ним тим, що він завершує славне повернення, яке він запланував на перший день весни 2030 року; тобто через 2000 років після весни його розп'яття 3 квітня 30 р.

Святість і освячення

Святість і освячення є нероздільними і є умовами спасіння, запропонованими Богом в Ісусі Христі. Павло нагадує про це в Євр.12:14: « *Прагніть до миру з усіма та до святості, без якої ніхто не побачить Господа* ».

Цю божественну концепцію « **освячення** » слід розуміти досконало, оскільки вона стосується «всього, що належить Богу», і, як і всіх власників, вона не може бути позбавлена власності без наслідків для тих, хто наважиться це зробити. Тепер немає потреби ідентифікувати та складати перелік речей, які йому належать; Творець життя і всього в ньому, все належить йому. Тому він має право на життя і смерть над усіма своїми живими створіннями. Однак, залишаючи кожному право жити з ним або померти без нього, його обранці приєднуються до нього вільним і добровільним вибором належати йому навіки. Це примирення з ним робить його обранців його власністю. Ті, кого він вітає і визнає, входять у його концепцію **освячення** , яка вже стосувалася всіх законів, яким підпорядковується життя на землі. Отже, освячення полягає в згоді підкорятися фізичним і моральним законам, встановленим і, отже, схваленим Богом. Саме з цієї подвійної причини субота і десять заповідей

конкретно виражають це божественне освячення, порушення якого вимагатиме смерті Месії Ісуса.

Ця концепція освячення настільки фундаментальна, що Бог визнав за потрібне визначити її на початку Біблії в Бут.2:3, освятивши сьомий день. Тому не дивно, що це число сім стає його «царською печаткою» у всій Біблії, а особливо в Одкр.7:2: *«І я побачив іншого ангела, який підіймався до сонця, що сходить, і який тримав печать живого Бога; він кликнув гучним голосом до чотирьох ангелів, яким було дано завдати шкоди землі й морю, і сказав: Ті, хто має вуха, щоб почути припущення тонкого Духа Божого, мабуть, помітять, що ця «печать Бога живого» цитується в цьому розділі «7» Об'явлення.*

Цього дня Пасхи та суботи 3 квітня 2021 року, в річницю смерті нашого Спасителя Ісуса Христа, Дух Божий скерував мої думки до єврейського святилища Мойсея та храму, побудованого царем Соломоном в Єрусалимі. Я зазначив там деталь, яка рішуче підтверджує тлумачення, яке я дав щодо цього святилища; а саме пророчу роль великого проекту спасіння, підготовленого для вибраних, викуплених Богом.

З 1948 року, все ще несучи божественне прокляття через свою відмову визнати Ісуса Христа «Месією», посланим Богом, євреї повернули свою національну землю. Відтоді їх одержувала одна ідея, єдина думка: відбудова Храму в Єрусалимі. На жаль для них, цього ніколи не станеться, тому що Бог має вагомі причини запобігти цьому; його роль закінчилася зі смертю та воскресінням Ісуса Христа. Святість храму знайшла своє повне виконання в душі «Месії», в його плоті та його дусі, досконалих і незаплямованих. Ісус відкрив цей урок, коли сказав в Івана 2:14, говорячи про своє тіло: *«Зруйнують цей храм, і за три дні Я відновлю його».*

Кінець корисності храму був підтверджений Богом кількома способами. По-перше, він наказав знищити його в 70 році нашої ери римськими військами Тита, як пророчило в Даниїла 9:26. Потім, вигнавши євреїв, він передав місце храму релігії ісламу, яка побудувала там дві мечеті; найстаріший «Аль-Акса» і Купол Скелі. Тому Ізраїль не має від Бога ані можливості, ані дозволу відбудувати свій храм. Тому що ця реконструкція спотворила б його пророкований проект спасіння.

Час існування Єрусалимського храму був закарбований у формі його будівництва. Але щоб побачити більш чітко, ми повинні вже розглянути розкриті деталі цієї релігійної споруди, що несе святість. Зауважимо, що храм мав бути побудований царем Давидом, який висловив бажання і обрав Єрусалим для його прийому; Бог погодився. Для цього він прикрасив і укріпив це стародавнє місто під назвою «Євус» з часів Авраама. Таким чином, між Давидом і «сином Давидовим», «Месією», пройшла «тисяча років». Але Бог не дозволив йому цього зробити, і він відкрив йому причину; він став людиною крові, коли свого вірного слугу «Урію хеттеянина» вбили, щоб забрати його дружину «Вірсавію», яка згодом стала матір'ю царя Соломона. Таким чином Давид поніс ціну своєї провини, покараний смертю свого першого сина, народженого від Вірсавії, потім,

зробивши без наказу Бога кількість свого народу, він був покараний, і Бог запропонував йому вибрати своє покарання між три варіанти. Згідно з 2 Сам.24:15, він вибрав смертність від епідемії чуми, яка вбила 70 000 жертв за три дні.

У 1 Царів 6 ми знаходимо опис храму, побудованого Соломоном. Він дає йому назву «дім ЯНВéН». Цей термін «будинок» передбачає місце возз'єднання сім'ї. Збудований будинок пророкує сім'ю Бога-творця-викупителя. Він складається з двох суміжних елементів: святилища і храму.

На землі здійснюються релігійні обряди, які здійснюються у дозволеній людині зоні. Соломон називає це: храм. Будучи продовженням Святого Святих, яке він називає святиною і від якого воно відділене лише завісою, кімната храму має сорок ліктів у довжину, або вдвічі більша за святиню. Таким чином храм займає 2/3 всього будинку.

Незважаючи на те, що юдейська угода була створена пізніше за часів Мойсея, вона повністю знаходиться під егідою угоди, укладеної між Богом і Авраамом на початку третього тисячоліття після Адама. «Месія з'явиться єврейському народу на початку п'ятого тисячоліття, через 2000 років. Однак час, відведений Богом землі для вибору обраних, становить 6000 років. Таким чином ми знаходимо для часу пропорцію $2/3 + 1/3$ дому ЯНВéН. І в цьому порівнянні $2/3$ завіту Авраама відповідає $2/3$ дому ЯНВéН, який закінчується роздільною завісою. Ця завіса відіграє головну роль, оскільки знаменує перехід від земного до небесного; це знання, що ця зміна знаменує собою завершення пророчої ролі земного храму. Ці поняття надають роздільній завісі значення гріха, який відділяє досконалого небесного Бога від недосконалої та грішної земної людини, починаючи з Адама та Єви. Розділова завіса має подвійний характер, тому що вона повинна відповідати небесній досконалості та земній недосконалості двох з'єднаних частин. Саме тоді з'являється роль Месії, бо він чудово втілює цю рису. У своїй божественній досконалості Ісус Христос став гріхом, прийнявши своїх обраних на їхнє місце, щоб спокутувати їх і заплатити смертну ціну.

Цей аналіз спонукає нас побачити у святині образ пророчої послідовності великих духовних фаз, що відзначаються кожні 2000 років: 1-ша ^{жертва}, принесена Адамом – жертва, принесена Авраамом на горі Морія, майбутня Голгофа – жертва Христа біля підніжжя гори Голгофи – Жертвопринесення останніх обраних, якому завадило славне повернення Спасителя Ісуса Христа в Михаїлі.

Для Бога, для якого, згідно з 2 Петра 3:8, «*один день як тисяча років, а тисяча років як один день*» (див. також Псалом 90:4), земна програма побудована на образі тиждень по черзі: 2 дні + 2 дні + 2 дні. І за цією спадкоємністю відкривається вічний «*сьомий день*».

Вміст двох кімнат святого дому надзвичайно показовий.

Святилище або найсвятіше місце

Два херувими з розпростертими крилами

Святилище, яке називається Святим Святих, має 20 ліктів завдовжки і 20 ліктів завширшки. Це ідеальний квадрат. І висота його теж 20 ліктів; що робить його кубом; потрійний образ досконалості ($= 3 : L = l = H$); це як опис « *нового Єрусалиму, який сходить з неба від Бога* » в Одкр.20. Це найсвятіше місце заборонено Богом для людей під страхом смертної карі. Причина проста і логічна; це місце може лише вітати Бога, тому що воно символізує небеса та зображення небесного характеру Бога. У його думках є його план спасіння, в якому відіграють свою роль усі символічні елементи, які встановлені в цій святині. Реальність є в Богові в небесному вимірі, а на землі Він дає ілюстрацію цієї реальності через символи. Таким чином мені вдається торкнутися теми цього конкретного відкриття цієї Пасхи 2021 року. Ми читаємо в 1 Царів 6:23 до 27: « *Він зробив у святині двох херувимів з дикого оливкового дерева, десять ліктів заввишки. Кожне з обох крил одного з херувимів мало п'ять ліктів, а це було десять ліктів від кінчика одного його крила до кінчика другого. Другий херувим також мав десять ліктів. Міра та форма були однакові для обох херувимів. Висота обох херувимів була десять ліктів. Соломон поставив херувимів посередині дому, всередині. Їхні крила були розпростерті: крило першого торкалося однієї стіни, а крило другого торкалося другої стіни; а їхні інші крила стикалися в кінці в середині дому* ».

Цих херувимів не існувало в шкіні Мойсея, але, поставивши їх у храмі Соломона, Бог освітлює значення цього найсвятішого місця. У напрямку ширини фрагмент перетинають дві пари крил двох херувимів, таким чином надаючи йому небесний стандарт, фактично недоступний для людини, яка живе лише на землі. Я користуюся цією нагодою тут, щоб засудити та відновити правду щодо цих херувимів, яким у язичницькому містичному маренні такі відомі художники, як «Мікеланджело», надали вигляду крилатих немовлят, що грають на інструментах або стріляють руками. На небі немає немовлят. А для Бога, згідно Пс.51:5 або 7: « *Ось я народився в беззаконні, і моя мати в гріху зачала мене* », і Рим.3:23: « *Бо всі згрішили і позбавлені слави Божого* », не існує такого поняття, як невинна чи чиста дитина, тому що з Адама людина народжується грішником у спадок. Усі небесні ангели були створені молодими людьми, як Адам був на землі. Вони не старіють і завжди залишаються незмінними. Старість є унікальною земною характеристикою, наслідком гріха і смерті, його остаточною платою, згідно з Рим.6:23.

Ковчег Священного Союзу

1 Царів 8:9: « *У ковчезі були лише дві кам'яні таблиці, які Мойсей поклав туди на Хориві, коли Господь уклав заповіта з синами Ізраїля, коли вони виходили з єгипетської землі* ».

Таким чином, у святині або Святому Святих є два величезні херувими з розпростертими крилами, символи активного небесного характеру, але також і понад усе, **ковчег заповіту**, який розміщений **у центрі** кімнати між двома великими херувимами. Тому що для цього будинок будується. У тому порядку, в якому Бог представляє Мойсеєві релігійні речі, які він повинен

буде виконати, спочатку знайдено ковчег заповіту. Але цей контейнер менш цінний, ніж його вміст: дві кам'яні таблиці, на яких Бог своїм пальцем вигравірував свій надсвятий закон десяти заповідей. Це відображення його мислення, його норма, його незмінний характер. В окремому дослідженні (2018-2030, кінцеве очікування адвентистів) я вже продемонстрував його пророчий характер для християнської ери. У святині ми читаємо таємні думки Бога. Там ми знаходимо елементи, які сприяють і роблять спілкування з ним можливим. Досить сказати, що грішник, який залишається навмисним порушником своїх десяти заповідей, обманює себе, якщо вірить, що може претендувати на своє спасіння. Відносини ґрунтуються виключно на вірі в символічні реалії, знайдені в цьому найсвятішому місці. У десяти заповідях Бог підсумовує Свої стандарти життя, встановлені для людей, створених за Його образом; це означає, що сам Бог шанує і виконує свої заповіді. Життя, дане людині, ґрунтується на дотриманні цих заповідей. І їх порушення породжує гріх, який карається смертю винного. І з часу Адама і Єви непослух поставив усе людство в такий смертний стан. Тому смерть впала на людей, як хвороба, від якої немає ліків.

Престол милості

У святині, над престолом милості, символічним зображенням вітваря, на якому має бути принесений Агнець Божий, два інших менших ангела дивляться на вітвар і їхні крила зустрічаються посередині. У цьому образі Бог показує інтерес, який вірні ангели виявляють до плану спасіння, який ґрунтується на спокутній смерті Ісуса Христа. Бо Ісус зійшов з небес, щоб прийняти вигляд людської дитини. Той, хто віддав своє життя на Голгофському хресті, був спочатку їхнім небесним другом «Михаїлом», начальником ангелів і видимим небесним вираженням Духа Бога-творця, і ангели справедливо вважають себе «співслугами» його *обранців*.

У Святих святих ковчег, покритий віком милості, поміщений під крила двох великих і найменшого херувимів. На цьому зображенні ми знаходимо ілюстрацію цього вірша з Мал.4:2: « Але для вас, хто боїться імені мого, *зійде сонце правди*, і *зцілення під його крилами*; *Ви вийдете і будете стрибати, як телята в стайні* ». Престол милості, символ, що символізує хрест, на якому був розп'ятий Ісус, справді принесе зцілення від смертельної хвороби гріха. Ісус помер, щоб визволити від гріха, і воскрес, щоб визволити Своїх вибраних із злих рук нерозкаяних і бунтівних грішників. Порушення закону, що містився в ковчезі, принесло смерть усім людським створінням на землі. І для обраних Богом у Христі, тільки для них, вікон милості, розміщений над ковчезом, що містить порушений закон, приніс тріумф вічного життя, в яке вони увійдуть у годину першого воскресіння; святих, викуплених кров'ю, пролитою Ісусом Христом на цьому престолі милості. Тоді їхнє зцілення від смерті буде повним. Відповідно до Мал.4:2, херувими є образом небесного Духа Бога, Якого Одкр.4 позначає символом «чотирьох живих істот». Тому що зцілення,

прикріплене до кришки милості, добре розміщене під двома центральними крилами двох великих херувимів.

Подібно до того, як у щорічному єврейському обряді «дня спокути» кров'ю козла окроплювали спереду та віко милостині, у напрямку на схід, це було необхідно, щоб кров Ісуса Христа дійсно текла й на нього. на цьому самому престолі милості. Для цього Бог не закликав до служіння людського священика. Він спланував і організував усе заздалегідь, перенісши ковчег і святі речі з Пресвятого місця і Святого місця за часів пророка Єремії до печери, розташованої в підвалі біля підніжжя гори Голгофи, під скелями. землі, глибиною шість метрів, трохи нижче 50-сантиметрової кубічної порожнини, викопаної на поверхні в скелі, в якій римські солдати встановили хрест, на якому був розп'ятий Ісус. Через тривалий і глибокий розлом, утворений землетрусом, згаданим у Біблії, його кров буквально текла з лівого боку престолу, тобто з правого боку від розп'ятого Христа. Таким чином, недаремно Мт.27:51 свідчить про ці речі: « *І ось завіса в храмі роздерлася надвоє, від верху донизу, земля затряслася, скелі розірвалися, ...*». У 1982 році наукова експертиза виявила, що засохла кров, зібрана Ронном Ваяттом, ненормально складалася з 23 Х-хромосом і однієї Y-хромосоми. Божественний Творець хотів залишити після себе доказ своєї божественної природи, який додається до його святого савана на на якому зображення його обличчя та тіла постають у негативі. Таким чином, порушений закон, що міститься в ковчезі, отримав своє повне відшкодування, отримавши на його вітварі справді чисту від усіх гріхів кров нашого Спасителя Ісуса Христа. Бо, відкриваючи ці речі Рону Ваятту, Бог не прагнув задовольнити людську цікавість, а хотів підкріпити доктрину освячення Його божественності в Ісусі Христі. Тому що, маючи кров, відмінну від інших людей, він дає підстави вірити в його досконалості і чисту природу, вільну від усіх форм гріха. Таким чином він підтверджує, що прийшов, щоб втілити нового або « *останнього Адама* », як говорить Павло в 1 Коринфянам 15:45, тому що, хоча його бачили, чули і вбивали в тілі з плоті, подібному до нашого, він не мав жодного генетичного зв'язку з людським видом. Така увага до деталей у виконанні його проекту спасіння показує важливість, яку Бог надає символам свого вчення. І ми краще розуміємо, чому Мойсей був покараний за те, що спотворив цей божественний проект спасіння, двічі вдаривши по скелі Хорива. Другого разу, за наказом, даним Богом, йому потрібно було лише поговорити з ним, щоб взяти воду.

Жезл Мойсея, манна, сувій Мойсея

Числа 17:10: « *Господь сказав до Мойсея: Поверни жезл Аарона перед свідомством, щоб зберігати його як знак для синів бунту, щоб ти припинив їхнє нарікання переді Мною, і щоб вони період не вмирає* ».

Ехо.16:33-34: « *І сказав Мойсей до Аарона: Візьми посудину, і поклади в неї повний гомер манни, і поклади **перед ЯГВЕ**, щоб вона збереглася для твоїх нащадків. Відповідно до наказу, даного ЯННВЕН*

Мойсеєві, Аарон поставив його **перед свідомством**, щоб воно могло бути збережене».

Повторення Закону 31:26: «*Візьми цю книгу закону, і поклади її біля ковчега заповіту Ягве, Бога твого, і вона буде там як свідок проти тебе*».

Виходячи з цих віршів, давайте пробачимо апостолу Павлу його помилку, яка змусила його помістити ці елементи в ковчег, а не поруч чи перед ним, у Євр.9:3-4: «За другою завісою була частина шкіри, яка називається *святая святих*, містить ~~золотий жертвоник для кадила та ковчег заповіту, повністю покритий золотом. Перед ковчезом стояла золота посудина з манною, жезл Аарона, який розцвів, і таблиці заповіту~~. Так само й жертвоник кадила не був у святині, а з боку храму перед завісою. Але елементи, розміщені поруч з ковчезом, були там, щоб свідчити про чудеса, здійснені Богом для його єврейського народу, який став Ізраїлем, вільною та відповідальною нацією.

Поруч із ковчезом жезл Мойсея й Аарона вимагає довіри до правдивих пророків Божих. Згідно з Повторенням 8:3, манна нагадує обраним перед Ісусом, що «*не хлібом самим та водою буде жити людина, але кожним словом, що виходить із уст ЯГВЕ*». І це слово також представлено там у формі сувою, написаного Мойсеєм під диктовку Бога. Вівтар престолу милості над ковчезом навчає, що без віри в добровільну жертву життя Ісуса Христа зв'язок з Богом неможливий. Цей набір речей становить теологічну основу Нового Завіту, укладеного на людській крові, пролитій Ісусом Христом. І дуже логічно, що в день, коли в ньому Божий проект був досягнутий і виконаний, роль символів і свята «Йом Кіпур» або «день спокути», який пророчив його, став застарілим і марним. Перед обличчям реальності тіні зникають. Ось чому храм, в якому здійснювалися пророчі обряди, повинен був зникнути і більше ніколи не з'являтися. Як навчав Ісус, поклонник Бога повинен поклонятися йому «*в душі та в правді*», маючи «*вільний доступ*» до Його небесного Духа через посередництво Ісуса Христа. І це поклоніння не прив'язане до жодного земного місця, ані в Самарії, ані в Єрусалимі, а тим більше в Римі, Сантьяго де Компостела, Лурді чи Мецці.

Хоча віра не прив'язана до земного місця, віра демонструється діяннями, які Бог заздалегідь підготував для Своїх обраних, поки вони живуть на землі. Символізм святилища припинився на початку п'ятого тисячоліття після 4000 років гріха. І якби Божий проект створювався протягом 4000 років, обрані увійшли б до відпочинку Бога, пророкованого щотижневою суботою. Але це було не так, тому що з часів Захарії Бог пророкував два союзи. Він уточнює другий, кажучи в Зах.2:11: «*Багато народів приєднаються до ЯГВЕХ того дня і стануть моїм народом; Я житиму між вами, і ви пізнаєте, що Господь Саваот послав мене до вас.*» Два союзи проілюстровано «*двома оливковими деревами*» в Зак.4:11 до 14: «*Я відповів і сказав йому: Що означають ці два оливкові дерева, праворуч і ліворуч від свічника?» Я заговорив удруге і сказав йому: Що означають дві оливкові гілки, які біля двох золотих каналів, з яких тече золото? Він відповів мені: хіба ти не знаєш, що вони означають? Я кажу: **ні, мій пане**.* І

він сказав: *Це двоє помазанців, що стоять перед Господом усієї землі* ». Читаючи ці вірші, я відкриваю піднесену тонкість Бога-творця, Святого Духа, який надихає біблійне слово. Захарія змушений двічі запитати, що означають « *два оливкові дерева* », щоб Бог відповів йому. Це тому, що проект божественного альянсу переживе дві послідовні фази, але друга фаза викладається на уроках першої. Їх дві, але насправді вони лише одна, тому що друга є лише кульмінацією першої. Дійсно, чого вартий старий завіт без спокутної смерті Месії Ісуса? Нічого, навіть хвоста груші, як сказав би чернець Мартін Лютер. І це є причиною трагедії, яка все ще впливає на національних євреїв сьогодні. У цих віршах Бог також пророкує, що вони відкинуть нову угоду відповіддю, яку Захарія дає на запитання: « *Хіба ви не знаєте, що вони означають?*» Я кажу: ні, мій пане. Бо фактично національні євреї ігноруватимуть це значення до моменту останнього випробування перед поверненням Ісуса Христа, де вони навернуться або підтвердять свою відмову ціною свого існування.

Очевидно, християнське навернення язичницьких народів довело, що божественний план справді був здійснений в особі Ісуса Христа, і це єдиний знак, який Бог все ще пропонує національним євреям залишитися в його святому союзі. Таким чином підтверджена ця друга або нова угода мала поширюватися на останню третину з 6000 років часу земного гріха. І тільки своїм остаточним славетним поверненням Ісус Христос позначить час завершення другої угоди; тому що до цього повернення вчення, пророчене символами, залишається корисним для розуміння загального проекту, підготовленого Богом, оскільки ми завдячуємо Йому знанням про час Його славного повернення: початок весни 2030 року. Таким чином, у 1844 році, даючи Суботу Своїм обраним Бог черпає уроки, вписані в символіку єврейського святилища та храму Соломона. Він засуджує гріх католицької неділі, успадкований від імператора Костянтина з 7 березня 321 року, натякаючи на необхідність нового «очищення святині», яке справді було здійснене раз і назавжди в Ісусі Христі, розіп'ятому та воскреслому. Бог фактично чекав до 1844 року, щоб чіткіше засудити своє засудження «Римської неділі». Тому що його прийняття поставило первісну чисту християнську віру під прокляття гріха, який розриває стосунки з Богом відповідно до оголошення, даного в Дан.8:12.

Отже, освячення обов'язково передбачає повагу до святої суботи, яка сама була освячена Богом наприкінці першого тижня створення ним земної системи. Особливо тому, що воно пророкує входження вибраних до відпочинку, отриманого перемогою Ісуса, і присутнє в четвертій із десяти Божих заповідей, що міститься в ковчезі свідoctва у Святому Святых, святині, символі Дух небесного Бога тричі святий, святий у досконалості своїх трьох послідовних ролей Отця, Сина і Святого Духа. Усе, що там знайдено, дороге серцю Бога і має бути таким же дорогим у думках і серцях Його обраних, Його дітей, людей Його «дому». Вибір автентичної святості обраних таким чином встановлюється та ідентифікується.

На відміну від закону Мойсея, який зазнає адаптації до просування Божого проекту, те, що вигравірувано на каменях, набуває постійної

цінності до кінця світу. І це стосується його десяти заповідей, жодна з яких не може бути змінена і тим більше вилучена, як папський Рим наважився зробити для другої з цих десяти заповідей. Диявольський намір обдурити кандидатів у вічність виявляється в додаванні заповіді, щоб зберегти число десять. Але божественну заборону вклонятися істотам, різьбленим ідолам чи зображенням справді було скасовано. Ми можемо пошкодувати про такий тип речей, але це все одно дозволяє нам викрити фальшиву віру. Той, хто не прагне зрозуміти і залишається поверхневим, логічно страждає від наслідків своєї поведінки; він ігнорує умови свого суду, поки не буде засуджений Богом.

Храм або святе місце

Давайте залишимо релігійний небесний аспект, який ми бачили з неба, щоб поглянути на нього під тим, який релігійна святість дає йому на землі. Ми знаходимо це в елементах, розміщених у «храмовій» частині «будинку ЯХВЕ». У скинії часів Мойсея ця кімната була наметом зборів. Є три з цих елементів, і вони стосуються столу з хлібами преподання, свічника з сімома трубками та сімома лампаками та жертovníка пахошів, розміщеного просто перед завісою в середині кімнати. Ззовні стіл з хлібом стоїть ліворуч, на північ, а свічник – праворуч, на південь. Ці символи є символами реальності, яка формується в житті обраних, відкуплених кров'ю, пролітою Ісусом Христом. Вони ідеально доповнюють один одного і нероздільні.

Золотий свічник із сімома лампаками

Вихід 26:35: «І поставиши стіл поза завісою, а свічник навпроти столу, з південного боку скинії. і накриєши стіл на північний бік».

У храмі він розміщений зліва, з південного боку. Символи читаються з часом, з півдня на північ. Свічник символізує Дух і світло Бога від початку Старого Завіту. Священний союз уже заснований на жертві пасхального «агнця Божого», символізованого і передованим ягнятами або молодими баранами, принесеними в жертву від Адама. У Одкр.5:6 символи свічника прикріплені до нього: «сім очей, які є сімома духами Божими, посланими по всій землі» і «сім рогів», які приписують йому освячення сили.

Свічник існує, щоб задовольнити потребу у світлі обраних. Вони отримують його в ім'я Ісуса Христа, в якому є освячення (= 7) божественного світла. Це освячення символізується числом «сім», яке присутнє в біблійному одкровенні від початку створення семиденного тижня. У Захарії Дух приписує «сім очей» головному каменю, на якому Зоровавель відбудує храм Соломона, зруйнований вавилонянами. І він каже про ці «сім очей»: «Ці сім — це очі ЯГВЕ, які проходять по всій землі.» У Одкр.5:6 ця звістка приписується Ісусу Христу, «Агнцю Божому»: «І я бачив ягня посеред престолу, і серед чотирьох живих істот, і посеред старших. який був там як спалений. **У нього було сім рогів і сім очей, тобто сім духів Бога, посланих по всій землі**». Цей вірш рішуче підтверджує освячення божественності Месії Ісуса. Великий Творець Бог

послав себе на землю, щоб виконати свою добровільну спокутну жертву в Ісусі. Саме дії цього божественного Духа я завдячую поясненнями, поданими в моїх роботах. Світло прогресивне, а знання з часом зростають. Ми завдячуємо йому всім своїм розумінням його пророчих слів.

Вівтар парфумів

Віддаючи своє фізичне тіло на смерть у досконалій нормі свого духу і всієї своєї душі, Ісус Христос приносить перед Богом приемний запах, який єврейський обряд символізує парфумами. Христос представлений у цих парфумах, а також у ролі священнослужителя, який пропонує їх.

Прямо перед завісою, навпроти ковчега свідчення та його вікона милості, є жертвник кадила, який надає священнослужителю, первосвященику, його роль як заступника за помилки, вчинені лише його вибраними. . Бо Ісус не взяв на Себе гріхи всього світу, а лише тих зі Своїх обраних, яким Він висловлював знаки своєї вдячності. На землі первосвященик має лише символічне пророче значення, бо право заступництва належить лише Христу Спасителю. Заступництво є її виключним правом і воно має « вічний » характер згідно з наказом Мелхіседека, як це пояснюється далі в Дан.8:11-12: « *Вона піднялася до лідера війська, забрала вічну жертву з його, і розвалив місце його святині. Військо було передано з вічною жертвою через гріх; ріг кинув правду на землю і досяг успіху в своїх починаннях* »; і в Євр.7:23. Викреслені слова « *жертва* » ~~не цитуються в оригінальному єврейському тексті.~~ У цьому вірші Бог засуджує наслідки римського папського правління. Безпосередні стосунки християнина з Ісусом спрямовані на користь папського лідера; Бог втрачає своїх слуг, які втрачають свої душі. У своїй божественній досконалості тільки Бог у Христі може узаконити своє заступництво, тому що він пропонує, як викуп за тих, за кого він заступається, свою добровільну милосердну жертву, яка несе приемний запах для Божого Судді Любові та Справедливості, яких він представляє водночас. час . Його заступництво не є автоматичним; він виконує його чи ні, залежно від того, заслуговує на це прохач чи ні. Заступництво Ісуса Христа мотивується Його співчуттям до природних тілесних слабкостей Своїх обраних, але ніхто не може обманути Його, Він судить і бореться по справедливості та праведності та визнає Своїх справжніх поклонників і рабів; які його справжні учні. У ритуалі парфуми символізують приемний запах Ісуса, який таким чином може піднести молитви своїх вірних святих за допомогою власних парфумів, приемних Богу. Принцип схожий на приправу страви, яку потрібно їсти. Пророчий образ Христа-переможця, земного Первосвященика застаріває і повинен зникнути разом із храмом, у якому він звершує свої релігійні обряди. Після цього зберігається принцип заступництва, тому що звернені до Бога молитви святих представлені в ім'я і заслуги Ісуса Христа, небесного заступника і Бога в повноті водночас.

Стіл покладних хлібів

У храмі його ставлять праворуч, з північного боку. Хліб показний символізує духовну поживу, яка становить життя Ісуса Христа, справжню небесну манну, дану обраним. Є дванадцять хлібів, як є дванадцять племен у божественному та людському союзі, який здійснився в Ісусі Христі, повністю Богові (= 7) і повністю Людині (= 5); число дванадцять є числом цього союзу між Богом і людиною, Ісус Христос є застосуванням і ідеальною моделлю. Саме на ньому Бог будує свої союзи з 12 патріархами, 12 апостолами Ісуса, 12 племенами, запечатаними в Одкр.7. З огляду на його орієнтацію на північ від «храму», ця таблиця знаходиться збоку від нової угоди та збоку від великого херувима, розміщеного ліворуч у святині.

Квадрат

Вівтар жертвоприношень

В Об'явленні 11:2 Дух приписує особливу долю «подвір'ю» святині: «*А зовнішнє подвір'я храму залиште в назовні, і не міряй його; бо це було дано народам, і вони будуть топтати святе місто сорок два місяці*». «*Двір*» означає зовнішній двір, розташований перед входом до святого місця або критого храму. Там ми знаходимо елементи релігійного ритуалу, що стосується фізичного аспекту істот. По-перше, це вівтар жертвоприношень, на якому спалюють принесених у жертву тварин. Після пришествя Ісуса Христа, який прийшов, щоб здійснити досконалу жертву, цей ритуал став застарілим і закінчився відповідно до пророцтва Дан.9:27: «*Він складе міцний заповіт з багатьма на тиждень, і на півтижня **він припинить жертву та приношення**; спустошитель буде здійснювати найогидніші речі, поки руїна і те, що було вирішено, не впадуть на спустошителя*». У Євр.10:6-9 ця річ підтверджується: «***Ви не прийняли цілопалення чи жертви за гріх**. Тоді я сказав: *Ось я йду (у сувої книги йдеться про мене), щоб виконати волю Твою, Боже. Сказавши спочатку: **Жертви та приношення, яких ти не бажав і не прийняв, ані цілопалення, ані жертви за гріх** (які приносяться згідно з законом), потім сказав: *Ось я йду виконати волю Твою. Таким чином він скасовує перше, щоб встановити друге. Саме завдяки цій волі ми освячені через принесення тіла Ісуса Христа раз і назавжди*». Здається, що Павло, передбачуваний автор цього послання, зверненого до «Євреїв», написав його під диктовку Ісуса Христа; що виправдовує його величезне світло та незрівнянну точність. Дійсно, тільки Ісус Христос особисто міг сказати йому: «(У сувої книги йдеться про мене)». Але вірш 8 тексту Псалма 40 говорить: «*з сувоєм книги, написаної для мене*». Таким чином, ця модифікація може бути виправдана цією особистою дією Христа з Павлом, який залишався ізольованим протягом трьох років в Аравії, підготовлений і наставлений безпосередньо від Духа. І я нагадую вам, що це вже було у випадку з сувоєм, написаним Мойсеєм, який написав його під диктовку Бога.**

Море, резервуар обмивання

Другим елементом майдану є омовниця, прообраз ритуалу хрещення. Бог дав йому назву «море». У людському досвіді море є синонімом «смерті».

Вона поглинула своїм потопом допотопних людей і потопила всю кінноту фараона, яка переслідувала Мойсея та його єврейський народ. Під час хрещення, обов'язково під час повного занурення, стара грішна людина має померти, щоб вийти з води як нове створіння, викуплене та відроджене Ісусом Христом, який приписує йому свою досконалу справедливість. Але це лише теоретичний принцип, застосування якого залежатиме від характеру кандидата, який представляє себе. Чи приходить він, як Ісус, під час хрещення, щоб виконати волю Божу? Відповідь індивідуальна, і Ісус приписує або не приписує свою праведність залежно від випадку. Безперечно, що той, хто хоче виконувати його волю, буде з радістю і вдячністю поважати святий божественний закон, порушення якого є гріхом. Якщо він повинен померти у воді хрещення, немає жодного питання про його відродження в служінні Христу, хіба що випадково через тілесну слабкість людської істоти.

Таким чином, очищений від своїх гріхів і зодягнувшись у приписану йому праведність Ісуса Христа, як священник старого завіту, обраний християнин може увійти до святого місця чи храму, щоб служити Богові в Ісусі Христі. Шлях справжньої божественної релігії, таким чином, розкривається цією образотворчою конструкцією, тому що це лише символи, реальність з'явиться в роботах, які виправдані обранці принесуть перед людьми, ангелами та Богом-творцем.

Божий план, пророкований в образах

Згідно зі своїм планом, Бог усунув гріх обраних через кров Ісуса Христа, принесену до престолу милості святилища або Святого Святих. Отримавши дозвіл на виняткові розкопки на місці гори Голгофа в Єрусалимі до 1982 року, адвентистська медсестра-археолог Рон Вятт виявив, що кров Ісуса насправді текла з лівого боку престолу милості, розташованого в підземній печері на шести метрах нижче хреста. про розп'яття Христа; те, що сталося біля підніжжя гори Голгофи. У священницькому обряді священник, поміщений у святе місце, стоїть обличчям до вікона милості та небесних речей, встановлених у найсвятішому місці, святилищі. Тому те, що ліворуч від людини, те праворуч від Бога. Подібним чином письмо на івриті здійснюється справа наліво від людини, в напрямку північ-південь, отже, зліва направо від Бога. Таким чином, план двох завітів записаний у читанні цього найсвятішого місця, праворуч від людини ліворуч; або навпаки для Бога. Євреї Старого Заповіту служили Богу під символічним зображенням херувима, розташованого у святині праворуч від них. Під час їхнього союзу кров'ю козла, убитого в «день спокути», окроплювали спереду та віко милості. Первосвященик покропив сім разів пальцем на схід. Це правда, що старий союз був східною фазою його рятівного проекту. Грішники, які мали бути прощеними, самі були на Сході, в Єрусалимі. У день, коли Ісус пролив свою кров, вона впала на те саме місце милості, і нова угода, укладена на його крові та його справедливості, почалася під знаком другого херувима, розташованого ліворуч, на півдні. Таким чином, на очах Бога, ця прогресія відбулася від Його лівої сторони до **Його** « праворуч », сторони Його

благословення, як написано в Псалмах 110:1: « *Давида. Псалом. Слово Господнє до Господа мого: Сиди праворуч Мене, доки не покладу ворогів Твоїх підніжком ніг Твоїх . І підтверджуючи Євр.7:17, вірші з 4 по 7 уточнюють: « *Яхве присягнув, і він не розкається: Ти священик навіки, як Мелхиседек. Господь по правій руці твоїй ламає царів у день гніву Свого. Він чинить справедливість між народами: все повно трупів; він ламає голови по всій країні. Він н'є зі струмка, поки йде, тому й піднімає голову »*. Таким чином, лагідний, але справедливий Ісус Христос змушує насмішників і бунтарів платити ціну за їхнє презирство до піднесеного свідчення Його співчутливої любові до Своїх викуплених обраних.*

Щоб євреї, входячи до двору чи храму, поверталися спиною до «сонця, яке сходить», яке впродовж багатьох часів обожнювали язичники в різних місцях землі, Бог хотів, щоб святилище було збудовано по всій довжині на Сході. Західна вісь. За своєю шириною права стіна Святого Святих була розташована на «півночі», а ліва стіна була на «півдні».

У Матвія 23:37 Ісус дав собі образ « *курки, що береже своїх курчат під крилами »*: « *Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і побиваєш камінням посланих до тебе, Скільки разів я хотів збирати своїх дітей, як квочка збирає своїх курчат під крила, та ви не схотіли! "*. Цьому вчать розпростерті крила двох херувимів для кожного з двох наступних союзів. Відповідно до Виходу 19:4, Бог порівнює себе з « *орлом »*: « *Ти бачив, що Я зробив Єгипту, і як Я носив тебе на орлиних крилах і приніс тебе до Мене »*. У Одкр.12:14 він уточнює « *великого орла »*: « *І два крила великого орла дано жінці, щоб вона полетіла в пустелю, до свого місця, де її годували якийсь час, час. , і півчасу, далеко від обличчя змія »*. Ці зображення ілюструють ту саму реальність: Бог захищає тих, кого любить, тому що вони люблять його, у двох послідовних союзах, до і після Ісуса Христа.

Нарешті, символічно, єврейський храм представляв тіло Христа, тіло обраних і спільно Наречену Христа, його Обраність, зібрання обраних. З усіх цих причин Бог встановив санітарні правила харчування, щоб ці різні форми храму були освяченими та шанованими; 1Кор.6:19: « *Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Святого Духа, який у вас, якого ви маєте від Бога, і що ви не свої? »*

Золото, нічого, крім золота

Необхідно також відзначити важливість цього критерію: всі меблі і начиння, херувими і самі внутрішні стіни зроблені з золота або покриті чеканим золотом. Особливістю золота є його незмінний характер; це єдина цінність, яку йому дає Бог. Не дивно, що він зробив золото символом досконалої віри, унікальним і досконалим зразком якої був Ісус Христос. Інтер'єр храму та святилища відображають внутрішній аспект духу Ісуса Христа, в якому живе освячення, чистота Святого Духа Божого; його характер був незмінним, і це було причиною його перемоги над гріхом і смертю. Приклад, поданий Ісусом, представлений Богом як взірець для наслідування для всіх Його обраних; це його вимога, єдина умова для індивідуальної та колективної сумісності з вічним цілестіальним життям, платнею та нагородою переможців. Його цінності повинні стати нашими, ми

повинні бути схожими на Нього, як на клонів, як написано в 1 Івана 2:6: « *Хто каже, що в Ньому перебуває, мусить так і ходити, як Він ходив* ». Значення золота дається нам у 1 Петра 1:7: « *Щоб випробування вашої віри, яка є дорожчою за золото, що гине (яке, однак, випробовується вогнем), принесло хвалу, славу та честь, коли з'являється Ісус Христос* . Бог випробовує віру Своїх обраних. Незважаючи на те, що золото не змінюється, воно може містити сліди нечистих матеріалів, і щоб видалити їх, його потрібно нагріти та розплавити. Потім шлак або домішки піднімаються на поверхню, і їх можна видалити. Це образ досвіду земного життя спокутованих учнів, під час якого Христос викорінює зло й очищає їх, піддаючи різним випробуванням. І тільки за умови їхньої перемоги у випробуванні наприкінці їхнього життя їхню вічну долю вирішує великий Суддя Ісус Христос. Ця перемога може бути здобута лише завдяки його підтримці та допомозі, як він проголосив в Івана 15:5-6 і 10-14: « *Я виноградна лоза, ви — галузки. Хто перебуває в Мені і в Кому Я перебуваю, той приносить рясний плід, бо без Мене не можете робити нічого. Хто в Мені не перебуває, той буде викинутий геть, як гілка, і засохне; потім ми збираємо гілки, кидаємо їх у вогонь, і вони горять* ». Потрібне дотримання божественних заповідей: « *Якщо ви будете виконувати Мої заповіді, то перебуватимете в Моїй любові, як і Я зберіг заповіді Свого Отця та перебуваю в Його любові.* ». Смерть за друзів стає ідеальною кульмінацією норми сублимованої любові: « *Це Моя заповідь: Любіть один одного, як Я полюбив вас* ». Немає більшої любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх ». Але це визнання Ісуса є умовним: « ***Ви друзі Мої, якщо чините те, що Я вам наказую*** ».

Зі свого боку, свічник із сімома лампадами був виготовлений із цільного золота. Тоді він міг лише символізувати досконалість Ісуса Христа. Золото, знайдене згодом у церквах римо-католицизму, відображає твердження про його фальшиву віру. Ось чому, навпаки, протестантські храми були позбавлені всіх прикрас, скромні й суворі. У символіці святині та храму присутність золота доводить, що святиня може символізувати лише божественного Ісуса Христа. Але ширше, написано, що він є Головою, головою Церкви, яка є Його тілом в Еф.5:23-24: « *бо чоловік є голова дружини, як Христос є голова Церкви, яка є Його тілом, і якого Він є Спасителем. Тепер, як Церква кориться Христові, так і дружини повинні коритися своїм чоловікам у всьому.* » Але потім Дух уточнює: « *Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї, щоб освятити її словом, після очищення її водним хрещенням, щоб створити цю Церкву. постати перед ним у славі, без плями чи зморшки чи чогось подібного, але святим і непорочним.* ». Отже, ясно виражене те, з чого складається справжня християнська релігія. Його стандарт є не лише теоретичним, а практичним, реалізованим у всій своїй реальності. Потрібна згода зі стандартом його виявленого « ***слова*** »; що передбачає дотримання заповідей і постанов Бога та знання таємниць, відкритих у його біблійних пророцтвах. Цей критерій, « *бездоганний* або *бездоганний* » обраних, нагадується та підтверджується в Одкр. 14:5, де він приписується

«адвентистським» святим справжнього остаточного повернення Христа. Вони позначені символом « 144 000 », запечатаним « печаттю Бога » в Одр.7. Їхній досвід є загальним освяченням. Це дослідження показує, що скинія, святилище, храм і всі їхні символи пророкували великий спасительний проект Бога. Вони знайшли свою мету та виконання у вияві земного служіння Ісуса Христа, відкритого людям. Таким чином, відносини, які підтримує з ним обранець, мають пророчий характер і характер; неосвічена людина довіряє себе Богові-творцю, який знає все; який буде його майбутнє і розкриває його перед ним.

Дослідження храму, збудованого царем Соломоном, щойно показало нам, що ми не повинні плутати частину «храму», доступну для людей, із «святиною», призначеною виключно для небесного Бога. У результаті цього слово «святина», використане замість слова «святість» у Дан.8:14, цього разу втрачає будь-яку легітимність, тому що йдеться про небесне місце, де не потрібно очищення в 1843 році. І навпаки, Слово «святість» стосується святих, які повинні припинити практику гріха на землі, щоб бути освяченими або обраними Богом для обрання.

Після смерті Ісуса Христа завіса, яка відділяла «храм» від «святини», була розірвана Богом, але лише молитви святих мали духовний доступ до небесного святилища, де Ісус заступався за них. Храмова частина мала й надалі виконувати роль дому збору обраних на землі. Так було і в 1843 році, принцип було відновлено. «Храм» святих залишається на землі та в «святині», лише небесній, заступництво Христа офіційно відновлюється на користь лише обраних адвентистів. Тому в новому альянсі більше немає «святилища» на землі, де зникає його символ. Все, що залишилося, це духовний «храм» викуплених обраних.

Єдиною скверною, яка вимагала очищення, були гріхи людей на землі, бо жоден із їхніх гріхів не осквернив небеса. Лише присутність диявола та його бунтівних демонів могла зробити це, тому, перемігши, у Михаїлі Ісус Христос вигнав їх із небес і скинув на землю гріха, де вони повинні були залишатися до своєї смерті.

Є ще одна річ, яку слід зрозуміти після обговорення символіки святості. Якими б святыми не були ці символи, вони лише матеріальні речі. Справжня святість є в живих, тому Ісус Христос був чимось більшим, ніж храмом, який сам існував виключно для того, щоб захистити закон Божий, образ Його характеру та Його справедливості, скривджену земним грішником. Це лише для того, щоб служити підтримкою для навчання Його обраних, що Бог здійснив ці речі через Мойсея та його працівників. Саме для того, щоб уникнути ідолопоклонства, у 1982 році Бог уповноважив людину, свого слугу, Рона Ваятта, знайти та доторкнутися до ковчега Його свідчення. Тому що «свідчення Ісуса», яке «є духом пророцтва», є набагато *вищим*. для нього і більш корисним, оскільки він особисто прийшов, щоб відкрити значення проекту спасіння, підготовленого для його обраних, обраних на землі. Рону Ваятту дозволили зняти десять заповідей, витягнутих з ковчега ангелами, але він відмовився зберегти плівку. Ці факти доводять, що Бог заздалегідь знав про свою відмову, але цей вибір захищає нас від

ідопоклонства, яке такий запис міг викликати в деяких із Його більш вразливих обранців. Ця реальність була відкрита нам, щоб ми зберігали її в думках наших сердець як солодкий привілей, даний нашим Богом Любові.

Розлуки Буття

У той час як вивчення цієї роботи відкрило нам таємниці, приховані в пророцтвах Даниїла та Об'явлення, тепер я повинен допомогти вам відкрити пророцтва, які були розкриті в книзі Буття, слово, яке означає «початок».

Увага!!! Свідчення, яке ми звернемо до уваги в цьому вивченні книги Буття, вийшло безпосередньо з вуст Бога, який продиктував її своєму слугі Мойсею. Не вірити в цю історію є найбільшою образою, яку можна заподіяти безпосередньо Богу, образою, яка остаточно закриває двері до раю, оскільки виявляє повну відсутність «віри, без якої неможливо бути приємним Богу», згідно з *словами* . Євреям 11:6.

У пролозі до свого Апокаліпсису Ісус рішуче наполягав на цьому вислові: « *Я є альфа і омега, початок і кінець* », який він знову цитує в кінці свого Об'явлення в Одкр.22:13. Ми вже відзначали пророчий характер книги Буття, особливо щодо семиденного тижня, який пророкує сім тисяч років. Тут я підходжу до цієї книги Буття з точки зору теми « **відокремлення** », яка її особливо характеризує, як ми побачимо.

Буття 1

1 -й день

Буття 1:1: « *На початку сотворив Бог небо та землю* »

Як вказує слово « *початок* », « *земля* » справді була створена Богом як центр і основа нового виміру, паралельного формам небесного життя, які йому передували. Якщо використовувати образ художника, для нього йдеться про створення та реалізацію створення нового живопису. Але давайте вже зауважимо, що від свого походження « *небо і земля* » **розділені** . « *Небеса* » позначають порожній, темний і нескінченний міжзоряний космос; і тоді « *земля* » з'являється у формі кулі, покритої водою. « *Земля* » не існувала до тижня створення, оскільки вона була створена на початку або « *на початку* » створення цього конкретного земного виміру. Воно виникає з небуття і приймає форму за велінням Бога, щоб виконати роль, яка стала необхідною через свободу, яка лежить в основі гріха, вчиненого на небі найпершим його створінням; той, кого Ісая 14:12 позначає іменами « *ранкова зоря* » і « *син світанкової зорі* », став Сатаною після того, як він кинув виклик авторитету Бога. Відтоді він був лідером існуючого небесного табору повстанців і майбутнього земного табору.

Буття 1:2: « *Земля була безформна та порожня: темрява була над безоднею, і Дух Божий носився над водами* ».

Коли художник починає з нанесення фонового шару на полотно, Бог представляє ситуацію, яка панує у вже створеному небесному житті та земному житті, яке він створить. Таким чином, він позначає словом « *темрява* » все, що не в його схваленні, що він буде називати « *світлом* » в абсолютній протилежності. Давайте звернемо увагу на зв'язок, який цей

вірш встановлює між словом « *темрява* », завжди у множині, оскільки його аспекти численні, і словом « *безодня* », яке позначає землю, на якій немає жодної форми життя. Бог використовував цей символ для позначення своїх ворогів: «безбожних» революціонерів і вільнодумців в Одкр.11:7 і бунтівників папського католицизму в Одкр.17:8. Але бунтівні протестанти приєдналися до них у 1843 році, по черзі переходячи під панування Сатани, «*ангела безодні* » Одкр.9:11; до яких у 1995 році приєднався невірний адвентизм.

На зображенні, запропонованому в цьому вірші, ми бачимо, що «темрява» відокремлює « *дух Бога* » від « *вод* », які символічно пророкуватимуть, у Даниїлі та Об'явленні, про маси « *народів, націй і мов* » під символами « *море* » в Дан.7:2-3 і Одкр.13:1, і під словом « *ріки* » в Одкр.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Розлуку незабаром припишуть первородному « *гриху* », який скоїть Єва та Адам. Як на наведеному зображенні, Бог стикається зі світом темряви, пов'язаним з бунтівними ангелами, які слідує за Сатаною в його виборі кинути виклик Божій владі.

Буття 1:3: « *Бог сказав: Хай буде світло! І світло було*

Бог встановлює Свій стандарт « *добра* » згідно зі Своїм власним і суверенним судженням. Цей варіант « *добра* » пов'язаний зі словом « *світло* » через його славетний аспект, видимий для всіх і для всіх, тому що добро не породжує «сорому», який змушує людину ховатися, щоб виконати своє зло. Цей «сором» відчує Адам після гріха згідно з Буттям 3, порівняно з Буттям 2:25.

Буття 1:4: « *Бог побачив, що світло добре; і відділив Бог світло від темряви* ».

Це **перший суд**, висловлений Богом. Він розкриває свій вибір добра, **викликаний** словом « *світло* », і своє засудження зла, **позначеного** словом « *темрява* ».

Бог відкриває нам мету Свого земного творіння і, отже, кінцевий результат, якого досягне Його проект: остаточне **відділення** тих, хто любить Його « *світло* », від тих, хто віддає перевагу « *темряві* ». « *Світло і темрява* » — це два варіанти, які стали можливими завдяки принципу свободи, яку Бог хотів дати всім своїм небесним і земним створінням. У цих двох протиборчих таборів зрештою є два лідери; Ісус Христос для « *світла* » і Сатана для « *темряви* ». І ці два протиборчі табори, як і два полюси землі, також матимуть дві різні абсолютні мети; обрані житимуть вічно у світлі Бога згідно Одкр.21:23; і знищені поверненням Христа, бунтівники опиняться як « *порох* » на спустошеній землі, яка знову стане « *безоднею* » Буття 1:2. Воскреслі для суду, вони будуть остаточо знищені, будучи знищеними в « *озері вогняному* » « *другої смерті* » згідно з Одкр.20:15.

Буття 1:5: « *Бог назвав світло днем, а темряву назвав ніччю. І був вечір, і був ранок: то був день перший* ».

Цей « *перший день* » Творіння присвячений остаточному розділенню двох таборів, утворених вибором « *світло і темрява* », які протистоятимуть один одному на землі до остаточної перемоги Ісуса Христа та оновлення творіння. Таким чином, « *перший день* » « *ознаменований* » повноваженням,

яке Бог дає повстанцям воювати проти нього протягом «семи тисяч» років, пророчених цілим тижнем. Таким чином, він ідеально підходить для того, щоб стати знаком або « *знаком* » фальшивого божественного обожнювання, яке зустрічається протягом шести тисячоліть серед невірних язичницьких чи єврейських народів, але особливо в християнську еру, з моменту прийняття «дня Нескореного» Сонце» як щотижневий день відпочинку, встановлений імператорською владою Костянтина I · 7 березня 321 р. Ось як з цієї дати нинішня «християнська» неділя стала «знаком *звіра* », продовжуючи релігійну підтримку, надану йому папською римо-католицькою вірою з 538 р. Очевидно, «*альфа*» книги Буття мала багато чого запропонувати вірним слугам Ісуса Христа часів «*омеги*». І це ще не кінець.

2 -й день

Буття 1:6: « *Сказав Бог: Нехай буде твердь між водами, і нехай вона відділяє воду від води* ».

Тут знову йдеться про **відокремлення** : « *вода від води* ». Дія пророкує **розділення** Божих створінь, символом яких є « *води* ». Цей вірш підтверджує природний **відокремлення** небесного життя від земного життя, і в обох випадках **відокремлення** «синів Бога» від «синів диявола», які, незважаючи на це, покликані співжити разом до суду, позначеного смертю Ісуса Христа за бунтівних злих ангелів і до повернення у славі Ісуса Христа для землян. Це **розділення** виправдовує той факт, що людина буде створена трохи нижчою від небесних ангелів, оскільки небесний вимір буде для неї недоступний. Історія Землі буде довгою розбіркою до її кінця. Гріх створив безлад, і Бог організовує цей безлад шляхом вибіркового сортування.

Буття 1:7: « *І створив Бог твердь, і відділив воду, що під тверддю, від води, що над твердю. Так воно і було* ».

Даний образ **відокремлює** земне життя, пророчене « *водами, що внизу* », від небесного життя, яке « *над простором* ».

Буття 1:8: « *Бог назвав твердь небом. І був вечір, і був ранок: це був день другий* ».

Це небо позначає шар атмосфери, який, утворений двома газами (воднем і киснем), що утворюють воду, оточує всю поверхню землі і який природним чином недоступний для людини. Бог пов'язує це з присутністю невидимого цілестіального життя, що має місце, оскільки сам диявол отримає ім'я « *князь влади повітря* » в Ефесянам 2:2: «... *в якому ви колись ходили, згідно з шлях цього світу, згідно з князем влади повітря, духу, який зараз діє в синах бунту* »; ставлення, яке він уже мав у цілестіальному світі.

3 -й день

Буття 1:9: « *Бог сказав: Нехай зберуться води, що під небом, в одне місце, і нехай з'явиться суша. Так воно і було* ».

До цього часу « *води* » покривали всю землю, але вони ще не містили жодної форми морського тваринного життя, яке буде створено на 5-й ^{день} .

Ця точність надасть всю свою автентичність дії потопу Буття 6, який зможе поширити форму тваринного морського життя на затопленій землі; що тоді виправдовуватиме знаходження там морських скам'янілостей і раковин.

Буття 1:10: « *Бог назвав сушу землею, а водну масу назвав морями. Бог побачив, що це добре* ».

Це нове **розділення Бог** вважає « *добрим* », тому що за межами океанів і континентів він надає цим двом термінам « *море і суша* » роль двох символів, які відповідно позначатимуть католицьку християнську церкву та християнську протестантську ліву першу під назвою реформатської церкви. Тому їхнє **розлучення**, яке відбулося між 1170 і 1843 роками, Бог вважає « *добрим* ». І його заохочення для своїх вірних слуг у часи Реформації було відкрито в Одкр. 2:18 до 29. У цих віршах ми знаходимо це важливе роз'яснення віршів 24 і 25, які свідчать про виняткову тимчасову ситуацію: «*Вам, усім іншим у Тіатирах, які не приймають цієї доктрини, і хто не знав глибин сатани, як вони їх називають, я кажу вам: я не покладаю на вас іншого **тягаря**; тримай лише те, що маєш, доки я не прийду* ». Знову, через це перегрупування, Бог вносить порядок у безлад, створений бунтівними ангельськими та людськими духами. Звернемо увагу на це інше вчення: « *земля* » дасть назву всій планеті, тому що « *суха* » створена як природне середовище для життя людини, для якої Бог створив це творіння. Оскільки морська поверхня в чотири рази більша за поверхню сухої землі, планета могла б прийняти назву « *море* », що було б заслужено, але не виправдано в божественному проекті. Слова цієї «*приказки*»: «*птиці злітаються, і пташки злітаються*», зустрічаються в цих групах. Таким чином, між 1170 і 1843 роками вірні і миролюбні протестанти були врятовані справедливістю Христа, яка була приписана їм виключно без послуху суботнього відпочинку правдивого сьомого дня: суботи. І саме вимога цього відпочинку робить « *землю* » символом фальшивої християнської віри з 1843 року, згідно з Дан.8:14. Доказ цього божественного вироку з'являється в Одкр. 10:5, оскільки Ісус ставить « *стопи свої* » на « *море і землю* », щоб розтрошити їх своїм гнівом.

Буття 1:11: « *І сказав Бог: Нехай земля видасть зелень, траву, що сіє насіння, і фруктові дерева, що приносять плід за своїм родом, і насіння їхнє в них на землі. Так і було.* »

Пріоритет, наданий Богом суші, підтверджується: по-перше, вона отримує силу «*родити*» « *зелень, траву, що несе насіння, плодові дерева, що приносять плід відповідно до свого роду* »; все, що створено спочатку для потреб людини, а потім для земних і небесних тварин, які його оточуватимуть. Бог використовуватиме ці творіння землі як символічні образи, щоб відкрити свої уроки своїм слугам. Людина, як і «*дерево*», буде приносити плоди, добрі чи погані.

Буття 1:12: « *Земля породила зелень, траву, що розсіває насіння за родом її, і дерева, що приносять плід і мають насіння своє за родом своїм. Бог побачив, що це добре.* »

У цей 3-й ^{день} жодна вада не заплямує роботу, створену Богом, природа є досконалою, вважається « *доброю* ». У ідеальній атмосферній і

земній чистоті земля примножує свою продукцію. Плоди призначені для істот, які житимуть на землі: людей і тварин, які, у свою чергу, будуть приносити плоди відповідно до їх характеру.

Буття 1:13: « *І був вечір, і був ранок: був день третій* ».

4 -й день

Буття 1:14: « *Бог сказав: Нехай будуть світила на тверді небесній, щоб відділяти день від ночі; нехай вони будуть знаками для позначення часів, днів і років* ».

З'являється нове **відділення** : « *день від ночі* ». До цього четвертого дня небесне тіло не отримувало денне світло. Поділ дня і ночі вже існував у віртуальній формі, створеній Богом. Щоб зробити своє творіння незалежним від своєї присутності, на четвертий день Бог створить небесні зірки, які дозволять людям встановлювати календарі на основі положення цих зірок у міжзоряному космосі. Таким чином з'являться знаки Зодіаку, астрологія раніше свого часу, але без нинішнього ворожіння, яке додається до неї, тобто астрономія.

Буття 1:15: « *І нехай вони будуть світилами на тверді небесній, щоб світити на землю. Так воно і було* ».

« *Земля* » має бути освітлена як « *днем* », так і « *ніччю* », але « *світло* » « *дня* » має перевершувати «світло» « *ночі* », тому що це символічний образ Бога істини, Творця всього що живе. А спадкоємність в ордені « *ніч день* » пророкує його остаточну перемогу над усіма його ворогами, які також є ворогами його улюблених і благословених обранців. Ця роль, яка полягає в « *освітленні землі* », надасть цим зіркам символічне значення релігійної дії, яка навчає істини чи брехні, представленої в ім'я Бога-творця.

Буття 1:16: « *Бог створив два великі світила: світило велике, щоб панувало над днем, і світило менше, щоб панувало над ніччю; він також створив зірки* ».

Зверніть увагу на цю деталь уважно: викликаючи « *сонце* » і « *місяць* », « *два великі світила* », Бог позначає сонце виразом « *найбільше* », тоді як затемнення підтверджують це, два сонячних і місячних диски постають перед нами під однаковим розміром, один взаємно покриваючи іншого. Але Бог, який створив його, знає перед людьми, що його малий вигляд пояснюється його віддаленістю від землі, оскільки сонце в 400 разів більше, але в 400 разів далі від місяця. Цією точністю він підтверджує і підтверджує свій найвищий титул Бога-творця. Крім того, на духовному рівні він розкриває свою незрівнянну «велич» порівняно з малим місяцем, символом ночі та темряви. Застосування цих символічних ролей стосуватиметься Ісуса Христа, названого « *світлом* » в Івана 1:9: « *Це світло було правдивим світлом, що, прийшовши на світ, просвічує кожну людину* ». Зауважимо, що давній союз плотського єврейського народу, побудований на місячному календарі, поміщався під знаком «темної» епохи; це до першого і другого

приходу Христа. Подібно до того, як святкування «свят молодиків», час, коли зникаючий місяць стає невидимим, пророкує настання сонячної ери Христа, яку Мал.4:2 порівнює з «сонцем праведності»: « *Але для вас, хто боїться імені мого, сонце правди зійде, і зцілення буде під його крилами; ви вийдете, і вистрибнете, як телята зі стайні, ...* ». Після старого єврейського союзу «місяць» став символом фальшивої християнської віри, послідовно католицької з 321 і 538 років, потім протестантської з 1843 року і... інституційної адвентистської з 1994 року.

У вірші також згадуються «зірки». Світло їх слабке, але їх так багато, що вони все одно освітлюють небо земних ночей. «Зірка» таким чином стає символом релігійних посланців, які залишаються на місці або падають, як знак «6-ї печатки» Одкр.6:13, у якому падіння зірок стало пророцтвом 13 листопада 1833 року обраним. Масове падіння протестантизму в 1843 році. Це падіння також торкнулося посланців Христа, одержувачів послання з «Сард», яким Ісус сказав: « *Вас вважають живими і ви мертві* ». Це падіння згадується в Одкр.9:1: « *П'ятий ангел засурмив. І я побачив зірку, яка впала з неба на землю. Йому був даний ключ від безодні* ». Перед падінням протестантів Одкр. 8:10 і 11 згадує католицизм, остаточно засуджений Богом: « *Третій ангел засурмив. І впала з неба велика зірка, що палала, як смолоскип; і впала вона на третину річок і на джерела вод* ». Вірш 11 дає їй назву «Полин»: « *Ім'я цієї зірки — Полин; і третина води перетворилася на полин, і багато людей помирало біля води, бо вона стала гіркою* ». Справа підтверджується в Одкр. 12:4: « *Його хвіст відтягнув третину зірок небесних і кинув їх на землю. Дракон став перед жінкою, яка мала народити, щоб зжерти її дитину, коли вона народить* ». Тоді релігійні посланці стануть жертвами страт французьких революціонерів у Одкр. 8:12: « *Четвертий ангел засурмив. І третина сонця була вбита, і третина місяця, і третина зірок, так що третина потемніла, і день втратив третину свого світла, і ніч так само* ». Цілями вільнодумних революціонерів, ворожих до всіх форм релігії, є також, завжди частково (по-третє), «сонце» і «місяць».

У Буття 15:5 «зірки» символізують «насіння», обіцяне Аврааму: « *І, вивівши його, він сказав: Подивіться на небо, і полічіть зірки, якщо можете їх порахувати. І він сказав йому: Це буде твоє насіння* ». Увага! Повідомлення вказує на велику кількість, але нічого не говорить про якість віри цього натовпу, в якому Бог знайде «багато покликаних, але мало обраних» згідно з Матвієм 22:14. «Зірки» знову символізують обраних у Дан.12:3: « *Ті, хто розумні, сяятимуть, як блиск неба, а ті, хто навчає багатьох праведності, сяятимуть, як зірки на віки вічні* ».

Буття 1:17: « *Бог помістив їх на твердь небесну, щоб освітлювати землю* »

З духовної причини ми бачимо тут Боже наполягання на цій ролі зірок: « *освітлювати землю* ».

Буття 1:18: « *керувати днем і ніччю, і відділяти світло від темряви. Бог побачив, що це добре* ».

Тут Бог підтверджує духовну символічну роль цих зірок, поєднуючи «день і світло», з одного боку, і «ніч і темряву» з іншого.

Буття 1:19: «*І був вечір, і був ранок: був день четвертий*».

Земля тепер може отримати користь від світла та сонячного тепла для забезпечення своєї родючості та виробництва рослинної їжі. Але роль сонця стане важливою лише після гріха, який скоїть Єва та Адам. Життя до цього трагічного моменту тримається на чудодійній силі Божої творчої сили. Земне життя організовано Богом для того часу, коли гріх вразить землю з усім своїм прокляттям.

5-й день

Буття 1:20: «*Бог сказав: Нехай вода породить живу істоту, а птаство нехай летить на землю на твердь небесну*».

У цей 5-й ^{день} Бог дає «водам» силу «виробляти в достатку живих тварин», настільки численних і настільки різноманітних, що сучасній науці важко перерахувати їх усіх. На дні безодні в повній темряві ми виявляємо невідому форму життя крихітних флуоресцентних тварин, які блимають, блимають і змінюють інтенсивність світла та навіть колір. Так само небесний простір отримує анімацію польоту «птахів». Тут з'являється символ «крил», які дозволяють крилатим плотським тваринам пересуватися по повітрю. Символ буде прикріплюватися до небесних духів, яким він не потрібен, оскільки вони не підпорядковуються земним і небесним фізичним законам. І в крилатих видах землі Бог припише собі образ «орла», який піднімається найвище на висоту серед усіх видів птахів і літаючих тварин. «Орел» також стає символом імперії царя Навуходоносора в Дан.7:4 і Наполеона 1-го ^в Одр.8:13: «*Я подивився, і я почув, як орел летить посередині з неба, кажучи: гучним голосом: Горе, горе, горе тим, хто живе на землі, через інші звуки сурм трьох ангелів, що мають засурмити!*» Поява цього імперського режиму пророкувала три великі «нещастя», які вразять жителів західних країн під символом трьох останніх «труб» Апо. 9 і 11, з 1843 року, коли набув чинності декрет Дан.8:14.

Крім «орла», інші «птахи небесні» будуть символізувати небесних ангелів, добрих і злих.

Буття 1:21: «*Бог створив велику рибу та кожну живу істоту, що рухається, яку вода породила в надлишку за їхнім родом; він також створив кожного крилатого птаха за його родом. Бог побачив, що це добре*».

Бог готує морське життя до стану гріха, часу, коли «найбільша риба» буде їсти найменшу, це запланована доля та корисність їх великої кількості в кожному виді. «Крилаті птахи» не уникнуть цього принципу, тому що вони теж вбиватимуть один одного заради їжі. Але до гріха жодна морська тварина чи птах не завдає шкоди іншій, життя оживляє їх усіх, і вони живуть разом у повній гармонії. Ось чому Бог оцінює ситуацію як «добру». Морські «тварини» та «птахи» відіграватимуть символічну роль після гріха. Тоді смертельні битви між видами нададуть «морю» значення

«смерті», яке Бог надає йому в ритуалі омовіння єврейських священиків. Чан, використаний для цієї мети, буде названий « морем » на згадку про перехід через «Червоне море», і обидві речі є прообразом християнського хрещення. Таким чином, даючи йому ім'я « *звір, що виходить із моря* » в Одкр. 13:1, Бог ототожнює римо-католицьку релігію та монархію, яка її підтримує, зі збором «мертвих», які вбивають і пожирають своїх сусідів, як рибу з « моря ». Подібним чином орли, яструби та яструби будуть пожирати голубів і голубів через гріх Єви та Адама та багатьох інших їхніх людських нащадків до повернення у славі Христа.

Буття 1:22: « *Бог поблагословив їх, кажучи: Плодіться й розмножуйтесь, і наповнюйте води морів! і хай множиться птах на землі .*

Боже благословення матеріалізується через розмноження, у цьому контексті морських тварин і птахів, але незабаром також і людей. Церква Христова також покликана примножувати кількість своїх послідовників, але тут не вистачає Божого благословення, бо Бог кличе, але не примушує нікого відгукнутися на його пропозицію спасіння.

Буття 1:23: « *І був вечір, і був ранок: був день п'ятий* ».

Зауважте, що морське життя створюється на п'ятий день, таким чином , **відділене** від створення земного життя через його духовний символізм, який стосується першої форми проклятого і відступницького християнства; що представлятиме католицька релігія Риму з 7 березня 321 року, дати прийняття фальшивого язичницького дня відпочинку, першого дня та «дня сонця», який згодом перейменовано на неділю, день Господній. Це пояснення підтверджується появою римо-католицизму в 5-му тисячолітті та протестантизму, який з'явився в 6-му тисячолітті .

6 -й день

Буття 1:24: « *Бог сказав: Нехай земля породить живих тварин за їхнім родом, худобу, плазунів і плазунів за їхнім родом. Так воно і було* ».

Шостий ^{день} відзначений створенням земного життя, яке, у свою чергу, після моря « **породжує живих тварин** ». за родом їх, худоби, плазунів і наземних тварин за родом їх » . Бог запускає процес відтворення всіх цих живих істот . Вони поширяться по поверхні землі.

Буття 1:25: « *Створив Бог земних звірів за їхнім родом, худобу за їхнім родом, і все плазуюче на землі за їхнім родом. Бог побачив, що це добре* ».

Цей вірш підтверджує дію, замовлену в попередньому. Зазначимо цього разу, що Бог є творцем і керівником цього земного тваринного життя, створеного на землі. Як і морські тварини, наземні тварини житимуть у злагоді до часу людського гріха. Бог вважає цю тварину « *хорошою* », в якій створені символічні ролі, і він використовуватиме їх у своїх пророчих посланнях після встановлення гріха. Серед рептилій « *змій* » відіграватиме головну роль як засіб спонукання до гріха, який використовує диявол. Після гріха земні тварини будуть знищувати види один одного проти видів. І ця агресивність виправдає в Одкр. 13:11 назву « *звір, що повстає із землі* », яка

позначає протестантську релігію в її останньому статусі, прокляту Богом у контексті остаточного випробування адвентистської віри, виправданого справжнім поверненням Ісуса Христа, запланований на весну 2030 року. Однак зауважте, що протестантизм несе це прокляття, яке ігнорується багатьма з 1843 року.

Буття 1:26: *« І сказав Бог: Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і нехай вона панує над рибою морською, і над птаством небесним, і над худобою, і над на всій землі та на всіх плазунах, що плазують по землі ».*

Кажучи *« Дозвольмо робити »*, Бог пов'язує зі своєю творчою діяльністю вірний ангельський світ, який є свідком його дії та оточує його, сповнений ентузіазму. Під темою **поділу**, зверніть увагу тут, згруповане в 6-й ^{день}, створення земних тварин і створення людини, яке згадується в цьому вірші 26, число імені Бога, число, отримане додаванням чотирьох єврейських літер «йод» = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; літери, з яких складається його ім'я, транслітеровано «YaHWéH». Цей вибір є тим більше виправданим, що, *« створений на образ Божий »*, *« людина »* Адам символічно представляє його в земному творінні як образ Христа. Бог дає йому його фізичний і розумовий аспект, тобто здатність судити між добром і злом, що робить його відповідальним. Створена в той самий день, що й тварини, *« людина »* отримує вибір своєї *« подоби »*: Бог чи тварина, *« звір »*. Однак, дозволивши спокусити себе «твариною», *« змієм »*, Єва і Адам відріжуть себе від Бога і втратять свою *« подобу »*. Даючи людині панувати над *« гадами, що повзають по землі »*, Бог запрошує людину панувати над «змієм» і, отже, не дозволяти йому навчатися. На жаль для людства, Єва буде ізольована та відокремлена від Адама, коли її спокусять і зроблять винною у гріху непослуху.

Бог довіряє людині все своє земне творіння з життям, яке воно містить і породжує в морях, на землі та в небі.

Буття 1:27: *« Бог створив людину на свій образ, на образ Божий створив її, чоловіка та жінку створив ».*

6-й ^{день} триває, як і інші, 24 години, і здається, що творіння чоловіка та жінки згруповані тут з навчальною метою, щоб узагальнити їхню творчість. Дійсно, Буття 2 розглядає це створення людини, розкриваючи багато дій, які, ймовірно, були виконані протягом кількох днів. Таким чином, історія цього розділу 1 набуває нормативного характеру, розкриваючи символічні значення, які Бог хотів надати першим шести дням тижня.

Цей тиждень має ще більшу символічну цінність, оскільки відображає Божий проект спасіння. «Чоловік» символізує і пророкує Христа, а «жінка», «Вибрану Церкву», яка постане з нього. Крім того, до гріха реальний час не має значення, тому що в стані досконалості час не рахується, і відлік «6000 років» розпочнеться першої весни, позначеної першим людським гріхом. 12-годинна ніч і 12-годинний день безперервно змінюють один одного безперервно. У цьому вірші Бог підкреслює подобу

людини, створеної за власним образом. Адам не слабкий, він повний сили і створений здатним протистояти спокусам диявола.

Буття 1:28: *« І поблагословив їх Бог, і сказав їм Бог: Плодіться, і розмножуйтесь, і наповнюйте землю, і володійте нею; і пануйте над морськими рибами, і над птахами небесними, і над усім живим створінням, що плазує на землі ».*

Послання адресоване Богом усьому людству, зразком якого є Адам і Єва. Подібно до тварин, вони, у свою чергу, благословляються і заохочуються до розмноження, щоб розмножувати людей. Людина отримує панування над тваринами від Бога, а це означає, що вона не повинна дозволяти їм панувати над собою через сентиментальність і сентиментальну слабкість. Він повинен не шкодити їм, а жити в злагоді з ними. Це в контексті, який передує прокляттю гріха.

Буття 1:29: *« І сказав Бог: Ось Я даю вам усяку траву, що розсіває насіння, яка є на поверхні всієї землі, і кожне дерево, що має плід на ньому, що дає насіння: це буде вам на їжу .»*

Створюючи рослини, Бог відкриває всю Свою доброту та щедрість, примножуючи кількість насіння кожного виду рослин, фруктових дерев, злаків, трав і овочів. Бог пропонує людині взірць досконалого харчування, яке сприяє доброму фізичному та психічному здоров'ю, сприятливому для всього організму та людської душі, навіть сьогодні, як і за часів Адама. Ця тема була представлена Богом з 1843 року як вимога до Його обраних, і вона набуває ще більшого значення в наші останні дні, коли їжа стає жертвою хімікатів, добрив, пестицидів та інших, які руйнують життя замість того, щоб сприяти його розвитку.

Буття 1:30: *« І всій земній звірині, і кожному птахові небесному, і всьому, що рухається по землі, що має в собі дихання життя, Я даю кожну траву зелену на їжу. Так воно і було ».*

Цей вірш представляє ключ, який виправдовує можливість цього гармонійного життя. Усі живі істоти вегани, тому у них немає причин шкодити собі. Після гріха тварини найчастіше будуть нападати одна на одну заради їжі, смерть тоді так чи інакше вразить їх усіх.

Буття 1:31: *« Бог побачив усе, що Він створив, і ось воно було дуже добре. І був вечір, і був ранок: був шостий день ».*

Наприкінці 6-го ^{дня} Бог задоволений своїм творінням, яке, з огляду на присутність людини на землі, оцінюється цього разу як **« дуже добре »**, тоді як воно було **« добре »** лише наприкінці 5-^{го} дня.

Божий намір **відокремити** перші 6 днів тижня від 7-го ^{демонструє} їх групування разом у цьому розділі 1 книги Буття. Таким чином він готує структуру 4-ї ^{заповіді} свого божественного закону, яку він представить у свій час євреям, визволеним з єгипетського рабства. З часів Адама люди мали 6 днів на тиждень щотижня для виконання своїх земних справ. Для Адама все починалося добре, але після того, як була створена з нього, жінка, його Богом дана **« помічниця »**, принесе гріх у земне творіння, як показує Буття 3. Через любов до своєї дружини Адам, у свою чергу, з'їсть заборонений плід, і вся пара опиниться враженою прокляттям гріха. У цьому дійстві Адам

пророкує Христа, який прийде, щоб розділити та заплатити замість нього провину його улюбленої Вибраної Церкви. Своєю смертю на хресті, біля підніжжя гори Голгофи, Ісус Христос спокутує скоєний гріх і переможе гріх і смерть, і отримає право зробити так, щоб Свої вибрані мали користь від Його досконалої справедливості. Таким чином, він може запропонувати їм вічне життя, втрачене після Адама і Єви. Обрані одночасно увійдуть разом у це вічне життя на початку 7-го тисячоліття, саме тоді буде виконано пророчу роль суботи. Таким чином, ви можете зрозуміти, чому ця тема відпочинку на 7-й день представлена в розділі 2 книги Буття, **окремо** від перших 6 днів, згрупованих разом у розділі 1.

Буття 2

Сьомий день

Буття 2:1: *« Так були завершені небо і земля, і все їхнє військо ».*

Перші шість днів відокремлені від « **сьомого** », тому що творча робота Бога над землею і небесами добігає кінця. Це було правдою для закладення основ створеного життя протягом першого тижня, але навіть більше, для 7000 років, які також були передбачені. Перші шість днів сповіщають про те, що Бог працюватиме в біді, протистоячи табору диявола та його руйнівним діям протягом 6000 років. Його робота полягатиме в тому, щоб повернути до себе обраних, щоб вибрати їх з-поміж усіх людей. Він дасть їм різноманітні докази своєї любові і збереже тих, хто любить і схвалює його в усіх його аспектах і сферах. Бо хто цього не зробить, той приєднається до проклятого табору диявола. Згадане « *військо* » означає живі сили двох таборів, які протистоятимуть і воюватимуть один з одним на « *землі* » та на « *небі* », де їх символізують « *зірки небесні* ». І ця боротьба за відбір триватиме 6000 років.

Буття 2:2: *« Сьомого дня Бог закінчив свою роботу, яку Він зробив, і спочив Він сьомого дня від усіх своїх справ, які Він зробив ».*

Наприкінці першого тижня земної історії Божий відпочинок дає перший урок: Адам і Єва ще не згрішили; що пояснює можливість для Бога відчути справжній спокій. Отже, відпочинок Бога зумовлений відсутністю гріха в Його створіннях.

Другий урок більш витончений і він прихований у пророчому аспекті цього « **сьомого дня** », який є образом « **сьомого** » тисячоліття великого проекту спасіння, запрограмованого Богом.

Вступ у « **сьоме** » тисячоліття, назване « *тисячою років* » в Одкр.20:4-6-7, означатиме завершення вибору обраних. І для Бога та Його вибраних, врятованих живими чи воскреслими, але всі вони прославлені, решта, отримана, буде наслідком перемоги Бога в Ісусі Христі над усіма Його ворогами. У єврейському тексті дієслово « *відпочив* » є «шават» від того самого кореня, що й слово « *субота* ».

Буття 2:3: *« Бог поблагословив сьомий день і освятив його, бо в ньому відпочив від усієї праці Своєї, яку Він створив, виконуючи його ».*

Слово субота не згадується, але його зображення вже знаходимо в освяченні « сьомого **дня** ». Тому добре зрозумійте причину цього **освячення** Богом. Вона пророкує момент, коли її жертва в Ісусі Христі отримає остаточну винагороду: щастя бути в оточенні всіх своїх обранців, які свого часу засвідчили свою вірність у мучеництві, стражданнях, позбавленнях, найчастіше аж до смерті. І на початку « **сьомого** » тисячоліття всі вони будуть живі і більше не бояться смерті. Для Бога та Його вірного табору чи можна уявити причину більшого « **відпочинку** », ніж це? Бог більше не бачитиме страждань тих, хто любить Його, Йому більше не доведеться розділяти їхні страждання, саме цей « **відпочинок** » Він святкує кожного « **сьомого дня суботнього** » наших вічних тижнів. Цей плід його остаточної перемоги буде отриманий завдяки перемозі Ісуса Христа над гріхом і смертю. У собі, на землі та серед інших людей він здійснив ледве вірогідну роботу: він узяв смерть на себе, щоб створити свій вибраний народ, а субота оголосила людству від Адама, що він переможе гріх, щоб запропонувати свою праведність і вічне життя тим які люблять і вірно йому служать; те, що Одкр.6:2 проголошує і підтверджує: « *Подивився я, і ось з'явився білий кінь. Той, хто їхав на ньому, мав лук; Йому дано вінець, і він рушив переможцем і перемагати* ».

Вступ у сьоме тисячоліття знаменує собою входження обраних у вічність Бога, тому в цій божественній історії сьомий день не закінчується висловом «був вечір, був був ранок, був ...день ». У своєму Апокаліпсисі, даному Іоанну, Христос згадає про це сьоме тисячоліття і розкриє, що воно також складатиметься з « *тисячі років* » згідно з Одкр. 20:2-4, як і перші шість, які йому передували. Це буде час небесного суду, під час якого обраним доведеться судити мертвих у проклятому таборі. Таким чином, пам'ять про гріх зберігатиметься в останні « *тисячі років* » великої суботи, яка пророкується щовихідних. Лише останній суд покладе кінець думці про гріх, коли наприкінці сьомого тисячоліття всі полегли будуть знищені в «*вогняному озері другої смерті* ».

Бог дає пояснення щодо свого земного творіння

Попередження: введені в оману люди сіють сумніви, представляючи цю частину Буття 2 як друге свідчення, яке суперечило б історії Буття 1. Ці люди не зрозуміли методу розповіді, який використовував Бог. У книзі Буття 1 він описує всі перші шість днів свого творіння. Потім, із Буття 2:4, він повертається, щоб надати додаткові подробиці щодо певних тем, не пояснених у Буття 1.

Буття 2:4: « *Це початок неба та землі, коли вони були створені* »

Ці додаткові пояснення є абсолютно необхідними, тому що тема гріха повинна отримати власні пояснення. І, як ми бачили, ця тема гріха є всюдисущою у формах, які Бог надав своїм земним і цілестіальним досягненням. Сама побудова семиденного тижня несе в собі багато таємниць, які тільки час відкриє обранцям Христа.

Буття 2:5: « Коли Господь Бог створив землю й небо, жодного куща польового ще не було на землі, ані жодної польової трави ще не проростала, бо Господь Господь не послав дощу на землю, а не було людини, яка б обробляла землю .

Зверніть увагу на появу імені « *YAHWÉH* », яким Бог назвав себе на прохання Мойсея згідно з Вихід 3:14-15. Мойсей пише це одкровення під диктовку Бога, якого він називає « *ЯГВЕ* ». Божественне одкровення тут бере своє історичне посилення з виходу з Єгипту та створення нації Ізраїль.

За цими, на перший погляд, дуже логічними деталями ховаються пророковані ідеї. Бог викликає зростання рослинного світу, « *кущів і трав на полях* », до яких він додає « *дощ* » і присутність « *людини* », яка « *оброблятиме землю* ». У 1656 році, після гріха Адама, у Бут.7:11, « *дощ* » « *потопу* » знищить рослинне життя, « *кущі та трави поля* », а також « *людину* » та її « *врожай* » через посилення гріха.

Буття 2:6: « *Та пара піднялася з землі й полила всю поверхню землі* ».

Перш ніж щось знищити, перед гріхом, Бог робить так, щоб « *земля була напоєна парою по всій її поверхні* ». Дія є ніжною та ефективною та підходить для безгрішного, славетного та абсолютно чистого життя. Після гріха небо пошле руйнівні бурі та проливні дощі на знак свого прокляття.

Становлення людини

Буття 2:7: « *Створив Господь Бог людину з порохи земного, і вдихнув у ніздрі її дихання життя, і стала людина живою істотою* ».

Створення людини базується на новому **відокремленні** : « *пороху земному* », частина якого береться для формування життя, створеного за образом Божим. У цій дії Бог розкриває свій план отримати та остаточно вибрати обраних людей земного походження, яких Він зробить вічними.

Коли Бог створює її, людина є об'єктом особливої уваги свого Творця. Зауважте, що він « *формує* » його з « *пороху земного* », і це єдине походження пророкує його гріх, його смерть і повернення до стану « *пороху* ». Цю божественну дію можна порівняти з дією « *гончаря* », який формує « *глиняну посудину* »; образ, на який Бог претендуватиме в Єр.18:6 і Рим.9:21. Крім того, життя « *людини* » залежатиме від її « *дихання* », яке Бог вдихає в її « *ніздрі* ». Тому багато хто думає про легеневе « *дихання* », а не про дух духу. Усі ці деталі відкриваються, щоб нагадати нам, наскільки крихким є людське життя, яке залежить від Бога щодо його продовження. Воно залишається плодом постійного чуда, тому що життя знаходиться лише в Бозі і тільки в Ньому. Саме з його божественної волі « *людина стала жива істота* ». Якщо життя доброї чи злої людини подовжується, то лише тому, що це дозволяє Бог. І коли смерть вражає його, це все ще залишається під питанням.

Перед гріхом Адам був створений досконалим і невинним, мав потужну життєву силу і увійшов у вічне життя, оточений вічними речами. Тільки форма його творіння пророкує йому страшну долю.

Буття 2:8: « *Тоді Бог ЯГВЕ посадив сад в Едемі, на східній стороні, і він помістив там людину, яку створив* ».

Сад – це образ ідеального місця для людини, яка знаходить тут зібрані всі його чарівні харчові та візуальні елементи; чудові квіти, що не в'януть і ніколи не втрачають своїх ароматів приємних запахів, помножених до нескінченності. Ця їжа, запропонована в саду, не буде життя людини, яка до гріха не залежить від їжі. Таким чином, їжа споживається людиною виключно для її задоволення. Точність «*Бог посадив сад*» свідчить про його любов до свого створіння. Він стає садівником, щоб запропонувати людині це чудове місце для життя.

Слово «Едем» означає «сад насолод», і, беручи Ізраїль за центральну точку відліку, Бог розміщує цей Едем на схід від Ізраїлю. Для своїх «наसолод» Бог, її Творець, помістив людину в цей чудовий сад.

Буття 2:9: «*Яхве Бог створив, щоб дерева всякого роду виростили із землі, приємні на вигляд і добрі на їжу, і дерево життя посеред раю, і дерево пізнання добра і зла*».

Характер саду полягає в наявності фруктових дерев, які пропонують «готові до вживання», тобто плоди з багатьма м'якими та солодкими смаками. Усі вони тут лише для задоволення Адама, досі самі.

У саду також є два дерева з діаметрально протилежними характеристиками: «*дерево життя*», яке займає центральне місце, «*посеред саду*». Таким чином сад і його пишна пропозиція повністю прикріплені до нього. Біля нього «*дерево пізнання добра і зла*». Вже в своєму позначенні слово «*зло*» пророкує доступ до гріха. Тоді ми можемо зрозуміти, що ці два дерева є образами двох таборів, які протистоятимуть один одному на землі гріха: табору Ісуса Христа, зображеного «*деревом життя*», проти табору диявола, який, подібно до імені «*дерева*» вказує, знав або переживав, послідовно, «*добро*» від його створення до дня, коли «*зло*» змусило його повстати проти свого Творця; те, що Бог називає «*грішити проти Нього*». Я нагадую вам, що ці принципи «*добра і зла*» є двома варіантами або двома можливими надзвичайно протилежними плодами, які дає **повна свобода** «*живої істоти*». Якби цього не зробив перший ангел, інші ангели все одно б повстали, як це вже підтвердив земний досвід людської поведінки.

Серед усіх щедрих приношень саду, приготованого Богом для Адама, є це дерево «*пізнання добра і зла*», яке має випробувати вірність людини. Цей термін «*знання*» слід добре розуміти, тому що для Бога дієслово «*пізнати*» набуває крайнього значення переживання «*добра чи зла*», яке ґрунтуватиметься на актах покори чи непокори. Дерево в саду є лише матеріальною підтримкою для випробування послуху, а його плоди передають лише зло, тому що Бог дав йому цю роль, представивши це як заборону. Гріх не в фруктах, а в тому, щоб їсти їх, знаючи, що Бог це заборонив.

Буття 2:10: «*Річка виходила з Едему, щоб поливати сад, і звідти розділялася на чотири рукави*».

нове повідомлення про **розділення**, подібно до того, як річка, що випливає з Едему, ділиться на «*чотири рукави*», це зображення пророкує народження людства, нащадки якого поширяться повсюдно або до чотирьох сторін світу, або до чотирьох вітрів з неба по всьому світу. земля. «*Річка*» є

символом народу, вода – символом людського життя. Через цей поділ « *на чотири рукави* » річка, що виходить з Едему, розповсюдить свою воду життя по всій землі, і ця ідея пророкує бажання Бога поширити своє знання по всій її поверхні. Згідно з Буттям 10, його проект буде здійснено шляхом відділення Ноя та трьох його синів після закінчення потопу. Ці свідки потопу будуть передавати з покоління в покоління пам'ять про страшну божу кару.

Ми не знаємо, який візуальний вигляд мала земля до потопу, але до поділу народів населена земля, мабуть, виглядала як єдиний континент, який лише зрошувався цим джерелом води, яке виливалося з Едемського саду. Нинішніх внутрішніх морів не існувало, вони є наслідком потопу, який на рік охопив всю землю. До потопу весь континент зрошувався цими чотирма річками, а їхні притоки розподіляли прісну воду по всій поверхні сухої землі. Під час повені Гібралтарська протока та Червоне море обрушилися, підготувавши утворення Середземного моря та Червоного моря, заповненого солоною водою з океанів. Знайте, що на новій землі, де Бог заснує своє царство, не буде моря, згідно з Одкр.21:1, так само, як більше не буде смерті. Поділ є наслідком гріха, і його найсильніша форма буде покарана руйнівними водами потопу. Читаючи це повідомлення, тільки в його пророчому аспекті, « *чотири рукави* » річки позначають чотири народи, які характеризують людство.

Буття 2:11: « *Ім'я першого Пішон; це те, що оточує всю країну Хавіла, де знаходять золото* ».

Назва першої річки під назвою Пішон або Фісон означає: велика кількість води. Область, де був розташований Едем, посаджений Богом, мав бути місцем, де витікають поточні Тигр і Євфрат; для Євфрату до гори Арарат і для Тигру до Тавра. На схід і в центрі Туреччини все ще є величезне озеро Ван, яке є величезним запасом прісної води. Своїм божественним благословенням рясна вода сприяла надзвичайній родючості Божого саду. Країна Хавіла, відома своїм золотом, на думку деяких, була розташована на північному сході сучасної Туреччини. Він простягався до узбережжя сучасної Грузії. Але таке тлумачення створює проблему, оскільки згідно з Буттям 10:7, « *Гавіла* » є « *сином Куша* », « *син Хама* », і воно позначає Ефіопію, розташовану на південь від Єгипту. Це спонукає мене знайти цю країну «*Хавіла*» в Ефіопії чи Ємені, де були золоті копальні, які цариця Савська запропонувала царю Соломону.

Буття 2:12: « *Золото цієї землі щире; там також знайдено камінь бделій і онікс* ».

« *Золото* » є символом віри і Бог пророкує для Ефіопії, чистої віри. Це вже буде єдина країна в світі, яка зберегла релігійну спадщину цариці Савської після її перебування у царя Соломона. Додамо також для його користі, що в своїй незалежності, що зберігалася протягом століть релігійної темряви, яка була характерною для народів «християнської» Західної Європи, ефіопи зберігали християнську віру і вони практикували правдиву суботу, яку отримали після зустрічі Соломона. Апостол Пилип охрестив першого ефіопського християнина, як показано в Діях 8:27-39. Він був

євнухом-міністром цариці Кандаки, і весь народ отримав його релігійне вчення. Інша деталь свідчить про благословення цього народу: Бог захистив їх від ворогів воєнними діями, які добровільно вчинив і вирішив відомий мореплавець Васко да Гама.

Підтверджуючи чорний колір ефіопської шкіри, « камінь онікс » має «чорний» колір і складається з діоксиду кремнію; додаткові багатства для цієї країни; тому що його використання для виробництва транзисторів робить його особливо цінним сьогодні.

Буття 2:13: « *Ім'я другої ріки Гіхон; це те, що оточує всю землю Куш* ».

Давайте забудемо «річки» і поставимо на їхнє місце людей, які вони символізують. Цей другий народ « *оточує землю Куш* », тобто Ефіопію. Нащадки Сима розвинулися в землі Аравії й аж до Персії. Вона фактично оточує територію Ефіопії, тому її можна символізувати та називати назвою « *річка* » « *Гіхон* ». У наші останні дні це оточення є «мусульманською» релігією Аравії та Персії. Таким чином конфігурація початку творіння відтворюється в кінці часів.

Буття 2:14: *Ім'я третього Хіддекель; це те, що тече на схід від Ассирії. Четверта ріка — Єфрат* ».

« *Хіддекель* » означає «Річка Тигр», а позначений народ — це Індія, яку символізує «Бенгальський тигр»; Азія та її східна цивілізація, хибно позначена як «жовта раса», тому пророцтво викликає занепокоєння, і вона насправді розташована « *на схід від Ассирії* ». У Дан.12 Бог використав символ цієї « *річки* » -людоджера «Тигр», щоб проілюструвати тяжкі випробування адвентистів, яких вони зазнали між 1828 і 1873 роками, через безліч духовних смертей, спричинених нею.

Назва « *Єфрат* » означає: квітучий, плідний. У пророцтві Апокаліпсису « *Єфрат* » символізує Західну Європу та її відростки, Америку та Австралію, які Бог представляє панованим римським папським релігійним режимом, який він називає своїм містом « *Вавилон великий* ». Цей нащадок Ноя буде нащадком Яфета, який простягається на захід до Греції та Європи, а на північ до Росії. Європа була ґрунтом, де християнська віра пережила всі свої позитивні та погані зміни після національного падіння Ізраїлю; прикметники «квітучий, плідний» виправдані, і, згідно з прикметою, синів Лії, некоханої жінки, буде більше, ніж синів Рахілі, дружини, яку любив Яків.

Приємно знайти в цьому посланні нагадування про те, що, незважаючи на всі їхні остаточні релігійні поділи, ці чотири типи земних цивілізацій мали того самого Бога-Творця як Батька, щоб виправдати їх існування.

Буття 2:15: « *Бог Ягве взяв людину і помістив її в Едемському саду, щоб обробляти його та стерегти його* ».

Бог пропонує Адаму заняття, яке складається з « *обробітку та догляду* » за садом. Форма цього культивування нам невідома, але воно здійснювалося без жодної втоми перед гріхом. Подібним чином, без будь-якої форми агресії в усьому творінні, його охорона була спрощена до

крайності. Однак ця роль охоронця передбачала існування небезпеки, яка незабаром набуде реального й точного вигляду: диявольське спокусування людської думки в цьому самому саду.

Буття 2:16: « *Ягве Бог дав такий наказ людині: Ти можеш їсти з усіх дерев у раю; »*

Безліч фруктових дерев у вільному доступі для Адама. Бог виконує його понад його потреби, які полягають у задоволенні харчових бажань за допомогою різноманітних смаків і ароматів. Божа пропозиція приємна, але це лише перша частина « наказу », який Він дає Адаму. Далі йде друга частина цього « наказу ».

Буття 2:17: « *Але ти не будеш їсти з дерева пізнання добра і зла, бо того дня, коли ти з'їси з нього, ти помреш ».*

У Божому « порядку » ця частина є дуже серйозною, тому що представлена загроза буде невблаганно застосована, щойно непослух, плід гріха, буде завершено та здійснено. І не забувайте, щоб проект універсального врегулювання гріха був здійснений, Адаму доведеться впасти. Щоб краще зрозуміти, що станеться, пам'ятаймо, що Адам все ще самотній, коли Бог попереджає його, представляючи свій « наказ » не їсти з « дерева пізнання добра і зла » або не годувати його ідеї диявола. Крім того, у контексті вічного життя Бог мав пояснити йому, що означає «померти». Тому що загроза є, в цьому « ти помреш ». Таким чином, Бог пропонує Адаму ліс, але забороняє йому мати одне дерево. А для когось одна ця заборона нестерпна, ось коли, як вчить приказка, дерево ліс ховає. Їсти з «дерева пізнання добра і зла » означає: харчуватися вченням диявола, який уже оживлений духом бунту проти Бога та його справедливості. Тому що заборонене «дерево », розміщене в саду, є образом його особи, так само як «дерево життя » є образом персонажа Ісуса Христа.

Буття 2:18: « *Ягве Бог сказав: Не добре людині бути самотнім; Я допоможу йому сподобатися ».*

Бог створив землю і людину, щоб виявити свою доброту і зло диявола. Його проект спасіння відкривається нам у наступних речах. Щоб зрозуміти, знайте, що людина виконує роль Бога особисто, який змушує її думати, діяти і говорити так, як вона думає, діє і говорить сама. Цей перший Адам є пророчим образом Христа, якого Павло представить як нового Адама.

Щоб виявити злочестивість диявола та доброту Бога, необхідно, щоб Адам згрішив, щоб диявол запанував на землі, а його злі діла були виявлені повсюдно. Поняття пари існує лише на землі, створеній для гріха, тому що дує, утворений таким чином, є духовною причиною, яка пророкує стосунки божественного Христа з його Дружиною, яка призначає своїх обранців. Обрана має знати, що вона є і жертвою, і бенефіціаром плану спасіння, запланованого Богом; вона є жертвою гріха, необхідним для Бога, щоб він міг остаточно засудити диявола, і користується його спасительною благодаттю, оскільки, усвідомлюючи свою відповідальність за існування гріха, він сам заплатить ціну гріха. гріх в Ісусі Христі. Отже, спочатку Бог вважав самотність недобре, і його потреба в любові була настільки великою,

що він був готовий заплатити дорогу ціну, щоб отримати її. Цю компанію, це віч-на-віч, яке дозволяє ділитися, Бог називає « *допомогою* », і людина буде використовувати цей термін, коли викликає свою жіночу людську двійницю. З точки зору допомоги, вона змусить його впасти і введе його в гріх через любов. Але ця любов Адама до Єви є подобою любові Христа до своїх обраних знайдених грішників, гідних вічної смерті.

Буття 2:19: « *Утворив Господь Бог із землі всіх польових звірів і всіх птахів небесних, і привів їх до людини, щоб побачити, як він їх назве, і щоб кожна жива істота носила ім'я, що людина б це віддала* .

Саме вищий дає ім'я тому, що йому нижче. Бог дав собі своє ім'я і, наділивши це право Адама, тим самим підтвердив панування людини над усім живим на землі. У цій першій формі земного творіння види польових тварин і птахів небесних зменшуються, і Бог приводить їх до Адама, так само, як він привів їх попарно до Ноя перед потопом.

Буття 2:20: « *І назвав чоловік імена всій худобі, і птахам небесним, і всім звірам польовим; але для людини він не знайшов допомоги, як він* ». Так звані доісторичні монстри були створені після гріха, щоб посилити наслідки божественного прокляття, яке вразить всю землю, включаючи море. У часи невинності тваринне життя складається з «худоби», корисної для людини , *птахів неба* » та « *тварини поля* » більш незалежні. Але в цій презентації він не знайшов відповідника людини, оскільки його ще не існує.

Буття 2:21: « *Тоді Господь Бог навів на людину глибокий сон, і вона заснула; він узяв одне з його ребер і закрити тіло на його місці* ».

Форма цієї хірургічної операції ще більше розкриває проект порятунку. У Михаїлі Бог усуває себе з небес, залишає і відокремлює себе від своїх добрих ангелів, що є нормою «глибокого сну», у який занурюється Адам. В Ісуса Христа, народженого у плоті, береться божественне ребро, і після його смерті та воскресіння, на своїх дванадцятьох апостолах, він створює свою « *поміч* », з якої він взяв тілесний аспект і свої гріхи, і якій він дає своє «святиє». Дух». Духовне значення цього слова « *допомога* » є великим, тому що воно надає Його Церкві, Його Обранцям, роль « *допомоги* » у здійсненні плану спасіння та універсального глобального вирішення гріха та долі грішників.

Буття 2:22: « *Господь Бог створив жінку з ребра, яке взяв у чоловіка, і привів її до чоловіка* ».

Таким чином, становлення жінки пророкує формування Обраності Христа. Бо саме через прихід у плоті Бог формує Свою вірну церкву, жертву своєї плотської природи. Щоб врятувати обраних від плоті, Бог мав прийняти форму плоті. А також, маючи в собі життя вічне, прийшов розділити його зі своїми обранцями.

Буття 2:23: « *І сказав той чоловік: Ось цього разу вона, яка є кістка від кісток моїх і тіло від тіла мого! Вона буде названа жінкою, бо була взята від чоловіка* ».

Бог прийшов на землю, щоб прийняти земну норму, щоб мати можливість сказати про Свого Обраного те, що Адам каже про свою жіночу двійницю, якій він дає ім'я « *жінка* ». Справа більш очевидна в івриті, тому

що слово чоловік чоловічого роду «іш» стає «іша» для слова жіночого роду жінка. Цією дією він підтверджує своє панування над нею. Але, відібрана від нього, ця «жінка» стане для нього незамінною, як ніби «ребро», взяте з його тіла, захоче повернутися до нього і зайняти своє місце. Під час цього унікального досвіду Адам відчує до своєї дружини ті ж почуття, які мати відчує до дитини, яку вона народила після того, як носила його в утробі. І цей досвід також переживає Бог, тому що живі істоти, яких Він створює навколо себе, є дітьми, які виходять від Нього; що робить його таким же Мамою, як і Батьком.

Буття 2:24: «*Тому покине чоловік свого батька та свою матір, і пристане до своєї жінки, і стануть вони одним тілом*».

У цьому вірші Бог висловлює свій план щодо Своїх обраних, яким часто доведеться розривати тілесні сімейні стосунки, щоб зв'язатися з Обраним, благословенним Богом. І не забувайте, по-перше, в Ісусі Христі Михаїл залишив свій статус небесного Батька, щоб прийти і завоювати любов своїх обраних учнів на землі; це настільки, наскільки він відмовився від використання своєї божественної сили для боротьби з гріхом і дияволом. Тут ми розуміємо, що теми **розлуки** та **сопричастя** нероздільні. На землі вибраний повинен бути плотськи **відокремлений** від тих, кого він любить, щоб увійти в духовне **спілкування і стати «одним» з Христом і всіма Його вибраними, і Його вірними добрими ангелами.**

Бажання «*ребра*» повернутися на своє початкове місце знаходить своє значення в статевому з'єднанні людських істот, акті плоті та духу, де чоловік і жінка фізично утворюють одну плоть.

Буття 2:25: «*Чоловік і жінка його були нагі, і не соромилися*».

Фізична нагота не всіх турбує. Є любителі натуразму. І на початку історії людства фізична нагота не викликала «сорому». Поява «сорому» буде результатом гріха, ніби споживання їжі з «*дерева пізнання добра і зла*» може відкрити людський розум для досі невідомих наслідків і ігнорувати. Насправді плід забороненого дерева не буде автором цієї зміни, він буде лише засобом, тому що той, хто змінює цінності речей і совість, є Бог, і тільки він. Саме він пробудить почуття «сорому», яке грішне подружжя відчує у своїй свідомості через свою фізичну наготу, яка не буде відповідальною; тому що провина буде моральною і стосуватиметься лише непокори, реалізованої, поміченої Богом.

Підсумовуючи вчення Буття 2, Бог спочатку представив нам освячення відпочинку або суботи сьомого дня, що пророкує великий відпочинок, який буде даний у сьомому тисячолітті як Богові, так і Його вірним обранцям. Але цей відпочинок потрібно було здобути в земній боротьбі, яку Бог вестиме проти гріха та диявола, втілившись в Ісуса Христа. Земний досвід Адама проілюстрував цей план спасіння, розроблений Богом. У Христі він став тілом, щоб створити свого обранця з плоті, який зрештою отримає небесне тіло, подібне до ангелів.

Буття 3

відокремлення від гріха

Буття 3:1: *« Змій був найхитріший з усіх польових звірів, яких створив Господь Бог. І сказав він до жінки: Чи справді Бог сказав: Не їжте з усякого дерева в раю? »*

Бідний « змій » мав нещастя бути використаним як посередником най« хитрішим » з ангелів, створених Богом. Тварини, про яких рептилії, такі як « змія », не говорили; мова була особливістю образу Божого, даного людині. Вкажіть на добро, диявол змушує його говорити з жінкою в той час, коли вона розлучена з чоловіком. Ця ізоляція буде фатальною для нього, тому що в присутності Адама дияволу було б важче спонукати людей до непокори Божому наказу.

Ісус Христос відкрив існування диявола, якого він називає, кажучи в Івана 8:44, що він є « батьком брехні та вбивцею від початку ». Його слова спрямовані на те, щоб похитнути людську впевненість, і до « так чи ні », яких вимагає Бог, він додає « але » або « можливо », що усуває впевненість, яка надає сили істині. Наказ, даний Богом, отримав Адам, який потім передав його своїй дружині, але вона не почула голосу Бога, який дав наказ. Крім того, її сумнів покладається на її чоловіка, наприклад: « чи зрозумів він, що сказав йому Бог? »

Буття 3:2: *« Жінка відповіла змієві: « Ми їмо плід із дерев раю ».*

Докази, здається, підтверджують слова диявола; він розмірковує і говорить розумно. « Жінка » робить свою першу помилку, відповідаючи на « змію », що говорить ; що не є нормальним. По-перше, це виправдовує доброту Бога, який дав їм можливість їсти з усіх дерев, крім того, яке заборонено.

Буття 3:3: *« Але про плід дерева, що в середині саду, Бог сказав: Не їжте його і не торкайтеся його, щоб вам не померти ».*

Передача Адамом послання божественного наказу з'являється у фразі « щоб ти не помер ». Це не точні слова, сказані Богом, тому що він сказав Адаму: « У той день, коли ти з'їси його, ти помреш ». Послаблення божественних слів спонукатиме до споживання гріха. Виправдовуючи свою покору Богові причиною « страху », « жінка » пропонує дияволу можливість підтвердити цей « страх », який, на його думку, не є виправданим.

Буття 3:4: *« Тоді змій сказав жінці: Ти не помреш ; »*

І Головний Брехун виявляється в цій заяві, яка суперечить Божим словам: « ти не помреш ».

Буття 3:5: *« Але знає Бог, що того дня, коли ви їсте з нього, ваші очі відкриються, і ви станете, як боги, знаючи добро і зло ».*

Тепер він повинен виправдати наказ, даний Богом, якому він приписує лукаву й егоїстичну думку: Бог хоче тримати вас у нищесті й неповноцінності. Він егоїстично хоче перешкодити вам стати схожими на

нього. Він представляє знання добра і зла як перевагу, яку Бог хоче зберегти тільки для себе. Але якщо є користь у пізнанні добра, то де ж користь у пізнанні зла? Добро і зло є абсолютними протилежностями, як день і ніч, світло і темрява, і для Бога знання складається з досвіду або дії. Насправді Бог уже дав людині **інтелектуальне знання** добра і зла, **дозволивши** дерева в саду і **заборонивши** ті, що представляють «добро і зло»; тому що він є символічним образом диявола, який конкретно пережив послідовно «*добро*», а потім «*зло*», повставши проти свого Творця.

Буття 3:6: «*Жінка побачила, що дерево добре на їжу та приємне на вигляд, і що воно дорогоцінне для відкриття розуму; вона взяла плоду його та ї з'їла; вона також дала трохи своєму чоловікові, який був з нею, і він їв це*».

Слова змії діють, сумніви зникають, і жінка все більше переконується, що змія сказала їй правду. Плід здається їй гарним і візуально приємним, але, перш за все, вона вважає його «*дорогоцінним для розкриття інтелекту*». Диявол досягає бажаного результату, він щойно завербував послідовника свого бунтарського ставлення. А з'ївши заборонений плід, вона сама стає деревом пізнання зла. Сповнений любові до своєї дружини, з якою він не готовий прийняти розлуку, Адам вважає за краще розділити його згубну долю, тому що він знає, що Бог застосує його смертну санкцію. А з'їдаючи по черзі заборонений плід, саме вся пара постраждає від тиранічного панування диявола. Проте, як це не парадоксально, ця пристрасна любов є образом того, що Христос переживе для своєї Обраниці, погоджуючись померти за неї. Крім того, Бог може зрозуміти Адама.

Буття 3:7: «*Відкрилися очі обох, і вони пізнали, що вони нагі, і, зшивши фігове листя, зробили собі пояси*».

У цей момент, коли гріх був довершений людською парою, почався відлік 6000 років, запланованих Богом. По-перше, їхня свідомість перетворена Богом. Очі, які були відповідальними за бажання плодів, «*приємних для зору*», є жертвами нового судження про речі. І перевага, на яку сподіваються і якої прагнуть, перетворюється на недолік, оскільки вони відчують «сором» за свою наготу, яка до того часу не становила жодних проблем ні для них, ні для Бога. Виявлена фізична нагота була лише тілесним аспектом духовної наготи, в якій опинилася непокірна пара. Ця духовна нагота позбавила їх божественної справедливості, і в них увійшла санкція смерті, так що відкриття їхньої наготи було першим наслідком смерті, даної Богом. Отже, смерть була наслідком досвідченого пізнання зла; чого навчає Павло, кажучи в Рим.6:23: «*бо заплата за гріх — смерть*». Щоб приховати свою наготу, бунтівне подружжя вдалося до людської ініціативи, яка полягала в «*шитті фігового листя*» для виготовлення «*поясів*». Ця дія духовно зображує людську спробу самовиправдання. «*Пояс*» стане символом «*правди*» в Еф.6:14. Отже, «*пояс*», зроблений Адамом із «*фігового листя*», є опозицією, символом брехні, за якою ховається грішник, щоб заспокоїтися.

Буття 3:8: « *Тоді вони почули голос Бога ЯХВЕ, який проходив садом надвечір, і чоловік і його жінка сховалися від присутності Бога ЯХВЕ серед дерев саду* » .

Той, хто досліджує нирки та серця, знає, що щойно сталося і що узгоджується з його проектом спасіння. Це лише перший крок, який надасть дияволу простір для виявлення своїх думок і своєї злої природи. Але він повинен зустрітися з цим чоловіком, тому що він має багато чого йому розповісти. Тепер людина не поспішає на зустріч з Богом, своїм Отцем, своїм Творцем, від якого тепер лише прагне втекти, настільки боїться почути його докори. І де сховатися в цьому саду від Божого погляду? Знову ж таки, віра в те, що « *дерева саду* » можуть сховати його від його обличчя, свідчить про психічний стан, у який впав Адам після того, як став грішником.

Буття 3:9: « *Але ЯГВЕ Бог покликав чоловіка і сказав йому: Де ти?* »

Бог прекрасно знає, де ховається Адам, але він запитує його: « *Де ти?*» » простягнути руку допомоги і підтягнути його до визнання своєї провини.

Буття 3:10: « *І він сказав: Я почув Твій голос у саду, і злякався, бо я був голий, і сховався* ».

Відповідь, дана Адамом, сама по собі є визнанням його непослуху, і Бог використає його слова, щоб отримати свій спосіб представлення досвіду гріха.

Буття 3:11: « *І сказав Бог ЯХВЕ: Хто сказав тобі, що ти голий? Ти їв з дерева, з якого я заборонив тобі їсти?* »

Бог хоче витягнути з Адама визнання своєї провини. Від дедукції до дедукції він чітко ставить їй запитання: « *Ти їла з дерева, з якого я заборонив тобі їсти?* » ".

Буття 3:12: « *Чоловік сказав: Жінка, яку ти поставив зі мною, дала мені з дерева, і я їв* ».

Хоча це правда, відповідь Адама не є славною. Він носить на собі тавро диявола і вже не знає, як відповісти так чи ні, але, як сатана, відповідає обхідним шляхом, щоб просто не визнати власної та величезної провини. Він заходить так далеко, що нагадує Богові про його участь у цьому досвіді, оскільки він дав йому свою дружину, першого винуватця, як він думає перед собою. Найкраща частина історії полягає в тому, що все правда, і Бог не знає про це, оскільки гріх був необхідним у його проекті. Але він помиляється в тому, що, наслідуючи приклад жінки, він показав свою перевагу їй на шкоду Богові, і це була його найбільша провинна. Тому що від самого початку вимогою Бога було бути коханим понад усе і всіх.

Буття 3:13: « *І сказав Господь Бог до жінки: Чому ти це зробила? Жінка відповіла: Змій обдурило мене, і я його з'їла* ».

Потім Великий Суддя звертається до жінки, яку звинуватив чоловік, і тут знову відповідь жінки відповідає реальності фактів: « *Змія спокусила мене, і я її з'їв* ». Тому вона дозволила себе спокусити, і в цьому її смертельна вина.

Буття 3:14: *«І сказав Господь Бог до змія: За те, що ти зробив це, проклятий будеш ти над усією худобою та над усією польовою звіриною, дні життя твого»*.

Цього разу Бог не питає «змія», чому він це зробив, тому що Бог знає, що він був посередником сатани, диявола. Доля, яку Бог призначає «змію», насправді стосується самого диявола. Для «змія» застосування було негайним, але для диявола це було лише пророцтво, яке сповниться після перемоги Ісуса Христа над гріхом і смертю. Відповідно до Одкр.12:9, першою формою цього застосування було його вигнання з царства небесного, а також злих ангелів з його табору. Їх кинули на землю, яку вони ніколи не покинуть до самої смерті, і протягом тисячі років, ізольований на спустошеній землі, Сатана буде повзати в порохи, який вітав тих, хто помер через нього, і свободу, якою він нею зловживав. На землі, проклятій Богом, вони поводитимуться, як змії, одночасно лякливі й обережні, тому що переможені Ісусом Христом і втікають від людини, яка стала їхнім ворогом. Вони завдадуть шкоди людям, прихованим у невидимості своїх небесних тіл, протиставляючи їх один проти одного.

Буття 3:15: *«Я покладу ворожнечу між тобою та між жінкою, між насінням твоїм і насінням її: вона буде бити тобі голову, а ти будеш бити її в п'яту»*.

У застосуванні до «змія» це речення підтверджує пережиту та спостережувану реальність. Його застосування до диявола більш тонке. Ворожнеча між його стороною та людством підтверджується та визнається. *«Насіння жінки, що трощить йому голову»*, буде насінням Христа та його вірних обранців. Вона зрештою знищить його, але перед цим демони матимуть постійну можливість *«ранити п'яту» «жінки»*, Обраного самого Христа, зображеного, по-перше, цією *«п'ятою»*. Бо *«п'ята»* є точкою опори людського тіла так само, як *«наріжний камінь»* є каменем, на якому будується духовний храм Бога.

Буття 3:16: *«Він сказав жінці: Я збільшу біль твоєї дітородності, ти будеш народжувати дітей з болем, і твоє бажання буде до твого чоловіка, але він буде панувати над тобою»*.

Перед тим, як померти, жінці доведеться *«постраждати під час вагітності»*; вона *«народить з муками»*, все це буквально виконано і помічено. Але тут знову слід звернути увагу на пророче значення образу. В Івана 16:21 і Одкр. 12:2 *«жінка в муках пологів»* символізує Церкву Христа під час римських імперських, а потім папських переслідувань християнської ери.

Буття 3:17: *«І він сказав до чоловіка: «За те, що ти послухався голосу своєї жінки, і їв з дерева, про яке я наказав тобі, ти не будеш їсти з нього». Через вас земля буде проклята. Завдяки праці ти будеш харчуватися нею по всі дні свого життя»*.

Повертаючись до людини, Бог дає їй справжній опис її ситуації, яку вона ганебно намагалася приховати. Його провина є повною, і Адам також дізнається, що перш ніж врятувати його, його смерті передуватиме низка

проклять, які змусять деяких віддати перевагу смерті над життям. Прокляття землі — це жахлива річ, і Адам засвоїть це на важкому шляху.

Буття 3:18: *« він породить для вас колючки й тернину, і ви будете їсти польову траву ».*

Зникла легка культивация Едемського саду, її замінила безперервна боротьба з квакшами, *« шипами, колючками »* та бур'янами, які розмножуються в земному ґрунті. Тим більше, що це прокляття ґрунту прискорить смерть людства, тому що завдяки науковому «прогресу» людина в останні дні буде отруювати себе, додаючи хімічну отруту в ґрунт своїх посівів, щоб знищити бур'яни та комах-шкідників. Рясної та легкодоступної їжі більше не буде за межами саду, звідки його виженуть, як і його улюблену дружину Бога.

Буття 3:19: *« В поті обличчя свого ти будеш їсти хліб, аж поки не повернешся в землю, з якої ти взятий; бо ти порошок, і в порошок повернешся ».*

Ця доля, яка випала на людину, виправдовує форму, в якій Бог відкрив своє творіння і своє формування саме з *« порошку земного »*. Адам дізнається за свій рахунок і за наш рахунок, у чому полягає смерть, викликана Богом. Зауважимо, що померлий є не що інше, як *« порошок »* і що поза цим *« порошком »* не залишається живий дух, який виходить із цього мертвого тіла. Eccl.9 та інші цитати підтверджують цей смертний статус.

Буття 3:20: *« Адам дав ім'я своїй жінці: Єва, бо вона була матір'ю всього живого ».*

Тут знову Адам відзначає своє панування над *« жінкою »*, даючи їй ім'я *« Єва »* або «Життя»; назва, виправдана як основна реальність людської історії. Ми всі є далекими нащадками, народженими від Єви, спокушеної дружини Адама, через яку було передано прокляття смерті, і будемо такими до повернення у славі Ісуса Христа на початку весни 2030 року.

Буття 3:21: *« Яхве Бог зробив для Адама та його дружини одяг зі шкур і одягнув їх у них ».*

Бог не забуває, що гріх земного подружжя був частиною Його проекту спасіння, який тепер прийме демонстровану форму. Після гріха божественне прощення стає доступним в ім'я Христа, Якого буде принесено в жертву та розіп'ято римськими солдатами. У цій дії невинна істота, вільна від усіх гріхів, погодиться померти, щоб спокутувати замість них гріхи своїх єдиних вірних обранців. Від самого початку Бог вбивав невинних тварин, щоб їхні *« шкури »* покрили наготу Адама та Єви. У цій дії він замінює *« справедливість »*, яку уявляє людина, тією, яку план спасіння приписує їй через віру. *« Справедливість »*, уявлена людиною, була лише оманливою брехнею, а замість неї Бог приписує їм *« одяг »*, символізуючий *« Його автентичну справедливість »*, *« пояс Його правди »*, який ґрунтується на добровільній жертві Христа та жертву свого життя для викуплення тих, хто вірно любить його.

Буття 3:22: *« Яхве Бог сказав: Ось людина стала, як один із нас, для пізнання добра і зла. Давайте тепер не дамо йому простягнути свою руку і взяти дерево життя, і з'їсти, і жити вічно ».*

У Михаїлі Бог звертається до своїх добрих ангелів, які є свідками драми, що щойно сталася на землі. Він сказав їм: « *Ось людина стала, як один із нас, для пізнання добра і зла* ». За день до своєї смерті Ісус Христос використав той самий вислів щодо Юди, зрадника, який мав передати його релігійним євреям, а потім римлянам на розп'яття, це в Івана 6:70: «Ісус відповів їм: *Був чи не я вибрав вас, дванадцять? І один із вас – демон!* ». « *Ми* » в цьому вірші стає « *ви* » через інший контекст, але Божий підхід той самий. Фраза « *один із нас* » стосується сатани, який все ще має вільний доступ і рух у небесному царстві Бога серед усіх ангелів, створених на початку земного творіння.

Необхідність заборонити людині їсти *плоди «дерева життя»* була вимогою істини, про яку Ісус засвідчив у своїх словах, звернених до римського префекта Понтія Пілата. « *Дерево життя* » було образом Христа-Спасителя, і їсти його означало підживлюватися Його вченням і всією Його духовною особистістю, сприймати Його як заміну та особистого Спасителя. Це була єдина умова, яка могла виправдати споживання цього « *дерева життя* ». Сила життя була не в дереві, а в тому, кого дерево символізувало: Христі. Крім того, це дерево обумовлювало вічне життя, і після первородного гріха це вічне життя було назавжди втрачено до остаточного повернення Бога у Христі та Михаїлі. Отже, « *дерево життя* » та інші дерева можуть зникнути так само, як і сад Божий.

Буття 3:23: « *І Бог ЯГВЕ вигнав його з Едемського саду, щоб він міг обробляти землю, з якої був узятий* ».

Все, що залишається для Творця, це вигнати з дивовижного саду людську пару, яка утворилася від першого Адама (слово, що позначає людський рід: червоний = сангвінік), показала себе негідною своєю непокорюю. А поза городом для нього почнеться болісне життя, в ослабленому фізично й душевно тілі. Повернення до землі, яка стала жорсткою та непокірною, нагадає людям про їх походження з « *пороху* ».

Буття 3:24: « *Так він вигнав Адама; і він поставив на схід від Едемського саду херувимів, які махають полум'яним мечем, щоб охороняти дорогу до дерева життя* ».

Вже не Адам охороняє сад, але ангели не пускають його в нього. Згодом сад зникне незадовго до потопу, який стався в 1656 році після гріха Єви та Адама.

У цьому вірші ми маємо корисне роз'яснення для визначення місця розташування Едемського саду. Ангели-охоронці розташовані « *на схід від саду* », який, таким чином, сам знаходиться на захід від місця, де Адам і Єва усамітнюються. Передбачувана територія, представлена на початку цього розділу, відповідає цьому роз'ясненню: Адам і Єва відступають до землі на південь від гори Арарат, а заборонений сад знаходиться в районі «*рясних вод*» Туреччини біля озера Ван, на захід від їхньої позиції.

Буття 4

Розлука смертю

Цей розділ 4 дозволить нам краще зрозуміти, чому Богові було необхідно запропонувати Сатані та його бунтівним демонам демонстраційну лабораторію, яка розкриває ступінь їхньої злочестивості.

На небі злочестивість мала межі, оскільки небесні істоти не мали сили вбивати одне одного; бо всі вони були на мить безсмертними. Отже, ця ситуація не дозволила Богові виявити високий рівень злочестивості та жорстокості, на які були здатні його вороги. Отже, Земля була створена з метою дозволити смерть у її найжорстокіших формах, які розум такої істоти, як Сатана, тільки може собі уявити.

Цей розділ 4, поміщений під символічне значення цього числа 4, яке є універсальністю, таким чином згадує обставини перших смертей земного людства; смерть є її особливим і унікальним універсальним характером серед усіх творінь, створених Богом. Після гріха Адама і Єви земне життя було « *видовищем для світу та для ангелів* », як сказано в 1 Коринфянах 4:9, натхненного та вірного свідка Павла, колишнього Савла з Тарса, першого уповноваженого гонителя церква Христа.

Буття 4:1: « Адам пізнав Єву, дружину свою; вона завагітніла і народила Каїна і сказала: Я створила людину за допомогою ЯНВЕН.

У цьому вірші Бог відкриває нам значення, яке він надає дієслову « *пізнати* », і цей момент є життєво важливим у принципі виправдання вірою, як написано в Івана 17:3: « *Життя вічне в тому, що вони знають Тебе* ». , єдиний правдивий Бог, і Того, Кого Ти послав, Ісуса Христа . Пізнати Бога означає мати з Ним любовні стосунки, духовні в даному випадку, але тілесні у випадку Адама і Єви. Знову за цією моделлю першої пари, «дитина» народилася від цієї плотської любові; добре, «дитина» також повинна відродитися в наших духовних стосунках любові, пережитих з Богом. Це нове народження завдяки справжньому « *пізнанню* » Бога розкривається в Одкр.12:2-5: « *І була вона вагітна, і кричала в пологах і в муках пологів. ... Вона народила сина, який правитиме всіма народами залізним жезлом. І її дитина була взята до Бога і до престолу Його* ». Дитина, народжена від Бога, повинна відтворювати характер свого Батька, але це не було у випадку з першим сином, народженим людьми.

Ім'я Каїн означає придбання. Це ім'я пророкує йому плотську і земну долю, протилежність духовної людини, якою буде його молодший брат Авель.

Зауважимо, що на цьому початку історії людства мати, яка народжує, асоціює Бога з цим народженням, оскільки вона усвідомлює, що створення цього нового життя є наслідком чуда, яке вчинив великий Бог-творець ЯНВЕН. В наші останні дні це вже не так або рідко.

Буття 4:2: « *Вона знову народила йому брата Авеля. Авель був пастухом, а Каїн був орачем* ».

Авель означає дихання. Більш ніж Каїн, дитя Авель представлено як копія Адама, який першим отримав дихання легенів від Бога. Фактично, своєю смертю, убитий своїм братом, він представляє образ Ісуса Христа, правдивого Сина Божого, Спасителя обраних, яких Він викупить своєю кров'ю.

Професії двох братів підтверджують їхню протилежність. Як Христос, « *Авель був пастухом* », а як земний невіруючий матеріаліст, « *Каїн був орачем* ». Ці перші діти людської історії проголошують долю, пророчену Богом. І вони приходять, щоб розповісти про його проект порятунку.

Буття 4:3: « *Через деякий час Каїн приніс ЯГВЕ в жертву плоди землі;* »

Каїн знає, що Бог існує, і, щоб показати йому, що він хоче вшанувати його, він приносить йому « *приношення плодів землі* », тобто те, що створено його діяльністю. У цій ролі він бере образ безлічі єврейських, християнських чи мусульманських релігійних людей, які підкреслюють свої добрі справи, не турбуючись про спроби дізнатися та зрозуміти, що Бог любить і очікує від них. Подарунки мають значення лише тоді, коли їх цінує людина, яка їх отримує.

Буття 4:4: « *І Авель, зі свого боку, зробив її однією з перворідних своєї отари та їхнього жиру. ЯНВЕН прихильно дивився на Авеля та його жертву;* »

Авель наслідує свого брата і через свою професію пастуха приносить Богові жертву « *від первістків своєї отари та від їхнього жиру* ». Це приємно Богу, тому що він бачить у жертві цих « **первістків** » очікуваний і пророчений образ власної жертви в Ісусі Христі. В Одкр.1:5 читаємо: «... і від Ісуса Христа, вірного свідка, **первородженого з мертвих** і князя царів земних! Тому, Хто любить нас, Хто визволив нас від гріхів Своєю кров'ю ...». Бог бачить свій проект спасіння в пропозиції Авеля і може вважати його тільки приємним.

Буття 4:5: « *але він не дивився прихильно на Каїна та його жертву. Каїн дуже розлютився, і його обличчя впало.* »

Порівняно з пропозицією Авеля, логічно, що Бог мало б зацікавився пропозицією Каїна, який так само логічно може бути лише розчарований і засмучений. « *Його обличчя опущене* », але зауважимо, що роздратування призводить до того, що він « **стає дуже роздратованим** », і це ненормально, оскільки ця реакція є плодом розчарованої гордості. Роздратування та гордість незабаром принесуть серйозніші плоди: вбивство його брата Авеля, предмета його ревнощів.

Буття 4:6: « *І сказав ЯГВЕ до Каїна: Чого ти сердишся, і чому твоє лице опущене?* »

Лише Бог знає причину, чому він віддав перевагу пропозиції Авеля. Каїн може лише вважати реакцію Бога несправедливою, але замість того, щоб гніватися, він повинен благодіяти Богу дозволити йому зрозуміти причину цього, очевидно, несправедливого вибору. Бог має повне знання про природу Каїна, який несвідомо грає для нього роль злого слуги Матвія

24:48-49: « *Але якщо він злий слуга, який говорить у собі: Мій пан зволікає прийти, якщо він починає бити своїх товаришів, якщо їсть і п'є з п'яницями, ...* ». Бог ставить йому запитання, на яке він знає досконалу відповідь, але знову ж таки, роблячи це, він дає Каїну можливість поділитися з ним причиною його страждань. На ці запитання Каїн залишиться без відповіді, тому Бог застерігає його від зла, яке охопить його.

Буття 4:7: « *Звісно, якщо ти робиш добре, ти підіймеш своє обличчя; а якщо ти робиш зло, гріх лежить біля дверей, і його бажання для тебе : але ти пануєш над ним .* »

Після того, як Єва й Адам поїли й набули статусу диявола, «пізнавши добро і зло», він знову з'являється, щоб підштовхнути Каїна вбити свого брата Авеля. Перед ним два вибори, « *добро і зло* »; « *Добро* » змусить його змиритися і прийняти Божий вибір, навіть якщо він його не розуміє. Але вибір «*зла*» змусить його згрішити проти Бога, змусивши його порушити його шосту заповідь: « *Не вбивай* »; і ні, « *не вбий* », як це представили перекладачі. Божа заповідь засуджує злочин, а не вбивство винних злочинців, яке Він узаконив, наказавши це зробити, і в цьому випадку прихід Ісуса Христа нічого не змінив у цьому справедливому Божому суді.

Зверніть увагу на форму, в якій Бог викликає « *гріх* », ніби він говорить про жінку, згідно з якою Він сказав Єві в Буття 3:16: « *твої бажання будуть до чоловіка, але він пануватиме над тобою.* ». Для Бога спокуса « *гріхом* » подібна до спокуси жінки, яка хоче спокусити свого чоловіка, і він не повинен дозволити собі «домінувати» ні їй, ні йому. Таким чином Бог дав людині наказ не дозволити себе спокусити « *гріхом* », представленим жінкою.

Буття 4:8: « *Однак Каїн говорив зі своїм братом Авелем; але коли вони були в полі, Каїн напав на свого брата Авеля і вбив його.* »

Незважаючи на це божественне попередження, природа Каїна принесе свої плоди. Після обміну словами з Авелем Каїн, душолюб від самого початку, як і його духовний батько, диявол, « *кинувся на свого брата Авеля і вбив його* ». Цей досвід пророкує долю людства, де брат буде вбивати брата, часто через світську чи релігійну заздрість, аж до кінця світу.

Буття 4:9: « *Ягве сказав Каїну: Де твій брат Авель? Він відповів: не знаю; чи я сторож брата свого?* »

Як він сказав Адаму, який ховався від нього: « *Де ти?* », Бог сказав Каїну: « *Де твій брат Авель?* », завжди давати йому можливість визнати свою провину. Але нерозумно, оскільки він не може ігнорувати, що Бог знає, що він убив його, він нахабно відповідає « *Я не знаю* », і з неймовірною зарозумілістю, у свою чергу, ставить Богу запитання: « *Я опікун свого брата?* »

Буття 4:10: « *І сказав Бог: Що ти зробив? Голос крові брата твого волає від землі до мене* »

Бог дає йому свою відповідь, яка означає: ти не його сторож, тому що ти його вбивця. Бог добре знає, що він зробив, і представляє йому це на картині: « *Голос крові брата твого волає від землі до мене* ». Ця графічна формула, яка надає пролитій крові голос, який волає до Бога, буде

використана в Аро.6, щоб викликати в «5-й ^{печатці}» крик мучеників, убитих римськими папами, які переслідували католицьку релігію: Аро. 6:9-10: «*Коли він відкрив п'яту печатку, я побачив під жертвником душі тих, що були вбиті за слово Боже та за свідчення, яке вони дали. Вони закричали гучним голосом, кажучи: Доки, Владико святий і правдивий, зволікаєш із судом і помстою за нашу кров тим, хто живе на землі?* ». Отже, несправедливо пролита кров вимагає помсти винним. Ця законна помста прийде, але це те, що Бог зберігає виключно для Себе. Він проголошує у Втор.32:35: «*Мої помста і відплата, коли спіткнеться їхня нога! Бо день їхньої загибелі близький, і те, що їх чекає, не забариться* ». В Іс.61:2, разом із «*роком благодаті*», «*день помсти*» є в програмі месії Ісуса Христа: «... він послав мене...проголосити рік благодаті *YaHWéH*, і день помсти від нашого Бога; потішити всіх страждених; ...». Ніхто не міг зрозуміти, що «*публікацію*» цього «*року благодаті*» мало відокремити від «*дня помсти*» 2000 років.

Таким чином, мертві можуть волати лише в пам'ять Бога, пам'ять якого необмежена.

Злочин, скоєний Каїном, заслуговує справедливого покарання.

Буття 4:11: «*Тепер ти будеш проклятий землею, яка відкрила свої уста, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки.*»

Каїн буде проклятий із землі і не буде вбитий. Щоб виправдати цю божественну поблажливість, ми повинні визнати, що цей перший злочин не мав прецедентів. Каїн не знав, що означає вбивати, і саме гнів, який засліпив усі міркування, привів його до смертельної жорстокості. Тепер, коли його брат помер, людство більше не зможе сказати, що воно не знало, що таке смерть. Тоді набуде чинності закон, встановлений Богом у Вихід 21:12: «*Хто вдарить людину на смерть, буде покараний смертю*».

Цей вірш також представляє цей вислів: «*Земля, що розкрила свої уста, щоб прийняти з твоєї руки кров твого брата*». Бог уособлює землю, даючи їй уста, які вбирають пролиту на ній кров. Тоді ці уста промовляють до неї і нагадують їй про смертний акт, який її осквернив. Цей образ буде використаний у Повторенні 26:10: «*Земля розкрила свої уста й поглинула їх разом із Кореєм, коли ті, що зібралися, померли, і вогонь пожер тих двохсот п'ятдесяти чоловіків: вони служили народові попередження.*». Тоді це буде в Одкр.12:16: «*І земля допомогла жінці, і земля відкрила свої уста, і поглинула ріку, яку змії випустив із своєї пащі*». «*Річка*» символізує французькі католицькі монархічні ліги, спеціально створений військовий корпус «драконів» переслідував вірних протестантів і переслідував їх у гори країни. Цей вірш має подвійне значення: збройний опір протестантів, потім кривава Французька революція. В обох випадках вислів «*Земля розкрила свої уста*» представляє її як вітаючу кров багатьох людей.

Буття 4:12: «*Коли ви обробляєте землю, вона більше не буде давати вам свого багатства. Ти будеш мандрівником і бродягою на землі.*»

Покарання Каїна обмежується землею, яку він першим осквернив, проливши на ній людську кров; людина, яка спочатку була створена за

образом Божим. З часів гріха воно зберігає свої характеристики від Бога, але більше не має своєї ідеальної чистоти. Діяльність людини полягала в основному у виробництві їжі шляхом обробки землі. Тому Каїну доведеться шукати інші способи прогородуватися.

Буття 4:13: « *Каїн сказав ЯвНВéН: Моє покарання занадто велике, щоб нести його* ».

Це означає: в цих умовах краще, щоб я покінчив життя самогубством.

Буття 4:14: « *Ось, ти сьогодні виганяєш мене з цієї землі; Я буду схований від лиця Твого, я буду мандрівником і мандрівником на землі, і хто мене знайде, той уб'є мене* ».

Ось він зараз дуже балакучий і він підсумовує свою ситуацію як смертний вирок.

Буття 4:15: « *Ягве сказав йому: Якщо хтось уб'є Каїна, то Каїн буде помщений семикратно. І Господь дав знак Каїну, щоб той, хто його знайде, не вбив його* ».

Вирішивши зберегти життя Каїна з уже відомих причин, Бог сказав йому, що за його смерть буде заплачено, « *помщено* », « *семикратно* ». Потім він згадує « *знак* », який захистить його. Таким чином, Бог пророкує символічне значення числа «сім», яке позначатиме суботу та освячення відпочинку, яке, пророчене наприкінці тижнів, знайде своє повне виконання в сьомому тисячолітті Його проекту спасіння. Субота буде знаком приналежності до Бога-творця в Єзек.20:14-20. А в Єзек.9 « *знак* » покладено на тих, хто належить Богу, щоб вони не були вбиті в годину божественної кари. Нарешті, щоб підтвердити цей принцип захищеного **відокремлення**, у Одкр.7, « *знак* », « *печать Бога живого* », з'являється для « *запечаткування чола* » слуг Бога, і ця « *печать і знак* » є його субота сьомого дня.

Буття 4:16: « *Тоді Каїн відійшов від лиця ЯГВЕ і оселився в землі Нод, на схід від Едему* ».

Уже на схід від Едему Адам і Єва пішли після того, як їх вигнали з Божого саду. Ця земля тут отримала назву Нод, що означає: страждання. Отже, життя Каїна буде відзначене душевними та фізичними стражданнями, тому що відкинення від лиця Бога залишає сліди навіть у твердому серці Каїна, який у вірші 13 сказав, боячись його: «Я буду схований далеко від твоєї присутності». *обличчя* ».

Буття 4:17: « *Каїн пізнав свою жінку; вона завагітніла й народила Еноха. Потім він побудував місто і назвав місто на честь свого сина Еноха* ».

Каїн стане патріархом населення міста, якому він дає ім'я свого першого сина: Енох, що означає: ініціювати, наставляти, вправляти і починати використовувати щось. Ця назва підсумовує все, що представляють ці дієслова, і вона доречна, тому що Каїн і його нащадки відкривають тип суспільства без Бога, яке триватиме до кінця світу.

Буття 4:18: « *Енох породив Ірада, Ірад породив Мехуджаїла, Мехуджаїл породив Метушаїла, а Метушаїл породив Ламеха .* »

Ця коротка генеалогія навмисно зупиняється на персонажі на ім'я Ламех, точне значення якого залишається невідомим, але слово з цього кореня стосується інструкцій, таких як ім'я Енох, а також поняття влади.

Буття 4:19: « *Ламех узяв двох жінок: ім'я однієї Ада, а ім'я іншої Цілла .* »

Ми знаходимо в цьому Ламеху першу ознаку розриву з Богом, згідно з яким « *чоловік покине свого батька та свою матір, щоб приліпитися до своєї жінки, і стануть двоє одним тілом* » (див. Буття 2:24). Але в Ламеху чоловік прив'язується до двох жінок, і троє стануть одним тілом. Очевидно, що відокремлення від Бога є повним.

Буття 4:20: « *Ада породила Явала: він був батьком тих, хто живе в наметах та при отарах* ».

Джабаль є патріархом кочових пастухів, якими є деякі арабські народи й сьогодні.

Буття 4:21: « *Ім'я його брата Ювал: він був батьком усіх, хто грає на арфі та сопілці .* »

Джубал був патріархом усіх музикантів, які займають важливе місце в цивілізаціях без Бога, навіть сьогодні, де культура, знання та мистецтво є основою наших сучасних суспільств.

Буття 4:22: « *Цілла, зі свого боку, народила Тувала Каїна, який кував усі інструменти з міді та заліза. Сестра Тубал Каїна була Наама .* »

Цей вірш суперечить офіційним вченням істориків, які припускають, що бронзовий вік передував залізному. По правді кажучи, за словами Бога, перші люди вміли кувати залізо, і, можливо, від самого Адама, тому що в тексті не сказано про Тувал-Каїна, що він був батьком тих, хто кує залізо. Але ці розкриті деталі надані нам, щоб ми зрозуміли, що цивілізація існувала з перших людей. Їхні безбожні культури були не менш вишуканими, ніж наші сьогодні.

Буття 4:23: « *Ламех сказав своїм жінкам: Адо та Цілла, послухайте мого голосу! Жінки Ламеха, послухайте мого слова! Я вбив чоловіка за мою рану, і юнака за мою синяку.* »

Ламех хвалиться перед своїми двома дружинами тим, що вбив чоловіка, що завдає йому шкоди на суді Божому. Але з зарозумілістю та насмішкою він додає, що також убив молодого чоловіка, що погіршує його справу на Божому суді і робить його справжнім «вбивцею» та рецидивістом.

Буття 4:24: « *Каїн буде помщений сім разів, а Ламех сімдесят сім разів.* »

Потім він висміює поблажливість, яку Бог виявив до Каїна. Оскільки після вбивства людини смерть Каїна мала помститися «сім разів», то за вбивство чоловіка і юнака Ламех помститься Богом «сімдесят сім разів». Ми не можемо уявити собі такі огидні коментарі. І Бог хотів відкрити людству, що його перші представники другого покоління, від Каїна до сьомого, Ламеха, досягли найвищого рівня безбожності. І це його демонстрація наслідків розлуки з ним.

Буття 4:25: « Адам ще знав свою дружину; і вона породила сина, і назвала ім'я йому: Сиф, бо, сказала вона, Бог дав мені інше насіння замість Авеля, якого Каїн убив ».

Ім'я Сет, яке на івриті вимовляється як «хет», означає основу людського тіла. Дехто перекладає це як «еквівалент або реституція», але я не зміг знайти обґрунтування цієї пропозиції на івриті. Тому я зберігаю «основу тіла», тому що Сет стане коренем або основною основою вірного роду, який Буття 6 позначить виразом « сини Бога », залишивши «жінкам» бунтівних нащадків роду Каїна, який обманює їх, на противагу, назва « дочок людських ».

У Сеті Бог сіє та вирощує нове « насіння », у якому сьомий нащадок, інший Енох, наводиться як приклад у Бут.5:21-24. Він мав привілей увійти на небо живим, не пройшовши через смерть, після 365 років земного життя, прожитого у вірності Богу-творцю. Цей Енох добре носив своє ім'я, тому що його «освіта» була на славу Бога, на відміну від його тезки, сина Ламеха, сина роду Каїна. І обидва, Ламех бунтар і Енох праведний були «сьомими» нащадками свого роду.

Буття 4:26: « Також у Сита був син, і він назвав ім'я йому: Енош. Саме тоді люди почали називати ім'я ЯХВЕ . »

Енош означає: людина, смертний, нечестивий. Це ім'я пов'язане з моментом, коли люди почали звертатися до імені YaHWéH. Те, що Бог хоче сказати нам, поєднуючи ці дві речі, це те, що людина вірного роду усвідомила злочестивість своєї природи, яка до того ж є смертною. І це усвідомлення спонукало його шукати свого Творця, щоб він вшанував його і сумлінно віддав йому приємне йому поклоніння.

Буття 5

Розділення через освячення

У цьому розділі 5 Бог об'єднав рід, який залишився вірним Йому. Я представляю вам детальне вивчення лише перших віршів, які дозволяють нам зрозуміти причину цього переліку, який охоплює час між Адамом і знаменитим Ноем.

Буття 5:1: « Це книга насіння Адама. Коли Бог створив людину, **Він створив її на подобу Божу** ».

Цей вірш встановлює стандарт для списку імен цитованих чоловіків. Все базується на цьому нагадуванні: « Коли Бог створив людину, **Він створив її на подобу Божу** ». Тому ми повинні розуміти, що для того, щоб увійти до цього списку, людина повинна зберегти свою « **подібність до Бога** ». Таким чином ми можемо зрозуміти, чому такі важливі імена, як імена Каїна, не входять до цього списку. Тому що мова йде не про фізичну

схожість, а про схожість характерів, і розділ 4 щойно показав нам подібність Каїна та його нащадків.

Буття 5:2: *« Він створив чоловіка і жінку, і поблагословив їх, і назвав їх чоловіком, коли вони були створені ».*

І тут нагадування про Боже благословення чоловіка та жінки означає, що імена, які будуть цитуватися, були благословенні Богом. Наполягання на їх створенні Богом підкреслює важливість, яку він надає тому, щоб бути визнаним Богом-творцем, який виділяє, освячує Своїх слуг знаком суботи, решта дотримується протягом сьомого дня з усіх їхніх тижнів. Збереження Божого благословення освяченням суботи та подібністю до Його характеру є умовами, які вимагає Бог, щоб людина залишалася гідною називатися *« людиною »*. Крім цих плодів, людина, на її думку, стає більш розвиненою та освіченою *« твариною »*, ніж інші види.

Буття 5:3: *« Адам, маючи сто тридцять років, породив сина за подобою своєю, за образом своїм, і назвав ім'я йому: Сиф ».*

Видно, що між Адамом і Ситом відсутні два імена: Каїна (який не належить до вірного роду) та Авеля (який помер без нащадків). Таким чином демонструється стандарт благословенного відбору. Те саме стосуватиметься всіх інших згаданих імен.

Буття 5:4: *« Днів Адама після народження Сифа було вісімсот років; і він породив синів і дочок ».*

Ми повинні розуміти, що Адам *« породив синів і дочок »* до народження *« Сифа »* і після нього, але вони не виявляли віри батька чи *« Сита »*. Вони приєдналися до *« людей-тварин »*, які були невірними та неповажними до живого Бога. Таким чином, серед усіх, хто народився від нього, після смерті Авеля, *« Сет »* був першим, хто вирізнявся своєю вірою та своєю вірністю Богу YaHWeH, який створив і сформував його земного батька. Інші після нього, залишаючись анонімними, можливо, наслідували його приклад, але вони залишаються анонімними, оскільки список, обраний Богом, побудований на спадкоємності перших вірних чоловіків кожного з представлених нащадків. Це пояснення робить зрозумілим і без того високий вік, *« 130 років »* для Адама, коли народився його син *« Сет »*. І цей принцип стосується кожного з обраних, згаданих у довгому списку, який зупиняється на Ноеві, тому що три його сини: Сим, Хам і Яфет не будуть обраними, не будучи його духовною подобою.

Буття 5:5: *« Усіх днів Адама було дев'ятсот тридцять літ. потім він помер ».*

Я йду безпосередньо до сьомого обранця, якого звать Енох; Енох, характер якого є абсолютною протилежністю Еноха, сина Каїна.

Буття 5:21: *« Енох, маючи шістдесят п'ять років, породив Мафусаїла ».*

Буття 5:22: *« Енох, після народження Мафусала, ходив з Богом триста років; і він породив синів і дочок ».*

Буття 5:23: *« Усіх днів Еноха було триста шістдесят п'ять років ».*

Буття 5:24: « *Енох ходив з Богом; **потім його вже не було, бо Бог забрав його*** ».

Саме цим конкретним виразом із справи Еноха Бог відкриває нам це: допотопні люди також мали свого «Іллю», взятого на небо, не пройшовши через смерть. Дійсно, формула цього вірша відрізняється від усіх інших, які закінчуються, як і для життя Адама, словами « *тоді він помер* ».

Далі йде Метушилах, людина, яка прожила найдовше на Землі, 969 років; потім інший Ламех з цієї лінії, благословенний Богом.

Буття: 5:28: « *Ламех, маючи сто вісімдесят два роки, породив сина* »

Буття: 5:29: « *І назвав він ім'я йому Ной, кажучи: Він потішить нас у нашій втомі та в тяжкій праці наших рук, прийшовши з цієї землі, яку прокляв ЯГВЕ* ».

Щоб зрозуміти значення цього вірша, ви повинні знати, що ім'я Ной означає: відпочинок. Ламех, безперечно, не уявляв собі, наскільки його слова справдяться, тому що він бачив « *прокляту землю* » лише під кутом « *нашої втоми та болісної праці наших рук* », сказав він. Але за часів Ноя Бог знищить його через злочестивість людей, які він несе, як це дозволяє нам зрозуміти Буття 6. Однак Ламех, батько Ноя, був обранцем, який, як і кілька обранців свого часу, мабуть, шкодував, спостерігаючи, як зростає злочестивість людей навколо них.

Буття 5:30: « *Після народження Ноя Ламех жив п'ятсот дев'яносто п'ять років; і він породив синів і дочок* »

Буття 5:31: « *Усіх днів Ламеха було сім сотень сімдесят і сім років; потім він помер* »

Буття 5:32: « *П'ятсотлітній Ной породив Сима, Хама та Яфета* »

Буття 6

Розлука не вдається

Буття 6:1: « *Коли люди почали розмножуватися на поверхні землі, і в них народилися дочки,* »

Відповідно до уроків, засвоєних раніше, ця людська множина є тваринною нормою, яка зневажає Бога, який, таким чином, має вагомі причини відкидати їх також. Зваблення Адама його дружиною Євою відтворюється в усьому людстві і це нормально за плоттю: дівчата спокушають чоловіків і отримують від них те, чого бажають.

Буття 6:2: « *Сини Божі побачили, що дочки людські вродливі, і взяли собі за жінок з усіх, кого вибрали* »

Ось де все стає складніше. **Поділ** між освяченими та нерелігійними невіруючими з часом зникає. Освячені тут, логічно названі « *синами Божими* », підпадають під спокусу « *дочок людських* » або групи «тварин». Таким чином шлюбні союзи стають причиною краху розлуки, **якої** бажає і прагне Бог. Саме цей незабутній досвід згодом змусив його заборонити синам Ізраїлю брати чужоземок у дружини. Наскільки слід дотримуватись

цієї заборони, показує повінь, яка буде результатом. З кожного правила є винятки, тому що деякі жінки взяли правдивого Бога з чоловіком-євреєм, як Рут. Небезпека полягає не в тому, що жінка іноземка, а в тому, що вона схиляє « сина Божого » до язичницького відступництва, змушуючи його прийняти традиційну язичницьку релігію його походження. Крім того, протилежне також заборонено, тому що жінка, « дочка Бога », наражає себе на смертельну небезпеку, виходячи заміж за « сина людського », « тварин » і фальшивої релігії, що є ще більш небезпечним для неї. Бо кожна « жінка » чи « дівчина » є « жінкою » тільки під час свого життя на землі, і вибрані серед них отримують, як і чоловіки, безстатеве небесне тіло, подібне до ангелів Божих. Вічність — це унісекс і образ характеру Ісуса Христа, досконалої божественної моделі.

Проблема шлюбу все ще актуальна. Бо той, хто одружується з іншою релігією, свідчить проти своєї віри, правдивої чи неправильної. Крім того, цей вчинок демонструє байдужість до релігії, а отже й до самого Бога. Обрані повинні любити Бога понад усе, щоб бути гідними обрання. Однак союз з іноземцем не подобається йому, обраний чиновник, який укладає його, стає негідним обрання, а його віра стає зухвалою, ілюзією, яка закінчується жахливим розчаруванням. Залишилося зробити остаточний висновок. Якщо шлюб все ще створює цю проблему, то це тому, що сучасне людське суспільство перебуває в такому ж стані аморальності, як і в часи Ноя. Таким чином, це повідомлення стосується нашого останнього часу, коли брехня домінує над людськими розумами, які стають повністю закритими для божественної « правди ».

Через його важливість для наших « останніх часів », Бог спонукав мене нарешті розвинути це повідомлення, виявлене в цій розповіді Буття. Тому що досвід допотопних обранців підсумовується щасливим « *початком* » і трагічним « *кінцем* » у відступництві й гидоті. Однак цей досвід також підсумовує історію її останньої церкви в її інституційній формі « Адвентистів сьомого дня », офіційно та історично благословенної в 1863 році, але духовно в 1873 році, у « Філадельфії », в Одрк.3:7, для її « *початку* » , і « *вирваний* » Ісусом Христом в Одрк.3:14, в « *Лаодикії* » в 1994 році, після його « *кінця* », через його формалістичну прохолоду та через його союз із екуменічним ворожим табором у 1995 році. Отже, Боже схвалення цієї християнської релігійної інституції визначено « *початком і кінцем* » . Але так само, як єврейський заповіт був продовжений дванадцятьма апостолами, обраними Ісусом, так адвентистська робота продовжується мною та всіма, хто отримує це пророче свідчення та відтворює діла віри, які Бог спочатку благословив у піонерах адвентизму 1843 року та 1844. Я уточнюю, що Бог благословив мотивацію їхньої віри, а не стандарт їхніх пророчих тлумачень, який пізніше був поставлений під сумнів. Практика суботи, яка, можливо, стає формальною та традиційною, сито Божого суду більше не благословляє нічого, окрім любові до істини, поміченої в Його обраних, « від початку до кінця » або до справжнього славетного повернення Христа, встановленого для востаннє навесні 2030 року.

Представляючи себе в Одкр.1:8 як « альфу й омегу », Ісус Христос відкриває нам ключ до розуміння структури та аспекту, в якому він відкриває нам усюди в Біблії, свій « суд », який завжди базується на спостереженні ситуації « початку » і того, що з'являється в « кінці », життя, союзу чи церкви. Цей принцип з'являється в Дан.5, де слова, написані Богом на стіні, « *пораховано, пораховано* », за якими йде « *зважений і розділений* », представляють « *початок* » життя царя Валтасара та час його « *кінця* ». Таким чином Бог підтверджує, що Його суд ґрунтується на постійному контролі над судженням. Він був під його наглядом від свого « *початку* » або « *альфи* » до його « *кінця* », його « *омеги* ».

У книзі Об'явлення і в темі листів, адресованих « *семи Церков* », той самий принцип фіксує « *початок і кінець* » усіх відповідних « *Церков* ». По-перше, ми знаходимо апостольську Церкву, славетний « *початок* » якої згадується у посланні, переданому в « *Ефес* », і в якому її « *кінець* » ставить її під загрозу відкликання Духа Божого через брак ревності. На щастя, послання, виголошене в « *Смірні* » перед 303 роком, свідчить про те, що заклик Христа до покаяння буде почутий на славу Божу. Далі Римська папська католицька церква починається в « *Пергамі* » в 538 році і закінчується в « *Тіатири* », під час протестантської Реформації, але особливо офіційно в момент смерті Папи Пія 6, який утримувався у в'язниці у Валенсії, в моєму місті, у Франції, у 1799 році. Далі йде справа про протестантську віру, схвалення якої Богом також обмежене в часі. Його « *початок* » згадується в « *Тіатири* », а його « *кінець* » розкривається в « *Сардах* » 1843 року через практику неділі, успадковану від римської релігії. Ісус не може бути ясніше, його повідомлення « *ти мертвий* » не призводить до плутанини. І по-третє, у « *Філадельфії та Лаодикії* » випадок інституційного адвентизму, який ми бачили раніше, закриває тему послань, адресованих « *семи церквам* », і час епох, які вони символізують.

Відкриваючи нам сьогодні, як Він судив про те, що вже було досягнуто, і від « *початку* », як Буття, Бог дає нам ключі до розуміння того, як Він судить про факти та церкви в наш час. Отже, « *суд* », який впливає з нашого дослідження, несе « *Печатку* » Духа своєї божественності.

Буття 6:3: « *Тоді ЯГВЕГ сказав: Мій дух не перебуватиме в людині вічно, бо людина є плоть, і її днів буде сто двадцять років .* »

Менш ніж за 10 років до повернення Христа це послання сьогодні набуває вражаючої актуальності. Дух життя, даний Богом, « *не буде вічно залишатися в людині, бо людина є тіло, і днів її буде сто двадцять дев'ять років* » . Насправді, це було не те значення, яке Бог надав його словам. Зрозумійте мене і зрозумійте Його: Бог не відмовляється від свого шеститисячолітнього проекту покликання та вибору обраних. Його проблема полягає у величезній тривалості життя, яке він віддав допотопним людям, починаючи з Адама, який помер у віці 930 років, після нього інший Матушкала доживе до 969 років. Якщо це 930 років вірності, це стерпно і навіть приємно Богу, але якщо це зарозумілий і огидний Ламех, Бог вважає, що терпіти його в середньому 120 років буде більш ніж достатньо. Це тлумачення підтверджується історією, оскільки після закінчення потопу

тривалість людського життя скоротилася в середньому до 80 років у наш час.

Буття 6:4: « *Велетні були на землі в ті дні, а також після того, як сини Божі прийшли до дочок людських, і вони народили їм дітей: це герої, які були відомі в давнину* .

Мені довелося додати точність « *і також* » з єврейського тексту, тому що значення повідомлення трансформується. Бог відкриває нам, що його перше допотопне творіння було гігантського стандарту, сам Адам мав приблизно 4 або 5 метрів у висоту. Управління земною поверхнею змінюється і скорочується. Один крок цих « *гігантів* » коштував п'ятьох наших, і він мав добути з землі в п'ять разів більше їжі, ніж сучасна людина. Тому первісна земля була швидко заселена та заселена по всій її поверхні. Точність « *і також* » вчить нас, що цей стандарт « *гігантів* » не був змінений союзами освячених і відкинутих, « *синів Бога* » і « *дочок людських* ». Отже, сам Ной був гігантом від 4 до 5 метрів, а також його діти та їхні жінки. За часів Мойсея ці допотопні норми все ще існували в землі Ханаан, і саме ці велетні, «анакіми», налякали єврейських шпигунів, посланих у землю.

Буття 6:5: « *Господь побачив, що велике злочестивість людей на землі, і що всі думки їхніх сердець щоденно спрямовані тільки до зла* ».

Таке спостереження робить його рішення зрозумілим. Я нагадую вам, що він створив землю і людину, щоб виявити це зло, приховане в думках його небесних і земних створінь. Таким чином, було отримано бажаний доказ, оскільки « *всі думки їхніх сердець щодня були спрямовані лише на зло* ».

Буття 6:6: « *Господь покаявся, що створив людину на землі, і засмутився в своєму серці* ».

Знати наперед, що станеться, — це одне, але пережити це в його виконанні — інше. І перед обличчям реальності домінуючого зла, думка про покаяння, або, точніше, про жаль, може миттєво виникнути в розумі Бога, настільки великими є Його страждання перед лицем цієї моральної катастрофи.

Буття 6:7: « *І сказав Господь: Я винищу з лиця землі людину, яку Я створив, від людини до худоби, і до плазунів, і до птахів небесних; бо я каюсь у тому, що зробив це* ».

Безпосередньо перед потопом Бог зауважує триумф Сатани та його демонів на землі та її мешканцях. Для нього це випробування було жахливим, але він отримав демонстрацію, яку хотів отримати. Все, що залишається, це знищити цю першу форму життя, в якій люди живуть надто довго і є надто могутніми в гігантських розмірах. Наземні тварини, близькі до людини, такі як домашня худоба, рептилії та небесні птахи, повинні будуть зникнути назавжди разом з ними.

Буття 6:8: « *А Ной знайшов благодать в очах ЯHWEH* ».

І згідно з Ezé.14, він був єдиним, хто знайшов благодать перед Богом, його діти та їхні дружини не були гідними спасіння.

Буття 6:9: « *Це насіння Ноя. Ной був справедливим і чесним чоловіком свого часу; Ной ходив з Богом* ».

Бог судить Ноя « *справедливим і чесним* ». І як праведному Еноху перед ним, Бог приписує йому « *ходіння* » з ним.

Буття 6:10: « *Ной породив трьох синів: Сима, Хама та Яфета* ».

У віці 500 років, згідно з Буттям 5:22, « *Ной породив трьох синів: Сима, Хама та Яфета* ». Ці сини виростуть, стануть чоловіками і візьмуть собі дружин. Тому Ною допомагатимуть його сини, коли йому доведеться будувати ковчег. Між часом їх народження і потопом пройде 100 років. Це доводить, що «120 років» у вірші 3 не стосуються часу, відведеного йому для завершення будівництва.

Буття 6:11: « *Земля була зіпсована перед Богом, земля була повна насильства* ».

Корупція не обов'язково насильницька, але коли насильство позначає та характеризує її, страждання люблячого Бога стають сильними та нестерпними. Це насильство, яке досягло свого піку, подібне до типу, яким хвалився Ламех у Бут.4:23: « *Я вбив чоловіка за мою рану, і юнака за свою рану* ».

Буття 6:12: « *І поглянув Бог на землю, і ось вона зіпсована; бо кожна плоть зіпсувала свій шлях на землі* ».

Менш ніж через 10 років Бог знову погляне на землю і побачить її в тому самому стані, що й під час потопу, « *усяка плоть зіпсує дорогу свою* ». Але вам потрібно зрозуміти, що Бог має на увазі, коли говорить про корупцію. Тому що якщо посилення на це слово є людиною, відповідь так само багато, як і думок на цю тему. З Богом-Творцем відповідь проста і точна. Він називає корупцією всі збочення, які чоловік і жінка привносять у порядок і правила, які він встановив: У корупції чоловік більше не приймає на себе роль чоловіка, а жінка — роль жінки. Випадок Ламеха, двоєженця, нащадка Каїна, є прикладом, тому що божественна норма говорить йому: « *Покине чоловік свого батька та матір свою, щоб приліпитися до своєї жінки* ». Зовнішня будова їх тіла розкриває ролі чоловіків і жінок. Але щоб краще зрозуміти роль того, що дано як « *допомога* » Адаму, відповідь дає нам його символічний образ Церкви Христової. Яку « *допомогу* » може надати Церква Христові? Його роль полягає в тому, щоб збільшити кількість обраних спасених і погодитися постраждати за нього. Те саме стосується жінки, даної Адаму. Позбавлена м'язової сили Адама, її роль полягає в тому, щоб народжувати та виховувати своїх дітей, доки вони, у свою чергу, не знайдуть сім'ю, і таким чином земля буде заселена згідно з наказом, наказаним Богом у Бут.1:28: « *І поблагословив їх Бог* . , і Бог сказав їм: ***Плодіться, і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, і володійте нею ; і пануйте над морськими рибами, і над птахами небесними, і над усім живим створінням, що плазує на землі*** ». У своїй спотвореності сучасне життя відвернулося від цієї норми. Концентроване міське життя та зайнятість у промисловості створювали дедалі зростаючу потребу в грошах. Це змусило жінок відмовитися від ролі матерів і працювати на фабриках чи в магазинах. Погано виховані, діти стали примхливими та вимогливими та породжують

плід насильства у 2021 році, і вони повністю відповідають опису, даному Павлом Тимофією у 2 Тим.3:1 до 9. Я закликаю вас знайти час, щоб прочитати, з усією увагою, яку вони заслуговують, у повному обсязі, два послання, які він адресує до Тимофія, щоб знайти в цих листах стандарти, встановлені Богом, від початку, знаючи, що Він не зміниться і не зміниться до повернення до слава навесні 2030 року.

Буття 6:13: « *Тоді Бог сказав Ноеві: Я вирішив кінець всякої плоті; бо вони наповнили землю насильством; ось Я знищу їх із землею* ».

З незворотним встановленням зла знищення мешканців землі залишається єдиним, що може зробити Бог. Бог відкриває своєму єдиному земному другу свій жахливий проект, тому що його рішення прийнято й остаточно вирішено. Ми повинні звернути увагу на особливу долю, яку Бог призначив Еноху, єдиному, хто увійшов у вічність, не пройшовши через смерть, і Ною, єдиній людині, визнаній гідним пережити нищівний потоп. Бо в його словах Бог каже: « **Вони мають ...** » і « **Я їх знищу** ». Оскільки він залишився вірним, Боже рішення не вплинуло на Ноя.

Буття 6:14: « *Зроби собі ковчег із хвойного дерева; розкладеши цей ковчег на комірки, і покриєши його смолою зсередини та ззовні* ».

Ной повинен вижити, і не він один, тому що Бог хоче, щоб життя його творіння тривало до кінця 6000 років вибору його проекту. Щоб зберегти обране життя під час потопу, доведеться побудувати плаваючий ковчег. Бог дає свої настанови Ною. Для цього буде використано водостійку хвойну деревину, а арку буде зроблено водонепроникною за допомогою покриття смолою, смолою сосни чи ялиці. Він побудує клітини, щоб кожен вид жив окремо, щоб уникнути стресових протистоянь для тварин на борту. Перебування в ковчезі триватиме цілий рік, але роботою керує Бог, для Якого немає нічого неможливого.

Буття 6:15: « *Ось як ти зробиши його: ковчег буде триста ліктів завдовжки, п'ятдесят ліктів завширшки і тридцять ліктів заввишки* ».

Якби « *лікоть* » був розміром гіганта, він міг би бути в п'ять разів більшим, ніж у євреїв, тобто приблизно 55 см. Бог відкрив ці розміри у стандарті, відомому євреям і Мойсею, які отримали цю розповідь від Бога. Таким чином, побудована арка мала 165 м в довжину, 27,5 м в ширину і 16,5 м у висоту. Тому арка у формі прямокутної коробки мала вражаючий розмір, але вона була побудована людьми, чий розмір був їй близький. Тому що ми знаходимо, для його висоти, три поверхи приблизно по п'ять метрів для чоловіків, які самі вимірювали від 4 до 5 метрів у висоту.

Буття 6:16: « *Ви зробіте **вікно** для ковчега, яке ви зменшите до **ліктя** вгорі; **двері** поставиши збоку ковчега; і ви побудуєте нижній поверх, другий і третій.* »

Відповідно до цього опису, єдині « *двері* » ковчега були розміщені на рівні першого поверху « *з боку ковчега* ». Ковчег був повністю закритий, а під дахом третього рівня мало бути закрите єдине вікно висотою і шириною 55 см до кінця потопу, згідно з Буття 8:6. Мешканці ковчега жили в темряві та штучному світлі масляних ламп протягом усього потопу.

Буття 6:17: « *І Я наведу потоп води на землю, щоб знищити кожне тіло, що має дихання життя під небом; все на землі загине* ».

Бог хоче залишити з цим знищенням послання попередження людям, які заселять землю після потопу й до повернення у славі Ісуса Христа наприкінці 6000 років божественного проекту. Усе живе зникне зі своєю допотопною нормою. Тому що після потопу Бог поступово зменшить розміри живих істот, людей і тварин, до розмірів африканських пігмеїв.

Буття 6:18: « *Але Я укладу Свого заповіта з вами; ти ввійдеш до ковчега, ти та твої сини, твоя жінка та жінки твоїх синів з тобою .* »

Є вісім тих, хто пережив майбутній потоп, але семеро з них отримали виключну користь від особливого та індивідуального благословення Ноя. Доказ з'являється в Єз.14:19-20, де Бог каже: « *Або якщо Я пошлю пошесть на цю землю, і виллю Свою лютість на неї смертністю, щоб винищити з неї людину та звірів, і буде серед них Ной , Данило та Йов, я живу! говорить Господь Бог, вони не хотіли спасти ні синів, ні дочок, але своєю праведністю вони врятували б свої душі* ». Вони будуть корисні для повторного заселення землі, але не будучи духовним рівнем Ноя, вони принесуть у новий світ свою недосконалість, яка незабаром принесе погані плоди.

Буття 6:19: « *Зо всякого живого, з усякого тіла введеш до ковчега по двоє з кожного виду, щоб залишити їх живими з тобою: нехай буде один самець і одна самка* » .

Одна пара на вид « *усього, що живе* » — лише норма, необхідна для розмноження, це будуть єдині вижилі серед роду наземних тварин.

Буття 6:20: « *Із птахів за їхнім родом, і з худоби за їхнім родом, і з усіх плазуючих на землі за їхнім родом, по двоє з кожного роду прибуде до тебе, щоб ти зберіг їхнє життя* » .

У цьому вірші, у своєму перерахуванні, Бог не згадає диких тварин, але вони будуть згадані як взяті на борт ковчега в Бут.7:14.

Буття 6:21: « *А ти візьми всю їжу, яку їдять, і зберігай її при собі, щоб вона була їжею тобі та їм* ».

Їжа, необхідна для годування восьми людей і всіх тварин, взятих на борт протягом року, мала займати велике місце в ковчезі.

Буття 6:22: « *Ось що зробив Ной: він виконав усе, що наказав йому Бог* ».

Вірно та підтримуючи Бога, Ной та його сини виконали завдання, яке Бог дав йому. І тут треба пам'ятати, що земля – це єдиний материк, який зрошують лише річки та ріки. У районі гори Арарат, де живуть Ной і його сини, є лише рівнина і немає моря. Тому його сучасники бачать, як Ной будує плавучу споруду посеред безморського континенту. Тоді ми можемо уявити, глузування, сарказм і образи, якими вони мали обсипати малу групу, благословенну Богом. Але незабаром насмішники перестануть знущатися над обранцем і потонуть у водах потопу, в який не хотіли вірити.

Буття 7

Остаточне відділення потопу

Буття 7:1: « *Ягве сказав до Ноя: Увійди в ковчег ти та весь дім твій; бо я бачив тебе **перед** собою серед цього покоління .* »

Настає момент істини, і відбувається остаточне **розділення** творіння. « *Увійшовши в ковчег* », життя Ноя та його сім'ї буде врятовано. Існує зв'язок між словом « *ковчег* » і « *праведністю* », яку Бог приписує Нюю. Цей зв'язок проходить через майбутній « *ковчег свідчення* », який буде священною скринією, що містить « *справедливість* » Бога, виражену у формі двох таблиць, на яких його пальцем буде вигравіровано його « *десять заповідей* ». У цьому порівнянні Ной і його супутники показані рівноцінними в тій мірі, в якій усі вони виграють від порятунку після входу в ковчег, навіть якщо Ной є єдиним, хто гідний бути ототожненим із цим божественним законом, як зазначено божественною точністю: « *Я **бачив ти правий*** ». Отже, Ной був у досконалій відповідності до божественного закону, якому вже навчали його допотопних слуг.

Буття 7:2: « *Ти візьмеш собі сім пар усіх чистих тварин, самця та його самку; пара тварин, які не є чистими, самець і його самка;* »

Ми знаходимося в допотопному контексті, і Бог викликає різницю між тваринами, класифікованими як « *чисті чи нечисті* ». Таким чином, цей стандарт такий же старий, як і створення Землі, і в Левіт 11 Бог лише нагадав ці стандарти, які Він встановив від початку. Отже, у Бога, як і у « *суботи* », є вагомий підстави вимагати від Своїх обраних у наші дні поваги до тих речей, які прославляють Його встановлений порядок для людини. Вибираючи « *сім чистих пар* » для однієї « *нечистої* », Бог показує свою перевагу чистоті, яку він позначає своєю «печаткою», числом «7» освячення часу Його земного проекту.

Буття 7:3: « *також сім пар птахів небесних, самців і самиць, щоб зберегти свій рід живим на поверхні всієї землі* ». »

Через образ ангельського небесного життя також врятовано « *сім пар* » « *птахів небесних* ».

Буття 7:4: « *Ще сім днів, і Я пошлю дощ на землю сорок днів і сорок ночей, і Я винищу з лиця землі кожне створіння, яке Я створив* ». »

Число « *сім* » (7) все ще згадується, позначаючи « *сім днів* », які **відокремлюють** момент входу тварин і людей у ковчег від перших водоспадів. Бог спричинить безперервний дощ на « *40 днів і 40 ночей* ». Це число «40» є числом тесту. Він стосуватиметься « *40 днів* » відправлення єврейських шпигунів у землю Ханаан і « *40 років* » життя і смерті в пустелі внаслідок їхньої відмови увійти в землю, населену велетнями. І після початку свого земного служіння Ісус буде переданий спокусі диявола після « *40 днів і 40 ночей* » посту. Також буде « *40 днів* » між воскресінням Христа і зішестям Святого Духа в П'ятидесятницю.

Для Бога метою цього проливної дощу є знищення « *істот, яких він створив* ». Таким чином він нагадує, що як Бог-творець, життя всіх його

створінь належать йому, він може їх врятувати чи знищити. Він хоче дати майбутнім поколінням гіркий урок, який вони не повинні забувати.

Буття 7:5: *« Ной виконав усе, що наказав йому ЯГВЕ ».*

Вірний і слухняний Ной не розчарував Бога і виконав усе, що він йому наказав.

Буття 7:6: *« Ною було шістсот років, коли на землю прийшов потоп . »*

Інші подробиці про час будуть надані, але вже цей вірш поміщає потоп у 600-й рік життя Ноя. З моменту народження первістка в його 500-річчя минуло 100 років.

Буття 7:7: *« І Ной увійшов до ковчега зі своїми синами, своєю жінкою та жінками синів своїх, щоб уникнути вод потопу ».*

Від повені врятовуються лише вісім осіб.

Буття 7:8: *« Між звірами чистими та звірами нечистими, птахами та всім, що рухається на землі, »*

Бог є ствердним. Увійдіть у ковчег, пару *« все, що рухається на землі »*, щоб врятуватися. Але якої *« землі »*, допотопною чи післяпотопною? Теперішній час дієслова *« рухається »* вказує на післяпотопну землю часів Мойсея, до якої Бог звертається у своїй історії. Ця тонкість могла б виправдати залишення та повне винищення певних жахливих видів, небажаних на відновленій землі, якби вони існували до потопа.

Буття 7:9: *« Він увійшов до ковчега з Ноем, по двоє, чоловік і жінка, як Бог наказав Ноеві »*

Цей принцип стосується тварин, а також трьох людських пар, утворених трьома його синами та їхніми дружинами, а також його власної пари, яка стосується його та його дружини. Божий вибір вибирати лише пари відкриває нам роль, яку Бог відведе їм: відтворювати та розмножуватися.

Буття 7:10: *« Через сім днів води потопа були на землі ».*

Згідно з цим роз'ясненням, входження в ковчег відбулося десятого дня другого місяця 600-го року життя Ноя, тобто за 7 днів до 17-го числа, ^{зазначеного} у вірші 11, який йде далі. Саме в цей десятий день Бог сам закрив *« двері »* ковчега перед усіма його мешканцями, згідно з точністю, наведеною у вірші 16 цього розділу 7.

Буття 7:11: *« На шістсотому році життя Ноя, другого місяця, сімнадцятого дня місяця, того дня вирвали всі джерела великої безодні, і вилилися небесні шлюзи . відкрито »*

Бог вибрав *« сімнадцятий день другого місяця »* 600-го року Ноя, щоб *« відчинити небесні отвори »*. Число **17** символізує суд у своєму цифровому коді Біблії та її пророцтвах.

Розрахунок, встановлений спадкоємністю обранців Буття 6, поміщає потоп у 1656 рік, від часу гріха Єви та Адама, тобто за 4345 років до весни 6001 року кінця світу, який відбудеться в за нашим звичайним календарем навесні 2030 року та за 2345 років до спокутної смерті Ісуса Христа, яка відбулася 3 квітня 30 року за нашим фальшивим і оманливим людським календарем.

Наступне пояснення буде оновлено в Буття 8:2. Нагадуючи про додаткову роль « джерел безодні », у цьому вірші Бог відкриває нам, що потоп був спричинений не лише дощем, що йшов з неба. Знаючи, що « безодня » означає землю, повністю вкриту водою з першого дня створення, її « джерела » припускають підвищення рівня води, викликане самим морем. Це явище виникає внаслідок зміни рівня дна океану, який, піднімаючись вгору, підвищує рівень води, поки він не досягне рівня, який покривав усю землю в перший день. Саме через занурення в безодні океанів суша вийшла з води на 3-й ^{день}, і саме завдяки зворотній дії суша була покрита водами потопу. Дощ, який називають « небесними шлюзами », був корисним лише для того, щоб вказати, що покарання прийшло з неба, від небесного Бога. Пізніше цей образ « небесного замку » візьме на себе протилежну роль благословень, які приходять від того самого небесного Бога.

Буття 7:12: « Дощ лив на землю сорок днів і сорок ночей ».

Це явище мало здивувати невіруючих грішників. Тим паче, що до цієї повені дощу не було. Допотопна земля зрошувалась і зрошувалась своїми струмками й струмками; тому дощ не був потрібен, його замінювала ранкова роса. І це пояснює, чому невіруючим було важко повірити в потоп, проголошений Ноем, як на словах, так і на ділі, оскільки він збудував ковчег на сухій землі.

Термін « 40 днів і 40 ночей » передбачає час суду. У свою чергу, тілесний Ізраїль, який щойно вийшов з Єгипту, буде випробований під час відсутності Мойсея, якого Бог тримав із собою протягом цього періоду. Результатом буде «золоте теля», розтоплене за згодою Аарона, плотського брата Мойсея. Тоді будуть « 40 днів і 40 ночей » дослідження землі Ханаан, в результаті чого люди відмовляться туди увійти через велетнів, які її населяють. У свою чергу, Ісус буде випробовуватися « 40 днів і 40 ночей », але цього разу, хоч і ослаблений цим тривалим постом, він буде протистояти дияволу, який спокушатиме його, і в кінцевому підсумку покине його, не здобувши перемоги. Для Ісуса це робило його земне служіння можливим і законним.

Буття 7:13: « Того ж дня Ной, Сим, Хам і Яфет, сини Ноя, і жінка Ноя, і три жінки його синів з ними, увійшли до ковчега »

Цей вірш підкреслює вибір обох статей людських земних створінь. Кожен чоловічий чоловік супроводжується « своєю помічницею », його жінкою, яку називають « дружиною ». Таким чином кожна пара представляє себе в образі Христа і Його Церкви, «Його допомоги», Його Обраного, якого Він спасе. Тому що притулок «ковчега» є першим образом спасіння, яке він відкриє людям.

Буття 7:14: « вони, і кожна звірина за родом її, і вся худоба за родом її, і все плазуюче, що плазує по землі, за родом його, кожна пташка за родом її, кожна пташка, усе, що має крила .

Наголошуючи на слові « вид », Бог нагадує про закони своєї природи, згідно з якими людство в наш останній час із задоволенням змагається, переступає та ставить під сумнів тварин і навіть людство. Не може бути

більшого захисника чистоти роду, ніж він. І він вимагає від своїх обранців, щоб вони поділяли його божественну думку з цього приводу, тому що досконалість його оригінального творіння полягала в цій чистоті та цьому абсолютному **розділенні** видів.

Сильно наголошуючи на крилатих видах, Бог пропонує землю та повітря гріха як царство, підпорядковане Дияволу, якого самого називають « князем влади повітря » в Еф. 2:2.

Буття 7:15: « Вони увійшли в ковчег до Ноя по двоє з усякого тіла, що дихало життям ».

Кожна пара, вибрана Богом, **відділяється** від собі подібних, щоб її життя продовжувалося після потопу. У цьому остаточному **розділенні** Бог вводить у дію принцип двох шляхів, які Він ставить перед вільним людським вибором: шлях добра веде до життя, а шлях зла веде до смерті.

Буття 7:16: « І увійшли чоловік і жінка з усякого тіла, як Бог наказав Ноеві. Тоді ЯНВЕН закрив перед ним двері . »

Мета відтворення « виду » підтверджується тут згадкою « *самець і самка* ».

Ось дія, яка надає цьому досвіду всю його важливість і його пророчий характер кінця часу божественної благодаті: « *Тоді ЯГВЕ зачинив перед ним двері* ». Це момент, коли доля життя і доля смерті розділяються **без** можливих змін. Те саме буде у 2029 році, коли люди, які пережили той час, зроблять вибір: шанувати Бога та його сьомий день суботи, а саме суботу, чи шанувати Рим та його перший день неділі, згідно з представленим ультиматумом. у формі указу бунтівного людства. Тут знову « *двері благодаті* » будуть закриті Богом, « *той, хто відчиняє, і той, хто закриває* », згідно з Одкр.3:7.

Буття 7:17: « Потоп тривав на землі сорок днів. Вода зросла і підняла ковчег, і він піднявся над землею ».

Арка піднята.

Буття 7:18: « Збільшилася вода на землі, і дуже побільшала, і ковчег плавав поверхнею води ».

Ковчег пливе.

Буття 7:19: « Води зростали все більше і більше, і всі високі гори під усім небом були покриті ».

Сухий ґрунт зникає повсюдно під водою.

Буття 7:20: « Вода піднялася над горами на п'ятнадцять ліктів, і вони були покриті ».

Найвища гора того часу покрита приблизно 8 м води.

Буття 7:21: « Усе, що рухається по землі, загинуло, і птахи, і худоба, і звірі, усе, що плазує по землі, і всі люди » .

Всі тварини, які дихають повітрям, тонуть. Точність щодо птахів тим цікавіша, що потоп є пророчим образом останнього суду, під час якого небесні істоти, такі як Сатана, будуть знищені разом із земними істотами.

Буття 7:22: « Усе, що мало дихання, дихання життя в ніздрях своїх, і що було на сухій землі, померло ».

Усі живі істоти, створені як людина, чиє життя залежить від її дихання, помирають утопленими. Це єдина тінь над покаранням потопу, тому що провина лежить виключно на людині, а десь смерть невинних тварин є несправедливою. Але щоб повністю потопити бунтівне людство, Бог змушений знищити разом з ними тих тварин, які, як і вони, дихають повітрям земної атмосфери. Нарешті, щоб зрозуміти це рішення, візьміть до уваги, що Бог створив землю для людини, створеної за Його образом, а не для тварини, створеної, щоб оточувати її, супроводжувати її та, у випадку худоби, служити їй.

Буття 7:23: « Усяке створіння, що було на поверхні землі, було знищене, від людини, і худоби, і плазунів, і птахів небесних: вони були знищені з землі. Залишився тільки Ной і мі, що були з ним у ковчезі ».

Цей вірш підтверджує різницю, яку Бог робить між Ноем і його супутниками-людьми, які опиняються в групі з тваринами, усі викликані й стурбовані тим, що «було з ним». у ковчезі ».

Буття 7:24: « Вода була велика на землі сто п'ятдесят днів ».

« Сто п'ятдесят днів » почалися після 40 днів і 40 ночей безперервного дощу, який спричинив потоп. Досягнувши максимальної висоти « 15 ліктів » або приблизно 8 м над « найвищими горами » того часу, рівень води залишався стабільним протягом « 150 днів ». Потім вона буде поступово зменшуватися до бажаного Богом висихання.

Примітка : Бог створив життя за гігантським стандартом, який стосувався допотопних людей і тварин. Але після потопу його проект має на меті пропорційно зменшити розмір усіх його істот, таким чином, життя народжуватиметься в післяпотопній нормі. Увійшовши в Ханаан, єврейські шпигуни свідчать, що вони бачили своїми очима грона винограду настільки великі, що довелося нести двом чоловікам їхнього зросту. Тому зменшення розміру також обов'язково стосується дерев, фруктів і овочів. Отже, Творець ніколи не припиняє творити, бо з часом видозмінює і пристосовує своє земне творіння до нових умов життя, що виникають. Він створив чорну пігментацію шкіри людей, які живуть під дією сильного сонячного випромінювання в тропічних і екваторіальних регіонах землі, де сонячні промені падають на землю під кутом 90 градусів. Інші кольори шкіри більш-менш білі або бліді та більш-менш мідно-червоні залежно від кількості сонячного світла. Але основний червоний колір Адама (Червоний) завдяки крові є в усіх людей.

Біблія не вказує детальних назв живих допотопних видів тварин. Бог залишає цю тему таємничою, без будь-якого особливого одкровення, кожен вільний у своєму уявленні. Проте я висунув гіпотезу, що, бажаючи надати цій першій формі земного життя досконалого характеру, Бог не створив у той час доісторичних чудовиськ, чії кістки сьогодні знаходять науковці в ґрунті Землі. землі. Крім того, я висунув цю можливість, що вони були створені Богом після потопу, щоб посилити прокляття землі для людей, які швидко відвернуться від нього знову. Відрізавшись від нього, вони втрачать свій розум і велике знання, яке Бог дав від Адама до Ноя. Це аж до того, що

в певних місцях на землі людина опиниться в деградованому стані «печерної людини», на яку нападають люті тварини, яким загрожують люті тварини, яких у групах вона все ж зможе знищити за допомогою дорогоцінної природної допомоги. погана погода і милосердна Божа воля.

Буття 8

Миттєва розлука мешканців ковчега

Буття 8:1: *« Згадав Бог Ноя, і всіх тварин, і всю худобу, що була з ним у ковчезі; І навів Бог вітер над землею, і води затихли ».*

Будьте впевнені, він ніколи цього не забував, але це правда, що це унікальне зібрання життів, укладених у плаваючому ковчезі, надає людству та тваринам такий зменшений вигляд, що вони здаються покинутими Богом. Насправді ці життя абсолютно безпечні, тому що Бог спостерігає за ними, як за скарбом. Вони є найціннішим: перші плоди, які знову заселили землю та поширилися по її поверхні.

Буття 8:2: *« Джерела безодні та вікна небесні зачинилися, і дощ більше не падав з неба »*

Бог створює воду потопу відповідно до своїх потреб. Звідки вони беруться? З неба, але передусім від творчої сили Бога. Прийнявши образ сторожа шлюзу, він відкрив символічні небесні шлюзи, і настає час, коли він їх знову зачиняє.

Нагадуючи про додаткову роль « джерел безодні », у цьому вірші Бог відкриває нам, що потоп був спричинений не лише дощем, що йшов з неба. Знаючи, що « безодня » означає землю, повністю вкритую водою з першого дня створення, її « джерела » припускають підвищення рівня води, викликане самим морем. Це явище виникає внаслідок зміни рівня дна океану, який, піднімаючись вгору, підвищує рівень води, поки він не досягне рівня, який покривав усю землю в перший день. Саме через занурення в безодні океанів суша вийшла з води на 3-й ^{день}, і саме завдяки зворотній дії суша була покрита водами потопу. Дощ, який називають « небесними шлюзами », був корисним лише для того, щоб вказати, що покарання прийшло з неба, від небесного Бога. Пізніше цей образ « небесного замку » візьме на себе протилежну роль благословень, які приходять від того самого небесного Бога.

Будучи творцем, Бог міг створити потоп миттєво, за бажанням. Проте він вважав за краще діяти поступово над уже створеним творінням. Таким чином він показує людству, що природа в його руках є могутньою зброєю, потужним засобом, яким він маніпулює, щоб запропонувати своє благословення чи своє прокляття залежно від того, чи йде вона в добро чи зло.

Буття 8:3: *« Вода відійшла від землі, віддаляючись і віддаляючись, і вода зменшилася в кінці ста п'ятдесяти днів ».*

Після 40 днів і 40 ночей безперервних дощів, а потім 150 днів стабільності при найвищому рівні води, починається спад. Повільно рівень морської безодні опускається, але не опускається так глибоко, як до потопу.

Буття 8:4: « Сьомого місяця, сімнадцятого дня місяця ковчег зупинився на горах Арарату ».

Після п'яти місяців, до дня, « сімнадцятого дня сьомого місяця », ковчег перестає плавати; він спирається на найвищу гору Арарат. Це число «сімнадцять» підтверджує кінець акту божественного суду. З цього пояснення випливає, що під час потопу ковчег не відійшов далеко від місця, де його побудували Ной і його сини. І Бог хотів, щоб цей доказ потопу залишався видимим до кінця світу на цій самій вершині гори Арарат, доступ до якої був і залишався забороненим російською та турецькою владою. Але у вибраний Ним час Бог схвалив зробити аерофотознімки, які підтвердили присутність шматка ковчеза, який застряг у льоду та снігу. Сьогодні супутникове спостереження може переконливо підтвердити цю присутність. Але земна влада не прагне саме прославити Бога-творця; вони поведуться з ним як вороги, і по всій справедливості Бог відплачує їм, вражаючи їх епідемією та терористичними нападами.

Буття 8:5: « Вода продовжувала зменшуватися аж до десятого місяця. У десятому місяці, в перший день місяця, показалися вершини гір »

Скорочення води обмежене, тому що після потопу рівень води буде вищим, ніж рівень допотопної землі. Стародавні долини залишаться під водою і матимуть вигляд нинішніх внутрішніх морів, таких як Середземне море, Каспійське, Червоне море, Чорне море тощо.

Буття 8:6: « Після сорока днів Ной відкрив вікно, яке зробив для ковчеза ».

Після 150 днів стабільності та 40 днів очікування Ной вперше відчиняє маленьке віконце. Його невеликий розмір, один лікоть або 55 см, був виправданим, оскільки він використовувався лише для того, щоб випускати птахів, які таким чином могли втекти з ковчеза життя.

Буття 8:7: « Він відпустив крука, і він вийшов і повернувся, аж поки не висохла вода на землі ».

Відкриття сухої землі викликається відповідно до порядку « *темряви і світла* » або « *ночі і дня* » на початку творіння. Крім того, першовідкривач надіслав **нечистого** « *ворона* » з оперенням « **чорним** », як « *ніч* ». Він діє вільно незалежно від Ноя, Божого обранця. Тому він символізує темні релігії, які активуються без будь-яких стосунків з Богом.

У більш точний спосіб це символізує тілесний Ізраїль старого заповіту, до якого Бог неодноразово посилав своїх пророків, як-от приходи та відходи крука, щоб спробувати врятувати свій народ від практики гріха. Подібно до « *ворона* », цей остаточно відкинутий Богом Ізраїль продовжував свою історію, **відділений** від нього.

Буття 8:8: « Він також випустив голуба, щоб побачити, чи зменшилася вода з лиця землі ».

У такому ж порядку на розвідку відправляється **чиста** « *голубка* » з « **білим** », як **сніг, оперенням**. Знаходиться під знаком « *дня і світла* ». Таким

чином, вона пророкує новий завіт, заснований на крові, пролитій Ісусом Христом.

Буття 8:9: *« Але голуб не знайшов місця, де поставити підозву своєї ноги, і повернувся до нього в ковчег, бо була вода на поверхні всієї землі. Він простяг свою руку, взяв його і вніс із собою в ковчег ».*

На відміну від незалежного чорного « ворона », біла « голубка » знаходиться в тісних стосунках з Ноем, який пропонує « руку взяти її і привести в ковчег » з ним. Це образ зв'язку, який з'єднує обраного з Богом небес. Одного разу « голуб » приземлиться на Ісуса Христа, коли він постане перед Іваном Хрестителем, щоб він охрестився.

Я пропоную вам порівняти ці дві біблійні цитати; що з цього вірша: *« Але голуб не знайшов місця для підозви своєї ноги »* з цим віршем з Матвія 8:20: *« Ісус відповів йому: Лисиці мають нори, а птахи небесні — гнізда; а Син Людський не має де голови прихилити »*; і ці вірші з Івана 1:5 і 11, де, говорячи про Христа, втілення божественного « світла » життя, він каже: *« Світло світить у темряві, і темрява не сприйняла його ... / ...Вона прийшла до свого народу, а народ її не прийняв її »*. Подібно до того, як « голуб » повернувся до Ноя, дозволивши йому взяти себе в « руку », воскреслий, Викупитель Ісус Христос вознісся на небо до своєї божественності як небесний Батько, залишивши послання позаду себе на землі. про викуплення Його обраних, Його добра новина, названа « Вічною Євангелією » в Одкр.14:6. І в Одкр. 1:20: Він буде тримати їх « у своїй руці » в « сім епох », пророчених « сімома Церквами », де Він робить їх учасниками божественного освячення Його « світла », зображеного « сімома свічниками ».

Буття 8:10: *« І він почекав ще сім днів, і знову випустив голуба з ковчега ».*

Це подвійне нагадування про « сім днів » вчить нас, що для Ноя, як і для нас сьогодні, життя було встановлено і впорядковано Богом на основі єдності тижня « семи днів », а також символічної єдності « семи тисяч » років . його великого проекту порятунку. Це наполегливе згадування цього числа « сім » дозволяє нам зрозуміти важливість, яку Бог надає йому; що виправдовуватиме напади на нього особливо диявола до повернення у славі Христа, яке покладе кінець його земному пануванню.

Буття 8:11: *« Голуб повернувся до нього ввечері; аж ось у його дзьобі зірваний оливковий лист. Отже, Ной дізнався, що вода зменшилася з землі .*

Після довгих часів « темряви », проголошених словом « вечір », надія на спасіння і радість звільнення від гріха прийде під образом «оливкового дерева », то старого, то нового союзу. Подібно до того, як Ной через « оливковий лист » знав, що сподівана й очікувана земля буде готова прийняти його, « сини Божі » дізнаються і зрозуміють, що царство небесне відкрилося їм **посланцем небо** Ісус Христос.

Цей « оливковий лист » свідчив Ноеві про те, що проростання і ріст дерев знову стає можливим.

Буття 8:12: *« І він чекав ще сім днів; і він випустив голуба. Але вона так і не повернулася до нього ».*

Ця прикмета була вирішальною, оскільки доводила, що « голуб » вирішив залишитися в природі, яка знову запропонувала йому їжу.

Подібно до того, як « голуб » зникає після того, як доніс своє послання надії, після того, як віддав своє життя на землі, щоб викупити своїх обраних, Ісус Христос, «Князь миру», залишить землю та своїх учнів, залишивши їх вільними та незалежними вести їхнє життя до Його остаточного славетного повернення.

Буття 8:13: *« У шістсот першому році, першого місяця, першого дня місяця висухла вода на землі. Ной зняв покривало з ковчега і побачив, аж ось поверхня землі висухла .*

Висихання землі все ще часткове, але багатообіцяюче, тому Ной починає відкривати дах ковчега, щоб оглянути зовнішність ковчега, і знаючи, що він застряг на вершині гори Арарат, його зір простягнувся дуже далеко і дуже широко над горизонтом. Під час потопу ковчег набуває образу інкубаційного яйця. Вилупившись, пташеня сам розбиває шкаралупу, в яку був укладений. Ной робить те саме; він « знімає покриття з ковчега », яке більше не буде корисним для захисту його від проливної дощу. Зверніть увагу, що Бог не приходить, щоб відкрити двері ковчега, які Він сам закрив; це означає, що він не ставить під сумнів і не змінює стандарт свого судження щодо земних бунтарів, для яких двері до спасіння та неба завжди будуть закриті.

Буття 8:14: *« Другого місяця, двадцять сьомого дня місяця, земля була суха ».*

Земля знову стає придатною для життя після повного ув'язнення в ковчезі протягом 377 днів з дня посадки й закриття дверей Богом.

Буття 8:15: *« Тоді Бог промовив до Ноя, кажучи: »*

Буття 8:16: *« Вийди з ковчега ти та твоя жінка, твої сини та твої жінки з тобою ».*

Знову Бог дає сигнал для виходу з «ковчега», Той, Хто закрив єдині « двері » перед потопом перед потопом.

Буття 8:17: *« Виведи з собою кожну живу істоту, усяке тіло, що з тобою, і птахів, і худобу, і всіх плазуючих, що плазують по землі, плодяться й розмножуйтесь на землі .*

Сцена нагадує сцену п'ятого дня тижня творіння, але мова не йде про нове творіння, оскільки після потопу повторне заселення землі є етапом проекту, пророченого на перші 6000 років земної історії. . Бог хотів, щоб цей етап був жахливим і відлякуючим. Він дав людству смертоносний доказ наслідків Свого божественного суду. Доказ, який ми згадаємо в 2 Петра 3:5-8: *« Вони насправді хочуть ігнорувати, що небеса колись існували за словом Божим, так само як земля, взята з води і утворена за допомогою води, і цими речами загинув тодішній світ, затоплений водою, тоді як тим самим словом теперішні небо й земля зберігаються й зберігаються для вогню, на день суду й загибелі безбожних людей. Але є одна річ, любі, яку ви не повинні ігнорувати, що для Господа один день подібний до тисячі років, а тисяча років подібний до одного дня» .* Передбачений вогняний потоп здійсниться наприкінці сьомого тисячоліття з нагоди Страшного суду, коли відкриються

палаючі джерела підземної магми, яка покриє всю поверхню землі. Це « *вогняне озеро* », цитоване в Одкр.20:14-15, поглине поверхню землі з її невірними бунтівними мешканцями, а також їхніми справами, які вони хотіли привілейувати, зневажаючи продемонстровану любов Бога. І це сьоме тисячоліття було пророковано сьомим днем тижня, це згідно з визначенням « *один день як тисяча років і тисяча років як один день* ».

Буття 8:18: « *І вийшов Ной із своїми синами, своєю жінкою та жінками синів своїх* ».

Після звільнення тварин з ковчега по черзі виходять представники нового людства. Вони знаходять світло сонця та величезний і майже необмежений простір, який пропонує їм природа, після 377 днів і ночей ув'язнення в тісному та темному замкнутому просторі.

Буття 8:19: « *Усі тварини, усі плазуни, усі птахи, усе, що рухається на землі, за родом своїм, вийшли з ковчега* ».

Вихід ковчега пророкує вхід обраних у царство небесне, але увійдуть лише ті, кого Бог визнає чистими. За часів Ноя це ще не так, оскільки чисті та нечисті житимуть разом, на одній землі, воюючи один проти одного аж до кінця світу.

Буття 8:20: « *Ной побудував жертовник ЯГВЕХ; він узяв усіх чистих звірів і всіх чистих птахів, і приніс цілопалення на жертовнику* ».

Всепалення — це акт, яким обраний Ной виявляє Богові свою вдячність. Смерть невинної жертви, в даному випадку тварини, нагадує Богу-Творцю про засоби, якими в Ісусі Христі Він прийде відкупити душі Своїх обраних. Чисті тварини гідні зображення жертви Христа, який втілить досконалу чистоту у всій своїй душі, тілі та дусі.

Буття 8:21: « *І відчув Господь пахощі приємні, і сказав Господь у серці Своїм: «Не буду більше проклинати землю за людину, бо думки людського серця від початку лихі. і я більше не буду вбивати все живе, як я зробив* ».

Всепалення, принесене Ноем, є справжнім актом віри та слухняної віри. Тому що, якщо він приносить жертву Богу, це є відповідь на жертвоприношення, яке він наказав йому задовго до того, як навчити цьому євреїв, які вийшли з Єгипту. Вираз « *приємний запах* » стосується не божественного нюху, а його божественного Духа, який цінує як послух своїх вірних обранців, так і пророче бачення, яке цей обряд дає своїй майбутній співчутливій жертві в Ісусі Христі.

До останнього суду не буде більше нищівного потопу. Досвід щойно показав, що людина від природи і спадково « *зла* » в тілі, як Ісус сказав про своїх апостолів у Матвія 7:11: « *Отже, будучи злими, ви вмієте давати своїм дітям добрі дари, тим більше ваш Отець, що на небі, дасть добрі дари тим, хто просить у Нього* ». Отже, Богові доведеться приборкати цю « *злу* » « *тварину* », думку, яку поділяє Павло в 1 Кор.2:14, і, демонструючи в Ісусі Христі силу своєї любові до них, деякі з тих, кого називають « *злими* », стануть обраних, вірних і слухняних людей.

Буття 8:22: « *Поки буде земля, не припиняться посів і жнива, холод і спека, літо і зима, день і ніч* ».

Цей восьмий розділ закінчується нагадуванням про чергування абсолютних протилежностей, які керують умовами земного життя з першого дня творіння, в якому через його створення «ніч і день» Бог відкрив земну боротьбу між «темрявою» і «світло», яке остаточно переможе через Ісуса Христа. У цьому вірші він перелічує ці екстремальні зміни, які виникають через те, що сам гріх є наслідком вільного вибору, наданого цим небесним і земним створінням, які, таким чином, вільні любити і служити йому або відкидати його аж до ненависті. Але наслідком цієї свободи буде життя для прихильників добра та смерть і знищення для тих, хто прихильник зла, як щойно продемонстрував потоп.

Всі цитовані теми несуть духовне послання:

«*Посів і жнива*»: передбачають початок євангелізації та кінець світу; образи, використані Ісусом Христом у його притчах, зокрема в Матвія 13:37-39: «*Він відповів: Хто добре насіння сіє, той Син Людський; поле — світ; добре насіння — сини царства; кукіль — сини лукавого; ворог, що посіяв це диявол; жнива — кінець світу; комбайни — це ангели*».

«*Холод і спека*»: «*спека*» цитується в Одкр.7:16: «*Вони більше не будуть голодувати, ані спраглити, ані сонце не вразить їх, ані ніяка спека*». Але якраз навпаки, «*холод*» також є наслідком прокляття гріха.

«*Літо і зима*»: це два сезони крайнощів, обидва такі ж неприємні, як і інші у своїй надлишку.

«*День і ніч*»: Бог цитує їх у тому порядку, який дає Йому людина, тому що в Його плані, у Христі, настає час доби, час покликання увійти в Його благодать, але після цього часу настає час «*ніч, коли ніхто не може працювати*» згідно з Івана 9:4, тобто змінити свою долю, оскільки вона остаточно визначена на життя або на смерть від кінця часу благодаті.

Буття 9

Відрив від норми життя

Буття 9:1: «*І поблагословив Бог Ноя та його синів, і сказав їм: Плодіться, і розмножуйтеся, і наповнюйте землю.*»

Це буде перша роль, яку Бог дає живим істотам, обраним і врятованим ковчегом, побудованим людьми: Ною та його трьома синами.

Буття 9:2: «*Ви будете страхом і жахом для всякої звірини земної, і для кожного птаха небесного, і для всякого плазуна на землі, і для кожної риби морської: вони визволені. у ваші руки*».

Тваринний світ завдячує своїм виживанням людині, тому навіть більше, ніж до потопу, людина зможе домінувати над тваринами. За винятком випадків, коли через страх або роздратування тварина втрачає контроль, як правило, всі тварини бояться людини і намагаються втекти від неї, коли стикаються з нею.

Буття 9:3: *« Усе, що рухається і живе, буде тобі їжею : усе це Я дам тобі, як зелену траву ».*

Ця зміна в дієті має кілька обґрунтувань. Не надаючи надто великого значення представленому порядку, по-перше, я посилаюся на негайну відсутність рослинної їжі, вичерпаної під час повені, і земля, вкрита солоною водою, яка стає частково стерильною, лише поступово відновить свою повну і повну родючість і свою продуктивність. Крім того, встановлення єврейських обрядів жертвоприношень вимагатиме свого часу споживання м'яса жертви, принесеної в жертву у пророчому видінні Святої Вечері, де хліб споживатимуть як символ тіла Ісуса Христа, і сік винограду, випитий як символ його крові. Третя причина, менш прийнятна, але не менш вірна, полягає в тому, що Бог хоче скоротити тривалість життя людини; і споживання плоті, яка розбещує себе і приносить в людське тіло елементи, що руйнують життя, буде основою успіху бажання і рішення людини. Лише досвід вегетаріанської чи веганської дієти дає особисте підтвердження. Щоб підкріпити цю думку, зауважте, що Бог не забороняє людині споживати **нечистих тварин**, навіть якщо вони шкідливі для її здоров'я.

Буття 9:4: *« Тільки не їжте м'яса з його душею, з його кров'ю ».*

Ця заборона залишатиметься чинною в старому заповіті згідно з Лев.17:10-11: *« Якщо хтось із дому Ізраїля чи приходьків, що живуть серед них, їстиме будь-яку кров, Я оберну Своє обличчя проти того, хто їсть ». крові, і Я винищу його з-посеред його народу . "* і в новинах, згідно з Дії 15:19 до 21: *" Тому я вважаю, що ми не створюємо труднощів для тих з язичників, які навертаються до Бога, але що ми пишемо їм: Утримуйтеся від нечистоти ідолів, від розпусти, від задушеного і від крові . Бо протягом багатьох поколінь Мойсей мав людей у кожному місті, які проповідували його, оскільки воно читається щосуботи в синагогах ».*

Бог називає « душею » все створіння, що складається з тіла плоті та духу, повністю залежного від плоті. У цій плоті руховим органом є мозок, який постачається самою кров'ю, яка очищається з кожним вдихом киснем, що всмоктується легеньми. У живому стані мозок створює електричні сигнали, які генерують думки та пам'ять, і він керує функціонуванням усіх інших органів тіла, які складають фізичне тіло. Роль «крові», яка, крім того, за геномом унікальна для кожної живої душі, не повинна споживатися з міркувань здоров'я, оскільки вона переносить відходи та забруднення, створені по всьому тілу, а також з духовних причин. Бог абсолютно винятково зберіг для свого релігійного вчення принцип пиття крові Христа, але лише в символічній формі соку винограду. Якщо життя є в крові, той, хто п'є кров Христа, перебудовується в Його святій і досконалій природі, відповідно до реального принципу, який говорить, що тіло складається з того, що воно живить.

Буття 9:5: *« Знайте також це, Я вимагатиму кров ваших душ, Я вимагатиму її від кожної тварини; і Я вимагатиму душу людини від людини, від людини, яка є її братом ».*

Життя є найважливішим для Бога-Творця, який його створив. Ми повинні слухати його, щоб усвідомити образливість злочину щодо нього,

справжнього власника забраного життя. Таким чином, він єдиний, хто може узаконити наказ позбавити життя. У попередньому вірші Бог дозволив людині забирати життя тварин, щоб зробити їх своєю їжею, але тут йдеться про злочин, про вбивство, яке остаточно припиняє людське життя. Це видалене життя більше не матиме можливості наблизитися до Бога, ані стати свідком зміни поведінки, якщо до того часу вона не відповідала його стандартам спасіння. Тут Бог закладає основи закону відплати: «око за око, зуб за зуб і життя за життя». Тварина заплатить за вбивство людини власною смертю, а людина в стилі Каїна буде вбита, якщо вона вб'є свого кровного «**брата**» *типу Авеля*.

Буття 9:6: « *Коли хтось пролє кров людини, її кров пролєтєся людиною; бо Бог створив людину на свій образ* ».

Бог не прагне збільшити кількість смертей, тому що, навпаки, дозволяючи стратити вбивцю, він розраховує на стримуючий ефект і на те, що через ризик, що виникає, найбільша кількість людей навчиться контролювати свою поведінку. агресивність, щоб не стати вбивцею, у свою чергу, гідною смерті.

Тільки той, хто одухотворений справжньою та автентичною вірою, може усвідомити, що означає « *Бог створив людину за своїм образом* ». Особливо, коли людство стає жахливим і огидним, як це відбувається сьогодні в західному світі та всюди на землі, спокушені науковими знаннями.

Буття 9:7: « *А ви плодїться і розмножуйтесь, розповсюджуйтесь по землі і розмножуйтесь на нїй* ».

Бог справді хоче цього примноження, і з поважної причини кількість обраних настільки мала, навіть у порівнянні з покликаними, які потрапляють на шляху, що чим більша кількість Його створінь, тим більше серед них Він зможе знайти і вибрати свого обранця; тому що згідно з точністю, зазначеною в Дан.7:9, пропорція становить один мільйон на десять мільярдів покликаних, або 1 на 10 000.

Буття 9:8: « *Бог знову промовляв до Ноя та до синів його з ним, кажучи:* »

Бог звертається до чотирьох чоловіків, тому що, передавши панування чоловічому представнику людського роду, вони відповідатимуть за те, що вони дозволили зробити жінкам і дітям, які підпорядковуються їм. Панування є ознакою довіри, запропонованої Богом людям, але воно робить їх цілковито відповідальними перед Його обличчям і Його судом.

Буття 9:9: « *Ось Я укладаю Свого заповіта з тобою та з потомством твоїм після тебе;* »

Для нас сьогодні важливо усвідомлювати, що ми є тим « *насінням* », з яким Бог уклав свій « *заповіт* ». Сучасне життя та його привабливі винаходи нічого не змінюють у нашому людському походженні. Ми є спадкоємцями нового початку, яке Бог дав людству після жахливого потопу. Угода, укладена з Ноем і трьома його синами, є конкретною. Воно зобов'язує Бога більше не знищувати все людство водами потопу. Після цього настане союз, який Бог встановить з Авраамом, який здійсниться у своїх двох послідовних

аспектах, зосереджених, буквально в часі та духовно, на викупному служінні Ісуса Христа. Цей союз буде принципово індивідуальним, як статус порятунку, про який йдеться. Протягом 16 століть, які передуватимуть Його першому приходу, Бог відкриватиме Свій план спасіння через релігійні обряди, призначені єврейському народу. Тоді, після виконання в Ісусі Христі цього плану, розкритого в усьому його світлі, ще приблизно на 16 століть невірність змінить вірність і протягом 1260 років найтемніша темрява пануватиме під егідою папства Римського. З 1170 року, коли Пітер Вальдо знову зміг сповідувати чисту та вірну християнську віру, включаючи дотримання правдивої суботи, після нього були обрані менш освічені виборні посадовці для участі в Реформаційній роботі, яка була залучена, але не завершена. Крім того, лише з 1843 року через подвійне випробування віри Бог зміг знайти серед піонерів адвентизму вірних обранців. Але для них було ще занадто рано, щоб повністю зрозуміти таємниці, розкриті в його пророцтвах. Знаком союзу з Богом є завжди принесення та прийняття Його світла, тому праця, яку я пишу від Його імені, щоб просвітити Його обраних, є «свідченням Ісуса», Його останньою *формою*, ознака того, що його союз цілком реальний і підтверджений.

Буття 9:10: *« з усім живим створінням, що з вами, і з птаством, і з худобою, і з усіма земними звірами, чи з усіма, що вийшли з ковчега, або з усіма земними звірами »*.

Союз, представлений Богом, стосується і тварин, усього, що живе і буде розмножуватися на землі.

Буття 9:11: *« Я укладаю мій завіт з вами: жодне тіло не буде знищено водами потопу, і не буде більше потопу, щоб знищити землю »*.

Урок, отриманий потопом, повинен залишатися унікальним. Тепер Бог вступить у ближній бій, тому що його мета — підкорити серця своїх обранців.

Буття 9:12: *« І сказав Бог: Оце знак заповіту, який Я встановлюю між Мною та між вами, і між кожною живою істотою, що з вами, на всі покоління: »*

Цей знак, який дає Бог, стосується всього живого, чистого і нечистого. Це ще не ознака приналежності до його особистості, якою буде субота сьомого дня. Цей знак нагадує живим істотам про зобов'язання, яке він узяв ніколи більше не знищувати їх водами потопу; це його межа.

Буття 9:13: *« Я поклав мій лук на хмари, і він буде знаком заповіту між мною та землею »*

Наука пояснить фізичну причину існування веселки. Це порушення світлового спектру сонячного світла, яке потрапляє на тонкі шари води або підвищеної вологості. Всі помічали, що веселка з'являється, коли йде дощ і сонце проливає свої промені. Факт залишається фактом, що дощ нагадує потоп, а сонячне світло є образом помітного, благодіючого та заспокоїливого світла Бога.

Буття 9:14: *« Коли Я зберу хмари над землею, лук з'явиться в хмарах; »*

Тому хмари були винайдені Богом, щоб створити дощ лише після потопу і одночасно з принципом веселки. Однак у наші огидні часи безбожні чоловіки та жінки спотворили та осквернили цю тему веселки, взявши цей символ божественного союзу, щоб зробити його аббревіатурою та емблемою зібрання сексуальних збоченців. Бог повинен знайти в цьому вагому причини, щоб вразити це огидне й неповажне людство до нього та людського роду. Незабаром з'являться останні ознаки його гніву, пекучі, як вогонь, і нищівні, як смерть.

Буття 9:15: « *І Я згадаю Мій заповіт між Мною та вами, і між кожною живою істотою в кожному тілі, і вода не стане більше потопом, щоб знищити кожне тіло* ».

Читаючи ці слова доброти, що виходять з вуст Бога, я оцінюю парадокс, думаючи про слова, які Він може сказати сьогодні через людську збоченість, яка досягла рівня допотопних часів.

Бог дотримає свого слова, потопу більше не буде, але для всіх бунтівників зарезервовано потоп вогню на день суду; про що апостол Петро нагадав нам у 2 Петра 3:7. Але перед цим останнім судом і перед поверненням Христа ядерний вогонь Третьої світової війни або «6-та ^{сурма}» Одр.9:13-21 прийде у вигляді численних і зловісних смертоносних «грибів». , забрати притулки несправедливості, якими стали великі міста, столиці чи ні, планети Земля.

Буття 9:16: « *Лук буде в хмарі; і я буду дивитися на нього, щоб згадати вічний заповіт між Богом і між кожним живим створінням, навіть між усяким тілом, що на землі* » .

Цей час уже далекий від нас і він міг би залишити у нових представників людства велику надію уникнути помилок, скоєних допотопними людьми. Але сьогодні надія вже недозволена, тому що плід допотопних з'являється скрізь серед нас.

Буття 9:17: « *І сказав Бог до Ноя: Це знак заповіту, який Я встановлю між Мною та між усім тілом, що на землі* ».

Бог наголошує на характері цього завіту, який встановлено з «кожним тілом». Це альянс, який завжди хвилюватиме людство в колективному розумінні.

Буття 9:18: « *Сини Ноя, які вийшли з ковчега, були Сим, Хам і Яфет. Хам був батьком Ханаана* ».

Нам дається пояснення: « *Хам був батьком Ханаана* ». Пам'ятайте, що Ной і його сини — усі велетні, які залишилися такими ж, як допотопні люди. Таким чином, велетні будуть продовжувати розмножуватися, зокрема в землі «Ханаан», на якій євреї, покидаючи Єгипет, виявлять їх на свою біду, оскільки страх, викликаний їхніми розмірами, прирече їх на 40 років блукання в пустелі. і померти там.

Буття 9:19: « *Це троє синів Ноя, і їхні нащадки населили всю землю* ».

Зауважте, що спочатку всі допотопні люди мали одну людину своїм походженням: Адама. Нове післяпотопне життя будується на трьох особах — Шемі, Хамі та Яфеті. Тому народи їхніх нащадків будуть **відокремлені та розділені** . Кожне нове народження буде пов'язане зі своїм патріархом,

Симом, Хамом або Яфетом. Дух розколу спиратиметься на це різне походження, щоб протиставити людей, прив'язаних до традицій своїх предків, один проти одного.

Буття 9:20: *« Ной почав обробляти землю і посадив виноградну лозу ».*

Ця діяльність, загалом, у межах норми, все ж матиме серйозні наслідки. Оскільки наприкінці свого вирощування Ной збирає виноград, а віджатиї сік окислився, він випив алкоголь.

Буття 9:21: *« Він випив вина, і напився, і розкрився посеред свого намету. »*

Втрачаючи контроль над своїми діями, Ное вважає себе самотнім, він оголюється й повністю роздягається.

Буття 9:22: *«Хам, батько Ханаана, побачив наготу свого батька, і розповів про нього двом своїм братам. »*

У той час людський розум був ще дуже чутливий до цієї наготи, яку виявив грішний Адам. І Чем, розважаючий і, певно, трохи глузуючий, має погану ідею повідомити про свій візуальний досвід своїм двом братам.

Буття 9:23: *« Тоді Сим і Яфет взяли плащ, і поклали його на свої плечі, і пішли назад, і прикрили наготу свого батька; оскільки їхні обличчя були відвернені, вони не бачили наготи свого батька ».*

Дотримуючись усіх необхідних заходів, двоє братів прикрили оголене тіло батька.

Буття 9:24: *« Коли Ной прокинувся від свого вина, він почув, що зробив з ним його молодший син ».*

Тож двом братам довелося його вчити. І це викриття схвилює Ноя, який відчуває, що його честь як Батька принижена. Він не вживав алкоголь добровільно, а став жертвою природної реакції виноградного соку, який з часом окислюється, а цукор перетворюється на алкоголь.

Буття 9:25: *« І сказав він: Проклятий Ханаан! Нехай буде рабом рабів своїх братів! »*

Насправді цей досвід служить лише приводом для того, щоб Бог-творець пророкував про нащадків синів Ноя. Бо сам Ханаан не мав нічого спільного з діями свого батька Хама; тому він був невинним у своїй провині. І Ной прокляв того, хто нічого не зробив. Встановлена ситуація починає відкривати нам принцип Божого суду, який з'являється в другій із десяти Його заповідей, прочитаних у Виході 20:5: *«Не вклоняйся їм і не служи їм; бо Я, Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що карає за провину батьків на синах до третього й четвертого покоління тих, хто ненавидить мене ».* У цій видимій несправедливості полягає вся Божа мудрість. Тому що, подумайте про це, зв'язок між сином і батьком природний, і син завжди стане на бік батька, коли на нього нападуть; за рідкісним винятком. Якщо Бог вдарить батька, син зненавидить його і захистить свого батька. Проклинаючи сина Ханаана, Ной карає Хама, батька, стурбованого успіхом своїх нащадків. І Ханаан, зі свого боку, понесе з собою наслідки того, що він син Хама. Тому він відчує тривалу образу на Ноя та двох синів, яких він благословляє: Сима та Яфета. Ми вже знаємо, що нащадки Ханаана будуть знищені Богом, щоб запропонувати Ізраїлю, його народу, звільненому від

египетського рабства (ще один син Хама: Міцраїм), їхню національну територію.

Буття 9:26: « *І він знову сказав: Благословенний ЯГВЕ, Бог Сима, і нехай Ханаан буде їхнім рабом!* »

Ной пророкує своїм синам план, який Бог має для кожного з них. Отже, нащадки Ханаана будуть рабами нащадків Сима. Чам розшириться на південь і заселить африканський континент аж до нинішньої території Ізраїлю. Сем буде розширюватися на схід і південний схід, заселяючи нинішні арабські мусульманські країни. З Халдеї, сучасного Іраку, Авраам вийде чистим семітом. Історія підтверджує це, Африка Ханаану справді була рабом арабів, що походять від Шема.

Буття 9:27: « *Нехай Бог розширить володіння Яфета, і нехай він оселиться в наметах Сима, а Ханаан нехай буде їхнім рабом!* »

Яфет розшириться на північ, схід і захід. Довгий час північ буде домінувати над півднем. Християнізовані країни півночі переживуть технічний і науковий розвиток, який дозволить їм експлуатувати арабські країни півдня і поневолити народи Африки, нащадків Ханаана.

Буття 9:28: « *Після потопу Ной жив триста п'ятдесят років* ».

Протягом 350 років Ной міг бути свідком потопу своїм сучасникам і застерігати їх від помилок допотопних людей.

Буття 9:29: « *Усіх днів Ноевих було дев'ятсот п'ятдесят літ; потім він помер* ».

У 1656 році, в рік потопу від Адама, Ноею було 600 років, тому він помер у 2006 році від гріха Адама, маючи 950 років. Згідно з Буттям 10:25, у 1757 році після народження « Пелета » « *земля була розділена* » Богом через досвід непокірного повстання царя Німрода та його Вавилонської вежі. Поділ, або **поділ**, був наслідком різних мов, які Бог дав народам, щоб вони **розділилися** і більше не створювали єдиного блоку перед Його обличчям і Його волею. Отже, Ной пережив цю подію, і йому на той час було 757 років.

Коли Ной помер, Аврам уже народився (у 1948 році, за 2052 роки до смерті Ісуса Христа, що знаходиться в 30 році нашого загального фальшивого календаря), але він був в Урі, в Халдеї, подалі від Ноя, який жив на півночі до Гора Арарат.

Народжений у 1948 році, коли його батькові Тераху було 70 років, Аврам покинув Харан, щоб виконати наказ Бога, у віці 75 років у 2023 році, тобто через 17 років після смерті Ноя в 2006 році. Духовна естафета союзу є таким чином забезпечено і виконано.

У віці 100 років, у 2048 році, Аврам стає батьком Ісаака. Він помер у віці 175 років у 2123 році.

У віці 60 років у 2108 році Ісаак став батьком близнюків Ісава та Якова, згідно з Буття 25:26.

Буття 10

Роз'єднання народів

Цей розділ знайомить нас із нащадками трьох синів Ноя. Це одкровення буде корисним, оскільки у своїх пророцтвах Бог завжди посилатиметься на оригінальні назви відповідних територій. Деякі з цих назв легко ідентифікувати як сучасні, оскільки вони зберегли своє коріння, наприклад: « *Мадай* » для Міді, « *Тубал* » для Тобольська, « *Мешех* » для Москви.

Буття 10:1: « *Це нащадки синів Ноя, Сима, Хама та Яфета. Після потопу в них народилися сини.* »

Сини Яфета

Буття 10:2: « *Сини Яфета були: Гомер, Магог, Мадай, Яван, Тувал, Мешех і Тирас.* »

« *Мадай* » означає Медія; « *Яван* », Греція; « *Тубал* », Тобольськ, « *Мешеч* », Москва.

Буття 10:3: « *Сини Гомера: Ашкеназ, Ріфат і Тогарма.* »

Буття 10:4: « *Сини Явана: Єлисей, Таршіш, Кіттім і Доданім.* »

« *Таршіш* » означає Тарс; « *Кіттім* », Кіпр.

Буття 10:5: « *Ними були заселені острови народів за їхніми землями, за їхньою мовою, за їхніми рідинами, за їхніми націями.* »

Вираз « острів націй » відноситься до західних держав сучасної Європи та їх великих розширень, таких як Америка та Австралія.

Точність « *відповідно до мови кожного* » знайде своє пояснення в досвіді Вавилонської вежі, розкритому в Бут. 11.

Сини Хама

Буття 10:6: « *Сини Хама були: Куш, Міцраїм, Пут і Ханаан.* »

Куш позначає Ефіопію; « *Міцраїм* », Єгипет; « *Путх* », Лівія; і « *Ханаан* », сучасний Ізраїль або стародавня Палестина.

Буття 10:7: « *Сини Куша: Шева, Хавіла, Савта, Раема і Савтека. Сини Реми: Сева і Дедан.* »

Буття 10:8: « *Куш також породив Німрода; це він став могутнім на землі.* »

Цей цар « *Німрод* » буде будівничим « *Вавилонської вежі* », причини розділення мов Богом, що **розділяє** та ізолює людей на народи та нації згідно з Буттям 11.

Буття 10:9: « *Він був доблесним мисливцем перед ЯХВЕХ; тому сказано: Як Німрод, хоробрий мисливець перед ЯНВЕН.* »

Буття 10:10: « *Спочатку він царював над Вавилоном, Ерехом, Аккадом і Калне в землі Шинаар.* »

« *Вавилон* » означає стародавній Вавилон; « *Аккад* », стародавня Аккадія і нинішнє місто Багдад; « *Шінеар* », Ірак.

Буття 10:11: « *З тієї землі вийшов Ашиур; він збудував Ніневію, Реховот-Гір, Калах,* »

« Асшур » відноситься до Ассирії. « Ніневія » стала нинішнім Мосулом.

Буття 10:12: « і Ресен між Ніневією та Калахом; це велике місто. »

Ці три міста були розташовані на території сучасного Іраку на півночі та вздовж річки «Тигр».

Буття 10:13: « Міцраїм породив лудимів, анамимів, лехавимів, нафтухимів »

Буття 10:14: « Патрусім, Каслухим, від яких походять филистимляни, і Кафторим. »

« Філістимляни » позначають нинішніх палестинців, які все ще воюють проти Ізраїлю, як і в старому союзі. Вони є синами Єгипту, іншого історичного ворога Ізраїлю до 1979 року, коли Єгипет уклав союз з Ізраїлем.

Буття 10:15: « Ханаан породив Сидона, свого первістка, і Хета; »

Буття 10:16: « і євусеян, і амореян, і гірташеїв, »

« Євус » означає Єрусалим; « амореяни » були першими мешканцями території, даної Богом Ізраїлю. Хоча вони залишалися в гігантській нормі, Бог віддав їх на смерть і знищив отруйними шершнями на очах свого народу, щоб звільнити місце.

Буття 10:17: « хіввеян, аркіїв, синіїв, »

« Гріх » відноситься до Китаю.

Буття 10:18: « арвади, цемарі, хаматі. Тоді родини ханаанеїв розпорошилися. »

Буття 10:19: « Межі ханаанеянина були від Сидону, з боку Герару, до Гази, і з боку Содому, Гоморри, Адми та Цебоїму, аж до Леші. »

Ці давні назви розмежовують землю Ізраїлю на західній стороні від півночі, де знаходиться Сидон, на півдні, де все ще розташована сучасна Газа, і на східній стороні з півдня, відповідно до заснування Содому та Гоморри на місці «мертвого моря», на півночі, де розташований Зевоїм.

Буття 10:20: « Це сини Хама за їхніми родами, за їхніми мовами, за їхніми країнами, за їхніми народами. »

Сини Шема

Буття 10:21: « Сини також народилися в Сіма, батька всіх синів Хевера, і брата Яфета старшого. »

Буття 10:22: « Сини Сима: Елам, Асшур, Арпакшад, Луд і Арам. »

« Елам » означає стародавній перський народ сучасного Ірану, а також аріїв північної Індії; « Асшур », стародавня Ассирія сучасного Іраку; « Луд », можливо, Лод в Ізраїлі; « Арам », арамейці Сирії.

Буття 10:23: « Сини Арамові: Уц, Хул, Гетер і Маш. »

Буття 10:24: « Арпакшад породив Шелаха; а Шелак породив Хевера. »

Буття 10:25: « У Хевера народилося двоє синів: ім'я одного Пелет, бо за його днів земля була поділена, а ім'я його брата Йоктан. »

Ми знаходимо в цьому вірші точність: « бо в його часи земля розділилася ». Ми завдячуємо йому можливістю датувати 1757 роком гріха Адама розділення мов у результаті спроби бунтівного об'єднання шляхом зведення Вавилонської вежі. Отже, це час правління короля Німрода.

Буття 10:26: « Йоктан породив Алмодада, Шелефа, Хацармавета, Єраха, »
 Буття 10:27: « Гадорам, Узал, Дікла, »
 Буття 10:28: « Овал, Авімаїл, Шева, »
 Буття 10:29: « Офір, Хавіла та Йовав. Усі ці сини Йоктана. »
 Буття 10:30: « Вони жили від Меші, на боці Сефару, аж до гори сходу. »
 Буття 10:31: « Це сини Симові за їхніми родами, за їхніми мовами, за їхніми країнами, за їхніми народами. »
 Буття 10:32: « Оце роди синів Ноевих за їхніми нащадками, за їхніми народами. І від них пішли народи, що поширилися по землі після потопу . »

Буття 11

Поділ за мовами

Буття 11:1: « Вся земля мала одну мову й ті самі слова » .

Бог нагадує тут логічний наслідок того факту, що все людство походить від однієї пари: Адама і Єви. Тому розмовна мова передавалася всім нащадкам.

Буття 11:2: « Коли вони рушили зі сходу, то знайшли рівнину в землі Шинаар і оселилися там » .

На «схід» від країни «Шінеар» у сучасному Іраку був сучасний Іран. Покидаючи вищі райони, чоловіки збираються на рівнині, добре зрошуваній двома великими річками, «Євфратом і Тигром» (іврит: Прат і Хіддекель), і родючій. Свого часу Лот, племінник Авраама, також вибрав це місце, щоб оселитися там, коли розлучився зі своїм дядьком. Велика рівнина сприятиме будівництву великого міста « Вавилону », яке залишиться відомим до кінця світу.

Буття 11:3: « Вони сказали один одному: Іди! Давайте зробимо цеглу, і випечемо її на вогні. І цегла служила їм каменем, а бітум — цементом .

Зібрані чоловіки вже не живуть у наметах, вони відкривають виробництво випаленої цегли, яка дозволяє зводити постійні житлові споруди. Це відкриття лежить в основі всіх міст. Під час рабства в Єгипті виробництво цієї цегли для будівництва Рамзеса для фараона стане причиною страждань євреїв. З тією різницею, що їх цегла не буде випікатися на вогні, а зроблена із землі та соломи, вони будуть висушені під палючим сонцем Єгипту.

Буття 11:4: « І знову сказали: Ходімо! Збудуймо собі місто й вежу, вершина якої сягає неба , і зробимо собі ім'я, щоб не розпорошитися по всій землі » .

Сини Ноя та його нащадки жили розкиданими по землі, як кочівники, і завжди в наметах, пристосованих для їхніх подорожей. У цьому одкровенні

Бог націлює на момент, коли вперше в історії людства люди вирішують оселитися на місці та в постійних помешканнях, утворюючи таким чином перших осілих людей. І це перше зібрання спонукає їх об'єднатися, щоб спробувати уникнути розлуки, **яка** породжує суперечки, бійки та смерті. Вони навчилися від Ноя злочестивості та жорстокості допотопних людей; до того, що Бог мав знищити їх. І щоб краще контролювати ризик повторення тих самих помилок, вони думають, що, зібравшись тісно в одному місці, їм вдасться уникнути цього насильства. Кажуть: у кількості сила. З часів Вавилону всі великі правителі та великі домінації базували свою силу на союзі та збиранні. У попередньому розділі цитувався цар Німрод, який, мабуть, був першим об'єднаним лідером людства свого часу, саме побудувавши Вавилон і його вежу.

У тексті зазначено: « *вежа, вершина якої торкається неба* ». Ця ідея «доторкнутися до небес» вказує на намір приєднатися до Бога на небесах, щоб показати йому, що люди можуть обійтися без нього і що у них є ідеї, яких уникати та вирішувати свої проблеми самостійно. Це не більше і не менше, як виклик Богу-творцю.

Буття 11:5: « *Ягве зійшов, щоб побачити місто та башту, яку будували сини людські* » .

Це лише образ, який відкриває нам, що Бог знає проект людства, знову оживленого бунтарськими думками.

Буття 11:6: « *І УаНВéН сказав: Ось, вони один народ, і в усіх одна мова, і ось що вони зробили; тепер ніщо не завадить їм зробити все, що вони задумали* » .

Ситуації вавилонської доби задрять сучасні універсалісти, які мріють про цей ідеал: створити єдиний народ і розмовляти єдиною мовою. І нашим універсалістам, як і тим, кого зібрав Німрод, байдуже, що Бог думає з цього приводу. Однак у 1747 році після гріха Адама Бог говорив і висловлював свою думку. Як видно з його слів, ідея людського проекту його не тішить і дратує. Однак про їх повторне знищення не йдеться. Але зауважимо, що Бог не заперечує ефективності підходу бунтівного людства. У неї є лише один недолік, і він для нього: чим більше вони збираються разом, тим більше відкидають його, більше не служать йому, або ще гірше, служать фальшивим божествам перед його обличчям.

Буття 11:7: « *Ходи! Зійдемо вниз, і там змішаємо їхню мову, щоб вони більше не чули мови один одного* » .

У Бога є своє рішення: « *Змішаймо їхню мову, щоб вони більше не чули мови один одного* ». Ця акція спрямована на здійснення божественного дива. В одну мить чоловіки висловлюються різними мовами і, більше не розуміючи один одного, змушені віддалятися один від одного. Потрібний блок **зламався** . Розділення чоловіків, тема цього дослідження, все ще існує, добре завершена .

Буття 11:8: « *І розпорошив їх Господь звідти по всій землі; і вони припинили будувати місто* » .

Ті, хто розмовляє однією мовою, групуються разом і віддаляються від інших. Тому саме після цього досвіду « мов » люди оселяються в різних

місцях, де вони засновуватимуть міста з каменю та цегли. Утворяться нації, і щоб покарати їхні провини, Бог зможе протиставити їх один одному. Спроба « Вавилона » встановити загальний мир провалилася.

Буття 11:9: « *Тому й назвали ім'я їм Вавилон, тому що там Господь змішав мову всієї землі, і звідти Господь розсіяв їх по всій землі* » .

Назва «Вавилон», що означає «змішання», заслуговує на те, щоб бути відомим, оскільки воно свідчить людям про те, як Бог відреагував на їхню спробу універсального об'єднання: « *змішання мов* ». Цей урок мав на меті застерегти людство до кінця світу, оскільки Бог хотів відкрити цей досвід у своєму свідченні, продиктованому Мойсееві, який таким чином написав перші книги своєї святої Біблії, яку ми читаємо й сьогодні. Тому Богові не довелося застосовувати насильство проти тогочасних повстанців. Але це буде не те ж саме, наприкінці світу, коли, відтворюючи це універсальне зібрання, засуджене Богом, останні повстанці, що вижили після Третьої світової війни, будуть знищені славетним поверненням Ісуса Христа. Тоді їм доведеться мати справу з «його гнівом», оскільки вони, крім того, прийняли рішення вбити його останніх обраних, тому що вони залишаться вірними його освяченій суботі з моменту створення ним світу. Урок, даний Богом, ніколи не був дотриманий людством, і постійно по всій землі утворювалися великі міста, поки Бог не спричинив їх знищення іншими народами або масштабними смертельними епідеміями.

Нащадки Сима

До Авраама, батька віруючих, і сучасних монотеїстичних релігій

Буття 11:10: « *Це насіння Сима. Сим, якому було сто років, породив Арпакхада через два роки після потопа* » .

Син Шема, Арпакшад, народився в 1658 (1656 + 2)

Буття 11:11: « *Після народження Арпакхада Сим жив п'ятсот років; і він породив синів і дочок* » .

Шем помер у 2158 році у віці 600 років (100 + 500)

Буття 11:12: « *Арпакшад, тридцяти п'яти років, породив Шелаха* » .

Син Арпакшада, Шелак народився в 1693 (1658 + 35).

Буття 11:13: « *Після народження Шелаха Арпакшад жив чотириста три роки; і він породив синів і дочок* » .

Арпакшад помер у 2096 році у віці 438 років (35 + 403)

Буття 11:14: « *Шелак, тридцяти років, породив Хевера* » .

Ебер народився в 1723 році (1693 + 30)

Буття 11:15: « *По народженні Хевера Шелак жив чотириста три роки. і він породив синів і дочок* » .

Шелак помер у 2126 (1723 + 403) у віці 433 (30 + 403) років.

Буття 11:16: « *Хевер, тридцяти чотирьох років, породив Пелега* » .

Пелег народився в 1757 році (1723 + 34). **Під час його народження, згідно з Буття 10:25, « земля була розділена » розмовними мовами, створеними Богом, щоб розділити та розділити людей, які зібралися у Вавилоні.**

Буття 11:17: « Після народження Пелета Гевер жив чотириста тридцять років; і він породив синів і дочок » .

Гебер помер у 2187 (1757 + 430) у віці 464 (34 + 430)

Буття 11:18: « Пелег, тридцяти років, породив Регу » .

Реху народився в 1787 році (1757 + 30)

Буття 11:19: « Пелег жив після народження Регу двісті дев'ять років; і він породив синів і дочок » .

Пелег помер у 1996 році (1787 + 209) у віці 239 років (30 + 209). Відзначає жорстоке вкорочення життя, ймовірно, через повстання Вавилонської вежі, яке відбулося в його часи.

Буття 11:20: « Регу, тридцяти двох років, породив Серуга » .

Серуг народився в 1819 році (1787 + 32)

Буття 11:21: « По народженні Серуга Регу жив двісті сім років; і він породив синів і дочок » .

Реху помер у 2096 (1819 + 207) у віці 239 (32 + 207)

Буття 11:22: « Серуг, тридцяти років, породив Нахора » .

Нахор народився в 1849 році (1819 + 30)

Буття 11:23: « По народженні Нахора Серуг жив двісті років; і він породив синів і дочок » .

Серуг помер у 2049 (1849 + 200) у віці 230 (30 + 200)

Буття 11:24: « Нахор, двадцяти дев'яти років, породив Тераха » .

Терах народився в 1878 році (1849 + 29)

Буття 11:25: « Після народження Тераха жив Нахор сто дев'ятнадцять років; і він породив синів і дочок » .

Нахор помер у 1968 році (1849 + 119) у віці 148 (29 + 119)

Буття 11:26: « Тера, сімдесяти років, породив Аврама, Нахора та Харана » .

Абрам народився в 1948 році (1878 + 70)

Аврам матиме свого першого законного сина, Ісаака, коли йому виповниться 100 років, у 2048 році , згідно з Буття 21:5: « Авраамові було сто років, коли народився його син Ісаак » .

Аврам помре в 2123 році у віці 175 років , згідно з Буття 25:7: « Ось дні літ життя Авраамового: він жив сто сімдесят п'ять літ » .

Буття 11:27: « Це нащадки Тераха. Терах породив Аврама, Нахора та Харана. Харан породив Лота .

Зверніть увагу, що Аврам є старшим із трьох синів Тераха. Тому саме він народився, коли його батько Терах мав 70 років, як зазначено у вірші 26 вище.

Буття 11:28: « І помер Гаран перед Терахом, своїм батьком, у країні свого народження, в Урі Халдейському » .

Ця смерть пояснює, чому Лот пізніше буде супроводжувати Аврама в його подорожах. Аврам узяв його під свій захист.

Саме в Урі в Халдеї народився Аврам, і саме у Вавилоні в Халдеї бунтівний Ізраїль потрапить у полон за часів пророка Єремії та пророка Даниїла.

Буття 11:29: « Аврам і Нахор взяли собі жінок: ім'я Аврамової жінки Сара, а ім'я Нахорової жінки Мілка, дочка Гарана, батька Мілки та батька Іски » .

Союзи цього часу дуже кровноспоріднені: Нахор одружився з Мілкою, донькою свого брата Харана. Це було нормою і покорою обов'язку, який мав на меті зберегти чистоту раси нащадків. У свою чергу, Ісак пошле свого слугу знайти дружину для свого сина Ісаака в родині Лавана Арамейського.

Буття 11:30: « Сара була неплодна, не мала дітей » .

Ця стерильність дозволить Богу-творцю виявити свою творчу силу; це зробивши її здатною народити дитину, коли їй буде майже сто років, як її чоловікові Авраму. Ця стерильність була необхідною на пророчому рівні, оскільки Ісак представлений як образ нового Адама, якого Ісус Христос втілить у свій час; обидва чоловіки свого часу були « *синами божественної обітниці* ». Тому завжди через свою пророчу роль «сина Божого» він не вибере собі дружину сам, тому що у тілі Ісуса саме Бог обирає Своїх апостолів і учнів, а саме Дух Отця, який перебуває в ньому. і хто його оживляє.

Буття 11:31: « Тера взяв Аврама, сина свого, і Лота, сина Харана, сина свого сина, і Сару, свою невістку, жінку сина свого Аврама. Вони разом пішли з Ура Халдейського до землі Ханаан. Вони прийшли до Харану й осілися там .

Вся сім'я, включаючи Аврама, оселилася на півночі країни, в Чарані. Цей перший рух веде їх до наближення до місця народження людства. Вони **відокремлюються** від великих міст, уже дуже населених і вже дуже непокірних, від родючої та процвітаючої рівнини.

Буття 11:32: « Днів Тераха було двісті п'ять років; і Терах помер у Харані .

Народившись у 1878 році, Терах помер у віці 205 років у 2083 році.

Наприкінці вивчення цієї глави зазначимо, що проект скорочення тривалості життя до 120 років на повному шляху до успіху. Між «600 роками» Сима та «148 роками» Нахора або «175 роками» Авраама скорочення життя очевидне. Приблизно через 4 століття Мойсей проживе рівно 120 років. Число, наведене Богом, буде отримано як завершена модель.

У досвіді Авраама Бог показує, що Він сам готовий зробити, щоб викупити життя Своїх обраних, яких Він вибирає з-поміж усіх Своїх людських створінь відповідно до того, чи зберігають вони Його образ про Нього. У цій історичній сцені Авраам є Богом в Отці, Ісак – Богом в Сині, і сповнення буде здійснено в Ісусі Христі, і на його добровільній жертві буде народжений новий завіт.

Буття 12

Розлука із земною родиною

Буття 12:1: « *Ягве сказав Авраму: **Йди зі своєї землі, із своєї батьківщини та з дому свого батька до землі, яку Я покажу тобі*** ».

За Божим наказом Аврам збирається залишити свою земну сім'ю, дім свого батька, і ми повинні бачити в цьому порядку духовний зміст, який Бог надав у Буття 2:24 своїм словам, де говориться: «*Отож, людина повинна покине свого батька й матір свою, і пристане до своєї жінки, і стануть вони одним тілом* . Аврам повинен «*покинути свого батька й матір* », щоб увійти в пророчу духовну роль Христа, для якого має значення лише «*Наречена* », його зібрання обраних. Плотські узи є перешкодами для духовного просування, яких обранці повинні уникати, щоб досягти успіху у створенні, у символічному образі, «*одного тіла* » з Ісусом Христом, Богом-творцем УАНWÉН.

Буття 12:2: « *Я зроблю тебе великим народом і поблагословлю тебе; Я звеличу твоє ім'я, і ти будеш джерелом благословення* ».

Аврам стане першим з патріархів Біблії, визнаним монотеїстами «*батьком віруючих*». Він також є в Біблії, першим слугою Бога, подробиці життя якого ми будемо детально досліджувати та розкривати.

Буття 12:3: « *Я благословлю тих, хто тебе благословляє, а тих, хто проклинає тебе, прокляну; і всі племена землі будуть благословенні в тобі* ».

Подорожі та зустрічі Аврама стануть доказом цього, і вже в Єгипті, коли фараон хотів переспати з Сарою, вважаючи, що вона була його сестрою, як сказав Аврам, щоб захистити своє життя. У видінні Бог дав йому знати, що Сарра була дружиною пророка, і він ледь не помер.

Друга частина цього вірша, « *всі племена землі будуть благословенні тобою* », знайде своє виконання в Ісусі Христі, сині Давида з коліна Юди, сина Ізраїля, сина Ісаака, сина Аврама. Саме на Аврамі Бог побудує свої два послідовні союзи, які представляють стандарти його спасіння. Оскільки ці стандарти повинні були еволюціонувати, щоб перейти від символічного типу до реального типу; залежно від того, чи живе грішна людина до Христа чи після нього.

Буття 12:4: « *Аврам пішов, як сказав йому ЯГВЕ, і Лот пішов з ним. Аврамові було сімдесят п'ять років, коли він вийшов із Харану* .

У свої 75 років Аврам вже має чималий життєвий стаж. Ми повинні набути цього досвіду, щоб слухати і шукати Бога; що робиться після виявлення прокляття людства, відокремленого від нього. Якщо Бог покликав його, то це тому, що Аврам шукав його, тому, коли Бог відкривається йому, він поспішає підкоритися йому. І ця рятівна слухняність буде підтверджена та нагадана його синові Ісаку у цьому вірші, цитованому в Буття 26:5: « **тому що Авраам слухався Мого голосу, і дотримувався Моїх наказів, Моїх заповідей, Моїх постанов і Моїх законів** ». Аврам міг зберегти ці речі, лише якби Бог подарував їх йому. Це свідчення від Бога відкриває нам, що багато речей, не згаданих у Біблії, було здійснено. Біблія дає нам лише короткий виклад тривалого існування людських життів. І життя людини 175 років,

тільки Бог може сказати, що вона прожила хвилина за хвилиною, секунда за секундою, але для нас досить короткого підсумку суттєвого.

Таким чином, Боже благословення, дане Авраму, ґрунтується на його послуху, і все наше вивчення Біблії та її пророцтв було б марним, якби ми не розуміли важливості цього послуху, тому що Ісус Христос дав нам своє як приклад висловлювання в Івана 8:29: « *Той, Хто послав Мене, перебуває зі Мною; він не залишив мене самого, тому що я завжди роблю те, що йому подобається* ». Те ж саме з будь-ким; будь-які добрі стосунки досягаються, роблячи « *те, що приємно* » тому, кому ви хочете догодити. Отже, віра, правдива релігія, не є складною річчю, а простим типом стосунків, який приємний Богові та собі.

В наші останні часи ознакою, яка з'являється, є непослух дітей своїм батькам і державній владі. Бог організовує ці речі, щоб змусити бунтівних, невдячних або байдужих до нього дорослих відкрити для себе те, що він сам відчуває через їхню злочестивість. Таким чином, дії, створені Богом, кричать набагато голосніше криків і промов, щоб виразити його праведне обурення і справедливі докори.

Буття 12:5: « *Аврам узяв Сару, жінку свою, і Лота, сина брата свого, з усім майном, яке вони мали, і рабами, яких вони придбали в Харані. Вони пішли, щоб піти в землю Ханаан, і прийшли вони в землю Ханаан* ».

Харан розташований на північний схід від Ханаана. Тому Аврам йде з Харану на захід, а потім на південь і входить до Ханаану.

Буття 12:6: « *Аврам мандрував краєм до місця, яке зветься Сихем, до дубів Море. Ханаанеяни були тоді в цій землі* ».

Чи повинні ми це пам'ятати? « *Ханаанеї* » — це велетні, але як же бути з самим Аврамом? Бо потоп був ще дуже близько, і Аврам цілком міг бути завбільшки з велетня. При вході в Ханаан він не повідомляє про присутність цих велетнів, що логічно, якщо він сам ще в цій нормі. Спускаючись на південь, Аврам перетинає сучасну Галілею і прибуває в сучасну Самарію, в Сихем. Ця земля Самарії буде місцем евангелізації, улюбленим Ісусом Христом. Там він знайде віру в «самарянку» та її родину, до якої вперше, на їх превеликий подив, дозволили увійти єврею.

Буття 12:7: « *Ягве явився Авраму і сказав: Нащадкам твоїм Я дам цю землю. І Аврам спорудив там жертовник ЯГВЕ, Який явився йому* ».

Бог спочатку вибрав сучасну Самарію, щоб показати себе Авраму, який освятить цю зустріч, побудувавши там жертовник, пророчий символ хреста мук Христа. Цей вибір передбачає зв'язок із майбутньою евангелізацією країни Ісусом Христом та його апостолами. Саме з цього місця Бог сповіщає йому, що віддасть цю країну його нащадкам. Але якого, єврейського чи християнського? Незважаючи на історичні факти на користь євреїв, ця обітниця, здається, стосується обраних Христа для виконання на новій землі; бо обранці Христа також є, згідно з принципом виправдання вірою, насінням, обіцяним Авраму.

Буття 12:8: « *І рушив він звідти на гору на схід від Бет-Елу, і розкинув свої намети, маючи Бет-Ел на заході, а Гай — на сході. Він також збудував там жертовник для ЯГВéХ і прикликав ім'я ЯГВéХ* ».

Спустившись на південь, Аврам розташувався табором у горах між Бетелем і Аєм. Бог визначає орієнтацію двох міст. Бет-Ель означає «дім Бога», і Аврам розміщує його на заході, в орієнтації, яка буде надана скинії та храму Єрусалиму, так що, входячи до святині Бога, його дому, служителі повертаються спиною до нього. висхідне сонце, яке сходить на сході, схід. На сході знаходиться місто Аї, корінь якого означає: купа каменя, руїна або пагорб і пам'ятник. Бог відкриває нам свій суд: навпроти входу вибраних у дім Божий на сході лише руїни та купи каміння. На цьому образі перед Аврамом були відкриті два шляхи до свободи: на захід, Бет-Ель і життя, або на схід, Аї і смерть. На щастя, він уже вибрав життя з *УаНWeH*.

Буття 12:9: « *Аврам продовжив свої подорожі, просуваючись на південь* ».

Зауважте, що під час цього першого перетину Ханаану Аврам не йде до «Євуса», назви майбутнього міста Давида: Єрусалиму, яке таким чином він повністю ігнорує.

Буття 12:10: « *Був голод на землі; І зійшов Аврам до Єгипту, щоб побути там, бо був великий голод у землі* ».

Як і було б у випадку, коли Йосип, син Якова, Ізраїль, став першим візиром Єгипту, саме голод привів Аврама до Єгипту. Досвід, який він мав там, описаний у решті віршів цього розділу.

Абрам миролюбна і навіть ляклива людина. Побоюючись бути вбитим, щоб забрати його дружину Сараї, яка була дуже красивою, він вирішив представити її як свою сестру, напівправду. Цією хитрістю фараон задовольнив його і надав йому блага, які дадуть йому багатство та владу. Отримавши це, Бог вражає фараона карами, і він дізнається, що Сара є його дружиною. Потім він переслідує Аврама, який залишає Єгипет багатим і могутнім. Цей досвід пророкує перебування євреїв, які, будучи рабами Єгипту, покинуть його, забравши його золото та багатства. І ця влада незабаром йому дуже стане в нагоді.

Буття 13

Розлука Аврама з Лотом

Повертаючись з Єгипту, Аврам, його родина та Лот, його племінник, повернулися до Бет-Елю, до місця, де він встановив жертвник для звернення до Бога. Поки всі вони знаходяться в цьому місці між Бет-Елем і Ай-Бе, між «домом Божим» і «руїнами». Після сварок між їхніми слугами Аврам розлучається з Лотом, якому він дає право вибрати напрямок, у якому той хоче рухатися. І Лот скористався нагодою, щоб вибрати рівнину та її родючість, яка обіцяла процвітання. У 10-му вірші говориться: « *Лот звів свої очі й побачив усю йорданську рівнину, яка була повністю наводнена. До того, як Яхве знищив Содом і Гоморру, він був аж до Цоару садом Господнім, як єгипетська земля* ». Роблячи це, він вибирає «руїну» і виявить її, коли Бог вразить вогнем і сіркою міста цієї долини, які сьогодні частково

покриті «Мертвим морем»; покарання, від якого він втече зі своїми двома дочками, завдяки милості Бога, який пошле двох ангелів, щоб попередити його і змусити його покинути Содом, де він буде жити. Ми читаємо у вірші 13: *« Люди Содому були нечестивими та великими грішниками проти ЯГВЕ »*.

Тому Аврам залишається біля Бет-Елю, «Божого дому» на горі.

Буття 13:14 до 18: *« Ягве сказав Авраму, після того як Лот відлучився від нього: Підведіть свої очі, і з місця, де ви є, подивіться на північ і на південь, на схід і на захід; бо всю землю, яку ти бачиш, я дам тобі та нащадкам твоїм навіки. Я зроблю насіння твоє, як порох земний, і коли хто зможе порохувати порох землі, то й насіння твоє буде перераховане. Вставай, обходь землю вздовж і впоперек; бо я дам його тобі. Аврам розбив свої намети й прийшов оселитися серед дубів Мамре, що поблизу Хеврону. І він збудував там жертовник ЯГВЕ »*.

Залишивши вибір Лоту, Аврам отримує частку, яку Бог хоче дати йому, і там знову відновлює свої благословення та свої обіцянки. Порівняння його « насіння » з « порохом земним », походженням і кінцем людського тіла та духу, згідно з Буттям 2:7, буде підтверджено порівнянням «зірок небесних» у Бут. 15:5.

Буття 14

Поділ силою

Чотири царі зі сходу прийшли, щоб воювати проти п'яти царів долини, де розташований Содом, в якому живе Лот. П'ять царів побиті та взяті в полон, а також Лот. Попереджений Абрам приходить йому на допомогу і звільняє всіх полонених заручників. Звернемо увагу на цікавість наступного вірша.

Буття 14:16: *« Він повернув усе багатство; він також повернув Лота, свого брата, з його майном, а також жінок і людей »*.

Насправді Аврам втрутився лише заради Лота. Але переказуючи факти, Бог маскує цю реальність, щоб викликати докір Лоту, який зробив поганий вибір і жив у місті нечестивих.

Буття 14:17: *« Після того, як Аврам повернувся з перемогою від Кедорлаомера та від царів, які були з ним, цар Содома вийшов йому назустріч у долину Шаве, тобто долину царя »*.

Переможцю треба подякувати. Слово «Шаве» означає: простий; саме те, що спокусило Лота і вплинуло на його вибір.

Буття 14:18: *« Мелхіседек, цар Салиму, приніс хліб і вино: він був священиком Бога Всевишнього »*.

Цей цар Салема був « священиком Бога Всевишнього ». Його ім'я означає: « мій король — справедливість ». Його присутність і його втручання є доказом безперервності поклоніння істинному Богу на землі після закінчення потопу, що все ще залишається присутнім у думках людей часів

Аврама. Але ці поклонники правдивого Бога нічого не знають про план спасіння, який Бог відкриє через пророчий досвід Аврама та його нащадків.

Буття 14:19: « *І поблагословив він Аврама, і сказав: Благословенний Аврам Богом Всевишнім, Господом неба і землі!* »

Благословення цього офіційного представника Бога додатково підтверджує благословення, яке Бог дав безпосередньо Авраму особисто.

Буття 14:20: « *Благословенний Бог Всевишній, що віддав ворогів твоїх у твої руки! І дав йому Аврам десятину з усього* ».

Мелхіседек благословляє Аврама, але намагається не приписувати йому свою перемогу; він приписує це « *Всевишньому Богу, який віддав ворогів у його руки* ». І ми маємо конкретний приклад послуху Аврама законам Бога, оскільки він « *дав десятину з усього* » Мелхіседеку, чие ім'я означає: «Мій Цар – Справедливість». Таким чином, цей закон десятини вже існував після закінчення потопу на землі і, ймовірно, навіть до «потопу».

Буття 14:21: « *Цар Содому сказав Авраму: Дай мені людей і візьми собі багатство* ».

Цар Содому в боргу перед Аврамом, який врятував свій народ. Тож хоче по-королівськи платити за службу.

Буття 14:22: « *Аврам відповів цареві Содому: Я підіймаю свою руку до ЯГВЕ, Всевишнього Бога, Владика неба і землі:* »

Аврам користується ситуацією, щоб нагадати збоченому цареві про існування « *YHWEH Всевишнього Бога* », унікального « *Господаря неба і землі* »; що робить його єдиним власником усіх багатств, які король отримує через свою злочестивість.

Буття 14:23: « *Я не візьму нічого твого, ні ниточки, ні шнурка, щоб ти не сказав: Я збагатив Аврама. Нічого для мене!* »

Таким чином Аврам свідчить цареві Содому, що він прийшов на цю війну лише для того, щоб врятувати свого племінника Лота. Аврам, як Бог, засуджує цього царя, який живе у злі, збоченні та насильстві. І він дає йому це зрозуміти, відмовляючись від своїх негідно здобутих багатств.

Буття 14:24: « *Тільки те, що їли юнаки, і частина чоловіків, які йшли зі мною, Анер, Ешкол і Мамре: вони візьмуть свою частку* ».

Але цей вибір Аврама стосується лише його, людини-слуги Бога, і його слуги можуть взяти свою частку запропонованих багатств.

Буття 15

Розлука за угодою

Буття 15:1: « *Після цих подій слово Господа було до Аврама у видінні, і він сказав: Авраме, не бійся; Я твій щит, і твоя нагорода буде дуже великою* ».

Аврам є мирною людиною, яка живе в жорстокому світі, також у видінні Бог, його друг YHWEH, приходять, щоб заспокоїти його: «*Я твій щит, і твоя нагорода буде дуже великою* ».

Буття 15:2: « Аврам відповів: Господи ЯХВЕ, що ти даси мені? їду без дітей; а спадкоємець мого дому — Еліезер із Дамаска ».

Довгий час Аврам страждав від того, що не міг бути батьком через безпліддя Сари, його законної дружини. І він знає, що коли він помре, його майно успадкує близький родич: « Еліезер з Дамаска ». Побіжно зазначимо, скільки років цьому місту « Дамаск » в Сирії.

Буття 15:3: « І сказав Аврам: «Ось, ти не дав мені потомства, і той, хто народиться в моєму домі, буде моїм спадкоємцем ».

Аврам не розуміє обіцянок, даних своїм нащадкам, оскільки він їх не має, будучи бездітним.

Буття 15:4: « Тоді було слово Господа до нього: Він не буде твоїм спадкоємцем, але той, хто вийде з твого тіла, буде твоїм спадкоємцем ».

Бог говорить йому, що він справді стане батьком дитини.

Буття 15:5: « І коли він вивів його, він сказав: Подивись на небо та полічи зірки, якщо можеш їх порахувати». І він сказав йому: Це буде твоє насіння ».

Під час цього видіння, даного Авраму, Бог відкриває нам символічний ключ до духовного значення, яке він надає слову « зірка ». Спочатку цитована в Буття 1:15, « зоря » має роль « освітлювати землю », і ця роль вже є роллю Аврама, якого Бог покликав і виділив для цієї мети, але це також буде роль усіх віруючих, які вимагатиме своєї віри та свого служіння Богові. Зауважте, що згідно з Дан.12:3, статус «зірок» буде надано обраним після їх входу у вічність: « **Ті, хто розумний, сяють, як блиск небесний, і ті, хто навчає праведності, для багатьох сятимуть, як зірки, на віки віків** ». Образ «зірки» просто приписується їм через їх вибір Богом.

Буття 15:6: « **Аврам покладався на ЯГВЕ, який вважав це йому за праведність** ».

Цей курс віршів є офіційним елементом визначення віри та принципу виправдання вірою. Бо віра – це не що інше, як освічена, виправдана і гідна довіра. Довіра до Бога є законною лише в освіченому знанні Його волі та всього, що Йому подобається, без чого вона стає незаконною. Довіряти Богові означає вірити, що Він благословляє лише тих, хто слухається Його, наслідуючи приклад Аврама та досконалий приклад Ісуса Христа.

Цей суд Божий над Аврамом пророкує суд, який Він принесе всім тим, хто буде діяти, як він, у тому самому покорі божественній істині, запропонованій і вимаганій у свій час.

Буття 15:7: « Ягве знову сказав йому: **Я Єгова, що вивів тебе з Ура Халдейського, щоб дати тобі цю землю на володіння** ».

Як преамбула до представлення його завіту з Аврамом, Бог нагадує Авраму, що він вивів його з Ура Халдейського. Ця формула створена за зразком представлення першої з «десяти заповідей» Бога, цитованих у Вихід 20:2: « **Я ЯХВЕ, Бог твій, що вивів тебе з землі єгипетської, з дому рабства** ».

Буття 15:8: « Аврам відповів: Господи ЯХВЕ, по чому я знатиму, що я буду володіти ним? »

Аврам просить у ЯХВЕ знак.

Буття 15:9: « *І сказав йому ЯГВЕ: Візьми телицю трьох років, цапа трьох років, барана трьох років, горлицю та молоду голубку* ».

Буття 15:10: « *Аврам узяв усіх цих тварин, розрізав їх посередині, і поклав кожен шматок один навпроти одного; але він не поділяв птахів* .

Відповідь Бога і вчинок Аврама потребують пояснення. Ця церемонія жертвопринесення базується на ідеї спільного використання, яка стосується двох сторін, які вступили в альянс, тобто: давайте ділитися разом. Тварини, розрізані посередині, символізують тіло Христа, яке, будучи єдиним, буде духовно розділено між Богом і Його обраними. Вівці є образом людини і Христа, але птахи не мають цього образу людини, яка буде Христом, посланим Богом. Ось чому, як небесний символ, вони з'являються в заповіті, але не знищуються. Спокута Ісуса за гріх буде благодатною лише для земних обраних, а не для небесних ангелів.

Буття 15:11: « *Хижі птахи впали на трупи; і вигнав їх Аврам* ».

У проєкті, пророченому Богом, лише трупи нечестивих і бунтівників будуть доставлені на їжу хижим птахам під час повернення у славі Христа Спасителя. В кінці часу ця доля не стосуватиметься тих, хто укладе завіт з Богом у Христі та за Його законами. Тому що трупи тварин, виставлені таким чином, є великою святістю для Бога та для Аврама. Жест Аврама виправданий, тому що факти не повинні суперечити пророцтву, яке стосується майбутньої та остаточної долі святості Христа.

Буття 15:12: « *На заході сонця глибокий сон спав на Аврама; і ось страх і велика темрява огорнули його* ».

Цей сон не є нормальним. Це « *глибокий сон* », як той, у який Бог занурив Адама, щоб створити жінку, свою « *допомогу* », з одного з його ребер. У рамках союзу, який він укладає з Аврамом, Бог відкриє йому пророче значення цієї « *допомоги* », яка буде об'єктом Божої любові у Христі. Насправді лише на вигляд Бог змушує його померти, щоб увійти у Свою вічну присутність, таким чином передбачаючи його вхід у вічне життя, тобто в правдиве життя, згідно з принципом, що жодна людина не може побачити Бога і жити.

« *Велика темрява* » означає, що Бог робить його сліпим до земного життя, щоб побудувати в його розумі віртуальні образи пророчого характеру, включаючи зовнішність і присутність самого Бога. Таким чином, занурений у темряву, Аврам відчуває законний « *страх* ». Крім того, це підкреслює грізний характер Бога-творця, який розмовляє з ним.

Буття 15:13: « *І ЯГВЕГ сказав Авраму: Знай, що твої нащадки будуть приходьками в землі, яка не буде їхньою; вони будуть там поневолені, і їх гноблять чотириста років* ».

Бог оголошує Авраму майбутнє, долю, призначену для його нащадків.

«... *ваші нащадки будуть приходьками в землі, яка не буде їм* »: це Єгипет.

«... *вони будуть там поневолені* »: при зміні нового фараона, який не знав Йосипа, єврея, який став великим візиром свого попередника. Це поневолення буде завершено за часів Мойсея.

«... і вони будуть гноблені чотириста років»: мова йде не лише про єгипетське гноблення, а ширше про гноблення, яке вплине на нащадків Аврама, поки вони не отримають володіння в Ханаані, їхній національній землі, обіцяній Богом.

Буття 15:14: « *Але Я судитиму народ, якому вони служать, і тоді вони вийдуть з великими багатствами* ».

Цільовою нацією цього разу є лише Єгипет, який вони покинуть, фактично забравши всі його багатства. Зауважте, що в цьому вірші Бог не приписує Єгипту «пригнічення», про яке йдеться в попередньому вірші. Це підтверджує той факт, що згадані « *чотириста років* » стосуються не лише Єгипту.

Буття 15:15: « *Ти підеш з миром до своїх батьків, будеш похований після щасливої старості* ».

Все буде так, як йому Бог сказав. Він буде похований у Хевроні в печері Махпела на землі, купленій Аврамом за життя у хета.

Буття 15:16: « *У четвертому поколінні вони повернуться сюди; бо беззаконня амореянина ще не досягли свого піку* ».

Серед цих амореїв хети мають добрі стосунки з Аврамом, якого вони вважають представником великого Бога. Тож вони погоджуються продати йому землю під його гробницю. Але через « *чотири покоління* » або « *чотириста років* » ситуація буде іншою, і ханаанські народи досягнуть порогу повстання, яке не підтримує Бог, і всі вони будуть знищені, щоб залишити свою землю євреям, які це зроблять. їхній національний ґрунт..

Щоб краще зрозуміти цей згубний для ханаанеїв проект, ми повинні пам'ятати, що Ной прокляв Ханаана, який був першим сином його сина Хама. Отже, обітована земля була населена цим нащадком Хама, проклятим Ноем і Богом. Їхнє знищення було лише питанням часу, призначеного Богом для здійснення Його цілей на землі.

Буття 15:17: « *Коли сонце зайшло, настала глибока темрява; і ось це була димна піч, і полум'я проходило між розділеними тваринами* ».

У цій церемонії вогонь, запалений людьми, заборонений. За те, що вони наважилися порушити цей принцип, двоє синів Аарона одного дня будуть знищені Богом. Аврам попросив у Бога знак, і він прийшов у вигляді небесного вогню, який пройшов між розрізаними надвоє тваринами. Ось як Бог свідчить про Своїх слуг, таких як пророк Ілля перед пророками Ваалів, підтримуваних іноземною царицею та дружиною царя Ахава, на ім'я Єзавель. Його жертовник потонув у воді, вогонь, посланий Богом, поглине жертовник і воду, приготувану Іллею, але жертовник лжепророків буде проігнорований його вогнем.

Буття 15:18: « *Того дня Господь уклав заповіта з Аврамом і сказав: Нащадкам твоїм Я даю цю землю від ріки Єгипетської аж до ріки великої, річки Єфрату,* »

Наприкінці цього 15 розділу, цей вірш підтверджує, його головною темою є справді **союз, який відокремлює обраних від інших людей**, щоб вони розділяли цей союз з Богом і служили йому.

Межі землі, обіцяної євреям, перевищують межі, які нація займе після завоювання Ханаану. Але Бог включає в свою пропозицію величезні пустелі Сирії та Аравії, які з'єднуються з «Євфратом» на сході, а також пустелю Шур, яка відокремлює «Єгипет» від Ізраїлю. Між цими пустелями обіцяна земля набуває вигляду саду Божого.

У пророчому духовному читанні «ріки» символізують народи, тож Бог може пророкувати про нащадків Аврама, про Христа, який знайде своїх поклонників і обраних за межами Ізраїлю та Єгипту, на заході в «Європі», символізованій в Об'явленні 9: 14 під назвою «велика річка Євфрат».

Буття 15:19: «земля кеніян, кенізеїв, кадмоніїв,»

Буття 15:20: «хиттів, перізеїв, рефаїмів,»

Буття 15:21: «Аморейнина, і Ханаанейнина, і Гіргашейнина, і Євусейнина».

За часів Аврама ці імена позначають родини, зібрані в містах, які складають і населяють землю Ханаан. Серед них є рефаїми, які більше за інших зберегли гігантський прапор допотопних часів, коли Ісус Навин захопив територію «чотири покоління» або «чотириста років» пізніше.

Аврам є патріархом двох завітів Божого плану. Його сходження по плоті породить численні нащадки, які народяться в народі, обраному Богом, але не обраному ним. Як наслідок, цей перший союз, заснований на плоті, спотворює його план спасіння і плутає його розуміння, тому що спасіння ґрунтуватиметься лише на акті віри в двох союзах. Обрізання тіла не врятувало єврейську людину, хоча цього вимагав Бог. Те, що дозволило йому бути врятованим, це його слухняні вчинки, які виявили і підтвердили його віру та довіру до Бога. І це те саме, що обумовлює спасіння в новому завіті, в якому віра в Христа оживляється завдяки ділам послуху заповідям, постановам і божественним принципам, відкритим Богом у всій Біблії. У повних стосунках з Богом вчення букви освітлюється розумом духу; тому Ісус сказав: «Буква вбиває, а Дух оживляє».

Буття 16

Поділ за легітимністю

Буття 16:1: «Сара, жінка Аврама, не народила йому дітей. У неї була єгипетська служниця на ім'я Агар».

Буття 16:2: «І сказала Сара до Аврама: Ось Господь зробив мене безплідною; прийди, прошу, до мого раба; можливо, у мене будуть діти через неї. Аврам послухався голосу Сарини».

Буття 16:3: «Тож Сара, Аврамова жінка, взяла єгиптянку Агар, свою невольницю, і дала їй за жінку своєму чоловікові Авраму після того, як Аврам пробув десять років у землі ханаанській».

Нам легко критикувати цей невдалий вибір через ініціативу Сараї, але подивіться на ситуацію, якою вона постала перед благословенною парою.

його лона народиться дитина . Але він не сказав йому про Сару, свою жінку, яка була неплодна. Крім того, Аврам не запитував свого Творця щодо подробиць своїх оголошень. Він чекав, що Бог промовлятиме до нього відповідно до його суверенної волі. І тут ми повинні розуміти, що ця відсутність пояснень була спрямована саме на те, щоб спровокувати цю людську ініціативу, за допомогою якої Бог створює нелегітимний аналог з точки зору обіцянки благословення, але корисний, щоб поставити його перед майбутнім Ізраїлем, побудованим на Ісаку, войовнича і протестуюча конкуренція, супротивник і навіть ворог. Бог розумів, що окрім двох шляхів, добра і зла, поставлених перед вибором людини, «батог і пряник» були такими ж необхідними, як і один одному, щоб рухати «осла вперед» непокірний. Народження Ізмаїла, також сина Аврама, сприятиме формуванню арабського персоналу до його останньої форми в історії, релігійної, ісламу (підпорядкування; висота для цього природного та спадково бунтівного народу).

Буття 16:4: *« Він пішов до Агарі, і вона завагітніла. Побачивши себе вагітною, вона з презирством подивилася на свою господиню .*

Це зневажливе ставлення єгиптянки Агар до своєї володарки все ще характеризує арабські мусульманські народи сьогодні. І роблячи це, вони не зовсім помиляються, тому що західний світ знехтував величезним привілеєм бути проповіданим в ім'я божественного Христа Ісуса. Так що ця фальшива арабська релігія продовжує проголошувати, що Бог великий, коли Захід викреслив його з реєстрів своїх думок.

Образ, поданий у цьому вірші, зображує точну ситуацію нашого останнього часу, тому що західне християнство, навіть спотворене, як Сара, більше не народжує синів і занурюється в духовну безплідність темряви. А приказка говорить: у країні сліпих одноокої царі.

Буття 16:5: *« І сказала Сара до Аврама: На тобі лежить образа, яку завдали мені. Я поклав мого раба в твоє лоно; а побачивши, що вагітна, подивилася на мене з презирством. Нехай Господь буде суддею між мною й тобою! »*

Буття 16:6: *« Аврам сказав Сарі: Ось твоя невільниця в твоїй владі; чини з нею, як вважаєш за потрібне. Тоді Сара образила її; і Агар втекла від неї ».*

Аврам бере на себе відповідальність і не звинувачує Сара в тому, що вона стала джерелом натхнення для цього незаконного народження. Таким чином, з самого початку легітимність накладає свій закон на незаконність і, слідуючи цьому уроку, відтепер шлюби об'єднуюватимуть лише людей з однієї найближчої сім'ї до Ізраїлю майбутнього та його національної форми, отриманої після виходу з Ізраїлю. Рабство Єгипет.

Буття 16:7: *« Ангел ЯХВе знайшов її біля джерела води в пустелі, біля джерела, що на шляху до Шуру ».*

Цей прямий обмін між Богом і Агарою став можливим лише завдяки благословенному статусу Аврама. Бог знаходить його в пустелі Шур, яка стане домом для арабів-кочівників, які живуть у наметах у постійних пошуках їжі для своїх овець і верблюдів. Джерело води було засобом

виживання для Агар, і вона стикається з «джерелом вод життя», яке надихає її прийняти свій статус служниці та свою плідну долю.

Буття 16:8: « *Він сказав: Агаро, невільнице Сарі, звідки ти прийшла і куди йдеш?*» *Вона відповіла: Я втікаю від Сарі, моєї господині .*

Агар відповідає на два запитання: куди ти йдеш? Відповідь: Я тікаю. Звідки ти ? Відповідь: від Сарі, моєї господині.

Буття 16:9: « *Ангел ЯГВЕГ сказав їй: Вернися до своєї господині і впокорися під її руку* ».

Великий суддя не залишає йому вибору, він наказує повернутися та смирення, тому що справжня проблема була спричинена презирством, виявленим до його коханки, яка, окрім своєї безплідності, залишається його законною господинею, і їй потрібно служити та поважати.

Буття 16:10: « *Ангел ЯГВеГ сказав йому: Я розмножу твої нащадки, і вони будуть настільки численними, що їх неможливо злічити* ».

YaHWéH підбадьорює його, пропонуючи йому «морквину». Він обіцяє йому потомство « *таке численне, що ми не можемо їх порахувати* ». Не помиляйтесь, це натовп буде тілесним, а не духовним. Бо оракули Бога будуть переноситись до встановлення нової угоди лише єврейськими нащадками. Але, звичайно, будь-який щирий араб може увійти в Божу угоду, прийнявши Його стандарти, записані євреями в Біблії. І з моменту появи мусульманський Коран не відповідає цьому критерію. Він звинувачує, критикує та спотворює біблійні істини, підтвержені Ісусом Христом.

Використовуючи для Ізмаїла вислів, який уже використовувався для Аврама, « *таких численних, що їх неможливо порахувати* », ми розуміємо, що йдеться лише про людське поширення, а не про вибраних для вічного життя. Порівняння, запропоновані Богом, завжди залежать від умов, які мають бути виконані. Приклад: « *зірки на небі* » стосуються будь-якої релігійної діяльності, яка полягає в « *освітленні землі* ». Але яке світло? Лише світло істини, узаконене Богом, робить « *зірку* », гідною « *вічно сяяти* » на небі, згідно з Дан.12:3, тому що вони були **справді** « *розумними* » і **справді** « *навчали праведності* » згідно з Дан. Бог.

Буття 16:11: « *Ангел ЯГВеХ сказав йому: Ось ти вагітна, і ти народиш сина, і даси йому ім'я Ізмаїл; бо YaHWéH почув тебе у скорботі твоїй* ».

Буття 16:12: « *Він буде як дикий осел; його рука буде проти всіх, і рука всіх буде проти нього; і він житиме навпроти всіх своїх братів* ».

Бог порівнює Ізмаїла та його арабських нащадків із « *диким ослом* », твариною, відомою своїм непокірним і впертим характером; і більше того, брутальний, оскільки його називають « *дикуном* ». Тому він не дозволяє себе приручити, одомашнити чи вмовляти. Одним словом, він не любить і не дозволяє себе любити, а також несе в генах агресивну спадковість до рідних і чужих. Цей суд, встановлений і відкритий Богом, має велике значення в цей час кінця, щоб зрозуміти карувальну роль для Бога релігії ісламу, проти якої боролось фальшиве християнство в часи, коли християнське «світло» було лише «світлом» . *темрява* ». Після свого повернення на землю своїх предків Ізраїль знову став його мішенню, як і християнський Захід,

захищений американською владою, яку вони називають, не помиляючись, «великим сатаною». Дійсно, маленький «сатана» може розпізнати «великого».

Народивши Ізмаїла, ім'я, яке означає «Бог почув», дитину суперечки, Бог створює додаткове **розділення** в родині Аврама. Це посилює прокляття мов, створених у Вавилонському досвіді. Але якщо він готує засоби для покарання, це тому, що він заздалегідь знає бунтівну поведінку людей у своїх двох послідовних союзах до кінця світу.

Буття 16:13: « *Вона назвала Atta El roi ім'ям YaHWéH, який говорив з нею; бо вона сказала: чи бачила я тут щось, після того, як він мене побачив?* »

Ім'я Атта Ель Рої означає: Ти — Бог, що бачить. Але вже ця ініціатива дати Богові ім'я є образою проти його вищості. Решта цього вірша, перекладеного різними способами, зводиться до цієї думки. Агар не може в це повірити. Вона, маленька служниця, була об'єктом уваги великого Бога-творця, який бачить долю і відкриває її. Чого їй боятися після цього досвіду?

Буття 16:14 *Тому ця криниця названа криницею царя Лахая; це між Кадесом і Баредом* ».

Земні місця, де Бог виявив Себе, є престижними, але шана, яку їм віддають люди, часто викликана їхнім ідолопоклонницьким духом, який не примиряє їх із Ним.

Буття 16:15 « *Агар породила Аврамові сина; І дав Аврам ім'я Ізмаїл синові, якого народила йому Агар* ».

Ізмаїл справді є справжнім сином Аврама, а особливо його першою дитиною, до якої він природним чином прив'яжеться. Але він не син обіцянки, проголошений Богом раніше. Проте обране Богом ім'я « *Ізмаїл* », яке йому дано, або « *Бог почув* » базується на стражданні Агарі, перш за все, жертви рішень, прийнятих його господинею та його господарем. Але в другому значенні воно також ґрунтується на помилці Аврама та Сарі, які на мить повірили, що цей син, зачатий єгиптянкою Агар, був підтвердженням, «відповіддю» та виконанням проголошення Бога. Помилка матиме криваві наслідки аж до кінця світу.

Бог увійшов у гру людської думки, і для Нього досягнуто суттєве: дитина суперечки та конфліктного **розділення** жива.

Буття 16:16: « *Авраму було вісімдесят шість років, коли Агар народила Авраму Ізмаїла* ».

Отже, «Ізмаїл» народився в 2034 році (1948 + 86), коли Авраму було 86 років.

Буття 17

Розлука через обрізання: знак у плоті

Буття 17:1: *« Коли Аврамові було дев'яносто дев'ять років, Ягве з'явився Аврамові і сказав йому: Я Бог Всемогутній. Ходи перед лицем Моїм і будь непорочний ».*

У 2047 році, у віці 99 років і Ізмаїлу 13 років, Бог відвідує Аврама в дусі, який вперше представляє себе як *« Всемогутній Бог »*. Бог готує дію, яка розкриє цей «всемогутній» характер. Явлення Бога є переважно словесним і слуховим, тому що Його слава залишається невидимою, але подібний образ Його особи можна побачити, не вмираючи.

Буття 17:2: *« Я встановлю мій заповіт між мною й тобою, і розмножу тебе без кінця ».*

Бог відновлює обітницю його розмноження, цього разу вказуючи *« до безкінечності »*, як *« порох земний »* і *« зірки небесні »*, яких *« ніхто не злічить »*.

Буття 17:3: *« Аврам упав на обличчя своє; і Бог промовив до нього, кажучи :*

Зрозумівши, що той, хто говорить з ним, є «Всемогутній Бог», Аврам падає на обличчя, щоб не дивитися на Бога, але слухає його слова, які тішать всю його душу.

Буття 17:4: *« Це Мій завіт, який Я укладаю з вами. Ти станеш батьком багатьох народів . »*

Угода, укладена між Богом і Аврамом, була зміцнена того дня: *« Ти станеш батьком безлічі народів ».*

Буття 17:5: *« Аврамом ти більше не зватимешся; але ім'я твоє буде Авраам, бо Я зробив тебе батьком багатьох народів . »*

Зміна імені з Аврама на Авраама є вирішальною, і свого часу Ісус зробить те саме, змінивши імена своїх апостолів.

Буття 17:6: *« Я зроблю тебе дуже плідним, Я створю з тебе народи; і царі вийдуть із тебе . »*

Аврам є першим батьком арабських народів в Ізмаїлі, в Ісааку він буде батьком євреїв, синів Ізраїля; і в Мідіяні він буде батьком нащадків Мідіяна; де Мойсей знайде свою дружину Ціпору, доньку Їтро.

Буття 17:7: *« Я покладу мій заповіт між мною та між тобою та між твоїм потомством по тобі в їхніх поколіннях: це буде вічний заповіт, що Я буду Богом для тебе та для твого потомства по тобі» .*

Бог тонко вибирає слова свого завіту, які будуть «вічними», але не вічними. Це означає, що союз, укладений з його плотськими нащадками, матиме обмежену тривалість. І ця межа буде досягнута, коли під час свого першого пришествя і свого людського втілення божественний Христос своєю добровільною спокутною смертю покладе основу нового союзу, який матиме вічні наслідки.

Слід усвідомити, що на цьому етапі всі першонароджені люди, націлені та названі з самого початку, втрачають свою легітимність. Це був випадок Каїна, первістка Адама, Ізмаїла, первістка, але позашлюбного сина Аврама, а після нього це буде випадок Ісава, первістка Ісака. Цей принцип невдачі первістків пророкує крах єврейського плотського союзу. Друга угода буде духовною і принесе користь лише справді наверненим

язичникам, незважаючи на оманливу видимість, спричинену фальшивими людськими претензіями.

Буття 17:8: *« Я дам тобі та твоїм нащадкам після тебе землю, де ти живеш як чужинець, усю землю Ханаан, у вічне володіння, і буду їхнім Богом. »*

Подібним чином землю Ханаан буде передано *« у вічне володіння »* до тих пір, поки Бог буде зв'язаний своїм завітом. І відмова від Месії Ісуса зробить це нульовим, також через 40 років після цього злочину нація та її столиця Єрусалим будуть знищені римськими солдатами, а вцілілі євреї будуть розсіяні по різних країнах світу. Тому що Бог визначає умову завіту: *« Я буду їхнім Богом »*. Крім того, коли Ісус, посланий Богом, буде офіційно відкинутий нацією, Бог зможе розірвати його союз із повною легітимністю.

Буття 17:9: *« Бог сказав до Авраама: Ти будеш зберігати мій заповіт, ти та твої нащадки після тебе в їхніх поколіннях »*.

Цей вірш крутить шию всім цим релігійним претензіям, які роблять Бога Богом монотеїстичних релігій, зібраних у єкуменічний союз, незважаючи на їхні несумісні та протилежні вчення. Бог пов'язаний лише своїми власними словами, які встановлюють основу його завіту, свого роду контракту, укладеного з тими, хто слухається виключно його. Якщо людина дотримується свого завіту, він підтверджує і продовжує його. Але людина повинна слідувати за Богом у його проекті, побудованому на двох послідовних фазах; перше — тілесне, друге — духовне. І цей уривок від першого до другого випробовує індивідуальну віру людей, і перш за все віру євреїв. Відкидаючи Христа, єврейська нація порушує свою угоду з Богом, який відкриває двері для язичників, і серед яких тих, хто навернувся до Христа, він усиновив і зарахував як духовних синів Авраама. Отже, усі, хто дотримується його завіту, є тілесними чи духовними синами чи дочками Авраама.

У цьому вірші ми бачимо, що Ізраїль, майбутня нація з такою назвою, бере свій початок від Авраама. Бог вирішує зробити Своїх нащадків народом, «відділеним» для земної демонстрації. Йдеться не про спасенний народ, а про організацію людського зібрання, яке представляє земних кандидатів для вибору обраних, спасених майбутньою Божою благодаттю, яку отримає Ісус Христос.

Буття 17:10: *« Це мій заповіт, який ви будете дотримуватись між мною та між собою, і між вашими нащадками після вас: кожен чоловічої статі між вами буде обрізаний »*.

Обрізання є знаком завіту, укладеного між Богом, Авраамом і його нащадками, його плотськими нащадками. Його слабкість полягає в його колективній формі, яка стосується всіх його нащадків, оживлених вірою чи ні, слухняних чи ні. З іншого боку, у новому союзі вибір через віру, підданий випробуванню, буде проходити індивідуально для обраних, які потім отримають вічне життя, поставлене на карту в цьому союзі. Ми повинні додати до обрізання сумний наслідок: мусульмани також обрізалися з часів свого патріарха Ізмаїла, і вони надають цьому обрізанню духовну

цінність, яка змушує їх претендувати на право на вічність. Однак обрізання має лише постійні, а не вічні тілесні наслідки.

Буття 17:11: *« Обріжте себе; і це буде знаком союзу між мною і вами*

Це справді є ознакою союзу з Богом, але його ефективність лише тілесна, і вірші 7, 8 і наступний вірш 13 підтверджують його єдине **« вічне »** застосування.

Буття 17:12: *« Коли кожному чоловічій статі виповниться вісім днів, відповідно до ваших поколінь, кожен чоловічої статі між вами буде обрізаний, чи народжений він у домі, чи куплений за гроші від будь-якого сина чужинця, не належачи до вашої раси ' .*

Щось все ще дуже дивовижне, але, незважаючи на свою постійну природу, це все-таки є пророцтвом, яке розкриває Божий проект на 8-е тисячоліття . Цим обумовлений вибір «восьми днів», оскільки перші сім днів символізують земний час вибору обраних шість тисяч років і суд сьомого тисячоліття. Організуючи на землі тісний союз з єврейським народом і його початковим ембріоном, Авраомом, Бог відкриває образ майбутньої вічності обраних, звільнених від тілесної сексуальної слабкості, зосередженої на крайній плоті, відрізаний у чоловіків. Тоді, подібно до того, як вибрані прийдуть з усіх джерел народів землі, але тільки в Христі, у Старому Завіті, обрізання має застосовуватися навіть до іноземців, коли вони хочуть жити на стороні, обраній Богом.

Основна ідея обрізання полягає в тому, щоб навчити, що у вічному Божому царстві люди більше не будуть розмножуватися, а тілесні бажання більше не будуть можливі. Крім того, апостол Павло порівнює обрізання тіла в старому заповіті з обрізанням сердець обраних у новому. У цій перспективі воно натякає на чистоту плоті та серця, яке віддає себе Христові.

Обрізати означає **обрізати** , і ця ідея показує, що Бог хоче встановити унікальні стосунки зі своїм створінням. У «ревнивому» Богові Він вимагає винятковості та пріоритету любові Своїх обраних, які повинні, якщо необхідно, розірвати людські стосунки навколо себе, що шкодять їхньому спасінню, і розірвати зв'язки з речами та людьми, які шкодять їхнім стосункам з його. Як педагогічний пророчий образ, цей принцип стосується Його тілесного Ізраїля, насамперед, і Його духовного Ізраїлю всіх часів, який відкривається в Ісусі Христі у Його досконалості.

Буття 17:13: *« Той, хто народився в домі, і кожен, хто куплений за гроші, повинен бути обрізаний; і буде Мій заповіт у вашій плоті заповіт вічний » .*

Бог наполягає на цій ідеї: законна дитина і позашлюбна дитина можуть бути прив'язані до нього, тому що він таким чином пророкує два союзи свого рятівного проекту... Тоді наполегливість, позначена поверненням виразу «набуте, взяв гроші» пророкує Ісуса Христа, якого бунтівні релігійні євреї оцінять у 30 денаріїв. Таким чином, за 30 денаріїв Бог віддасть своє людське життя як викуп єврейських і язичницьких обранців в ім'я свого священного союзу. *Але нагадується про « вічну »*

природу знака обрізання, і точність « у вашому тілі » підтверджує його миттєвий характер. Бо ця угода, яка починається тут, закінчиться, коли Месія з'явиться, « щоб покласти край гріху », згідно з Дан.7:24.

Буття 17:14: « Необрізаний чоловічої статі, який не був обрізаний на тілі, буде винищений з-посеред свого народу: він порушить Мій заповіт »

Повага до правил, встановлених Богом, є дуже суворою і не допускає жодних винятків, оскільки їхні порушення спотворюють його пророчий проект, і він покаже, не даючи Мойсеєві увійти в Ханаан, що ця помилка дуже велика. Необрізани тілом мають право жити в земному єврейському народі не більше, ніж необрізани серцем у майбутньому вічному цілестіальному царстві Бога.

Буття 17:15: « Бог сказав до Авраама: Не називай Сарою, дружину свою, Сарою; але її ім'я буде Сара ».

Аврам означає батько народу, а Авраам означає батько багатьох. Так само Сара означає благородна, а Сара означає принцеса.

Аврам уже є батьком Ізмаїла, але зміна його імені Авраам виправдана примноженням його потомства в сині Ісааку, якого Бог оголосить йому, а не в Ізмаїлі. З тієї ж причини безплідна Сара народить потомство і народить натовп через Ісаака, і її ім'я стане Сарра.

Буття 17:16: « Я поблагословлю її, і дам тобі сина від неї; Я поблагословлю його, і від нього будуть народи; від неї вийдуть царі народів ».

Аврам ходить з Богом, але його щоденне життя є земним і засноване на земних природних умовах, а не на божественних чудесах. Також у своїй думці він надає Божим словам значення благословення через те, як Сара отримала сина через свою служницю Агар.

Буття 17:17: « Авраам упав на обличчя своє; засміявся він і сказав у серці своїм: Чи народиться син від столітнього? і Сарра, дев'яностолітня, народила б? »

Розуміючи, що Бог міг би сказати, що Сара зможе народжувати дітей, навіть якщо вона безплідна і вже має 99 років, він засміявся в своєму серці. Ситуація настільки немислима на рівні земної людини, що цей рефлекс його думки здається природним. І він надає сенс своїм думкам.

Буття 17:18: « І сказав Авраам до Бога: О! нехай живе Ізмаїл перед лицем твоїм! »

Зрозуміло, що Авраам міркує тілесно і що він розуміє своє розмноження лише через Ізмаїла, сина, який уже народився і йому було 13 років.

Буття 17:19: « Бог сказав: Сарра, твоя жінка, справді породить тобі сина; і даси йому ім'я Ісак. Я встановлю Свого заповіта з ним на вічний заповіт для його нащадків після нього ».

Знаючи думки Авраама, Бог докоряє йому і оновлює оголошення, не залишаючи жодної можливості для помилки в тлумаченні.

Сумнів, висловлений Авраамом щодо чудесного народження Ісаака, пророкує сумнів і невіру, які людство виявить до Ісуса Христа. І сумнів

прийме форму офіційного неприйняття з боку плотського потомства Авраама.

Буття 17:20 *Про Ізмаїла я почув тебе. Ось, Я поблагословлю його, і зроблю його плідним, і дуже розмножу його; він породить дванадцять князів, і Я вчиню з нього великий народ ».*

Ізмаїл означає, що Бог почув, і в цьому втручанні Бог усе ще виправдовує ім'я, яке дав йому. Бог зробить його плідним, він розмножиться і сформує велику арабську націю, що складається з «дванадцяти князів». Це число 12 подібне до 12 синів Якова з його святого союзу, спадкоємцями якого стануть 12 апостолів Ісуса Христа, але подібні не означає ідентичні, оскільки це підтверджує божественну допомогу, але не рятівний союз щодо його проекту вічного життя. Крім того, Ізмаїл та його нащадки будуть вороже ставитися до всіх тих, хто вступить у святий союз Бога, послідовно євреїв, а потім християн. Ця шкідлива роль буде санкціонувати позашлюбне народження через однаково незаконні процеси, які собі уявляють безплідна мати та надто самовдоволеній батько. Ось чому тілесні сини Авраама понесуть те саме прокляття і, зрештою, постраждають від Бога.

Пізнавши Бога та його цінності, нащадки Ізмаїла можуть вибрати жити за його правилами до вступу в єврейський союз, але цей вибір залишиться індивідуальним, як вічне спасіння, яке буде запропоновано обраним. Подібним чином, як і іншим людям будь-якого походження, їм буде запропоновано спасіння у Христі, і їм буде відкрито шлях до вічності, але лише за слухняним стандартом Христа Спасителя, розіп'ятого, мертвого та воскреслого.

Буття 17:21: *« Я укладу мій заповіт з Ісаком, якого Сарра народить тобі о цій порі наступного року ».*

Відповідно до вірша 27, Ізмаїлу було 13 років на момент цього видіння, тому йому буде 14 років, коли народиться Ісаак. Але Бог наполягає на цьому: його завіт буде укладено з Ісаком, а не з Ізмаїлом. І його народить Сара.

Буття 17:22: *« Коли він закінчив говорити з ним, Бог піднісся над Авраамом ».*

Явлення Бога рідкісні й виняткові, і це пояснює, чому люди не звикають до божественних чудес і чому, як і Авраам, їхні міркування залишаються зумовленими природними законами земного життя. Його послання передано, Бог відступає.

Буття 17:23: *« Авраам узяв Ізмаїла, свого сина, і всіх, хто народився в його домі, і всіх, кого він купив за гроші, усіх чоловічої статі з дому Авраамового; і того самого дня він обрізав їх за наказом, який дав йому Бог ».*

Наказ, даний Богом, негайно виконується. Його послух виправдовує його завіт з Богом. Цей могутній господар давнини купував слуг, і статус раба існував і не оскаржувався. Насправді те, що викликає сумніви, так це застосування насильства та погане поводження зі слугами. **Статус раба також є статусом усіх викуплених Ісусом Христом, навіть сьогодні .**

Буття 17:24: *« Авраамові було дев'яносто дев'ять років, коли він був обрізаний ».*

Це пояснення нагадує нам, що Бог вимагає від людей послуху, незалежно від їхнього віку; від наймолодшого до найстаршого.

Буття 17:25: *« Ізмаїлу, його синові, було тринадцять років, коли він був обрізаний ».*

Таким чином, він буде на 14 років старший за свого брата Ісаака, що забезпечить йому здатність заподіяти реальну шкоду своєму молодшому братові, сину законної дружини.

Буття 17:26: *« Того самого дня Авраам був обрізаний, а також Ізмаїл, його син ».*

Бог нагадує законність Ізмаїла щодо Авраама, який є його батьком. Їхнє спільне обрізання є таким же оманливим, як і твердження їхніх нащадків, які стверджують, що походять від одного Бога. Тому що, щоб претендувати на Бога, недостатньо мати того самого пращура, тілесного батька. І коли невіруючі євреї заявлятимуть про зв'язок із Богом через свого батька Авраама, Ісус відкине цей аргумент і припише їм диявола, сатану, батька брехні та вбивцю від початку. Те, що Ісус сказав бунтівним євреям свого часу, так само стосується наших арабських і мусульманських претензій.

Буття 17:27: *« І всі чоловіки його дому, чи народжені в його домі, чи придбані за гроші від чужинців, були обрізані з ним ».*

Після цієї моделі покори ми побачимо, що нещастя євреїв, які залишають Єгипет, завжди будуть походити від їхньої недооцінки цього послуху, якого Бог абсолютно вимагає, у всі часи і до кінця світу.

Буття 18

Розлука ворогів-братів

Буття 18:1 : *« Ягве явився йому серед дубів Мамре, коли він сидів біля входу свого намету в денну спеку ».*

Буття 18:2: *« І звів він очі свої та й побачив, аж ось три чоловіки стоять перед ним. Побачивши їх, він вибіг назустріч їм від входу свого намету і вклонився до землі ».*

Авраам столітній чоловік, він знає, що вже старий, але підтримує хорошу фізичну форму, оскільки «біжить» назустріч відвідувачам. Чи визнав він їх небесними посланцями? Ми можемо так припустити, оскільки він « впадає перед ними на землю ». Але він бачить « трьох чоловіків », і ми можемо побачити в його реакції його спонтанну гостинність, яка є плодом його природного люблячого характеру.

Буття 18:3: *« І він сказав: « Господи, якщо я знайшов милість в очах Твоїх, то не відійди від раба Твого ».*

Називання відвідувача « паном » було результатом великого смирення Авраама, і знову немає жодних доказів того, що він думав, що звертається

до Бога. Тому що цей візит Бога в загальній людській появі є винятковим, оскільки навіть Мойсей не буде уповноважений бачити « славу » обличчя Бога згідно з Виходом 33:20 до 23: « *ЯГВЕХ каже: Ви не зможете щоб побачити моє обличчя, бо людина не може бачити мене й жити. Господь сказав: Ось місце біля мене; ти станеш на скелі. Коли слава моя мине, Я покладу тебе в западину скелі, і закрию тебе своєю рукою, аж поки не перейду. І коли я поверну свою руку, ти побачиши мене позаду, але мого обличчя не буде видно* ». Якщо бачення « слави » Бога заборонено, Він не забороняє собі приймати людський вигляд, щоб наблизитися до Своїх створінь. Бог робить це, щоб відвідати Авраама, свого друга, і він зробить це знову в образі Ісуса Христа від його ембріонального зачаття і до його спокутної смерті.

Буття 18:4: « *Нехай хтось принесе трохи води, щоб обмити вам ноги; і відпочинь під цим деревом* ».

Вірш 1 ясно показав, що зараз спекотно, а потовиділення ніг покрито земним пилом виправдовує миття ніг відвідувачам. Їм зроблена приємна пропозиція. І ця увага — заслуга Авраама.

Буття 18:5: « *Я піду й візьму шматок хліба, щоб зміцнити твоє серце; після чого ви продовжите подорож; бо через це ти проходиш повз свого слугу. Вони відповіли: «Роби, як ти сказав* ».

Тут ми бачимо, що Авраам не ідентифікував цих відвідувачів як небесних істот. Тому увага, яку він виявляє до них, є свідченням його природних людських якостей. Він скромний, люблячий, ніжний, щедрий, корисний і гостинний; речі, які привертають його до Бога. У цьому людському аспекті Бог схвалює та приймає всі його пропозиції.

Буття 18:6: « *Авраам швидко пішов у свій намет до Сарри та й сказав: Швидше три міри пшеничного борошна, заміси та зліпи коржі* ».

Їжа корисна для плотського тіла, і, побачивши перед собою три тіла з плоті, Авраам приготував їжу, щоб відновити фізичну силу своїх відвідувачів.

Буття 18:7: « *І побіг Авраам до своєї отари, і взяв ніжне та добре теля, і дав його слугі, який поспішив приготувати його* ».

Вибір ніжного теляти ще більше свідчить про його щедрість і природну доброзичливість; його задоволення догоджати ближньому. Для досягнення цього результату він пропонує своїм відвідувачам найкраще.

Буття 18:8: « *І він узяв ще трохи вершків і молока з приготованим телям, і поставив перед ними. Сам він стояв біля них, під деревом. І вони їли* ».

Цю апетитну їжу дарують перехожим незнайомцям, людям, яких він не знає, але яких він вважає членами своєї родини. Втілення відвідувачів дуже реальне, оскільки вони їдять їжу, створену для людини.

Буття 18:9: « *Тоді вони сказали йому: Де Сарра, жінка твоя? Він відповів: Вона там, у наметі* .

Оскільки випробування господаря завершилися успішно на Божу славу та його власну, відвідувачі розкривають свою справжню природу,

називаючи ім'я його дружини «Сара», яке Бог дарував йому в своєму попередньому видінні.

Буття 18:10: *« Один із них сказав: Я повернуся до тебе в цей самий час; і ось Сарра, твоя жінка, матиме сина. Сара слухала біля входу в намет, який був позаду нього ».*

Зауважимо, що в зовнішньому вигляді трьох відвідувачів немає нічого, що б ідентифікувало ЯГВЕ з двох ангелів, які його супроводжують. Небесне життя проявляється тут і розкриває егалітарний сенс, який там панує.

У той час як один із трьох відвідувачів сповіщає про швидке народження Сари, вона слухає від входу до намету, що говорять, і текст уточнює, хто *« був за ним »*; а це означає, що він її не бачив і по-людськи не міг знати про її присутність. Але вони не були чоловіками.

Буття 18:11: *« Авраам і Сарра були старі й у похилому віці, і Сарра вже не могла сподіватися мати дітей ».*

Вірш визначає нормальні людські умови, загальні для всього людства.

Буття 18:12: *« І вона засміялася **сама в собі**, кажучи: «Тепер, коли я постарілася, чи буду ще бажати?» Мій лорд теж старий ».*

Зверніть увагу ще раз на точність: *« Вона сміялася **в собі** »*; так що ніхто не чув його сміху, крім Бога живого, що досліджує думки та серця.

Буття 18:13: *« Ягве сказав Аврааму: Чому ж Сарра засміялася, кажучи: Чи справді я матиму дитину, хоча я стара? »*

Бог користується нагодою, щоб відкрити свою божественну ідентичність, що виправдовує згадку про YaHWéH, оскільки саме він промовляє до Авраама в цій людській зовнішності. Тільки Бог може знати приховані думки Сарри, і тепер Авраам знає, що Бог звертається до нього.

Буття 18:14: *« Чи є щось дивовижне з боку YaHWéH? У призначений час я повернуся до вас, в цей же час; і в Сарри буде син ».*

Бог стає авторитарним і чітко оновлює своє передбачення в імені YaHWéH своєї божественності.

Буття 18:15: *« Сарра збрехала, кажучи, що я не сміялася. Тому що вона боялася. Але він сказав: Навпаки, ти сміявся ».*

« Сара збрехала », — йдеться у тексті, тому що Бог почув її таємну думку, але з її вуст не вийшов сміх; тож це була лише маленька брехня Богові, але не людині. І якщо Бог докоряє їй, то це тому, що вона не визнає, що Бог контролює її думки. Вона надає докази, доходячи до того, що брехає йому. Ось чому він наполягає, кажучи: *« Навпаки (це неправда), ви сміялися »*. Не забуваймо, що людиною, благословенною Богом, є Авраам, а не Сарра, його законна дружина, яка отримує лише користь від благословення свого чоловіка. Його ідеї вже привели до прокляття народження Ізмаїла, майбутнього спадкового ворога і конкурента Ізраїлю; вірно здійснити божественний проект.

Буття 18:16: *« І ці люди встали, щоб піти, і поглянули на Содом. Авраам пішов з ними, щоб супроводжувати їх .*

Погасивши, піджививши та відновивши для Авраама та Сарри майбутнє народження законного сина Ісаака, небесні відвідувачі відкривають Аврааму, що їхній візит на землю також має на увазі іншу місію: це стосується Содому.

Буття 18:17: *« Тоді ЯХВЕ сказав: Чи приховати від Авраама, що я збираюся зробити?... »*

Тут ми маємо точне застосування цього вірша з Амоса 3:7: *« Бо Господь, ЯаНВéН, нічого не робить, не відкривши Своєї таємниці Своїм слугам пророкам ».*

Буття 18:18: *« Авраам справді стане великим і могутнім народом, і в ньому будуть благословенні всі народи землі ».*

Через звичайну втрату значення, яке застосовується до прислівника *« безумовно »*, я нагадаю, що воно означає: певним і абсолютним чином. Перш ніж відкрити свій руйнівний проект, Бог поспішає запевнити Авраама в його власному статусі перед ним і відновлює благословення, які він йому дасть. Бог починає говорити про Авраама в третій особі, щоб піднести його до рангу великого історичного персонажа людства. Діючи таким чином, він показує своїм тілесним і духовним нащадкам модель, яку він благословляє і яку він згадує та визначає в наступному вірші.

Буття 18:19: *« Бо Я вибрав його, щоб він наказав своїм синам і своєму дому після нього стежити за дорогою Господньою в правді та правді; милість Авраама в обітницях, які він дав йому... »*

Те, що Бог описує в цьому вірші, впливає на Содом, який Він знищить. До кінця світу його вибрані будуть подібні до цього опису: дотримання шляху ЯаНВéН складається з практики праведності та справедливості; істинної праведності та справжньої справедливості, які Бог побудує на текстах закону, щоб навчати свій народ Ізраїль. Повага до цих речей буде умовою для того, щоб Бог поважав свої обіцянки благословень.

Буття 18:20: *« І сказав ЯГВЕ: Крик проти Содому і Гоморри посилюється, і їхній гріх великий ».*

Бог виносить цей вирок проти Содому та Гоморри, міст царів, яким Авраам прийшов допомогти, коли на них напали. Але саме в Содомі вирішив оселитися його племінник Лот зі своєю родиною та слугами. Знаючи прихильність Авраама до свого племінника, Бог примножує форми уваги до старого, щоб оголосити йому про свої наміри. І для цього він знижує себе до рівня людини, щоб максимально олюднити себе, щоб поставити себе на рівень людських міркувань Авраама, його слуги.

Буття 18:21: *« Тому я зійду, і я побачу, чи вони діяли цілком згідно з повідомленням, яке дійшло до мене; а якщо ні, я знатиму ».*

Ці слова контрастують зі знанням думок Сарри, тому що Бог не може ігнорувати рівень аморальності, досягнутий у цих двох містах на рівнині, та їхнє велике процвітання. Ця реакція показує, як він піклується, щоб його вірний слуга прийняв справедливий вирок його суду.

Буття 18:22: *« І пішли ті люди, і пішли до Содому. Але Авраам все ще стояв у присутності ЯаНВéН ».*

Тут розділення відвідувачів дозволяє Аврааму ідентифікувати серед них живого Бога, ЯНWéН, присутнього з ним у простому людському вигляді, що спонукає до обміну словами. Авраам підбадьориться аж до вступу з Богом у своєрідну угоду, щоб отримати порятунок двох міст, в одному з яких живе його дорогий племінник Лот.

Буття 18:23: *« Авраам підійшов і сказав: Чи ти знищиш праведного з нечестивим?» »*

Питання, поставлене Авраамом, є виправданим, оскільки у своїх колективних діях справедливості людство спричиняє смерть невинних жертв, що називається побічним збитком. Але якщо людство не може відрізнити, то Бог може. І він надасть доказ цього Аврааму і нам, які читають його біблійне свідчення.

Буття 18:24: *« Можливо, серед міста є п'ятдесят праведних, чи ти їх також винищиш, і не пробачиш місту через п'ятдесят праведних, що в ньому?» Вона? »*

У своїй ніжній і люблячій душі Авраам сповнений ілюзії, і він уявляє, що можна знайти принаймні 50 праведників у цих двох містах, і він закликає цих 50 можливих праведників, щоб отримати від Бога благодать двох міст у саме ім'я Його досконалої справедливості, яка не може вразити невинного винним.

Буття 18:25: *« Щоб убити праведного з нечестивим, щоб було з праведним, як із нечестивим, далеко від того! Далеко від вас! Хіба Той, Хто судить всю землю, не чинить справедливості? »*

Таким чином, Авраам думає вирішити проблему, нагадуючи Богові про те, що він не може зробити, не зрікаючись своєї особистості, яка так прив'язана до почуття досконалої справедливості.

Буття 18:26: *« І сказав ЯХВЕ: «Якщо я знайду п'ятдесят праведних людей у Содомі посеред міста, я прощу все місто заради них ».*

З терпінням і добротою ЯНWéН дозволив Аврааму говорити, і у своїй відповіді він довів його правоту: для 50 праведних людей міста не будуть зруйновані.

Буття 18:27: *« Авраам відповів і сказав: Ось я насмілюся говорити до Господа, я порох і попіл ».*

Чи це думка про « порох і попіл » про те, що після знищення двох міст у долині залишаться безбожні люди? Проте Авраам визнає, що він сам є не що інше, як « порох і попіл ».

Буття 18:28: *« Може, з п'ятдесяти праведних не вистачить п'яти, бо ти знищиш ціле місто за п'ять? І сказав Господь: Я не знищу його, якщо знайду там сорок п'ять праведників .*

Сміливість Авраама спонукатиме його продовжувати свій торг, зменшуючи щоразу кількість можливо знайдених обраних, і він зупиниться у вірші 32 на кількості десяти праведних. І кожного разу Бог дарує свою милість через число, запропоноване Авраамом.

Буття 18:29: *« Авраам продовжував говорити з ним і сказав: Може, там буде сорок праведних. І сказав Господь: Я нічого не зроблю заради цих сорока .*

Буття 18:30: « Авраам сказав: Нехай не гнівається Господь, і я буду говорити. Може, праведників тридцять знайдеться. І сказав Господь: Я нічого не зроблю, якщо знайду там тридцять праведників .

Буття 18:31: « Авраам сказав: Ось я насмілюся говорити до Господа. Може, праведників двадцять знайдеться. І сказав Господь: Я не знищу його заради цих двадцяти .

Буття 18:32: « Авраам сказав: Нехай не гнівається Господь, і я не буду говорити більше цього разу. Можливо, там знайдеться десять праведників. І сказав Господь: Я не знищу його заради цих десяти праведних .

Тут закінчується торг Авраама, який розуміє, що існує межа, за якою його наполягання було б нерозумним. Він зупиняється на цифрі десять праведників. Він оптимістично вірить, що така кількість праведників має бути знайдена в цих двох зіпсованих містах, якщо врахувати лише Лота та його родичів.

Буття 18:33: « Ягве пішов, коли закінчив говорити з Авраамом. І вернувся Авраам до свого житла ».

Закінчується земна зустріч двох друзів, одного — Небесного і Всемогутнього Бога, а іншого — людини, пороку земного, і кожен повертається до своїх занять. Авраама до його оселі, а ЯГВЕ до Содому і Гоморри, на які впаде його руйнівний суд.

У своєму спілкуванні з Богом Авраам виявив свій характер, який є за образом Бога, зацікавленим у тому, щоб справжня справедливість здійснилася, надаючи життю його велику цінність. Ось чому торг його слуги міг лише тішити й тішити серце Бога, який цілком поділяє його почуття.

Буття 19

Розлука в екстремному випадку

Буття 19:1: « *Ті два ангели прийшли до Содому ввечері; і сидів Лот біля брами Содому. Коли Лот побачив їх, він піднявся назустріч їм і впав ниць на землю* ».

Ми визнаємо в цій поведінці добрий вплив Авраама на його племінника Лота, оскільки він виявляє таку саму уважність до відвідувачів, що проходили повз. І робить це з тим більшою увагою, що знає погані звичаї жителів міста Содому, в якому він оселився.

Буття 19:2: « *Тоді він сказав: Ось, панове мої, увійдіть, будь ласка, до дому свого раба, і переночуйте там; мити ноги; ти встанеш рано вранці, і ти продовжиш свою дорогу. Ні, відповіли, будемо ночувати на вулиці* ».

Лот вважає своїм обов'язком вітати людей, які проходять через його будинок, щоб захистити їх від безсоромних і злих дій корумпованих мешканців. Ми знаходимо ті самі вітальні слова, які Аврам сказав своїм трьом відвідувачам. Лот справді був праведним чоловіком, який не дозволив зіпсувати себе співжиттям із збоченими істотами цього міста. Два ангели

прийшли, щоб знищити місто, але перш ніж знищити його, вони хочуть збити з пантелику злочестивість мешканців, спіймавши їх на гарячому, активно демонструючи свою злочестивість. І щоб отримати такий результат, їм достатньо провести ніч на вулиці, щоб на них напали содоміти.

Буття 19:3: « Але Лот так переконував їх, що вони прийшли до нього й увійшли до його дому. І влаштував їм гостину, і спек опрісноків. І вони їли ».

Тому Лоту вдається переконати їх, і вони приймають його гостинність; що все ще дає йому можливість продемонструвати свою щедрість, як це робив Авраам до нього. Цей досвід навчає їх відкривати прекрасну душу Лота, праведного чоловіка посеред неправедних.

Буття 19:4: « Вони ще не лягли спати, коли люди міста, люди Содому, оточили дім, від дітей до старих; все населення прибігло ».

Демонстрація злочестивості мешканців перевершує очікування двох ангелів, оскільки вони приходять шукати їх навіть у будинок, де їх прийняв Лот. Зверніть увагу на ступінь заразливості цього лиха: « від дітей до людей похилого віку ». Таким чином, судження ґаНВéН є цілком виправданим.

Буття 19:5: “ І покликали вони Лота, і сказали йому: Де ті люди, що прийшли до тебе цієї ночі? Виведіть їх до нас, щоб ми їх пізнали ».

Наївні люди можуть бути обдурені намірами содомлян, бо це прохання не про знайомство, а про знання в біблійному розумінні терміну прикладу «Адам пізнав жінку свою, і вона народила сина». Тому розбещеність цих людей є повною і безвиліковною.

Буття 19:6: « Лот вийшов до них у двері дому, і зачинив за собою двері ».

Відважний Лот, який поспішає сам назустріч огидним істотам і дбає про те, щоб зачинити за собою двері свого дому, щоб захистити відвідувачів.

Буття 19:7: « І сказав він: Браття мої, не робіть зла; »

Добра людина заохочує злого не чинити зла. Він називає їх «братами», тому що вони такі ж люди, як і він, і він зберіг у собі надію врятувати деяких із них від смерті, до якої їхня поведінка спрямовує їх.

Буття 19:8: « Ось я маю дві дочки, які ніколи не знали чоловіка; Я виведу їх до вас надвір, а ви робіть з ними, що забажаєте. Тільки нічого не роби цим людям, оскільки вони прийшли в тінь мого даху ».

Для Лота поведінка содомітів досягла висот, яких ніколи раніше не досягав цей досвід. І щоб захистити своїх двох відвідувачів, він приходять, щоб запропонувати замість них двох своїх ще незайманих дочок.

Буття 19:9: « Вони сказали: Відійди! Вони знову сказали: Цей прийшов як чужинець і хоче бути суддею! Ну, ми вам зробимо гірше за них. І, сильно натиснувши на Лота, вони підійшли, щоб зламати двері ».

Слова Лота не заспокоюють зграю, і ці жахливі істоти, мовляв, готуються зробити йому гірше, ніж їм. Потім вони намагаються зламати двері.

Буття 19:10: « І ті люди простягли свої руки, і ввели Лота до себе в дім, і замкнули двері ».

Коли сам мужній Лот знаходиться в небезпеці, ангели втручаються і приводять Лота в будинок.

Буття 19:11: « *І вони вразили сліпим тих, хто був біля дверей дому, від найменшого до великого, так що вони марно намагалися знайти двері* ».

Зовні найближчі схвильовані люди осліпають; тому мешканці будинку захищені.

Буття 19:12: « *Ті люди сказали Лоту: Кого ти ще маєш тут?» Зятів, синів і дочок, і все, що належить вам у місті, **виведіть їх із цього місця*** ».

Лот знайшов милість в очах ангелів і Бога, який послав їх. Щоб його життя було врятовано, він повинен « **вийти** ». » міста та долини рівнини, тому що ангели знищать мешканців цієї долини, яка стане зоною руїн, як місто Ай. Жертва ангелів поширюється на все, що належить йому в живих людських створіннях.

У цій темі **розлуки** божественний наказ « **вийти** » є постійним. Тому що він закликає своїх створінь **відокремитися** від зла в усіх його формах, таких як фальшиві християнські церкви. У Одкр.18:4 він наказує своїм вибраним « **вийти** ». » « *Вавилону великого* », що стосується, по-перше, католицької релігії, а по-друге, багатоформальної протестантської релігії, під впливом якої вони залишалися до цього моменту. І, як і у випадку з Лотом, їх життя можна врятувати, лише негайно виконавши наказ Бога. Тому що, як тільки буде проголошено закон, який зробить недільний відпочинок першого дня обов'язковим, закінчиться час благодаті. І тоді вже буде пізно змінювати свою думку та позицію щодо цієї проблеми.

Тут я звертаю вашу увагу на небезпеку, яку представляє відкладення необхідного рішення на потім. Наше життя крихке, ми можемо померти через хворобу, нещасний випадок або напад, речі, які можуть статися, якщо Бог не оцінить нашу повільність реагування, і в цьому випадку кінець часу колективної благодаті втрачає всю свою важливість. , тому що той, хто вмирає перед нею, вмирає в своїй несправедливості і своєму осуді від Бога. Усвідомлюючи цю проблему, Павло каже в Євр.3:7-8: « *Сьогодні, коли ви почуєте його голос, не робіть закам'янілими ваші серця, як під час бунту...* ». Тому завжди є необхідність відповісти на пропозицію, зроблену Богом, і Павло дотримується такої думки згідно з Євр.4:1: « *Отже, біймося, поки зберігається обітниця увійти до Його відпочинку, щоб хтось із Вас здається, не запізнився* ».

Буття 19:13: « *Бо ми знищимо це місце, тому що крик проти його мешканців великий перед ЯГВЕ. ЯНВЕН послав нас знищити його* ».

Цього разу час спливає, ангели повідомляють Лоту про причину своєї присутності в його домі. Місто має бути швидко зруйноване за рішенням ЯНВЕН.

Буття 19:14: « *Лот вийшов і сказав до своїх зятів, які забрали його дочок: «Вставайте, — сказав він, — ідіть із цього місця! бо ЯНВЕН знищить місто. Але в очах його зятів він ніби жартував* ».

Зяті Лота, безумовно, не були на рівні злочестивості інших содомлян, але для спасіння має значення лише віра. І, зрозуміло, у них його не було.

Вірування їхнього тестя не цікавили їх, і раптова думка про те, що Бог ЯХВЕ готовий знищити місто, була для них просто неймовірною.

Буття 19:15: *« З самого світанку ангели благали Лота, кажучи: «Встань, візьми свою жінку та двох своїх дочок, які тут, щоб тобі не загинути під руїною міста ».*

Знищення Содому породжує жахливі **розлуки**, які виявляють віру та відсутність віри. Дочкам Лота доводиться вибирати між своїм батьком чи чоловіком.

Буття 19:16: *« І коли він зволікав, чоловіки взяли його за руку, його, його дружину та двох його дочок, тому що ЯГВЕ пощадив його; Забрали його і залишили за містом .*

У цій дії Бог показує нам *« тавро, зняте з вогню »*. Знову для праведного Лота Бог рятує разом з ним двох його дочок і його дружину. Таким чином, вирвані з міста, вони опиняються поза ним, вільні та живі.

Буття 19:17: *« Коли він вивів їх, один із них сказав: «Рятуйте своє життя! не озирайся позаду, не зупиняйся на всій рівнині; тікай на гору, щоб не загинути ».*

Спасіння буде на горі, вибір залишився за Авраамом. Таким чином Лот може зрозуміти свою помилку, вибравши рівнину та її процвітання, і пошкодувати про неї. Його життя під загрозою, і йому доведеться поспішати, якщо він хоче бути в безпеці, коли вогонь Божий обрушиться на долину. Йому наказано не озиратися. Наказ слід розуміти в прямому і переносному значенні. Попереду у тих, хто вижив із Содому, майбутнє та життя, тому що позаду них незабаром залишиться лише розжарені руїни, запалені сірчаним камінням, кинутим з неба.

Буття 19:18: *« Лот сказав їм: О! ні, Господи! »*

Наказ ангела жахає Лота.

Буття 19:19: *« Ось я знайшов милість в очах Твоїх, і Ти виявив велику милість Свою до мене, зберігши моє життя. але я не можу втекти на гору, поки мене не спіткає лихо, і я загину ».*

Лот знає цей край, де він живе, і він знає, що щоб дістатися до гори, йому знадобиться багато часу. Ось чому він благає ангела і пропонує йому інший вихід.

Буття 19:20: *« Ось це місто досить близько, щоб я сховався в ньому, і воно маленьке. О! що я можу туди втекти... чи не мало?... і щоб моя душа жила! »*

У кінці долини знаходиться Цоар, слово, що означає малий. Вона пережила трагедію долини, щоб служити притулком для Лота та його родини.

Буття 19:21: *« І він сказав йому: Ось я також даю тобі цю благодать, і не знищу міста, про яке ти говориш ».*

Присутність цього міста все ще свідчить про цей драматичний епізод, який вплинув на міста долини рівнини, де були розташовані два міста Содом і Гоморра.

Буття 19:22: *« Поспішай і сховайся там, бо Я нічого не зможу зробити, поки ти не прибудеш туди. Ось чому це місто названо Цоар .*

Тепер ангел залежить від його згоди і чекатиме, поки Лот увійде в Цоар, щоб ударити по долині.

Буття 19:23: « *Сонце сходило над землею, коли Лот увійшов у Цоар* ».

Для содомлян, здавалося, новий день був оголошений під прекрасним сходом сонця; день як будь-який інший...

Буття 19:24: « *Тоді Господь пролив сірку та вогонь із неба на Содом і Гоморру від ЯХВЕ* ».

Ця чудесна божественна дія отримала потужне свідчення завдяки відкриттям археолога-адвентиста Рона Ваятта. Він визначив місце міста Гоморра, житла якого притулялися одне до одного на західному схилі гори, яка межує з цією долиною. Грунт цього місця зроблений із сірчаного каміння, яке, піддаючись впливу вогню, горить і сьогодні. Таким чином Божественне чудо повністю підтверджено і гідне віри обраних.

Всупереч тому, що часто думали і говорили, Бог закликав не ядерну енергію, щоб знищити цю долину, а сірчані камені та чисту сірку, оцінювану на 90% чистоти, що, на думку спеціалістів, є винятковим. Небо не несе сірчаних хмар, тому можу сказати, що це руйнування – справа рук Бога-творця. Він може створити будь-яку матерію відповідно до своїх потреб, оскільки він створив землю, небо та все, що вони містять.

Буття 19:25: « *Він знищив ті міста, і всю рівнину, і всіх мешканців міст, і рослинність землі* ».

Що може вижити в місці, підданому дощу каміння палаючої сірки? Нічого, крім каменів і сірчаних каменів, які все ще присутні.

Буття 19:26: « *Жінка Лота озирнулася, і стала соляним стовпом* ».

Цей погляд дружини Лота показує жаль і інтерес до цього проклятого місця. Такий стан душі не подобається Богові, і він виявляє це, перетворюючи своє тіло на соляний стовп, образ абсолютної духовної безплідності.

Буття 19:27: « *Авраам піднявся рано вранці, щоб піти на те місце, де він стояв перед ЯГВЕ* ».

Не підозрюючи про драму, що сталася, Авраам приходить до дуба Мамре, де він вітав своїх трьох відвідувачів.

Буття 19:28: « *І він подивився на Содом і Гоморру, і на всю територію рівнини; і ось він побачив дим, що піднімався з землі, як дим із печі* ».

Гора є чудовою обсерваторією. Зі своєї висоти Авраам домінує над регіоном і знає, де розташована долина Содом і Гоморра. Якщо земля все ще є розжареною жаровнею, над нею піднімається їдкий дим, спричинений сіркою та споживанням усіх матеріалів, зібраних у місті людиною. Місце приречене на стерильність до кінця світу. Там ми знаходимо лише каміння, каміння, сірчане каміння та сіль, багато солі, яка сприяє стерильності ґрунту.

Буття 19:29: « *Коли Бог знищив міста рівнини, він згадав про Авраама; і він змусив Лота втекти з середини лиха, завдяки якому він зруйнував міста, де Лот зробив свою оселю* ».

Це роз'яснення важливе, оскільки воно відкриває нам, що Бог врятував Лота лише для того, щоб догодити Аврааму, своєму вірному слугі.

Тому він не переставав дорікати йому за те, що він вибрав процвітаючу долину та її зіпсовані міста. І це підтверджує, що він справді був врятований від долі, відомої Содомом як «тавро, вихоплене з вогню», або, дуже точно.

Буття 19:30: « *Лот пішов із Цоару на висоту й оселився на горі з двома своїми дочками, бо боявся залишатися в Цоарі. Він жив у печері разом із двома доньками* ».

Тепер для Лота стає зрозумілою необхідність **розлуки** . І саме він вирішує не залишатися в Цоарі, який, хоч і «маленький», також був населений людьми, які були розбещеними та грішними перед Богом. У свою чергу він йде на гору і, далеко від будь-якого комфорту, живе зі своїми двома доньками в печері, природному надійному притулку, запропонованому Божим творінням.

Буття 19:31: « *Старший сказав молодшому: Наш батько старий; і немає людини в країні, щоб прийти до нас, за звичаєм усіх країн* ».

Нічого скандального в ініціативах двох доньок Лота немає. Їхня мотивація виправдана і схвалена Богом, оскільки вони діють з метою дати потомство своєму батькові. Без цієї мотивації ініціатива була б інцестуальною.

Буття 19:32: « *Ходіть, напоїмо нашого батька вином, і ляжмо з ним, щоб зберегти рід нашого батька* ».

Буття 19:33: « *І напоїли вони свого батька вином тієї ночі; а старша пішла спати з батьком своїм: він не помітив ні коли вона лягла, ні коли встала* ».

Буття 19:34: « *Наступного дня старший сказав молодшому: Ось я спав минулої ночі з батьком своїм; Давайте змусимо його знову напитися вина цієї ночі, і підемо спати з ним, щоб зберегти рід нашого батька* ».

Буття 19:35: « *Тієї ночі вони знову напоїли свого батька вином; а молодша лягла з ним спати: він не помітив ні коли вона лягла, ні коли встала* ».

Повна несвідомість Лота в цій дії надає підходу образ штучного запліднення, застосованого до тварин і людей у наш останній час. Немає жодного пошуку насолоди, і ця річ не більш шокуюча, ніж поєднання братів і сестер на початку людства.

Буття 19:36: « *Дві дочки Лота завагітніли від свого батька* ».

Ми помічаємо в цих двох дочках Лота виняткові якості самопожертви заради честі свого батька. Як незаміжні матері, вони виховуватимуть дитину самі, офіційно без батька, і таким чином відмовляються від чоловіка, чоловіка, друга.

Буття 19:37: « *Первісток породив сина, і назвав ім'я йому: Моав: він батько Моава аж до цього дня* ».

Буття 19:38: « *Молодша також породила сина, і він назвав ім'я йому: Бен-Аммі: він є батьком синів Аммона аж до цього дня* » .

У пророцтві Даниїла 11:41 ми знаходимо згадку про нащадків двох синів: « *Він увійде в найпрекрасніший край, і багато хто впаде; але Едом, Моав і голова синів Аммона будуть врятовані з його руки* ». Таким чином, тілесний і духовний зв'язок об'єднає цих нащадків із Ізраїлем, заснованим

на Авраамі, корені єврейського народу після Хевера. Але це спільне коріння спричинить сварки та налаштує цих нащадків проти народу Ізраїлю. У Софонії 2:8 і 9 Бог пророкує катастрофу для Моава та синів Аммона: *« Я чув прокльон Моава та образи синів Аммона, коли вони ганьбили мій народ і були зарозумілі проти його кордонів. Ось чому я живий! говорить Господь Саваот, Бог Ізраїлів, Моав буде, як Содом, а сини Аммона, як Гоморра, місце вкрите тернями, копальня солі, пустиня навіки! решта мого народу пограбує їх, решта мого народу заволодіє ними ».*

Це доводить, що Боже благословення було лише на Авраама і що його не поділили його брати, народжені від одного батька Тераха. Якщо Лот міг отримати користь з прикладу Авраама, цього не буде у випадку його нащадків, народжених від його двох дочок.

Буття 20

Поділ за статусом пророка Божого

Поновлюючи досвід із фараоном, про який повідомляється в книзі Буття 12, Авраам представляє свою дружину Сарру як свою сестру Авімелеху, царю Герару (сучасна Палестина поблизу Гази). Знову реакція Бога, який карає його, змушує його відкрити, що чоловік Сари є його пророком. Таким чином сила і страх Авраама поширилися по всьому регіону.

Буття 21

Поділ законного і нелегітимного

Розлука через **жертву** тим, що ми любимо

Буття 21:1: *« І відвідав Господь Сарру, як говорив, і зробив Господь Саррі, як говорив. »*

Під час цього відвідування Бог поклав край тривалому безпліддю Сарри.

Буття 21:2: *« І завагітніла Сарра, і вродила Авраамові сина в його старості, у визначений час, про який Бог сказав йому. »*

Ісаїя 55:11 підтверджує це: *« Так і з моїм словом, що виходить із уст моїх: воно не повертається до мене порожнім, не виконавши волі моєї та не виконавши задумів моїх »;* обіцянка, дана Аврааму, дотримується, тому вірш виправданий. Цей син приходить у світ після того, як Бог оголосив про його народження. Біблія представляє його як «сина обітниць», що робить Ісаака пророчим прообразом месіанського «Сина Божого»: Ісуса.

Буття 21:3: *« І назвав Авраам ім'я свого сина, що народився в нього, якого вродила йому Сарра, Ісак. »*

Ім'я Ісаак означає: він сміється. І Авраам, і Сарра засміялися, коли почули, як Бог оголосив про їхнього майбутнього сина. Якщо сміх радості є позитивним, це не стосується глузливого сміху. Насправді обоє подружжя реагували однаково на жертви людських упереджень. Тому що вони сміялися при думці про людську реакцію оточуючих. Після потопу тривалість життя значно скоротилася, і для людей вік 100 років означає глибоку старість; той, де ми мало чекаємо від життя. Але вік нічого не означає в контексті стосунків із Богом-творцем, який встановлює межі всьому. І Авраам відкриває це на своєму досвіді, і він отримує через Бога багатство, честь і батьківство, цього разу законне.

Буття 21:4: *« І обрізав Авраам Ісаака, сина свого, коли йому було вісім днів, як звелів йому Бог. »*

У свою чергу, законному синові роблять обрізання. Божий наказ виконується.

Буття 21:5: *« І було Авраамові сто літ, коли народився йому Ісак, син його. »*

Річ примітна, але не за допотопними мірками.

Буття 21:6: *« І сказала Сарра: Бог дав мені привід для сміху; хто це почує, той буде сміятися зі мною. »*

Сара вважає ситуацію смішною, тому що вона людина і жертва людських упереджень. Але це бажання посміятися також відображає несподівану радість. Як і її чоловік Авраам, вона отримує можливість народити у віці, коли це вже неможливо уявити з точки зору людської нормальності.

Буття 21:7: *« І вона сказала: Хто б сказав Аврааму: Сарра буде годувати синів?» Бо я народила йому сина в його старості. »*

Річ справді виняткова і цілком чудодійна. Дивлячись на ці слова Сарри на пророчому рівні, ми можемо побачити в Ісааку сина, який пророкує новий завіт у Христі, тоді як Ізмаїл пророкує сина першого завіту. Через його відмову від Христа Ісуса, цей природний син, народжений за тілом через знак обрізання, буде відкинутий Богом на користь християнського сина, обраного через віру. Подібно до Ісаака, Христос, засновник Нового Завіту, народиться чудесним чином, щоб виявити і представити Бога в людській зовнішності. На відміну від цього, Ізмаїл задуманий виключно на основі плотських і суто людських уявлень.

Буття 21:8: *« І вироста дитина, і була відлучена; І влаштував Авраам великий бенкет того дня, коли Ісак був відлучений від грудей. »*

Немовля, яке годують грудьми, стане підлітком, і для отця Авраама відкривається майбутнє, повне обіцянок і щастя, яке він радісно святкує.

Буття 21:9: *« І побачила Сарра сина єгиптянки Агари, якого вона вродила Авраамові, сміючись; і вона сказала Аврааму: "»*

Сміх явно займає велике місце в житті благословенної пари. Ворожість і ревності Ізмаїла до Ісаака, законного сина, змушує його сміятися, глузувати з нього. Для Сарри досягнуто межі стерпного: після насмішок матері приходять глузування сина; це занадто.

Буття 21:10: « **Вижени** цю невільницю та її сина; бо син цієї невільниці не успадкує з моїм сином, з Ісааком. »

Ми можемо зрозуміти роздратування Сарри, але подивіться зі мною вище. Сарра пророкує негідність першого союзу, який не успадкує з обраними новий, заснований на вірі в справедливість Христа Ісуса.

Буття 21:11: « *І було це дуже погано в очах Авраама через його сина.* »

Авраам не реагує так, як Сарра, тому що його почуття поділяють його двоє синів. Народження Ісаака не скасовує 14 років любові, яка пов'язувала його з Ізмаїлом.

Буття 21:12: « *І сказав Бог до Авраама: Нехай не буде зле в очах твоїх через дитину та через невільницю твою. В усьому, що говорила тобі Сарра, слухайся її голосу, бо в Ісаакові ти назвешся насінням.* »

У цьому посланні Бог готує Авраама прийняти відчуження Ізмаїла, його старшого сина. Це **розділення** є в Божому пророчому проекті; оскільки він пророкує крах старого Мойсеєвого союзу. На розраду, в Ісааку Він примножить його нащадків. І виконання цього божественного слова відбудуватиметься через встановлення нового завіту, де « *обрані* » будуть « *покликані* » посланням вічної Євангелії Бога в Ісусі Христі.

Таким чином, як це не парадоксально, Ісак буде патріархом Старого Завіту, і перш за все в Якові, його сині, згідно з тілом і знаком обрізання, Ізраїль Божий буде встановлений на своїй основі. Але парадокс полягає в тому, що цей самий Ісаак лише пророкує уроки про новий завіт у Христі.

Буття 21:13: « *Я також зроблю народом сина невільниці, бо він твоє насіння.* »

Ізмаїл є патріархом багатьох народів Близького Сходу. Поки Христос не з'явився для свого земного рятівного служіння, духовна легітимність належала виключно нащадкам цих двох синів Авраама. Західний світ жив у численних формах язичництва, ігноруючи існування великого Бога-творця.

Буття 21:14: « *І встав Авраам рано-вранці, і взяв хліба та бурдюку з водою, і дав це Агарі, поклавши на її плече, і він дав їй дитину, і відпустив її. І пішла вона та й блукала в пустині Беер-Шева.* »

Боже втручання заспокоїло Авраама. Він знає, що сам Бог буде стежити за Агар та Ізмаїлом, і він погоджується **розлучитися** з ними, тому що він довіряє, що Бог захистить і скеровуватиме їх. Бо він сам був захищений і скерований досі Ним.

Буття 21:15: « *І коли вода в бурдюку закінчилася, вона кинула дитину під один із куців,* »

У пустелі Беер-Шева винесена вода швидко вичерпується, а без води Агар бачить лише смерть як кінцевий результат своєї нещасної ситуації.

Буття 21:16: « *Пійшов і сів навпроти, в межах досяжності лука; бо вона сказала: Нехай я не побачу, як дитина вмирає. А вона сіла навпроти, і підняла голос свій, і заплакала.* »

У цій екстремальній ситуації Агар вдруге проливає сльози перед обличчям Бога.

Буття 21:17: *« І почув Бог голос дитини, і Ангел Божий покликав Агар з неба та й сказав їй: Що з тобою, Агар? Не бійся, бо почув Бог голос дитини, де вона є. »*

І вдруге Бог втручається і промовляє до неї, щоб заспокоїти її.

Буття 21:18: *« Встаньте, візьміть дитину і візьміть її на руки; бо Я зроблю його великим народом. »*

Я нагадую вам, дитина Ізмаїл є підлітком у віці від 15 до 17 років, але він, тим не менш, дитина, яка підпорядковується своїй матері Агарі, і у них більше немає води для пиття. Бог хоче, щоб вона підтримувала свого сина, тому що для нього уготована могутня доля.

Буття 21:19: *« І відкрив Бог їй очі, і вона побачила криницю води; І пішла вона, і наповнила міх водою, і напоїла дитину. »*

Результатом дива чи ні, ця криниця з водою з'являється в потрібний момент, щоб дати Агарі та її синові смак до життя. І вони завдячують своїм життям могутньому Творцю, який відкриває або закриває бачення та розум речей.

Буття 21:20: *« І був Бог з дитиною, і вона виросла, і осіла в пустелі, і стала стрільцем з лука. »*

Тому пустеля не була порожньою, оскільки Ізмаїл полював на тварин, яких він вбивав своїм луком, щоб поїсти.

Буття 21:21: *« І осівся він у пустині Паран; і мати його взяла йому жінку з єгипетської землі. »*

Тому зв'язок між ізмаїльтянами та єгиптянами зміцниться, і з часом суперництво Ізмаїла з Ісааком настільки посилиться, що перетворить їх на постійних природних ворогів.

Буття 21:22: *« І сталося того часу, що Авімелех та Пікол, начальник його війська, сказали до Авраама, кажучи: Бог з тобою в усьому, що ти робиш. »*

Переживання, викликані представленням Сарри як його сестри, записані в Буття 20, навчили Авімелеха, що Авраам був пророком Бога. Його тепер бояться і бояться.

Буття 21:23: *« А тепер присягни мені тут Богом, що ти не будеш поводитися неправдиво зі мною, ані з моїми дітьми, ані з моїми онуками, згідно з добротою, яку я виявив тобі, ти будеш поводитися зі мною і до країни, в якій ви залишилися. »*

Авімелех більше не хоче бути жертвою хитрощів Авраама і бажає отримати від нього тверді й рішучі зобов'язання щодо мирного союзу.

Буття 21:24: *« І сказав Авраам: Я присягну. »*

Авраам не має поганих намірів щодо Авімелеха, тому він може погодитися на цю угоду.

Буття 21:25: *« І Авраам докоряв Авімелеху за колодязь з водою, який силою захопили Авімелехові слуги. »*

Буття 21:26: *« І сказав Авімелех: Я не знаю, хто зробив цю річ, і ти не попередив мене про це, і я почув про це лише сьогодні. »*

Буття 21:27: *« І взяв Авраам дрібну та велику худобу, і дав їх Авімелеху, і вони обоє уклали угоду. »*

Буття 21:28: *« І відділив Авраам сім молодих овець від отари; »*

Вибір, зроблений Авраамом із «семи овець», свідчить про його зв'язок із Богом-творцем, якого він таким чином хоче приєднати до своєї роботи. Авраам оселився в чужій країні, але він хоче, щоб плоди його праці залишалися його власністю.

Буття 21:29: *« І сказав Авімелех до Авраама: Що це за сім молодих овець, яких ти відокремив? »*

Буття 21:30: *« І він сказав: Ти візьмеш цих сім молодих овець з моєї руки, щоб вони були мені на свідчення, що я викопав цю криницю. »*

Буття 21:31: *« Тому вони назвали те місце Беер-Шева, тому що обидва вони присягнули там. »*

Колодязь, про який йде мова, був названий на честь слова «шева», яке є коренем числа «сім» у єврейській мові, і яке ми знаходимо в слові «шабат», яке позначає сьомий день, нашу суботу, освячену під час тижневого відпочинку Богом. від початку свого земного творіння. Щоб зберегти пам'ять про цей союз, криницю так і назвали «колодязь семи».

Буття 21:32: *« І вони уклали угоду в Беер-Шеві. І встав Авімелех та Пікол, начальник його війська, і повернулися до филистимської землі. »*

Буття 21:33: *« І посадив Авраам тамарикс у Беер-Шеві; і там він прикликав Ім'я Господа, Бога вічного. »*

Буття 21:34: *« І пробув Авраам довгий час у землі филистимлян. »*

Бог організував умови миру та спокою для свого слуги.

Буття 22

Розлука батька і єдиного сина принесені в жертву

Цей розділ 22 представляє пророчу тему про Христа, принесеного в жертву Богом як Батьком. Він зображує принцип спасіння, таємно підготовлений Богом з самого початку його рішення створити вільних, розумних і автономних двійників навпроти себе. Ця жертва буде ціною, яку доведеться заплатити, щоб отримати відповідь на любов від його створінь. Обраними будуть ті, хто відповів на Божі очікування повною свободою вибору.

Буття 22:1: *« Після цього Бог випробовував Авраама, і сказав йому: Аврааме! А він відповів: Ось я! »*

Авраам дуже слухняний Богові, але як далеко може зайти цей послух? Бог уже знає відповідь, але Авраам повинен залишити після себе, як свідчення для всіх обраних, конкретний доказ його взірцевої слухняності, яка робить його настільки гідним любові його Бога, що робить його патріархом, нащадки якого будуть піднесені Св. народження Ісуса Христа.

Буття 22:2: « Бог сказав: Візьми свого сина, твого єдиного сина, якого ти любиш, Ісаака; іди в землю Морія, і принеси його там як жертву всепалення на одній із гір, про яку Я розповім тобі. »

Бог свідомо тисне на те, що болить, до межі стерпності для цього старого, якому понад сто років. Бог чудесним чином дарував йому радість народження сина в нього та Сарри, його законної дружини. Також він приховає від оточуючих неймовірне прохання Бога: « Принеси свого єдиного сина в жертву ». І позитивна відповідь Авраама матиме вічні наслідки для всього людства. Бо після того, як Авраам погодився принести в жертву свого сина, сам Бог більше не зможе відмовитися від свого проекту спасіння; якби він міг відмовитися від цього.

Відзначимо цікавість уточнення: « на одній із гір, про яку я тобі скажу ». Саме це місце запрограмоване на прийом крові Христа.

Буття 22:3: « Авраам встав рано вранці, осідлав свого осла, і взяв із собою двох слуг та свого сина Ісаака. І наколов він дров для цілопалення, і пішов до місця, яке сказав йому Бог. »

Авраам вирішив підкоритися цій надмірності і зі смертю в душі організував підготовку кривавої церемонії, наказаної Богом.

Буття 22:4: « На третій день Авраам звів свої очі і побачив те місце здалека. »

Країна Морія знаходиться в трьох днях ходьби від місця, де він проживає.

Буття 22:5: « І сказав Авраам до своїх слуг: Залишайтеся тут з ослом; Ми з юнаком так далеко підемо на поклоніння, а до вас повернемося. »

Жахлива дія, яку він збирається вчинити, не потребує свідків. він _ тому **відділяється** від двох своїх слуг, яким доведеться чекати його повернення.

Буття 22:6: « Авраам узяв дрова для цілопалення, і поклав їх на свого сина Ісаака, а вогонь і ножа ніс у своїй руці. І йшли обоє разом . »

У цій пророчій сцені, подібно до того, як Христу доведеться нести важкий «патибулум», до якого будуть прибиті його зап'ястки, Ісаак навантажений дровами, які, підпалені, поглинуть його принесене в жертву тіло.

Буття 22:7: « І сказав Ісак до Авраама, свого батька, говорячи: Батьку мій! А він відповів: Ось я, сину мій! Ісак відповів: Ось вогонь і дрова; а де ягня для цілопалення? »

Ісаак був свідком багатьох релігійних жертвоприношень, і він має рацію, коли був здивований відсутністю тварини, яку мали принести в жертву.

Буття 22:8: « Авраам сказав: Сину мій, Бог забезпечить Себе ягням для цілопалення. І йшли обоє разом. »

Ця відповідь Авраама була безпосередньо натхнена Богом, оскільки вона чудово пророкує величезну жертву, яку принесе Бог, віддавши Себе на розп'яття в людському тілі, таким чином задовольняючи потребу вибраних грішників у ефективному та справедливому Спасителі в божественній

досконалості. Але Авраам не бачить цього рятівного майбутнього, цієї ролі Христа Спасителя, про яку пророкувала тварина, принесена в жертву YaHWéH, всемогутньому Богу-творцю. Для нього така відповідь просто дозволяє виграти час, оскільки він з жахом дивиться на злочин, який йому доведеться скоїти.

Буття 22:9: *« Коли вони прийшли на те місце, про яке Бог говорив йому, Авраам збудував там жертовник і розклав дрова. І зв'язав він свого сина Ісаака, і поклав його на жертівник поверх дров. »*

На жаль для Авраама перед вівтарем, більше немає жодного способу приховати від Ісаака, що саме він буде вівцею жертви. Якщо отець Авраам показав себе піднесеним у цьому надзвичайному прийнятті, то слухняна поведінка Ісаака є відображенням того, яким був би Ісус Христос свого часу: піднесеним у своїй слухняності та самопожертві.

Буття 22:10: *« Тоді Авраам простяг свою руку і взяв ножа, щоб убити свого сина. »*

Зауважте, що для того, щоб відреагувати, Бог чекає до останнього кінця випробування, щоб дати свідчення про справжню цінність і автентичність своїх обранців. *« Ніж в руці »*; все, що залишається, це зарізати Ісаака, як багатьох уже принесених у жертву овець.

Буття 22:11: *« Тоді ангел ЯГВЕ закликав його з неба і сказав: Аврааме! Авраам! А він відповів: Ось я! »*

Демонстрація слухняної віри Авраама зроблена і виконана досконало. Бог кладе кінець випробуванням старого чоловіка та його сина, такого гідного його та його любові.

Зверніть увагу, щоразу, коли його кличе Бог або його син, Авраам завжди відповідає, кажучи: *« Ось я »*. Ця спонтанна відповідь, яка впливає з нього, свідчить про його великодушність і відкритість до ближнього. Крім того, це контрастує зі ставленням Адама, який опинився в ситуації гріха, який сховався від Бога, аж до того, що Бог був змушений сказати йому: *« Де ти? »*.

Буття 22:12: *« І сказав ангел: Не простягай руки твоєї на дитину, і не роби їй нічого; Бо тепер я знаю, що ти боїся Бога, і не пожалів свого єдиного сина від мене. »*

Демонстрацією своєї відданої та слухняної віри Авраам може бути в очах усіх і до кінця світу показуватися Богом як взірць правдивої віри, аж до приходу Христа, який втілить його. перетворитися на божественну досконалість. Саме в цій моделі бездоганного послуху Авраам стає духовним батьком правдивих віруючих, врятованих пролиттю кров'ю Ісуса Христа. У цьому досвіді Авраам щойно зіграв роль Бога-Отця, який принесе в справжню смертну жертву свого єдиного сина на ім'я Ісус із Назарета.

Буття 22:13: *« Звів Авраам очі свої, і побачив за собою барана, якого тримали в куці за роги. І пішов Авраам, і взяв барана, і приніс його на цілопалення замість свого сина. »*

У цей момент Авраам може усвідомити, що його відповідь Ісакові: *« Сину мій, Бог дасть собі ягня для цілопалення »*, була натхнена Богом, тому що «ягня», насправді, «молодий баран», справді «надано» Богом і

запропоновано ним. Зауважте, що тварини, принесені в жертву ЯаНВéН, завжди є самцями через відповідальність і панування, надані людині, чоловікові Адаму. Христос Спаситель також буде чоловічої статі.

Буття 22:14: « Авраам назвав це місце ЯаНВéН Jireh. Ось чому сьогодні сказано: На горі ЯаНВéН його побачать. »

Ім'я « ЯАНВéН Jireh » означає: ЯаНВéН буде видно. Прийняття цього імені є правдивим пророцтвом, яке сповіщає, що в землі Морії великий невидимий Бог, який вселяє страх і благоговіння, з'явиться в менш грізному людському вигляді, щоб принести та отримати спасіння обраних. І походження цього призначення, принесення Ісаака в жертву, підтверджує земне служіння « Агнця Божого, що бере на Себе гріхи світу ». Знаючи Божу зацікавленість у Його повазі до образів і моделей, відтворених і повторених, цілком імовірно і майже напевно, що Авраам приніс свою жертву саме на тому місці, де через 19 століть мав бути розп'ятий Ісус, біля підніжжя гори Голгофа, поза Єрусалимом, місто, лише на час, святе.

Буття 22:15: « Ангел ЯХВЕГ покликав Авраама з неба вдруге, »

Це жахливе випробування буде останнім, яке доведеться пройти Аврааму. Бог знайшов у ньому гідного взірця патріарха слухняної віри і відкрив йому це.

Буття 22:16: « і сказав: Клянись собою, словом ЯХВЕХ! Тому що ти зробив це, і не пошкодував свого сина, свого єдиного сина, »

Бог наголошує на цих словах « твій єдинородний син », тому що вони пророкують Його майбутню жертву в Ісусі Христі згідно з Івана 3:16: « Бог так полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинути, але мати вічне життя ».

Буття 22:17: « Я поблагословлю тебе і розмножу потомство твоє, як зорі на небі, і як пісок, що на березі моря; і твої нащадки заволодіють брамою своїх ворогів. »

Увага! Благословення Авраама не успадковується, воно лише для нього, і кожен чоловік чи жінка з його нащадків повинні, у свою чергу, заслужити Боже благословення. Бо Бог обіцяє йому численне потомство, але серед цього потомства лише ті обрані, які будуть діяти з такою ж вірністю і такою ж слухняністю, будуть благословенні Богом. Тоді ви можете виміряти все духовне невігластво євреїв, які гордо заявляли, що вони сини Авраама і, отже, сини, які заслуговують успадкувати його благословення. Ісус спростував їх, показавши їм каміння і сказавши, що з цих каменів Бог може дати Аврааму нащадків. І він вважав їх батьком не Авраама, а диявола.

Під час завоювання землі Ханаан Ісус Навин заволодіє воротами своїх ворогів, першим з яких упало місто Єрихон. Нарешті, з Богом, обрані святі заволодіють дверима до останнього ворога: « Вавилон Великий », згідно з різними вченнями, розкритими в Апокаліпсисі Ісуса Христа.

Буття 22:18: « Усі народи землі **будуть благословенні** в нащадках твоїх, бо **ти послухався мого голосу**. »

Це справді « всі народи землі », тому що пропозиція спасіння у Христі пропонується всім людям, будь-якого походження та всіх народів. Але ці народи також завдячують Аврааму тим, що змогли відкрити

божественні оракули, відкриті єврейському народу, який вийшов із землі Єгипту. Спасіння у Христі досягається подвійним благословенням Авраама та його нащадків, представлених єврейським народом та Ісусом із Назарета, Ісусом Христом.

У цьому вірші бажано чітко позначити благословення та його причину: послух, схвалений Богом.

Буття 22:19: « Коли Авраам повернувся до своїх слуг, вони встали й пішли разом до Беер-Шеви; бо Авраам жив у Беер-Шеві. »

Буття 22:20: « Після цих подій донесено Аврааму, кажучи: Ось і Мілка породила синів Нахору, твоєму братові: »

Наступні вірші мають на меті підготувати зв'язок із « Ревеккою », яка стане ідеальною дружиною, обраною Богом для вірного та слухняного Ісака. Вона буде взята з близької родини Авраама в нащадках його брата Нахора.

Буття 22:21: « Уц, його первісток, Буз, його брат Кемуїл, батько Арама »,

Буття 22:22: Кесед, Хазо, Пілдаш, Їдлаф і Бетуель. »

Буття 22:23: « Ветуїл породив Ревеку . Ось вісім синів, яких Мілка породила Нахору, Авраамовому братові . »

Буття 22:24: « Його наложниця, на ім'я Реума, також народила Теваха, Гахама, Тахаша та Мааху. " .

Виконання обітниць, даних Аврааму

Буття 23 розповідає про смерть і поховання його дружини Сарри в Хевроні, в печері Махпела. Авраам заволодів місцем поховання на землі

Ханаану, чекаючи, коли через 400 років Бог віддасть всю землю його нащадкам.

Потім, у Бут.24, Авраам все ще зберігає роль Бога. Щоб залишитися **окремо** від місцевих язичницьких народів, він пошле свого слугу в далеке місце, до своєї найближчої родини, щоб знайти дружину для свого сина Ісаака, і вони дозволять Богу вибрати за них. Таким же чином Бог вибере обраних, які стануть нареченою Христа, Сина Божого. У цьому виборі людина не має жодного стосунку, тому що ініціатива і суд належать Богу. Божий вибір досконалий, бездоганний і дієвий, як Ревека, обрана дружина, любляча, розумна і красива на вигляд, і, перш за все, духовна і вірна; перлина, яку повинні шукати всі духовні люди, які хочуть взяти собі дружину.

Яків та Ісав

Пізніше, згідно з Буттям 25, Ревека спочатку була безплідною, як Сара, дружина Авраама перед нею. Це спільне безпліддя пов'язане з тим, що дві жінки будуть нести благословенне потомство Христу, якого сам Бог сформує в утробі молодої дівчини-дівки на ім'я Марія. Таким чином, рід Божого проекту спасіння позначений Його чудесною дією. Страждаючи від цього природного безпліддя, Ревека звертається до ЯНВЕН і отримує від нього двох близнюків, які борються в її лоні. Стурбована, вона запитує Бога про цю річ: *« І ЯХВЕ сказав їй : Два народи в утробі твоїй, і два народи вийдуть із лона твого; один з цих людей буде сильнішим за іншого, і більший буде підкорятися меншому . »* Вона народжує двох близнюків. Через його сильну волохатість, і він був цілком *« рудим »*, звідки назва *« Едом »*, дана його нащадкам, старший отримав ім'я *« Ісав »*, ім'я, яке означає *« волохатий »*. Наймолодшого звать *« Яків »*, це ім'я означає *« Обманщик »*. Вже ці два імені пророкують їм долю. *« Велу »* продасть своє право первородства наймолодшому за соковиту страву *« ру »* або червону сочевицю. Він продає це право первородства, тому що недооцінює його справедливу вартість. Абсолютно навпаки, духовний *« Обманщик »* жадає цього звання, яке є не лише почесним, бо до нього прикріплене благословення Боже. *« Обманщик »* відноситься до типу тих насильницьких людей, які хочуть будь-якою ціною змусити царство небесне заволодіти ним, і саме з ним на думці Ісус говорив на цю тему. І бачачи цю кипучу ревність, серце Боже дуже радіє. Крім того, шкода для *« Волохатого »* і тим краще для *« Обманщика »*, тому що саме він стане *« Ізраїлем »*, за рішенням Бога. Не помиляйтесь, Яків не звичайний обманщик, і він чудова людина, оскільки немає іншого біблійного прикладу його рішучості отримати Боже благословення, і він обманує лише для досягнення цієї мети». Тож ми всі можемо наслідувати його, і вірне небо буде радіти. Зі свого боку, Ісав матиме як своїх нащадків народ *« Едому »*, ім'я, яке означає *« червоний »*, з тим же коренем і значенням, що й Адам, цей народ буде противником Ізраїлю, як було сказано в божественному пророцтві.

Уточню, що *« червоний »* колір позначає гріх лише в пророчих образах явленого Богом проекту спасіння і цей критерій стосується лише акторів

його постановок, таких як «Ісав». У темні часи середньовіччя вбивали рудих дітей, яких вважали злими. Ось чому, я зазначаю, червоний колір не робить звичайну людину більш грішною, ніж брюнет чи блондинка, тому що грішника впізнають за поганими справами його віри. Тому лише символічно, що «червоний», колір людської крові, є символом гріха, згідно з Іс.1:18: «*Прийдіть і судимось! каже ЯаНВéН. Якщо ваші гріхи, як багрянця, вони будуть білі, як сніг; якщо вони червоні, як пурпур, то стануть, як вовна.*» Подібним чином, у своєму Апокаліпсисі, своєму Об'явленні, Ісус пов'язує червоний колір із людськими інструментами, які служать, несвідомо чи ні, дияволу, Сатані, першому грішнику життя, створеному Богом; приклади: «*червоний кінь*» Одкр.6:4, «*червоний або вогненно-червоний дракон*» Одкр.12:3 і «*червоний звір*» Одкр.17:3.

Тепер, коли він має це право первородства, Яків, у свою чергу, переживе життєвий досвід, який пророкує Божі плани, як наступник Авраама.

Він залишив свою сім'ю через страх перед гнівом свого брата Ісава, з поважної причини, згідно з Буття 27:24, тому що він вирішив убити його, після того, як відвернув благословення свого вмираючого батька, «обманеного» збити з розуму Ребекку, його дружину. У цьому викраденні два імені близнюків розкривають їхню важливість. Тому що «Темпеур» використовував волохату шкіру, щоб обдурити Ісаака, який осліп, таким чином видаючи себе за свого «волохатого» старшого брата. Духовні люди підтримують один одного, і Ревека була більше схожа на Якова, ніж на Ісава. У цій дії Бог суперечить людському та плотському вибору Ісаака, який віддав перевагу Ісаву, мисливцю, який приніс йому дичину, яку він цінував. І Бог дає право первородства тому, хто найбільше цього гідний: Якову Обманщику.

Прийшовши до Лавана, свого арамейського дядька, брата Ревеки, щоб працювати на нього, Яків закохується в Рахіль, наймолодшу, але найкрасивішу з дочок Лавана. Чого він не знає, так це того, що в його реальному житті Бог змушує його грати пророчу роль, яка має пророкувати його рятівний проект. Крім того, після «семи років» праці, щоб отримати свою кохану Рахіль, Лаван нав'язує йому свою старшу дочку «Лію» і віддає її йому за дружину. Щоб отримати Рейчел і одружитися з нею, йому доведеться працювати «ще сім років» на свого дядька. У цьому досвіді «Яків» пророкує те, через що Богові доведеться зазнати у своєму проекті спасіння. Бо він також укладе перший союз не згідно з бажанням свого серця, тому що досвід тілесного та національного Ізраїлю не буде відзначений успіхом і славою, яких заслуговує його доброта. Наступність «суддів» і «царів» завжди закінчується погано, незважаючи на кілька рідкісних винятків. А бажану дружину, гідну його любові, він отримує лише як другий союз після того, як продемонструє свою любов і розкриє свій план спасіння в служінні Ісуса Христа; його вчення, його смерть і його воскресіння. Зауважте, що людські та божественні переваги повністю протилежні. Коханою Якова є безплідна Рахіль, а коханою Бога є плідна Лія. Давши Якову спочатку Лію за дружину, Бог змушує свого пророка

випробувати розчарування, яке вони обидва зазнають у своєму першому союзі. У цьому досвіді Бог оголошує, що його перший союз буде жахливим провалом. І відмова від Месії Ісуса його нащадками підтвердила це пророче послання. Лія, яка не була коханою, яку вибрав наречений, є образом, який пророкує обранця нового союзу, який, будучи язичницьким походженням, жив довгий час у невіданні про існування унікального Бога-творця. Проте плідна натура Лії пророкувала завіт, який принесе багато плодів на славу Божу. І Ісаїя 54:1 підтверджує, кажучи: «*Радуйся, неплодна, що вже не народжуєш! Нехай твоя радість і твоя радість вибухнуть, ти, що вже не маєш болю! Бо синів покинутої буде більше, ніж синів заміжньої, говорить Господь*». Тут покинутий пророкує через Лію новий завіт, а одружений через Рахіль — старий єврейський завіт.

Яків стає Ізраїлем

Покинувши багатого і процвітаючого Лавана, Яків і ті, хто йому належить, повертаються до свого брата Ісава, справедливого і мстивого гніву якого він боїться. Одного разу вночі Бог являється йому, і вони борються один проти одного до світанку. Нарешті Бог ранить його в стегно і каже йому, що віднині він називатиметься «Ізраїль», тому що він вийшов переможцем у боротьбі з Богом і людьми. У цьому досвіді Бог хотів зобразити образ бойової душі Якова в його боротьбі віри. Названий Богом Ізраїлем, він отримує те, чого відчайдушно бажав і прагнув: своє благословення від Бога. Таким чином благословення Авраама в Ісааку оформилося через конституцію тілесного Ізраїлю, який, побудований на Якові, який став Ізраїлем, незабаром стане страшною нацією після виходу з єгипетського рабства. Благодать Божа підготувала Ісава, і обидва брати знайшли мир і радість.

Зі своїми двома дружинами та двома слугами Яків став батьком 12 хлопчиків і лише однієї дівчинки. Спочатку безплідна, як Сара і Ребека, але ідолопоклонницька, Рахіль отримує від Бога двох дітей: Йосипа, старшого, і Веніяміна, молодшого. Вона померла, народжуючи другу дитину. Таким чином вона пророкує кінець старої угоди, яка припиниться разом із встановленням нової, заснованої на спокутній крові Ісуса Христа. Але в другому застосуванні ці земні обставини пророкують остаточну долю його обраних, які будуть врятовані завдяки його щасливому втручання, коли він повернеться у своєму славетному божественному аспекті в Михаїлі Ісусі Христі. Ця зміна ситуації останніх обраних пророкується зміною імені дитини, яку вмираюча мати назвала «*Бен-Оні*» або «син мого горя», яку перейменував Яків, батько, «*Веніамін*» або «правий син» (права сторона) або благословенний син. На підтвердження, у Матвія 25:33, Ісус Христос поставить «*своїх овець праворуч, а козлів ліворуч*». Це ім'я «*Веніамін*» було вибрано Богом виключно для його пророчого проекту, отже, для нас, оскільки для Якова воно мало значення; і для Бога ідолопоклонницька Рахіль не заслуговувала на визначення «*право*». Ці речі, що стосуються кінця світу, розвиваються в поясненнях Одрк.7:8.

Чудовий Джозеф

В історії Ізраїлю роль, яку Бог дав Йосипу, змусить його панувати над своїми братами, які, роздратовані його духовним пануванням, продадуть його арабським купцям. В Єгипті його цінували за чесність і відданість, але дружина його господаря хотіла знущатися над ним, чинивши йому опір, Йосип опинився у в'язниці. Там, пояснюючи сни, події приведуть його до найвищого рангу, нижчого за фараона: першого візира. Це піднесення ґрунтується на його пророчому дарі, як і для Даниїла після нього. Цей подарунок змусив його оцінити фараон, який довірив йому Єгипет. Під час голоду брати Якова підуть до Єгипту, і там Йосип примириться зі своїми нечестивими братами. До них приєднаються Яків і Веніамин, і так євреї оселяються в Єгипті в регіоні Гешен.

Вихід і вірний Мойсей

Поневолені євреї знайдуть у Мойсеї, єврейській дитині, чие ім'я означає «врятований із вод» Нілу, вихованою та усиновленою донькою фараона, визволителя, приготовленого Богом.

У той час як умови їхнього рабства посилюються і посилюються, щоб захистити єврея, Мойсей убиває єгиптянина, і той тікає з Єгипту. Його подорож приносить його до Мідіану в Саудівській Аравії, де живуть нащадки Авраама і Кетура, його друга дружина, вийшла заміж після смерті Сарри. Одружившись із Ціппорою, старшою дочкою свого тестя Їтро, через 40 років Мойсей зустрів Бога, коли пас отари до гори Хорив. Творець постає перед ним у вигляді розжареного куца, який горить, але не згорає. Він розкриває йому свій план щодо Ізраїлю та посиляє його до Єгипту, щоб скерувати вихід його народу.

Буде необхідно десять кар, щоб змусити фараона відпустити своїх дорогоцінних рабів на волю. Але саме десяте набуде великого пророчого значення. Бо Бог убив усіх первістків Єгипту, і людей, і тварин. І в цей же день євреї святкували першу в своїй історії Пасху. Пасха пророчила смерть Месії Ісуса, «первенця» і чистого і непорочного «*Агнця Божого*», принесеного в жертву, як «ягня», заколене в день виходу з Єгипту. Після жертви Ісаака, яку Бог вимагав від Авраама, Пасха виходу з Єгипту є другим пророчим повідомленням про смерть Месії (Помазаника) Ісуса, або, грецькою мовою, Ісуса Христа. Вихід з Єгипту відбувся 14-го ^{дня} першого місяця року, приблизно в 15 столітті до нашої ери, приблизно через 2500 років після гріха Єви та Адама. Ці цифри підтверджують час «400 років» «*чотирьох поколінь*», даних Богом амореям, мешканцям ханаанської землі.

Гордість і бунтарський дух фараона зникнуть разом із його військом у водах «Червоного моря», яке, таким чином, знаходить своє значення, оскільки воно закривається перед ними після того, як відкрилося, щоб дозволити євреям увійти на землю Саудівської Аравії через південній частині Єгипетського півострова. Унікаючи Мідіану, Бог веде свій народ

через пустелю до гори Синай, де Він представить їм свій закон «десяти заповідей». Перед єдиним правдивим Богом Ізраїль став освіченою нацією, яка має бути піддана випробуванню. З цією метою Мойсей був покликаний до нього на гору Синай, і Бог тримав його там 40 днів і ночей. Він дає йому дві таблиці закону, вигравірувані його божественним пальцем. У таборі єврейського народу тривала відсутність Мойсея сприяє бунтівним духам, які тиснуть на Аарона і врешті-решт змушують його погодитися на відливання та формування «золотого тельця» . Лише цей досвід підсумовує поведінку бунтівних людей усіх часів щодо Бога. Їхня відмова підкорятися його владі змушує їх віддавати перевагу сумнівам у його існуванні. І численні Божі кари нічого не змінюють. Після цих 40 днів і ночей випробувань страх перед велетнями Ханаану прирече людей блукати в пустелі на 40 років, і лише з цього випробуваного покоління Ісус Навин і Калєб зможуть увійти в обіцяну землю, запропоновану Богом. близько 2540 року від гріха Адама.

Головні персонажі історії Буття є акторами у виставі, організованій Богом-творцем. Кожен з них передає, з пророчою метою чи ні, урок, і цю ідею видовища підтвердив апостол Павло, який сказав у 1 Кор.4:9: «Бо Бог, як мені здається, створив нас , апостоли, останні з людей, певним чином засуджені на смерть, оскільки ми були видовищем для світу, для ангелів і для людей . » Відтоді посланник Господа Елен Г. Уайт написала свою відому книгу під назвою «Трагедія століть». Таким чином , ідея « *видовища* » підтверджується, але після «зірок, зірок» священної книги настає черга кожного з нас грати свою власну роль, знаючи, що, навчені їхнім досвідом, ми покладено на обов'язок наслідувати їхні добрі справи, не відтворюючи їхніх помилок. Для нас, як і для Даниїла (Мій Суддя — Бог), Бог залишається «нашим Суддею», безумовно, співчутливим, але «Суддею», який ні для кого не робить винятку.

Досвід єврейського національного Ізраїлю є катастрофічним, але це не більше, ніж досвід християнської віри нашої ери, яка закінчується повсюдним відступництвом. Ми не повинні дивуватися цій схожості, тому що Ізраїль Старого Завіту був лише мікрокосмосом, зразком людських істот, які населяють всю землю. Ось чому справжня віра була там такою ж рідкістю, як і в новому завіті, заснованому на Спасителі та « *Вірному Свідку* » Ісусі Христі.

З Біблії взагалі

Уся Біблія, продиктована, а потім натхненна Богом своїм людським слугам, містить пророчі уроки; від Буття до Одкровення. Вибрані Богом актори постають перед нами такими, якими вони є насправді у своїй справжній природі. Але щоб створювати пророчі послання в цьому вічному видовищі, Бог-творець стає Організатором подій. Після виходу з Єгипту Бог дає Ізраїлю вільний аспект свого цілестіального закону на 300 років, час «суддів», який закінчується близько 2840 року. І в цій свободі, повернення до гріха, зобов'язує Бога покарати свій народ «сім». часів», якого він

зрештою передає филистимлянам, їхнім спадковим ворогам. І «сім разів» піднімає «визволителів». У Біблії сказано, що в ті часи « *кожен робив, що хотів* ». І цей час повної свободи був необхідний для виявлення плодів, принесених кожною людиною. Те ж саме в наші « *останні часи* ». Ці триста років свободи, позначені постійним поверненням євреїв до гріха, Бог запрошує нас порівняти їх із трьомастами роками життя праведного Еноха, якого Він представляє нам як взірцевий зразок Своїх обраних, кажучи: « *Енох ходив з Богом триста років, а потім його не стало, тому що Бог забрав його* »; з ним, зробивши його першим увійти у свою вічність, як після нього Мойсей та Ілля, і святі, воскреслі після смерті Ісуса, перед усіма іншими обраними, включаючи апостолів Ісуса Христа; усі вони будуть трансмутовані або воскреснуть в останній день.

Після «суддів» настав час царів, і знову Бог дає своїм першим двом акторам пророчу роль, яка підтверджує повідомлення про прогресування зла до остаточного добра, тобто від ночі, або темряви, до світла. Ось як ці двоє чоловіків, Саул і Давид, пророкували загальний проект плану спасіння, підготовленого для земних обранців, тобто дві фази або два послідовних святих союзу. Візьміть це з собою, Давид стане царем лише після смерті царя Саула, так само як смерть старого вічного заповіту дозволяє Христу встановити свій новий завіт, своє правління та своє вічне панування.

Я вже згадував цю тему, але хотів би нагадати вам, що земні монархії не мають божественної легітимності, тому що євреї просили Бога мати царя, «як *інші* земні народи», вони, «язичники». Це означає, що модель цих царів відноситься до типу сатанинських цінностей, а не божественних. Наскільки для Бога цар лагідний, смиренний серцем, сповнений самозречення та співчуття, роблячи себе слугою всіх, настільки ж диявол суворий, гордий, егоїстичний і презирливий, і він вимагає бути обслугованим усіма. Несправедливо скривджений тим, що його народ відкинув, Бог задовольнив його прохання і за його нещастя дав йому царя за стандартами диявола та всіх його несправедливостей. Відтоді для його народу Ізраїлю, **але тільки для нього одного**, королівська влада отримала свою божественну легітимність.

Усна або письмова мова є засобом обміну між двома окремими людьми. Біблія є словом Бога в тому сенсі, що для того, щоб передати її уроки своїм земним створінням, Бог зібрав свідчення, продиктовані або натхненні своїм слугам; свідчення, відсортовані, відібрані та згруповані ним з часом. Нас не повинно дивувати, коли ми відзначаємо недосконалість справедливості, встановленої на землі, тому що відірвані від Бога, люди можуть встановити свою справедливість лише за буквою закону. Тепер Бог каже нам через Ісуса, що « *буква вбиває, а дух оживляє* », ця буква. Таким чином, священні писання Біблії можуть бути лише « *свідками* », як зазначено в Одкр. 11:3, але ні в якому разі не «суддями». Визнаючи, що буква закону не може винести справедливий суд, Бог відкриває істину, яка ґрунтується виключно на божественній природі Його особистості. Лише він може винести справедливий суд, тому що його здатність аналізувати таємні думки розуму своїх створінь дозволяє йому знати мотиви тих, кого він

судить, речі, які приховані та проігноровані іншими створіннями. Тому Біблія є лише основою для свідчень, які використовуються для судження. Протягом « тисячі років » небесного суду вибрані святі матимуть доступ до спонукань суджених душ. Таким чином з Ісусом Христом вони зможуть винести досконалий суд, який є необхідним, оскільки остаточний вердикт встановлює тривалість часу страждань, зазнаних під час другої смерті. Це знання справжньої мотивації винуватця дозволяє нам краще зрозуміти милосердя Бога до Каїна, першого земного вбивці. Відповідно до єдиного письмового свідчення, представленого в Біблії, Каїн був підштовхнутий до ревностів через Божий вибір благословити жертву Авеля та зневажити жертву Каїна, не знаючи останнього причини цієї різниці, яка була духовною та досі ігнорувалась. Так йдуть справи, життя складається з незліченних параметрів і умов, які тільки Бог може визначити та оцінити з повним знанням фактів. Тим не менш, Біблія залишається для людей, єдиною книгою, яка представляє буквами основи закону, який судить їхні вчинки, в очікуванні, коли їхні таємні думки будуть відкриті вибраним святим на небі. Однак роль листа полягає в тому, щоб засуджувати чи судити вчинок. Ось чому в своєму Одкровенні Ісус нагадує людям про важливість їхніх « діл » і рідко говорить про їхню віру. У Якова 2:17 апостол Яків нагадує, що « без діл віра мертва », також підтверджуючи цю думку, Ісус говорить лише про добрі чи погані « діла », породжені вірою. І будучи створеними вірою, ці роботи є виключно тими, про які Біблія навчає згідно з божественними законами. Добрі справи, які цінує Католицька Церква, не беруться до уваги, оскільки це твори гуманістичного характеру та натхнення.

У час кінця Біблію повністю зневажають, а людське суспільство представляє собою глобалізований таємничий і брехливий аспект. Саме тоді слово « правда », яке характеризує Святу Біблію, Слово Живого Бога, і ширше, її глобальний універсальний проект, набуває повного значення. Тому що презирство до цієї унікальної « правди » спонукає людство будувати себе на брехні в усіх сферах відносин, світських, релігійних, політичних чи економічних.

Ця стаття була написана в суботу 14 серпня 2021 року, завтра, 15 серпня, на великих зібраннях жертви, обдурені фальшивою релігією, віддадуть належне найуспішнішій сатанинській містифікації в його кар'єрі, оскільки він використав «змія » як медіум в « Едемі »: її поява під образом «Діви Марії». Справжня вже не була незайманою, оскільки після Ісуса вона народила синів і дочок; братів і сестер Ісуса. Але брехня вмирає важко і протистоїть навіть найкращим біблійним аргументам. Неважливо, після цього 15 серпня залишиться тільки для цього безчинства, щонайбільше, вісім святкувань, щоб роздратувати Бога і збудити Його справедливий гнів, який впаде на голови винних. Зверніть увагу, що в цьому явленні діти були обрані для підтвердження бачення «Діви». Чи вони такі невинні, як люди кажуть і прикидаються? Народжені грішниками, їм неправильно приписують невинність, але тому ми не можемо звинуватити їх у співучасті. Видіння, яке отримали ці діти, було дуже реальним, але диявол також є

справжнім бунтівним духом, і Ісус Христос присвятив йому багато своїх слів, щоб попередити про нього своїх слуг. Історія засвідчує його оманливу спокусливу силу, яка веде своїх спокушених і ошуканих жертв до « *другої смерті* ». Поклоніння дияволу в папській і римсько-католицькій церкві засуджено Богом у цьому вірші з Одкр. 13:4: « **І поклонилися дракону, бо він дав владу звірині ; вони поклонилися звірині, кажучи: Хто подібний до звірини, і хто може воювати з нею?** ». Насправді це поклоніння починається тільки після закінчення цього « *поклоніння* » « *звірині* », що пригнічує і переслідує правдивих обраних святих Ісуса Христа, у час толерантності, яку нав'язали обставини. спокусливими засобами явищ диявольської «*дівки*»; « *жінка* » замінила « *змю* » після того, як « *змія* » спокусила « *жінку* », яка спокусила її чоловіка. Принцип залишається незмінним і ефективним.

Час останнього вибору

Це вивчення божественних одкровенень завершується аналізом книги Буття, яка розкрила нам, ким є Бог у всіх аспектах Його характеру. Ми щойно бачили, як він рішуче вимагав від своїх створінь послуху, піддавши Аврама надзвичайному випробуванню віри, коли йому було майже сто років; тому цю божественну вимогу більше не потрібно демонструвати.

Під час останнього вибору, запропонованого Богом з весни 1843 р., а точніше з 22 жовтня 1844 р., дотримання суботи вимагається Богом як доказ любові, виявленої до Нього Його правдивими обраними святими. Універсальна духовна ситуація, таким чином, представлена у вигляді єдиного питання, яке адресується виключно всім членам релігійних, християнських організацій.

Питання, яке вбиває або змушує жити вічно

Чи є імператор, король чи папа уповноважені та уповноважені змінювати слова, сказані та написані Богом, або під його диктовку, як це зробив Мойсей?

Передбачивши все, навіть це запитання, Ісус наперед дав відповідь, кажучи в Мат.5:17-18: «*Не думайте, що Я прийшов знищити Закон чи Пророків; Я прийшов не скасувати, але виконати. Бо істинно кажу вам: аж поки небо й земля не минеться, жодна йота чи жодна точка не минеться із Закону, аж поки все не збудеться .* » Той самий Ісус також оголосив, що його слова, які він сказав, будуть судити нас, в Івана 12:47 до 49: « *Якщо хтось слухає моїх слів і не дотримується їх, то не я суджу його; бо Я прийшов не судити світ, але спасти світ. Хто відкидає мене і не приймає слів моїх, той має свого суддю; слово, яке я сказав, судитиме його в останній день . Бо я не від себе говорив; але Отець, Який послав Мене, Сам наказав Мені, що Я маю говорити та звіщати.* »

Це Боже уявлення про його закон. Але Дан.7:25 показав, що **намір « змінити »** його мав з'явитися в християнську еру, кажучи про римо-католицьке папство: « *Він буде говорити слова проти Всевишнього, він буде гнобити святих Всевишнього* ». -Високий, **і він сподіватиметься змінити**

часи та закон ; і святі будуть передані в його руки на час, і часи, і половину часу. » Обурення, яке припиниться і яке він знатиме, як справедливо покарати відповідно до наступного вірша 26: *« Тоді прийде суд, і його влада буде віднята від нього, яка буде знищена та знищена навіки. »* Ці « часи » або пророчі роки сповіщають про його переслідуюче правління, яке тривало 1260 років, з 538 до 1798 року.

Цей « суд » виконується в кілька етапів.

Перший етап – підготовчий; це робота по **відокремленню** та освяченню «адвентистської» віри, встановленої Богом з весни 1843 року. Адвентизм відокремлений **від** католицької та протестантської релігій. В Об'явленні ця фаза стосується епох « Сарди, Філадельфія та Лаодикія » в Об'явленні 3:1-7-14.

Друга фаза підлягає виконанню: *« ми заберемо його панування »*. Це славетне повернення Ісуса Христа, яке очікується навесні 2030 року. Вибрані адвентисти входять у вічність **окремо** від недостойних католиків, протестантів і адвентистських повстанців, які вмирають на землі. Дія відбувається в кінці «*Лаодикійської*» ери Одкр.3:14.

Третій етап — це суд над занепалими мертвими, який здійснюють вибрані, які увійшли в цілестіальне царство Бога. Жертви стали суддями , і **окремо** судять життя кожного з повстанців і виносять остаточний вирок, пропорційний їхній провині. Ці речення визначають тривалість часу « мук », які спричинять їхню « друга смерть ». В Об'явленні ця тема є предметом Об'явлення 4; 11:18 і 20:4; це з Дан.7:9-10.

По-четверте, наприкінці сьомого тисячоліття, у велику суботу для Бога та його обраних у Христі, настає виконавча фаза вироків, винесених Христом та його обраними. У країні гріха, де вони воскресають, засуджені бунтівники знищуються « *назавжди* » « *вогнем друга смерть* ». В Об'явленні цей виконавчий вирок або «останній суд» є темою Об'явлення 20:11-15.

У момент останнього вибору дві непримиренні релігійні концепції **розходяться** остаточно, оскільки вони надзвичайно протилежні одна одній. Обранці Христа чують Його голос і пристосовуються до Його вимог у той час, коли Він промовляє до них і кличе їх. В іншому становищі знаходяться християни, які дотримуються багатомісячних релігійних традицій так, ніби істина є питанням часу, а не розуму, міркувань і свідчень. Ці люди не розуміли, що представляє « новий заповіт » пророк Єремія в Єр.31:31-34: *« Ось настають дні, говорить ЯГВЕ, коли Я зроблю з домом Ізраїля та з домом Юди. новий заповіт, не такий, як той заповіт, який Я уклав з їхніми батьками, того дня, коли Я взяв їх за руку, щоб вивести їх із єгипетської землі, заповіт, який вони порушили, хоча Я був їхнім паном, говорить ЯНВЕН. Але ось заповіт, який Я укладу з Ізраїлевим домом після тих днів, говорить Господь: Я дам Свого Закону всередину їх, Я напишу його на їхніх серцях ; і буду їм Богом, а вони будуть Мені народом. Він уже не буде навчати ні ближнього, ні брата свого, кажучи: Пізнай ЯХВЕ! Бо кожен пізнає мене від малого аж до великого, говорить Господь; Бо Я прощу їхню провину, і не згадаю більше їхніх гріхів . »* Як Богу вдається « писати в

серці » любові людини до її святого закону, чого не вдалося досягти нормам старого заповіту? Відповідь на це запитання та єдина різниця між двома альянсами полягає в аспекті демонстрації божественної любові, здійсненої спокутною смертю Ісуса Христа, що його замінив, у якому він був втілений і явлений. Однак смерть Ісуса не поклала кінець послуху, а навпаки, дала обраним підстави бути ще більш слухняними Богові, здатному любити так сильно. І коли він завойовує серце людини, досягається мета, якої прагне Бог; він отримує обраного, придатного і гідного розділити його вічність.

Останнє послання, яке Бог представив вам у цій роботі, стосується **розлуки**. Це життєво важливий момент, який робить різницю між обраним і покликаним. У своїй нормальній природі людина не любить, коли їй заважають її звички та її уявлення про речі. Однак це занепокоєння є необхідним, оскільки людина, яка звикла до усталеної брехні, щоб стати її обранцем, повинна бути вирвана з корінням і відвернена, щоб пристосуватися до правди, яку показує їй Бог. Саме тоді **стає необхідним відділення від тих, кого Бог не схвалює**. Обраний повинен продемонструвати свою здатність конкретно кинути виклик своїм ідеям, своїм звичкам і своїм тілесним зв'язкам з істотами, чия доля ніколи не буде вічне життя.

Для виборних посадових осіб релігійний пріоритет є вертикальним; мета полягає в тому, щоб створити міцний зв'язок із Богом-творцем, навіть якщо це шкодить людським стосункам. Для занепалих релігія є горизонтальною; вони віддають перевагу зв'язку, встановленому з іншими людьми, навіть якщо це на шкоду Богу.

Адвентизм сьомого дня: поділ, ім'я, історія

Останні вибрані християнської віри зібрані разом духовно, щоб сформувані Ізраїль із « 12 колін » Одкр.7. Їх вибір був здійснений через серію випробувань віри, заснованих на інтересі, виявленому до пророчого слова, яке повідомляє в Дан.8:14 дату 1843. Це повинно було відзначити відновлення Богом християнства, доки не було представлено католицькою вірою. з 538 р. і протестантською вірою, що є результатом часів Реформації з 1170 р. Вірш Дан.8:14 був витлумачений як повідомлення про славне повернення Христа, Його пришествя, яке спричинило його «очікування», отже, латиною «adventus». адвентистська назва, яку було дано досвіду та його послідовникам між 1843 і 1844 роками. Очевидно, це послання не говорило про суботу, а лише на вигляд, оскільки повернення Христа ознаменує вхід у сьоме тисячоліття, велику суботу пророкував кожного тижня до суботи сьомого дня: суботи юдейської. Не усвідомлюючи цього зв'язку, ранні адвентисти не виявили значення, яке Бог надає суботньому дню, лише після цього часу випробувань. І коли вони зрозуміли це, піонери твердо навчали суботньої істини, яка згадується в назві сформованої церкви «сьомого дня». Але з часом спадкоємці праці перестали надавати Суботі того значення, яке надає їй Бог, приписуючи їй обов'язковість часу повернення Ісуса Христа замість дати 1843 року, зазначеної в пророцтві

Даниїла. Відкладення такої фундаментальної божественної вимоги стало помилкою, наслідком якої стало відкинення Богом організації та її членів у 1994 році, яких він передав до повстанського табору, який він уже засуджував з 1843 року. Цей сумний досвід і ця невдача останнього чиновника Інститут християнської віри свідчить про цю нездатність фальшивого християнства прийняти **розділення людських уз**. Відсутність любові до божественної істини і, отже, до самого Бога є предметом проблеми, і це найкращий урок в історії християнської віри, який я можу пояснити вам, навчити вас і застерегти в ім'я Всемогутнього Бога. ,
YaHWéH-Михайло-Ісус Христос.

Нарешті, все ще в тій самій темі, оскільки це коштувало мені болісної духовної розлуки, я нагадую вам цей вірш з Матвія 10:37 і, оскільки вірші, які йому передують, чітко підсумовують роздільний характер істинної християнської віри, я згадую їх усіх від вірша 34 до вірша 38:

*« Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю; Я прийшов не мир принести, а меч. Бо Я прийшов розділити між чоловіком і його батьком, між дочкою та її матір'ю, між невісткою та її свекрухою; і ворогами людини будуть домашні її. **Хто любить свого батька або матір свою більш ніж мене, той не вартий мене**; хто не бере свого хреста і не йде за мною, той мене недостойний. »* Цей вірш 37 виправдовує благословення Авраама; він засвідчив, що любить Бога більше, ніж свого тілесного сина. І, нагадавши братові-адвентисту про його обов'язок, процитувавши йому цей вірш, наші шляхи розійшлися, і я отримав особливе благословення від Бога. Потім цей «брат» назвав мене фанатиком, і після цього досвіду він пішов традиційним адвентистським шляхом. Той, хто познайомив мене з адвентизмом і перевагами вегетаріанства, пізніше помер від хвороби Альсеймера, тоді як я все ще здоровий, живий і активний у служінні моєму Богові, мені 77 років, і я не звертаюся ні до лікарів, ні до ліків. Вся слава Богу-творцю та його дорогоцінним порадам. По правді кажучи!

Щоб підсумувати **історію адвентизму**, ми повинні згадати наступні факти. Під цим «адвентистським» ім'ям Бог об'єднує своїх останніх святих після тривалого панування католицької віри, яка **релігійно узаконила неділю, встановлену Костянтином I 7 березня 321 року** ^{під} язичницькою назвою «день нескореного сонця». Але ранні адвентисти були протестантами або католиками, які побожно вшановували успадковану християнську неділю. Тому вони були вибрані Богом через їхню поведінку, яка раділа поверненню Ісуса Христа, яке було оголошено їм послідовно навесні 1843 року та 22 жовтня 1844 року. Лише після цього вибору світло суботи дало їм представлені. Крім того, їхні тлумачення пророцтв Даниїла та Об'явлення містили величезні помилки, які я виправляю в цій праці. Не знаючи про суботу, піонери побудували теорію так званого «слідчого» судження, яку вони ніколи не могли поставити під сумнів; навіть після того, як їм було дано світло в суботу. Для тих, хто не знає, я нагадую вам, що згідно з цією теорією, починаючи з 1843, потім 1844, на небі Ісус вивчає книги свідчень, щоб вибрати своїх останніх обранців, які повинні бути

врятовані. Проте чітке визначення недільного гріха надало точного значення посланню Дан.8:14, навіть у його погано перекладеній формі « **очищення святині** ». І цей поганий переклад породив нерозв'язні суперечки, оскільки цей вислів передусім стосувався сповнення спокутною смертю Ісуса Христа згідно з Євр.9:23: «Тому це було необхідно, оскільки **мали бути образи того, що на небі. очищені** таким чином, **чи самі небесні речі були очищені жертвами, кращими за ці . Бо Христос увійшов не в рукотворну святиню , наслідуючи справжню, але в саме небо, щоб тепер з'явитися за нас перед лицем Божим »**. Отже, все, що мало бути очищеним на небі, було очищено смертю Ісуса Христа: тому слідчий суд уже не має жодного логічного значення. Після смерті та воскресіння Ісуса жоден гріх чи грішник не ввійде на небо, щоб знову його осквернити, тому що Ісус очистив свою небесну територію, вигнавши сатану та його послідовників-ангелів на землю, згідно з Одкр.12:7 у 12 і особливо у вірші 9: « **І скинений був дракон великий, стародавній змії, що зветься диявол і сатана, що зводить всю землю, скинений був на землю , і ангели його скинені з ним. »**

Друга помилка офіційного адвентизму також виникла через початкове незнання ролі суботи, і вона набула великого значення набагато пізніше. Адвентисти помилково зосередили свою увагу на часі останнього, остаточного випробування віри, яке насправді стосуватиметься лише тих, хто ще буде живий у час справжнього повернення Ісуса Христа. Зокрема, вони помилково вважали, що неділя стане « **знаком звіра** » лише під час цього останнього випробування, і це пояснює пошуки дружби з практиками проклятої Богом неділі, насправді, від її походження. Доказом, який я наводжу, є існування «семи сурм» Одкр. 8, 9 і 11, перші шість з яких попереджають після 321 року, протягом усієї християнської ери, людей про те, що вони практикували гріх засудженої неділі через Бог. Що Дан.8:12 вже відкрив, кажучи: « **Військо було видано з вічною жертвою—через гріх ; ріг кинув правду на землю, і досяг успіху в своїх починаннях. »** Цей « **гріх** » уже був, практика неділі, цивільно успадкована від Костянтина I ³ 321 р. і релігійно виправдана папським Римом з 538 р., « **знак звірини** », цитований в Ап.13:15; 14:9-11; 16:2. У 1995 році, після демонстрації відмови від пророчого світла, яке я пропонував між 1982 і 1991 роками, офіційний адвентизм припустився серйозної помилки, уклавши союз із оголошеними та відкритими ворогами Бога. Приклад численних докорів, які Бог адресував стародавньому Ізраїлю за його союзи з Єгиптом, символічний образ типового гріха, у цій дії повністю ігнорується; що робить гріх адвентистів ще більшим.

Насправді, усвідомивши роль суботи та важливість, яку вона надає титулу Бога-Творця, адвентисти повинні були чітко визначити своїх релігійних ворогів і уникати будь-якого братерського союзу з ними. Оскільки **субота** , субота , є « **печаттю Бога живого** » Одкр.7:2, царський знак Бога-творця, його супротивника, неділя , міг бути лише « **знаком звірини** » Одкр.13:15. .

Тут я нагадую, що причини падіння офіційного інституційного адвентизму численні, але головна та найсерйозніша стосується відмови від

світла, пролитого на правдивий переклад Даниїла 8:14, і зневаги до абсолютно нового пояснення Даниїла 12, урок якого полягає в тому, щоб висвітлити божественну законність адвентизму 7-го ^{дня}. Потім приходиться помилка в тому, що вони не поклали надії на повернення Ісуса Христа, оголошене на 1994 рік; як піонери цієї роботи зробили в 1843 і 1844 роках.

Головні суди Божі

Своє створення землі і неба завершено, на шостий день Бог встановлює людину на землі. І саме через непокірну поведінку людства, а отже, через гріх, Бог піддаватиме його, послідовно протягом семитисячолітньої історії, своїм численним судам. З кожним із цих суджень відбуваються зміни, які сприймаються конкретним і видимим чином. Експеси, яких переслідує людство, вимагають цих божественних втручань, які мають на меті повернути його на шлях істини, затверджений його суверенним судом.

Суди Старого Завіту .

1-й суд: Бог судить гріх, вчинений Євою та Адамом, які прокляті та вигнані з « *Едемського саду* ».

2-й суд: Бог знищує непокірне людство водами всесвітнього « *потопу* » .

3-й суд: Бог **розділяє** людей різними мовами після їх піднесення з « *Вавилонської вежі* ».

4-й ^{суд} : Бог укладає союз з Авраамом, який потім стає Авраамом. У цей час Бог знищує **Содом** і Гоморру, міста, де практикується крайній гріх; одіозне й огидне « *знання* ».

5-й суд: Бог визволяє Ізраїль від єгипетського рабства, Ізраїль стає вільною та незалежною нацією, якій Бог представляє свої закони .

6-й вирок: протягом 300 років, під його керівництвом і через дії 7 ^{визволителів} суддів, Бог визволяє Ізраїль, який захопили його вороги через гріх.

7-й вирок: На прохання народу та за його прокляття Бог замінюється земними царями та їхніми довгими династіями (царі Юди та царі Ізраїлю) .

8-й ^{суд} : Ізраїль депортовано до Вавилону.

9-й ^{суд} : Ізраїль відкидає божественного «Месію» Ісуса – Кінець Старого Завіту. Новий завіт починається на досконалих доктринальних основах.

10-й вирок: національна держава Ізраїль ^{була} знищена римлянами в 70 році.

Суди Нового Завіту .

Вони згадуються в Об'явленні під « *сімома сурмами* ».

1-й ^{вирок} : варварські вторгнення після 321 року між 395 і 538 роками.

2-й вирок: Встановлення панівного папського релігійного режиму ^в 538 році.

3-й суд : Релігійні війни: вони протиставляють католикам протестантських реформаторів, яких Бог не схвалює: « *лицеміри* » Дан.11:34.

4-й вирок: французький революційний атеїзм скидає монархію і кладе кінець римо-католицькому деспотизму.

5-й вирок : 1843-1844 та 1994.

– Початок: Указ Дан.8:14 набуває чинності – він вимагає завершення роботи, розпочатої Реформацією з часів Пітера Вальдо, ідеального прикладу, з 1170 року. Протестантська віра падає, і адвентизм народжується переможно: Релігійна практика римської неділі засуджується, а суботня суботня виправдана і вимагається Богом в Ісусі Христі з 1843 р. Таким чином робота реформи завершена та завершена.

– Кінець: « *вирвана* » Ісусом, вона померла інституційно в 1994 році, згідно з посланням, адресованим « *Лаодикеї* ». Божий суд розпочався з того, що Його дім пройшов смертельне випробування пророчої віри. Не схвалений, колишній обранець приєднався до табору повстанців-католиків і протестантів.

6-й суд: « *6-та сурма* » відбувається у формі Третьої світової війни, цього разу ядерної, описаної в Дан.11:40 до 45. Ті, хто вижив, організують остаточний універсальний уряд і відновлюють решту першого обов'язкового дня шляхом указу. Отже, відпочинок у суботу, сьомий день, був заборонений, спочатку заборонений під страхом соціальних санкцій, а потім, нарешті, карався смертю новим указом.

7-й суд: передував час останніх семи кар, описаних в Одкр. 16, навесні 2030 року, славетне повернення Христа поклато край присутності людської земної цивілізації. Людство винищене. Лише Сатана залишиться в'язнем на спустошеній землі, «безодні» Одкр. 20, протягом « *тисячі років* ».

8-й суд: Ісус Христос узяв на небо Його вибраних судити нечестивих мертвих. Це суд, цитований в Одкр.11:18.

9-й суд : Страшний суд; нечестиві мертві воскресають, щоб страждати від « *другої смерті* » через « *вогняне озеро* », яке вкриває землю і поглинає з ними всі сліди діл гріха.

10-й суд : осквернена земля і небо оновлюються і прославляються. Ласкаво просимо обраних у Боже нове, вічне царство!

Божественний від А до Я, від Алефа до Тав, від Альфи до Омegi

Біблія не має нічого спільного з іншими книгами, написаними людьми, за винятком зовнішнього вигляду. Тому що насправді ми бачимо лише його поверхню, яку ми читаємо відповідно до умов письма, характерних для єврейської та грецької мов, якими нам передано оригінальні тексти. Але при написанні Біблії Мойсей використовував архаїчний іврит, літери якого алфавіту відрізнялися від нинішніх літер, їх замінювали літеру на літеру під час вигнання у Вавилон, не створюючи проблем. Але літери були склеєні без інтервалів між словами, що не полегшувало їх читання. Але за цим недоліком криється перевага утворення різних слів залежно від вибору літери, обраної для позначення його початку.

Це можливо і було продемонстровано, що доводить, що Біблія справді далеко за межами можливостей людської уяви та досягнень. Тільки думка і пам'ять безмежного Бога-творця могли задумати таку роботу. Тому що це спостереження за багатьма читаннями Біблії показує, що кожне слово, яке там з'являється, було вибрано та натхнене Богом для різних авторів його книг протягом певного часу аж до останнього, його Об'явлення чи Апокаліпсису.

Близько 1890 року російський математик Іван Панін продемонстрував існування числових фігур у різних аспектах побудови біблійних текстів. Оскільки єврейську та грецьку мови спільним є те, що літери їхніх алфавітів також використовуються як цифри та числа. Демонстрації Івана Паніна значно посилили провину людей, які не сприймають Божу Біблію серйозно. Тому що, якщо ці відкриття не впливають на те, щоб зробити людей здатними любити Бога, вони, тим не менш, позбавляють законності невіру в його існування. Іван Панін продемонстрував, як число «сім» було повсюдно присутнє у всій побудові Біблії, особливо в першому вірші, у Бут.1:1. Я продемонстрував, що сьомий день суботи є «печаттю *Бога живого* » Одр.7:2, і ця робота лише підтверджує докази, виявлені цим блискучим математиком, який запропонував вимогливим ученим, як свого часу, так і нашого, незаперечні наукові докази. .

З часів Івана Паніна сучасні комп'ютери проаналізували 304 805 знаків літер, які складають Святе Письмо єдиного стародавнього альянсу, і програмне забезпечення пропонує незліченну кількість різних варіантів читання, розміщуючи кожен літеру на величезній шаховій дошці, можливості вирівнювання якої починаються з однієї горизонтальної лінії. 304805 літер до отримання єдиного вертикального рядка з цих 304805 літер; і між цими двома крайніми вирівнюваннями всі незліченні проміжні комбінації. Ми відкриваємо повідомлення, що стосуються земного світу, його міжнародних подій та імен стародавніх і сучасних людей, і можливості величезні, тому що єдина обов'язкова умова – дотримуватись однакового інтервалу (від 1 до n...) між кожною літерою утворених слів. Окрім горизонтального та вертикального вирівнювання, існує безліч косих вирівнювання, зверху вниз і знизу вгору, справа наліво та зліва направо.

Тому, беручи образ океану, я підтверджую, що наше знання Біблії знаходиться на рівні його поверхні. Те, що було приховане, буде відкрито обраним протягом вічності, у яку вони увійдуть. І Бог все ще дивуватиме своїх коханих своєю величезною, необмеженою силою.

Ці приголомшливі демонстрації, на жаль, неспроможні змінити серця людей, щоб вони полюбили Бога « *всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою, і всім своїм розумом* » (Втор. 6:5; Мат. 22:37); згідно з його справедливим проханням. Це доведе земний досвід, докори, догани та покарання не змінюють людей, тому Божий рятівний проект від початку вільного життя базується на цьому вірші: «Любов досконала проганяє страх» (1 Івана 4:18) . .). Відбір обраних ґрунтується на їхньому прояві досконалої любові до Бога, їхнього Небесного Батька. У цій « *досконалій любові* » більше немає потреби в законі чи заповідях, і першим, хто зрозумів

це, був старий Енох, який виявив Богові свою любов, «ходячи з ним », обережно, щоб не зробити нічого, що могло б не догодити йому. Тому що підкорятися означає любити, а любити означає підкорятися з метою принести задоволення і радість коханій людині. У своїй божественній досконалості Ісус, у свою чергу, прийшов, щоб підтвердити цей урок « справжньої » любові після перших людських зразків, Авраама, Мойсея, Іллі, Даниїла, Йова та багатьох інших, імена яких знає лише Бог.

Деформації через час

Немає на землі жодної мови, яка б не зазнала еволюції та перетворень, викликаних збоченим духом людства. І в цьому питанні іврит не уникнув цього людського спотворення, так що єврейський текст, який ми вважаємо оригінальним, уже є не чим іншим, як оригіналом писань Мойсея в частково спотвореному стані. Цьому відкриттю я завдячую роботі Івана Паніна та тому факту, що у версії тексту на івриті, яку він використав у 1890 році, у Бут.1:1, він оцифрував слово Бог єврейським терміном «елогім». На івриті «елогім» є множиною слова «елоха», що означає бог в однині. Існує третя форма: «Él». Він використовується для зв'язку слова Бог з іменами: Даниїл; Самуїл; Вєфіль; тощо... Ці терміни, що позначають істинного Бога, у наших перекладах пишуться з великої літери, щоб позначити різницю між істинним Богом і фальшивими язичницькими богами людей.

Біблія справедливо й наполегливо наголошує на тому факті, що Бог є «єдиним», що робить Його «елохою», єдиною справжньою «елохою». Ось чому, приписуючи собі слово у множині «елогім» у Буття 1 та в інших місцях, Бог посилає нам повідомлення, за допомогою якого Він справедливо стверджує, що він уже є Батьком безлічі життів, які існують до створення нашої земної системи. або вимір, і всіх життів, які з'являться на землі. Ці вже створені небесні життя були вже розділені гріхом, який з'явився в його першому вільному творінні. Позначаючи себе словом «елогім», Бог-творець стверджує свою владу над усім живим і народженим ним. Саме в цій якості він згодом зможе в Ісусі Христі понести гріхи багатьох Своїх обраних і врятувати, лише Своєю спокутною смертю, безліч людських життів. Тому слово «елогім» у множині означає Бога в його творчій силі всього живого. Цей термін також пророкує численні ролі, які він відіграватиме у своєму проєкті спасіння, в якому він уже головним чином і послідовно є « Батьком, Сином і Святим Духом », який діятиме після хрещення, щоб очистити та освятити життя своїх обраних. Ця множина також стосується різних імен, які носитиме Бог: Михаїл для своїх ангелів; Ісус Христос для вибраних людей, викуплених Його кров'ю.

Як приклад спотворень, спричинених людським спотворенням, я наводжу дієслово «благословити», виражене івритом коренем «brq» і вибір голосних у якому в кінцевому підсумку буде перекладено як «благословити» або «прокляти». Це викривлене спотворення спотворює зміст послання про Йова, якому його дружина насправді каже « *благослови Бога і помри* », а не « ~~прокляни~~—Бога і помри », як пропонують перекладачі. Інший приклад

підступної перверсивної зміни, у французькій мові вираз «безумовно», який спочатку означає певний і абсолютний, набув у людській думці значення «можливо», абсолютно протилежне. І цей останній приклад заслуговує на те, щоб його навести, оскільки він набуде значення та матиме серйозні наслідки. У словнику “petit Larousse” я помітив зміну щодо визначення слова “неділя”. Запроваджений як перший день тижня у версії 1980 року, він став сьомим днем у версії наступного року. Тому діти Бога істини повинні остерігатися еволюційних конвенцій, встановлених людьми, тому що зі свого боку, на відміну від них, великий Творець Бог не змінюється і його цінності не змінюються, як і порядок речей і час, який він встановив від заснування світу.

Порочні вчинки людства позначили навіть єврейський текст Біблії, де голосні несправедливо позначаються без наслідків для спасіння, але щоб захистити його офіційну версію, Бог підготував за допомогою числового методу засіб ідентифікації справжнього тексту від підробленого. Це дозволить нам перевірити та помітити існування численних цифр, які унікально характеризують автентичну біблійну версію як на івриті, так і на грецькій, знаки яких не змінювалися з 2-го століття до нашої ери.

Дух відновлює правду про виправдання вірою (через свою віру)

Я щойно згадав про спотворення біблійного тексту; завдяки численним перекладачам оригінальних творів. Щоб просвітити свій народ останнього часу, Дух істини відновлює їхню істину, спрямовуючи уми своїх обраних до текстів, де все ще залишаються значні викривлення. Це те, що щойно було досягнуто в цю суботу 4 вересня 2021 року, і я назвав її «кришталевою суботою». Я залишив вибір теми для вивчення сестрі з Руанди, з якою ми ділимося прогресом наших суботніх свят онлайн. Вона запропонувала «виправдання вірою». Дослідження принесло нам кілька справді важливих відкриттів, які зробили наше розуміння цього предмета дуже чітким.

У Біблії, в 1 Петра 1:7, Дух символізує віру очищеним золотом: «Що перевірка вашої віри, яка є дорожчою за золото, яке гине, хоча й випробовується вогнем, призводить до хвали, слави та честі, коли Ісус Христос з'являється». З цього порівняння ми вже розуміємо, що віра, правдива віра — це надзвичайно рідкісна річ, гальку та каміння ми знаходимо всюди, чого не скажеш про золото.

Потім, від вірша до вірша, ми спершу стверджували, що: « без віри неможливо догодити Богові », згідно з Євр.11:6: « А без віри неможливо догодити Йому; бо той, хто приходить до Бога, повинен вірити, що Бог існує, і що Він винагороджує тим, хто шукає Його. » З вірою пов'язані два вчення: віра в її існування, а також упевненість, що вона благословляє « тих, хто її шукає », щиро, важлива деталь, щодо якої її неможливо обдурити. І оскільки метою віри є бути приємним Йому, обраний відповідь на Божу любов, дотримуючись усіх Його постанов і заповідей, які Він представляє в ім'я Своєї любові до Своїх створінь. Плід цього зв'язку любові, який

об'єднує, як магніт, тих, хто любить один одного і любить Бога у Христі, представлений нам у відомому вченні, цитованому в 1 Кор.13, яке описує справжню любов, прийому Богу. Після цього прочитання я подумав про не менш відоме послання, подане в Авакум 2:4: «... *праведний житиме вірою своєю* ». Але в цьому вірші переклад, запропонований Луї Сегондом, говорить нам: « *Дивіться, його душа пишається, вона не чесна в ньому; а праведний житиме своєю вірою.* » Довгий час цей вірш ставив для мене проблему, яку я не намагався вирішити. Як Бог може визнати людину, « *надуту* » *гордістю*, « *праведною* »? Той, хто, згідно з Притчями 3:34, Якова 4:6 і 1 Петра 5:5, « *гордим противиться, а смиренным дає благодать* »? Рішення з'явилося, знайшовши в тексті на івриті слово « *невіруючий* » замість слова « *набухлий* », цитованого в Segond, і з подивом ми знайшли в «католицькій» версії Vigouroux хороший і такий логічний переклад, який робить абсолютно зрозумілим послання від Духа. Бо насправді Дух надихає Авакума посланням у стилі, який уже був натхненний царю Соломону у формі його приповістей, у яких він протиставляє параметри абсолютних протилежностей; тут, в Авакума, « *невіра* » і « *віра* ». І згідно з Вігуру та основою латинської Вульгати його перекладу, вірш звучить так: « *Дивіться, той, хто невіруючий, не має (правої) душі в собі; а праведний житиме своєю вірою.* » Приписуючи обидві частини вірша одній темі, Луї Сегон спотворює послання Духа, і його читачі не можуть зрозуміти справжнього послання, даного Богом. Після того, як річ була виправлена, ми тепер дізнаємося, як Авакум точно описує процеси над «адвентистами» 1843-1844, 1994 років і кінцеву дату, яка стосується справжнього остаточного повернення Христа, весну 2030 року. Дійсно, це нещодавне нове світло який фіксує повернення Христа на 2030 рік, дозволяє нам краще зрозуміти та підтвердити послідовний адвентистський досвід, уже підтверджений у Одкр. 10:6-7 висловом: «*більше не буде затримки ... але таємниця Бога буде виконано* ». Для цієї демонстрації я беру текст Авакума 2 з його початку, вставляючи пояснювальні коментарі.

Версія L.Segond, змінена мною

Стих 1: « *Я буду на своєму посту, і я стану на баїті; Я спостерігатиму, що ЯНВéН скаже мені, і що я відповім у своїй аргументації.* »

Зверніть увагу на позицію «очікування» пророка, яка характеризуватиме суд над адвентистами, Дух говорить нам у посланні Дан.12:12: « *Блаженний той, хто чекає до 1335 днів* ». Щоб чітко зрозуміти, значення цього « *аргументу* » наведено нам у попередньому розділі, де проблема, поставлена Авакумом, полягає в продовженні процвітання нечестивих на землі: «*Чи він спустошить свою сітку для цього, і вбій- чи завжди народи, не шкодуючи?* » (Аввав 1:17). У цих роздумах і цьому запитанні Авакум зображує поведінку всіх людей, які роблять те саме спостереження до кінця світу. Крім того, Бог представить свою відповідь, пророко запропонувавши тему повернення Ісуса Христа, яке остаточного покладе кінець пануванню злих, зневажливих, невіруючих, невірних і бунтівних.

Вірш 2: « *Говорив до мене Яхве і сказав: Напиши пророцтво: вирізьбуй його на табличках, щоб його можна було читати широко.* »

Між 1831 і 1844 роками Вільям Міллер представив таблиці, у яких узагальнено його оголошення, які пророкували повернення Ісуса Христа спочатку навесні 1843 року, потім восени 1844 року. Між 1982 і 1994 роками я також пропонував і все ще пропоную адвентистам та іншим людям, на чотирьох таблицях, короткий виклад нових пророчих світил, натхненних Господом Істини для нашого « *останнього часу* ». Якщо справжні наслідки цього випробування 1994 року були зрозумілі лише після зазначеного часу, як це сталося у 1844 році, дата та її обчислення донині підтверджені Духом Живого Бога.

Вірш 3: « *Бо це пророцтво, час якого вже визначено,* »

Цей призначений Богом час був відкритий з 2018 року. Орієнтуючись на дату повернення Ісуса Христа, цим призначеним часом є весна 2030 року.

« *Вона йде до кінця свого, і не збреше;* »

Повернення переможного Христа здійсниться в належний час, і пророцтво, яке проголошує це, « *не обманює* ». Ісус Христос точно повернеться навесні 2030 року.

« *Якщо зволікає, чекайте, бо це станеться, це обов'язково станеться.* »

Якщо дата була встановлена Богом, для нього справжнє повернення Христа буде здійснено у цей фіксований час, який знав лише він до 2018 року. Пропонована затримка, «якщо вона *затримується* », може, отже, стосуватися лише людей, тому що Бог залишає за собою право використовувати неправдиві оголошення про повернення Ісуса Христа, які дозволять йому перевіряти, послідовно, у 1843, 1844, 1994 роках і до нашого останнього часу, віру християн, які вважають себе його спасінням, що дозволяє йому вибирати своїх обраних. Ці хибні очікувані оголошення про повернення Ісуса Христа використовуються Богом, щоб до кінця світу відокремити « пшеницю від половини, овець від козлів », вірних від невірних, « віруючих від невіруючих». », обранець полеглих.

Цей вірш підтверджує параметр адвентистського « *очікування* », який залишається елементом опису останніх святих, виділених і запечатаних практикою правдивого сьомого дня суботи з осені 1844 року, кінця другого адвентистського випробування. У цьому вірші Дух підкреслює поняття **певності**, яке характеризує це повернення Христа Переможця, визволителя і месника.

Версія Vigouroux

Вірш 4: « *Ось, той, хто невіруючий, не має в собі правої душі; а праведний житиме своєю вірою.* »

Це повідомлення розкриває вирок, який Бог виконує над людьми, підданими чотирьом адвентистським випробуванням, пов'язаним із датами 1843, 1844, 1994 та 2030 років. Божий вердикт суворий у кожному з епох. Через пророче оголошення Бог викриває « *лицемірів* » християн, які виявляють свою « *невіруючу* » природу, зневажаючи пророчі оголошення своїх обраних посланців або своїх пророків. На відміну від цього, обрані

віддають славу Богові, отримуючи Його пророчі послання та підкоряючись новим вказівкам, які вони відкривають. Цей послух, визнаний Богом «приємним» , водночас вважається гідним збереження праведності, приписаної імені Ісуса Христа.

Лише ця слухняна віра «з любові» до Бога вважається гідною входу у прийдешню вічність. Тільки той, кого кров Христа очищає від його гріхів, спасається « *свою вірою* » .". Оскільки відповідь віри є особистою , ось чому Ісус звертається зі своїми посланнями, окремо , до своїх обраних, наприклад: Матвій 24:13: « Але той , хто витерпить до кінця, буде збережено .» Віра може стати колективною, якщо вона відповідає єдиному стандарту. Але стережіться! Людські твердження вводять в оману, тому що тільки Ісус вирішує, хто буде врятований, а хто втрачений відповідно до Його судження про віру, продемонстровану кандидатами, які бажають потрапити на небо.

Підводячи підсумок, у цих віршах Авакума Дух відкриває та підтверджує тісний і **нерозривний зв'язок** « віри » та « діл », які вона породжує; те, що вже було піднято апостолом Яковом (Як.2:17: « *Так і з вірою: якщо вона не має діл, вона мертва в собі* »); що означає той факт, що від початку євангелізації тема віри була неправильно зрозуміла та неправильно витлумачена. Дехто, як сьогодні , лише надавав йому аспект віри, ігноруючи свідчення творів, які надають йому цінності та життя. Поведінка людей, яким Бог повідомляє про повернення Ісуса Христа, розкриває справжню природу їхньої віри. І в той час, коли Бог проливає Своє велике світло на Своїх останніх слуг, більше немає виправдання для тих, хто не розуміє нових вимог, встановлених Богом з 1843 року. Спасіння благодаттю триває, але з цієї дати воно лише приносить користь вибраним Ісусом Христом через свідчення реальних проявів любові, яку вони виявляють до Нього. Спочатку субота була знаком цього божественного благословення, але з 1844 року вона ніколи не була сама по собі достатня, тому що любов до його пророчої істини, об'явленої між 1843 і до 2030 року, також завжди вимагалася Богом. Фактично, нове світло, отримане з 2018 року, має тісний зв'язок із сьомим днем суботи, який став пророчим образом сьомого тисячоліття, яке розпочнеться з поверненням Ісуса Христа навесні 2030 року. З 2018 року «виправдання через віра» приносить плоди і приносить користь покликаним, які стають обраними, виявляючи свою любов до Бога та всіх Його старих і нових світла, відкритих в ім'я Ісуса Христа, як навчає Матвій 13:52: «І Він сказав їм: Це *Отже, кожен книжник, який дізнається про Царство Небесне, подібний до господаря дому, який виносить зі своєї скарбниці нові та старі речі* . Кожен, хто любить Бога, може лише любити відкривати його проекти та секрети, які довго залишалися прихованими та ігнорованими людьми.

Авакум і перше пришестя Месії

Це пророцтво також сповнилося для єврейського національного Ізраїлю, якому воно сповістило про перше пришестя Месії. Час цього приходу було встановлено та оголошено в Дан.9:25. А ключ до його

обчислення знайшли в книзі Ездри, в розділі 7. Виявляється, книгу Даниїла євреї віднесли до історичних книг, і вона передувала книзі Ездри. Але таким чином його пророка роль була зменшена і менш помітна для читача. Ісус був першим пророком, який звернув увагу своїх апостолів і учнів на пророцтва Даниїла.

Оголошена затримка, « якщо вона затримується, почекайте », також мала своє виконання, тому що євреї чекали на Месію, який був месником і визволителем римлян, покладаючись на Ісаю 61, де Дух говорить про Христа у вірші 1 : « Дух Господа, *YaHWéH*, на мені, Бо *YaHWéH* помазав мене нести добру новину бідним; Він послав мене зцілити розбитих серцем, звіщати полоненим звільнення, а в'язням визволення; ". У вірші 2 Дух уточнює: « Щоб проголосити **рік ласки від ЯХВЕХ і день помсти від нашого Бога** ; Щоб утішити всіх страждених; ". Євреї не знали, що між « роком благодаті » і « днем помсти » ще мало пройти 2000 років, щоб привести людей до повернення Христа Переможця, Визволителя і Месника, згідно з Ісаї 61:2. Цей урок чітко видно зі свідчення, наведеного в Євангелії від Луки 4:16-21: « Він пішов до Назарету, де був вихований, і за звичаєм своїм увійшов до синагоги в день суботній. Він підвівся, щоб прочитати, і йому дали книгу пророка Ісаї. Розгорнувши його, він знайшов місце, де було написано: Дух Господній на мені, бо Він помазав мене благовістити вбогим; Він послав мене зцілити розбитих серцем, звіщати полоненим визволення, сліпим прозріння, звільнити пригноблених, проголошувати рік милості Господньої. Тоді він згорнув книжку, подав слугі й сів. » Зупинивши своє читання тут, він підтвердив, що його перше пришествя стосувалося лише цього « року благодаті », проголошеного пророком Ісаєю. Вірш 21 продовжується, кажучи: « Усі, хто був у синагозі, дивилися на нього. Тоді він почав говорити до них: Сьогодні сповнилося те Писання, яке ви щойно чули. » Прогнорований і непрочитаний « день помсти » був встановлений Богом на весну 2030 року, на Його друге пришествя, цього разу, у всій Його божественній силі. Але перед цим поверненням пророцтво Авакума повинно було здійснитися через « затримку » через процеси над «адвентистами» в 1843-1844 та 1994 роках, як ми щойно бачили.

Остаточна посвята

Дивіться правді в очі

Навесні 2021 року, на початку божественного року, багате, але фальшиво-християнське західне людство щойно продемонструвало своє бажання зберегти життя людей похилого віку, навіть ціною національної економічної руїни. Ось чому Бог доставить його до Третьої світової війни, яка забере безліч життів людей різного віку, знаючи, що немає ліків чи вакцини від цієї другої божественної кари. Перед нами, через 8 років, буде 6000 рік творіння землі, кінець якого ознаменується поверненням Ісуса Христа. Тріумфуючий і переможний, він поведе своїх викуплених, своїх живих обранців і тих, кого він воскресить, у своє небесне царство, і він знищить усе людське життя на землі, на якій залишить самого, ізольованого в темряві, непокірного ангела від початку, сатана, диявол.

Віра в принцип 6000 років є важливою для прийняття цієї програми. Точні розрахунки на основі цифр, наведених у Біблії, були неможливі через «невизначеність» щодо дати народження Авраама (одна дата для трьох синів Тераха: Буття 11:26). Але послідовність змін людських поколінь від Адама до повернення Христа підтверджує наближення цього числа 6000. Вірячи в це кругле, точне число, ми приписуємо цей вибір «розумній» істоті, тобто Бог-творець, джерело всього розуму й життя. Відповідно до принципу «суботи», цитованого в його четвертій заповіді, Бог дав людині «шість днів» і шість тисяч років, щоб виконати всю свою роботу, але сьомий день і сьоме тисячоліття є «освяченими» часами відпочинку. окремо) для Бога та його обраних.

розумною або мудрою » поведінкою Його обраних, які отримують користь від усього, що Бог говорить, пророкує або думає (див. Даниїла 12:3: « А мудрі засяють, як блиск простору, і тих, хто навчав праведності натовп, як зірки, на віки вічні ». Діючи таким чином, вони виправдовують Божий вибір, щоб вони отримали користь від Його викупної справедливості, явленої в Ісусі Христі.

На завершення цієї роботи, безпосередньо перед майбутньою драмою, я хотів би присвятити, у свою чергу, усім справжнім дітям Бога, які прочитають її та приймуть її з вірою та радістю, цей вірш з Івана 16:33, який було присвячено двома різними джерелами з нагоди мого хрещення 14 червня 1980 р.; один на моєму свідощті про хрещення від закладу, інший на передмові до книги «Ісус Христос», яку мені запропонував при цій нагоді мій товариш по службі в той час, майже до віку, коли Ісус приніс своє життя в жертву: *« Це сказав Я вам, щоб ви мали в мені мир. Ви матимете горе в світі; але будь мужнім, я переміг світ ».*

Самуїле, благословенний слуга Ісуса Христа, «Воістину»!

Останній дзвінок

Коли я пишу це послання, наприкінці 2021 року світ все ще насолоджується помітним і цінним універсальним релігійним миром. Однак, ґрунтуючись на моїх знаннях розшифрованих пророчих одкровенень, підготовлених Богом, я стверджую, без найменшого сумніву, що жахлива світова війна готується і на шляху до завершення протягом наступних 3-5 років. Представляючи це під символічною назвою « шоста сурма » в Одкр.9, Дух нагадує нам, що вже п'ять жахливих покарань вже прийшли, щоб покарати за відмову від вірності святій суботі та іншим її постановам, які не поважаються з 7 березня 321 року. покарання безсмертного Бога охопили 1600 років людської історії, організовані за божественною релігійною програмою. Його шосте покарання приходить, щоб востаннє попередити християнство, винне у невірності йому. Поза Богом і його рятівним проектом людське життя не має сенсу. Ось чому, оскільки « труби » мають поступовий характер, виявлений за аналогією в Левит 26, вбивча інтенсивність « шостого » досягне вершини жахів, яких людство довго боялося і боялося. « Шоста сурма » стосується остаточної світової війни, яка знищить безліч людей, « третину людей » згідно з Одкр.9:15. І ця пропорція може бути буквально досягнута у війні, де 200 000 000 озброєних, навчених і екіпірованих професійних бійців протистоятимуть один одному, відповідно до точності, наведеної в Одкр.9:16: «Кількість вершників у війську становила два міріади міріад : Я чув їх кількість »; тобто 2 x 10000 x 10000. До цього останнього конфлікту, протягом 20-го ^{століття}, дві світові війни 1914-1918 і 1939-1945 років були провісниками великого покарання, яке має завершити час вільних і незалежних націй. Бог не дав міст-сховища для Своїх обраних, але він залишив нам достатньо чітких вказівок, щоб ми тікали з територій, на які в першу чергу став мішень Його божественного гніву. Він керуватиме ударами, які мають наносити люди, покликані для цього завдання. Але ніхто з них не буде одним із його обранців. Невіруючі повстанці або невіруючі, розсіяні по всій землі, будуть знаряддями та жертвами його божественного гніву. Друга світова війна велася між західними народами, чиї релігії були християнськими та конкуруючими. Але в майбутньому Третьому мотив зіткнень буде переважно релігійним, протиставляючи конкуруючі релігії, які ніколи не були доктринально сумісні одна з одною. Тільки мир і торгівля дозволили цій ілюзії розростатися. Але в час, обраний Богом, згідно з Одкр.7:2-3, демонічна універсальність, утримувана ангелами Божими, буде звільнена, щоб « заподіяти шкоду землі та морю » або, розшифровуючи символи, « шкоди » «протестантів і католиків», які є невірними Ісусу Христу. Цілком логічно, що невірна християнська віра є головною метою гніву справедливого Судді Ісуса Христа; так само, як і в старому заповіті, Ізраїль був покараний за свою постійну невірність аж до свого національного знищення в 70 році.

Паралельно з цією « шостою сурмою », пророцтво Дан.11:40 до 45 підтверджує, згадуючи « трьох царів» . », наслідки трьох релігій монотеїзму: європейського католицизму, арабського та північноафриканського ісламу та російського православ'я. Конфлікт закінчився переломом ситуації через втручання американського протестантизму, якого не називали королем, але пропонували як традиційного потенційного ворога Росії. Усунення конкуруючих сил відкриває доступ до його останнього панування під назвою « *the zvir, що виходить із землі* », описаний в Одкр.13:11. Уточнимо, що в цьому останньому контексті американські протестанти стали меншістю, а римокатолики – більшістю, завдяки послідовним латиноамериканським імміграціям. У 2022 році її президент ірландського походження сам є католиком, як і вбитий президент Джон Кеннеді.

У Одкр.18:4, у Всемогутньому Богові, Ісус Христос наказує всім, хто вірить і сподівається на Нього, Його вибраним, «вийти з Вавилону Великого». Ідентифікований за допомогою доказів у цій праці для Папської Римокатолицької Церкви, « Вавилон » судять і засуджують через « її гріхи ». Через історичне успадкування « своїх гріхів » провина католицизму поширюється на протестантів і православних, які своєю релігійною практикою виправдовують недільний відпочинок, успадкований від Риму. Вихід із Вавилону передбачає залишення « своїх гріхів », найважливіший з яких, тому що Бог робить його ідентифікаційним « знаком »: щотижневий день відпочинку, перший день тижня божественного порядку, римська неділя.

У цьому посланні, враховуючи невідкладність часу, я закликаю синів і дочок Бога залишити північну зону Франції з центром у її столиці, Парижі. Тому що незабаром воно буде вражене гнівом Божим, страждаючи від «вогню з неба », цього разу ядерного, як місто « Содом », з яким він порівнює його у своєму Об'явленні в Об'явленні 11:8. Він також позначає його назвою « *Єгипет* », символічним образом « гріха », через бунтівне ставлення його нерелігійної прихильності, яка протистоїть Богу, як фараон в історичному описі Виходу євреїв. У військовій ситуації, коли дороги перерізані та заборонені, буде неможливо залишити цільову територію та уникнути смертельної трагедії.

Самуїл, слуга живого Бога Ісуса Христа

Тим, хто хоче спочатку відкрити те, що представлено в кінці цієї роботи, буде важко зрозуміти, чому я такий переконаний у безповоротній природі неминучого знищення Франції та Європи. Але ті, хто читав його, від початку до кінця, зібрали під час читання докази, які постійно накопичувалися, щоб дозволити їм остаточно розділити непохитне переконання, що «Дух Божий збудував у мені та в усіх, хто йому належить, по правді кажучи. ЙОМУ належить уся СЛАВА.

Неприємні сюрпризи придуть лише від тих, хто вперто відмовляється визнати його незрівнянну силу, найчисленнішу, і його здатність керувати всім згідно зі своїм планом до його ідеального виконання.

Я завершую цю роботу тут, але натхнення, яке Ісус продовжує давати мені, відмічено та постійно записане у формі повідомлень, представлених у праці « **Небесна манна останніх адвентистів, що ходять** ».